Hồ Ly

CHỈ KHÔNG YÊU

Editor: TieuKhang

Truyện được đăng tại tieuthuyetedit.wordpress.com

CẦN "SEX" KHÔNG CẦN "YÊU"

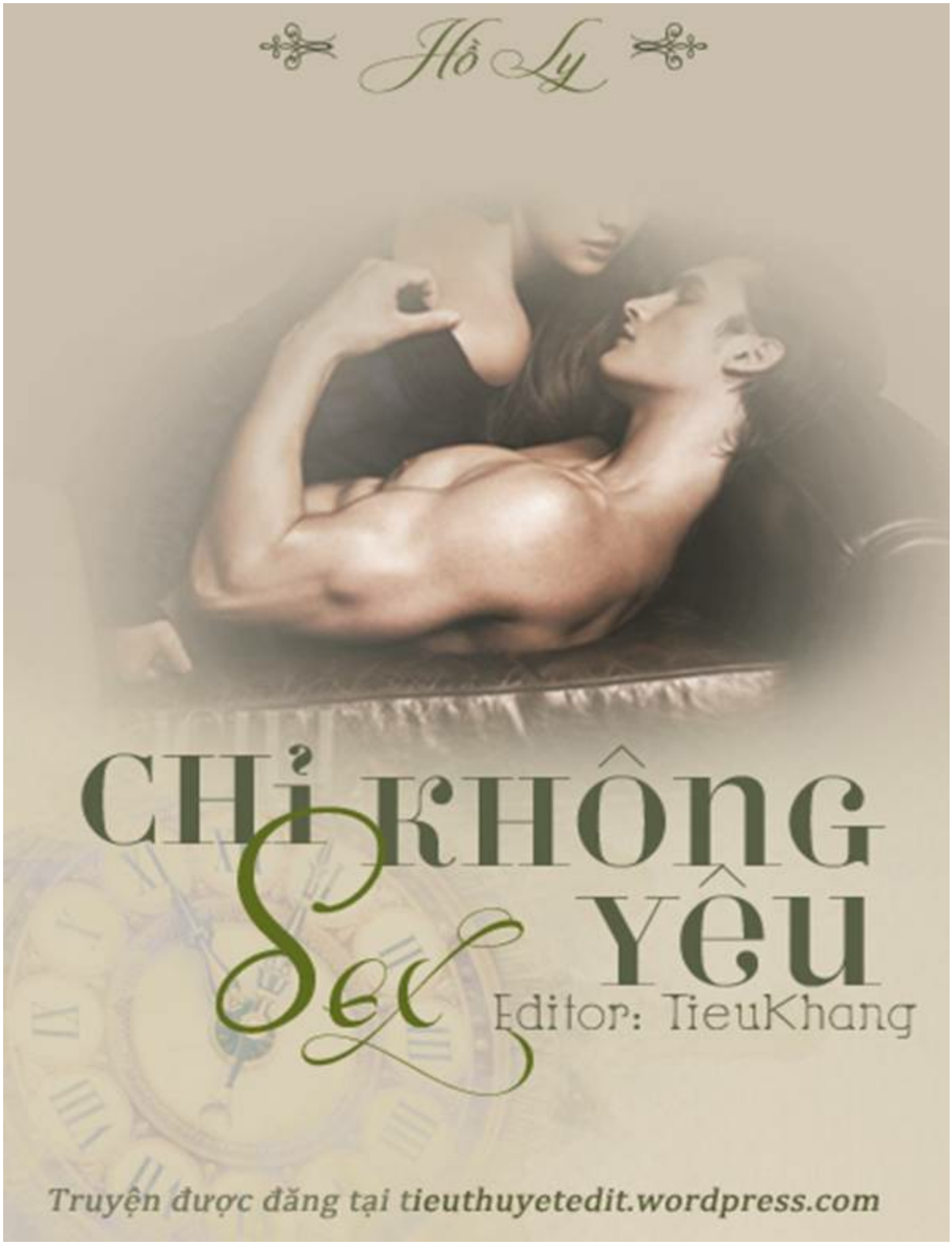

Tác giả: Hồ Ly

Số chương: 104c (4phần)

Nguồn: https://tieuthuyetedit.wordpress.com/

Mục Lục

CẦN "SEX" KHÔNG CẦN "YÊU"
Giới thiệu:
Phần Mở Đầu
Chương 1: Tên đàn ông vô sỉ
Chương 2: Sự trả giá cho việc đến trễ
Chương 3:Có Chú đẹp trai
Chương 4: Cậu Chung cứu người đẹp
Chương 5: Tôi sẽ làm cho em coi
Chương 6: Một ly đã gục
Chương 7: Chú còn non lắm
Chương 8: Chuyện đáng xấu hổ
Chương 9: Sự thay đổi mập mờ
Chương 10: Vạch trần chuyện yêu thầm
Chương 11: Không nhà để về
Chương 12: Kiều Trạch mặt lạnh
Chương 13: Đêm khuya về muộn
Chương 14: Đến kì thi tốt nghiệp
Phần 1
Chương 1: Bị người thân làm tổn thương
Chương 2: Mọi điều uất ức
Chương 3: Tôi muốn đính hôn
Chương 4: Nụ hôn lạnh tựa như băng
Chương 5: Chiếm đoạt phòng ngủ
Chương 6: Ngờ vực liên tiếp
Chương 7: Người thân ngã bệnh
Chương 8: Quan hệ yêu đương
Chương 9: Đến lúc phải ly biệt
Chương 10: Sự ngạc nhiên ngoài ý muốn
Chương 11: Tôi muốn chia tay

Chương 12: Chúng ta kết hôn
Chương 13: Suýt nữa đã mất đi...
Chương 14
Chương 15: Hiểu lầm
Chương 16: có dụng ý khác
Chương 17: Chúng ta làm hòa
Chương 18: Anh đã sai rồi
Chương 19: Định ngày cưới
Chương 20: Yêu ai
Chương 21: Biến đổi lớn trước kết hôn
Chương 22: Em đã có thai
Chương 23: Chạy trời không khỏi nắng
Chương 24: Đứa bé là của em
Chương 25: Ngày mai đi đăng kí
Chương 26: Ép buộc đăng kí
Chương 27: Đánh mất bảo bối
Chương 28: Cô dâu mất tích
Chương 29: Đứa bé không còn nữa...
Chương 30: Đưa cô về nhà
Chương 31: Đằng sau vẻ lạnh lùng
Chương 32: Sống chung một nhà
Phần 2
Chương 1: Hôn nhân của cô
Chương 2: Không có hạnh phúc
Chương 3: Tả Á đánh người
Chương 4: Vẫn luôn tránh thai
Chương 5: Nhất thời say đắm
Chương 6: Kiều Trạch nằm viện
Chương 7: Bởi vì áy náy
Chương 8: Khoảng khắc gặp lại
Chương 9: Ngang ngược chinh phục
Chương 10: Anh không có kết hôn

Chương 11: Tôi muốn ở riêng
Chương 12: Kế hoạch sinh con
Chương 13: Mưu tính của Kiều Trạch
Chương 14: Yêu trong yên lặng
Chương 15: anh là chồng em
Chương 16: Chúng ta ly hôn
Chương 17: Mất em
Chương 18: "Sống chung" sau ly hôn
Chương 19: Người cũ niềm vui mới
Chương 20: Lời cầu hôn bất ngờ
Chương 21: Lòng anh đau nhói
Chương 22: Người thứ ba thế chỗ
Chương 23: Tả Á gặp chuyện
Chương 24: Lần đầu tiên hòa thuận
Chương 25: Trọm vào nhà
Chương 26: Tín hiệu cầu cứu
Chương 27: UY hiếp trí mạng
Chương 28: Quyến rũ Kiều Trạch
Chương 29: Lần cuối yêu cô
Chương 30: Yêu cầu tái hôn
Chương 31: Cho tôi một lý do
Chương 32: Hôn lễ chân chính
Chương 33: Ngày bắt đầu niềm vui
Chương 34: Bị người hãm hại
Chương 35: Kiều Trạch nổi giận
Chương 36: Đến gần anh, em ấm áp
Chương 37: Cười nữa anh sẽ hôn em
Chương 38: Tình địch gặp nhau
Chương 39: Đổi cô ôm anh
Chương 40: Thất vọng về cô
Chương 41: Thủ đoạn đáng sợ
Chương 42: Cuộc sống của tình nhân

Chương 43: Cô quét anh hứng
Chương 44: Biết cô mang thai
Chương 45: Hạnh phúc của anh
Chương 46
Chương 47: Trong phòng khách sạn
Chương 48: Thích anh có đủ hay không?
Chương 49: Thỏi son khả nghi
Chương 50: Tại sao lại gạt em?
Chương 51: Đồ độc ác!
Chương 52: So với yêu, thích có ý nghĩa gì đâu
Chương 53: Quan tâm lẫn nhau
Chương 54: Người phụ nữ ở trong nhà
Chương 55: Ba đoạn cao trào
Chương 56: Dùng cách khác để tìm em
Chương 57: Chúng ta ly hôn đi!
Chương 58: Kết cục hoàn mỹ
———-oOo———-

Giới thiệu:

Trên chiếc giường đôi vắng lặng, vị trí vốn là của hai người nhưng chỉ còn lại một người cô đơn lạnh lẽo.

Mỗi khi anh đến, không nói lời nào chỉ muốn cùng cô triền miên ở trên chiếc giường này.

Lúc anh đi, cũng chưa từng quay đầu lại một lần, chỉ dành cho cô một bóng lưng lạnh lùng tuyệt tình không quan tâm.

Hằng đêm, cô cô đơn một mình đối mặt với căn phòng này, ngủ trên chiếc giường đôi lạnh lẽo ấy.

Chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út bỗng trở nên xa lạ vô cùng. Tình yêu, dường như sớm đã bay xa rồi.

***

Hôm nay, anh lại muốn rời đi. Mỗi lần sau cuộc ân ái anh đều để lại cho cô một bóng lưng lạnh lùng, khiến cô vào mỗi đêm không tài nào ngủ được, mở mắt trao tráo để đếm vết thương lòng.

Cô đứng ở ngưỡng cửa phòng ngủ, hai mắt to tròn ngóng nhìn tấm lưng dày rộng của anh, mỏi mòn mong đợi đầy tình cảm nói, “Tối nay đừng đi, có được không?”

Người đàn ông nọ nghe xong lời ấy của cô, bóng dáng cao lớn chợt sững lại, động tác đưa tay mở cửa cũng bị khựng lại.

“Tình Văn vẫn còn đang đợi tôi!”

Câu nói ấy càng khiến cho vết thương của cô tan tác tơi bời. Tả Á mình mới chính là vợ của anh ta đây, không phải sao?

Anh đi rồi, cô cũng không muốn ở lại đây nữa, vĩnh biệt căn phòng buồn tẻ này, vĩnh biệt chiếc giường đôi lạnh lẽo.

***

Lúc anh trở lại, khi đối mặt với căn phòng trống rỗng không còn độ ấm, người phụ nữ vẫn luôn lặng lẽ đợi anh về chẳng biết đã đi đâu.

Chỉ lưu lại cho anh một tờ giấy nhăn nhúm ở nơi góc phòng, anh không thể tin nhìn nó mà đầu như bị sét đánh trúng. Trái tim đau đớn như muốn như tê liệt, tay bắt đầu run rẩy, nước mắt cũng trào ra từ trong con ngươi đầy cuồng loạn, điên cuồng gọi tên cô, “Tả Á, Tả Á. . . .”

Sơ lược đôi chút về 2 người đàn ông 1 chính 1 tà (ý nhầm) 1 phụ

Kiều Địch: Là một người đàn ông lạnh lùng hà khắc, anh sở hữu được một gương mặt vô cùng tuấn lãng. Sự lạnh lùng kiên quyết của anh khiến cho người khác phải có phần e dè, ánh mắt lúc nào cũng luôn bình thản lạnh lùng không để cho bất kỳ ai nhìn thấu được nội tâm của mình. Anh đứng lặng lẽ từ xa nhìn cô ở phía trước đang cùng với bạn trai cười ngọt ngào vui vẻ đón nhận hương vị của tình yêu.

Chung Dương: Anh chàng này bản tính có chút ngang tàng, bất chấp đạo lý, có chút lưu manh, có chút phong lưu, đẹp trai lắm tiền đó chính là anh. Nhưng trong ánh mắt thâm thúy ấy lúc nào cũng chỉ nhìn có mỗi mình cô, anh đã vì cô mà thay đổi bản tính phong lưu, cương quyết tấn công vào cuộc sống và trở thành bạn trai của cô. Khởi đầu tốt đẹp liệu sẽ có được kết cục hoàn mỹ hay không? Tình yêu đơm hoa đó sẽ vì anh nở rộ được bao lâu?

Con đường ái tình giữa nhân sinh, có khi để vuột mất một người rồi lại gặp phải một người. Vậy tình yêu đó là sự bắt đầu của tình yêu hay là sự kết thúc cho một tình yêu?

Lúc có không biết quý trọng, khi mất đi rồi mới thấy hối hận không kịp. Sau những tổn thương, phản bội, hiểu lầm, đối xử vô tình thì liệu tình yêu ấy có thể bắt đầu lại lần nữa hay không?

Phần Mở Đầu

Chương 1: Tên đàn ông vô sỉ

Tả Á nhận lời mời đi tới một quán cà phê nổi tiếng, trước khi đến cô rất vui sướng bởi vì người hẹn với cô chính là anh cả Chu mà cô đã thầm mến từ rất lâu. Nhưng dù thế nào cô cũng không ngờ rằng, anh cả Chu lại dùng khuôn mặt ngọt ngào mà nói với cô, "Tiểu Á, anh và chị em đang cặp kè đấy, em là người đầu tiên biết chuyện này đó, ngạc nhiên không?"

Nhìn chị hạnh phúc ngượng ngùng rúc vào người anh cả Chu, mái tóc dài cùng khuôn mặt trái xoan nho nhỏ, duyên dáng dịu dàng y hệt như một bức tranh vẽ, xinh đẹp đến nỗi phải khiến cho người ta muốn động lòng.

Cô đột nhiện muốn cười nhưng cổ họng lại nghẹn cứng không thốt nổi nên lời, tim co thắt đau đớn tưởng chừng như sắp không thở nổi. Đây chính là tin vui bất ngờ mà chị hai mình hôm nay thần thần bí bí nói với mình ư, đây chính là tin vui bí mật mà hôm nay anh cả Chu hẹn mình ra ngoài bảo là muốn báo với mình sao, đúng là có ngỡ ngàng kinh ngạc chứ không hề có chút vui sướng nào.

Mình đã thích ảnh rất lâu rồi, cứ nghĩ đợi sau khi tốt nghiệp cấp 3 xong sẽ thổ lộ với ảnh, nhưng. . . . .Không ngờ kết quả hôm nay lại là thế này. Thì ra anh cả Chu yêu đó là chị hai, có lẽ chưa thổ lộ cũng là một chuyện tốt, không dẫn đến tình huống chẳng ra làm sao khiến cho chị hai lúng túng và khó xử.

Trong lòng cảm thấy đắng chát như cà phê trong ly vậy. Chị hai, tại sao phải là chị hai chứ? Họ bắt đầu từ khi nào? Gượng gạo cười nói vài lời chúc mừng, viện cớ không làm kì đà cản mũi để thoát khỏi cái nơi chỉ khiến cho người ta cảm thấy không thở nổi này. . . . .

"Anh cả Chu, em thích anh lắm, anh có biết không?" Trong lòng thầm thốt lên như vậy.

Tả Á ngơ ngác đi ra khỏi quán cà phê thanh nhã. Trái tim lạnh lẽo nhói buốt từng cơn, muốn khóc nhưng lại khóc không thành tiếng. Tâm tình như bầu trời âm u, lững thững bước đi từng bước rất nặng nề. Giữa lúc đang ngẩn ngơ, không biết từ đâu bỗng có một sức lực rất mạnh tóm lấy cổ tay của cô. Cô chưa kịp có phản ứng kịp thì đã ngã ngồi vào lòng của người nọ, cô bất ngờ hoảng hốt hô lên vừa định mở miệng thì người đàn ông nọ lại mở miệng nói

trước: “Cô bé à, sao em lại ở chỗ này chứ?”

Đầu vịt hay đầu gà cái gì chứ? Tả Á bực dọc nhìn tới người đàn ông nọ. Mặt mũi rất tuấn tú, từng đường nét trên mặt không có chỗ nào chê, sở hữu một đôi mắt sâu mơ hồ phức tạp, sống mũi cao thẳng cùng đôi môi mỏng cực kì hấp dẫn. Mình dám chắc rằng mình không hề biết anh ta. Nhưng mà nhìn dáng vẻ anh ta không giống người bị điên, vậy tại sao lại nắm lấy tay mình không thả, còn làm ra vẻ như thể có quen biết nữa?

“Tôi không biết anh. . . . !” Cô giãy giụa, tâm trạng buồn bã làm cô không còn hơi sức muốn nói thêm một lời nào nữa.

Người đàn ông nọ không cảm nhận được tâm tình u ám đó của cô, cánh tay vẫn ôm thật chặt bả vai cô còn rất thân mật nhìn cô nói: “Cô bé à, anh đã nói chia tay với cô ta rồi, đừng có giận nữa!”

Tả Á cố để cho đầu óc của mình bình tĩnh lại, ha ha cười khổ, không ngờ mình lại bị một người đàn ông xa lạ lôi kéo làm bia đỡ đạn. Trong lòng bỗng bốc lên một ngọn lửa nhỏ, đang muốn phát tác thì người phụ nữ ở phía đối diện vẻ mặt như bị tổn thương khoa trương hô lên: “Chung Dương, anh thích cô gái này hả? Cô ta đã đủ tuổi trưởng thành chưa? Muốn ngực không có ngực, cần mông không có mông, dáng dấp giống như hạt đậu chưa nẩy mầm như thế, anh ưng cô ta ở điểm nào?”

Hạt đậu chưa nẩy mầm? Mình đúng là chưa đủ tuổi thành niên, tuy chỉ mới 17 tuổi nhưng mình phát triển cũng tương đối ok mà? Lòng thích cái đẹp con người ai cũng có, thế nhưng bị phụ nữ này nói mình xấu xí đến mức như thể không ai thèm nhìn vậy, còn có vẻ như rất dọa người, trong lòng tất nhiên là thấy không thoải mái. Cơn tức giận của Tả Á đối với người có tên là Chung Dương nọ liền chuyển sang người phụ nữ miệng mồm không biết chừng mực kia.

Vốn định nói mình không phải là bạn gái của người tên Chung Dương gì đó, nhưng cuối cùng cô đã lựa chọn im lặng, ngọn lửa nhỏ trong mắt dần dần tắt lịm, thân hình phản kháng bỗng chốc đã trở nên dịu dàng hẳn ra, lẳng lặng mà ngồi im tại chỗ.

Chung Dương nhìn thấy phản ứng đó của Tả Á khóe môi thoáng hiện lên ý cười nhẹ rất mê

người, nhưng ở trong mắt của Tả Á thì thật là xấu xa. Anh vỗ vỗ bả vai Tả Á rồi nhìn người phụ nữ kia nói: "Dáng người của bảo bối nhà tôi đó là hàng thật 100% đấy!"

Đồ lưu manh! Tả Á trợn mắt rồi ngay sau đó nở nụ cười giả lả, gót giầy nhỏ âm thầm dùng sức hung hăng dậm lên chân của Chung Dương thật mạnh. . . . .

Nhưng Chung Dương lại không hề tỏ ra đau đớn gì cả, vẻ mặt còn cười cười giống như không có cảm giác. Nhưng mà bàn tay đang ôm bả vai Tả Á hơi bóp chặt một chút vì thật ra là anh đang rất đau. . . . . .

Người phụ nữ ấy dường như không thể nào tin nổi, hai cánh tay bắt chéo ở trước ngực, thân hình thụt lùi về phía sau, "Em đã đi theo anh lâu như thế, nếu anh muốn chia tay cũng được, em muốn 100 vạn!"

Trong lòng Tả Á thần mắng người phụ nữ này thật không biết liêm sĩ, là phụ nữ thì dù có thế nào cũng không thể để cho đàn ông coi thường mình chứ. Giờ phút này, cô ta nên bước lên vung cho người đàn ông này một cái tát thật mạnh rồi sau đó ngẩng đầu lên bỏ đi chứ.

"Được!" Chung Dương lên tiếng sảng khoái đồng ý, từ trong túi áo tây trang móc ra cuốn chi phiếu cùng một cây bút tinh xảo, đang muốn viết chi phiếu thì Tả Á lưỡng lự nhìn người phụ nữ kia nói: "Việc ấy. . . . 100 vạn. . . . . Có phải hơi ít hay không, 1 ngàn vạn thế nào?" Tả Á nói xong bụng dạ xấu xa nhìn sang Chung Dương, ánh mắt có sự khiêu khích cố tình để cho người nào đó xem. . . .

Người phụ nữ nọ bỗng sững sờ, Chung Dương thì híp mắt nhìn sang Tả Á đang ở bên cạnh, trong mắt hình như có điều suy tư.

Người phụ nữ ấy lại nghĩ rằng Tả Á là đang muốn chơi mình, thấy hơi tức giận nhưng không thể ăn nói khép nép hơn: "Ký chi phiếu đi, có hợp thì sẽ có tan thôi, tôi không có tâm tình để đùa giỡn với các người đâu, người ta đang đau lòng sắp chết đến nơi rồi."

Đúng là người đàn bà nhát gan!

Chung Dương ký vào tấm chi phiếu, người phụ nữ lấy xong rồi bỏ đi.

Tình yêu, có thể mua đứt bằng tiền sao?

Có lẽ, đó không phải là tình yêu!

Sau khi người phụ nữ ấy bỏ đi, Tả Á nhìn cánh tay của tên đàn ông nọ khoác lên vai mình hình như không hề có ý định bỏ xuống. Cô rất tự nhiên duỗi tay ra cột lại mái tóc rồi sau đó đứng dậy, lại dùng gót giàu giày xăng-đan nhọn kia hung hăng dẫm mạnh lên chân của Chung Dương một lần nữa.

Chung Dương đau đến cau mày, rốt cuộc không thể giả vờ bình tĩnh như thể không có chuyện gì được nữa. Tả Á nhân lúc Chung Dương đang cúi đầu kêu đau chói lói thì giáng thêm một cái tát vào gáy anh, "Chớ có khinh thường phụ nữ như thế nhá!" Nói xong đứng dậy bỏ đi, thời điểm xoay người mái tóc dài tung bay vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp.

Chung Dương chau mày quay đầu nhìn theo bóng lưng của Tả Á, thế này mà cũng được coi là phụ nữ sao? Phụ nữ nhìn thấy mình không cần ngoắc tay cũng bu lại một đống, cố sức lấy lòng, mình đã sống 25 năm không ngờ hôm nay lần đầu tiên bị một con nhóc giáng cho một cái tát.

Một người đàn ông dáng vẻ như là quản lý lo lắng chạy tới, dè dặt thận trọng hỏi: "Cậu Chung à, chân cậu không có sao chứ, có cần bảo người người đến dạy dỗ cô gái đó một chút hay không. . . . . ."

"Không có việc gì!" Chung Dương giận quá hóa cười, nhóc con này thật thú vị.

***

Sau khi Tả Á rời khỏi quán cà phê, vẫn cứ bước đi chẳng có mục đích gì, bất tri bất giác đã đi tới quảng trường. Người đến người đi lướt qua mình nhiều như vậy nhưng chỉ có một mình mình là đang đau lòng mà thôi. Trong quảng trường đang phát một bài hát vô cùng thương cảm, tim của Tả Á cũng theo đó mà co rút đau nhói, mất mác ngồi phịch xuống chiếc ghế dài ở ngay cửa rồi khóc lên. Từ tiếng nấc nghẹn nho nhỏ dần dần biến thành tiếng khóc nức nở tức tưởi.

Không biết qua bao lâu, ngay lúc cô không còn chút hình tượng nào mà ngồi khóc thút thít thì có một bàn tay to màu da nâu đưa tới một chiếc khăn tay dành cho đàn ông. Cô cũng không thèm nhìn người đến là ai liền thò tay cầm lấy nó rồi lau nước mắt và nước mũi của mình.

Tiếng khóc dần giảm hẳn mới ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một người đàn ông rất điển trai, có vẻ lạnh lùng còn có chút vô lại nữa. Là anh ta, người đàn ông mới vừa rồi đụng phải mình ở quán cà phê. Chợt nhớ lại cái tát khi nãy mình đã chào hỏi anh ta, chẳng lẽ đến để trả thù sao?

Tả Á nghĩ tới mới vừa rồi mình giống như con gà trống sừng cồ chiến đấu còn hiện tại thì khóc đến thảm hại như vậy, không biết tại sao ngay lúc này ở trước mặt người đàn ông này cô lại thấy có chút ngượng ngùng. Hai chân ở trên ghế chụm lại vào nhau rồi vòng hai cánh tay quanh chân cúi đầu xuống nói: "Anh đi theo tôi làm gì?"

Anh ngồi xuống cạnh cô, ánh mắt sâu sắc kèm theo chút tia sáng của sự tìm tòi, nhíu mày nói: "Thì tôi đang học cách coi phụ nữ là trên hết đây! Cô . . . . Khóc thật là rất khó coi!"

Tả Á hơi ngượng đứng lên nói: "Tôi phải đi đây, anh đừng có đi theo tôi nữa."

Chung Dương lại hô lên: "Cô đã giẫm hư giầy quý của tôi, hơn nữa nói không chừng chân của tôi đã bị thương rồi đó!"

Tả Á quay đầu lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp còn có sự khổ sở, trợn mắt nhìn Chung Dương nói: "Đừng có đùa quá trớn như thế!"

Chung Dương đi tới đứng ở trước mặt cô móc ra điện thoại di động rồi nói, "Cho tôi số

điện thoại của cô!”

“Tôi không có điện thoại di động!” Bằng trực giác, Tả Á thực sự không muốn trêu chọc tới tên đàn ông này.

Chung Dương ngoài mặt thì cười nhưng trong giọng nói không hề có ý đùa giỡn nói: “Trên cổ cô đang treo đó là cái gì?”

Tả Á cau mày, trên cổ cô đúng là đang treo cái điện thoại di động. Nhưng mà. . . . .Không đợi cô mở miệng, Chung Dương đã đưa tay đoạt lấy chiếc điện thoại di động của cô, sau đó bấm gọi vào một dãy số, đợi sau khi điện thoại của mình vang lên rồi mới hài lòng bỏ xuống.

“Tôi đưa cô về!”

“Không cần, tự tôi có thể đi được!”

“Cũng được!” Chung Dương cất điện thoại vào rồi vươn tay ra nói, “Nhưng cũng phải giới thiệu một chút, tôi tên là Chung Dương, còn cô?”

Thấy Tả Á không muốn nói, Chung Dương lại nói: “Nếu không tôi đưa cô về nhà!”

Tả Á không muốn tiếp tục dây dưa nữa, vì thế cũng vươn tay ra thản nhiên nói: “Tả Bối Bối!” Dù sao hắn ta cũng đâu có biết là nói bịa hay thật.

Chung Dương nắm chặt lấy bàn tay của Tả Á nói: “Được, vậy hẹn ngày gặp lại, hôm nay cô đã giúp tôi một lần, sau này có cần thì cứ tìm tôi!”

Không phải là Tả Á chưa từng bắt tay với đàn ông, nhưng đây là lần đầu tiên cô cảm thấy nó kỳ quái như thế nào ấy. Tay của anh ta thật ấm áp, còn nắm rất chặt rất lâu, cô muốn rút tay lại thế nhưng anh ta lại không chịu buông tay, mặt cũng từ từ nóng bừng lên, chỉ có thể hung

hăng trừng mắt nhìn Chung Dương.

Chung Dương cười nhạt buông tay cô ra, ngắn ngọn nói: “Hẹn gặp lại!”

“Hẹn gặp lại!” Còn lâu mới gặp lại nữa, mình cũng chẳng cần anh ta phải báo đáp gì cả.

Chung Dương xoay người bỏ đi để lại bóng lưng cao lớn rắn rỏi, đàn ông như vậy đúng là gieo rắc tai họa cho phụ nữ mà.

Chương 2: Sự trả giá cho việc đến trễ

Tả Á hiện đang học tại một khu trường phổ thông trung học tại thành phố, không đến nỗi tệ nhưng cũng không hẳn là tốt. Chị hai và anh cả Chu cũng từng tốt nghiệp ở trường này và nay hai người đã tốt nghiệp đại học. Mà cô thì vẫn phải tiếp tục ở lại ngôi trường này phấn đấu học hành.

Mấy ngày nay thực sự là cô không dám về nhà, bởi vì về đến nhà nhất định sẽ nhìn thấy chị hai và anh cả Chu ngọt ngào hạnh phúc ở bên nhau. Cho nên trong thâm tâm cô chỉ muốn dành nhiều thời gian để đi dạo phố hoặc ở lại trường học.

Hôm nay Tả Á đến trường bị muộn, bởi vì trong lòng không yên nên cô đã để lỡ chuyến xe buýt.

Tiết đầu là môn Văn, sau khi hô to báo cáo rồi ngồi xuống trước ánh mắt không mấy tốt lành gì của thầy dạy văn. Khi vào học, cũng không biết thầy dạy văn đang giải cái gì, một chữ Tả Á cũng nghe không lọt, trong lòng luôn nhớ lại cái hôm chị và anh cả Chu ở quán cà phê. . . . . .

Môn Văn vốn cũng không chẳng có gì hay để nghe, nhất là hôm nay lại còn là môn cổ văn, thầy dạy văn còn vĩ đại phát cho mỗi bạn học trong lớp một quyển sách cổ văn đã phiên dịch, sau đó ông còn ngồi ngay ngắn ở chỗ của mình, dựa theo sách cổ văn phiên dịch đọc không sót một chữ cho mọi người cùng nghe. Mà các bạn học phải ngoan ngoan lắng nghe và đọc.

45 phút tụng kinh kết thúc, rốt cuộc nhịn đến giờ tan lớp, tất cả mọi người thở dài một hơi, la hét được tự do rồi. Nào ngờ, thầy dạy văn đi ra khỏi phòng học được hai bước bỗng quay ngược trở lại nói: “Tả Á, Chung Tĩnh, Lý Lâm Lâm, đến văn phòng một chuyến.”

Thầy dạy Văn cũng là thầy chủ nhiệm của lớp họ, ngày thường có một thói quen rất đặc biệt, thích nắm thóp từng lỗi nhỏ của học sinh để răn dạy. Mà một lần dạy không đủ, ít nhất

phải ba lần.

Tính cả ngày hôm nay số lần mà Chung Tĩnh và Lý Lâm Lâm bị gọi vào văn phòng dạy dỗ đã là lần thứ tư rồi, nguyên nhân bị răn dạy cũng là vì đến trễ, hôm nay Tả Á cũng tham gia vào hàng ngũ bị giáo huấn. Ba người đều ủ rủ cúi đầu đi theo chủ nhiệm lớp vào văn phòng.

Chủ nhiệm lớp nói đến nước miếng văn tứ tung, lỗ tai của ba người phát ra tiếng ong ong, mãi đến tiết cuối môn tự học ba người mới được cho đi, thời điểm đó đã bỏ qua hai tiết học.

Chung Tĩnh với vẻ mặt rầu rĩ khổ sở nói: "Chịu hết nổi rồi, mình chỉ tới trễ thôi mà, thích phạt sao thì cứ phạt đi, sao phải hành hạ người ta như thế chứ, mình muốn nghỉ học!"

"Phải đó, trời ạ, chỉ vì cái đồng hồ báo thức mà hành hạ chúng ta bốn ngày, chết mất thôi! Chung Tĩnh, cũng tại cậu, tại sao phải nói đồng hồ báo thức không kêu nên ngủ quên hả? Ông trời ơi, giáng sấm sét xuống đi, đánh không chết ông ta thì cũng để cho ông ta bị dọa sợ, đừng hành hạ chúng con như vậy nữa." Lý Lâm Lâm ai oán hô to, bóp cổ Chung Tĩnh để trút giận.

Cũng không trách được các cô lại nổi giận đến thế, vốn là Chung Tĩnh nói đồng hồ báo thức không kêu nên mới bị trễ, Tả Á và Lý Lâm Lâm không có liên quan. Không biết chủ nhiệm lớp nghĩ sao cứ mãi thảo luận xoay quanh cái đồng hồ báo thức kia là điện tử hay là cơ giới suốt bốn ngày nay.

"Mình cũng chỉ là thuận miệng nói vậy thôi, biết vậy nói tại vì đỡ bà cụ băng qua đường, hoặc là gặp phải con quái thú nào đó cho rồi!" Chung Tĩnh nói xong dùng khủy tay thúc vào Tả Á một cái, "Tả Á, cậu cho chút phản ứng đi được không, mình phát hiện ra mấy ngày tinh thần cậu lơ mơ thế nào ấy, có chuyện gì vậy?"

"Không có gì!" Tả Á nhíu mày, đối với chuyện này cũng không nhiều lời, vừa mới bị chủ nhiệm lớp oanh tạc gần hai tiếng đồng hồ, trong lòng đã rất phiền, suốt hai tiếng đồng hồ chỉ hỏi có mỗi một câu đồng hồ báo thức kia là điện tử hay cơ giới, không lên tiếng bởi vì cái đồng hồ đó là ở nhà của Chung Tĩnh, cô làm sao biết được.

Những bạn học đã từng bị như thế cũng đang rối rít bất mãn nghị luận, chủ nhiệm lớp cũng thật là quá đáng, báo hại họ bị mất không ít tiết học. Ba người thề không bao giờ đến muộn nữa, không thể không thừa nhận, cái loại thủ đoạn của chủ nhiệm lớp này rất cao thâm.

Chung Tĩnh ỉu xìu nói: "Á, đúng rồi, mình phải đi mượn bài của ai đó để chép bài lại nữa, mình cần phải học bù đó!"

"Mình cũng vậy!" Lý Lâm Lâm cũng hô lên muốn tìm người mượn bài.

"Chúng ta đi xì lốp vỏ xe ông ta đi, sao hả?" Tiểu Bàn luôn rất yên phận nhất lớp bỗng lên tiếng, làm cho tầm mắt của mọi người đồng loạt bắn về phía cậu ta.

Nói đến Tiểu Bàn này thích nhất chính là ăn, nếu không thì cũng sẽ không có dáng vẻ mũn mĩn như vậy. Nhớ có một lần cũng bởi vì đến trễ, chủ nhiệm lớp tịch thu hộp đựng cơm của cậu ta mang theo suốt ba ngày, hộp cơm toàn là những món ngon của Tiểu Bàn bị tịch thu, cũng vì vậy mà ngày ngày Tiểu Bàn vẽ hình kẻ tiểu nhân nguyền rủa cho xe của chủ nhiệm lớp bị bể bánh, nhưng chưa có lần nào được như ước nguyện.

Ánh mắt ấy của mọi người làm Tiểu Bàn sợ sệt rụt rụt người lại, "Nhưng mà, mình không dám làm đâu, các cậu đừng nhìn mình như thế!"

Cậu bé này rất thành thật, không dám thì nói không dám. Tả Á níu áo Chung Tĩnh hỏi: "Cậu dám không?"

Chung Tĩnh vụt đứng phắt lên, "Có gì mà không dám chứ." Nói xong vỗ vỗ bả vai của Tả Á nói: "Chị em tốt, nhiệm vụ vinh quang này giao lại cho cậu đấy."

Tả Á chính là cô gái thoạt nhìn có vẻ rất dịu dàng, vóc người cao khoảng 1m65, thân hình lung linh hấp dẫn, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp y hệt như búp bê. Tính cách ngày thường cũng tốt, mặc kệ người ta có chọc như thế nào cũng không tức giận, đối với các bạn ở trong lớp cũng rất tốt, nhưng một khi nổi giận lên rồi thì không còn giống con gái nữa, giống như có sức

mạnh tiềm ẩn không sợ trời cũng không sợ đất, từ một con búp bê đáng yêu biến thành một con ma búp bê đáng sợ.

Tả Á đứng lên khỏi chỗ ngồi, tóm lấy Chung Tĩnh nói: "Đi thôi, loại hành động này, sao có thể không có phần của cậu được!"

"Vậy được, mình canh chừng nhé!" Chung Tĩnh cười xấu xa chờ đợi, không có Tả Á cầm đầu, quả thực thật đúng là cô không dám đi.

Những bạn ở trong lớp cũng bừng bừng kích động, ào ào hưởng ứng, cũng làm cho hai cô yên tâm đi làm 'chính sự' còn bọn họ ở lại lớp thăm chừng động tĩnh. Trong đám người này cũng không ít người từng bị chủ nhiệm lớp bức hại, chỉ là mức độ khác nhau mà thôi, trong lòng đều có một bóng ma ám ảnh, lúc này đang bắt đầu phóng ra.

"Lớp trưởng, cậu không có nghe thấy gì hết phải không?" Chung Tĩnh cười gian nhìn về lớp trưởng Lưu Đông.

Lớp trưởng vẫn đang viết bài tập không quay đầu lại, rất nhỏ giọng nói: "Lớp trưởng đã phê chuẩn, đi đi, tốc chiến tốc thắng!"

Lớp trưởng nói với bộ mặt phớt tỉnh làm cho tất cả mọi người đều phải bật cười, vì sợ làm kinh động tới thầy cô nên phải cố nén để không phát ra tiếng đến nỗi sắp bị nội thương luôn. Có lớp trưởng hết sức ủng hộ như thế thì còn sợ gì nữa chứ.

Tả Á và Chung Tĩnh liếc mắt nhìn nhau cùng nở nụ cười quỷ quái, cũng may là môn tự học này không có thầy cô gác, đi gây án cũng tương đối dễ dàng. Hai người cẩn thận ngó trước ngó sau đi ra khỏi cửa phòng học rồi đi xuống lầu.

Chương 3:Có Chú đẹp trai

Hai người rón rén lách qua văn phòng chạy xuống lầu đi tới bãi đậu xe. Xe của chủ nhiệm lớp là một chiếc Motorcycle hiệu XX rất có phong cách, Tả Á và Chung Tĩnh liếc mắt một cái liền tìm thấy được mục tiêu.

Chung Tĩnh trông chừng nhìn quanh bốn phía nhưng vẫn không quên thúc giục Tả Á nhanh nhanh lên. Tả Á rất bình tĩnh dùng com-pa chích cho nó kêu xì xì đến mấy lần, thật ra thì trong lòng cũng có chút…..Dẫu sao làm ba cái loại chuyện xấu này đương nhiên là sẽ bị chột dạ rồi chứ sao. Hăng hái đâm xì hết bánh xe, việc lớn đã thành công, hai người nhìn nhau cười vui vẻ, thần không biết quỷ không hay quay trở lại lớp.

Sau khi quay lại lớp học, các bạn học rất phối hợp không nói năng gì, chỉ ném cho Tả Á và Chung Tĩnh ánh mắt sùng bái. Tất cả mọi người đều đang chờ mong chứng kiến hình ảnh chủ nhiệm lớp thở hổn hà hổn hển cởi chiếc Motorcycle bị xì lốp.

Lớp tự học không còn ai có tâm tình để học nữa, ráng chịu đựng đợi cho thời gian qua mau. Rốt cuộc cũng đến giờ tan học, trong khoảnh khắc chuông tan học vừa vang lên, mọi người không hẹn mà cùng nhau ào ào vọt tới bên bệ cửa sổ, háo hức nhìn chằm chằm mọi động tĩnh ở phía dưới. Giữa những bóng dáng của vô số học sinh, rốt cuộc đã nhìn thấy chủ nhiệm lớp đi về hướng bãi đậu xe. Trống thấy thầy ấy đẩy ra chiếc Motorcycle rồi thành thạo nổ máy, sau đó…..Nghênh ngang phóng xe đi, lưu lại một luồng khói mịt mù, chuyện này là sao đây?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ngay sau đó tập thể nhìn tới Tả Á và Chung Tĩnh. Tả Á và Chung Tĩnh cũng nghẹn ngào không hiểu, bánh xe của chủ nhiệm lớp lợi hại đến thế ư, bị xì lốp mà vẫn có thể ung dung tự nhiên phóng đi? Còn đang nghi hoặc rối ren, thì lúc này bọn họ lại trông thấy thầy dạy môn sinh vật kính yêu ì à ì ạch đẩy chiếc Motorcycle ra khỏi bãi đậu xe. Nổ máy xong chiếc xe xiêu xiêu vẹo vẹo chạy chưa được bao xa thì dừng lại. Bánh sau xe hình như là bị xì lốp.

Tả Á và Chung Tĩnh có linh cảm không hay, hai người chột dạ liếc mắt nhìn nhau. Chẳng lẽ đã đâm bánh xe của thầy sinh vật – người thầy mà cũng chính là thần tượng ở trong lòng mọi người. Quả nhiên, thầy sinh vật xuống xe, vẻ mặt gian nan kiểm tra lốp xe, thì ra là bánh xe bị xẹp……Ngay tức khắc, tiếng đóng cửa sổ ầm ầm vang lên, tất cả bạn học đều cất tiếng cười to.

Chủ nhiệm lớp huênh hoang bỏ đi, còn thầy sinh vật vô tội thì ở lại vá vỏ xe. Ông trời có thể chứng minh, bọn họ không phải muốn đâm thủng bánh xe của thầy sinh vật. Mặt mày Tả Á và Chung Tĩnh ỉu xìu thất vọng. Sao có thể đâm nhầm vậy được chứ? Đã quên mất, Motorcycle của chủ nhiệm lớp và thầy sinh vật có kiểu dáng khá giống nhau.

Thất bại!

***

Chuyện này sang ngày hôm sau coi như xong, nhưng không biết ai lại đi mách lẻo với thầy chủ nhiệm. Buổi chiều vừa tan học Tả Á và Chung Tĩnh bị mời đến phòng bộ môn. Chủ nhiệm lớp trịnh trọng nghiêm mặt răn dạy các cô, hành vi phạm lỗi này của các cô đã tạo nên ảnh hưởng rất xấu, lần này tuyệt không thể tha thứ bỏ qua, nghiêm nghị yêu cầu hai người thông báo với phụ huynh.

Tả Á cau mày, hạ giọng nói: “Ba mẹ em đang ở nước ngoài ạ!”

“Thưa thầy, bọn em tuyệt đối không tái phạm nữa đâu, đã thực sự biết lỗi của mình rồi ạ.” Sự biết lỗi mà Chung Tĩnh đang nói đến chính là đã sai lầm đâm thủng nhầm bánh xe. Rõ ràng nếu biết lỗi vẫn còn chưa đủ tội.

Chủ nhiệm lớp nhất quyết kiên định, tuyệt đối không cho các cô xảo biện, “Tôi thấy các em đã không biết hối cãi, đâm thủng bánh xe của thầy giáo bây giờ còn bày trò nói láo. Không gọi phụ huynh thì hai em hãy ở lại đây mà đợi, không cho phép về nhà!”

Tả Á và Chung Tĩnh lo lắng liếc mắt nhìn nhau, hậu quả gọi phụ huynh đến rất nghiêm

trọng, đang lúc rầu rĩ thì điện thoại di động của Tả Á vang lên, cô nhìn nhìn chủ nhiệm lớp sau đó không nghe mà dập luôn máy, nào ngờ tiếng chuông lại kiên trì tiếp tục vang lên lần nữa.

Chủ nhiệm lớp xanh mặt quát: "Nghe đi!"

"A lô!" Tả Á chỉ đành phải nghe điện thoại.

"A lô, ai vậy?"

"Chung Dương!"

"……" Sao là anh ta? Tim Tả Á chợt rối loạn, không hiểu tại sao mỗi khi mình nghe đến cái tên này tim sẽ không tự chủ được mà hoảng loạn lên.

"Ra ngoài đi, tôi đợi ở cửa!" Giọng điệu ra lệnh tuy đơn giản nhưng không kém phần ngang ngược.

"Cửa?" Tả Á trong nhất thời không hiểu anh ta nói ở cửa là có ý gì.

"Đón em tan học!"

Tả Á cau mày, sao anh ta biết mình học ở đây, đang lúc nghi hoặc thì nhìn thấy bộ mặt xanh mét của chủ nhiệm lớp, tim rối loạn lập tức nói với Chung Dương ở đầu điện thoại bên kia: "Dạ, chú, chú đến thật may quá, ba mẹ cháu không có ở đây, mà giờ chủ nhiệm lớp của cháu có vài lời muốn trao đổi với người nhà, chú hiểu không ạ?"

"……."

“Phòng bộ môn ở lầu năm!” Tả Á nói xong dập điện thoại cái cạch, lòng thấp thỏm không yên chờ ‘chú’ của mình giá lâm.

Chung Dương đi tới, dáng dong dỏng cao chừng 1m80, điệu bộ đi dứng mạnh mẽ hiên ngang. Diện mạo cực kỳ tuấn mỹ nhưng có vẻ lạnh lùng còn mang theo chút lười biếng uể oải, thậm chí còn có phần hơi lưu manh nữa. Ngay lúc này, ánh mắt của ba người ở phòng bộ môn không cưỡng lại được hoàn toàn bị hấp dẫn, đến cả bản thân thầy chủ nhiệm là phái nam mà cũng bị một người đàn ông như vậy làm cho ngơ ngẩn, “Xin chào, anh là….?”

Tả Á vừa nhìn thấy Chung Dương liền kêu lên gọi anh: “Chu…..Chú!” Làm ơn đừng có làm bể mánh nha, trong lòng Tả Á âm thầm cầu nguyện.

Ánh mắt tối sẫm của Chung Dương tối liếc nhìn sang Tả Á, sau đó bắt tay với chủ nhiệm lớp, “Là thầy giáo đây sao, chào thầy, tôi là…..Là chú của con bé!”

Chủ nhiệm lớp khôi phục lại vẻ mặt nghiêm túc, khách sáo nói: “Anh Tả, mời ngồi!”

Chung Dương không ngồi xuống mà ngược lại đưa tay chỉ tới Tả Á, “Con bé gây ra chuyện gì vậy?”

Thầy vừa nghe hỏi liền rất oán giận đem sự tích bất lương của Tả Á kể lại rành rẽ cho Chung Dương nghe, kể xong còn yêu cầu Chung Dương cùng gia đình cần nên răn dạy lại cho tốt.

Đôi mắt xếch quyến rũ của Chung Dương sâu sắc nhìn tới Tả Á, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xinh ấy có vẻ điềm đạm ít nói, lông mi thật dài như một con búp bê, dù nhìn thế nào cũng không thể nhận ra là một nữ sinh biết quậy phá gây chuyện, nhưng anh có thể nhìn thấy được thần sắc đối nghịch từ trong ánh mắt của cô, chỉ hơi lóe sáng nhưng tưởng chừng như có thể dễ dàng bắt được lòng người, Chung Dương im lặng một chút sau đó mới dùng giọng điệu không vui răn dạy: “Giỏi rồi, sao hả? Dám đâm thủng cả lốp xe của thầy nữa?”

Chủ nhiệm lớp vội phụ họa nói: “Phải đấy, học sinh thời buổi nay thật sự là càng ngày

càng hư hỏng đến không thể tưởng được, không còn biết Tôn Sư Trọng Đạo là cái gì, thật là không còn lời nào để nói, lại còn là nữ sinh ấy mà, thật sự là rất quá đáng, chuyện này nhất định phải nghiêm túc xử lý, việc này cũng đã tạo thành ảnh hưởng xấu cho trường học!"

Chung Dương vuốt vuốt mi tâm, duỗi ra cánh tay dài, bàn tay ấm áp thon dài một phát tóm lấy cần cổ của Tả Á, bộ dạng như bậc cha chú lớn lối khiển trách: "Cháu cũng thật là không hiểu chuyện đó, học hành không lo ngược lại đi học ba cái chuyện đâm thủng bánh xe làm chi, bảo chú làm sao ăn nói với ba mẹ cháu đây hả? Thu dọn đồ đạc nghỉ học, theo chú về nhà! !"

Nghỉ học? Chủ nhiệm lớp bỗng chốc sững người, há hốc mồm nói không ra lời. Đôi mắt trợn tròn ngơ ngác nhìn tới Chung Dương, thân thể mập mạp hoàn toàn hóa đá luôn rồi…..

Chung Dương lại tiếp tục nói với Chung Tĩnh: "Còn cháu nữa, cũng mau thu xếp nghỉ học đi, đừng gây thêm phiền hà cho thầy cô nữa!"

Chủ nhiệm lớp lại tiếp tục hóa đá, đây không phải là mục đích của ông, ông chỉ muốn…..Làm cái gì đó, để sau này…..

Chung Tĩnh và Tả Á cố nén cười đến sắp nội thương.

Vốn nghĩ rằng trận phê phán khiển trách này sẽ kéo dài đằng đẵng, nhưng Chung Dương lại chỉ dùng không tới mười phút đã giải quyết xong, kết quả cuối cùng là Chung Tĩnh cũng may mắn thoát nạn, chuyện này cũng sẽ không truy cứu nữa. Điều quan trọng gọi phụ huynh tới dù sao cũng không phải là muốn học sinh bị nghỉ học. Chung Dương vừa mở miệng liền đòi cho nghỉ học đã dọa chủ nhiệm lớp hoảng sợ, cuối cùng đành phải ngượng ngùng dặn dò Chung Dương cần nên giáo dục răn đe lại con em cho tốt, sách hay là phải đọc, điều hay là cần nên học hỏi.

"Tả Á, ở đâu ra chú đẹp trai như vậy?" Ra khỏi phòng dạy học, Chung Tĩnh nhỏ giọng nói thầm bên tai Tả Á.

Tả Á nhìn nhìn bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi đi ở phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu mày

nhăn nhó khổ sở cũng nhỏ giọng nói: “Nhặt được ở trên đường đấy, tặng cậu đó chịu không?”

Chung Tĩnh đập cho Tả Á một phát, “Thôi đi, đùa gì thế?”

Ra khỏi trường học, Chung Dương đi tới xe mình đang đậu ở ven đường, anh xoay người lại nói với Tả Á: “Lên xe, tôi đưa em về!”

“Không cần!” Tả Á liền lên tiếng cự tuyệt, kéo theo Chung Tĩnh muốn đi, nhưng Chung Dương đã nhanh tay tóm lấy cổ tay cô cười lạnh nói: “Đừng bướng bỉnh không nghe lời, nói thế nào thì tôi cũng là ‘chú’ của em đấy!”

Chương 4: Cậu Chung cứu người đẹp

Ba người cứ giằng co như thế cho tới khi thầy chủ nhiệm lớp đi ra. Chung Tĩnh thấy Tả Á có vẻ như rất không vừa ý với người chú này, nghĩ là cô sợ bị la mắng, vừa thấy chủ nhiệm lớp đứng lại ở bên cạnh họ, Chung Tĩnh liền theo phản xạ muốn chuồn êm, cùng chủ nhiệm lớp chào hỏi rồi lại cùng Tả Á nói bye bye sau đó bỏ đi.

Chủ nhiệm lớp nhân cơ hội dừng lại dạy dỗ thêm mấy câu, căn dặn Chung Dương phải nói chuyện lại với ba mẹ Tả Á, đứa nhỏ này quá ngỗ nghịch rồi, phải quản lý giáo dục lại cho tốt sau đó mới bỏ đi. Lúc này, cổng trường học còn lại chỉ có cô và Chung Dương còn có chiếc Land Rover màu đen kia nữa.

Ánh mắt Chung Dương thâm thúy nhìn chằm chằm Tả Á, tay vẫn còn đang nắm chặt cổ tay Tả Á, "Em muốn tự mình lên xe, hay là đợi tôi động thủ?"

"Nè, anh đừng tự động chủ trương mọi chuyện như thế, tôi và anh không có quen biết, anh đừng giở trò lưu manh đó!" Tả Á gỡ bàn tay Chung Dương ra, tuy nhiên dù có làm thế nào cũng không gỡ ra được.

Chung Dương nhíu mày, lạnh lùng nói: "Mới vừa rồi ai gọi tôi là chú hả, sao chỉ mới đảo mắt một chút đã không quen biết nhau rồi vậy?"

Tả Á ngưng lại động tác gỡ tay, hai mắt mở thật to nhìn người thanh niên rất đẹp trai nhưng cũng rất đáng ăn đòn ở trước mặt hỏi: "Rốt cuộc anh muốn thế nào, sao anh lại biết tôi học ở đây?"

Chung Dương cười với vẻ lưu manh, "Ở cái thành phố nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ này, nếu muốn tìm một người cũng không phải điều khó khăn gì."

"Nói đi, anh muốn sao?" Tả Á mệt mỏi nói, "Tôi còn phải về nhà!"

Chung Dương lại nói: "Tôi nên gọi em là Bối Bối hay là Tả Á? Tôi thật sự không thích bị người ta lừa tôi!"

Trong lòng Tả Á thầm tức giận, không thích bị một người xa lạ biết quá rõ về mình như thế. Tại sao anh ta phải điều tra mình chứ, biết mình tên gì, học ở đâu, loại cảm giác này giống như bị lột sạch bắt đứng ở trên đường lớn vậy, không nhịn được trợn mắt liếc nhìn Chung Dương có chút tức giận nói: "Tôi cũng không thích người khác điều tra về mình. Tôi lừa anh thì sao, anh muốn đem tôi làm thành bánh sủi cảo để ăn à."

Tay Chung Dương dùng sức ghịt một cái, thân thể Tả Á không tự chủ được ngã về phía trước mấy bước, thiếu chút nữa đã đâm sầm vào ngực anh, hơi thở tràn đầy nhựa sống thuộc về đàn ông đánh thẳng vào giác quan của Tả Á, không hiểu sao tim lại chợt hoảng hốt không

nhịn được quát: “Anh làm gì thế?”

Chung Dương cười lạnh, hai mắt u ám nhìn cô nói, “Không ngờ em còn nhẫn tâm hơn cả tôi đấy, được, coi như chịu thua em vậy, chuyện đổ máu gì đó thì tôi không làm được, hay là vầy đi, cùng tôi đi ăn một bữa cơm thì chuyện này coi như kết thúc.” Nói xong cũng mặc mệ Tả Á có đồng ý hay không, mở cửa xe nhét cô vào rồi sau đó mình cũng lên xe, Tả Á bò dậy muốn mở cửa xuống xe lại bị Chung Dương kéo trở lại. Anh cho xe nổ máy, chiếc xe ngay tức khác lao thẳng về phía trước.

“Ai muốn dùng cơm với anh!” Tả Á tức giận đưa chân đạp thẳng vào bụng Chung Dương, nhưng Chung Dương đã nhanh chóng vươn tay ra bắt lấy cổ chân cô, một tay để ở vô lăng, chiếc xe bỗng chốc mất khống chế lảo đảo, Chung Dương thở hổn hển nói: “Mẹ kiếp, không muốn sống nữa à, ăn có bữa cơm có cần phải muốn chết không?”

Mặt Tả Á đỏ lên như bị lửa thiêu, hô lớn: “Anh buông tay coi, bỏ tôi ra!”

Chung Dương quay đầu lại nhìn thì thấy “cảnh xuân tươi đẹp” dưới váy Tả Á, lại nhìn tới vẻ mặt đỏ au cực kỳ đáng yêu của cô, nhưng cũng chưa chịu buông chân cô ra, cảm giác tiếp xúc với làn da mịn màng của Tả Á lưu luyến trong lòng bàn tay khiến trái tim Chung Dương rộn ràng xao xuyến.

Tả Á xấu hổ kéo lại vạt váy của mình ngồi lại đàng hoàng, tim nhảy loạn thình thịch tưởng chừng như muốn nhảy bật ra ngoài.

Chung Dương không nhịn được cười, ánh mắt vẫn nhìn tới con đường ở phía trước, không kiềm được muốn trêu cô, “Nè, xấu hổ à, không sao đâu, dù có đá thêm mấy cái nữa anh đây cũng vẫn có thể chịu được!”

“Anh…..Đồ trơ trẽn!” Tả Á đỏ bừng cả khuôn mặt, buồn bực mắng một câu lại đưa chân ra muốn đạp thêm một cái nữa nhưng nghĩ tới tình huống mới vừa mất mặt ấy thì nhanh chóng rụt chân ngồi lại ngay ngắn, quẫy đầu sang một bên ngó ra ngoài cửa sổ.

Chung Dương nhìn hàng lông mi thật dài chớp chớp cùng với gương mặt hồng hồng của Tả Á, cái miệng nhỏ nhắn hơi vểnh lên nhìn thật mê người. Dáng vẻ yên tĩnh lúc này y hệt như một con búp bê ngoan ngoãn, còn bộ dáng khi nãy thì chính là một con mèo hoang.

“Dừng xe, tôi muốn về nhà!” Tả Á nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, tức giận nói.

Sự vui vẻ ở trên mặt Chung Dương liền biến mất, anh cau mày nói: “Cùng nhau ăn bữa cơm rồi tôi sẽ đưa em về, có cần cau có như vậy không?”

Tả Á nói: “Hôm nay là sinh nhật ba tôi!”

Chung Dương không nói không rằng cho xe quay đầu ngược lại, sau đó dừng lại ở chỗ đậu xe bên ven đường, “Xuống xe!”

Tả Á liếc mắt nhìn anh, nhưng cũng không do dự, lúc đang muốn xuống xe thì Chung Dương lại bắt lấy tay cô, “Chủ nhật gặp nhau ở quán cà phê Tình Thiên.”

Nói xong thả tay Tả Á ra, còn Tả Á thì mở cửa xuống xe. Chung Dương nổ máy xe, ngay sau đó chiếc xe biến mất trong dòng xe cuồn cuộn đông nghịt.

Quán cà phê 'Tình Thiên' là nơi lần đầu tiên cô gặp Chung Dương, là nơi biết được tin anh cả Chu và chị đang yêu nhau, cũng chính là nơi từng làm trái tim cô bị tổn thương.

Tả Á không có tinh thần mà đón xe buýt trở về nhà, lúc vừa mở cửa thì nhìn thấy chị và anh cả Chu đang ôm nhau, trông thấy cô về hai người vội vàng buông nhau ra. Chị thì có vẻ ngượng ngùng xấu hổ, anh cả Chu lại có chút mất tự nhiên, còn trong lòng Tả Á lại âm ỉ đau nhói.

Chị Tả Á cố che giấu xấu hổ bước lên nhận lấy túi xách cho Tả Á, dịu dàng nói: "Em à, sao hôm nay em về muộn vậy, chị có chừa cơm và thức ăn lại cho em rồi, vẫn còn nóng đó."

"À, em cùng bạn học ở lại làm một số bài tập, em đi ăn cơm đây!" Tả Á nói xong cắn chặt môi đổi sang dép lê đi tới nhà bếp, trái tim khó chịu như bị ai đó bóm thật chặt.

***

Tả Á quyết định ở lại ký túc xá trong trường học, tuy nghĩ như vậy nhưng cũng phải thương lượng lại với chị nữa. Ba mẹ ly hôn, mỗi người cũng đều có gia đình riêng của mình, đó là lý do mà cô và chị phải mua căn nhà này để ở, vốn dĩ cô và chị ở chung với nhưng hiện tại chị đã có anh cả Chu chăm sóc rồi, cô thấy mình giống như có chút dư thừa vậy.

Trong khi đợi chị đồng ý, Tả Á đã cùng trường học làm xong những thủ tục ở trọ lại ký túc xá, hôm chủ nhật gọi Chung Tĩnh đến cùng giúp khuân vác đồ. Chỗ ở quả thực rất ít người, chỉ có ba nữ sinh, chỗ ngủ của Tả Á là ở tầng dưới.

Tả Á vô cùng mệt mỏi nằm xụi lơ trên giường nhỏ, trong lòng cũng có chút vui thích giống như kể từ nay có thể bắt đầu lại cuộc sống mới. Chung Tĩnh rất hâm mộ cuộc sống ở trọ này, thế nhưng cô bị gia đình quản thúc rất nghiêm, kiên quyết không cho phép cô ra ngoài ở trọ.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại của Tả Á vang lên inh ỏi, cô liếc mắt nhìn thoáng qua, thấy là số của Chung Dương thì chân mày cau lại, không nhận bấm luôn từ chối, sau một hồi giằng co người gọi người tắt, Chung Dương phát qua một cái tin nhắn: Đi ra ngoài, tôi không vào túc xá được.

Uy hiếp, uy hiếp đến trắng trợn, Tả Á không nhịn được ngồi bật dậy. Anh ta có Thiên Lý Nhãn hay là Thuận Phong Nhĩ ư, mình đã dọn đến túc xá mà anh ta cũng biết.

Chung Tĩnh nhìn vẻ mặt rầu rĩ của Tả Á mà không nhịn được hỏi: "Sao vậy Tả Á?"

Tả Á buồn rầu vỗ vỗ trán nói: "Không có gì, đi, có người mời đi ăn cơm!"

"Thiệt hả, ai vậy?" Chung Tĩnh vừa vui vẻ hỏi xong lại ỉu xìu nói, "Không được, mình phải về nhà, nếu không mẹ già của mình sẽ dùng chổi chà để hỏi thăm sức khỏe mình đấy!"

Chung Tĩnh đi về nhà trước, Tả Á nói một tiếng với hai cô bạn gái còn lại xong liền đi ra ngoài, cô cần phải nói rõ cho Chung Dương hiểu từ nay về sau đừng có quấy rầy cô như vậy nữa. Ra khỏi cổng trường liền trông thấy Chung Dương ngồi ở trong xe, sắc mặt có chút tối tăm, trên môi đang ngậm một điếu thuốc, dáng vẻ hút thuốc cũng rất cool nhưng nhân phẩm thì thật là đáng trách.

Cô đi về phía trước mấy bước, nhưng đột nhiên thấy Chung Dương mở cửa xe bước xuống, sắc mặt nặng nề đi nhanh về phía cô, hơn nữa còn mơ hồ cảm thấy khắp người anh chứa đầy sự thù địch. Tả Á cho rằng Chung Dương sẽ sử dụng bạo lực với mình vì vậy quay đầu muốn chạy, lại thấy một con chó to đang bổ nhào chạy tới trước mặt mình, Tả Á hoảng sợ la hét ỏm tỏi. Giữa lúc đang hoảng loạn thì cảm nhận được bàn tay mạnh mẽ của Chung Dương kéo cánh tay cô về che chắn ở phía sau mình, kế tiếp nhấc chân đá một cước vào bụng con chó. Con chó to ấy bị đạu rên la ăng ẳng nhưng không bỏ chạy mà ngược giống như bị điên nhảy bổ về phía Chung Dương, Tả Á kinh hãi hô to lên: "Cẩn thận!"

Nhưng chó to đã vồ lên người Chung Dương, muốn đá cũng không còn kịp nữa, thời điểm khi thấy nó sắp sửa cắn mình, trước tình thế cấp bách Chung Dương đã đưa tay chặn bóp lại miệng con chó dại, dùng hết sức tóm lấy nó không buông tay. Chó to như điên dại nhào tới, đau đớn kêu gào nhưng vẫn không từ bỏ ý định tấn công người, hiển nhiên là một con chó điên, Chung Dương hung ác quát to về phía Tả Á: "Lên xe!"

Sắc mặt Tả Á bị dọa sợ trắng bệch, nhìn răng nanh của con chó kia, chỉ cần Chung Dương vừa buông tay là nó sẽ không hề đắn đó mà cắn lại anh, cô vội vàng bấm 110, gào to lên ở trước cổng trường trung học XX đã xảy ra thảm án.

Thời điểm cảnh sát chạy đến thì trông thấy thảm án đó chính là một người một chó đang giằng co, còn có một học sinh đứng ở cạnh bên không biết phải làm sao. Trong tốp cảnh sát có người kêu lên, "Là cậu Chung!"

Mấy cảnh sát còn lại không dám lơ là, rất nhanh liền chế phục được 'kẻ phạm tội' mà Tả Á đã báo án, một người lớn tuổi nhất trong số cảnh sát đó tiến lên quan tâm hỏi Chung Dương, "Cậu Chung, cậu không sao chứ?"

Nhưng Chung Dương chỉ lắc lắc đầu, sau đó đi tới gần Tả Á, đưa tay vỗ vỗ vào mặt cô, "Này, nhóc con, em không sao chứ, bị dọa sợ rồi hả?"

Tả Á hoàn hồn, nhìn cánh tay Chung Dương đang chảy máu mà hoảng hốt hô lên: "Tay anh chảy máu kìa, phải….Phải nhanh đi chích ngừa đi!"

Cảnh sát kia vội nói: "Tiểu Lưu, tay cậu Chung bị thương rồi, cậu mau lái xe đưa cậu Chung tới bệnh viện đi."

Chung Dương kéo theo Tả Á cùng lên xe, lần này Tả Á không còn phản kháng nữa mà ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh Chung Dương. Mới vừa rồi thật sự là cô đã bị dọa sợ không

nhẹ.

Chương 5: Tôi sẽ làm cho em coi

Tiểu Lưu lái xe với tốc độ cực nhanh, chỉ mới mấy phút đã tới một bệnh viện ở gần đó, vừa vào cửa liền có cô tá tới đón đưa Chung Dương đi xử lý vết thương. Xem ra là đã có người đánh tiếng trước khi mọi người đến rồi. Một người mặc đồng phục cảnh sát cùng với một nam một nữ nên cũng không khó để phân biệt.

Sát trùng miệng vết thương, tiêm vắc-xin phòng bệnh xong, cuối cùng bác sĩ căn dặn ngày giờ lần sau tái khám, sau đó Chung Dương được đưa ra ngoài. Chung Dương bảo Tiểu Lưu về trước, bởi vì miệng vết thương lớn như hạt mẹ của mình đã xử lý tốt nên lái xe cũng không có gì đáng ngại.

Chung Dương nhìn sang Tả Á như vẫn đang còn khiếp sợ chưa hoàn hồn, anh đi tới vịn lấy vai cô nói, "Đi thôi, anh đây dẫn em đi ăn cơm để giảm bớt hoảng sợ!"

Tả Á chau mày, hất ra cánh tay không có lễ phép của anh, "Chuyện ngày hôm nay rất cám ơn anh, anh nhớ đúng ngày đến tái khám, tôi về trường học trước đây!"

Chung Dương cau mày, đôi mắt đen quyến rũ nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Tả Á, "Chỉ cám ơn suông vậy thôi sao?"

Tả Á nghĩ tới tình huống khi nãy Chung Dương bảo vệ cho mình, dù có vài lời vô tình muốn nói ra nhưng lại không thể nào mở miệng được, thở hắt ra nói với vẻ miễn cưỡng: "Vậy…..Tôi mời anh dùng cơm!"

Chung Dương vươn tay ôm eo Tả Á không nói lời nào đi thẳng ra ngoài, "Sao tôi có thể để một học sinh như em tốn kém được, muốn cám ơn tôi thì đừng giận tôi nữa!"

Tả Á nhìn nhìn bộ đồ tây trang sang trọng của Chung Dương bị chó cào rách để lộ ra ra nửa cánh tay màu nâu sậm cũng có không ít dấu trầy xước của chó điên để lại, cô vì vậy mà một lần nữa lựa chọn im lặng đi theo Chung Dương ra ngoài, đồng thời cũng nhớ tới bộ dáng anh hùng tàn bạo mới vừa rồi của Chung Dương, không nén được ngẩng đầu lên nhìn anh, thế nhưng hiện giờ anh đã biến trở về là một chú đẹp trai.

Có điều Tả Á không ngờ là Chung Dương lại đưa cô tới Đế Đô nơi mà có lối sống xa hoa đốt tiền nhất thành phố.

Cô xoay người muốn bỏ đi, "Chung Dương, anh hơi quá đáng rồi đó, những chỗ thế này tôi không vào được, tôi vẫn chưa đủ tuổi thành niên!" Cô là người sống có nề nếp.

Nhưng Chung Dương lại ngang ngược ôm cô vào lòng, kiên quyết dẫn cô đi vào bên trong, "Em mà cũng có lúc biết sợ sao, tôi đâu có ăn thịt em đâu mà lo, ca hát một chút để giải bớt áp lực thôi."

Tả Á bị Chung Dương ôm kéo đi vào trong, đi tới một căn phòng được bao sẵn, lúc mở cửa cô nhìn thấy bên trong đã ngồi không ít người vui vẻ uống rượu, say sưa ca hát. Cả trai lẫn gái có sáu bảy người, thấy cả hai đi vào thì rối rít ngẩng đầu lên nhìn, trai xinh gái đẹp vô cùng bắt mắt.

Một người trong số đó cười hô lên: "Sao giờ cậu mới tới, làm bọn này đợi cậu sốt cả ruột!"

"Không phải mọi người đang chơi rất vui vẻ sao?" Chung Dương ôm Tả Á đi vào trong ngồi xuống ghế sofa.

Một thanh niên đang hát bài Ngũ Bách mà y hệt như quỷ than khóc để microphone xuống đi qua ngồi xuống cạnh Chung Dương, đôi mắt hoa đào quan sát Tả Á một hồi rồi đưa tay vỗ mạnh lên vai Chung Dương một cái, "Người anh em, tìm đâu ra một cô bé xinh xắn như vậy hả?"

Chung Dương vươn tay vỗ nhè nhẹ lên vai Tả Á, nhìn tới mọi người chớp mắt nói: "Bạn của mình, tên là Tả Á!"

Người thanh niên nọ cười hì hì nói: "Cô em cứ chơi vui vẻ đi, đừng có ngại, nếu Chung Dương bắt nạt em thì hãy nói với anh, anh sẽ giúp em dạy dỗ cậu ta."

"Được rồi, lo cho cậu đi." Chung Dương không nể mặt đẩy mạnh người thanh niên nọ ra, không muốn cậu ta sáp lại quá gần Tả Á.

"Tôi thấy không khỏe, tôi muốn về trước!" Tả Á không còn kiên nhẫn nữa đứng dậy, cô thực sự không thích môi trường này.

Người thanh niên có đôi mắt đào hoa cũng là một người thông minh, liếc mắt một cái đã nhìn ra hai người này có gì đó rất bất thường, vội nói: "Nè, em gái, em đâu thể bỏ đi vậy được, nói thế nào cũng phải ăn mừng xong sinh nhật của Chung Dương rồi mới đi chứ."

Mọi người hùa theo nói: "Phải đó, phải đó, hôm nay chính là sinh nhật bước sang tuổi 25 của Chung Dương, ở lại chơi một chút rồi hẵng đi!"

Mọi người đã lên tiếng như vậy, Tả Á thấy cũng không nên không biết điều bỏ đi nữa chừng được đành phải nhẫn nhịn ngồi xuống.

Mọi người lại tiếp tục quây quần vui chơi như lúc đầu, Chung Dương giúp cô gọi vài món bánh ngọt rất hợp với khẩu vị của cô, vùi đầu cố nuốt mong sao cho thời gian nhanh trôi qua. Ầm ĩ được một lúc cuối cùng cũng đến lúc phải cắt bánh sinh nhật, mọi người tắt đèn nhốn nháo yêu cầu Chung Dương cầu nguyện, Chung Dương không chịu bởi vì cho rằng đó là mấy trò chơi của non nít.

Có người hỏi: "Em gái, hôm nay là sinh nhật của Chung Dương, em có chuẩn bị quà tặng gì cho cậu ta hay không?"

Tả Á nói, “Không có, anh ta không có nói cho tôi biết hôm nay là sinh nhật của mình!”

Chung Dương lại ôm eo cô, “Không sao, không cần áy náy, hôn anh một cái coi như làm quà là được rồi!”

Mọi người vỗ tay gõ bàn ào ào hưởng ứng, bắt buộc Tả Á phải hôn Chung Dương. Mặt Tả Á đỏ lên, đó không phải là xấu hổ mà là biểu hiện của sự tức giận, muốn đứng dậy bỏ đi nhưng Chung Dương đã siết chặt eo giữ cô ngồi lại.

Dưới ánh nến lung linh, Chung Dương nhìn đôi môi đỏ mọng hơi mím lại giống như đang mời gọi của Tả Á, trong lòng rụt rịch chỉ muốn hôn lên đó ngay lập tức, thừa lúc đang hỗn loạn anh giữ đầu cô lại cuồng nhiệt hôn lên môi cô tới tấp.

Phản ứng đầu tiên Tả Á là dùng sức đẩy đầu Chung Dương ra, ngậm chặt môi lại cả thở cũng quên luôn. Chung Dương không dám hôn cô lâu, đành lưu luyến rời môi Tả Á. Tay cũng nới lỏng hơn chút vì sợ siết đau Tả Á.

Đầu Tả Á phát ra tiếng ong ong, cô lại trơ mắt để người ta hôn, sau khi hoàn hồn thì trong mắt chỉ toàn là lửa giận, vừa giận vừa tủi thẹn đưa tay cầm dĩa bánh ngọt trên bàn lên đập thẳng vào mặt Chung Dương.

Bầu không khí tưng bừng náo nhiệt ngay tức khắc trở nên yên ắng không còn một tiếng động.

“Đừng tưởng rằng có được mấy đồng tiền dơ bẩn ấy thì ngon, tôi không có hứng thú với tên già dịch như anh!” Tả Á đứng bật dậy, không hề có chút thương tình đạp mạnh lên chân Chung Dương một cái rồi muốn bỏ đi, nhưng Chung Dương đã kịp lúc bắt được bàn tay cô, giận dữ ghịt mạnh cô ngã xuống ghế sofa.

Trong khi Tả Á còn đang choáng váng say xẩm thì Chung Dương đã dùng chân đè lại không cho cô ngồi dậy. Tả Á giãy giụa, “Anh muốn làm gì, thả tôi ra!”

Chung Dương vươn tay cầm lấy quần áo vứt lung tung bên cạnh lau đi bánh ngọt trên mặt, điên tiết nói: “Mẹ nó, nhóc con thúi, tôi là tên già dịch sao? Tốt với cô, cô còn bày đặt lên mặt, hôm nay tôi sẽ cho cô biết thế nào là lễ độ!”

“Cậu Chung, cậu kiềm chế chút, đừng dọa người ta sợ!” Có người nhỏ giọng khuyên ngăn.

Chung Dương giận dữ gầm lên: “Mấy người đi ra ngoài hết đi, hôm nay tôi không làm được cô ta thì cuộc đời 25 năm qua của tôi cũng vứt luôn!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng bỏ xuống này nọ trong tay rồi rít đi hết ra ngoài, tiếng nhạc ồn ào không dứt nhưng Tả Á lại cảm thấy yên tĩnh đến đáng sợ, tim chợt thót lại, trong mắt lóe lên nỗi khiếp sợ, hai tay vùng vẫy đồng thời cũng sờ soạng tìm kiếm những gì có thể dùng làm vũ khí, sờ tới cái gì thì chụp lấy ném về phía Chung Dương cái đó, “Thả tôi ra, thả tôi ra!”

Chung Dương đã phát điên, một phát bắt được bàn tay của Tả Á, kiềm giữ khiến cho cô hoàn toàn không còn năng lực để phản kháng…..

Chương 6: Một ly đã gục

Tả Á kinh hoảng nhìn Chung Dương, cô căn bản là không có khả năng phản kháng lại anh, anh có thể vật lộn với một con chó điên như vậy thì đối phó với cô càng dễ như trở bàn tay. Tay chân Tả Á bủn rủn lại không có hơi sức để phản kháng, chỉ có thể trừng lớn hai mắt vốn đã rất to của mình.

Anh dùng cơ thể mình đè cô lọt thỏm vào lòng ghế sofa, hơi thở nồng nặc thuộc phái nam len lỏi vào hô hấp cô, trái tim khẩn trương đến nỗi quên luôn cả đập, mặt xanh không còn chút máu nhưng vẫn cố gắng trấn định hỏi: "Anh có chắc mình không mắc bệnh bậy bạ hoặc là HIV gì đó chứ? Tôi không muốn đã bị người ta cường bạo mà còn phải tốn tiền đi khám bác sĩ đâu……"

Chung Dương càng thêm giận dữ cúi đầu hôn tới tấp lên đôi môi đỏ mọng của Tả Á, cái miệng nhỏ nhắn mềm mại mang theo chút hương vị ngòn ngọt thật tuyệt vời không lời nào có thể tả được. Anh không nhịn được lè đầu lưỡi ra trêu chọc liếm láp lên môi cô, cạy ra hàm răng cô để chiếc lưỡi được trơn trượt tiến vào thưởng thức hương thơm trong miệng cô, càng hôn càng mê mẩn hận không thể vò nát thân thể ngây thơ ngờ nghệch đang ở trong ngực

Tả Á ưỡn ẹo thân thể theo bản năng muốn tránh né cái hôn của Chung Dương, nhưng đầu lưỡi anh ngang tàng mạnh mẽ chiếm đoạt môi cô, cũng đoạt đi cả hô hấp của cô. Tả Á nóng lòng cắn chặt hàm răng cắn mạnh vào lưỡi Chung Dương, Chung Dương chỉ hít hà một hơi thật dài nhưng hoàn toàn không có ý định lùi bước, ngược lại càng hôn cô kịch liệt hơn nữa.

Hơi thở cùng với mùi vị căng đầy sức sống của phái nam, còn có mùi máu tươi thoang thoảng, cái hôn mãnh liệt này giống như rải vào trong đầu cô một làn khói hoa, làm cho cô như rơi vào mê cung không còn tinh lực để suy nghĩ gì được nữa. Ý chí dần dần rời xa cô, bản thân thật giống như cũng hoàn theo làn khói hoa ấy mà trôi đi xa, từ từ nhắm hai mắt lại.

Hơi thở của Chung Dương càng gấp rút hơn, trong lòng không ném được thần khen ngợi, hương vị đặc biệt trong cái miệng nhỏ nhắn của cô bé này thật ngọt, cơ thể cũng rất tuyệt, mềm mại y hệt như làm bằng nước vậy. Dưới bụng chợt căng thẳng, tế bào toàn thân như đang gào thét muốn có được nơi nào đó của cơ thể này. Nhưng lúc này lại nhận ra Tả Á lại không thở, thực sự anh không hề muốn kết thúc nụ hôn nóng bỏng này chút nào, đôi con ngươi như hồ sâu nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của Tả Á lúc này như muốn hôn mê bất tỉnh, anh không nhin được bật cười ra tiếng, đưa tay vỗ vỗ vào gò má cô nói: "Thở đi, đồ ngốc!"

Tả Á nghe được lời Chung Dương nói, ngay lập tức há to miệng không kịp thở, đầu óc cũng tỉnh táo lại, thì ra là mình quá khẩn trương mà quên luôn cả thở.

"Tôi là người đầu tiên hôn em đúng không?" Chung Dương vì sự phát hiện này mà tim rạo rực không thôi, không ngờ mình mà cũng để ý cái loại đồ chơi này.

Tả Á không trả lời, nhưng lạnh nhạt mở miệng nói: "Tôi muốn về lại trường học, bỏ qua cho tôi được không?"

Chung Dương nhíu mày miễn cưỡng ngồi dậy, cũng thuận tay kéo luôn Tả Á đứng lên, sau đó ngang tàng ôm cô vào ngực, đôi mắt đen láy nhìn cô cười gian ác nói: "Hôm nay ngủ lại đây đi, giờ này có lẽ trường học cũng đóng cửa rồi! Ý nghĩa của câu muốn "làm" gì đó thì cũng vừa mới làm rồi."

"Tôi muốn về trường học!" Tả Á lập lại thêm một lần nữa, đứng cứng nhắc ở trong ngực Chung Dương, cô biết có phản kháng cũng chỉ vô ích chi bằng tiết kiệm lại hơi sức còn hay hơn.

Chung Dương kéo tay Tả Á đi tới chỗ bàn khi nãy, với tay cầm rượu lên chai rót ra một ly đầy, "Uống hết cái này, tôi sẽ cho em về trường học."

Tả Á cau mày, căm ghét nhìn Chung Dương, trong lòng âm thầm mắng anh là đồ thúi. Mình đâu biết uống rượu chứ!

Ngón tay thon dài của Chung Dương vuốt nhè nhẹ ở miệng ly trầm giọng nói: "Không uống hả, vậy thì chúng ta hãy tiếp tục, cùng anh đây ăn mừng sinh nhật vậy!"

Tả Á nhớ lại khi nãy có thấy mấy cô gái kia chúc mừng sinh nhật cho Chung Dương cũng có uống, thấy họ uống giống như nước trái cây vậy. Giằng co kiểu này cũng không phải là cách, nếu suốt đêm mình không về trường học lỡ bị thông báo với gia đình, chuyện này không thể đùa được, chỉ một ly nhỏ thế này cùng lắm nếu say thì mình đón xe về.

Chung Dương lay lay cô hỏi, "Sao hả? Không dám?"

Tả Á căm ghét liếc xéo Chung Dương bằng nửa con mắt, đưa tay cầm ly rượu lên, "Tôi uống nó rồi anh sẽ không làm phiền tôi nữa? Có phải không?"

"Phải!"

"Nói lời phải giữ lời!"

"Nhất ngôn cửu đỉnh!"

Tả Á ngửa đầu, nín thở, đem chất lỏng màu đỏ có mùi vị quái gỡ uống ực một phát, uống xong mới nhận ra mùi vị này cũng không tệ, để ly không xuống hất luôn tay Chung Dương ra, "Tôi uống rồi, anh đừng có phiền tôi nữa……Tôi phải về trường học!"

Chung Dương nấn ná một lúc cuối cùng cũng buông Tả Á ra, bỏ đi, thời gian còn nhiều hôm nay thế này cũng đã đủ.

Tả Á được giải thoát, cuống quít đi ra cửa, bước chân nhẹ hẫng chông chênh như đang bay, ngay khi vừa vươn tay để mở cửa thì người cũng xụi lơ ngã xuống nền đất.

Chung Dương vội nhào lên phía trước, đỡ lấy Tả Á ôm vào lòng, nhìn gương mặt xinh xắn ửng hồng của cô mà không nén được cười, chỉ là muốn trêu cô một chút không ngờ mới có một ly mà đã gục rồi.

***

Tả Á mơ mơ màng màng tỉnh lại, giấc ngủ này thật ngon mà cũng cảm thấy rất khó chịu, mở mắt ra cô hơi sững sờ nhìn tới tấm trần nhà màu trắng, lại chuyển sang cánh cửa sổ, chùm đèn treo sang trọng. Đầu như bị nổ tung, ngồi bật dậy, tấm tấm chăn mỏng bị trượt xuống, cô hô nhỏ một tiếng rồi vội vươn tay kéo lại cái chăn, mình…….Mình không có mặc quần áo?

Đầu óc rối loạn, thái dương nhảy thình thịch, trái tim cũng đang đập cuồng loạn không thôi. Đây là đâu? Ngày hôm qua, mình bị Chung Dương đưa đến Đế Đô, sau đó bị cưỡng hôn…..Uống rượu, sau đó nữa đã xảy ra chuyện gì? Sao mình không hề có chút ấn tượng nào hết vậy? Quần áo của mình đâu? Ai đã cởi quần áo mình ra? Vô số câu hỏi được đặt ra khiến cô khó chịu ôm lấy đầu, vò vò lung tung mấy cái, nếu như hắn ta thật sự dám động tới mình, mình nhất định sẽ sống chết với hắn!

"Bé yêu, tỉnh rồi sao?"

Chẳng biết Chung Dương đã đứng ở ngay cửa từ lúc nào, dáng người cao ráo tựa vào trên khung cửa, trên người mặc một bộ đồ thường mặc ở nhà, cổ áo hình chữ V để lộ ra làn da màu nâu sậm, tinh thần trông có vẻ như rất sảng khoái.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tả Á đều là sự tức giận, với tay tóm lấy cái gối nằm hung hăng nện thẳng tới khuôn mặt đẹp trai của ai đó, "Chung Dương, anh là đồ khốn! Tôi sẽ kiện anh, cho anh ăn cơm tù, cho anh bị mấy tên đàn ông kia áp đảo, tôi……."

Chung Dương cau mày đi tới chỗ Tả Á, Tả Á bị dọa phải im miệng. Nhưng thấy trong tay Chung Dương lại đang cầm một bộ quần áo, vẻ mặt lầm lầm lì lì, tròng mắt đen lập lòe tia sáng nguy hiểm. Tả Á sợ hãi túm chặt tấm chăn quấn vào người, liên tiếp lui về phía sau.

Chung Dương cúi người xuống kề sát vào Tả Á, khuôn mặt điển trai đột nhiên phóng to trước mắt Tả Á, "Con sâu rượu này, tôi không có đụng tới em….Nếu em còn nói lung tung nữa, tôi sẽ kiện ngược lại em tội phỉ bang đó!"

"Anh không có đụng đến tôi?" Tả Á hoài nghi nhìn nhìn Chung Dương.

"Tự bản thân em không cảm giác được cơ thể của mình sao?" Chung Dương ném quần áo trong tay lên giường, "Không muốn chọc cho tôi phạm tội thì mau mặc quần áo vào đi!"

Tả Á âm thầm cảm nhận lại một chút, hình như là không có chỗ nào không ổn cả, nhưng mà cô cũng không biết như thế nào mới là có chỗ không đúng. Chuyện trước mắt cần làm nhất đó là phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, không muốn nghĩ nhiều thêm nữa, cúi đầu nhìn tới quần áo Chung Dương ném lên, một bộ váy liền thân màu trắng, kiểu dáng được cắt may rất tinh xảo, giá cả rõ ràng cũng không rẻ, "Quần áo tôi đâu?"

Chung Dương nhếch môi, tinh quái cười cười nói, “Vứt rồi!” Nói xong xoay người bỏ đi ra ngoài.

Tả Á thật không biết phải làm sao, nhưng cũng không thể để trần truồng vậy được, lúc cô mở ra bộ váy thì thấy bên trong còn có một cái áo ngực màu trắng cùng với một chiếc quần lót nhỏ rất xinh xắn. Mặt đột nhiên đỏ bừng lên như sắp nhỏ ra máu. Được một người đàn ông chuẩn bị đồ lót cho mình, thật đúng là kinh dị và xấu hổ đến không thể nào nói nên lời.

Tả Á luống cuống tay chân mặc đồ vào, sau đó mới phát hiện, quần áo từ trong ra ngoài vừa vặn đến không thể nào tin được, lớn nhỏ giống như được đo đặt may. Phản ứng đầu tiên xuất hiện trong đầu đó chính là hình ảnh Chung Dương giúp cô cởi bỏ quần áo dơ rồi vứt cô vào trong chăn. Xấu hổ lắc lắc đầu, dùng hai tay nhỏ bé vò loạn lên tóc. Cuối cùng tìm kiếm khắp nơi mới thấy căn phòng tắm để vọt vào, rồi rửa mặt chải đầu một cách qua loa.

Ra khỏi phòng tắm, muốn mau sớm rời khỏi nơi này, bỗng đâu như có một luồng gió thổi tới từ một cánh cửa khác, lại ngạc nhiên phát hiện Chung Dương hiện chỉ mặc một chiếc quần lót màu đen khêu gợi để lộ ra cơ thể màu nâu rắn rỏi, trông khỏe mạnh như người tập thể hình, hoàn mỹ như được điêu khắc. Anh ung dung đứng ở trước tủ quần áo, hình như là muốn thay đồ.

Lần đầu tiên Tả Á nhìn thấy cơ thể của đàn ông, cảm thấy xấu hổ không thôi, da mặt như sắp bốc cháy, trong lòng ảo não suy nghĩ, sao không cho mình chết đi, đây không phải là đi ra cửa mà là đi vào phòng ngủ của Chung Dương……

Chương 7: Chú còn non lắm

Tả Á bỏ chạy thục mạng.

Ra khỏi căn nhà giống như mê cung, Tả Á mới phát hiện trong người không có đồng nào, tối qua ra ngoài chỉ là muốn cùng Chung Dương nói rõ rồi quay về trường học, vì vậy căn bản cũng không ngờ lại xảy ra như vậy nên không có mang tiền mà chỉ mang theo mỗi cái điện thoại di động. Mà bây giờ điện thoại di động cũng làm rơi lại ở chỗ Chung Dương, trong lòng đắn đo không biết có nên quay lại lấy điện thoại hay không, nhưng hiện tại cô không muốn đối mặt với Chung Dương, sau này cũng mong không bao giờ gặp lại anh ta nữa.

Tả Á quan sát xung quanh thì phát hiện ngôi nhà của Chung Dương vốn ở một nơi riêng biệt có phong cảnh rất đẹp. Cư xá kiểu nhà liên kế có hai tầng lầu nhỏ, ngói đỏ tường trắng kiểu dáng rất sang trọng. May mắn đây không phải là vùng ngoại ô, không thì chỉ còn cách đi bộ về trường học.

Vừa đi vừa lo lắng, suốt đêm mình không về như vậy không biết chị có phát hiện ra không, nếu tìm không thấy mình thì chị ấy biết làm thế nào? Bài học hôm nay lại còn chưa làm, đến trường không biết sẽ bị chủ nhiệm lớp phạt thế nào đây.

Khi trở lại trường học đã là xế chiều, Tả Á mệt mỏi cực độ nhưng thật không ngờ chủ nhiệm lớp lại không có 'hành hạ' cô như dự đoán. Nghe Chung Tĩnh kể mới biết thì ra là 'chú' của cô đã xin nghỉ giúp cô, không biết anh ta làm sao biết số điện thoại của chủ nhiệm lớp mà điện thoại nói chuyện với thầy.

Tiết cuối cùng của lớp là tiết tự học, Tả Á ngồi đọc sách mà chỉ nhìn một chút sau đó tâm trí lại hiện ra những chuyện đã xảy ra ngày hôm qua, nụ hôn nóng bỏng, sự ngượng ngùng của bản thân, còn có cơ thể rắn chắc của Chung Dương không tự chủ mà thoáng hiện ra trong đầu cô.

Chung Tĩnh đưa tay chọc chọc Tả Á, nhỏ giọng hỏi: "Tả Á, mặt của cậu làm sao vậy, lúc đỏ lúc trắng thế kia? Đang tư xuân* à?" (ám chỉ về cô gái khao khát tình dục với khác giới)

Tả Á làm bộ tức giận, đưa tay bẹo má Chung Tĩnh: " Cái gì mà lúc đỏ lúc trắng, cậu cho tớ là tắc kè hoa à!"

Hai người đang thì thầm nói chuyện với nhau thì nhận được ánh mắt cảnh cáo của lớp trưởng, ý bảo bọn họ giữ yên lặng.

Sau khi tan học Chung Tĩnh trở về ký túc xá, cùng lúc đó thì ba người cùng phòng cũng vừa về tới nơi, họ hỏi sao đêm qua cô không về, Tả Á chỉ trả lời qua loa là mình chưa có quen với chỗ ở mới nên đã về nhà ngủ một đêm, hai người họ cũng không hỏi thêm gì nữa nhưng ngay sau đó một người tên Triệu Mặc lại nhìn chằm chằm vào cổ của cô hỏi: " Cổ cậu

làm sao thế?"

Tả Á nghi ngờ, cầm gương soi, chỉ thấy trên cổ có một dấu đỏ to bằng ngón tay cái, cô cũng không biết tại sao lại như vậy.

Triệu Mặc lại mập mờ hỏi: "Là bạn trai hôn hả?"

Tả Á giật bắn người lên, chẳng lẽ là do Chung Dương gây ra lúc cô say rượu? Lúc cô say bất tỉnh nhân sự anh ta đã làm gì? Trong lòng bực mình một hồi rồi để gương xuống hờ hững nói: "Mình không có bạn trai."

Triệu Mặc trề trề môi có vẻ không tin, tầm mắt lại rơi vào chiếc váy trên người Tả Á cố ra vẻ thân thiện nói: "Tả Á, chiếc váy của cậu rất đẹp, vừa nhìn biết ngay là không phải hàng rẻ tiền rồi." Vừa nói vừa tiến gần lật cổ áo của Tả Á ra, thấy được nhãn thì kêu lên: "Oa, nhãn hiệu này cùng với chiếc váy ít nhất cũng phải mấy ngàn tệ, không nhìn ra được Tả Á nhà ta rất có tiền nha!"

Mấy ngàn tệ? Tả Á không nghĩ chiếc váy mình mặc trên người lại đắt như vậy, ngẫm lại tiền lương một tháng của chị cũng chỉ có mấy ngàn tệ mà thôi, trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc thầm nghĩ không biết nên trả lại chiếc váy này cho Chung Dương bằng cách nào đây.

Tả Á không để ý đến Triệu Mặc nữa, chuẩn bị lấy vài thứ để đến nhà tắm tắm, Triệu Mặc thấy không còn gì thú vị nữa nên ngượng ngùng trở về giường của mình.

Suốt buổi chiều Tả Á không thể ngủ nổi, không biết là bởi vì thay đổi hoàn cảnh hay là do điều gì khác, tóm lại lòng cô cảm thấy rất trống vắng giống như bị mất đi thứ gì đó rất trân quý.

Đúng, đó là nụ hôn đầu đời của cô, sau bao nhiêu năm nó lại cứ thế bị một tên đàn ông ngang ngược kia cướp đi mất. Có vài thứ đã mất đi rồi thì không bao giờ tìm về được.

***

Thời gian cứ thế trôi qua hết một tuần, Chung Dương cũng không xuất hiện, Tả Á cũng vui vẻ sống yên lành. Nhưng khi đến ngày cuối tuần, chủ nhiệm lớp thông báo một tin tức xấu. Từ đầu tuần này, sẽ không được nghỉ ngày chủ nhật nào nữa cho đến khi kết thúc kì thi tốt nghiệp. Điều này chắc chắn là 'sấm sét giữa trời quang" đối với tất cả mọi người, cho dù là phải ôn thi đi chăng nữa cũng cần có thời gian nghỉ ngơi vui chơi chứ.

Ngày chủ nhật phải học thêm, dù không có lớp học chính thức cũng phải tự học ở nhà, sau đó làm bài, đọc sách. Nhưng thầy giáo đã ra lệnh, hôm thứ bảy, các học sinh chỉ là đi học sớm hơn bình thường. Nhưng khi đến tiết đầu tiên, chủ nhiệm lớp và các giáo viên lại không xuất hiện, mọi người cảm thấy nhàm chán nên rối rít trò chuyện giết thì giờ.

Trò chuyện được một lúc thì Tả Á đột nhiên nói: "Lớp trưởng, hay là cả lớp chúng ta nghỉ tập thể đi, mỗi người ai về nhà nấy còn tốt hơn."

Chung Tĩnh chống cằm, dáng vẻ hơi không yên lòng nói: "Đúng vậy, dù sao giáo viên

cũng không tới, chúng ta ngồi như vậy cũng đâu có ý nghĩa gì."

Một bạn học nam đề nghị: "Đề nghị này của Tả Á quá hay luôn, hay là họn mình tìm một chỗ nào đó chơi đi, thấy thế nào?"

Mọi người rối rít hưởng ứng, không một ai phản đối.

Lớp trưởng từ nãy giờ vẫn luôn im lặng bỗng nhiên vỗ bàn đứng lên: "Được, vậy thì nghỉ, chúng ta tự ai nấy về nhà của mình!"

"Hoan hô! Lớp trưởng vạn tuế!" Mọi người hô to ầm ĩ, kích động sửa sang đồ đạc chuẩn bị đi về. Có lớp trưởng làm chỗ dựa thì còn gì phải sợ nữa.

Tả Á vốn là muốn cùng đi chơi với Chung Tĩnh, nhưng vừa ra khỏi cửa thì Chung Tĩnh bị một bạn trai kéo đi, hình như vừa hẹn với nhau, Tả Á cũng không tiện làm bóng đèn. Khi đang định quay về ký túc xá thì có người vỗ vai cô, cô quay đầu lại nhìn thì ra là Trịnh Hạo bạn học cùng lớp, khuôn mặt đẹp trai luôn mang theo nụ cười ôn hòa.

Tả Á hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Trịnh Hạo cười: "Khó có dịp như hôm nay, chẳng lẽ cậu định quay về ký túc xá sao? Cùng đi chơi đi!"

Tả Á nghĩ thấy cũng đúng, sau này cũng không có cơ hội được nghỉ như hôm nay, khó có thời gian đi chơi như vậy, "Đi đâu?"

"Thích trượt băng không? Có một sân trượt băng mới mở, nghe nói chỗ đó cũng được lắm!"

Tả Á rất thích trượt băng, vì thế vừa nghe Trịnh Hạo nói thế liền lập tức liền đồng ý, Trịnh Hạo đạp xe chở cô đi về hướng sân trượt băng. Khi hai người đi được nửa đường thì một chiếc Land Rover màu đen chạy đến chắn ngang phía trước xe họ rồi đột nhiên dừng lại.

Trịnh Hạo vội vàng thắng lại, Tả Á cũng nhảy xuống xe, nghĩ thầm xe này sao lại ngừng giữa đường như thế chứ. Nhưng nhìn kỹ lại thấy chiếc xe này hơi quen quen. Một người đàn ông đẹp trai cao lớn mở ra cửa xe bước xuống, cặp mắt xếch hẹp dài nhìn thẳng vào Tả Á, khóe môi khẽ nhếch cười mà như không cười. Khi Tả Á nhìn thấy người đàn ông nọ thì tim cũng bắt đầu nhảy loạn thình thịch, sự xấu hổ của ngày hôm đó đã bị cô cố gắng vứt ở một xó trong đầu lúc này lại quay trở về, theo bản năng muốn chạy đi thì người đàn ông nọ lên tiếng gọi lại: "Tả Á!"

Mình có thể làm bộ không biết anh không? Tả Á kéo kéo Trịnh Hạo, "Đi thôi, không phải nói muốn đi chơi sao?"

Trịnh Hạo thấy khó hiểu nhưng cũng làm theo lời Tả Á.

Chung Dương lại thốt lên: "Tả Á, không định lấy lại điện thoại di động của em sao?"

Trịnh Hạo thấy Tả Á không nói lời nào cúi đầu hỏi: “Tả Á, anh ta là ai?”

Chung Dương mặc một đồ rất giản dị mà thời trang càng làm anh nhìn bảnh trai hơn, anh đi đến gần còn thân mật vươn một tay khoác lên vai Tả Á, ” Sao không giới thiệu về bạn của em?”

Tả Á hung hăng trợn mắt nhìn Chung Dương, sau đó nói với Trịnh Hạo: “Chú? Chú ấy là chú của mình!”

“À!” Trịnh Hạo vội nói: “Chào chú!”

Mình già đến vậy sao? Mặt Chung Dương đen lại, sau đó bí hiểm nhìn Tả Á, ấp úng mập mờ nói: “Hôm đó……..!”

“Điện thoại di động của tôi đâu?” Tả Á sợ Chung Dương nói bậy bạ gì đó với Trịnh Hạo nên vội vàng cắt lời của anh.

Chung Dương khẽ cười, “Lên xe đi!”

Tả Á đành phải tạm biệt Trịnh Hạo, nói cậu ấy cứ đi chơi vui vẻ đi cô không đi được, Trịnh Hạo có chút thất vọng đành rời đi.

Tả Á không chịu lên xe, Chung Dương chỉ đành phải bạo lực lôi cô lên, trong lòng Tả Á buồn bực không thôi, nhưng không dám nhìn thẳng Chung Dương mà đưa mắt nhìn sang nơi khác, nói với giọng khó nghe: ” Rốt cuộc anh muốn sao đây?”

“Hắn đang theo đuổi em?” Cả tuần qua Chung Dương không đến tìm Tả Á là bởi vì người nhà bắt anh về đi xem mắt. Khó khăn lắm hôm nay mới giành được chút thời gian đến đây, lại thấy Tả Á được một nam sinh trở từ trường học đi ra ngoài, anh mới vội vàng đuổi theo.

Tả Á cau mày không nể mặt nói: “Liên quan gì tới anh?”

Chung Dương khởi động xe, không được vui hỏi: “Tại sao nói tôi là chú em?”

Cô muốn nói với họ là không quen anh, nhưng anh lại gọi tên cô thân thiết như vậy, nói không biết thì ai tin chứ. Tả Á tức giận nói: “Nếu như không phải anh không có râu mép, tôi thật sự còn muốn nói anh là ba của tôi đó!”

Khóe mắt Chung Dương giật giật, cũng may mình vừa mới cạo râu ria sạch sẽ rồi, “Ba em thế nào vậy, có thể so sánh với tôi sao?”

“Ba tôi là người đẹp trai, đầm tính chững chạc, có khí chất hơn anh nhiều.”

“Vậy có liên quan gì tới râu mép, tôi thế này mà không chững chạc sao?”

Tả Á vươn ra hai ngón tay quơ quơ trước mặt Chung Dương nói: “Chú ấy hả, chỉ có hai chữ, còn “non lắm”!”

“Nhưng chỗ khác của tôi thì có “râu” đấy, em có muốn xem không?”

Chương 8: Chuyện đáng xấu hổ

Tả Á nín thinh không đối đáp nữa.

Chung Dương hé miệng cười, cảm thấy dáng vẻ bĩu môi giận dỗi của Tả Á thật đáng yêu, từ lúc quen tới giờ, nhóc con này chưa bao giờ có thái độ thiện cảm dành cho anh, hiện tại nhìn cái mặt còn "thúi" hơn trước nữa. Anh đoán Tả Á còn giận nhất định là vì chuyện phát sinh của ngày hôm đó rồi, không nhịn được nữa hỏi: "Lúc nãy tính đi đâu chơi?"

Tả Á trừng mắt nhìn Chung Dương không thèm trả lời.

Tay Chung Dương lắc nhè nhẹ vô lăng, chân mày hơi nhíu lại, "Em nói xem tại sao em lại bướng bỉnh vậy chứ, tôi hỏi em trả lời đi, em trả lời xong thì tôi trả điện thoại lại cho em, sau đó em quay về trường học, chuyện chẳng phải chỉ đơn giản vậy hay sao?"

Chỉ đơn giản như vậy sao? Tả Á thực sự hoài nghi về nhân phẩm qua vẻ ngoài của anh, nhưng vẫn hy vọng anh còn có chút lương tâm, vì vậy nói: "Định đi trượt băng."

Chung Dương ngắm nhìn khuôn mặt dễ thương lại xinh xắn của Tả Á nhưng không trả lời nữa mà cho xe tăng tốc. Không lâu sau, xe dừng lại ở một bãi đậu xe trong khu trung tâm thương mại trên con đường lớn nhất thành phố. Tả Á bị Chung Dương kéo xuống xe mới biết là anh muốn đưa cô tới sân trượt băng lớn nhất cạnh làng giải trí.

"Thời gian không còn sớm, tôi không muốn chơi nữa." Tả Á không chịu đi vào, chỉ mong sao thoát khỏi Chung Dương để trở về trường học càng sớm càng tốt. Nhận thấy ở bên cạnh anh ta thật nguy hiểm, hơn nữa nhớ tới anh cướp đi nụ hôn đầu đời của mình, còn có cảnh tượng xấu hổ sau khi tỉnh dậy của ngày hôm đó thì trong lòng lại đâm bực.

Bóng dáng cao ráo của Chung Dương càng khiến anh trông cao lớn hơn khi đứng cạnh một Tả Á xinh xắn nhỏ bé, hai người cứ đứng giằng co trên đường lớn khiến cho không ít người phải ngoái đầu lại nhìn.

"Được, vậy thì đi dạo đâu đó một lát, rồi sau đó đi lấy điện thoại!" Nói xong không đợi Tả Á nói năng gì, Chung Dương tự nhiên ôm vai Tả Á đi thẳng về phía trước.

Đường phố ngày chủ nhật có thể nói người đông nườm nượp, nhất là ở những khu vực hộn nhịp đông đúc, người càng nhiều đến đáng sợ. Dáng người cao lớn của Chung Dương bá đạo ôm cô, anh làm vậy cũng là vì muốn tránh cho cô va phải những người đi đường.

Tả Á không có hứng thú đi dạo phố, mà Chung Dương thì một mực lôi kéo cô vào một cửa hàng bán quần áo thời trang, cũng không thèm hỏi cô có muốn thử hay không, chỉ vào vài bộ quần áo nói kích cỡ bảo nhân viên cửa hàng gói lại tính tiền rồi đi ra.

Ra khỏi cửa hàng, trong lúc Tả Á vô tình quay đầu lại nhìn thấy bên cạnh có một tốp người mặc áo khoác dài trắng xếp thành hàng đi tới, trong tay còn đang cầm thứ gì đó.

Tả Á chỉ thấy bóng lưng của một đoàn người, vốn đang tò mò không hiểu họ đang làm cái gì thì bỗng thấy một thanh niên trẻ tuổi cũng mặc áo choàng trắng trong số đó tiện tay ném vật đó vào một cửa hàng bán đồ kiểu mở cửa công khai, rồi một nữ nhân viên của cửa hàng tới nhặt lên vật bị ném vào, sau đó đột nhiên cô ta ôm bụng cười lăn cười bò thở không ra hơi như muốn gục xuống đất không dậy nổi. 7,8 nhân viên nữ còn lại khác cũng bu lại xem, sau khi nhìn cái vật kia xong cũng không để ý hình tượng ngay tức khắc cười lăn cười bò, âm thanh lớn đến độ khiến cho người đi đường ai nấy cũng phải quay đầu nhìn.

Tả Á không hiểu rốt cuộc là thứ gì mà khiến người ta cười tới như vậy, ngay lúc này Chung Dương lại muốn lôi cô vào một cửa hàng bán quần áo thời trang nổi tiếng, nhưng Tả Á không chịu đi vào mà thừa dịp này hất cánh tay Chung Dương ra chạy về phía trước, đưa tay vỗ vỗ bả vai một thanh niên áo trắng đi ở cuối cùng hỏi: "Đó là cái gì vậy, có thể cho tôi một cái được không?"

Anh chàng áo trắng xoay đầu lại, anh ta mang một cái mắt kính không vành, dáng vẻ cũng rất dễ nhìn, anh chàng nọ liếc nhìn nhìn Tả Á, mặt không cảm xúc bóc món đồ chơi nho nhỏ kia từ cái hộp trong tay ra đưa cho cô, sau đó xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Tả Á sững sờ đứng ở nơi đó, cúi đầu nhìn đồ vật trong tay, có gì đáng buồn cười đâu chứ, chẳng phải chỉ giống bao gia vị trong gói mì ăn liền thôi sao? Xem ra, mình không có tế bào hài hước rồi, thiệt là cười không nổi.

Lúc này Chung Dương đi tới, đưa tay ôm ghì cô vào ngực. Tả Á ngẩng đầu lên nhìn Chung Dương, quơ quơ món đồ trong tay hỏi, "Đây là cái gì, có tức cười tới vậy không?"

Chung Dương cố nén cười bị nghẹn đến sắp nội thương. Trong mắt chứa đầy ý cười xấu xa, nhướng người cúi đầu kề sát vào tai Tả Á thì thầm nói: "Đồ ngốc, có ai như em vậy không, đuổi theo người ta đi xin cái bao tránh thai!"

Bao tránh thai???

Tả Á vừa xấu hổ vừa tức giận, ngay tức khắc chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào, đang cúi đầu nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt cười cợt của mọi người chung quanh phóng tới. Cái bao tránh thai trong tay lúc này tựa như một quả bom nổ chậm, cô không biết nên ném nó đi đâu, cô xấu hổ quay đầu tìm kiếm thì nhìn thấy trên người của một người dẫn đầu đi phía trước đang muốn băng qua đường có đeo một tấm bảng chữ màu đỏ: Hãy quý trọng sinh mạng, phòng chống Aids!

Hai lỗ tai Tả Á cũng biến thành màu hồng.

Nhìn dáng vẻ ngượng ngùng đó của Tả Á, trong lòng Chung Dương cảm thấy buồn cười không dằn được muốn trêu cô, trầm giọng mập mờ dán vào bên tai Tả Á nói: "Hay là tối hôm nay chúng ta thử xem thế nào nhé?"

Tả Á ngẩng phắt đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vì xấu hổ mà đỏ bừng đã chuyển sang tái nhợt giận dữ, vung tay ném thẳng cái bao vào khuôn mặt đáng ăn đòn của Chung Dương.

"Đi chết đi!"

Dứt lời Tả Á lẻn vào dòng người bỏ đi trước, Chung Dương đưa tay sờ sờ lên mặt nhếch môi cười chạy đuổi theo.

Có Tả Á, cuộc sống sẽ mãi luôn đặc sắc như thế……

***

Lần này Chung Dương đã có kinh nghiệm, không dám trêu Tả Á nữa, chỉ đuổi theo túm cô quay lại nhét vào xe, sau đó lái xe về nhà để lấy điện thoại trả cho cô.

Dù anh nói thế nào nhóc con cũng nhất quyết không chịu vào phòng, nói ở bên ngoài đợi. Đây cũng là lần đầu tiên Chung Dương thể hiện phong độ, không có ép buộc cô vào phòng nữa. Trả điện thoại lại cho Tả Á xong thì lái xe đưa cô về tận trường học.

Tả Á không chịu nhận những bộ quần áo mà anh mua cho cô, Chung Dương nói nếu cô không nhận, anh sẽ giúp cô gửi vào ký túc xá. Bộ quần áo hơn cả ngàn tệ, làm sao cô dám nhận đây, tay ngắn sao với tới người*, đạo lý này cô vô cùng hiểu rõ. Nhưng khi thấy Chung Dương sấn tới muốn đi vào trường học thì Tả Á tạm thời nhượng bộ nhận lấy những bộ quần áo, nói: "Sau này đừng đến tìm tôi nữa!" (ý đũa mốc chòi măm son, nghèo bày đặt trèo cao)

Chung Dương chỉ cười cười, không nấn ná ở lại nữa, ngay sau đó lái xe rời đi.

Trong lòng Tả Á vẫn đang nghĩ tới chuyện mất mặt xảy ra ngày hôm nay, sự thông minh một đời của cô cứ thế bị hủy hoại. Về đến ký túc xá, Tả Á lấy ra chiếc váy trắng lần trước cùng với những bộ đồ mà ngày hôm nay mua, ngay trong ngày tìm một công ty chuyển phát nhanh gửi bằng đường bưu điện trả lại hết cho Chung Dương.

***

Ngày hôm sau là thứ hai, vừa đúng giờ lên lớp, Tả Á cũng không còn bận tâm đến chuyện đáng xấu hổ hôm chủ nhật nữa, bởi vì mấy chục người trong lớp cúp cua tập thể, không biết phải bị xử phạt như thế nào đây.

Tiết thứ nhất chính là tiết của chủ nhiệm lớp, quả nhiên chủ nhiệm lớp đi vào với sắc mặt bừng bừng tức giận, tất cả mọi người đều ngồi im ngay ngắn, cúi đầu nghiêm túc đọc sách.

Chủ nhiệm lớp đứng trên bục giảng hô lớn: "Ngày hôm qua, ai cho phép các em tự ý rời khỏi trường học, lời nói của thầy các em coi như gió thoảng qua tai có đúng không? Không ngờ các em lại dám trốn học tập thể như thế, càng ngày càng vô kỷ luật rồi!"

Mọi người nín thinh không ai dám hó hé, dường như cũng thấy có lỗi nên ai cũng cúi đầu

như đã biết sai.

Chủ nhiệm lớp nhìn những học trò yêu quý của mình câm nín không nói lời nào, tức giận vỗ bàn một cái thật to: “Lưu Đông, em đi ra ngoài!”

Mọi người đều ném cho bạn lớp trưởng anh dũng ánh mắt đồng tình, ra dấu với cậu bạn một động tác hãy cố lên. Lớp trưởng đi theo chủ nhiệm lớp ra khỏi phòng học. Những người còn lại lặng lẽ chờ đợi, cầu nguyện cho lớp trưởng thoát nạn. Nửa tiết học trôi qua, rốt cuộc lớp trưởng cũng trở lại với vẻ mặt cười gượng gạo, mọi người nhao nhao lên xù xì hỏi: “Lớp trưởng, sao, sao, không có sao chứ?”

Lớp trưởng rất hào khí vung tay lên nói: “Không sao cả!”

“Chủ nhiệm lớp nói gì vậy?” Chung Tĩnh hỏi.

Lớp trưởng cười cười nói: “Chủ nhiệm lớp hỏi, ai cho phép các em không học thêm mà tự ý nghỉ đi về. Mình nói là mình cho.”

Tiểu Bàn nôn nóng hỏi: “Sau đó thì sao?”

Lớp trưởng nói tiếp: “Thầy hỏi mình: Em là chủ nhiệm lớp hay tôi là chủ nhiệm lớp? Mình trả lời, thầy là chủ nhiệm lớp ạ. Sau đó thầy chủ nhiệm lớp phất phất tay bảo mình đi đi.”

Ha ha, mọi người cười sặc sụa như điên. Tả Á cũng không nhịn được bật cười ra tiếng.

Một cậu nam sinh tên Từ Cường nghịch ngợm vỗ bàn một cái đứng phắt dậy, chỉ vào Tiểu Bàn ngồi cùng bàn với mình quát lên: “Em là chủ nhiệm lớp hay tôi là chủ nhiệm lớp?”

Tiểu Bàn rất phối hợp gục đầu xuống, vẻ mặt làm bộ biết lỗi nói: “Dạ, thầy ạ!”

Cả lớp lại được một trận cười phá lên rộn rã.

“Từ Cường, ra đứng hành lang đi!”

Mọi người nhất thời im bặt, quay đầu lại thấy thầy chủ nhiệm lớp đang cầm sách đứng giữa cửa phòng học nhìn Từ Cường với ánh mắt căm tức.

Từ Cường ơi, cậu thật là xui xẻo…….

Chương 9: Sự thay đổi mập mờ

Thời gian qua đi lại đến cuối tuần, chị và anh Chu đến thăm cô, mua cho cô rất nhiều đồ ăn mà cô thích. Trước khi đi, Tả Á nhìn thấy trong mắt chị như có lệ chực rơi ra.

Ba năm qua, cô và chị sống nương tựa lẫn nhau, đều do chị chăm sóc cô, là chị nhưng không khác gì như một người mẹ. Cô biết chị cảm thấy có lỗi với mình, cho rằng không thể chăm sóc tốt cho cô như ngày xưa, bỏ mặc cô một thân một mình ở lại trường học.

Tả Á thấy rất hận bản thân, chỉ vì anh Chu mà đến cả chị mình cũng không cần hay sao? Bao nhiêu lâu rồi cô không gọi được cho chị mình một cuộc điện thoại, cũng không về nhà thăm chị lần nào. Trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy.

Cô khinh bỉ mình, cũng âm thầm quyết định, cô phải kết thúc lối sống mù quáng lao đầu vào một mối tình thầm kín không có lối thoát.

Hôm sau là chủ nhật, cô được nghỉ học, trời vừa hừng sáng cô đã khoác balo lên lưng, đi về hướng ngọn núi cao nhất tại thành phố.

Có thể chiến thắng cả một ngọn núi cao, chẳng lẽ không đánh bại nổi một tình yêu đơn phương thầm kín kia hay sao? Cô thề với lòng, chỉ cần leo lên được tới đỉnh, nhất định cô sẽ quên đi anh Chu, quên luôn mối tình thầm kín dành cho anh.

Ngọn núi này rất nổi tiếng, vì vậy mà thu hút không ít người đến, bởi vì trên núi có một ngôi đền nghe xin sâm cầu gì được đó rất linh nghiệm. Nhưng hiện tại không phải là thời điểm du khách đi cúng viếng, cho nên người lên núi qua lại thưa thớt không nhiều lắm.

Mọi người ai nấy đều có bạn đi cùng, chỉ có cô một thân một mình mặc bộ quần áo thể thao màu xanh dương lẻ loi leo núi. Thời điểm vừa leo lên được một đoạn ngắn, điện thoại di động đột nhiên vang lên, Tả Á vừa nhìn thấy cái tên Chung Dương cũng chẳng màng quan tâm tiếp tục cố sức tiến về phía trước.

Nhưng điện thoại di động vẫn kiên trì vang, Tả Á cảm thấy thật phiền lòng cúp luôn điện thoại, vài giây sau thì nhận được một tin nhắn: Nói ! Em đang ở đâu? Có phải muốn tôi đi hỏi chủ nhiệm lớp của em hay không?

Tả Á nhức đầu nhất là lúc bị Chung Dương uy hiếp như vậy, khi điện thoại vang lên lần nữa cô mới nhận nghe nhưng chưa kịp mở miệng thì người bên kia đã chụp đầu hỏi: “Đang ở đâu hả? Tại sao không nghe điện thoại?”

Tả Á không vui nói: “Anh là oan hồn à? Tôi đã nói anh đừng có đến tìm tôi nữa, tôi không rảnh để đùa với anh, hiểu chưa?”

“Được, không nói đúng không, vậy tôi sẽ dùng thân phận là chú của em đi hỏi chủ nhiệm lớp, biết đâu chừng ông ta sẽ nói cho tôi biết em đang ở đâu?”

“Thôi được, tôi nói, tôi đang leo núi, bộ anh muốn tôi bị chủ nhiệm lớp chỉnh đến chết hay sao mà đòi đi tìm ông ấy?” Tả Á nói xong cúp máy, thật sự cô không muốn nhìn thấy anh ta chút nào, dù sao hiện mình cũng đang ở trên núi, anh ta không có khả năng sẽ đến đây được. Bởi vì cô giả bộ nói bệnh xin phép về nhà nghỉ ngơi, nếu ông chú kia tới hỏi thầy chủ nhiệm, vậy hậu quả sẽ ra sao đây?

Tả Á tiếp tục leo lên, mệt đến nỗi chân cũng run run, mãi đến giữa trưa mới leo được gần một nửa, nếu leo lên được đến đỉnh có lẽ phải đến tận tối. Vừa mệt vừa đói, Tả Á lấy một chiếc bánh bao và lạp xưởng từ trong balo ra để bổ sung năng lượng.

Do quá mệt nên cô thấy ăn cái gì cũng ngon, Tả Á ngồi trên một tảng đá ở giữa sườn núi cúi xuống nhìn phong cảnh dưới chân núi. Cảm giác nhìn từ trên cao xuống thì ra tuyệt như thế.

Tả Á uống một ngụm nước, đang muốn đứng dậy chuẩn bị đi tiếp, bỗng một bàn tay vươn tới cướp đi chai nước suối trong tay cô.

Cô ngẩng đầu lên thì thấy Chung Dương đứng ở sau lưng mình đang ngửa đầu uống chai nước cô vừa mới uống xong. Vì leo núi mà cả gương mặt đẫm mồ hôi, những giọt mồ hôi lóng lánh tỏa sáng dưới ánh mặt trời trượt dọc theo mỗi góc cạnh trên khuôn mặt điển trai của anh, anh ta quả thực là một người rất đẹp trai. Nhưng tại sao hôm nay anh ta lại để râu? Râu cằm xanh xanh như làm tăng thêm vẻ chững chạc rất quyến rũ, hoàn toàn không hề có vẻ dơ dáy lôi thôi nào. Tả Á chợt nhận ra mình đang thưởng thức vẻ đẹp của anh nên mặt cô lập tức đỏ ửng lên.

“Sao anh lại tới đây?”

Chung Dương tỏ ra hơi tức giận trừng mắt nhìn Tả Á nói: “Tôi muốn vận động, không được hả???”

Môi anh hơi mím lại, Tả Á đột nhiên hiểu ra, có lẽ là anh ta đang lo lắng cho cô đi leo núi đơn độc ở chỗ này, trong lòng thoáng ấm áp: “Làm sao anh biết tôi đang ở ngọn núi này?”

Chung Dương lập tức kể khổ nói: “Dựa vào chút thông minh vặt đó của em, hẳn là sẽ lên đây để xin sâm rồi, đoán đại cũng có thể trúng mà.”

Chút ấm áp kia trong nháy mắt biến mất không còn một móng, Tả Á không thèm để ý tới Chung Dương nữa, đứng dậy tiếp tục leo lên đỉnh núi. Chung Dương không đi lên cùng với cô mà chỉ lót tót theo đuôi ở phía sau.

Tả Á không quay đầu lại dốc sức leo về phía trước, nhưng dần dần chân bị đau không thể đi được nữa, chân đau khiến lòng cũng bắt đầu dao động.

Không leo nữa, không muốn leo nữa, mệt quá rồi….

Suy nghĩ như thế nên lại càng không có tinh thần để leo….

Ngay lúc này, Chung Dương lại đi tới giữ chặt tay cô: "Hãy tin tưởng chính mình, nhất định sẽ leo lên được tới nơi, đi thôi!"

Tin tưởng chính mình, nhất định sẽ leo lên được, nhất định có thể thoát được đoạn tình cảm gian nan này, Tả Á không ngừng khích lệ bản thân, cũng không còn hơi sức để tránh khỏi bàn tay của Chung Dương. Để mặc cho bàn tay anh lôi kéo tay cô tiếp tục leo lên phía trước, có anh ở phía trước nắm tay dắt cô đi, bao nhiêu mệt nhọc trước đó dường như đều tan biến hết….

Thể lực của anh ta thật tốt, có thể nhìn ra được là anh thường xuyên rèn luyện cơ thể, dẫn theo cô đi lâu như vậy mà chỉ hơi thở gấp một tí.

Mỗi khi cô mệt không muốn đi nữa thì anh sẽ nói: Sắp đến nơi rồi, chỉ còn một chút nữa thôi. Nhờ vào sự khích lệ ấy mà cuối cùng cả hai cũng lên được đến đỉnh núi.

Tả Á kích động mừng rỡ, đứng ở nơi cao nhất nhìn xuống phong cảnh phía dưới, đôi tay chụm vào miệng hô lên: "Tôi đã chiến thắng, tôi thực sự đã thắng rồi!"

Hét xong cô cũng mệt lã kiệt sức ngã phịch xuống nằm giữa thảm cỏ xanh ngát trên núi.

Chung Dương cũng thấy hơi mệt nằm xuống ngay bên cạnh cô. Hai người thở hổn hển, đôi bên có thể nghe thấy được hơi thở của đối phương, giữa núi rừng yên tĩnh chỉ có gió thổi qua, thật giống như mọi loại đau khổ về chuyện tình cảm cũng tan biến hết theo khoảnh khắc này. Ngắm nhìn trời xanh mây trắng, tưởng chừng như chỉ cần với tay là có thể chạm vào được, chỉ cần nhấc chân là có thể giẫm lên đám mây. Tâm tình Tả Á trong thoáng chốc thoải mái hơn nhiều.

Tả Á quay đầu sang nhìn Chung Dương, đôi con người đen láy của anh cũng đang nhìn cô không chớp.

Tả Á không lãng tránh ánh mắt đó của anh, mà còn nhìn anh cười nói: "Cảm ơn anh đã theo giúp tôi đi đến nơi này."

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Tả Á, trái tim Chung Dương như bị lỗi đi một nhịp. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ hồng xinh đẹp thế kia, nụ cười của cô rung động lòng người biết nhường nào. Có một cọng cỏ nhỏ màu xanh tinh nghịch dính lên mặt cô, anh không dằn được đưa tay giúp cô lấy nó xuống, nhưng bàn tay vẫn không chịu rời khỏi mặt cô, ngược lại còn xoa nhẹ lên gượng mặt xinh xắn động lòng người của cô. Ánh mắt càng trở nên sâu lắng mênh mông, từ từ nhích người sát lại gần cô, giây phút này nếu như có gió nhẹ thổi qua cũng nhận ra được sự mập mờ không rõ giữa họ. Môi anh từng chút từng chút tiến gần đến đôi môi cô, đến cả hơi thở cũng có thể nghe rất rõ ràng.

Anh hôn lên môi cô, mút nhè nhẹ bờ môi nhỏ xinh, thấy Tả Á không phản kháng, anh liền xoay người nằm sấp lên người cô, duỗi tay tìm kiếm bàn tay nhỏ bé của Tả Á, hai người mười ngón tay đan vào nhau, anh say sưa hôn cô, đôi môi còn mang theo vị mồ hôi mằn mặn dìu dịu

cạy mở môi cô ra quấn quýt trêu đùa cùng chiếc lưỡi của cô.

Nụ hôn từ dịu dàng rồi trở nên nồng nàn mãnh liệt, đầu óc Tả Á trống rỗng, dường như không còn nhìn thấy được thứ gì cả, cũng không nghe được tiếng động nào. Chỉ có nụ hôn của anh mới chân thật tồn tại.

Các đó không xa bỗng vang lên tiếng người đã kêu gọi lý trí Tả Á quay về, cô vội vàng giãy ra, Chung Dương còn đang thở gấp nhưng vẫn rời môi Tả Á, thõa mãn ngắm nhìn bờ môi đỏ mọng xinh tươi như đóa hoa hồng của cô.

Tả Á đẩy anh ra, lùi người về phía sau ngồi dậy, trên gương mặt nhỏ xinh đều là sự bối rối và ngượng ngùng, mắt cũng không biết nên nhìn đi đâu. Lần trước là bị cưỡng hôn, còn lần này thì sao? Cam tâm tình nguyện bị trai đẹp mê hoặc?

“Đi thôi, chúng ta đi xuống núi, không thì trời sẽ tối đấy.”

Tả Á ngước đầu nhìn tới những tòa nhà cao tầng ở phía xa, trong lòng thầm nói : Anh Chu, em không muốn yêu anh nữa, không yêu nữa, anh và chị phải thật hạnh phúc. “Chị, chị nhất định phải hạnh phúc….!” Tả Á thật sự rất muốn hô to lên câu nói này, nhưng chỉ nghĩ tới đây thì mắt nước không kiềm được mà chảy xuống…..

Chương 10: Vạch trần chuyện yêu thầm

Đường xuống núi, Tả Á hầu như là được Chung Dương cõng đi, nằm sấp trên lưng Chung Dương, Tả Á chợt nhớ đến bờ lưng rộng rãi vững chắc có cảm giác rất an toàn của ba mình.

Lúc xuống tới chân núi thì trời đã tối, Tả Á sớm đã ngủ gục trên lưng Chung Dương, Chung Dương cõng cô đến một gia đình nông thôn ở gần đó để xin ở lại qua đêm. Tả Á ngủ đến quên trời đất, Chung Dương tắm rửa sạch sẽ xong cũng không ăn uống gì, ngã phịch xuống nằm cạnh Tả Á rồi mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Trong lúc mơ màng ngủ, Chung Dương có cảm giác như mình được ôm cơ thể của một người, cảm giác ấy thiệt là tốt, vì vậy càng kéo lại ôm chặt hơn.

Trong số những cô gái mình biết, có người như vậy ư? Tay anh không nhịn được di chuyển, luồn qua sự cản trở của quần áo vòng tay ôm trọn cô gái trong lòng. Sau đó cơ thể cũng dán sát tới theo bản năng. Hôm nay quá mệt mỏi và buồn ngủ, chẳng thế thì nhất định mình phải nhiệt tình hưởng thụ cơ thể này một phen mới được.

***

Sáng hôm sau tỉnh lại, Tả Á cảm giác như chạm phải vật gì nham nhám khiến cô vô cùng khó chịu, trước ngực như có 2 cái gì đó nóng hổi nắm lấy. Tả Á cúi đầu, thấy một cánh tay chui vào quần áo của cô, cánh tay màu đồng cường tráng mà có lực. Cô bất động nhìn xuống, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, quay phắt đầu lại thì nhấy khuôn mặt điển trai của Chung Dương.

Cô không la thét chói tai, mà chỉ bằng tốc độ nhanh nhất để thoát khỏi vòng tay ôm ấp lẫn bàn tay ma quỷ kia. Chung Dương bị tiếng ồn hơi cau đôi mày đẹp, tay càng ôm siết lại chặt hơn nhưng trong tay trống rỗng, ngược lại di chuyển xuống phía dưới bóp mông Tả Á. Giọng nói khào khào rủ rỉ nói: “Bé ngoan, đừng lộn xộn, ngủ thêm chút đi.”

“Chung Dương, anh là đồ lưu manh, đồ khốn….Mau dậy đi!” Tả Á tức giận la chói lói, với tay tóm lấy chiếc gối đập vào mặt Chung Dương còn nhấc chân đá vào người anh. Với một người có chiều cao 1m8 như Chung Dương, làm sao cô có thể đạp nổi anh xuống giường.

Chung Dương bị đánh phải giật mình tỉnh dậy, mơ mơ màng màng không hiểu chuyện gì nhìn tới gương mặt giận dữ của Tả Á, bàn tay thì vẫn đang giữ chặt lấy cái mông của Tả Á.

Chẳng những anh không có tí nào thể hiện sự xấu hổ, ngược lại cười xấu xa, kéo cơ thể Tả Á một cái thật mạnh lại gần sát lồng ngực bền chắc của mình. Sau đó xoay người đè cô ở dưới thân khàn giọng nói: “Bé cưng, cho anh nha, có được không?”

Mặt Tả Á lập tức ửng đỏ, cố gắng tránh khỏi lồng ngực của anh, ánh mắt đanh lại đến đáng sợ, mở miệng nói với vẻ mặt kiên quyết: “Chung Dương, đừng để tôi hận anh, tôi không

muốn!”

Chung Dương nhíu mày, dùng râu cọ qua cọ lại trên mặt cô, “Được rồi, trêu em chút thôi, đừng nhìn anh bằng ánh mắt như kẻ thù giết cha vậy chứ, bộ không ngửi thấy trên người em thúi tới mức nào sao, thằng đàn ông nào mỗi sáng thức dậy cũng đều có phản ứng như thế thôi, em cho rằng mình có sức hấp dẫn vô đối à?”

Tả Á trừng mắt nhìn anh chằm chằm, đẩy thân hình khổng lồ của anh ra, gằn từng chữ nói: “Này, anh, cút, đi, cho, tôi!”

Chung Dương cau mày, chồm tới hôn lên môi Tả Á một cái, “Coi như bồi thường cho việc ngày hôm qua cõng em xuống núi!”

“Vô lại!” Tả Á vung tay nhưng không phải là bàn tay mà dùng quả đấm không chút lưu tình nện thẳng vào cằm anh.

Anh ôm cằm tức giận ngồi dậy, quả đấm nhỏ của cô đối với anh mà nói, cùng lắm củng chỉ là gãi ngứa thôi.

Tả Á cuống quýt chạy xuống đi rửa mặt.

Mỗi lần hai người họ gặp nhau, cả hai chưa từng có sự hòa hợp nào. Tả Á cho rằng mình và tên đàn ông kia quá xung khắc, cô cùng anh quá xung khắc, còn anh ta thì lại cứ như oan hồn không siêu thoát bám lấy mình, luôn xuất hiện mọi lúc mọi nơi.

Lúc trở về trường học, trước khi chia tay, Chung Dương đột nhiên níu cô lại hỏi, “Thấy tôi để râu có đẹp trai hay không?”

Tả Á tránh thoát khỏi cánh tay anh, đứng bên ngoài xe rất trung thực và khẳng khái nói: “Tôi nghĩ, có lẽ anh nên cạo sạch thì tốt hơn, tránh cho đàn bà của anh bị đâm mà bỏ chạy.” Nói xong đóng sầm cửa xe nhanh chân rời đi.

Mẹ kiếp, nhóc con thúi này, dù nhìn kiểu nào cũng thấy mình ngứa mắt. Chung Dương sờ sờ hàm râu rồi cũng tức giận bỏ đi.

Tả Á đúng lúc xoay người lại, cũng không dằn được phụt cười ra tiếng. Lần đó cô nói anh ta không để râu trông ngây thơ, không ngờ anh ta lại thật sự để râu, hành động đó không phải ngây thơ thì là gì chứ. Cũng vì điểm này mà chút không vui ban sáng của hai người cũng hoàn toàn vứt sạch.

***

Trong mắt chủ nhiệm lớp, Tả Á là một học sinh nghịch ngợm, quả thật đúng là vậy, bởi vì cô đã nhiều lần làm ra những chuyện mà không ai tưởng tượng nổi.

Chớp mắt, thời gian kỳ thi tốt nghiệp trung học chỉ còn một tháng. Ai ai cũng đều vùi đầu vào việc học, riêng Tá A thì lại cảm thấy bị áp lực vô cùng. Thời điểm còn có hai tiết nữa là tan học, Tả Á rủ rê Chung Tĩnh và Trịnh Hạo trốn học ra ngồi quán net gần khu trường học.

Ba người chơi vui vẻ sảng khoái, nhìn thời gian còn lại một tiết học nữa, nghĩ rằng không thể trốn một lúc hai tiết học cho nên vội liền tính tiền rồi trở về trường.

Điện thoại di động vẫn không có tín hiệu, bạn học trong lớp cũng không có nhắn tin thông báo gì, ba người cho rằng có lẽ chủ nhiệm sẽ không có ở trong lớp, nghĩ rừng họ đã thật sự an toàn rồi.

Trở lại trường học mới biết đại họa đã giáng xuống đầu.

Thời điểm ba người vừa ra khỏi quán nét, đã bị xe của hiệu trưởng chạy ngang qua nhìn thấy. Trong số biết bao nhiêu là học sinh, hiệu trưởng có nhận ra Tiểu Á cũng không có gì phải ngạc nhiên, đơn giản chỉ là vì cô thường hay tham gia những hoạt động văn nghệ của trường. Hiệu trưởng về trường phê bình chủ nhiệm lớp, chủ nhiệm lớp lại quay sang tức giận quở trách đám người Tả Á một trận. Điều đáng nói hơn nữa là, không biết chủ nhiệm làm sao mà tìm được số điện thoại nhà riêng của Tả Á và báo cho chị cô biết.

Chị cô đã biết được lịch sử vinh quang của cô từ cơn giận thao thao bất tuyệt của thầy chủ nhiệm, đã kể lại hết cho chị cô nghe từ chuyện chọc thủng bánh xe, chuyện cúp học, chuyện nói dối bị bệnh, còn có.....Chuyện về người chú kia. Cô nghiễm nhiên trở thành một học sinh xấu xa không còn thuốc nào cứu chữa. Chị cô sau khi biết được những sự việc đó từ miệng thầy chủ nhiệm lớp liền lôi cô về nhà họ Liễu, Tả Á cũng vì chuyện này mà sầu lo rối loạn, cảm thấy thật hổ thẹn với chị mình.

"Tiểu Á, hãy nói cho chị biết, tại sao em lại trở thành như vậy?" Trong ấn tượng của Tả Vi, thành tích học tập của Tả Á xưa nay luôn tốt, hơn nữa còn rất nghe lời, nhưng bây giờ chỉ mới ra khỏi nhà không lâu thì đã liên tiếp xảy ra nhiều vấn đề như thế.

Tả Á nhìn vẻ mặt nặng nề của chị mình nhỏ giọng nói: "Chị hai, sau này em sẽ không như vậy nữa, chị đừng buồn em mà."

"Người chú là ai, đã xảy ra chuyện gì?"

Tả Á không biết phải giải thích như thế nào.

"Là chị đã hại em…." Tả Vi như người mất hồn nói, vành mắt ửng hồng, cũng đang tự trách mình, đau lòng nói: "Sao em lại trở nên hư hỏng như vậy?"

Tính tình bướng bỉnh của Tả Á cũng nổi lên, có chút xốc nổi nói: "Chị hai, chị nói gì vậy, cái gì mà trở nên hư hỏng, rồi nào là chị đã hại em….Em chỉ có trốn học mà thôi, còn người chú kia chẳng qua cũng chỉ là một người bạn, em không có làm chuyện gì quá quắt cả."

"Tiểu Á!" Hốc mắt Tả Vi càng ửng đỏ muốn nói rồi lại thôi, "Là chị không tốt, kể từ khi em biết chuyện giữa chị và anh Chu đến với nhau, em đã thay đổi hẳn, không còn thân thiết với chị như ngày xưa nữa, thậm chí còn bỏ chị chuyển đến trường học ở….."

Trái tim Tiểu Á như bị kim châm cho một nhát, "Chị hai, chị nói gì vậy chứ, không phải

như thế đâu mà."

"Tiểu Á, em không thể tự hủy hoại mình như thế, chị….Chị biết em đó giờ vẫn luôn thích anh Chu, nhưng mà…..Chị lại mặc kệ cảm nhận của em mà đến với anh Chu, chị cũng hiểu làm như vậy sẽ làm tổn thương đến em, Tiểu Á…. Chị….."

Chị ấy biết? Mình thích anh Chu thể hiện rõ ràng đến vậy sao? Tả Á bị nói trúng tâm sự, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng thế nào. Rất khó xử, rất đau khổ, nhưng không biết phải làm sao.

Mắt Tả Vi ươn ướt tự trách mà nói: "Là chị không tốt. Tiểu Á, nếu bởi vì chuyện của chị và anh Chu đã khiến cho em tự mình sa ngã nản chí, chị….Chị sẽ chia tay với Chu, đợi em thi lên đại học, lúc đó hai người có thể đến với nhau rồi, chị…. Nhưng Tiểu Á à, em không thể tiếp tục như vậy nữa, em sẽ tự hủy hoại chính mình mất."

"Chị hai!" Tiểu Á hoảng hồn bật thốt lên, "Chị điên rồi sao, em không có thích anh Chu, thật đó, chuyện này hoàn toàn không có liên quan đến chị."

"Tiểu Á, chị có lỗi với em, chị tưởng rằng mình có thể thay ba mẹ chăm sóc em thật tốt, nhưng chị lại làm tổn thương em, chị…." Tả Vi òa khóc lên, lời nói cũng lộn xộn không rõ ràng.

Tả Á ôm lấy chị mình nói, "Chị hai, anh Chu là anh rể của chị, em sẽ không thích anh ấy, em sẽ thi lên đại học, em sẽ không tự hủy hoại bản thân đâu mà."

Tả Vi không nói thêm gì nữa, Tả Á cũng cho là đã không sao nữa rồi, nhưng không ngờ, sự việc thường luôn không theo ý muốn của một ai.

Dưới sự yêu cầu của chị, Tả Á lần nữa quay trở về nhà ở. Tối hôm đó, trời đã khuya lắm rồi mà vẫn không thấy chị về nhà, Tả Á gọi điện thoại di động cũng không ai nhấc máy. Đúng lúc này, chuông cửa vang lên, tâm tình khẩn trương cũng thoáng nới lỏng, nhưng lúc mở cửa không nhìn thấy chị mà chính là anh Chu.

"Anh Chu!"

"Vi Vi về nhà chưa?" Anh ta vội vàng hỏi.

"Chưa ạ!" Tả Á hết sức lo lắng cho chị mình, "Có chuyện gì vậy, anh Chu?"

Chu Văn Hiên nhưn người mất hồn, nhìn Tả Á bằng đôi mắt lạnh lẽo, "Em đã nói lung tung gì với chị em vậy hả?"

"Em? Không có" Tả Á lắc đầu nguầy nguậy, "Chị em đâu rồi, đã xảy ra chuyện gì?"

"Tả Á, anh luôn cho rằng, em là một cô gái ngoan hiền, thẳng tính, đáng yêu, nhưng mà, không ngờ em lại ích kỉ như vậy."

Lời Chu Văn Hiên nói như một lưỡi dao sắc bén vô tình rạch nát trái tim Tả Á. Bản thân biết mình không thể thích anh Chu nữa, nhưng bị chính người mình yêu thích bấy lâu nay chỉ trích, thực sự khiến cô cảm thấy rất khó chịu, đau lòng hỏi: "Chị em đâu, rốt cuộc có chuyện gì?"

Chu Văn Hiên lạnh giọng nói: "Chị em đòi chia tay với anh, bảo anh hãy đến với em. Tả Á, người anh yêu chính là chị của em, anh chưa bao giờ thích em cả, anh chỉ coi em như em gái mà thôi. Cho nên em đừng nói lung tung ở trước mặt chị của em nữa, có được không?"

Thì ra cả chị và anh Chu đều biết bí mật mà cô chôn giấu ở trong lòng bấy lâu nay, còn mình thì cứ như một con ngóc luôn liều mạng che giấu. Mà cả hai biết rõ mình sẽ đau lòng, nhưng vẫn quyết định đến với nhau. Họ làm vậy là sai chăng? Không, họ không hề sai, yêu nhau thì phải ở bên nhau. Người sai chính là mình mới đúng, nhưng thật lòng mình không hề muốn có kết quả như vậy.

Cổ họng cô nghẹn ngào gay gắt, muốn nói nhưng không thể thốt thành lời, muốn khóc nhưng lại cảm thấy muốn bật cười. Cô nở nụ cười hết sức quái dị, cổ họng vô cùng đau đớn gian nan mở miệng nói: "Phải, Chu Văn Hiên, là em thích anh, nhưng mà, thích một người thì có tội hay sao? Nếu như có tội phải chăng là bởi vì lòng em thích một người mà em không nên thích? Nhưng em chưa bao giờ có ý nghĩ muốn chen vào phá hoại tình của của anh và chị hai. Em sẽ không bỏ chị mình chỉ vì một người đàn ông, cho nên, em không có thích anh kiểu như hai người suy nghĩ đâu, cũng không có hèn hạ đốn mạt như anh nói."

Chu Văn Hiên nhìn vẻ mặt tái nhợt của Tả Á, người mà mình luôn xem như một đứa em gái nhỏ. Bản thân nghĩ, có phải mình đã nói quá nặng lời rồi hay không? Dù sao, con bé vẫn chỉ là một đứa trẻ. Nhưng chỉ cần nghĩ tới sự quyết liệt cùng dáng vẻ khóc lóc đòi chia tay của Tả Vi lúc đó, liền khiến cho trái tim anh không chủ được mà rối loạn lên, chỉ mong Tả Á đừng phá hoại tình cảm của bọn họ mà thôi, "Anh sẽ đi tìm chị em, em ở nhà chờ đi, nếu chị em về nhà thì gọi điện thoại cho anh!" Nói xong, anh ta vội vã bỏ đi, đi được vài bước bỗng quay đầu lại nói, "Em….Cũng đừng lo lắng quá, có lẽ chị em chỉ muốn tránh mặt anh thôi."

Nhưng Tả Á cảm thấy đầu óc mình hỗn loạn như tơ vò. Tại sao không chịu cứ giả vờ như không biết, như vậy không phải sẽ rất tốt sao? Tại sao phải đem vết thương đó vạch trần phơi bày ra mặt người khác, tại sao chứ?

Chương 11: Không nhà để về

Tả Á không biết chị và anh Chu có chia tay hay không, bởi vì ngay trong đêm đó, ba mẹ và chị hai, ba người cùng nhau đến căn nhà nhỏ này.

Vẻ mặt mẹ Điền Văn Lệ có vẻ không tốt, còn ba Tả Quốc Cường vẫn là một người cha hiền lành. Trong mắt không hề có sự trách móc nặng nề mà chỉ là trầm mặc ngồi ở đó. Hai vợ chồng từ sau khi ly hôn kiếm khi có dịp xuất hiện cùng nhau như thế. Sau khi thương lượng xong, mọi người quyết định để Tả Á về ở cùng cha Tả Quốc Cường nhưng Tả Á kiên quyết không đi, cô thà rằng ngủ ở ngoài đường cũng không chịu đi.

Cuối cùng, ngay đêm hôm đó, Điền Văn Lệ bảo Tả Á thu dọn một số đồ đạc rồi đi theo bà. Tả Á không chịu đến nhà ba mình ở là bởi vì cô chán ghét căn nhà đó của ông, mà đó cũng không phải là nhà của cô. Ở đó có một bà mẹ kế xinh đẹp và một cô em gái cùng cha khác mẹ chỉ thua cô độ nửa tuổi. Không cần thắc mắc tại sao mình lại có một cô em gái chỉ nhỏ hơn mình có vài tháng tuổi, cũng không cần lấy làm ngạc nhiên tại sao mẹ ruột của mình lại chẳng buồn quan tâm đến mình?

Là bởi vì, trong khoảng thời gian bà mang thai cô, người cha phong độ lịch lãm bởi vì người vợ đang khổ cực thai nghén đứa con của mình thì ông lại không kiềm chế được bản thân, nên đã ra ngoài vụng trộm. Cho nên cô mới có một đứa em gái chỉ nhỏ tuổi hơn mình vài tháng.

Khi còn bé, cô luôn không hiểu tại sao mẹ không bao giờ ôm mình, hôn mình mà chỉ dành những tình cảm đó cho chị hai. Mãi đến ba năm trước, khi ba mẹ đỗ vỡ muốn ly hôn, cô mới biết được bởi vì sự xuất hiện của mình cũng chính là lúc ba phản bội mẹ. Mẹ hận ba nên cũng ghét lây luôn cả mình.

Mọi chuyện đã qua lâu vậy rồi mà mẹ vẫn không tha thứ cho ba, cũng nhiều lần ầm ĩ đòi ly hôn nhưng còn bận tâm đến hai chị em cô, mới cố gắng chịu đựng cho đến ba năm trước, cuối cùng cũng không thể tiếp tục kiên trì được nữa mà ly hôn.

Chẳng hiểu tại sao, đây cũng là nguyên nhân mà cô ghét luôn cả Chung Dương về điểm lạm tình kia. Đàn ông như thế, trực giác mách bảo cô nên tránh xa.

Vào đến nhà, cha dượng Kiều Vân mặc bộ áo ngủ màu xanh đậm, tươi cười đi tới đón lấy túi đồ giúp cô rồi nói: "Tiểu Á về rồi à, mẹ con cứ nhắc tới con mãi, mau vào nhà đi!"

Dượng là một người đàn ông trung niên tính tình ôn hòa, đối xử với cô rất tốt, có điều mẹ mình xưa nay đâu có thích mình. Sao bà có thể nhắc tới mình đây?

Điền Văn Lệ đổi giày, chỉ tay vào một căn phòng ngủ lạnh nhạt nói: "Phòng ngủ đã dọn sạch sẽ sẵn cho con rồi, đi ngủ sớm đi!"

Tả Á không trả lời, kéo theo túi đồ của mình đi vào, trước đây cô cũng đã từng ngủ ở căn phòng này, tất cả mọi thứ vẫn không có gì thay đổi.

Tắm rửa xong, Tả Á thay ra một bộ quần áo ngủ có hình vẽ đầu heo con, sau đó tắt đèn đi ngủ. Căn phòng cô và chị từng ở chung bây giờ không còn là nhà của mình nữa, nơi này cũng không phải là nhà của mình, nơi ba ở cũng không phải là nhà của mình, vậy nhà mình ở đâu đây?

Sáng sớm hôm sau khi thức dậy, mẹ đã chuẩn bị sẵn bữa sáng, sau khi cô rửa mặt xong thì dượng nói với cô: "Tiểu Á, tới ăn sáng đi, mẹ con đã làm những món mà con thích nhất đó."

Tả Á nhìn nhìn mẹ mình, nhưng mẹ vẫn chỉ ngồi đó ăn cơm không thèm ngước lên nhìn tới cô, coi cô như không khí. Mẹ, đây là mẹ ruột của mình, đến nỗi không thèm liếc mắt nhìn đến mình lấy một lần. Mẹ đã không thích mình, dượng ấy cần gì phải quan tâm lấy lòng mình chứ. Mà không, có lẽ là sợ mình khó chịu mà thôi.

"Con sắp trễ rồi!" Tả Á nói nhưng không quay đầu lại, thật lòng mà nói, cô cảm thấy có phần hận ba vì đã phản bội mẹ, nếu như không phải bị ba phản bội, mẹ sẽ yêu thương mình hơn. Tả Á đang muốn mở cửa đi ra thì bỗng đâu có một cánh tay chống lên khung cửa, ngay sau đó đỉnh đầu vang lên going nói lạnh tanh như băng: "Ăn cơm rồi đi!"

Từng đường nét trên khuôn mặt đều mang vẻ rét lạnh, không hề có chút độ ấm nào khắc sâu vào trong mắt cô. Tròng mắt đen sắc bén mà lạnh lùng, khiến cho người ta có cảm giác con người này thật hung ác và vô tình, hơn nữa còn làm cho người ta e ngại không dám đến gần. Vẻ điển trai của anh ta như được điêu khắc tuấn mỹ không chê vào đâu được. Vóc người cao tầm 1m85, nhưng Tả Á thì lại cảm thấy mặt mũi anh ta y hệt như Diêm Vương, cả đời chỉ có thể cô độc một mình.

Anh ta là em trai của dượng, cũng là cánh tay đắc lực trong công ty của dượng và cũng là người thừa kế, bởi vì dượng không có con. Anh ta thường hay đến ở lại, quan hệ giữa dượng Kiều Vân và anh ta có điểm không khác gì tình cha con.

"Tôi sắp bị trễ rồi!" Tả Á cau mày không vui trả lời, nhưng không hề có vẻ bướng bỉnh như thường ngày, cũng không biết tại sao, cô lại cảm thấy có phần sờ sợ anh ta, có lẽ là bởi vì cặp mắt kia của anh ta quá mức lạnh lùng.

"Một lát tôi sẽ đưa em đến trường!" Sắc mặt anh ta vẫn không tỏ ra chút biểu cảm nào, sóng mắt không đổi nhưng vẻ lạnh lẽo trên mặt ấy đã cho thấy anh ta đang rất tức giận.

"Tôi không quen ngồi xe người lạ, cảm ơn!" Tả Á đẩy tay anh ta ra, tông cửa xông ra ngoài, cùng lúc đó nghe được tiếng nói mẹ mình nói vọng tới từ phía: "Mặc kệ nó, ngồi xuống ăn cơm đi."

Trong lòng Tả Á cảm thấy trống rỗng, nếu đã mặc kệ mình, vậy tại sao còn bắt mình về đây làm gì? Nếu đã mặc kệ mình, vậy mình có sống hay chết cũng đừng có quan tâm?

Chương 12: Kiều Trạch mặt lạnh

Tả Á đi lang thang trên đường, hầu như không màng bận tâm đến mọi thứ, quên luôn cả việc cần phải tới trường học, hiện cô chỉ biết trong lòng rất buồn bã khó chịu.

Chuông điện thoại di động bỗng vang lên, cô chớp mắt đôi mắt ngập nước mơ hồ nhìn số của Chung Dương qua màn hình điện thoại di động. Lại là anh ta, tại sao không chịu để cho mình được yên chứ, anh ta chẳng qua chỉ muốn chơi trò săn đuổi với mình mà thôi, nhưng mình lại không có hứng thú.

Tả Á không còn từ chối như lúc trước mà nhận nghe máy, cô còn chưa kịp lên tiếng thì Chung Dương ở đầu điện thoại bên kia đã hỏi trước: "Không phải em đang đi học sao, lững thững ở trên đường làm gì hả?"

Nghe Chung Dương nói, cô nhìn quanh quất bốn phía, giữa dòng xe cộ nhộn nhịp qua lại, cô đã nhìn thấy chiếc Land Rover màu đen của Chung Dương đỗ ở phía làn đường đối diện. Anh ta ló đầu qua cửa xe đưa tay ngoắc ngoắc về phía cô, đồng thời cũng hỏi qua điện thoại với vẻ khó hiểu: "Em khóc ư? Sao vậy? Nói đi, ai đã ức hiếp em, anh đây sẽ giúp em trút giận?"

Cô vẫn không trả lời, Chung Dương cũng tắt luôn điện thoại, bước xuống xe đi về phía cô. Nhìn thấy vành mắt Tả Á đỏ ngầu anh liền hỏi: "Có chuyện gì?"

Cô ngước nhìn khuôn mặt điển trai của Chung Dương qua đôi mắt đỏ ửng, gằn từng chữ hỏi: "Có phải anh đang muốn theo đuổi tôi hay không?"

Anh chau mày cười nói: "Anh thiết nghĩ mình đã thể hiện quá rõ ràng rồi, đúng là anh thật sự có hứng thú với em."

Tả Á thẳng người ưỡn vai, vươn tay vỗ vỗ vai Chung Dương, ra vẻ đồng cảm nói: "Vậy thật xin lỗi nha, tôi không có ý định đón nhận việc được người khác theo đuổi, mà tôi muốn kết hôn, anh có hứng thú không?"

Anh không nhịn được cười rộ lên, đưa ta sờ trán Tả Á: "Cô bé ngốc này, em không phát sốt đấy chứ?"

Tả Á hất nhẹ tay Chung Dương ra tức giận nói: "Tôi rất nghiêm túc, còn thật hơn cả vàng nữa đấy, nếu như anh muốn có thêm một khoản nợ nữa trong danh sách ong bướm của mình thì xin anh đừng đến chêu chọc tôi nữa, ok?" Dáng vẻ vốn dĩ rất đáng thương nhưng trong nháy mắt đã trở nên có chút ngang tàng phách lối, có chút hung hăng lớn lối, ngay sau đó vung lên chiếc cặp quay đầu bỏ đi.

Chung Dương chạy theo níu tay cô lại: "Em không sao chứ…Em bao nhiêu tuổi mà đòi kết

hôn, cũng chưa tới tuổi kết hôn theo quy định pháp luật, đừng nói em bị động kinh ấy chứ, hình như tâm tình em đang không tốt, hay là để anh đưa em đi chơi nhé?"

Tả Á ngước đầu nhìn anh, rất nghiêm túc nói: "Chung Dương, tôi đã nói rất rõ ràng, tôi chẳng phải là cô gái thanh cao gì, mà tôi là người biết chấp nhận hiện thực hơn so với người khác. Càng biết rõ bản thân mình muốn cái gì nhất, cho nên, tôi sẽ không phí thời gian để chơi với anh, anh đi tìm người khác chơi cùng với mình đi, ok?"

"Oh." Chung Dương cười gian hỏi: "Vậy em muốn thế nào?"

Tả Á hất tay anh ra, nhún nhún vai nói: "Tôi muốn có một gia đình, muốn có một người chồng chung thủy và ở bên cạnh mình cả đời, tôi muốn kết hôn. Xin hỏi, đại gia Chung đây, anh có bằng lòng vì tôi mà bỏ cả rừng hoa hay không? Đó là những gì tôi muốn, anh có thể cho tôi sao?"

Chung Dương trầm mặc, tròng mắt đen nhìn chằm chằm vào mặt Tả Á, mới có chừng này tuổi, sao lại có tư tưởng già dạn như vậy?

"Tôi phải đến trường rồi, anh làm ơn đừng đi theo tôi nữa." Tả Á nói xong xoay người ngoắc một chiếc taxi bảo đưa mình tới trường học.

Chung Dương không đuổi theo cô nữa, anh chỉ lẳng lặng dứng yên ở nơi đó. Trong đôi mắt đen hiện lên vẻ sâu xa, không biết đang suy nghĩ gì. Một cô bé mới có mười tám tuổi đầu đã muốn kết hôn? Có lộn hay không hả? Mình đã 25 tuổi, lúc nào cũng cho rằng hôn nhân chính là cái lồng giam. Nhún nhún vai, muốn băng qua đường đi lấy xe đi thì phát hiện xe mình đang bị xe tải kéo đi, thầm mắng một tiếng "khốn kiếp". Con bé chết tiệt kia, chắc chắn là đã sớm nhìn thấy xe mình bị kéo đi, vậy mà cũng không báo với mình một tiếng.

***

Lúc Tả Á tới trường học thì đã qua tiết thứ hai, cũng may là không có tiết của thầy chủ nhiệm. Chuyện lần trước Tả Á gây ra mọi người đều biết, lớp trưởng tốt bụng không có báo lên cô thiếu tiết học, cho nên tránh được một kiếp nạn.

Chung Tĩnh rất lo lắng cho Tả Á, hoàn cảnh hiện nay của gia đình Tả Á, ít nhiều gì cô cũng biết được đôi chút. Nhưng thái độ xem như không có chuyện gì của Tả Á làm cho Chung Tĩnh nghĩ có lẽ cung không có vấn đề gì lớn, chẳng qua chỉ là dọn về sống chung cùng cha dượng mà thôi, sự việc cũng không đến mức phức tạp.

Tả Á trở nên ngoan ngoãn hơn, lên lớp và tan học rất đúng giờ. Không trốn học, không gây chuyện nữa, mà Chung Dương thì cũng mất tích luôn từ dạo đó. Tả Á nghĩ, nếu như ngày hôm đó Chung Dương cũng đồng ý với ý tưởng điên rồ kia của mình, có lẽ cô cũng sẽ làm như vậy thật. Tìm một nơi tốt để mình gửi gắm.

Đúng vậy, cô rất thực tế, tình yêu của mình đã không còn, cho nên cô sẽ không cần tình yêu nữa, tình yêu là thứ không thể tin tưởng nhất, cô chỉ cần thứ già mà mình có thể nắm chắc.

Chung Dương là Playboy chính hiệu, bảo anh ta kết hôn, cô biết rõ điều đó là không thể, cho nên chỉ cố ý dọa anh ta một chút, chỉ muốn anh đừng bám lấy trêu chọc mình nữa.

Con người thật sự rất kỳ lạ, khi nhìn thấy Chung Dương thì có cảm giác rất chán ghét, đến khi không thấy anh ta một thời gian dài thì lại nhớ tới những điểm tốt của anh ta. Nhớ về một người tốt, sẽ cảm thấy dễ chịu hơn khi phải oán một người xấu.

***

Trong đầu Chung Dương luôn vương vất những lời nói của Tả Á, chỉ là một cô bé mới lớn, lại muốn đem mình nhốt vào cái lồng giam hôn nhân, thật buồn cười. Liên tục suốt mười ngày qua, anh đã kiềm chế sự thôi thúc từ bản thân đi tìm Tả Á, mà trở lại với cuộc sống ăn chơi trụy lạc trước đây, bên cạnh cũng có đủ loại phụ nữ, kinh nghiệm có, xinh đẹp có, động lòng người cũng có. Nhưng không có tình yêu, chỉ có tiền bạc cùng tình dục.

Giờ phút này, dưới người anh là một cô gái với dáng người đẫy đà, là báu vật hiếm có, anh không ngừng ra sức vận động, bên tai là tiếng ngâm nga rên rỉ rất có kỹ thuật của cô gái.

Trên làn da nâu của anh rỉ ra lấm tấm từng giọt mồ hôi, bàn tay bao trọn bầu ngực của cô gái nọ. Cạnh giường là quần áo của hai người vứt bừa bãi trên mặt đất. Sau cơn ái tình lần cuối, thân thể cao lớn của anh đổ ập lên người cô gái gục đầu thở dốc.

“Anh yêu, anh thật tuyệt!” Cô gái được thỏa mãn rủ rỉ nói, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lên sống lưng màu đồng của Chung Dương.

Chung Dương đột nhiên cảm thấy trong người bực dọc, trở mình bước xuống giường, xé tấm chi phiếu đặt ở đầu giường, “Lấy rồi đi đi, không tiễn!” Nói xong liền đi tới phòng tắm.

Cô gái nọ nghe Chung Dương nói như vậy, cũng hiểu mối quan hệ duy trì trong mấy ngày qua đã kết thúc, có phần không cam lòng, nhưng khi cầm tấm chi phiếu lên thì trên mặt nở nụ cười hài lòng, ít ra, về mặc tiền bạc anh ta cũng rộng rãi với mình. Cất chi phiếu vào trong túi, mặc xong quần áo rồi to giọng nói: “Anh yêu, em đi đây, lúc nào nhớ em thì cứ gọi điện cho em nhé!”

Chung Dương chỉ lo tắm rửa chà sát cơ thể mình, chẳng màng quan tâm tới lời nói của cô gái kia. Trong lòng không kiềm được nghĩ, Tả Á sẽ không làm thật tìm đại một tên nào đó gả đi chứ?

Ngày hôm sau, thời điểm Tả Á tan học, Chung Dương lái xe tới dừng ở bên ngoài cổng trường. Nhìn tốp học sinh ùn ùn đi ra, lúc anh vừa định gọi điện cho Tả Á thì nhìn thấy Tả Á lên xe một người đàn ông, lái về hướng phía mình. Vội vàng liếc nhìn qua, anh nhìn thấy chỗ tài xế ngồi là một người đàn ông trẻ tuổi, mặt mũi cũng đẹp trai nhưng có vẻ lạnh nhạt.

Lòng Chung Dương không nhịn được mà thấy lo lắng, tức giận thở phì phò nện tay vào vô-lăng, tên đó là ai? Chẳng lẽ cô ta thật sự đi tìm đàn ông sao? Trong nháy mắt, có cảm giác như món đồ quý của mình bị người khác cướp đi, bức bối gãi gãi đầu. Chẳng lẽ mình thích nhóc

con này thật rồi sao, hay là mình bị trúng tà rồi?

***

Tả Á ngồi trên xe với vẻ mặt buồn xo, dựa nghiêng người vào cửa xe nhìn dòng người tấp nập ở bên ngoài. Người đàn ông mặt lạnh ngồi bên cạnh đột nhiên hỏi: "Không vui sao?"

Tả Á quay đầu lại nhìn anh ta, không hiểu tại sao anh ta lại tự dưng tới đón mình. Mà cô thì lại chưa muốn về nhà, nhíu nhíu mày trả lời: "Không có!"

Kiều Trạch không nói thêm gì nữa, mặt mũi vẫn lạnh băng không chút độ ấm. Xe đang chạy về phương hướng mà Tả Á thấy hoàn toàn xa lạ: "Anh muốn đưa tôi đi đâu?"

Anh vẫn chuyên chú lái xe không trả lời, Tả Á cũng lười hỏi lại. Thường ngày anh ta không thích nói chuyện, có hỏi cũng vô ích. Tuy không mấy thân thiết với anh ta, nhưng dù sao cũng từng tiếp xúc nửa năm, về mặc này, Tả Á đã nhận khong ít thái độ lạnh lùng từ phía anh ta. Có lúc cô từng nghĩ, dượng Kiều Vân là một người đàn ông điềm đạm ôn hòa, sao em trai của mình lại là một người lạnh nhạt khó gần như thế. tuy không nói một lời nào nhưng cũng khiến người khác cảm thấy e sợ.

Xe dừng lại trước một khu dân cư cao cấp. Anh ta đi đằng trước, Tả Á đi theo ở phía sau. Chẳng lẽ đây là nhà anh ta ư? Tả Á lo mải mê nhìn chung quanh, không cẩn thận đâm sầm vào người ở phía trước đột nhiên dừng lại, cơ thể rắn chắc như đá cụng vào trán khiến cô thấy đau nhói.

Anh vẫn lạnh lùng nhìn cô, sau đó hơi nghiêng người tới cầm lấy chiếc cặp từ tay cô. Cô vốn muốn từ chối, nhưng khi chạm phải ánh mắt kia khiến cô không thể không buông ra. Chiếc cặp trong tay cô nhìn có vể cồng kềnh đến khi chuyển sang tay anh lại giống như món đồ chơi thiếu nhi.

Vào thang máy lên tầng chín. Sau đó anh mở cửa cho cô đi vào nhà, Tả Á vừa cúi đầu xuống đổi giày thì nhìn thấy một chú chó lông xù màu trắng ngoe nguẩy cái đuôi bổ nhào phóng tới hướng cô, quấn chặt lấy cổ chân cô.

"Ối!" Tả Á hoảng hốt thốt lên, nhắm chặt hai mắt ngã ập vào lồng ngực bền chắc của Kiều Trạch. Chưa quên chuyện lần trước bị chó điên tấn công, nỗi sợ hãi khủng khiếp ấy khiến cho khuôn mặt nhỏ bé của cô trong nháy mắt trắng bệch.

"Kỵ Sĩ, ngồi xuống!" Kiều Trạch ra lệnh cho chú chó nhỏ đáng yêu ngồi xuống. Nhưng tiếc rằng Kỵ Sĩ nhà chúng ta mấy khi được nhìn thấy người đẹp, không ngún nguẩy mới là lạ. Nào có chịu nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân, cứ khư khư vẫy cái đuôi quấn chặt chân Tả Á, còn ngước lên nhìn Tả Á với ánh mắt vô tội.

Kiều Trạch trông thấy dáng vẻ sợ hãi kia của Tả Á, hai cánh tay duỗi ra bế xốc Tả Á lên nhưng Kỵ Sĩ vẫn không chịu buông tha bám theo lên đùi Tả Á, đung đưa giữa không trung.

Tả Á nhắm mắt ôm chặt lấy cổ anh, hoảng sợ nói: "Anh…Anh bảo nó tránh ra!"

Kiều Trạch bế Tả Á đi tới để cô ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, để mặc cô ngồi ở đó, tự mình đi thẳng vào phòng ngủ. Sau khi thay xong bộ đồ đơn giản mặc ở nhà đi trở ra, thấy Tả Á vẫn duy trì tư thế cứng ngắc ngồi tại chỗ cũ, trong mắt mang theo vẻ hoảng sợ nhìn trân trân vào Kỵ Sĩ.

Tả Á cũng không dám động đậy: "Nè, anh đem nó sang chỗ khác đi!"

"Em nên học cách làm quen với nó!" Mặt Kiều Trạch vẫn không có chút cảm xúc lên tiếng nói, nói xong liền đi tới phòng bếp.

Người đàn ông này quả nhiên là máu lạnh, Tả Á thầm mắng trong lòng, sau đó thốt lên: "Tôi muốn về nhà!"

Chương 13: Đêm khuya về muộn

Tả Á la hét đòi về nhà, Kiều Trạch từ phòng bếp đi ra, mặt không chút cảm xúc hỏi: "Muốn ăn gì?"

"Tôi muốn…Về nhà…" Tả Á vốn định quát lên, nhưng khi thấy gương mặt lạnh nhạt đó của Kiều Trạch, cô không nhịn được lại hạ thấp giọng.

Kiều Trạch đi tới vươn tay bế Kỵ Sĩ xuống ghế sofa, ra lệnh cho nó về chỗ của mình, sau đó mới nhìn Tả Á nói: "E là không được!"

Tả Á nhìngương mặt điển trai nhưng quá mức nguội lạnh của anh ta, cố dằn giọng hỏi: "Tại…Tại sao?"

Anh ta cúi người xuống, cánh tay dài duỗi ra chống lên thành ghế sofa, khuôn mặt lạnh lùng kia đột nhiên kề sát lại gần Tả Á, mùi thuốc lá thoang thoảng lan tỏa lẫn vào hơi thở Tả Á, đôi môi mỏng khêu gợi gằn từng chữ nói: "Anh hai và mẹ em đã ra nước ngoài, tôi có nhiệm vụ chăm sóc em trước khi họ trở về."

Tả Á thiếu chút nữa nhảy dựng lên, bảo mình và người đàn ông lạnh như núi băng này ở chung ư? Chỉ mới nghĩ tới đây đã thấy thở không nổi, đầu như bị thiếu dưỡng khí, sẽ bị buồn bực nhàm chán đè nén mà chết mất.

Đây chính là mẹ ruột của mình đó sao, không nói tiếng nào bỏ ra nước ngoài, sau đó tùy tiện ném mình cho một người xa lạ chăm sóc.

"Tôi sẽ quay lại trường học, hoặc về nhà mình ở, tôi cũng có thể tự chăm sóc cho mình." Tuy rằng có phần sợ anh ta, nhưng nhất định phải tỏ rõ lập trường của mình.

Kiều Trạch đứng thẳng người lên, lành lạnh quét mắt nhìn cô, "Một là đến chỗ ba em ở, hai là ở lại nơi này, em hãy tự mình chọn."

Tả Á chỉ tức giận trừng mắt liếc anh chứ không nói gì nữa. Cuộn người lại trên ghế sofa, cắn cắn ngón tay nhưng trong lòng thầm mắng: Đồ đầu gỗ, cứng nhắc như đá, lạnh như núi băng.

"Thói quen rủa thầm người khác là không tốt." Giọng nói lạnh lùng của anh ta vang lên từ đỉnh đầu Tả Á, Tả Á chột dạ ngẩng đầu nhìn anh ta, nhưng chỉ thấy được một bóng lưng cao lớn, anh ta đã đi vào nhà bếp chuẩn bị cơm tối.

Tả Á không nén được cau mày, anh ta biết làm sao, mình lại nói xấu anh ta? Trong lòng

cảm thấy hơi áy náy….

Cơm tối rất đơn giản, bốn mặn một canh, nhưng đều những món mà Tả Á thích ăn. Hơn nữa, tài nấu ăn của anh ta rất tuyệt, Tả Á ăn no đến dạ dày căng cứng.

Ăn xong cơm tối, anh đưa cô đến phòng ngủ. Ngoài suy nghĩ và dự đoán của Tả Á, phòng ngủ được thiết kế trang trí rất ấm áp, rất nữ tính. Trên giường lại còn để một con gấu bằng đồ chơi thật to, so với kếu cấu nam tính hóa ở phòng khách quả là khác nhau một trời một vực.

"Quần áo của em đã giặt sạch và để trong ngăn tủ, không còn gì nữa thì ngủ sớm đi." Ngắn gọn nói xong, anh ta xoay người đi ra.

Tả Á mở ra ngăn tủ, quả nhiên nhìn thấy quầ áo của mình đã được giặt sạch, trong lòng cảm thấy không thoải mái khi bị một người xa lạ ngang tàng chen vào quấy rầy cuộc sống của mình, nhưng bản thân lại không có quyền kiểm soát.

Tắm rửa xong, Tả Á không đi ngủ mà ngồi trên ghế sofa ở phòng khách xem ti vi. Đang xem thì nghe được tiếng bước chân, bỗng thấy Kiều Trạch mặc áo choàng tắm màu vàng nhạt hơi lộ cơ ngực đi ra từ một căn phòng tắm khác, đang dùng khăn lông lau đầu tóc ướt sũng.

Trong hoàn cảnh này, thế nhưng dáng vẻ nguội lạnh của anh ta cũng không giảm bớt một tí nào, nhìn cô bằng nửa con mắt, sẵn giọng hỏi, "Sao chưa ngủ?"

Tả Á tiếp tục mở to mắt nhìn chằm chằm vào ti vi, "Mười giờ mới ngủ, bây giờ vẫn còn sớm, chưa ngủ được."

Kiều Trạch đi tới, đưa tay cầm lấy remote để bên cạnh cô tắt ti vi, sau đó ném cái remote lên bàn trà, không cho thương lượng cũng như cãi lại nói: "Đi ngủ!"

Tả Á 'Hơ' lên một tiếng rồi đứng bật dậy, "Anh ngang ngược, dã man vừa thôi chứ…..Tôi không ngủ."

Tròng mắt đen của anh híp lại, tỏa ra tia sáng rét lạnh. Tả Á ngước đầu lên nhìn kình lại với anh ta, nhìn khuôn mặt lạnh căm căm của anh ta mà trong lòng cảm thấy lo lắng.

Không ngờ anh ta lại cau mày nói: "Có lẽ, em cần tôi cõng em đi vào?"

"Không cần!" Tả Á không chút nghĩ ngợi hô lên, nhìn đôi mắt sâu lắng và gương mạnh lạnh tanh của anh ta, cô không nghi ngờ anh ta sẽ làm thật. Du không cam lòng, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi về phòng ngủ.

Phải còn chịu đựng cuộc sống như thế này bao lâu nữa? Tả Á sững người nhìn trân trân lên trần nhà.

***

Ngày hôm sau khi tan học, Tả Á và Chung Tĩnh cùng đi ra khỏi cổng trường, Chung Tĩnh

biết Tả Á có người đón, vì vậy nói tạm biệt xong liền đi về trước. Tả Á ngó tới ngó lui thấy xe của Kiều Trạch vẫn chưa tới, ngay lúc này thấy một chiếc Land Rover màu đen đỗ sát bên cạnh cô. Chung Dương mở cửa xe trên mặt nở nụ cười quen thuộc nói: "Tả Á, lên xe đi!"

"Tôi đang đợi người nhà." Tả Á lạnh nhạt nói xong quay đầu sang chỗ khác.

Chung Dương mở cửa xe, "Lên xe đi, tôi có vài lời muốn nói với em."

Tả Á từ chối: "Tôi nghĩ bữa đó tôi đã nói rất rõ ràng rồi."

"Không muốn nghe thử câu trả lời của anh sao, nói xong anh sẽ đi, cũng sẽ không làm gì em cả, nói xong rồi sau này tuyệt đối sẽ không bám lấy em nữa." Chung Dương nói xong bước xuống xe, cười nói: "Lên xe đi!"

Tả Á hơi do dự nhưng cũng lên xe, Chung Dương có vẻ như rất vui sướng, nở nụ cười tươi rói nổ máy cho xe chạy đi.

Chung Dương lái xe tới bờ biển, nhưng không có ý muốn xuống xe. Ánh mắt ngóng nhìn tới vùng biển xanh thẳm xa xa, thậm chí có chút mông lung, sau một lúc lâu mới xoay người lại nhìn Tả Á nói, "Những lời em nói ngày đó là thật, đúng không?"

Tả Á khựng lại một chút rồi nói: "Ừ, là thật, có phải cảm thấy rất lạ lùng về ý nghĩ đó của tôi phải không?"

Ngón tay suông dài của Chung Dương vuốt nhè nhẹ lên môi mình cười nói: "Quả thật những lời em nói ngày hôm đó đã hù được tôi đấy, nhưng em vẫn còn đang đi học, gia đình em sẽ đồng ý sao?"

Vẻ mặt cô đơn, Tả Á nói với giọng buồn buồn: "Nếu họ đồng ý, thì tới uống rượu chúc mừng tôi. Nếu không đồng ý, cũng không cản được tôi."

"Em và người nhà không hòa hợp?"

"Họ đã ly hôn, ai cũng có cuộc sống mới của mình, tôi nghĩ, tôi cũng nên cần một cuộc sống mới."

Chung Dương nghe Tả Á nói, dường như đã hiểu ra, tại sao cô lại muốn có một gia đình cho riêng mình, cô đang tìm một nơi để nương tựa, "Con người tôi thế nào, chắc em cũng biết, mặt tồi tệ nhất của tôi em cũng đã chứng kiến, tôi cho rằng, ấn tượng của em về tôi hẳn là chẳng mấy gì tốt mới phải?"

Tả Á không trả lời, bởi vì anh ta đã nói trúng suy nghĩ của cô. Quả thật, mình chẳng có ấn tượng gì tốt về anh ta cả, có cảm giác anh ta chính là hạng cậu ấm con nhà giàu bất lương.

"Tôi bám lấy em, là bởi vì tôi bị em hấp dẫn mà chẳng hiểu tại sao. Em và những người đàn bà tôi biết đều hoàn toàn khác xa nhau, rất là…..Không giống người bình thường." Chung Dương nhìn thẳng vào mắt Tả Á, vươn tay giữ chặt bờ vai cô, giọng điệu sâu lắng nói: "Sau khi em nói những lời đó với tôi, tôi đã suy nghĩ rất lâu, cũng khắc chế bản thân không được

đến tìm em. Vì tôi nghĩ, chẳng qua em cũng chỉ là một con bé mới lớn, không bao lâu tôi sẽ nhanh chóng mà quên em. Nhưng Tả Á à, tôi không thể quên được, tôi nghĩ, mình đã thích em rồi."

Đôi mắt như biết nói của Tả Á ngơ ngác nhìn Chung Dương, không gian nhỏ hẹp như khiến cho phản ứng của cô trở nên chậm chạp, vẻ mặt không giải thích được nói, "Chẳng qua là anh cảm thấy mới mẻ, Chung Dương, đó không phải là thích."

"Còn nhớ được những lời em nói không, em muốn có một mái nhà, một người chồng chung thủy và ở bên cạnh em cả đời. Tả Á, chúng ta tìm hiểu đi, lấy cái này làm điều kiện khởi đầu, hãy làm bạn gái của anh, có được không?"

Đầu óc Tả Á trong phút chốc rối loạn, Chung Dương nói muốn cưới mình? Tả Á không kiềm được đưa tay sờ sờ lên trán Chung Dương, "Anh không có phát sốt đó chứ?"

Chung Dương đưa tay vòng lấy eo cô, để cô ngã vào lòng mình, tròng mắt đen sâu thẳm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tả Á, vô cùng nghiêm túc nói: "Anh rất tỉnh táo. Tả Á, anh thật sự nghiêm túc, không phải vui đùa bốc đồng."

Tả Á đưa tay chống đỡ lồng ngực anh ra, vẻ mặt hoảng hốt thì thào hỏi: "Nhưng mà, tại sao?"

Chung Dương chợt nổi cáu, nghiêng người tới đè Tả Á ngả ra thành ghế, "Bởi vì anh thích em. Em đừng nói là, những lời em nói hôm đó chỉ để trêu chọc anh?"

Tả Á đẩy cơ thể cao lớn của Chung Dương ra, đỏ mặt nói: "Anh ngồi dậy trước rồi hẵng nói!"

Chung Dương trợn ngược hàng lông mày, bắt lấy tay Tả Á, ra vẻ hung dữ nói: "Nhóc con này, anh hết lòng hết dạ nói cả buổi, em cũng nên cho anh một câu trả lời thích đáng chứ?"

"Chờ tôi tốt nghiệp được không, qua khỏi kỳ thi tôi sẽ cho anh câu trả lời."

"Thật biết nghe lời, cho anh hôn một cái nào, xem như nụ hôn đính ước nhé." Chung Dương hài hước nói xong, môi cũng không ngần ngại hôn lên môi Tả Á.

Tả Á được Chung Dương đưa về đến khu dân cư nơi Kiều Trạch ở. Lúc tạm biệt, Chung Dương hôn lên mặt cô một cái thật kêu, gương mặt điển trai còn có ánh mắt sâu sắc mê người chứa đầy tình cảm. Nếu như hỏi trên người Chung Dương có điểm nào hấp dẫn được Tả Á, thì có lẽ chính là đôi mắt của anh, nó khiến cho người ta không cưỡng lại được mà lún sâu vào rồi mê mẩn.

Chung Dương lái xe rời đi, còn Tả Á lại đi vào khu chung cư. Về đến nhà, trong nhà hoàn toàn im ắng, hình như Kiều Trạch không có ở đây, cô gọi thử vài tiếng không có ai đáp lại. Xác định anh ta không có ở đây, vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì nghe được tiếng cửa mở.

Cô quay đầu lại nhìn, là Kiều Trạch. Cổ áo sơ mi trắng hơi mở ra, cà vạt nới lỏng lệch

sang một bên, gương mặt vốn đã nguội lạnh của anh ta lúc này càng thêm dọa người, trong mắt không giấu được sự tức giận hỏi, "Đi đâu vậy?"

Tả Á để túi sách xuống nói: "Đi gặp một người bạn!"

Hình như anh ta giận thật, sấn tới tóm lấy cổ tay cô, không vui nói: "Tại sao không nghe điện thoại? Có biết người khác sẽ lo lắng hay không?"

Tả Á xem điện thoại di động mới biết di động đã hết pin, cũng cảm thấy mình có phần không đúng, về trễ như vậy cũng nên nói với anh ta một tiếng, thấy sắc mặt dọa người của anh ta liền giải thích: "Xin lỗi, di động tôi hết pin, nên không biết anh gọi.

Chương 14: Đến kì thi tốt nghiệp

Kiều Trạch cau mày, lạnh lùng liếc xéo Tả Á, kế tiếp tiện tay giựt phăng cà vạt xuống, tay vừa hạ xuống khiến Tả Á bị dọa sợ phải lui về sau một bước. Thấy phản ứng đó của Tả Á, ánh mắt anh càng thêm rét lạnh, giọng điệu không kém phần nghiêm nghị nói: "Đừng có lần sau."

"Đã biết!" Tả Á ngoan ngoãn trả lời, cúi gằm đầu giống như mình đáng bị anh ta răn dạy mà chỉ biết ngoan ngoãn nhận lỗi.

Kiều Trạch nhìn thoáng qua Tả Á, không nói thêm gì nữa, cũng không có lời nghiêm nghị trách mắng nào, mà xoay người đi tới phòng tắm. Bởi vì nóng lòng tìm cô, cả người ướt đẫm mồ hôi, anh cần phải đi tắm rửa. Thận trọng kín đáo, trước giờ chính là phong cách của anh.

Tả Á thở phào nhẹ nhõm, để túi xách xuống, cũng cầm lấy áo ngủ đi tắm. Tắm xong đi ra thấy dường như Kiều Trạch định đến phòng bếp làm cơm tối. Cô đứng ngoài cửa phòng bếp nhìn bóng dáng cao lớn bận rộn của anh ta ở bên trong, nhìn kiểu nào cũng cảm thấy không thích hợp. Một người đàn ông lạnh lùng mạnh mẽ như anh ta, có thể vào bếp làm cơm nấu canh, thật sự không thể nào tưởng tượng nổi. Nhưng mỗi một động tác của anh ta đều nhẹ nhàng nhuần nhuyễn, khiến tầm mắt Tả Á không nhịn được dõi theo từng ngón tay suông dài của anh cầm dao sắt thức ăn. Cách cầm dao thuần thục cùng với đôi tay đẹp đẽ kia, cô cứ thế sửng sốt nhìn một hồi lâu mới hoàn hồn nói: "Kiều Trạch, tôi đã ăn rồi, đừng làm phần cho tôi."

Kiều Trạch quay đầu lại nhìn cô, giọng điệu lạnh nhạt trước sau như một nói: "Ngủ sớm đi!"

Tả Á gật đầu, xoay người đi ra, cũng không dám mở ti vi xem, đành phải trở lại phòng ngủ ngồi ở trước bàn suy nghĩ. Bất tri bất giác nằm xuống bàn ngủ gục. Tư thế ngủ này đã luyện tập rất nhiều lần ở trường học, cho nên Tả Á không cảm thấy có gì không thoải mái.

Kiều Trạch ăn cơm xong đi ra, loáng thoáng thấy được ánh sáng đèn qua khe hở từ cửa phòng ngủ Tả Á. Anh giơ tay gõ cửa nhưng bên trong không có động tĩnh gì. Tự tay đẩy cửa đi vào, trông thấy Tả Á nằm nghiêng mặt lên bàn ngủ, trong tay còn cầm một quyển sách xiên xẹo. Hàng lông mày đậm đen thoáng nhíu lại, đi tới luồn tay bế cô lên, động tác vô cùng êm ái đặt cô lên giường, sau đó đắp chăn mỏng lên cho cô.

Đôi con ngươi lạnh lùng mà sâu lắng lẳng lặng nhìn chăm chú dáng vẻ ngủ say của Tả Á. Thấy cô hơi nhíu lại đầu lông mày, anh không kiềm được vươn tay vuốt nhẹ, cuối cùng đứng dậy tắt đèn đi ra khỏi phòng.

***

Dưới sự giám sát của Kiều Trạch, Tả Á trở nên rất có nề nếp. Theo trình tự đến giờ lên

lớp, tan học ngoan ngoãn chờ Kiều Trạch tới đón. Hầu như mỗi lần tới giờ cô ra khỏi cổng trường Kiều Trạch đều đã đợi sẵn ở bên ngoài rồi.

Chung Dương cũng tạm thời án binh bất động, chỉ liên lạc với cô qua điện thoại. Bảo cô phải cố gắng học cho tốt, sắp tới kỳ thi tốt nghiệp cho nên tạm thời anh không đến quấy rầy cô, sẽ đợi câu trả lời của cô.

Thật ra thì, những lúc ở bên cạnh Chung Dương cô cảm thấy rất dễ chịu, có lúc làm ra một vài chuyện ngượng ngùng cũng không biết nên khóc hay cười. Nhưng mà, nói tóm lại là cảm thấy rất thoải mái.

Khoảng thời gian này chị hai cũng có tới thăm cô một lần, chỉ tới một mình không có anh Chu đi cùng. Tả Á muốn hỏi thăm chị và anh Chu đã làm lành lại chưa, nhưng lời đến khóe miệng lại đành nuốt xuống.

Cô cố gắng không muốn nghĩ tới anh Chu nữa. Bởi vì cô cảm thấy, nếu trong lòng cứ mơ tưởng đến anh Chu, đó là việc làm không có đạo đức. Tương lai anh ấy là anh rể của mình, bản thân cứ âm thầm lén lút nghĩ tới anh rể mình thì quả thật mình đúng là rất xấu xa.

Đây chẳng qua chỉ là nỗi buồn thầm mến mà thôi, khoảnh khắc cô đứng trên đỉnh núi cao ấy, cũng đã quyết tâm không thích nữa rồi.

Chớp mắt đã đến kỳ thi tốt nghiệp trung học, thời tiết cũng bắt đầu vào hạ, cái nóng gay gắt khiến cho tư tưởng của thí sinh vốn đã bị áp lực lại càng tăng thêm gấp bội. Kiều Trạch đưa cô tới trường thi, lúc Tả Á định xuống xe, Kiều Trạch lại hiếm khi mở miệng hỏi: "Muốn học đại học sao?"

Tả Á suy nghĩ một lúc rồi nói: "Muốn, nhưng đó không phải là ước mơ cuối cùng của tôi, chỉ là chuyện nên làm thôi."

"Làm bài thuận lợi." Kiều Trạch ngắn gọn nói xong chuyển tầm mắt về phương hướng phía trước.

Tả Á xuống xe, vẫy tay nói tạm biệt với anh xong xoay người bước vào 'chiến trường'.

Sau khi thi xong phần ngữ văn trong buổi sáng, Tả Á bước ra ngoài thấy có rất nhiều phụ huynh đang sốt ruột đợi con mình tan thi, có lẽ quan tâm muốn biết con mình thi cử thế nào. Thật ra cô cảm thấy chuyện đó không cần thiết, nhưng lại có chút ngưỡng mộ.

Tả Á nghĩ, nếu như ba mẹ mình đột nhiên xuất hiện, nhất định mình sẽ giật mình mà nhảy dựng lên mất. Kiều Trạch nói trưa nay không thể tới đón cô đi ăn cơm, vì công ty có chuyện quan trọng cần anh ta đến trấn bên một chuyến, phải tới chiều mới về.

Cô đang định sang quán ăn gần trường học để ăn cơm, bỗng thấy một bóng dáng quen thuộc lẫn trong đám người đang nóng nảy đi tới đi lui. Bóng dáng cao lớn rắn rỏi, khuôn mặt điển trai có vẻ sốt ruột, bởi vì trời nóng, làn da nâu sậm trên cánh tay của anh tuôn ra lấm tấm

mồ hôi óng ánh ửng hiện dưới ánh mặt trời.

Là Chung Dương? Không ngờ anh lại đến đây, lòng Tả có chút biến hóa nho nhỏ, vẻ mặt lo lắng đó đã khiến cho trái tim cô thấy rất cảm động.

Có lẽ cảm nhận được có người đang nhìn mình, người đàn ông cao lớn ấy quay ngược đầu lại, khi nhìn thấy Tả Á, anh không giấu được vẻ vui mừng vẫy vẫy tay với Tả Á, sải bước đi về phía cô.

Tả Á nhìn mồ hôi lấm tấm trên trán anh, không nhịn được nói: "Sao anh tới đây, trời nóng thế mà lại đứng đợi ở nơi này, anh có bị ngốc không vậy?"

"Bạn gái chính thức đi thi, anh có thể không đến sao?" Chung Dương nói xong vươn tay tới ôm lấy vai cô hỏi: "Sao rồi, bé cưng, thi cử thế nào hả?"

Tả Á cau mày đẩy anh ra, "Nè, anh đừng có gọi như vậy, nghe buồn nôn quá, gì mà bé cưng, rồi nào là bạn gái chính thức."

Chung Dương phì cười càng ôm cô chặt hơn, "Gọi vậy cho thân mật hơn thôi mà, bé cưng, đi, anh dẫn em đi ăn, chiều còn phải đấu một trận nữa đấy."

Tả Á tránh né cái ôm của anh chau mày nói: "Ăn cơm cũng được, nhưng địa điểm thì phải do em chọn."

Chung Dương cười cười nói: "Được thôi, dẫn đường đi!"

Tả Á cũng mỉm cười, tâm tình trở nên rất tốt, dẫn Chung Dương đi đến một quán lẩu ở lối đi bộ đối diện với trường học.

Nhìn nồi lẩu bốc hơi nóng hổi, Chung Dương cau mày, "Không phải chứ, trời nóng như vậy, còn ăn cái thứ đồ này, khác gì bị cực hình hả?"

Tả Á liếc xéo anh nói: "Lấy đâu ra hơi mà nói nhiều quá vậy, hôm nay em mời khách, anh chỉ cần nhiệt tình ăn là được."

"Nè, nè, anh đâu thể để em mời chứ."

"Vậy anh đi đi, em ăn một mình."

"Đừng vậy mà, ăn thôi bộ không được sao, tại sao phải mời mới chịu hả?"

Tả Á nhìn thẳng vào Chung Dương, nói bằng giọng rất chân thành: "Anh đến đây với em, em thấy rất vui, cảm ơn anh!"

Chung Dương vuốt vuốt đầu Tả Á nói, "Đồ ngốc, chút chuyện này mà cũng làm cho em cảm động à, mau ăn đi, một lát còn phải vào thi nữa."

Không biết vì sao ngay lúc này trong lòng Chung Dương cảm thấy hơi khó chịu, thi tốt

nghiệp trung học là ngày quan trọng nhất đời người, bậc làm cha mẹ lẽ ra phải coi trọng hơn cả thí sinh mới phải, mà ba mẹ cô bé này thế nhưng lại chẳng hề quan tâm.

Còn lâu mình mới ngốc, chẳng qua trong lòng thật sự rất cảm động, như thể giữa ngày hè chói chang anh đã mang đến cho cô một dòng nước mát. Tả Á gắp lên miếng thịt dê bỏ vào trong chén cười nói: "Anh cũng ăn đi, cái này gọi là khiêu chiến, có hiểu hay không?"

"Được, có người mời khách, anh đâu thể không ăn chứ."

Hai người cười cười nói nói, ăn lẩu xong, Chung Dương đưa Tả Á về đến trước cổng trường học. Tả Á bảo anh đi về trước, nói rằng buổi chiều sẽ có người tới đón cô. Chung Dương vốn muốn hỏi có phải là người đàn ông lần trước hay không, nhưng cuối cùng vẫn không có hỏi, chỉ dặn dò cô thi cho tốt, sau đó rời đi.

Còn Tả Á thì chuẩn bị bước vào cuộc thi buổi chiều.

Phần 1

Chương 1: Bị người thân làm tổn thương

Cuối cùng kỳ thi tốt nghiệp trung học cũng kết thúc, Tả Á đã hoàn toàn được tự do, chỉ cần đợi điền nguyện vọng nữa thôi. Một ngày sau kỳ thi tốt nghiệp kết thúc, Chung Dương hẹn Tả Á ra ngoài chơi. Tả Á nói với Kiều Trạch cả ngày nay cô sẽ đi chơi với bạn, Kiều Trạch chỉ hỏi qua loa vài câu, dặn dò cô chú ý an toàn sau đó cho cô đi.

Chung Dương là người con trai đã tỏ tình với cô, cũng là người mà cô còn đang thiếu một lời chấp nhận. Anh muốn hẹn hò với cô, lấy chuyện kết hôn làm điều kiện tiên quyết, anh nói anh không phải là loại người tùy ý chơi đùa. Cô nói sau khi thi tốt nghiệp xong sẽ cho anh một câu trả lời chắc chắn.

Hai người chỉ tình cờ quen biết nhau mà thôi, nhưng anh có nghị lực mạnh mẽ của Tiểu Cường, bám lấy cô không nhả, dần dần hai người đã từ chỗ xa lạ trở nên quen biết, vậy mà lại đi tới bước yêu đương và hôn nhân. Quen biết nhau được mấy tháng, cô nhận thấy Chung Dương này là người rất đẹp trai, giàu có, dẻo miệng biết cách làm cho người khác vui vẻ.

Lần đầu gặp mặt, cũng là lúc Chung Dương đang dùng tiền để đuổi bạn gái của anh ta, hoàn toàn không coi trọng phụ nữ và tình yêu, còn tiện tay kéo người qua đường là Tả Á làm lá chắn, quả thật khiến cho người ta muốn đập cho một trận. Nhớ lại ngày hôm đó, có lúc Tả Á phải bật cười.

Tả Á không ngờ rằng anh lại đưa mình ra biển, lái du thuyền trên mặt biển đầy gió, khiến cô cảm thấy thật thoải mái. Dõi mắt nhìn ra đại dương mênh mông không bến bờ, tâm trạng cũng theo đó mà trải rộng.

Chung Dương thần bí trở lại khoang thuyền, bảo Tả Á ngồi đợi bên ngoài, chốc lát sau anh lại đi ra, nhẹ nhàng ôm lấy Tả Á từ phía sau.

Anh cúi đầu nhìn cô, hỏi với vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: "Cô bé, em đã suy nghĩ xong chưa, làm bạn gái anh nhé?"

Cái người này, mỗi lần gặp đều thay đổi những cách xưng hô kỳ quái này. Đầu tiên gọi cô là bé cưng, sau đó là đồ ngốc, bây giờ lại gọi là cô bé. Tả Á tức giận nói: "Vị đại gia này, hình như anh đã qua lứa tuổi yêu đương rồi thì phải!"

Tả Á vừa nói xong, thì thấy Chung Dương giơ tay lên, lấy từ phía sau một bó hoa hồng đỏ rực như ảo thuật, "Cô bé à, anh đây rất thật lòng đó."

"Chỉ một bó hoa hồng với mấy lời này của anh mà muốn em làm bạn gái của anh sao, không có cửa đâu!" Tả Á ngắt một bông vứt xuống biển.

Chung Dương ôm Tả Á nói: "Đã xong đâu mà, hoa kia chỉ làm nền thôi. Em nghĩ xem, sau này anh là người đàn ông của em, tương lai còn là chồng em nữa, là phiếu cơm dài hạn, là cổ phiếu tiềm năng chất lượng của em đó, em tìm đâu ra người tốt như anh vậy chứ."

"Chảnh thấy ớn, anh bị tự kỷ nặng rồi."

"Được, chỉ biết chọc anh mãi thôi, để xem anh trừng trị em thế nào." Chung Dương vứt bó hoa ra sau, vươn hai cánh tay ra bồng Tả Á lên, quay về phía mặt biển xanh biếc, "Mau nói 'Yes', nếu không bổn đại gia đây sẽ vứt em xuống biển làm mồi cho cá đấy."

Tả Á nắm chặt lấy lan can tàu, hoảng sợ kêu lên: "Á, Chung Dương, anh là tên khốn khiếp, thả em xuống, em không biết bơi, mau thả em xuống."

"Đồng ý đi rồi anh sẽ thả em xuống, nhanh lên, sự kiên nhẫn của anh có giới hạn đó." Chung Dương đùa dai làm bộ như sắp ném Tả Á xuống biển.

Tả Á sợ tới mức òa khóc, lúc này Chung Dương mới biết mình đùa hơi quá, vội ôm cô trở lại trên boong tàu. Thấy Tả Á đã khóc thật, khuôn mặt giàn dụa nước mắt, Chung Dương hoảng hốt vội vàng lau nước mắt cho Tả Á, dỗ dành: "Đừng khóc mà, chỉ đùa với em một chút thôi, sao anh nỡ ném em xuống biển chứ?"

Tả Á vừa khóc vừa đấm mạnh vào ngực Chung Dương, thút thít nói: "Anh là đồ tồi, còn lâu em mới đồng ý làm bạn gái anh."

Nhìn Tả Á khóc sướt mướt mà lòng Chung Dương rung động không dứt. Kề tới hôn, mút lấy bờ môi mềm mại của Tả Á, ngăn lại tiếng nức nở của cô.

Nụ hôn sành sỏi của anh khiến Tả Á ý loạn tình mê, khiến cô căng thẳng và hồi hộp, đầu óc trống rỗng.

Cho đến khi bàn tay to xấu xa đặt sau lưng của anh di chuyển xuống mông cô, Tả Á đột nhiên hoàn hồn lại, đưa tay đẩy mạnh. Thân thể Chung Dương bị mất thăng bằng, ngã nhào xuống biển, sau một tiếng "bùm", vô số bọt biển bắn tung tóe.

Chung Dương chới với đạp nước, khó khăn kêu gào lên: "Á….Anh cũng không biết bơi……"

"Không phải chứ?" Tả Á không tin lắm. Nhưng khi thấy Chung Dương vùng vẫy thì Tả Á bắt đầu có phần lo sợ. Cô vội ngồi xổm xuống, nắm chặt lan can sau đó nghiêng người về phía trước, vươn tay ra, hô lên: "Chung Dương, Chung Dương, em không cố ý, anh mau nắm lấy tay em, nhanh lên."

Chung Dương từ từ chìm xuống nước, Tả Á bắt đầu quýnh lên lo lắng gọi to tên anh. Làm sao đây, làm sao đây, Tả Á hoảng loạn đến mức bật khóc thút thít, đang tính đứng lên nghĩ cách cứu Chung Dương thì Chung Dương bất thình lình trồi lên khỏi mặt biển, phun một ngụm nước biển mặn chát vào mặt Tả Á.

Tả Á né tránh không kịp, mặt bị phun đầy nước, tức giận gào lên: “Ái, Chung Dương, anh là đồ xấu xa, em sẽ không bao giờ quan tâm tới anh nữa.”

Nhưng Chung Dương lại khoái chí bật cười.

Vui chơi cả ngày, tuy rằng mục đích của Chung Dương vẫn chưa đạt được, nhưng anh biết Tả Á sớm muộn gì cũng sẽ trở thành bạn gái của mình.

***

Mẹ và dượng của Tả Á đã từ nước ngoài trở về. Kiều Trạch là em trai của dượng, cho nên trong khoảng thời gian thi tốt nghiệp trung học đã thay họ chăm sóc cho cô.

Kiều Trạch lái xe đưa Tả Á về nhà. Sau khi vào nhà, Tả Á nhìn thấy mẹ đang ngồi trên sofa trong phòng khách với vẻ mặt hầm hầm, thấy cô đi vào sắc mặt cũng không hòa nhã lại.

Kiều Trạch lên tiếng chào, sau đó đi tắm rửa. Người đàn ông này bị bệnh sạch sẽ đến mức nghiêm trọng lắm rồi, cứ chốc chốc lại đi tắm.

Tả Á lên tiếng chào mẹ cô, đang định quay về phòng thì mẹ cô chợt đứng lên rời khỏi sofa ném tạp trí trong tay xuống bàn, tức giận nói: “Mày giải thích cho tao nghe xem, chuyện này là thế nào?”

Tả Á nhìn khuôn mặt tức giận của mẹ, cũng không biết vì sao mẹ lại tức giận như vậy. Cô đi tới nhìn vào quyển tạp chí, vừa nhìn thấy cô cũng giật mình, không ngờ phía trên có ảnh của mình. Cô có phải người nổi tiếng gì đâu mà bị paparazzi chụp, thậm chí còn đặt tiêu đề quá bắt mắt, gì mà người nối nghiệp tập đoàn Chung thị và mỹ nữ ngây thơ hẹn hò trên biển.

Lại còn chụp được đủ tư thế thân mật. Hôn hít, ôm ấp, thập chí còn có tấm Chung Dương đặt tay lên mông cô. Tả Á nhìn thấy mà cũng nổi giận, những người đó sao có thể công khai chuyện riêng tư của người khác như vậy chứ, thổi phồng lên một cách trắng trợn mà cũng vì tờ tạp chí này cô mới biết gia thế của Chung Dương lại vô cùng hiển hách. Tả Á chưa bao giờ có cử chỉ thân thiết với người khác giới, lần đầu tiên đã ầm ĩ như vậy, làm cho đầu óc cô hỗn loạn, ” Mẹ….Con……”

“Bốp!” Điền Văn Lệ đột nhiên vung tay tát cho Tả Á một cái, rồi nói:” Mày không có lòng tự trọng à, mày mới mấy tuổi đầu mà đã hư thân mất nết như thế, là ai dạy mày hả, có phải ba mày di truyền tật xấu sang cho mày hay không?”

Không tự trọng, hư thân mất nết, mẹ nghĩ mình thế sao, trái tim của Tả Á như bị ngàn cây kim đâm vào kế tiếp còn bị người ta xát thêm ớt rồi đổ thêm muối. Cõi lòng đau đớn, cô ngước đôi mắt đỏ hoe lên nhìn Điền Văn Lệ nói: “Nếu ghét con đến vậy thì sinh con ra làm gì, có hận thì mẹ đi mà trút giận lên người Tả Quốc Cường kìa, là do ông ta phản bội mẹ chứ không phải con!”

Bởi vì ba đi ngoại tình trong thời gian mẹ mang thai cô, nên hận lây sang cô, chán ghét lây

sang cô sao? Tại sao lại bất công vậy chứ. Tả Á gào khóc sau đó xoay người chạy về phía cửa. Mở tung cửa, cô lao ra ngoài như một người điên. Cô khuôn muốn quay về nữa, không muốn quay lại đó nữa!

***

Tả Á đi lang thang trên đường không có mục tiêu, không biết mình nên đi đâu. Nhớ lại những lời mẹ nói, lòng cô lại đớn đau cay xè, nước mắt cũng không kiềm chế được mà rơi xuống. Cô phải rời xa nơi đó, không bao giờ quay lại nữa. Cô cảm thấy mình như người dư thừa bị vứt bỏ. Tả Á lơ ngơ đi vào nhà ga, trên người cô bây giờ chỉ còn một ngàn đồng, do ngày hôm qua cô nói muốn đi chơi nên Kiều Trạch đã cho cô ít tiền.

Mình phải đi đâu đây? Tả Á mua bừa một vé tàu giường nằm, lên tàu cô liền ngủ thiếp đi, mà đường xá xa xôi như vậy phải đi mất hơn hai mươi mấy giờ mới tới nơi.

Xuống tàu, cô đi theo dòng người, ngơ ngáo nhìn thành phố xa lạ, Tả Á khó chịu không nói nên lời. Cô mờ mịt bước đi, đột nhiên có người đụng phải cô. Tả Á cau mày, xoa bả vai bị đụng trúng, quay đầu lại nhìn xem người nào đụng trúng mình nhưng cũng chẳng quan tâm thêm tiếp tục bước đi không có định hướng.

Tả Á không biết bản thân muốn làm gì, chỉ thẫn thờ đi như vậy. Đi tới con đường sầm uất nhất thành phố, người đến người đi, xe cộ đông đúc, nhưng vẫn không có nơi để cô nương thân. Trời tối dần, cô cần tìm một chỗ để ở.

Hỏi thăm chung quanh, cuối cùng cũng tìm được một nhà nghỉ ở nơi vắng vẻ, một đêm chỉ mất năm mươi đồng. Tả Á lấy ví tiền ra, nhưng phát hiện ra ví của mình đã không còn nữa, cúi đầu tìm điện thoại đã tắt của mình cũng không thấy. Cô nhớ tới lúc mình bị người ta va phải ở ga tàu, không lẽ tiền và di động của mình đã bị kẻ đó lấy đi sao? Lòng cô ảo não và bất lực không nói nên lời.

Trong người không có đồng nào, mình phải đi đâu đây. Nhìn quang cảnh xa lạ, Tả Á bất lực ngồi xổm bên lề đường bật khóc. Ba, mẹ, tại sao lại sinh con ra? Tại sao sinh con ra rồi lại không yêu thương con? Tại sao? Tại sao vậy?

Chương 2: Mọi điều uất ức

Mọi người trong nhà họ Kiều đã tìm Tả Á hai ngày rồi mà vẫn không có kết quả. Bạn bè của Tả Á không nhiều, cũng đã hỏi thăm hết những nơi mà Tả Á thường hay lui tới cũng không thể tìm ra.

Hai ngày nay sắc mặt của Kiều Trạch rất u ám, mỗi lần không tìm được tin tức gì về cô, chân mày anh ta chưa khi nào được giản ra.

Kiều Vân, Kiều Trạch và Điền Lệ Văn đều không biết phải làm sao. Kiều Vân thấy Điền Lệ Văn như người mất hồn, ông không kiềm chế được nói: "Lệ Văn à, Tiểu Á vẫn chỉ là một đứa trẻ, sai là người lớn chúng ta sai, em đổ hết mọi lỗi lầm lên đầu con bé vậy sao được. Em đã ly hôn với Tả Quốc Cường rồi, việc gì phải vương vấn mãi sự tổn thương đó, em đối xử với con bé như vậy, em có phải là mẹ của nó hay không?"

Điền Lệ Văn vô cùng đau khổ nói: "Em biết, em biết, nhưng em không kiềm chế được. Không biết hiện giờ con bé đang ở đâu, nếu tìm thấy nó, em sẽ nhận lỗi với nó."

Kiều Trạch dập tắt điếu thuốc, nhìn Điền Lệ Văn bằng đôi mắt đen lạnh lẽo kiên định nói: "Em sẽ đi tìm con bé, chị dâu, xin chị từ nay về sau hãy đối xử với con bé tốt một chút."

Kiều Trạch nói xong mở cửa đi ra ngoài, gió đêm thổi vào mặt làm cho thần kinh của anh cũng được thả lòng đôi chút.

Anh đã nhờ vả tất cả những chỗ thân quen, nhất định phải tìm được cô bé kia.

****

Tả Á đi khỏi nhà đã năm sáu ngày, hai ngày trên xe, ba bốn ngày tiếp theo cứ đi lang thang như vậy. Chẳng có một xu dính túi nên cô chỉ biết đi lang thang trên đường. Cô cảm thấy mình không khác gì như một kẻ ăn xin. Không, còn không bằng một kẻ ăn xin, cô không dám quỳ xuống xin tiền, không dám chìa tay xin cơm, chỉ có thể nhịn đói, đi lang thang khắp nơi.

Có đôi khi cô nghĩ, mình có nên đi tìm cảnh sát để được đưa về nhà không? Nhưng cô lại nhớ tới những lời mẹ mình nói, nhớ tới cái tát của mẹ, cô liền gạt đi ý nghĩ đó trong đầu. Không dám đi tìm sự trợ giúp của cảnh sát, sợ họ sẽ đưa cô về nhà. Cô muốn tìm việc làm nhưng không có công ty nào dám nhận cô, do cô là trẻ vị thành niên, hơn nữa còn không mang chứng minh thư, muốn làm nhân viên phục vụ cũng không có ai thuê.

Không có tiền, ban đêm cô phải chịu đựng sự cô độc và nỗi sợ bóng tối mà ngủ trên ghế đá trong công viên. Ngủ không ngon giấc mà còn lạnh nữa. Cô rất đói, rất đói, cũng rất khổ

sở. Mỗi lần như vậy cô đều nghĩ vì sao cô lại phải sống trên cõi đời này làm gì. Nằm trên ghế đá, Tả Á không biết vì sao lại nhớ đến Kiều Trạch. Không, có lẽ phải nói là nhớ về những món ăn mà Kiều Trạch nấu. Anh ta nấu ăn rất ngon, mỗi lần anh ta nấu cơm món nào cô cũng ăn rất nhiều.

Cô sợ Kiều Trạch bởi vì anh ta luôn lạnh lùng hà khắc, rất ít cười cũng rất ít nói chuyện, cho tới bây giờ khuôn mặt tuấn tú của anh ta vẫn lạnh băng cứng ngắc khiến người ta sợ hãi. Thế nhưng cô không hề ghét Kiều Trạch, cũng không ghét dượng, chỉ ghét bản thân vì sao lại bị mẹ oán hận như vậy.

Kiều Trạch, Kiều Trạch, cô lẩm nhẩm cái tên người này hết lần này tới lần khác, nhớ tới khuôn mặt và giọng nói lạnh lùng của anh ta nữa. Cô rất muốn khóc, Tả Á thầm mắng mình không có tiền đồ, khóe mắt ẩm ướt, nỗi lòng chua xót, cố gắng dùng tay ôm bụng, sau đó co quắp cuộn tròn cơ thể lại.

"Nè, cô bé, sao lại ngủ ở đây?" Có người cầm đèn pin chiếu vào mặt cô khiến Tả Á nheo mắt lại.

Đang mơ mơ màng màng, Tả Á nhìn thấy một chú mặc đồng phục cảnh sát. Cô há miệng nhưng nói không nên lời.

***

Tả Á bị đưa tới văn phòng ở sở cảnh sát. Một nữ cảnh sát hỏi cô tên gì, nhà ở đâu, nhưng cô không trả lời. Bởi vì cô không muốn bị đưa về nhà. Cô không muốn trở về.

Nữ cảnh sát cố gắng hết sức hòa nhã hỏi: "Em không nói, chị làm sao giúp em tìm được người nhà. Có phải em trốn nhà đi không?"

Tả Á há miệng, cố gắng chịu nỗi đau rát nơi cổ họng, cất giọng khào khào nói: "Chị cảnh sát…. Em đói quá." Nói xong nước mắt cũng không kiềm chế được mà rơi xuống. Vì sao đột nhiên yếu lòng như vậy, vừa mở miệng đã khóc rồi, không giống cô một chút nào. Tả Á thầm tự phỉ nhổ mình: Khóc cái gì mà khóc, không được khóc, không được khóc. Cô cố gắng kìm nén nước mắt.

Nữ cảnh sát thấy Tả Á như thế cũng không đành lòng, không hỏi thêm gì nữa, chỉ tìm người mua giúp cô một hộp cơm. Nhìn thấy hộp cơm vô cùng bình thường đó, Tả Á cố gắng hít hà mùi hương tỏa ra thầm nghĩ thơm quá.

"Ăn đi, không phải em đang đói bụng sao?" Nữ cảnh sát đặt một cốc nước trước mặt Tả Á.

"Cám ơn chị cảnh sát!"

Tả Á nói xong liền cúi đầu ăn hộp cơm tỏa ra hương thơm ngào ngạt, cảm thấy đây là món ăn ngon nhất trên đời. Vừa mới ăn được hai muỗng cơm, thì cô bỗng nghe thấy tiếng bước

chân dồn dập vọng tới từ hành lang. Cô tò mò ngẩng đầu lên, nhìn thấy ngoài cửa xuất hiện một bóng dáng cao lớn.

Bóng dáng cao to, kiên cường đó đứng sững ở cửa ra vào, rõ ràng là anh ta đã chạy tới đây. Gương mặt lạnh lùng, đôi mắt sâu thẳm chấp chứa vẻ lo lắng. Tả Á vừa thấy người vừa xuất hiện liền đứng bật dậy, bình tĩnh nhìn người kia đang đi tới.

Người đàn ông cao lớn đi tới chỗ cô, tròng mắt đen nhìn chằm chằm vào Tả Á. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lấm lem của cô, còn gầy không thể tưởng tượng nổi, anh đột nhiên cảm thấy vô cùng đau lòng. Đây có phải là Tả Á tràn đầy sức sống mà mình biết hay không?

Tả Á đứng lên, nhìn người đàn ông có vẻ hơi tiều tụy trước mặt. Cô không thể ngờ rằng anh ta lại xuất hiện trước mặt mình. Trái tim như bị nhéo mạnh một phát, tất cả nỗi tủi thân, tất cả sự bất lực đều vỡ òa trong khoảnh khắc này. Cô không kiềm chế được mà nhào vào lòng người đàn ông phía trước, ôm chặt lấy anh, như thể ôm lấy cả thế giới. Cô không kiềm chế được mà nghẹn ngào bật khóc nức nở: "Kiều Trạch…….Kiều Trạch."

Tiếng khóc của Tả Á làm cho lòng anh thắt lại, anh vòng tay ôm chặt lấy cô. Khuôn mặt vốn lạnh lùng của Kiều Trạch dần dần dịu xuống. Ôm Tả Á vài ngày không gặp đã gầy tong teo, một góc nào đó trong trái tim băng giá của Kiều Trạch bất chợt tan chảy ra từ từ…..

Chương 3: Tôi muốn đính hôn

Kiều Trạch tìm một khách sạn cho Tả Á nghỉ ngơi qua đêm. Tả Á tắm xong mặc áo sơ mi trắng của Kiều Trạch đi ra. Quần áo của cô đã bẩn đến mức không thể mặc nổi, mà nửa đêm cũng không có chỗ để mua quần áo.

Mặc chiếc áo sơ mai màu trắng rộng thùng thình, càng lộ rõ cô nhỏ gầy biết bao nhiêu. Mặc dù áo sơ mi ngắn tay, nhưng Tả Á còn phải xắn lên vài lớp mới có thể lộ ra phân nửa cánh tay, vạt áo dài tới đầu gối, để lộ đôi chân thon dài trắng nõn.

Gương mặt điển trai của Kiều Trạch vẫn mang vẻ hờ hững. Lạnh lùng liếc mắt nhìn Tả Á anh trầm giọng nói: "Ngủ đi."

Tả Á bò lên giường chui vào trong chăn, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt điển trai lạnh tanh của Kiều Trạch không chớp mắt. Sao anh ta biết mình ở đây chứ?

Kiều Trạch lạnh mặt, tròng mắt đen nhìn chằm chằm gương mặt lộ ra ngoài chăn của Tả Á, nghiêm nghị nói: "Về sau có đi đâu cũng phải nói cho tôi biết, nghe chưa?"

"Vâng!" Tả Á nhỏ giọng trả lời. Sắc mặt của Kiều Trạch âm u đáng sợ, cô chợt nhớ đến ước ao mấy ngày nay của mình dè dặt nói: "Kiều Trạch, tôi muốn ăn canh sườn anh làm, sau khi về làm cho tôi ăn có được không?"

Kiều Trạch nhíu mày, đôi môi mỏng cương nghị nhếch lên cùng đôi con ngươi thâm trầm đáng sợ, Tả Á tưởng anh không vui vội nói: "Tôi…..Tôi ngủ đây, buồn ngủ quá."

Cô nhắm mắt lại, được nằm trong tấm chăn thoải mái ngay lập tức ngủ thiếp đi. Đây là những ngày khó khăn nhất mà cô – một người lớn từng này rồi – mới phải trải qua. Cô mệt muốn chết rồi, thật sự mệt muốn chết rồi.

Kiều Trạch nhìn cô gái vừa nhắm mắt liền ngủ khì ra đó, vừa tức vừa không biết phải làm sao. Vốn định dạy dỗ cô một trận, nhưng khi thấy dáng vẻ đáng thương của cô thì lửa giận cũng nghẹn lại trong lòng.

Trong người không có đồng nào, ban đêm ngủ trong công viên, ban ngày lang thang khắp nơi, bụng lại đói meo mấy ngày. Kiều Trạch thậm chí còn không dám nghĩ đến những chuyện cô phải trải qua.

Lẳng lặng xoay người, mở cửa đi ra ngoài.

Tả Á ngủ thẳng tới giữa trưa ngày hôm sau, bụng đói kêu ọc ọc khiến cô tỉnh lại. Mở mắt liếc nhìn xung quanh rất yên tĩnh. Cô rời giường rửa mặt đánh răng, lúc chuẩn bị tới phòng bên cạnh gọi Kiều Trạch thì tiếng gõ cửa đúng lúc lại vang lên.

Vừa mở cửa ra đã nhìn thấy một người phục vụ tới đưa cơm trưa, còn có một bộ quần áo, chắc Kiều Trạch vừa mua. Tả Á nhìn thức ăn đưa tới, thậm chí còn có canh sườn cô nói ngày hôm qua. Cô cho rằng Kiều Trạch đặt món.

Nữ phục vụ bí mật nói cho cô biết, canh sườn do Kiều Trạch thương lượng với khách sạn, đích thân xuống bếp làm. Kiều Trạch còn có việc cần xử lý tối nay mới về, bảo cô đợi trong khách sạn. Lúc nữ phục vụ nói lời này, giọng điệu khó nén vẻ ghen tỵ.

Sau khi phục vụ đi rồi, Tả Á nhìn chằm chằm vào canh sườn hồi lâu, hồi lâu, không rõ cảm xúc trong lòng mình là gì, chỉ cảm thấy hốc mắt nong nóng.

Bữa cơm này, Tả Á ăn bằng cả tấm lòng.

Hôm sau cô và Kiều Trạch ngồi máy bay trở lại thành phố A mà cô muốn trốn đi. Tâm trạng Tả Á rất nặng nề, vẻ mặt ấm ức không vui.

Cô nói cho Kiều Trạch biết, cô không muốn về nhà, không muốn gặp mẹ, muốn đợi đến khi tâm trạng khá hơn hẵng nói. Kiều Trạch bảo tài xế đến đón hai người lái xe tới khu căn hộ cao cấp của anh. Vừa mới xuống xe, đang định vào nhà thì vang lên tiếng gọi lo lắng sau lưng Tả Á.

"Tả Á!"

Tả Á quay đầu lại, thấy Chung Dương hốc mắt hồng hồng, râu ria lởm chởm, ánh mắt thâm thúy mang nét lo lắng xúc động. Anh chạy vội về phía cô, ôm cô vào lòng.

"Em đi đâu vậy, đi đâu vậy hả?" Lúc Chung Dương thấy quyển tạp chí đó thì vội vàng gọi điện cho Tả Á nhưng gọi thế nào cũng không được. Tưởng Tả Á thấy mấy thứ vớ vẩn trong tạp chí nên tức giận, nhưng mấy ngày liên tiếp không liên lạc được anh như sắp phát điên, chờ ở nhà của Kiều Trạch mấy ngày qua, rốt cuộc hôm nay cũng đợi được Tả Á.

Kiều Trạch đứng cạnh bên lạnh lùng nhìn Chung Dương ôm Tả Á, chính là người đàn ông trên tạp chí – người thừa kế Chung thị.

Tả Á hơi nhíu mày, "Chung Dương, anh ôm em đau quá."

Chung Dương vội buông Tả Á ra, ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, không nhịn được đau lòng nói: "Sao em lại gầy thế này? Có phải giận anh nên không nhận điện thoại của anh không?"

"Em…..Không có chuyện gì đâu Chung Dương, em không có giận."

"Tiểu Á!"

Một tiếng gọi quen thuộc vang lên, Tả Á quay đầu lại thấy một chiếc xe dừng cách đó không xa, Tả Á thấy chị gái, anh Chu, ba mẹ, dượng cùng bước xuống xe.

Sao họ đều tới đây? Tả Á không muốn gặp ba và mẹ, bất giác tránh sau lưng Kiều Trạch.

Điền Văn Lệ nhìn con gái gầy trơ xương muốn nói lại thôi, còn ba cô Tả Quốc Cường thì mang vẻ mặt xấu hổ.

Tả Vi ôm lấy Tả Á, không nhịn được nói: "Em gái ngốc, về sau không được như vậy, một mình chạy đến nơi xa như thế, tất cả mọi người đều lo lắng cho em gần chết."

Tả Á cười cười nói: "Chị, không phải em đã về rồi sao? Không xảy ra chuyện gì cả, coi như đi du lịch cũng được."

Thế này Chung Dương mới biết hình như đã xảy ra chuyện gì. Tầm mắt của mọi người đều liếc về phía Chung Dương, Chung Dương chợt cau mày, "Tiểu Á, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Kiều Trạch lạnh mặt, cau mày nói: "Lên nhà rồi nói một thể!"

Mọi người lên nhà, nhân số đông đảo, may mà nhà Kiều Trạch khá lớn. Tả Quốc Cường và Kiều Vân đều là người có tầm ảnh hưởng trên thương trường, từng qua lại với người lớn của Chung thị.

Sau khi nói chuyện, Chung Dương mới biết bởi vì quyển tạp chí mà Tả Á xung đột với người nhà, bỏ nhà ra đi đến tận thành phố T. Sao cô ấy có thể đến nơi xa xôi như vậy? Chung Dương nghĩ mà vô cùng đau lòng. Phải xung đột đến mức nào mới có thể khiến Tả Á luôn tràn đầy sức sống bỏ nhà ra đi? Chung Dương cũng đoán được phần nào, nhất định cô đã rất tủi thân, mà anh không thoát khỏi liên quan.

Thấy nguyên nhân khiến Tả Á gầy đi không ít cũng có liên quan đến mình, Chung Dương càng thêm đau lòng. Anh đứng dậy, kéo tay Tả Á rồi ôm vào lòng, rất chân thành tha thiết mà nói: "Thưa hai bác, Tả Á còn nhỏ, nhưng cháu thích em ấy, hôm nay ở trước mặt người thân của Tiểu Á, cháu sẽ nói hết lời trong lòng."

"Cháu muốn được ở bên Tả Á, cháu thật lòng thích em ấy, chỉ cần Tả Á bằng lòng, chúng cháu có thể lập tức đính hôn, đợi em ấy học xong, cháu sẽ cưới em ấy."

"Tôi không đồng ý, hai đứa không thích hợp." Sau khi Chung Dương nói xong, Điền Văn Lệ chợt mở miệng, bà vô cùng kích động nói với vẻ mặt vô cùng tức giận.

Tả Á không nhịn được nhìn về phía mẹ mình. Cô vốn không biết phải đối mặt với lời thổ lộ bất thình lình của Chung Dương ra sao, cũng có phần hơi căng thẳng, thậm chí không biết vì sao lại liếc nhìn nét mặt của Kiều Trạch.

Nhưng vì mẹ phản đối, khiến cô muốn nổi loạn, "Đây là chuyện của con, con muốn ở bên Chung Dương, đợi chị hai và anh Chu đám cưới xong, con sẽ đính hôn với Chung Dương."

Đôi mắt thâm trầm của Kiều Trạch liếc nhìn Tả Á. Anh lấy thuốc ra đốt rồi hít sâu một hơi nhưng không lên tiếng, toàn thân toát ra hơi thở lạnh lẽo.

Chương 4: Nụ hôn lạnh tựa như băng

Không ai hiểu tại sao Điền Văn Lệ lại phản đối Tả Á và Chung Dương đến với nhau, có lẽ chỉ có Kiều Vân mới hiểu. Lúc Điền Văn Lệ rời đi còn nói với Tả Á, nếu như dám tự ý quyết định thì sau này bà sẽ không nhận đứa con gái như cô nữa.

Lúc ấy Tả Á không nói gì mà chỉ nhìn Điền Văn Lệ bằng ánh khó hiểu và hờn trách. Cô không hiểu, người mẹ không chăm nom mình những mười mấy năm trời, sao đột nhiên lại 'quan tâm' đến mình dữ vậy?

Cuối cùng cô nở nụ cười giễu cợt.

Mọi người ra về mà không hề vui vẻ.

Tả Á không hợp với mẹ, cũng không muốn đến nhà ba, mọi người lại sợ Tả Vi không quản được cô, vì vậy tạm thời vẫn để cô ở nhà Kiều Trạch. Hình như cô cũng chỉ e ngại với mỗi Kiều Trạch.

Tả Á từng nói, sau khi chị gái kết hôn, cô sẽ đính hôn với Chung Dương. Cho nên cô mong mỏi mau mau đến ngày hôn lễ của Tả Vi và Chu Văn Hiên được cử hành vào sáu ngày sau.

Chung Dương cũng nói muốn đưa Tả Á về nhà gặp người nhà anh. Anh chưa từng có ý nghĩ muốn kết hôn dữ dội như vậy, mà đây cũng là lần đầu tiên anh muốn đưa một cô gái về nhà.

Anh thật sự rất nghiêm túc.

Tả Á và Kiều Trạch vẫn giao thiệp theo kiểu cũ, cùng sống dưới một mái nhà nhưng cũng chẳng nói với nhau được mấy câu. Nhưng hôm nào anh cũng dành chút thời gian xem ti vi với cô, sau đó bảo cô đi ngủ theo thời gian quy định.

Cứ như vậy, thoắt cái đã đến ngày cưới của Tả Vi và Chu Văn Hiên, cô em gái Tả Á làm phù dâu.

Tại một khách sạn năm sao tráng lệ, thảm đỏ trải từ ngoài vào tân bên trong lễ đường.

Ngày này đâu chỉ có chút hỗn loạn, Tả Á là phù dâu của chị, nhưng đám cưới sắp bắt đầu mà không thấy phù rể đâu, cả nhà đều cuống quýt hết cả lên, tạm thời phải thay đổi phù rể.

Tả Á cho rằng sẽ tìm được phù rể, cô cũng không quan tâm lắm. Nhưng lúc cô bước ra từ phòng nghỉ, trông thấy phù rể là Kiều Trạch thì ngẩn ra.

Bộ Âu phục màu xám may vừa vặn với vóc người của anh ta. Thân hình cao lớn rắn rỏi, gương mặt điển trai vẫn không bớt đi vẻ lạnh lùng nhưng lại vô cùng điển trai. Đôi môi mỏng

mím chặt không hề mang nét nhu hòa dù hôm nay có là ngày đáng mừng đi nữa.

Trong lễ đường, Tả Á chỉ có thể miêu tả bằng từ náo loạn. Trước buổi lễ của chị gái và anh rể, người chịu hành hạ lại là phù dâu và phù rể.

Mọi người nhao nhao muốn phù rể và phù dâu giao bái, hôn môi, nếu không thì không cho cử hành hôn lễ.

Tả Á mặc bộ váy dài trắng tinh, mái tóc đen bới lên cao như một nàng công chúa. Mặt cô ửng hồng, không biết vì nóng hay vì ngượng.

Kiều Trạch vẫn lạnh lùng đứng đó, vẫn bình tĩnh như thường.

Tả Á hơi mất tự nhiên ngẩng đầu nhìn gương mặt lạnh tanh của Kiều Trạch. Cô thầm nghĩ, còn lâu mình mới làm chuyện này.

Hai người vẫn đứng sững ra đó, chuyện này không thể được. Có mấy người cả gan, đứng trước bàn bàn gào to lên, mười mấy đứa nhóc vây lại, cười hi ha đẩy Kiều Trạch và Tả Á sát lại với nhau.

Kiều Trạch cao 1m85, nào có mấy ai có thể xê dịch nổi. Tả Á thì đúng là bi kịch, bị con trai nhà chú ôm eo bế lên, ném vào lòng Kiều Trạch như một bao cát, không hề quan tâm cô sẽ bị đau.

Hai tai Tả Á chỉ còn lại tiếng cười đùa của mọi người, sau đó đụng phải lồng ngực rộng rãi mà ấm áp, thắt lưng được cánh tay mạnh mẽ ôm chặt. Tả Á thầm nghĩ, lồng ngực này cũng cứng quá.

Đám trẻ trâu này nghịch quá đi mất, không hành hạ người ta không cam lòng. Tả Á còn đang hoảng hồn, đã có vài đôi tay đẩy đầu cô kề sát Kiều Trạch.

Thật sự rất hỗn loạn. Tầm mắt của Tả Á dường như chỉ còn nhìn rõ gương mặt lạnh lùng của Kiều Trạch. Đám nhóc ngại gương mặt lạnh đó của Kiều Trạch mà không dám càn rỡ nên dồn hết toàn bộ sức lực vào cô.

Cô được Kiều Trạch ôm vào lòng. Mười mấy người xô đẩy khiến họ đứng không vững, mái tóc xinh đẹp cũng rối bời. Nếu như không được Kiều Trạch che chở, có lẽ cô sẽ bị đám nhóc dở hơi này giết chết mất.

Lúc này không biết có ai to gan, một tay ấn đầu Tả Á, một tay ấn đầu Kiều Trạch. Cứ thế đầu hai người đụng vào nhau, mà đôi môi mang theo hương bạc hà thoang thoảng của Kiều Trạch bất chợt hôn lên môi cô.

Nhịp tim Tả Á trỗi nhịp, mặt như sắp bốc cháy đến nơi. Ánh mắt kinh hoàng nhìn thẳng vào đôi mắt thâm trầm u ám của Kiều Trạch. Con ngươi như mực, sâu như nước xoáy, dường như muốn hút lấy linh hồn cô. Tầm mắt của hai người như thể dính lấy nhau, không thể tách ra được.

Tiếng cười đùa, và tiếng vỗ tay vang lên rộn rã. Mấy kẻ làm việc xấu thấy gian kế đã thành liền chạy về chỗ ngồi.

Chân Tả Á mềm nhũn, may mà có cánh tay vững chắc bên hông ngăn lại, không thôi cô đã trượt chân ngã xấu hổ chết mất. Cô không dám nhìn khách khứa mà cúi gằm mặt. Kiều Trạch vẫn thờ ơ dửng dưng không hề ngại ngùng đứng đó, đôi mắt vẫn sâu thẳm, có điều đôi môi quyến rũ kia khẽ mấp máy.

Thời gian kế tiếp là của cặp vợ chồng tân hôn, liên tiếp đủ loại tiết mục, cực kỳ sôi động. Chị gái và anh rể cũng bị hành hạ ra trò, nếu như không phải là ngày đại hỉ, chắc chị gái phải khóc mất.

Hôn lễ kết thúc tốt đẹp, Tả Á thề, không bao giờ làm phù dâu nữa.

*

Chị gái kết hôn, dĩ nhiên sống cùng nhà với anh rể, còn Tả Á thì chuyển khỏi nhà Kiều Trạch trở về lại căn nhà để trống lúc trước.

Khi cô nói với Kiều Trạch muốn trở về chỗ đó, anh không nói gì, tròng mắt đen chỉ thoáng qua điều gì đó, cuối cùng lái xe đưa cô tới đây, dặn dò cô chú ý an toàn rồi rời đi ngay.

Có lẽ Kiều Trạch đã nói với ba mẹ rồi. Nói chung, ba chỉ gọi điện tới nhắc cho cô chú ý an toàn, bảo cô hãy tự chịu trách nhiệm với những việc mình làm.

Mọi người trong nhà đều có ảnh đám cưới của chị gái, cô cũng không ngoại lệ. Lúc nhận lấy tập ảnh cô không nhìn kỹ, khi trở lại nhà trọ nghỉ ngơi mới mở ra ngắm nghía, rồi chân thành bỏ từng bức ảnh vào album.

Trên gương mặt của chị gái là nụ cười hạnh phúc, mặt ba mẹ cũng tràn này vẻ vui mừng và hãnh diện. Còn Kiều Trạch thì vẫn luôn là bộ mặt nghiêm túc, lạnh lùng. Nhưng giữa mọi người trong ảnh, chỉ vừa liếc nhìn đã tìm thấy anh ta, bởi vì anh ta rất dễ gây chú ý.

Xem ảnh một lượt, mặt Tả Á đỏ bừng. Thậm chí còn có tấm chụp cảnh hôn môi của cô và Kiều Trạch. Trong ảnh, đôi môi mỏng mím chặt của Kiều Trạch đang kề lên môi cô, tròng mắt đen sâu thẳm nhìn thẳng vào cô. Trái ngược với vẻ mặt hốt hoảng, đôi mắt trợn to của cô, vẻ bình thản của anh như thể không phải bị người ta ép buộc, mà đang nghiêm túc hôn cô.

Lòng cô hơi hốt hoảng, vội vàng lật ngược tấm ảnh nhét vào album. Nhưng môi của cô, trí nhớ của cô nhẫn nhớ rõ như in nụ hôn đó. Hương bạc hà hòa quyện với mùi thuốc lá thoang thoảng, cảm giác tê dại như chạy thẳng đến lồng ngực, khiến trái tim cô đập rộn lên.

Và đôi mắt đen sâu thẳm của anh vẫn khắc sâu trong tâm trí cô, không thể nào xua tan…

Chương 5: Chiếm đoạt phòng ngủ

Cuộc sống một mình mặc dù cô đơn nhưng lại tự do, Tả Á không có việc gì làm thì lên mạng, viết lách giết thời gian. Tả Á cũng đã điền nguyện vọng đại học, chắc có thể đậu một trường không tệ cũng chẳng hay. Sau đó nữa là chuỗi ngày chờ đợi.

Chung Dương nói muốn đưa cô đi gặp người nhà của anh, nhưng không biết vì sao Tả Á cứ lần lựa mãi, cũng không biết mình sợ hãi điều gì. Sau khi Chung Dương nói hai ba lần, cũng không nhắc lại nữa.

Anh rất chiều chuộng cô, nghĩ đủ cách để khiến cô vui vẻ. Mỗi ngày cứ trôi qua như vậy, có lẽ bởi vì chuyện quyển tạp chí tọc mọc lần trước, Chung Dương đối xử với cô theo khuôn phép chuẩn mực, không dám làm gì quá mức nữa.

Hôm đó Tả Á tham gia họp lớp cùng Chung Dương, lúc rời khỏi khách sạn thì trời đã tối. Vừa xuống lầu, Tả Á chợt thấy Kiều Trạch ở đại sảnh tầng một.

Chung Dương nắm tay cô, mà bên cạnh Kiều Trạch là một cô gái xinh đẹp, vóc người thon mảnh hấp dẫn.

"Kiều Trạch!" Tả Á khẽ lên tiếng gọi, tầm mắt liếc từ cô gái kia sang gương mặt điển trai lạnh lùng của anh.

Anh liếc đôi mắt đen lạnh lùng nhìn cô, hờ hững nói: "Muội rồi, về sớm một chút!" Nói xong xoay người rời đi cùng cô gái xinh đẹp đó.

Thái độ lạnh tanh và câu nhắc nhở hời hợt của anh khiến Tả Á nhất thời không biết mình có cảm xúc ra sao.

Chung Dương đưa Tả Á về nhà. Đây là lần đầu tiên anh đưa cô lên lầu, cũng là lần đầu tiên được thấy căn nhà của cô. Căn nhà bao gồm phòng một phòng ngủ, một phòng khách, một căn bếp và một phòng vệ sinh vô cùng ấm áp. Anh có cảm giác như được đi vào thế giới nội tâm của Tả Á.

Chung Dương thấy bên cạnh ti vi có bức ảnh Tả Á mặc chiếc váy dài trắng được lồng trong khung ảnh tinh xảo. Trong ảnh, mái tóc dài của Tả Á vấn cao hệt như công chúa. Bên cạnh cô là cô gái mặc váy cưới, có nét hao hao giống Tả Á. Anh buột miệng nói: "Bé cưng, em còn xinh đẹp hơn chị gái mình đấy."

Tả Á rót trà đi tới bắt bẻ anh: "Chị hai em là người đẹp đích thực đó, anh đúng là chẳng có mắt nhìn."

Chung Dương cười rồi nói: "Ai nói, anh cảm thấy em rất xinh đẹp, hệt như công chúa vậy.

Còn ảnh không? Cho anh xem với.” Chung Dương cố gắng tranh thủ thời gian, chỉ muốn ở bên Tả Á lâu hơn chút.

Tả Á lấy album ảnh từ ngăn kéo dưới tủ ti vi đặt lên bàn trà, lúc này chuông điện thoại chợt reo lên, “Anh tự xem đi, em đi nghe điện thoại!” Nói xong cô đứng dậy, lục tìm điện thoại trong túi. Là số điện thoại lạ, Tả Á nhận điện, “A lô? Ai đấy ạ?”

“Tiểu Á, là anh!” Đầu bên kia truyền đến giọng của Chu Văn Hiên.

Tả Á đứng dậy hỏi, “Anh rể, có chuyện gì sao?”

Chu Văn Hiên nói với vẻ hơi áy náy: “Tiểu Á, anh rất xin lỗi vì chuyện hôm đó, anh không nên nói nặng lời như vậy. Hơn nữa, anh kết hôn với Vi Vi……”

Tả Á đi tới phòng ngủ nhẹ giọng nói: “Anh rể, em đã quên lâu rồi, em chúc anh và chị hạnh phúc. Em đã quên hết những chuyện trước kia rồi, hơn nữa, em không yếu đuối như mọi người nghĩ, em sẽ có hạnh phúc của riêng mình.”

“Tiểu Á, anh rể cũng chúc em hạnh phúc.”

“Cảm ơn anh!”

Tả Á cúp máy. Lúc này Chung Dương chợt đi tới, cau mày tiến lên vòng tay ôm lấy cổ Tả Á, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào cô, hung tợn nói: “Con bé hư hỏng này, em dám để người đàn ông khác hôn em sao?”

Mặt Tả Á hơi nóng lên. Cô đã giấu bức ảnh kia đi rồi, sao Chung Dương còn tìm thấy được. Cô cau mày, “Đó cũng chỉ là chạm môi vào nhau thôi mà!”

Chung Dương hôn môi Tả Á, trầm giọng nói: “Bé cưng, anh không cho phép em yêu người đàn ông khác, cũng không muốn có người đàn ông nào khác hôn em, biết chưa? Em là của anh, biết không hả?” Cảnh tượng Kiều Trạch hôn Tả Á trong tấm ảnh như đâm sâu vào lòng Chung Dương. Thâm tâm anh chợt trào dâng cảm giác ghen tỵ, căm hờn không thể xua tan. Sao mình không đăng ký làm phù rể chứ?

Tả Á đẩy lồng ngực anh ra, tránh né nụ hôn của anh, đỏ mặt nói: “Còn lâu em mới là của anh……”

“Nói lại lần nữa coi!” Chung Dương trợn mắt, hai cánh tay bế ngang Tả Á lên rồi quăng Tả Á lên chiếc giường nhỏ, sau đó áp người lên, đôi mắt sâu thẳm nhìn Tả Á chằm chằm, “Anh có thể làm cho em trở thành của anh ngay tức thì và mãi mãi luôn đấy!”

Tả Á bình thản nhìn Chung Dương, “Đừng náo loạn nữa, Chung Dương, anh đã nói sẽ đợi, đợi đến khi kết hôn mới làm mà.”

Chung Dương thở dài, anh cũng thật hết cách với cô, hôn lên môi Tả Á rồi di chuyển đến cổ cô, hôn hít ngấu nghiến để lại nhiều dấu đỏ, sau một hồi mới lưu luyến buông ra, “Anh đi trước, tránh để em nổi giận!”

Tả Á tiễn Chung Dương tới của, nhìn album ảnh trên bàn trà, cô nghía qua một hút. Tấm ảnh kia vẫn còn, nhưng lại có nếp gãy, thậm chí còn có vết rách nhỏ. Chắc Chung Dương muốn xé, nhưng cuối cùng để lại cho Tả Á quyết định. Anh đặt vào chỗ cũ, Chung Dương đã thể hiện được sự tôn trọng tối thiểu, anh bắt đầu hiểu cô rồi. Tả Á khẽ cười, đang định tiện tay xé bức ảnh kia, nhưng cuối cùng lại dừng tay, nhét vào ngăn kéo chứa đầy những bí mật nhỏ của mình.

---

*

Tả Á tắm rửa, thay đồ ngủ in hình nhân vật hoạt hình, sấy khô tóc. Lúc cô đang định đi ngủ thì chuông cửa vang lên. Ai thế nhỉ, sao trễ thế này? Cô đi mở cửa, nhìn qua lỗ nhỏ trên cánh cửa thì giật mình: Là Kiều Trạch!

Cô mở cửa, anh đi thẳng vào, lạnh lùng liếc nhìn cô, tầm mắt rơi vào vết hôn trên cổ vừa nãy, mắt anh chợt thoáng qua điều gì đó rồi biến mất trong chớp mắt. Tả Á ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, hình như anh uống rất nhiều, gương mặt vẫn luôn lạnh lùng nghiêm nghị giờ phút này lại mang vẻ hơi mơ màng.

“Anh uống rượu à?” Tả Á hỏi.

Kiều Trạch không để ý đến cô, vừa kéo cà vạt vừa đi về phía phòng tắm, cà vạt cũng bị anh tiện tay vứt xuống đất. Tả Á thấy dáng vẻ quen cửa quen nẻo của anh, cứ như đang ở nhà mình thì nhíu mày. Đây là nhà mình, có phải nhà anh ta đâu!

Mặc dù Tả Á cảm thấy kì lạ, nhưng hồi trước hai người đã từng sống chung dưới một mái nhà bao ngày như vậy, nên không suy nghĩ nhiều nữa, đi tới nhặt chiếc cà vạt vứt lung tung treo lên giá treo đồ. Trong phòng tắm vang tiếng nước chảy ào ào. Cô hơi lo lắng, lại thấy hơi khó chịu, không phải anh ta đi cùng cô gái xinh đẹp kia ư? Sao lại tới chỗ của mình? Nhưng không hiểu sao tâm trạng lại vui hơn khi Kiều Trạch đến đây.

“Quần áo!”

Tiếng Kiều Trạch vọng ra từ phòng tắm, Tả Á vội nói: “Oh, anh chờ chút, để tôi xem có quần áo của anh Chu không.”

Tả Á lục lọi trong tủ quần áo một lúc lâu, nhưng chỉ toàn quần áo của cô và chị gái. Đến khi cô bước ra khỏi phòng ngủ thì Kiều Trạch đã quấn khăn tắm ra ngoài, để lộ nửa người trên nghênh ngang đứng ở phòng khách. Mặt Tả Á hơi nóng lên, rũ mắt xuống khẽ nói: “Không có quần áo cho anh mặc, anh không định quấn khăn tắm lái xe về đấy chứ?”

Kiều Trạch cầm khăn lông trắng lau tóc, sau đó ném khăn lên bàn trà, “Tối nay tôi ở lại đây!”

“Cái gì?” Tả Á ngẩng phắt đầu, thấy Kiều Trạch bước vào phòng ngủ, cô vội kêu lên: “Không được!”

Kiều Trạch quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào cô, gương mặt sa sầm đáng sợ. Tả Á dè dặt nói: "Nhưng mà…..Đó là phòng ngủ của tôi mà."

Kiều Trạch xoay người ngã lăn ra giường, thân thể cao lớn chiếm cứ cái giường nhỏ của cô, khiến chiếc giường có vẻ nhỏ hẹp vô cùng. Hình như anh ta rất mệt mỏi, cũng có lẽ bởi vì say nên nằm xuống liền nhắm mắt ngủ luôn. Tả Á đành phải tắt đèn cho anh, còn mình thì ra ghế sofa ngủ.

Sáng hôm sau, Tả Á nằm trên ghế sofa đang mơ màng ngủ thì cảm thấy có người nhẹ nhàng bồng cô lên. Tả Á đã tỉnh dậy khi anh ta đi được vài bước. Tuy nhiên cô không dám mở mắt ra, bởi vì tay cô đụng phải làn da lành lạnh của anh, thậm chí mặt còn kề sát lồng ngực của anh. Trái tim đập rộn lên, căng thẳng đến mức quên cả thở.

Kiều Trạch khẽ khàng đặt Tả Á xuống giường, môi vốn định hôn lên trán Tả Á như lời chào buổi sáng của một quý ông, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của Tả Á, môi anh lại đặt lên cánh môi của Tả Á.

"Tôi sẽ ở tạm đây mấy ngày!" Đây không phải là thỉnh cầu, cũng không phải là câu hỏi, mà là quyết định của anh.

Anh nói xong liền đứng dậy rời khỏi phòng ngủ. Cảm giác bức bách bao phủ Tả Á cũng biến mất theo. Tả Á thở hắt ra một hơi, nếu như anh ta không rời đi, có lẽ mình sẽ ngạt thở chết mất. Mở mắt ra, đưa tay chạm lên lên môi, cảm thấy nong nóng và tê dại, chẳng hiểu sao trái tim lại rạo rực khó tả. Cô đưa một tay lên bao phủ ngực mình, liệu tim mình có vấn đề gì không nhỉ?

Cái đầu nhỏ không ngừng suy nghĩ, tại sao anh ta lại hôn mình? Tại sao anh ta lại ở tạm vài ngày, anh ta biết mình đã thức hay sao? Đầu óc Tả Á vô cùng hỗn loạn. Cô buồn phiền vùi mặt vào gối……

Chương 6: Ngờ vực liên tiếp

Chung Dương gọi điện thoại đến nói có việc bận, hai ngày nay anh không thể tới tìm cô, nhắc cô chú ý an toàn, nhớ ăn cơm. Còn Tả Á thì ngồi cạnh máy tính cắn ngón tay, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào màn hình vi tính với tâm trạng rối bời.

Không biết vì sao nụ hôn ban sáng của Kiều Trạch lại gây phiền nhiễu đến vậy, khiến cô cả ngày không thể tập trung. Cũng sắp đến thời gian anh ta về nhà rồi, Tả Á nghĩ, mình nhất định phải bình tĩnh, coi như mình không biết gì cả, lúc ấy mình đang ngủ, cho nên coi như chưa từng xảy ra chuyện gì. Đúng vậy! Quyết định vậy đi. Tả Á thở một hơi thật dài làm động tác cố gắng lên.

Đúng lúc này, chợt vang lên tiếng mở cửa, Tả Á quay đầu lại nhìn. Kiều Trạch đã về, dáng người cao ngất xách theo một túi thức ăn, vẻ mặt mỏi mệt nhưng vẫn lạnh băng như thường.

"Hả? Kiều Trạch, sao anh lại có chìa khóa nhà tôi?" Cô nghi ngờ hỏi.

Kiều Trạch đặt đồ lên bàn trà nói, "Rửa rau đi!"

"Vâng!" Tả Á cảm thấy mình cũng nên giúp đỡ, cho dù không muốn giúp cũng không dám làm càn. Cô không chịu nổi ánh mắt dã man của Kiều Trạch, chỉ nghĩ đến việc hôm nay được ăn ngon, liền vui mừng xách một đống thức ăn vào bếp. Còn Kiều Trạch đi vào phòng tắm theo thói quen.

Tả Á đang rửa rau trong bếp, nghe thấy có người nhấn chuông, cô vẩy nước trên tay đi ra khỏi bếp, lại thấy Kiều Trạch mặc áo choàng tắm màu trắng đứng trước cánh cửa đang mở, mái tóc đen như mực nhỏ nước ròng ròng, dùng chiếc khăn lông lau tóc theo thói quen.

"Kiều Trạch, ai thế?" Tả Á hỏi, cũng đi về phía cửa. Không có nhiều người biết nơi này, trừ chị gái và anh rể, ba mẹ và Kiều Trạch, thì hình như không còn ai khác.

Bị thân thể cao lớn của Kiều Trạch che mất, cô không thể nhìn thấy người bên ngoài là ai, đành phải chui đầu ra từ dưới cánh tay nâng lên của Kiều Trạch, nhìn người đàn ông xa lạ đứng ngoài cửa. Ông ta tầm hơn năm mươi tuổi, tóc hoa râm.

"Chú tìm ai thế ạ?" Tả Á nghĩ, có phải nhầm nhà không?

Người đàn ông kia nhìn cô, rồi liếc nhìn Kiều Trạch, vẻ mặt có vẻ không vui lắm, thế nhưng cũng chỉ thoáng qua, nếu không tỉ mỉ thì không ai dễ dàng nhận ra.

"Xin lỗi, chắc tôi nhầm nhà rồi."

"Oh, không sao."

Người đàn ông đó không nói hai lời liền xoay người rời đi, thậm chí còn đi rất nhanh. Tả Á rụt người lại, đi vào bếp. Hiện cô vẫn chưa ý thức được người vừa nói nhầm nhà đó, thật ra là đến tìm cô.

Cơm tối vẫn là bốn mặn một canh, Tả Á ăn say sưa ngon lành, tay nghề của Kiều Trạch chưa từng làm người khác thất vọng. Ăn cơm xong, Tả Á rửa bát, Kiều Trạch ngồi trên ghế sofa trong phòng khách đang xem thứ gì đó trong tay.

Nụ hôn kia, dường như chỉ là giấc mộng Nam Kha, cô làm bộ không biết, mà anh cũng làm như chưa từng xảy ra. Tả Á rửa bát xong ra ngoài, nhìn Kiều Trạch chăm chú, có lời muốn hỏi anh nhưng lại cảm thấy nếu quấy rầy liệu có bị ánh mắt của anh giết chết ngay tức khắc không.

Cuối cùng Kiều Trạch quay đầu lại nhìn cô, khẽ cau mày hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Tả Á nghĩ anh cũng chẳng ăn thịt người, sao mình phải sợ như vậy. Cô mạnh dạn hẳn lên, nói ra điều thắc mắc mà cô đã nín nhịn cả ngày.

"Kiều Trạch, tại sao anh không ở nhà mình? Còn nữa, chỗ quần áo của anh trong tủ tôi tức là sao?"

Gương mặt điển trai lạnh lùng của Kiều Trạch vẫn không hiện chút cảm xúc, quay đầu tiếp tục xem thứ trong tay.

Cô suy đoán lung tung: "Hay là…….Anh đang tránh né chuyện gì phải không? Trốn nợ à?"

Kiều Trạch lạnh lùng liếc nhìn cô không nói gì, như thể thừa nhận. Não trái lóe lên điều gì đó, nhớ lại cô gái anh đi cùng ngày hôm qua, chợt trợn to mắt có vẻ như đã hiểu ra rồi, "Nợ tình à?"

Lần này mắt Kiều Trạch cũng có chút cảm xúc. Anh liếc nhìn Tả Á với vẻ khinh thường, đôi môi hấp dẫn khẽ mở, lạnh lùng nói: "Không có việc gì thì đằng sau quay, về phòng ngủ đi, thuận tay đóng cửa vào!"

Tả Á nhẹ nhàng khoát tay, "Oh, vậy tôi đi ngủ, hôm nay anh chịu khó ngủ trên sofa nhé. Ngủ ngon!"

Tả Á về phòng, lăn kềnh ra chiếc giường nhỏ của cô. Giường vẫn thoải mái nhất, cô đắp chăn mỏng, lại phát hiện chiếc chăn không chỉ có mùi thuộc về cô, còn có mùi bạc hà thấp thoáng và mùi thuốc lá đâu đây. Lòng cô lại rối bời, một lúc sau mơ màng ngủ thiếp đi.

***

Tại biệt thự nhà họ Chung.

Người đàn ông mang mái đầu hoa râm đang nổi giận đùng đùng, còn Chung Dương thì quỳ phía trước với vẻ mặt khó chịu và bất bình.

Ông vô cùng tức giận quát mắng: "Đây là cô gái mà anh không thể không cưới sao? Trời ạ, mười tám tuổi đã mập mờ ở chung nhà với đàn ông, còn muốn bước vào cửa nhà họ Chung, loại con gái như vậy cũng xứng sao?"

"Ba, ba nói linh tinh gì thế? Em ấy có sống chung với đàn ông đâu."

"Anh còn mạnh miệng, tôi thấy anh bị sắc đẹp của nó làm mờ mắt rồi, về sau không được gặp nó nữa, người trong nhà sẽ lo liệu chuyện chọn người kết hôn. Xem người của anh chọn thế nào kia, nếu hôm nay tôi không đi gặp nó, thật sự không biết nổi nó là hạng người nào. Anh hành hạ tôi vừa thôi, tôi không đồng ý!" Ba của Chung Dương tức giận ho khan.

"Ông à, việc gì phải tức giận như vậy? Nhỏ nhẹ từ từ rồi nói chuyện với con." Mẹ của Chung Dương hơn bốn mươi tuổi, chăm sóc sắc đẹp rất tốt, dịu dàng khuyên bảo, cũng vội vàng bưng trà ra.

Ông giận đến mức không kiềm chế được, trợn mắt nhìn Chung Dương, lại nổi cáu với vợ: "Đều do bà dạy con đấy. Con hư tại mẹ mà!"

Bà Chung uất ức, sao lại thành lỗi của tôi rồi? Nhưng cũng im miệng.

Chung Dương thấy ba mình tức giận như thế, nói thế nào thì đó cũng là ba mình, đành nói: "Ba, mẹ, Tiểu Á thật sự là một cô gái tốt, nhất định có hiểu lầm gì đó, hôm khác con sẽ hỏi rõ ràng. Ba đừng giận nữa, ba bị huyết áp cao, phải chú ý sức khỏe."

"Anh còn dám gặp nó, anh còn dám gặp nó thì đừng về cái nhà này nữa!" Ông vung tay lên, tức giận đùng đùng đi vào phòng sách.

Bà Chung kéo Chung Dương đang quỳ dậy, "Con nghe lời ba đi, đừng ngang ngạnh nữa. Phụ nữ kiểu gì mà chẳng có, hơn nữa, con bé còn nhỏ như vậy thì hiểu được gì."

"Mẹ, mẹ đừng nói nữa, chuyện của con, con tự biết." Chung Dương cũng vô cùng rối bời, đưa tay lên vò đầu, lên phòng ngủ trên tầng hai.

Ba mình tận mắt nhìn thấy Tả Á sống chung với ai đó, điều này sao có thể? Nhưng ba nói tận mắt nhìn thấy một người đàn ông sống chung với Tả Á đi ra mở cửa.

Chung Dương muốn gọi điện thoại hỏi xem, nhưng lại cảm thấy như vậy là nghi ngờ Tả Á, mình nên tin tưởng Tả Á.

Do dự hồi lâu, rốt cuộc anh vẫn quyết định gọi điện!

Chương 7: Người thân ngã bệnh

Điện thoại để trên bàn máy vi tính của Tả Á đặt ở phòng khách bỗng vang lên. Kiều Trạch bị làm ồn không vui nhíu mày, nhưng cũng không có ý định đến nghe điện thoại, bộ mặt lạnh tanh không chút xảm xúc vẫn chuyên chú vào công việc của mình. Rốt cuộc, tiếng chuông điện thoại cũng dừng lại, chân mày anh cũng theo đó giãn ra.

Điện thoại của Tả Á không có ai nghe, Chung Dương ở bên kia đã có chút đứng ngồi không yên. Anh nghĩ rằng có lẽ Tả Á đã ngủ cho nên không nghe được chuông điện thoại. Lại nghĩ đến ông bố già mình nói nhà của Tả Á có một một người đàn ông choàng khăm tắm ra mở cửa. Anh không kiềm được nghĩ, căn nhà nhỏ với một phòng ngủ và một phòng khách, có khi nào cả hai ngủ cùng một giường hay không? Và người đàn ông kia là ai? Trước đây Tả Á ở nhà Kiều Trạch anh đã biết, cũng biết quan hệ đặc biệt giữa Kiều Trạch và Tả Á. Anh rất tin tưởng giữa hai người họ không có gì, cô chỉ nghe theo lệnh của cha mẹ phải ở nhà Kiều Trạch.

Có điều, nếu như theo lời ba mình nói thì người đàn ông đó là Kiều Trạch, bản thân anh ta cũng có nhà riêng, vậy tại sao còn muốn đến căn nhà nhỏ của Tả Á? Càng nghĩ, lòng Chung Dương càng phiền não rối loạn, thật sự muốn vọt thẳng tới nhà Tả Á để hỏi cho ra lẽ, tìm hiểu đầu đuôi ngọn ngành. Nhưng rồi lại thấy không nên, làm vậy chẳng khác nào tự sỉ nhục bản thân và Tả Á. Còn nữa, nếu như thật sự Tả Á có gì đó mờ ám với đàn ông khác, mình bất thình lình xông vào, càng không thể nghi ngờ là bản thân lại tự rước lấy nhục.

***

Sáng hôm sau, lúc thức dậy, Tả Á đã giật mình khi phát hiện có người đàn ông đang nằm cạnh mình. Chân cô còn không an phận gác lên eo người đó, Tả Á hô lên nho nhỏ, theo phản xạ lùi về phía sau, sau đó rơi thẳng luôn xuống đất, cú té ngã đau điếng khiến cô cũng hét lên thảm thiết.

Kiều Trạch bị tiếng thét sợ hãi đó đánh thức, vuốt vuốt trán trở nhẹ người dậy, đôi mắt đen lấy nhìn tới Tả Á đang ngồi trên mặt đất nhìn lại mình với vẻ mặt khiếp sợ như thể trông thấy quái vật.

Sau một hồi hoảng sợ khiếp đảm, Tả Á luống cuống tay chân đứng lên, từ vẻ kinh ngạc chuyển thành vẻ mặt tức giận, thở hổn hển nói: “Kiều…..Kiều Trạch, tại sao anh không ra sofa ngủ?”

Kiều Trạch ngồi dậy thản nhiên nói: “Ghế sofa quá nhỏ.”

Tả Á liền nghĩ, đối với dáng người có chiều cao 1m85 của Kiều Trạch thì quả thật ghế sofa kia quá nhỏ so với anh ta. Mặc khác lại cảm thấy không đúng, bất mãn nói: “Nhưng mà…..Nhưng mà, anh có thể nằm ngủ ở dưới đất mà!” Anh ta là đàn ông, tuy rằng mình đã mười tám tuổi, nhưng dẫu sao cũng là con gái, mặc dù không ngại ở chung một mái nhà, nhưng

ngủ chung một giường thế này, nói sao cô cũng không thể nào chấp nhận được.

Ánh mắt của Kiều Trạch dần dần lạnh đi, vẻ mặt cũng trở nên vô cùng đáng sợ, "Không quen."

Tả Á liền hiểu ngay, ý anh ta nói là mình không quen ngủ trên đất. Nhìn tới bộ mặt khiến người ta khiếp sợ kia kiên trì đến cùng nói: "Vậy…..Anh về nhà mình ở đi…..Nợ hoa đào thật ra cũng không khó giải quyết lắm đâu, có đúng không?"

"Hôm nay em ngủ trên sofa." Anh lạnh lùng nói xong liền đi ra khỏi phòng ngủ.

Tả Á dậm chân tức giận, anh ta không có ý định rời khỏi đây, vậy rốt cuộc anh ta có âm mưu gì? Trong đầu bỗng nhớ tới dáng vẻ của Kiều Trạch lúc ngủ: Nằm thẳng rất có khuôn phép, còn chân mình thì lại bất nhã vắt qua eo Kiều Trạch, nghĩ tới đây mặt bỗng chốc đỏ bừng, trái tim cũng bắt đầu đập rộn lên khác thường.

Ăn xong điểm tâm, Kiều Trạch đi tới công ty, Chung Dương liền gọi điện thoại tới hẹn Tả Á đi ra ngoài, cũng đã ở sẵn dưới lầu chờ cô. Tả Á thay xong quần áo đi xuống rồi lên xe của Chung Dương. Chung Dương nhìn thoáng qua Tả Á, trên cổ cô chỉ còn lưu lại vết hôn của anh ngày hôm đó, ngoài ra không có gì khác, anh do dự một hồi rồi nói: "Khi nãy hình như anh nhìn thấy chú của em."

Tả Á hơi ngớ ra, chú? Chắc là nói là Kiều Trạch rồi, có chút không quen với cách gọi này vì nào giờ cô chỉ gọi anh ta là Kiều Trạch, mà anh ta cũng chẳng để ý, "À, hai ngày nay anh ta ở nhờ nhà em."

Sắc mặt Chung Dương trở nên khó coi, chộp ngay lấy bả vai Tả Á hỏi, "Tả Á, em và anh ta……."

Tả Á sững người nhìn vẻ mặt khẩn trương và mang theo rối rắm của Chung Dương, sau đó cô hất tay anh ra, "Em và anh ta không có gì, anh đừng suy nghĩ lung tung!"

Chung Dương ôm chầm Tả Á, thật không biết phải làm sao nói: "Bé cưng, anh chưa bao giờ biết quan tâm một người đến mức này, cứ lo được lo mất, anh thừa nhận ban nãy nhìn thấy Kiều Trạch đi ra anh đã suy nghĩ lung tung, cho nên mới hỏi em, bé cưng à, đừng giận anh, có được không?"

Tả Á hiểu tâm tình của Chung Dương, hơn nữa chuyện này đối với cô cũng không đáng để nổi giận, khẽ mỉm cười nói: "Em đâu có giận, đi thôi."

Chung Dương buông Tả Á ra, vẻ mặt rốt cuộc cũng thoáng nhẹ nhõm, cho xe nổ máy rời đi.

Hai người đi khu vui chơi ở công viên cả một ngày, Tả Á thích chơi những trò chơi có tính kích thích như xe cáp treo, nhảy Bungeechẳng hạn, Chung Dương lấy lý do "tuổi già sức yếu" không chịu chơi cùng cô. Tả Á từ xe cáp treo bước xuống, đầu cảm thấy choáng váng,

không thể đi nổi nữa mà chỉ muốn nằm thẳng cẳng ra.

Cuối cùng Chung Dương phải cõng Tả Á từ khu vui chơi của công viên đi trở ra ngoài xe. Chung Dương cười cô đã mất tiền còn bị hành hạ. Tả Á hung hăng trừng mắt liếc anh một cái. Vui chơi thỏa thích hết một ngày, Tả Á gửi tin nhắn cho Kiều Trạch báo là tối nay không về ăn cơm tối, sau đó cùng Chung Dương đi ăn cơm.

Vừa ăn cơm xong, điện thoại Tả Á bỗng vang lên, cô xem thì thấy là số điện thoại của anh rể, thầm hỏi trong lòng sao Chu Văn Hiên lại gọi điện thoại cho mình, nhưng vẫn nghe máy.

"Tiểu Á…..Em hãy khuyên chị em……Chị em không chịu về nhà…."

Chu Văn Hiên ở đầu bên kia nói năng không rõ, lời nói lộn xộn, Tả Á đoán chừng là anh ta đã uống say, chị hai xảy ra chuyện gì, tại sao không về nhà, chẳng lẽ cãi nhau sao? "Anh rể, anh đang ở đâu? Để em nhắn chị hai đến đón anh nha?"

Không ai trả lời, Tả Á lo lắng a lô thêm một hồi mới nghe được trong điện thoại có người nói chuyện, nhưng là một giọng nói xa lạ, "A lô, chào cô, vị khách này đã uống say, cảm phiền cô đến đón ông ấy được không ạ, địa chỉ là quán bar "XXX"."

"À, vâng, tôi sẽ đến ngay!" Tả Á cúp điện thoại với sắc mặt nặng nề.

Chung Dương hỏi, "Có chuyện gì?"

"Hình như anh rể em và chị hai cãi nhau, ảnh uống rất say, người ở đó bảo em đến đón ảnh." Tả Á nói xong rồi vội vàng gọi điện thoại cho chị mình nhưng không ai nghe máy.

"Vậy hiện giờ anh ta ở đâu, anh đưa em đến đó!"

"Quán bar "XXX"!"

Chung Dương thanh toán tiền, rồi cùng Tả Á vội vàng chạy tới quán bar. Sau khi vào cửa, quả nhiên liền thấy Chu Văn Hiên đã say khướt ngồi ở đó. Chung Dương đến đỡ Chu Văn Hiên dậy, sau đó đi ra ngoài quán bar, Tả Á thì lẽo đẽo đi theo sau, vất vả lắm mới khiêng được Chu Văn Hiên lên xe.

Nhà mới của chị hai cô đã từng đến một lần nên cũng biết địa chỉ. Chạy xe không tới 20 phút thì đã đến nhà chị, sau đó vào thang máy lên lầu, lúc đến trước cửa nhà, Tả Á nhấn chuông nhưng không ai ra mở cửa. Chung Dương đành phải lục lọi trong túi của Chu Văn Hiên, cuối cùng cũng tìm thấy được chìa khóa.

Mở cửa đỡ Chung Dương Chu Văn Hiên đi vào để anh ta nằm lên giường. Chu Văn Hiên còn tự mình mê sảng ầm ĩ gọi Vi Vi. Tả Á mặc dù không muốn nhưng vẫn phải gọi điện thoại cho mẹ nhưng không ai nghe. Gọi cho Tả Quốc Cường hỏi thử xem nhưng Tả Vi cũng không có bên đó, chị ấy đã đi đâu chứ? Tả Á lo lắng đến nỗi hai hàng lông mày thanh tú nhíu xoắn lại. Mà Chu Văn Hiên ở đằng kia thì dường như đang muốn ói, Tả Á vội vàng cầm tới thùng rác để ở góc phòng ngủ sang cho anh.

Anh ta say đến nông nỗi này, lại không ai chăm sóc, Tả Á nhìn Chung Dương nói: "Chung Dương à, say rượu thì phải làm sao hả, có cách nào giải rượu hay không, để anh ấy mau mau tỉnh lại chút!"

"Vậy em ở đây trông chừng anh ta, anh đến nhà thuốc hỏi thử xem!"

"Dạ, anh lái xe chậm chậm thôi."

Chung Dương không nói thêm gì nữa lập tức đi ra ngoài, Tả Á bị đống nôn mửa làm cho muốn ngạt thở, đợi Chu Văn Hiên ói xong lấy nước cho anh súc miệng, sau đó đóng nắp thùng rác lại rồi đặt nó trong nhà vệ sinh. Trở lại phòng ngủ thì thấy dường như Chu Văn Hiên đã ổn hơn được chút, nhưng vẫn nhắm mắt lại kêu, nước, nước, tôi muốn uống nước.

Tả Á lại rót thêm một ly nước mang tới, "Anh rể, nước đây, không phải anh nói muốn uống nước sao?"

Chu Văn Hiên đột nhiên kéo lại tay Tả Á, dùng sức ghịt mạnh, do không đề phòng nên Tả Á liền ngã vào ngực Chu Văn Hiên, mùi rượu nồng nặc khiến cô có cảm giác rất muốn ói, vùng vẫy muốn ngồi dậy nhưng Chu Văn Hiên lại ôm chặt eo Tả Á, nghẹn giọng nói: "Vi Vi, đừng đi…..Anh sai rồi….Anh đã sai rồi, em đừng đi….."

"Hai người đang làm gì!"

Tả Á đang cố gắng tránh thoát khỏi lồng ngực Chu Văn Hiên, vừa mới ngồi dậy thì nghe được một tiếng hét thất thanh, còn chưa hoàn hồn lại tiếp tục nghe thêm một tiếng "bốp", má phải đau rát nóng bỏng, tiếp theo là nhìn thấy khuôn mặt phẫn nộ của chị hai, còn có vẻ mặt chán ghét của mẹ mình.

Tả Vi như bị điên đánh đấm Chu Văn Hiên không ngừng, Điền Văn Lệ gở cánh tay Chu Văn Hiên để buông Tả Á ra. Tả Á sững sờ chết trân tại chỗ nhìn những gì đang diễn ra ở trước mắt mà lòng quặn đau nhói.

"Vi Vi…….Vi Vi, anh sai rồi, đừng bỏ anh, anh đã sai rồi." Chu Văn Hiên ôm chầm lấy Tả Vi, thần trí mơ hồ nói lời xin lỗi.

Hai mắt Tả Vi đỏ ửng, đẩy mạnh Chu Văn Hiên ra, căm tức nhìn Tả Á, "Sao em có thể không biết thẹn đến mức này, anh ấy là anh rể của em kia mà!"

Sắc mặt Tả Á trắng bệch, trong mắt chỉ có sự tuyệt vọng.

Gương mặt xinh xắn dịu dàng của Tả Vi giờ phút này nhăn nhó đến đáng sợ, giọng nói cũng không kém phần tức giận và sắc bén: "Tả Á, chị biết rõ em yêu anh ấy, nhưng bây giờ anh ấy đã là anh rể của em rồi, em còn chẳng biết xấu hổ mà đến quyến rũ anh ấy, em……"

Điền Văn Lệ cũng quát lên: "Tả Á, mày hãy ngay lập tức cút khỏi nơi này trở về chỗ ở của mày đi, đừng ở đây gây rối thêm nữa."

Trái tim Tả Á đau đớn như sắp vỡ ra, người thân thì sao, ngã bệnh thì có làm sao? Tả Á đau lòng rống lên: "Các người…..Tại sao lúc nào cũng coi tôi như cái hạng phụ nữ mồi chài đàn ông hư thân mất nết kia, không biết liêm sĩ, chẳng biết xấu hổ, không biết thẹn ư? Đây chính là vị trí của tôi ở trong suy nghĩ của các người có đúng không?" Những lời ấy tựa như một cây đao cắm thật sâu đâm vào trái tim Tả Á, Tả Á gào xong bỏ chạy ra ngoài, cô không muốn ở lại nơi này thêm một giây phút nào nữa cả, cô không muốn thấy những người thân đó của mình thêm một khắc nào nữa, thời điểm mở cửa thì đúng lúc Chung Dương vừa về tới, Tả Á đâm sầm vào trong ngực anh.

"Tiểu Á, sao vậy? Anh mua được thuốc giải rượu rồi nè."

Tả Á đoạt lấy bọc thuốc trong tay Chung Dương nện mạnh xuống đất bể nát bấy, không nói một lời níu lấy tay anh chạy đi xuống lầu, thậm chí cũng quên mất cả việc phải dùng thang máy.

Điền Văn Lệ lẫn Tả Vi nhìn chai thuốc bể nát ở cửa ra vào mà sững người không nói được gì.

"Tiểu Á!" Tả Vi đuổi theo được hai bước thì bất chợt dừng lại.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng rên ư hử không thoải mái của Chu Văn Hiên.

Chương 8: Quan hệ yêu đương

Tả Á ngồi trong xe chẳng nói lời nào, nhưng Chung Dương có thể nhận ra được trong lòng cô đang khó chịu thế nào, khuôn mặt nhỏ nhắn không chút huyết sắc trắng bệch phờ phạc, đã vậy một bên gò má còn có dấu đỏ, lẽ nào là bị đánh sao? Chung Dương hừng hực lửa giận siết chặt bàn tay. Giận người nhà Tả Á tại sao cứ làm tổn thương cô hoài như thế.

Nhìn đôi mắt thường ngày tròn to long lanh sáng của cô giờ đây chỉ toàn là vẻ mê mang và khổ sở, trái tim anh cũng theo đó co rút đau đớn, rất muốn an ủi xoa dịu cô, muốn là điểm tựa ấm áp để cô dựa vào. Anh đưa tay vòng qua eo Tả Á ôm lấy cô vào lòng, đặt nhẹ đầu cô lên vai mình, nhỏ giọng nói: "Bé cưng, muốn khóc cứ khóc, đừng cố nhịn, bờ vai của anh sẽ là điểm tựa khi em cần."

Tả Á vốn đang cố kiềm nén, trong lòng ngoại trừ tức giận ra, còn lại chỉ là cảm giác đau đớn khi bị chính người thân nhất của mình làm tổn thương. Một câu nói của Chung Dương khiến cho nước mắt của cô không thể nào nhẫn nhịn được nữa mà lăn dài xuống má, nước mắt từng giọt từng giọt lặng lẽ chảy tràn lên bờ vai Chung Dương, thấm ướt cả chiếc áo sơ mi trắng của anh, anh cảm thấy trái tim mình đau đớn như bị ai bóp nghẹn.

Tay anh vỗ nhè nhẹ sau lưng cô như đang an ủi một đứa trẻ. Thấy cô uất ức khó chịu, tính bảo cô khóc lên để vơi đi được phần nào, nhưng khi nhìn thấy cô khóc, trái tim không kiềm được lại thấy đau lòng. Đẩy nhẹ Tả Á ra, nhìn gò má đẫm đầy nước mắt còn nổi rõ năm dấu đỏ của cô, cúi đầu dùng môi mình âu yếm hôn nhẹ lên một bên má ửng hồng đó, thận trọng hỏi: "Còn đau không?"

Tả Á lắc đầu, ôm chặc lấy Chung Dương, cứ thế lặng lẽ khóc thút thít. Dần dần, Tả Á cũng bình tĩnh lại không còn khóc nữa, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn không thể nào vui cười nổi, trong mắt cũng đong đầy nỗi bi thương.

Chung Dương trầm giọng hỏi: "Còn khó chịu hay trong lòng cảm thấy không thoải mái thì cứ nói ra."

Tả Á vẫn lặng im không nói gì.

Chung Dương lại duỗi cổ tay ra đưa đến trước mặt Tả Á, "Nào, đừng buồn nữa, cho em cắn đó, em trút được giận rồi thì sẽ không còn khó chịu nữa."

Tả Á chớp mắt nhìn Chung Dương, anh lại cười nói: "Sao vậy, không nỡ cắn à, không sao đâu, da thịt anh dầy lắm, có thể chịu đựng được, nếu em thấy cắn anh mà vẫn chưa hả giận, vậy thì cho anh thêm một cái tát cũng được, chỉ cần em đừng khóc, không còn khó chịu nữa, thì em muốn làm gì anh cũng được hết." Chung Dương nói xong kề sát mặt mình đến gần Tả Á.

Tả Á đưa tay đẩy mặt anh ra, nhỏ giọng nói: "Thần kinh, ai thèm trút giận lên anh."

Chung Dương cười, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt Tả Á, vuốt nhẹ lên chóp mũi hồng hồng của cô một cái nói, "Còn có thể mắng chửi người khác được, vậy chứng tỏ tâm tình đã tốt hơn rồi."

"Chung Dương, cảm ơn anh!"

"Giữa chúng ta vĩnh viễn đừng bao giờ nói tiếng cám ơn, không được khách sáo với anh, có biết không? Anh là chồng tương lai của em, coi chồng mình như người ngoài vậy là không tốt đâu đấy!"

Tả Á liếc Chung Dương một cái, "Còn chưa so bát tự đâu, bớt nằm mơ đi."

Chung Dương nôn nóng ôm eo Tả Á, "Bé cưng à, honey à, em đâu thể nào trêu chọc anh như vậy chứ, anh cố gắng phấn đấu chính là vì cái mục tiêu này đấy."

"Anh ba hoa quá đi." Tâm trạng vốn đang nặng nề của Tả Á, bị Chung Dương chọc ghẹo một hồi cũng cảm thấy dễ chịu hơn được chút. Tả Á đang định nói gì đó thì điện thoại di động chợt vang lên, thấy số của Kiều Trạch hiển thị trên màn hình, cô liếc nhìn sang Chung Dương rồi mới nghe điện thoại, đầu bên kia vang lên giọng nói có phần lo lắng lẫn sốt ruột của Kiều Trạch.

"Đang ở đâu?"

"Tôi đang trên đường, sẽ lập tức về nhà ngay."

"Đi đường cẩn thận." Kiều Trạch nói xong liền cúp điện thoại.

Tả Á cất điện thoại di động vào nhỏ nhẹ nói: "Chung Dương, đưa em về nhà đi, em thấy mệt rồi."

Chung Dương chợt nghĩ tới Kiều Trạch đang ở nhà của Tả Á, trong lòng cảm thấy không thoải mái, "Hay là về chỗ của anh đi, em đừng hiểu lầm, anh sẽ không làm gì em đâu, chỉ là….Mà thôi đi, để anh đưa em về."

Dứt lời nổ máy cho xe chạy về hướng đường nhà của Tả Á.

Hai người vừa bước xuống xe, Chung Dương nắm lấy tay Tả Á, trong mắt như ẩn chứa điều gì đó, có ưu thương xen lẫn bất an, "Tả Á, anh yêu em, anh rất nghiêm túc…." Cúi đầu đặt lên trán cô một nụ hôn, "Lên nhà đi, nếu không Kiều Trạch sẽ lo lắng cho em đó, ngủ ngon."

"Chung Dương!" Thấy Chung Dương xoay người tính đi, Tả Á vội hỏi, "Em nghe không rõ anh vừa nói gì?"

Chung Dương nhíu nhíu mày, "Anh nói chúc em ngủ ngon!"

"Câu trước đó kìa."

Lúc này Chung Dương mới bừng tỉnh hiểu ra, "À, anh nói Kiều Trạch sẽ lo lắng."

"Chung Dương!" Tả Á tức giận gọi tên anh.

Chung Dương thở dài, ôm ghì cô vào trong ngực, khe khẽ nói: "Đồ ngốc, ý anh nói là anh yêu em, vì vậy rất sợ em bị Kiều Trạch đó cướp đi."

"Anh không có tự tin sao, hơn nữa, em và Kiều Trạch không phải như anh nghĩ đâu."

"Phải, sự tự tin của anh đã bị em đạp đổ dưới chân rồi, ánh mắt em cũng chẳng thèm nhìn anh lấy một lần." Chung Dương nói với vẻ mặt uất ức, dường như còn có hờn trách.

"Đưa em lên lầu đi."

"Có thể sao?"

"Anh không muốn đưa, vậy thôi đi."

Tả Á đẩy anh ra, một mình đi tới cầu thang. Chung Dương vội vàng chạy đuổi theo, vui mừng khấp khởi kéo lại bàn tay Tả Á, "Anh muốn chứ, đương nhiên là muốn rồi."

Hai người tay trong tay, trên khuôn mặt điển trai của Chung Dương nở nụ cười tươi rói, tâm tình cũng vô cùng kích động. Đến trước cửa nhà, Tả Á lấy chìa khóa ra mở cửa. Sau khi vào nhà, nhìn thấy Kiều Trạch đang ngồi hút thuốc ở phòng khách. Khoảnh khắc nhìn thấy cô, sự vui vẻ trong mắt từ từ trở nên sắc lạnh nhưng không dễ dàng phát hiện ra.

"Kiều Trạch, tôi về rồi, anh vẫn chưa ngủ à."

"Xin chào, anh Kiều."

Ánh mắt rét lạnh của Kiều Trạch lướt qua tay của hai người vẫn còn đang nắm lấy nhau, ngay sau đó thản nhiên nói: "Chào anh!"

Bầu không khí trong phòng rất ngột ngạt, Tả Á giống như đứa trẻ đã làm sai điều gì, tuy rằng Kiều Trạch vẫn lạnh lùng như thường ngày, nhưng không hiểu sao nó lại khiến cho Tả Á cảm thấy không được tự nhiên. Chung Dương cũng chỉ cười nhạt, kế đó lên tiếng chào hỏi, rồi cáo từ ra về.

Kiều Trạch ngồi trên ghế sofa tiếp tục châm cho mình một điếu thuốc, Tả Á đứng ở nơi đó giống như đang đối mặt với phụ huynh chờ đợi bị trừng phạt.

"Em và anh ta rốt cuộc là thế nào?" Anh rít một hơi thuốc thật dài, sau đó nhả ra, làn khói mịt mù mông lung nên không thấy rõ được vẻ mặt của anh.

Tả Á suy nghĩ một chút, do dự nói: "Tôi và anh ấy….Đang cặp kè."

Kiều Trạch dập tắt điếu thuốc, đứng bật dậy, "Cặp kè?"

"Phải…." Tả Á liếc mắt nhìn Kiều Trạch, khuôn mặt anh ta lạnh tanh như tảng băng, tròng

mắt đen thoáng qua điều gì đó, hình như là khổ sở? Không đợi cho Tả Á cẩn thận suy xét, ánh mắt đó chỉ chợt lóe lên rồi biến mất.

Kiều Trạch nhìn thoáng qua Tả Á, đột nhiên có chút bất đắc dĩ nói: "Tôi luôn cho rằng em còn nhỏ, xem ra, tôi đã lầm rồi."

"Kiều Trạch, khuya lắm rồi, ngủ đi." Tả Á không muốn tiếp tục đề tài này nữa, cảm thấy trong lòng có loại cảm giác rất kỳ quái, không thoải mái, buồn bực khó nói, giống như đã làm ra chuyện gì có lỗi với Kiều Trạch vậy, nhưng cũng nghĩ lại, mình chỉ là yêu đương thôi mà, đâu có gây ra chuyện tội ác tày trời gì ghê gớm đâu.

"Ngủ đi!" Vẻ mặt Kiều Trạch vẫn không hề thay đổi, nói xong liền đi về phòng ngủ. Anh ta không đi tắm ư?

Tả Á nằm trên ghế sofa mà lòng dạ rối bời suốt cả đêm.

Chương 9: Đến lúc phải ly biệt

Thật lòng mà nói, cái tát mà Tả Vi đánh em gái mình cũng khiến cô rất hối hận, hối hận cho sự vọng động của mình. Nhưng không thể phủ nhận là cô không thích em gái mình, bởi vì em gái đã từng yêu chồng mình, hơn nữa còn tiếp xúc gần gũi với chồng mình. Dù nghĩ thế, nhưng cô và Chu Văn Hiên cả hai vẫn đến nói tiếng xin lỗi Tả Á, nói cho cùng vẫn là chị em ruột thịt, không thể giận nhau suốt đời được. Khi đến dưới lầu khu Tả Á ở thì đụng phải Chung Dương tới đón Tả Á, thấy Tả Á đang định lên xe, cô vội gọi lại: "Tiểu Á!"

Thật ra thì Tả Á đã nhìn thấy Tả Vi, cô không có ý định quan tâm đến, nhưng chị đã lên tiếng gọi lại, Tả Á đành đứng cạnh xe bình tĩnh nhìn Tả Vi, Chung Dương cũng xuống xe đến bên cạnh Tả Á, đứng nhìn Tả Vi cùng Chu Văn Hiên đi tới.

Tả Vi ngập ngừng hỏi: "Tiểu Á, em và anh ta…..?"

Tả Á không lên tiếng, Chung Dương lại vươn tay, mỉm cười nói: "Xin chào, tôi là bạn trai của Tiểu Á!"

Tả Vi bắt tay với Chung Dương, nhìn nhìn Tả Á rồi lại nhìn sang Chung Dương, có chút không dám tin hỏi, "Ồ, chào anh. Hai người thật sự đang quen nhau ư?"

"Có chuyện gì sao?" Tả Á cau mày, "Tụi em đang vội."

Tả Vi dè dặt nói với vẻ mặt xin lỗi: "Tiểu Á, em vẫn còn giận chị sao, chuyện ngày hôm qua chị biết mình sai rồi, đừng giận chị nữa, có được không?"

"Nếu như giết người rồi nói xin lỗi có hữu dụng, vậy có luật pháp để làm gì?" Tả Á nói xong mở cửa bước lên xe, không để ý tới Tả Vi nữa, Chung Dương cười cười nói: "Vậy tụi em đi trước, hôm nào cùng nhau ăn cơm nhé."

Sau khi Chung Dương cùng Tả Á bỏ đi, Chu Văn Hiên ôm lấy Tả Vi, hai người liếc nhìn nhau bất đắc dĩ cười khổ, cũng xoay người rời đi.

Chung Dương nhìn khuôn mặt hầm hầm của Tả Á, không nhịn được trêu chọc cô, "Em đi xem hòa nhạc, hay là đi tìm người đánh nhau hả, mặt mũi nhăn nhó như thế, xấu quá đi mất."

Tả Á đưa tay nện cho Chung Dương một phát, "Đó là chị em, em còn chưa tỏ thái độ, anh thân thiết như vậy để làm chi hả?"

Chung Dương rút ra một tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Tả Á, nháy mắt mấy cái, vẻ mặt mập mờ kề sát lại gần cô, "Đó không phải là chị của một mình em đâu nha, tương lai cũng là chị của anh nữa đấy."

"Nè, nè, anh lo mà lái xe đi." Tả Á thấy mặt anh sắp sửa kề sát lại mình, vội vươn tay đẩy ra.

Khán phòng buổi hòa nhạc rất náo nhiệt. Tả Á và Chung Dương ngồi ở dãy ghết bìa, xem và nghe âm thanh cực kỳ rõ ràng, ca sĩ chính là Tiểu V mà Tả Á thích nhất, fan hâm mộ cũng điên cuồng reo hò, náo động cả khán phòng.

Sau khi kết thúc buổi diễn, vừa ra khỏi khán phòng, Chung Dương đang định đi lấy xe, vừa đi được vài bước, bỗng đâu có một cô gái nhào tới trước mặt ôm chầm lấy Chung Dương.

"Anh yêu à, anh mà cũng tới nghe hòa nhạc nữa sao, người ta vừa nhìn đã nhận ra anh ngay đó."

Chung Dương cau mày, rất không khách khí đưa tay đẩy mạnh cô gái đột nhiên từ trong đám đông kia chui ra. Dưới ánh đèn, Chung Dương vừa nhìn liền nhận ra chính là cô gái cuối cùng anh có quan hệ sau khi biết Tả Á.

Trước sự lạnh lùng phũ phàng đó của Chung Dương, tầm mắt cô gái liền chuyển sang trên người Tả Á, "Ồ, anh yêu à, hóa ra là anh thích kiểu trẻ con nhà lành ư, trông cũng thật đáng yêu đấy."

Chung Dương liếc mắt nhìn qua Tả Á, rồi nhìn trở lại cô gái đó nói, "Cô ấy là bạn gái tôi."

Nói xong lôi kéo tay Tả Á tay muốn đi, bỏ lại cô gái kia một mình lắp bắp kinh hãi, bạn gái? Chung Dương nổi tiếng trăng hoa có ai mà không biết, chưa bao giờ để bất kỳ người phụ nữ nào trong lòng, có lẽ chỉ là vui đùa nhất thời, mà lần này không biết sẽ chơi bao lâu, lập tức nở nụ cười vô cùng quyến rũ, với theo bóng lưng Chung Dương hô lên: "Anh yêu à, ngày nào đó nếu muốn đổi khẩu vị thì hãy nhớ đến tìm em nha, bye bye!"

Sau khi lên xe, Tả Á cũng chẳng ừ chẳng hử, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng rất bình tĩnh, bình tĩnh đến khác thường, không nhìn ra là có giận hay không. Đưa Tả Á về đến nhà, lúc xuống xe, Tả Á nói hẹn gặp lại xong bỏ đi lên lầu.

Chung Dương níu tay Tả Á lại hỏi, "Không mời anh lên nhà ngồi một chút sao?"

"Chẳng phải mới vừa rồi còn có một mỹ nữ dự bị sao, anh đi tìm cô ta là được rồi, đêm dài đằng đẵng, hai người có thể tâm sự đến trời sáng mà."

Chung Dương không nhịn được cười, vươn tay ôm eo Tả Á, tròng mắt sâu hun hút dưới ánh đèn mờ ảo cực kỳ mê người, mập mờ nói: "Xem ra bé con nhà ta đã ăn dấm rồi. Anh nói thật, trước kia anh và cô ta đúng là có qua lại, nhưng kể từ khi em nói yêu cầu anh phụ trách thì anh đã cắt đứt với cô ta rồi, anh có thể thề rằng, là anh vẫn luôn thủ thân như ngọc, nếu không tin, em hãy tự mình kiểm tra thử xem, thân thể anh tuyệt đối đã vắng lặng từ rất lâu rồi đấy."

Mặt Tả Á ngay tức khắc đỏ bừng, hơi thở âm ấm của Chung Dương phả lên mặt khiến cô

cảm thấy ngưa ngứa, "Không biết xấu hổ, chỉ biết giở trò lưu manh, buông tay, em muốn về nghỉ ngơi."

Chung Dương không nhịn được cúi đầu chạm nhẹ lên môi Tả Á, "Bé cưng, quá khứ của anh quả thật hoang đàng bê tha, nhưng đó cũng đã là quá khứ rồi, từ nay về sau, anh chỉ có mỗi mình em thôi."

Tả Á hừ một tiếng, "Được rồi, nể tình anh thành thật khai báo, tạm thời tin anh một lần, nếu như hoa đào còn tái phạm lần nữa, sẽ giết không tha….Hừ."

Cái miệng nhỏ nhắn lại bị Chung Dương bắt nạt hôn lên tới tấp.

Sau khi vào đến nhà, Tả Á phát hiện trong nhà rất yên tĩnh, không có hơi thở của Kiều Trạch, không có bóng dáng của anh ta. Tả Á đi tới phòng ngủ mở ra tủ treo quần áo, bên trong chỉ còn lại quần áo của cô. Kiều Trạch đã bước ra khỏi thế giới của cô. Không hiểu sao cô lại nghĩ tới câu nói kia của anh ta: "Tôi luôn cho rằng em vẫn còn nhỏ, xem ra, tôi đã lầm rồi". Tả Á quay trở lại phòng khách với tâm tình lơ đãng đâu đâu, không hiểu là cảm giác gì, theo thói quen vò vò đầu rồi nằm lăn ra ghế sofa.

***

Những ngày yêu nhau với Chung Dương rất vui vẻ, anh luôn nghĩ đủ mọi cách chọc cho cô cười, cũng rất hết lòng yêu thương cô. Tả Á cũng bắt đầu gửi gắm trái tim cùng tình cảm của mình, nhưng vẫn muốn lưu lại thứ gì đó theo bản năng, nhưng tình cảm thì không thể nói đến lý trí. Cô rất nghiêm túc trao đi phần tình cảm của mình, cư xử với Chung Dương cũng rất đúng mực, tình cảm của hai người cũng ngày từng ngày đơm hoa.

Rốt cuộc Tả Á cũng nhận được thư thông báo nhập học, cuối tháng tám khai giảng. Khu trường đại học hạng hai đó cũng không xa thành phố A lắm, lái xe chừng bốn năm tiếng là đã đến. Tính toán thời gian, không ngờ cô và Chung Dương đã quen nhau được bốn, năm tháng rồi, dây dưa vướng mắt, cuối cùng lại ở bên nhau.

Ngày nhận được thư thông báo, hai người quyết định tổ chức một buổi tiệc nho nhỏ ăn mừng. Sắp xa nhau rồi, phải biết quý trọng thời gian mà thế giới chỉ có hai người, vì vậy hai người quyết định ở nhà nấu cơm ăn. Chung Dương không biết nấu cơm là cái chắc, Tả Á miễn cưỡng lắm cũng có thể làm được vài món.

Lúc ăn cơm, Chung Dương nằng nặc bắt Tả Á phải ngồi trên đùi anh ăn, kế tiếp dùng miệng đút cho cô ăn, sau đó lại chơi xấu đoạt lấy thức ăn từ trong miệng Tả Á. Sau đó nữa là hai người vui vẻ cười đùa ầm ĩ, từ ăn cơm lại biến thành hôn môi.

Chung Dương hôn Tả Á, ép cô phải nói yêu mình, dọa dẫm cô đến trường học không được lén phén với mấy tên nam sinh khác. Tả Á cắn ngược lại anh, cảnh cáo anh rằng, đôi mắt đào hoa này của anh không nên tùy tiện phóng điện với mấy cô gái khác. Nói một hồi lại cảm thấy có chút phiền muộn, tuy rằng còn cách ngày khai giảng một khoảng thời gian nữa, nhưng cô

luôn cảm giác buồn lo khó tả, lần chia tay này, thật không hiểu cảm xúc nó ra làm sao nữa.

Hai người bỗng ôm chặt lấy nhau, không ai nói thêm gì nữa, dường như cũng đang sợ hãi điều gì đó….

Chương 10: Sự ngạc nhiên ngoài ý muốn

Ba năm sau.

Lúc này, Tả Á đang học đại học năm 3. Cô đã cởi bỏ vẻ ngây thơ, ngày càng xinh đẹp ra, dường như còn cao lớn hơn được chút. Thời gian ba năm có nhiều thứ đã thay đổi, những thứ không thay đổi hầu như rất ít. Tình cảm từ nóng bỏng cũng trở nên bình thản ổn định.

Vẫn còn nhớ lúc đầu là Chung Dương lái xe đưa cô đến trường học, chuyện thi đậu đại học khi đó cô cũng không có báo cho người nhà mình biết, mãi đến vào ngày sắp nhập học, trên đường tới trường cô mới gọi điện thoại cho ba nói mình đã đậu đại học ở thành phố Q, đang trên đường tới trường.

Thời điểm đó Tả Quốc Cường nghe được con gái đậu đại học tất nhiên cũng rất vui mừng, nhưng khi nghe đến hết câu thì lại có vẻ hơi giận. Ngẫm nghĩ, bản thân tự thấy thấy hổ thẹn vì chưa bao giờ nghĩ đến việc quan tâm đứa con gái này, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ nói được một câu là đi đường cẩn thận, đến nơi thì gọi điện thoại báo, lúc rảnh ông sẽ đến thăm cô.

Tả Á có để dành được một kho bạc nhỏ, bình thường hàng tháng ba mẹ sẽ gửi tiền cho cô, cộng lại số lượng cũng không nhỏ. Ngoài đóng học phí, cuộc sống cũng coi như là dư dả. Có thể nói cô hiện tại nghèo nàn đến mức chẳng còn gì nữa, chỉ còn mỗi tiền thôi, à, không đúng, bây giờ cô còn có Chung Dương.

Nhớ lúc đó, sau khi sắp xếp ổn thỏa xong mọi thứ, hai người ai cũng không nỡ rời xa nhau, cuối cùng Chung Dương phải ở lại thành phố Q với Tả Á mấy hôm mới lưu luyến trở về. Tả Á lại không hề hay biết rằng, ngày đầu tiên cô tựu trường, Kiều Trạch đã đứng từ xa đưa tiễn cô, anh chỉ đứng tại một góc khuất không người chú ý, lặng lẽ hút thuốc nhìn cô và Chung Dương ngọt ngào nói cười, nhìn vẻ mặt hăng hái cùng tinh thần phấn chấn của cô khi đến trường học, cuối cùng lại lặng lẽ rời đi.

Trong khoảng thời gian Tả Á học đại học đó, cô rất ít liên lạc với người nhà, thường xuyên liên lạc ngoài Chung Dương ra còn lại là Kiều Trạch và đồng đảng Chung Tĩnh. Chung Tĩnh thi vào một trường đại học ở tỉnh khác, hàng năm sẽ về nhà vào mỗi kỳ nghỉ, cũng sẽ tổ chức gặp mặt họp nhóm một lần.

Trong thời gian này, cứ cách vài ngày là Chung Dương lại lái xe chạy đến tìm cô để giải tỏa nỗi khổ tương tư. Nhóm chị em ở cùng ký túc xá với Tả Á ai cũng biết Tả Á có một bạn trai đẹp đẽ sáng láng, hơn nữa còn rất yêu cô. Ở đại học Tả Á rất kín kẽ, ít qua lại, tuy nhiên vẫn được không ít người theo đuổi, nhưng Tả Á đều dứt khoát từ chối, không bao giờ chơi trò mập mờ nước đôi. Dần dà, mọi người đều nói cô là người khó có thể đến gần, tựa như "Băng Sơn Nữ Vương", cái phong hiệu này làm cho Chung Dương vô cùng thỏa chí, chứng minh người yêu bé nhỏ của anh luôn một lòng một dạ với mình.

Mặc dù hai người đến với nhau có sự ngăn cách làm cản trở, nhưng càng ngăn cách thì lại càng bền bĩ, ba năm qua đi tình cảm vẫn không có gì thay đổi. Chung Dương vẫn đối với cô bằng cả tấm lòng sâu đậm, săn sóc che chở đủ điều. Nhưng nói gì đi nữa thì Chung Dương cũng là người nối nghiệp Chung thị, sau này sẽ tiếp nhận công ty, áp lực cũng càng ngày càng lớn. Thời gian hai người gặp nhau cũng ngày càng ít đi, cơ hội gặp mặt lại càng hiếm hoi, đa số là nói chuyện qua thoại thời nhiều hơn. Anh bảo, đợi cô tốt nghiệp xong sẽ kết hôn!

Còn Kiều Trạch thì thỉnh thoảng cũng có đến thăm cô. Nói là đi công tác nên tiện đường ghé xem cô thế nào, một năm sẽ có ba bốn lần như thế. Những lần như vậy, hai người cùng nhau ăn bữa cơm, giống như bạn, cũng giống như người thân, rồi lại giống như chẳng có gì. Thời gian ba năm, vẻ lãnh đạm của Kiều Trạch gần như bị không khí thương trường mài mòn….Vẫn là một người trầm ổn ít nói lạnh lùng khó chịu, chính chắn nhưng không kém phần quyến rũ, khiến cho người khác không có cơ hội thoái thác, đôi tròng mắt kia luôn là vẻ lành lạnh, không cho bất kỳ ai nhìn thấu thế giới nội tâm của anh.

Hôm nay là sinh nhật Chung Dương, năm đầu là cô ở bên cạnh chia vui với Chung Dương, năm thứ hai cũng vậy, năm thứ ba này cũng vẫn chỉ có cô thôi. Mọi năm, bất kể là sinh nhật cô hay Chung Dương, anh đều sẽ lái xe tới chỗ cô, sau đó hai người vui vẻ ở bên nhau. Năm nay, Tả Á có phần không chắc chắn lắm, bởi vì đã gần một tháng qua cô không có gặp anh, thậm chí điện thoại cũng chỉ có vài cuộc cho có. Cô biết anh bận, cho nên cô rất thông cảm. Anh ấy không thể tới đây, vậy thì mình về, bởi vì cô thật sự nhớ anh rồi.

Xin nghỉ và chuẩn bị xong mọi thứ thì Tả Á nhận được một cuộc điện thoại, cô nhìn nhìn màn hình điện thoại di động thì thấy là số của Chu Văn Hiên gọi tới, trong lòng cảm thấy lạ nhưng vẫn nghe máy.

“A lô, có phải Tiểu Á không?”

“Dạ, em đây.” Tả Á vừa nghe điện thoại, vừa sắp xếp mấy bộ quần áo, mặc dù cảm thấy lạ nhưng cũng không để tâm lắm.

“Anh rể đây.” Người bên kia sợ Tả Á không biết mình là ai nên vội vàng giới thiệu.

“Anh rể, có chuyện gì sao?” Tả Á ngưng lại việc mình đang làm ngồi xuống bên giường.

Chu Văn Hiên ngập ngừng một hồi rồi nói: “Hai ngày này, em có thể về nhà được không, chị em sắp sinh rồi….”

Từ sau chuyện xảy ra lần đó, quan hệ giữa Tả Á và chị cô vẫn chưa hòa thuận trở lại. Chị không chủ động liên lạc cô cũng sẽ không chủ động gọi cho Tả Vi. Thôi đi, tuy rằng tình cảm hôm nay đã không thể thân mật được như xưa nữa, nhưng dẫu sao cũng là chị mình, bây giờ chị ấy sắp sinh em bé, mình cũng nên trở về thăm một lần.

“Hôm nay em sẽ tới, bệnh viện nào vậy?”

Chu Văn Hiên nghe Tả Á đồng ý, hình như rất vui mừng, vội nói tên bệnh viện rồi dặn dò cô đi đường cẩn thận.

Tả Á cúp điện thoại, xách theo túi du lịch đi ra khỏi ký túc xá.

Sau khi ngồi lên xe, vốn định gọi điện thoại cho Chung Dương, nhưng nghĩ lại muốn tạo cho anh sự ngạc nhiên bất ngờ. Về đến thành phố A đã là giữa trưa, Tả Á đem đồ đạc gửi lại chỗ ở trước kia của mình, tắm rửa rồi nghỉ ngơi một chút, sau đó đến bệnh viện thăm Tả Vi.

Chu Văn Hiên đang đút Tả Vi ăn gì đó, vẻ mặt hai người tràn đầy ngọt ngào hạnh phúc. Thấy Tả Á đến, Tả Vi liền cười nói, "Tiểu Á, em tới rồi ư, chị cứ nghĩ em vẫn còn giận chị không ấy chứ!"

Tả Á liếc nhìn Tả Vi, "Em đến là để thăm cháu mình, chứ không liên quan hệ gì với chị."

Tả Vi ra vẻ tức giận nói: "Bụng chị đã to thế này mà em còn chọc tức chị nữa, em được lắm đấy."

Hai chị em cố gắng tạo cho không khí thoải mái, nhưng vẫn không tránh được vẻ miễn cưỡng. Tả Á ngồi một lát, hỏi thăm một số vấn đề liên quan đến sự thay đổi ở người phụ nữ khi mang thai, biết được còn có một tuần nữa Tả Vi mới sinh thì cô im lặng không nói gì, còn sớm như vậy đã đến bệnh viện chờ sinh, xem ra hai người này đã quá mức căng thẳng rồi. Ở chơi với Tả Vi cả một buổi chiều, tinh thần Tả Á có chút mất tập trung, cõi lòng đã bay đến chỗ của Chung Dương mất rồi.

Tả Vi nhìn ra được trong lòng Tả Á đang thấp thỏm, vội nói: "Được rồi, đi nhanh đi, đứng ngồi không yên thế này, có lẽ là chưa gặp được Chung Dương của em rồi đúng không!"

"Vậy em đi đây, là chị bảo em đi đó nhé, anh rể, anh phải chăm sóc tốt cho chị hai đó, ngày mai em sẽ quay lại!" Tả Á cũng không còn khách sáo với Tả Vi, hôn gió tạm biệt với Tả Vi xong liền đi ra khỏi bệnh viện.

Tả Á mua bánh sinh nhật, xách theo món quà bánh sinh nhật mà mình chuẩn bị đón xe đến nơi Chung Dương ở. Trong lòng thật không thể chờ đợi được nữa muốn nhìn thấy khuôn mặt điển trai tuấn lãng kia, nhớ nhung lồng ngực và hơi ấm của anh, muốn được cánh tay mạnh mẽ của anh ôm chặt vào lòng.

Cô có chìa khóa chỗ Chung Dương ở, sau giờ nghỉ anh thường hay lui tới đây, nơi này cũng rất gần với công ty của Chung Dương. Tả Á lên lầu, thời điểm lấy chìa khóa mở ra cửa nhà Chung Dương liền ngửi thấy mùi cơm chín thơm phức.

Ah, cái người này, lại còn tự mình ở nhà làm cơm sao?

Tả Á rón rén đi tới nhà bếp, muốn nhìn thấy dáng vẻ vui sướng của Chung Dương khi nhìn thấy mình. Thấy Chung Dương đang tựa vào khung cửa phòng bếp, bóng dáng cao lớn mạnh mẽ rắn rỏi cùng bờ lưng rộng rãi mà cô rất thương nhớ, muốn chạy tới ôm eo anh, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng hồn nhiên không hề hay biết gì của Chung Dương, thì cô không nhịn được

lớn tiếng hù anh: “Chung Dương!”

Chung Dương thật sự đã bị hù cho giật mình, nhanh chóng xoay người lại, thời điểm trông thấy Tả Á, quả thật vẻ mặt hơi hoảng hốt. Nhưng sau khi Tả Á thấy trong nhà bếp lại có thêm một bóng dáng xinh đẹp nữa, thì sự kích động và vui sướng của cô trong nháy mắt tắt lịm, giống như đang trong ngày mùa đông còn bị dội xuống đầu một thùng nước lạnh, lạnh đến thấu xương.

Chương 11: Tôi muốn chia tay

Mới đầu Chung Dương có hơi sửng sốt một chút, nhưng ngay sau đó bật cười, ôm chằm Tả Á vui vẻ nói: "Bé cưng à, về hồi nào vậy, sao không báo anh biết biết để anh đi đón em!"

Một khắc trước đó, cô vô cùng mong đợi người đàn ông quen thuộc ở trước mắt gọi mình là bé cưng này ôm vào lòng biết bao. Nhưng giờ phút này, Tả Á lại cực kỳ chán ghét cái ôm này, cô đẩy anh ra, mặc dù trong lòng không thoải mái nhưng vẫn giữ vẻ ngoài tự nhiên cười nói: "Chẳng qua muốn tạo sự ngạc nhiên bất ngờ thôi."

"Chung Dương, không giới thiệu một chút sao?" Cô gái trong nhà bếp hỏi với vẻ mặt tươi cười sáng rỡ, cũng chẳng hề có chút lúng túng nào, giọng điệu cứ như mình là một nữ chủ nhân đang chiêu đãi khách.

Tả Á chẳng thể nào ưa nổi giọng điệu và tiếng cười của cô gái này, rất chướng mắt, làm cho người ta có cảm giác không thoải mái. Cũng không thích cái kiểu ánh mắt khi cô ta nhìn Chung Dương.

Chung Dương cười cười, ôm vai Tả Á nhìn cô gái nọ nói: "Đây là Tả Á, bạn gái tôi. Tiểu Á, cô ấy là Lucy, vừa từ Mỹ trở về."

Sau khi hai người bắt tay chào hỏi, sau đó Lucy xoay người trở vào bưng nồi canh ra, vừa đi ra vừa nói, "Tôi làm cơm xong rồi, ăn chung đi, nhiều người lại càng vui, lúc còn sống ở nước ngoài, tôi chỉ ăn có một mình thôi!"

Hay thật, còn tỏ ra uy quyền với mình nữa cơ đấy, Tả Á giận đến bốc hỏa, hất tay Chung Dương ra, nhìn anh gằn từng chữ nói: "Chung Dương, hôm nay em có lòng trở về để mừng sinh nhật với anh, em muốn chỉ có hai chúng ta thôi, ngày mai em phải quay lại trường rồi."

"Tiểu Á…….!" Chung Dương dường như có vẻ khó xử, anh đương nhiên hiểu được ý của Tả Á, nhưng cũng không thể mở miệng đuổi khách.

"Được rồi, cô ta ở lại, em đi!" Tả Á nói xong xoay người tính đi, Chung Dương vội vàng kéo cô lại, "Tiểu Á, đừng vậy mà."

Lucy lại có chút lúng túng, sau đó tháo tạp dề xuống cười cười nói: "Hay là để tôi đi vậy, không quấy rầy thế giới riêng của hai người."

Chung Dương cười với vẻ mặt áy náy, nhưng cũng không giữ khách, chỉ đơn giản dặn dò một câu, "Lái xe cẩn thận!"

Lucy cười cười, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Chung Dương quay đầu lại nhìn nhìn khuôn mặt tức giận của Tả Á, vội lấy lòng nắm lấy

tay Tả Á đi tới bàn cơm, "Bé cưng, đói bụng chưa, có mệt hay không, ăn cơm trước đã."

Nhìn cả bàn đầy thức ăn, Tả Á tức giận hất tay Chung Dương ra, không nói lời nàoxoay người đi tới lối cửa.

Chung Dương nhìn ra Tả Á đã thật sự nổi giận, anh vội vàng bước lên một bước, vươn tay từ phía sau lên ôm eo Tả Á nói, "Tiểu Á à, anh và cô ta không có gì mà, em đừng nghĩ lung tung được không?"

Phải, cô rất giận, nếu như cô không giận, vậy thì cô không phải là người mà là thần mất rồi. Cả hai đã cả tháng không gặp nhau, cô rất muốn về gặp anh, bởi vì lúc nào anh cũng bận, cho nên cô mới không muốn quấy rầy anh. Nhưng để đáp lại tấm lòng thấp thỏm chờ đợi của cô chính là bắt gặp cảnh Chung Dương và một cô gái khác đang thân mật thế này.

Tả Á cố gỡ cánh tay Chung Dương ra, nhưng có cỗ thế nào cũng không mở được, vì vậy tức giận nói: "Chung Dương, hôm nay là sinh nhật anh, em không muốn gây với anh, em thấy mệt rồi, em muốn về nhà, anh cứ ở lại từ từ ăn, buông tay."

"Tiểu Á, em nghe anh giải thích có được không?" Chung Dương ôm chặt Tả Á, không muốn cho cô đi, "Anh thề, anh và cô ta thật sự không có gì, quen nhau nhiều năm như thế mà em vẫn không tin anh sao?"

Tả Á thôi không giãy giụa nữa, quay đầu lại dùng ánh mắt lạnh tựa như băng nhìn Chung Dương nói, "Được, em sẽ nghe anh giải thích, vậy anh nói đi, chuyện này rốt cuộc là sao?"

Chung Dương vội vàng giải thích: "Cô ta chỉ tới đây nấu một bữa cơm, hoàn toàn không có xảy ra chuyện gì cả."

"Chung Dương, em hỏi anh, đây là lần đầu tiên cô ta đến nhà anh làm cơm cho anh hay sao? Sinh nhật anh, năm nào chúng ta cũng ở bên nhau. Năm nay, anh không đến tìm em, không gọi điện thoại cho em là bởi vì cô ta đúng không?"

Chung Dương nhất thời cứng họng.

Anh lặng im khiến lòng Tả Á càng thêm khó chịu dữ dội, cười lạnh, chua sót nói: "Xem ra, đây không chỉ mới một lần. Thì ra, thời điểm em ở trường học nhớ đến anh, nghĩ đến anh, còn anh thì đang ở đây hưởng thụ thế giới của hai người với người khác, thưởng thức món ngon của người con gái khác làm cho anh ăn, hưởng thụ sự bận rộn ấm áp của người con gái khác mang đến cho anh, anh vui sướng, anh hài lòng lắm có đúng hay không?"

Vì khó chịu mà trong mắt Tả Á ngập đầy hơi nước, nghẹn ngào nói: "Sinh nhật anh, tại sao anh không đến tìm em, mà lại ở cùng với cô ta? Anh không rãnh đến tìm em ư? Được, vậy em sẽ về tìm anh, nhưng anh lại đang rất rãnh rỗi nha, nhàn nhã nhìn cô gái khác tự tay nấu canh cho mình. Chung Dương, anh nói xem, những chuyện này là thế nào?"

Chung Dương bất đắc dĩ nói: "Tả Á, em đừng chuyện bé xé to có được không?"

Trái tim Tả Á như bị ai cào cấu, mình không vui, mình ghen tỵ, sao bây giờ mình mới phát hiện ra mình là một người nhỏ nhen như thế. Mình chuyện bé xé ra to sao? Nước mắt che mờ cả tầm mắt, nhìn xuống chiếc bánh kem còn có quà sinh nhật đáng ghét vẫn đang nắm chặt trong tay, cô tức giận ném nó về phía Chung Dương, "Chung Dương, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!"

Chung Dương bị bánh kem nêm cho một phát, nhưng thấy Tả Á tính đi, anh vội vàng chạy đuổi theo, một tay kéo lại Tả Á ôm vào lòng, giữ chặt lấy cơ thể cô, sau đó cúi đầu bứt rứt hôn lên môi Tả Á, kiềm cập thân thể cô đi về hướng phòng ngủ. Nụ hôn dữ dội kịch liệt như muốn xua tan đi cơn giận của Tả Á.

Nhưng Tả Á lại cắn cho anh một cái, Chung Dương bị đau liền nhả môi Tả Á ra, thấy trong mắt Tả Á đầy lửa giận còn có sự thất vọng về mình khiến lòng anh chợt căng thẳng, siết cánh tay chặt nói, "Xin lỗi Tiểu Á, tha thứ cho anh, đừng giận nữa có được không. Anh yêu em Tả Á, anh và cô ta thật sự không có gì."

Tả Á đẩy anh ra khó chịu nói: "Tôi muốn về nhà, ngày mai còn phải quay về trường."

Chung Dương vội ngăn Tả Á lại, nôn nóng nói: "Tiểu Á, hôm nay ở lại đây đi, ngày mai anh sẽ đưa em đến trường."

"Không cần, anh buông tay, đừng ôm tôi! Buông tay!" Tả Á giãy dụa mãi không được, tức giận quát nhẹ. Chung Dương nhìn hốc mắt đỏ au của Tả Á, và trong ánh mắt cũng đều là nước mắt, luống cuống buông ra cô.

Tả Á vừa được tự do, liền xoay người bỏ đi chẳng thèm nhìn tới Chung Dương. Chung Dương nhìn theo bóng lưng Tả Á mà lòng dạ vô cùng hoảng hốt, lật đật chạy đuổi theo. Ra khỏi nhà trọ, Chung Dương đuổi kịp Tả Á, vội vàng giữ tay cô lại nói, "Tiểu Á, để anh đưa em về!"

"Không cần, tự tôi đón xe về được."

Đây là lần đầu tiên Chung Dương và Tả Á cãi nhau có vẻ nghiêm trọng như thế, trước đây cũng từng cãi nhau, nhưng chưa bao giờ thấy Tả Á nổi giận đến mức này. Lòng dạ rối bời không kiểm soát được khẽ quát: "Tiểu Á, em đừng vậy có được không hả, anh và cô ta thật sư không có gì!"

Tả Á nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Chung Dương hỏi: "Chung Dương, anh dám nói cô ta không có ý gì với anh không? Một cô gái có tình ý với anh, đến nhà anh làm cơm cho anh ăn, anh dám nói anh không hề hay biết cô ta có ý gì với anh không? Rõ ràng anh biết cô ta có lòng riêng, anh còn cùng cô ta chơi trò mập mờ này? Chung Dương, bị phản bội mới gọi là phản bội hay sao?"

"Phải, tôi có thể tin tưởng anh và cô ta không có gì. Nhưng đầu óc của anh đã chệch hướng rồi, có phải đợi đến ngày nào đó, thể xác của anh thuộc về người khác rồi, lúc đó anh

vẫn nói cho tôi biết, lòng anh vẫn chỉ thuộc về tôi thôi có phải không?”

Chung Dương bị những lời lẽ của Tả Á dọa cho hết hồn, anh quýnh quáng không nhịn được khẽ thốt lên: “Tả Á, em đừng có cố tình gây sự!”

Tả Á sững sờ nhìn Chung Dương, tôi cố tình gây sự sao? Nước mắt không có tiền đồ lăn dài xuống nói, “Chung Dương, chúng ta hết rồi!”

Mặt Chung Dương liền biến sắc, nắm chặt tay cô hỏi, “Em nói gì, cái gì hết rồi, em hãy nói lại lần nữa!”

“Tôi muốn chia tay, tôi muốn chia tay với anh!”

Chương 12: Chúng ta kết hôn

Tay của Chung Dương siết chặt. Dưới đèn đường, tròng mắt đen toát lên vẻ tức giận và lo lắng, anh nhìn thẳng vào Tả Á khẽ gằn giọng nói: "Tả Á, anh muốn em rút lại lời nói vừa rồi, anh không cho phép em nói mấy lời giận dỗi như vậy."

Vành mắt Tả Á đỏ hoe, cô ra sức giãy khỏi tay Chung Dương, tức giận hét lên: "Mấy lời giận dỗi? Chung Dương, bây giờ anh cảm thấy anh không sai, cảm thấy tôi cố tình gây sự, tôi và anh không thể quen nhau nữa rồi. Buông tay ra, chúng ta kết thúc rồi, kết thúc thật rồi!"

"Em nói thật, thật sự muốn chia tay với anh bởi vì cái mớ lý luận quá đáng của mình đó sao?" Vẻ mặt Chung Dương vô cùng giận dữ, không biết phải làm sao mới làm Tả Á nguôi giận, mềm không được thì đành phải cứng.

Tả Á tức giận thét lên: "Đúng, Chung Dương, tôi muốn chia tay!"

Chung Dương tức giận buông Tả Á ra, đôi mắt phiếm đỏ giận dữ quát lên: "Được, em nói chia tay vậy thì chúng ta chia tay!"

Tả Á nhìn vẻ mặt tức giận của Chung Dương mà đau lòng không thôi, cô xoay người đón taxi, sau khi lên xe nói địa chỉ, không chịu nổi nữa bật khóc nức nở. Tài xế cũng bị sợ hết hồn, sau đó đưa một tờ khăn giấy cho cô. Tả Á khóc suốt dọc đường, về đến nhà mới ngừng khóc. Cô thanh toán tiền xe xong chạy vội lên lầu.

Cô và Chung Dương đã hết rồi, hết thật rồi!

Ngày hôm sau Tả Á thức dậy rất muộn, vô cùng buồn bã, khó chịu, dường như trong lòng mình như thiếu hụt thứ gì đó, trống rỗng khó chịu. Lúc rửa mặt, thấy mắt mình sưng như hột đào, mặt giống quả khổ qua. Cô muốn cười mà cười còn khó coi hơn khóc.

Rửa mặt xong, cầm túi xách, nhìn lướt qua căn nhà của mình, quyết định trở về trường học. Cô mở cửa định đi ra ngoài, lại thấy trước mặt mình tối sầm, định thần nhìn lại thì ra là Chung Dương. Vẻ mặt anh vô cùng mỏi mệt, cằm lún phún râu. Tả Á liếc nhìn anh ta rồi định đi vòng qua, Chung Dương lại kéo lấy tay cô, không nói một lời đi xuống lầu.

Tay anh túm rất chặt, thậm chí còn khiến tay cô đau đớn. Anh đi rất gấp, rất nhanh, Tả Á lảo đảo chạy theo sau, "Chung Dương, anh lên cơn gì vậy? Buông tôi ra!"

Anh vẫn không nói một lời, đi xuống lầu đi tới trước xe của mình, mở cửa đẩy Tả Á vào rồi lên xe. Tả Á định xuống xe nhưng Chung Dương kéo cô lại, lạnh mặt quát: "Em ngồi yên cho anh!" Gào xong rồi, khởi động xe, quẹo xe chạy ra khỏi khu dân cư.

Tả Á hất tay anh ra, quay đầu không thèm nhìn, nhưng trong lòng thì chua xót từng cơn, cố

gắng không rơi lệ. Hai người không nói một lời, đây là lần đầu tiên không gian nhỏ hẹp này trở nên lạnh lẽo như thế.

Tả Á cho rằng anh muốn đưa cô tới trường, nhưng cuối cùng mới phát hiện tuyến đường không đúng. Cô muốn hỏi nhưng lại không muốn nói chuyện với anh, cho đến khi xe dừng lại, Chung Dương mở cửa xe kéo cô xuống mới phát hiện hai người đang đứng ở cửa cục dân chính. Chung Dương kéo cô vào trong, Tả Á ra sức lùi lại cậy tay anh ra, không chịu đi vào, hoảng hốt nói: "Chung Dương, anh muốn làm gì?"

Chung Dương giữ yên lặng, định ngang ngạnh kéo Tả Á vào trong, Tả Á lại càng hoảng sợ lùi về phía sau. Hai người lôi lôi kéo kéo, khiến những người đến đăng ký kết hôn quay đầu lại nhìn chăm chú, chỉ chỉ trỏ trỏ thì thầm to nhỏ.

Tả Á thấy mình bị lôi sềnh sệch vào cục dân chính, dưới tình thế cấp bách há miệng cắn tay Chung Dương. Chung Dương không đề phòng, bị đau mà buông tay ra, Tả Á thừa cơ bỏ chạy. Chung Dương vội vàng đuổi theo, từ phía sau quắp chặt lấy hông Tả Á, bế cô lên, xoay người đi vào cục dân chính.

Tả Á tức giận hét ầm lên, "Chung Dương, buông tay, buông tay ra!" Tay cố gạt tay anh ra, tức giận khóc lên.

Chung Dương dừng bước, ôm chặt lấy Tả Á, tựa đầu lên vai cô, trầm giọng nói: "Bé cưng, chúng ta kết hôn có được không, anh không muốn chia tay, hôm qua anh không tốt, đừng giận nữa được không?"

"Đồ vô lại, tôi không muốn kết hôn với anh."

Chung Dương siết chặt Tả Á trong vòng tay mạnh mẽ, giày xéo đôi môi Tả Á, dù bất an nhưng lại cố chấp, muốn hòa tan Tả Á như ngọn lửa. Tả Á giùng giằng, đánh đấm anh, nhưng nụ hôn của anh lại càng thêm cuồng nhiệt, dường như muốn cắn nuốt cô. Tả Á dịu đi, sự đấu tranh bất giác biến thành vòng ôm, bàn tay nhỏ bé níu lấy áo sơ mi trắng của Chung Dương, tiếng khóc nhỏ dần.

Chung Dương vẫn chưa thỏa mãn mà buông môi Tả Á ra, nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô, còn có đôi môi bóng loáng, "Bé cưng, đi, chúng ta đi đăng ký." Dứt lời, liền lôi Tả Á đang không hiểu mọi chuyện ra sao đi vào trong.

"Chung Dương, anh đứng lại cho tôi!"

Một tiếng gầm vang lên sau lưng Chung Dương và Tả Á, hai người quay đầu nhìn lại, thấy ông Chung và bà Chung đã đứng đó từ lúc nào không hay. Sắc mặt hai người rất khó coi, cùng đi tới còn có chị của Chung Dương và Lucy.

Chung Dương cười gượng hỏi: "Ba, mẹ, vì sao các người lại tới đây? Sao vậy, biết con kết hôn nên tới chúc mừng sao?"

Ông Chung tức giận đến mức tóc tai dựng ngược cả lên, "Trở về cho tôi, tôi không cho phép, anh và cô ta không thể kết hôn!"

"Ba, đây là chuyện của con, xin ba đừng nhúng tay vào, có được không?" Chung Dương cau mày, đưa tay vuốt mi tâm. Chẳng biết ai lén lút đi đánh tiếng, sao mọi người trong nhà đều biết chuyện rồi? Nghĩ lại thấy cũng phải, anh là người nhà họ Chung, báo chí tạp san đều có anh, chẳng có mấy ai không biết anh.

"Chung Dương, trở về rồi hãy nói, hôn nhân là chuyện lớn, sao em có thể đùa giỡn như thế." Chị Chung Dương khuyên lơn, quan sát Tả Á bằng ánh mắt không mấy thiện cảm.

Lucy kéo cánh tay bà Chung, bà Chung không vui nói: "Chung Dương, con và Lucy đã định sẽ kết hôn rồi, sao con còn có thể hồ đồ như vậy. Lucy kém cô ta điểm nào chứ, loại người như cô ta đừng hòng bước chân vào cửa nhà họ Chung!"

Tả Á như bị ai đó cho một cái bạt tai, Lucy và Chung Dương đã định sẽ kết hôn là sao? Tại sao Chung Dương không nói cho cô biết, loại người như cô thì sao chứ, có gì đáng xấu hổ ư?

"Mẹ, mẹ đang nói gì thế" Chung Dương vội liếc nhìn Tả Á, "Con chưa từng nói muốn kết hôn với Lucy, người con muốn cưới là Tiểu Á. Mẹ, con sẽ không thay đổi chủ ý đâu, xin mọi người tôn trọng Tiểu Á chút, trong lòng con em ấy là độc nhất vô nhị."

"Không phải gần đây con và Lucy đang hẹn hò sao? Cả ngày ở bên nhau, hôm nào Lucy cũng ở chỗ của con, bây giờ con còn nói không cưới Lucy, con coi Lucy người ta là gì chứ?" Bà Chung có vẻ không vui, nhìn Tả Á nói: "Tả Á, nhà tôi vốn không đồng ý cho cô và Chung Dương yêu nhau, cô là ai chính cô rõ nhất, mười tám tuổi đã sống chung với đàn ông, người như cô đừng hòng bước chân vào cửa nhà họ Chung chúng tôi."

Sắc mặt Tả Á lúc trắng lúc xanh, Lucy ngày ngày ở bên Chung Dương, được nhà họ Chung xác định làm con dâu tương lai, chuyện như vậy, Chung Dương có thể không biết không. Thế nhưng anh lại cho phép Lucy bước vào cuộc sống của anh, ở trong nhà anh, nấu cơm, ăn cơm với anh……..

Còn có cô, Tả Á sống chung với đàn ông? Đây là lần đầu tiên Tả Á nhìn thấy người nhà Chung Dương, ông Chung nhìn rất quen mắt, từng thấy trên báo chí tạp san, nhưng cũng không chú ý lắm, hôm nay nhìn thấy tận mắt, trong đầu chợt lóe lên điều gì đó, nhớ lại rất nhiều năm trước, có một người đàn ông đến nhầm nhà.

Cơn giận trong lòng không phải chỉ có chút xíu, Tả Á tức giận hất tay Chung Dương ra, nhìn người nhà họ Chung, lạnh lùng nói: "Cửa nhà họ Chung hấp dẫn như vậy sao? Hôm nay Chung Dương khăng khăng kéo tôi đi đăng ký, hôm qua tôi đã chia tay với anh ta rồi. Tôi chẳng thèm bước vào cửa nhà họ Chung mấy người đâu, cho nên xin các người hãy trông coi con trai của các người, đừng không có phong độ ép tôi đi đăng ký như vậy nữa."

Nói xong lại nhìn về phía Chung Dương, hốc mắt lấp lánh ánh lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến mức đỏ bừng, sắc môi lại trắng bệch, đau lòng nói: "Chung Dương, người nhà của anh thật bất lịch sự, tôi có lòng tự ái và sự kiêu ngạo của tôi, cho nên, tôi……Không thể đi vào trong đó. Chung Dương, xin lỗi…..Tạm biệt!"

Tả Á nói xong, xoay người rời đi. Trong giây phút quay đầu, nước mắt không kiềm được mà tuôn rơi, nóng bỏng mà vô cùng đau xót. Cắn môi, không để cho mình khóc thành tiếng, rời đi vội vã nhưng lại cố gắng ưỡn thẳng lưng.

Chung Dương đỏ mắt nhìn theo bóng lưng rời đi của Tả Á, ngơ ngác đứng chết trân tại chỗ.

Chương 13: Suýt nữa đã mất đi...

Thương tâm khổ sở khiến Tả Á không cầm lòng được nghĩ đến bài hát "Chia tay vui vẻ", lời ca cô không nhớ, chỉ nhớ duy nhất bốn chữ "Chia tay vui vẻ". Nhưng mà, chia tay thì làm sao có thể vui vẻ đây? Mình không hề có chút vui vẻ nào, tâm tình khó chịu không thôi, muốn trốn vào một nơi nào đó không người để khóc lớn lên một trận cho đã.

Cô không muốn về nhà, không muốn gặp bất kỳ người quen nào, chỉ muốn một mình gặm nhắm nỗi đau, một mình âm thầm chịu đựng. Tinh thần bấn loạn đi tới siêu thị mua hai lon bia. Cô muốn uống cho thật say, say rồi sẽ quên đi những chuyện không vui, quên đi bởi vì Chung Dương mà khiến cô vô cùng đau khổ, quên đi thái độ làm tổn thương người của người nhà họ Chung, quên đi việc mỗi người sắp một ngả…..Quên đi sự đau lòng…..

Tả Á ra khỏi siêu thị, vội vàng khui hai lon bia nốc ừng ực, cuối cùng giang thẳng hai tay vứt hết lon rỗng đi. Đầu óc có chút mụ mị, cô ngất ngưỡng bước lên xe buýt, mãi đến trạm cuối cùng tài xế phải nhắc nhở cô xuống xe, có vậy cô mới bước xuống xe với cơ thể lung lay bất ổn.

Dưới sắc trời mông lung, cô đứng trên vỉa hè ngước nhìn bầu trời bao la rộng lớn, ngắm nhìn không gian mênh mông và thần bí thế này. Mơ màng lú lẩn thế nào bỗng nhiên cô lại nhớ tới lần đầu tiên tỏ tình của Chung Dương.

Trong một chiếc xe cạnh bờ biển, anh tỏ tình với vẻ vô lại, còn lưu manh mà hôn cô, sau đó còn rất vô sỉ xông vào cuộc sống của cô, nắm trọn trái tim cô. Nhưng bây giờ, tim đã không còn nữa, trống rỗng đến khó chịu. Không nhịn được nữa Tả Á bật khóc lên, bước xuống bậc thang chạy tới bờ cát, len lỏi qua dãy đá ngầm, lảo đảo nghiêng ngã bò lên một tảng đá cao chừng vài thước ở cách bờ cát rất xa.

Thân thể không vững, tầm mắt mơ hồ, đầu óc choáng váng, Tả Á cúi đầu nhìn xuống mấy chữ "Đá liền cành"* màu đỏ to tướng dẫm ở dưới chân. Đá liền cành gì chứ, đều là lũ chó má, con người cứ luôn không được ở bên nhau, sao đá lại có thể liền cành được chứ? Cô bật cười khanh khách, cười đã một hồi rồi lại khóc tiếp.

Gió rất lớn, rất lạnh thổi vào mặt Tả Á, thân thể đang phát run lập cập, trái tim cũng lạnh lẽo không kém. Hoàn toàn trống rỗng, rỗng đến mức khó chịu, hai chân chợt mềm nhũn ngã ngồi lên mặt đá. Nghẹn ngào cùng với tiếng gió biển tự hỏi: Mình say rồi ư, thế sao trái tim vẫn còn đau đớn đến vậy.

Sắc trời dần tối, bọt sóng ướt át lành lạnh vỗ lên tảng đá, Tả Á vẫn nằm ở nơi đó vừa

khóc vừa cười, giọng nhừa nhựa hát lên bốn chữ "Chia tay vui vẻ". Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên ngắt lời cô. Tả Á nhíu nhíu mày, lục lọi cả buổi mới mò được điện thoại di động trong túi, cố gắng mở hai mắt để tìm nút trả lời, lọ mọ mãi một lúc mới tìm được.

"A lô…..Ai đó, gọi cho tôi làm gì…..Mấy người đang làm phiền tôi ca hát đó có biết không, biết không hả….."

Nghe lời nói bất thường của Tả Á, Kiều Trạch hơi lo lắng hỏi: "Em đang ở đâu? Không về trường học sao?"

"Hi hi hi….." Tả Á cười khúc khích nói, "Kiều Trạch…..Là Kiều Trạch à…..Sao anh biết tôi không về trường học vậy…..Phải…..Phải đó, tôi không có về trường học?"

Ở đầu điện thoại bên kia, Kiều Trạch nghe được âm thanh ầm ầm của tiếng sóng biển, trong lòng mơ hồ thấy bất an, giọng nói cũng khẩn trương hẳn lên, "Em ở đâu?"

Tả Á mơ mơ màng màng quay đầu lại, tay còn lại vỗ lên mặt đá, "Ồh….Tôi đang ở trên một tảng đá, trên một tảng đá rất lớn."

"Rốt cuộc em ở đâu?" Lòng Kiều Trạch sốt ruột đến phát hoảng, lúc này thủy triều đang lên, lại nghe Tả Á nói chuyện mơ mơ hồ hồ, giống như đang uống rượu say vậy.

Tả Á trở người nằm dài ra tảng đá, trong bóng đêm mông lung tìm kiếm mấy chữ to đùng trên tảng đá. Nhận định một hồi lâu mới vui mừng thốt lên, "A ha…..Tìm được rồi, phía trên có chữ này, Đá liền cành…..Đúng rồi, là Đá liền cành."

Nói xong phóng tầm mắt mơ hồ nhìn quanh bốn phía, đôi mắt to tròn trợn trừng lên nhìn tới bốn phía đều là nước biển, vốn là bờ cát, đá ngầm lổm chổm đề đã bị nước biển bao phủ, mà chóp đá chỗ cô ngồi cũng sắp bị lấp mất, ý thức mơ hồ ngay lập tức tỉnh táo, Tả Á hoảng hốt hô lên: "Kiều Trạch…..Kiều Trạch, nước biển lên tới đây rồi, tôi không xuống được, Kiều Trạch…..!"

Kiều Trạch nghe lời Tả Á nói mà tim như muốn ngưng đập, khẩn trương hét lên: "Đừng sợ, tôi sẽ đến đó ngay."

…..

Khi Kiều Trạch cùng dân cảnh xách theo đèn pha chạy tới vùng nước biển nơi Đá liền cành, chiếu rọi tới chỗ của Tả Á thì thấy nước biển đã tràn qua tảng đá ngầm, Tả Á như người chết nằm sóng xoài trên mặt đá, sóng biển vỗ lên người như thể bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ bị dìm xuống biển.

Nỗi sợ hãi như quấn chặt lấy trái tim Kiều Trạch, sắc mặt đông lạnh dọa người, nhìn chòng chọc vào vị trí Tả Á. Dân cảnh quen thuộc hoàn cảnh nơi này nói chung quanh chỗ Tả Á đều có đá ngầm, thuyền bè không cách nào ngang nhiên đi vào được.

Nghe xong lời dân cảnh nói, lòng Kiều Trạch như lửa đốt vội cởi xuống tây trang, không

chút suy nghĩ liền nhảy vào trong làn nước biển lạnh lẽo, ngay lập tức bơi về phía Tả Á. Hai dân cảnh cũng vội vàng nhảy xuống cùng bơi theo qua cứu người.

Khi Kiều Trạch vươn tay ôm Tả Á vào lòng, thời điểm Tả Á quơ múa tay muốn ôm lấy anh, trái tim anh mới có lại nhịp thở ban đầu. Tả Á còn sống, cô ấy không sao rồi. Anh không dám nghĩ tới, nếu như anh không gọi điện thoại, nếu như anh không chạy tới kịp, hậu quả sẽ đáng sợ như thế nào.

Nhưng cũng may, cũng may cô không sao cả, cơ thể chỉ bị lạnh đông cứng thôi. Vốn định đưa cô đến bệnh viện, nhưng Tả Á lại túm chặt chiếc áo ướt nhẹp của Kiều Trạch gào khóc lên bảo không muốn đến bệnh viện.

Thấy Tả Á còn có hơi sức gào khóc, mà hình như cũng không có bị sặc nước biển, sau khi nói lời cảm ơn với mấy vị dân cảnh xong, Kiều Trạch liền bế Tả Á đi đến khách sạn gần đó.

Anh vừa đau lòng vừa thấy giận, tại sao lại uống say tới mức này, thật sự không dám nghĩ cô đã xảy ra chuyện gì. Ném Tả Á lên giường, Kiều Trạch cởi xuống bộ đồ đã bị nước biển ngấm ướt, để lộ ra một thân hình tráng kiện. Sau đó anh lôi Tả Á dậy, vỗ vỗ lên mặt cho cô tỉnh lại. Nhưng Tả Á lại cười khúc khích với dáng vẻ nửa tỉnh nửa say, ánh mắt mê ly ẩn chứa sự đau khổ và cô đơn, nhưng lại không hề hay biết thiếu chút nữa mình đã bị mất mạng, còn lẩm bẩm đừng làm ồn, đừng làm ồn.

Kiều Trạch tức giận không nhẹ, hồn vía anh vì chuyện khi nãy bị dọa cho muốn bay mất, mà cô gái này lại không hề hay biết gì cả, không biết lúc đó nguy hiểm thế nào, cũng không biết tự chăm sóc cho mình. Rốt cuộc vì sao cô lại nổi điên uống say như vậy, còn chạy đến chỗ đá ngầm đó, lại không biết đang mùa thủy triều lên.

Kiều Trạch với sắc mặt khó coi đi vào trong nhà tắm xả đầy bồn nước nóng, rồi trở ra lại phòng ngủ. Anh hơi do dự nhìn sắc mặt tím tái, đôi môi trắng bệch của Tả Á, sau đó đưa tay túm cô dậy cởi ra bộ quần áo ướt đẫm, chỉ chừa lại cho cô bộ đồ lót màu đen. Tròng mắt Kiều Trạch bỗng trở nên âm u, cuối cùng anh chuyển tầm mắt sang hướng khác, bế cô lên ôm vào lòng đi tới phòng tắm, đặt cô vào trong bồn nước ấm áp, cô còn thoải mái lầm bầm một tiếng.

Anh ngồi cạnh trông chừng cô, nếu không, cô không phải bị nước biển dìm chết, mà là bị bồn nước tắm này nhấn chìm chết. Đợi cô có được độ ấm trở lại, anh mới dùng chiếc khăn tắm lớn quấn cô lại bế trở về giường. Tay cô vòng qua cổ anh không chịu buông, làm nũng y hệt như đứa trẻ nói, “Không cho đi…..Không cho đi, ở lại ngủ với em đi, nếu không, em không thèm để ý tới anh nữa.”

Trái tim Kiều Trạch như bị co quắp lại, mặt lạnh túm lấy góc khăn tắm lau mái tóc còn vương nước cho Tả Á, tròng mắt đen ngắm nhìn cô gái đang ôm ở trong lòng. Cô đã trưởng thành rồi, đã là một cô gái xinh đẹp, nhưng vẻ đẹp của cô lại nở rộ vì một đàn ông khác.

Nghĩ tới chỉ một chút nữa thôi Tả Á đã biến mất khỏi cuộc đời mình, trong lòng Kiều

Trạch vô cùng hoảng sợ đau đớn, chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy sợ. Không kiềm lòng được đưa tay ôm chặt lấy cô, nghẹn giọng nói: "Đừng bao giờ dọa người khác như vậy nữa, có biết không!" Giọng điệu ra lệnh, nhưng lại chất chứa bao nhiêu nỗi lo lắng, cũng chẳng quan tâm là cô có thể nghe được hay không, chỉ muốn trấn an nỗi bất an cùng sợ hãi trong lòng mình.

P/S: Tên Đá liền cành hay còn gọi là Đá vợ chồng này được mình chuyển ngữ ra thuần việt ^^. Còn tên Hán của nó là Liên Lý Thạch (liên lý là liền cành, cũng ngụ ý là vợ chồng). Đá được sinh ra ở dưới chân núi Thái Sơn, thành phố Thái An, tỉnh Sơn Đông. Đá có kiểu dáng hoa văn uốn lượn, hình dáng đá cao như bách thụ, màu sắc sống động, hoa văn kết cấu rất rõ ràng, trên và dưới nối thẳng đều nhau, ở giữa có một khoảng cách rộng, bên trong có ghi lại "Tố Viên Thạch Phổ" nhưng rất khó phát hiện ra.

Chương 14

Sau khi Kiều Trạch buông Tả Á ra thì cũng đi tắm nước nóng. Lúc anh quấn khăn tắm, lau tóc bước ra thì hết hồn khi phát hiện Tả Á đang toàn thân mát mẻ không mặc gì định mở cửa đi ra ngoài. Chết tiệt, có bị say cũng không thể ở trần chạy rông được!

Chiếc khăn lông trong tay Kiều Trạch rơi xuống đất, sải bước tới, cánh tay dài duỗi ra ôm lấy hông Tả Á, sau đó khóa cửa lại. Mặt anh âm u vô cùng đáng sợ, nửa kéo nửa ôm Tả Á tới giường, Tả Á lại giãy giụa muốn chạy ra ngoài.

"Em muốn đi đâu?" Sự bình tĩnh và kiềm chế nhiều năm của Kiều Trạch bị khiêu chiến nghiêm trọng vào ngày hôm nay, khóe mắt giật giật, sắc mặt thay đổi liên tiếp. E rằng những sắc thái hiện trên mặt anh ngày nay còn nhiều hơn hai mươi mấy năm qua gộp lại. Không nhịn được thầm mắng, rốt cuộc cô đã uống bao nhiêu rượu. Nếu như Kiều Trạch biết Tả Á uống hai lon bia đã làm loạn đến mức này thì chắc anh bị tức hộc máu chết luôn mất.

Cặp mắt mê ly của Tả Á nhìn Kiều Trạch với vẻ nghi ngờ, đột nhiên khổ sở nói: "Kiều Trạch….Tôi muốn tìm Chung Dương, tôi muốn tìm Chung Dương, ưmh….Không đúng, không thể tìm anh ấy nữa ….Chúng tôi đã chia tay…..Chia tay rồi!"

"Chia tay, tại sao?" Anh buột miệng hỏi, cũng không biết Tả Á đã say đến mức này có thể trả lời bình thường không. Chia tay? Hai chữ này đâm thẳng vào lòng Kiều Trạch, hôm nay cô khổ sở như vậy, thất thường như thế, suýt nữa còn mất mạng cũng chỉ bởi vì chia tay với Chung Dương?

Tả Á nghẹo đầu suy nghĩ, đột nhiên vùi mặt vào bờ ngực trần của Kiều Trạch, nói trong tiếng nức nở: "Kiều Trạch….Kiều Trạch, Chung Dương anh ta….Gia đình anh ta có giấu hồ ly tinh, tôi không cần anh ta, không cần anh ta nữa."

Kiều Trạch ngây ra, không kiềm lòng được nắm lấy vai Tả Á đẩy cô xa ra chút, lạnh lùng quát: "Vì anh ta mà lấy tính mạng ra làm trò đùa sao? Hả?"

"Anh thật hung dữ……Anh thật hung dữ, tôi muốn đi tìm Chung Dương!" Hai gò má Tả Á ửng đỏ, ánh mắt mê ly lẫn khổ sở, giùng giằng, vung quả đấm nhỏ đánh vào bờ ngực cường tráng của Kiều Trạch: "Tôi muốn Chung Dương, tôi muốn Chung Dương."

Kiều Trạch lạnh mặt, đè Tả Á nằm lại trên giường. Tả Á lại muốn đứng lên, nói xằng nói bậy muốn tìm Chung Dương. Kiều Trạch không biết làm sao đành phải giữ chặt cô, giam cầm cô trong lòng, không cho cô dậy, bất đắc dĩ nhẹ giọng dỗ dành: "Nào, ngủ đi, ngày mai dẫn em đi tìm anh ta!"

Tả Á nghe thấy lời an ủi của Kiều Trạch, sau khi yên ổn một lúc lại cọ lên lồng ngực trần của anh, một lát sau lại chu môi nũng nịu nói: "Chung Dương, em muốn hôn anh…..Muốn hôn

anh!”

Kiều Trạch tức giận ghị cô ra, cảm giác khi bị coi là người đàn ông khác không hề dễ chịu chút nào. Mình không phải Chung Dương, người cô cần là anh ta. Anh muốn đứng dậy rời đi, Tả Á lại như loài bò sát, lẩm bẩm trong tiếng khóc đau lòng, “Chung Dương, anh không hôn em, em đi tìm người khác hôn…..Anh đi hôn hồ ly tinh của anh đi….”

Cô say ư? Sao lại điên như vậy? Hay tại sâu trong nội tâm muốn ở truồng chạy khắp nơi như vậy? Sắc mặt Kiều Trạch hết đen rồi trắng, trắng rồi lại đen, rất muốn đập cho cô bất tỉnh để cô yên ổn chút. Thấy Tả Á mặc áo lót ren ẩm ướt, lại muốn nhảy xuống giường, thân hình xinh đẹp cứ lả lướt trước mắt anh.

Kiều Trạch gầm nhẹ một tiếng, cực kỳ tức giận đè cô dưới thân thể, cúi đầu chiếm lấy đôi môi đỏ mọng của cô. Em muốn hôn thì tôi hôn, Kiều Trạch tức giận hôn cô. Cánh môi ngọt ngào như kẹo đường vừa vào miệng liền tan chảy. Lại như hoa anh túc xinh đẹp, vừa hôn đã khiến người ta muốn ngừng mà không được.

Tả Á vô tình đặt tay lên ngực anh, thân thể lo lắng giãy dụa, động tác vô tâm đã phá hủy lý trí của anh. Cô phối hợp há miệng ra cho lưỡi anh đưa sâu vào bên trong. Cô thành thạo đáp lại nụ hôn của anh, khiến anh mất hết khống chế. Thân thể Kiều Trạch căng trướng đau nhức, đôi môi không tự chủ được rời khỏi môi cô, hôn khắp người cô.

Tay cô khoác lên bả vai anh sờ soạng, Kiều Trạch cảm thấy thân thể mình như muốn nổ tung, tròng mắt đen nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quyến rũ động lòng người của cô ở khoảng cách rất gần. Anh cởi xuống vật che đậy trên cơ thể hai người, tách chân cô ra, không cho phép mình do dự mạnh mẽ xông vào.

“Á….Đau quá, Chung Dương……Đau quá!” Tả Á đau đến mức toàn thân cứng đờ, khẽ kêu ra tiếng. Cơ thể Kiều Trạch cũng cứng đờ, Tả Á….. Không ngờ đây lại là lần đầu tiên của cô. Trên mặt có sự ẩn nhẫn còn có sự tức giận tột độ, nện nhẹ quả đấm lên bờ gối, sau đó hôn lên môi Tả Á, không muốn nghe cô lại nhắc đến hai chữ Chung Dương nữa.

Màn đêm kiều diễm nồng đậm không thể tiêu tan, căn phòng rộng lớn chỉ có tiếng thở dốc khẽ khàng của đàn ông và phụ nữ.

Một đêm hỗn loạn, một đêm kiều diễm.

***

Buổi sáng tỉnh lại, đầu Tả Á đau như muốn vỡ ra, vừa mở mắt đã trông thấy làn da màu đồng vô cùng mơ hồ. Sau khi ngẩng đầu lên thì nhìn thấy khuôn mặt của một người đàn ông, cô kinh hãi tái mặt, thân thể không tự chủ được lùi về phía sau, nhưng thắt lưng lại bị siết chặt. Cánh tay mạnh mẽ ôm chặt hông cô, không cho cô trốn chạy. Tròng mắt đen lành lạnh của Kiều Trạch phảng phất vẻ mỏi mệt nhìn thẳng vào cô.

“Anh….Anh….Tôi….Tôi….Chúng ta!” Tả Á lắp bắp không nói nên lời, bất chợt nhớ lại

buổi sáng mấy năm trước, sự khủng hoảng khi tỉnh dậy thấy Kiều Trạch nằm bên cạnh cô, mà nỗi sợ hãi ngày hôm nay khiến tứ chi cô cũng cứng ngắc.

Kiều Trạch nhẹ nhàng hôn lên trán cô, có phần lười biếng nói: "Dậy đi, tôi đưa em đến trường."

Tả Á nhìn gương mặt lạnh tanh của Kiều Trạch mà chỉ thấy đầu mình hỗn loạn, nhận ra toàn thân dưới chăn của mình không một mảnh vải, thân dưới lại đau đớn vô cùng. Trái tim cô nhất thời ngừng đập, vén chăn lên, thấy trên drap giường màu trắng là vết màu đỏ nổ bật, sau đó ôm chặt lấy chăn ngẩng đầu hoảng sợ nhìn Kiều Trạch.

Cô đã ý thức được mình và Kiều Trạch đã xảy ra chuyện gì, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt tái nhợt sa sầm. Cô không muốn tin đây là sự thực, nhất định là nằm mơ, sao cô có thể xảy ra quan hệ với Kiều Trạch được.

Cố gắng nhớ lại mọi chuyện ngày hôm qua, nhưng tất cả trí nhớ có được là khoảnh khắc đau đớn không còn điều gì khác. Vô cùng đau lòng, đột nhiên mất khống chế mà giơ hai tay lên đấm liên tiếp vào ngực Kiều Trạch, gào khóc hỏi: "Tại sao, tại sao, tại sao lại như vậy!"

Kiều Trạch không nhúc nhích để mặc cô đánh, mặc cô trút giận. Nhìn dáng vẻ khổ sở hối tiếc kia của cô, anh không kìm lòng được bắt lấy bàn tay ửng hồng của cô, tròng mắt đen lành lạnh nhìn thẳng vào cô lạnh lùng nói: "Em nói xem tại sao?"

Ánh mắt của Tả Á hoang mang, lòng đau như bị dao cắt, dường như không chỉ mất đi một lớp màng mà còn rất nhiều rất nhiều thứ, nhiều đến mức trong lúc nhất thời cô không biết nó là gì, khổ sở kêu gào: "Tại sao, tại sao anh lại làm vậy?"

Kiều Trạch không nói gì, đưa tay ôm chặt Tả Á đang mất khống chế vào trong lòng, không cho cô cơ hội giãy giụa, để cô vùi vào lòng mình khóc thút thít. Cũng đồng thời phát hiện cơ thể trong lòng mình rất nhỏ bé.

Chương 15: Hiểu lầm

Tả Á rất giận Kiều Trạch, bởi vì anh đã cướp đi thứ quý giá nhất đời mình. Nhưng khóc cũng đã khóc, làm trận cũng đã làm, cuối cùng vẫn không có cách nào có thể thay đổi kết quả, mất thì cũng đã mất, không tìm lại được nữa.

Đành rằng mình và Chung Dương chia tay, thế nhưng sâu trong lòng vẫn còn có chút hy vọng mong manh. Nhưng bây giờ mình và Kiều Trạch đã phát sinh quan hệ, tất cả hy vọng mong manh ấy của mình bị chặt đứt là không thể nghi ngờ. Có lẽ mình và Chung Dương đã thật sự hết duyên rồi.

Đến với Chung Dương từng ấy năm, vào thời khắc nguy hiểm cô luôn bảo dừng lại. Vì tận sâu trong lòng nghĩ rằng, muốn lưu lại thứ gì đó cho Chung Dương sau này, mà có thể gìn giữ cũng chỉ có tấm thân này mà thôi. Chung Dương vì thương yêu cô, cho nên cũng không miễn cưỡng cô. Cũng có lẽ là vì lo lắng cho tương lai, trong tiềm thức cô luôn cảm thấy nếu như Chung Dương có được thể xác mình rồi sẽ không còn quý trọng mình nữa. Vì vậy mà cô đã kiên trì tới cùng, không để xảy ra chuyện vượt quá giới hạn.

Đối với quan hệ trai gái, Tả Á luôn cố gắng kiềm chế bản thân, tự nhận không phải người tùy tiện, nhưng không ngờ chỉ trong một đêm chính mình lại tùy tiện với người không nên tùy tiện. Ba năm gìn giữ từ chối Chung Dương, thế nhưng lại dần độn u mê trao cho Kiều Trạch. Mình không thể hiểu nổi sự kiên trì ban đầu của mình rốt cuộc là vì cái gì, chẳng lẽ tất cả sự kiên trì ấy đều bị phá hủy trong chốc lát chỉ vì một đêm dần độn u mê này?

Ông trời thật khéo đùa. Nhưng trò đùa này lại chẳng hề vui chút nào cả, nó chua sót đến mức chỉ khiến người ta muốn khóc, trái tim đau đớn như ai cào ai xé. Tả Á trở lại trường học với tâm trạng sa sút phiền muộn vô biên, kể cả việc Kiều Trạch đưa cô về trường học cô cũng không từ chối. Lúc xuống xe cũng chẳng thèm quay đầu liếc mắt nhìn Kiều Trạch lấy một cái, đi thẳng một mạch về đến ký túc xá rồi thẫn thờ đi ngủ.

Khi ngủ nằm mơ thấy Chung Dương, mơ thấy mình lưu lạc nghèo túng khi còn ở thành phố T, mơ thấy Kiều Trạch đột nhiên xuất hiện như ông Bụt cứu cô ra bóng tối vực sâu, mơ thấy cơ thể đau đớn như bị chẻ ra, mơ thấy nụ hôn nóng như lửa của anh ta….Cuối cùng chỉ còn lại một chữ ‘loạn’.

Ngày hôm sau, Tả Á đã ngã bệnh, cả người mềm oặt, muốn xuống giường cuối cùng lại cắm đầu ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh. Khi tỉnh lại thì đang ở bệnh viện, trông chừng cô là Mạch Tử, người chị em tốt nhất trong ký túc xá.

Sức khỏe Tả Á xưa nay rất tốt, ít khi ngã bệnh, lần này lại dễ dàng ngã bệnh như thế. Nhưng Tả Á đã hoàn toàn quên mất chuyện mình bị ngâm trong nước biển, cho rằng có lẽ là do sự việc đột ngột phát sinh kia đả kích, mới khiến mình trong lúc nhất thời không chống đỡ nổi, thân thể cũng vì vậy mà tác oai tác quái. Bất thình lình chia tay với Chung Dương khiến

cô không biết phải làm sao, khó nén đau buồn, không thể nào nhanh chóng trở lại như bình thường được, hơn nữa còn cùng Kiều Trạch…..Cô cảm thấy mình sắp điên lên. Vết thương và nỗi đau lòng này cần phải có thời gian để hồi phục. Hóa ra trái tim và cơ thể mình lại yếu đuối đến vậy.

Mạch Tử đưa tay sờ sờ trán Tả Á thử xem nhiệt độ, hỏi: "Tỉnh rồi à, không sao là tốt rồi. Về đến cứ như người mất hồn mất vía, còn lăn ra ngã bệnh, thiệt là hù chết bọn mình đó, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

Tả Á cười cười nói: "Mạch Tử, cám ơn cậu còn phải đến đây chăm sóc cho mình. Mình đỡ hơn nhiều rồi, không sao đâu!"

"Còn bảo không sau đâu à, sốt đến ngất xỉu thế kia, thật là bị cậu hù chết mà."

Cả hai đang nói chuyện, cửa phòng bệnh đột nhiên được mở ra, một người đàn ông tướng tá cao to bước vào, trong tay còn xách theo hộp giữ nhiệt. Tả Á sững sờ nhìn người tới, sắc mặt cũng trở nên khó coi, trong lòng khó hiểu thầm hỏi tại sao anh ta lại tới đây, ngay lập tức vùi đầu muốn ngủ, coi như không nhìn thấy anh.

Mạch Tử cúi đầu nói: "Tả Á, lúc mình nhận điện thoại của cậu, vừa đúng lúc anh Kiều gọi tới, cho nên mình đã nói cho anh ta biết là cậu đã ngã bệnh, cho nên anh ta có lòng đến thăm cậu đấy. Chiều nay còn có lớp, mình về trước nha, mình sẽ xin nghỉ bệnh giúp cậu, cậu hãy dưỡng bệnh cho tốt đi."

Mạch Tử nói xong cũng lên tiếng chào Kiều Trạch, ngay sau đó rời đi. Kiều Trạch ngồi xuống bên mép giường Tả Á, đưa tay giật ra tấm chăn Tả Á đang trùm kín đầu, "Định không gặp tôi luôn sao?"

Tả Á trở người nằm nghiêng lại, mắt nhìn tới cửa sổ tức giận nói: "Biết là tốt rồi!"

Kiều Trạch mở hộp giữ nhiệt, múc ra một bát cháo, "Dậy ăn chút cháo rồi ngủ tiếp."

Tả Á xoay người lại căm tức nhìn bộ mặt lạnh lùng của Kiều Trạch nói, "Kiều Trạch, từ nay về sau, đừng quấy rầy tôi nữa, có được không hả?"

Đôi tròng mắt vốn đã giá lạnh của Kiều Trạch từ từ càng thêm lạnh lẽo như đóng băng, "Định vạch rõ ranh giới, kể đó là tuyệt giao với tôi?"

Tả Á hơi khựng lại nhưng ngay lập tức mạnh miệng nói: "Đúng, từ nay trở đi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, cho nên, mời anh đi mau cho."

"Em khỏe lại tôi sẽ đi." Kiều Trạch lạnh lùng nhìn cô, giọng nói cũng chẳng có chút nhiệt độ, mặt lạnh không cảm xúc làm cho người ở đối diện thấy sờ sợ.

"Anh không đi, vậy tôi đi!" Tả Á ngồi dậy bước xuống giường, mặc dù cơ thể mềm oặt không có sức, cũng rất khó chịu, nhưng Tả Á không thể nào tha thứ cho việc Kiều Trạch đã làm với mình, càng không thể coi như giữa hai người chưa từng xảy ra chuyện gì, mình căm

ghét anh ta, không muốn thấy anh ta.

Nhưng mới vừa đi được hai bước, Kiều Trạch đã đưa tay ôm lấy hông cô, cả giận nói: "Đừng bướng bĩnh nữa, quay lại nằm nghỉ!"

"Không cần anh lo, buông tay!"

Kiều Trạch nổi cáu bế ngang Tả Á lên, đang muốn đặt cô lên giường thì cửa phòng bệnh đột nhiên bị người bên ngoài đẩy vào. Kiều Trạch cũng chẳng thèm quay đầu lại nhìn vẫn tiếp tục đặt Tả Á lên giường.

Tả Á sững người nhìn người đàn ông đang bước vào mà đáy lòng chua chát, hốc mắt nóng lên. Vẻ mặt người đàn ông đẹp trai vừa bước vào đó vốn đang nóng nảy lo lắng từ từ cũng chuyển lạnh, trong đôi mắt thâm thúy thoáng qua nét khổ sở. Trong lúc nhất thời Tả Á không biết nên nói gì, trong lòng cũng khó chịu không thôi, muốn mở miệng gọi anh nhưng cổ họng lại nghẹn ngào không nói ra lời.

Chung Dương đi tới mấy bước, đem chiếc túi xách ngày hôm qua cô bỏ quên trên xe mình đặt lên bàn, cay đắng cười cười nói: "Anh gọi điện đến ký túc xá, nghe nói em bị bệnh…..Em hãy nghỉ ngơi cho tốt, hình như anh tới không đúng lúc rồi."

Chung Dương nói xong xoay người bỏ đi, lúc mở cửa phòng anh bỗng dừng lại, hơi nghiêng đầu nghẹn giọng nói: "Tả Á, nếu em đã yêu người khác, cứ nói thẳng là được." Lần này nói xong xoay người dứt khoát đi thẳng ra ngoài.

Tả Á nằm trên giường bệnh mà ánh mắt nhìn chăm chăm tới hướng cửa, nước mắt cũng không kiềm được nữa rơi xuống, lặng lẽ bật khóc.

Chương 16: có dụng ý khác

Đối với câu nói trước khi đi của Chung Dương, Tả Á cũng chẳng buồn giải thích. Đã chia tay, thì không cần thiết phải giải thích, hơn nữa, quan hệ giữa cô và Kiều Trạch có thể giải thích rõ ràng hay sao? Không có khả năng đó, cho nên chỉ có thể đau lòng nhìn anh rời đi.

Tả Á được truyền dịch ba ngày cuối cùng bệnh tình coi như cũng tạm ổn. Kiều Trạch nói cô khỏi bệnh anh ta đi, quả thật đã giữ đúng lời, đưa cô về đến trường học xong liền rời đi. Tả Á vẫn lên lớp học như thường lệ, mọi thứ hầu như cũng đều như thường, nhưng ai cũng nhận ra được tâm tình cô không vui.

Nhóm bạn gái trong ký túc xá cũng biết chuyện cô bị thất tình, cả nhóm ngoài an an ủi ra cũng chẳng biết làm gì khác. Tả Á không quen nhìn ánh mắt đồng tình của người ngoài, vì vậy hằng ngày đều trốn ở phòng đọc sách trong trường học. Lúc đọc sách thì sững người mất tập trung, đầu óc cứ mãi suy nghĩ về Chung Dương. Có lúc sẽ nghĩ, anh ấy đang làm gì. Buồn cười thật, đã chia tay rồi, còn nghĩ nhiều như vậy để làm gì, cô lại tự cười giễu mình,sau đó lại tiếp tục xem sách. Chung Dương là người đàn ông đã gắn bó với mình suốt ba năm, là người đàn ông đã chiếm giữ trái tim mình suốt ba năm, từ nay đã thật sự biến mất khỏi cuộc đời mình rồi.

Thời gian mới chỉ hơn mười ngày mà cô gầy đi trông thấy, mặt mày hốc hác, hai mắt trũng sâu. Tinh thần vốn tràn trề sức sống nay đã bị vẻ u buồn thay thế. Trong thời gian này Kiều Trạch cũng thường lui tới thăm cô nhưng cô đều tránh mặt không gặp. Về phía Kiều Trạch, sau khi nhận được lời từ chối, chưa từng hé miệng nói lời nào, cô bảo không muốn gặp anh liền bỏ đi.

Tả Á cũng không biết tại sao mọi chuyện lại ra nông nỗi này, người luôn có quan hệ rất tốt lại lâm vào hoàn cảnh khó xử như ngày hôm nay. Kiều Trạch là người đàn ông mà trong lòng cô vẫn luôn sùng bái lẫn cảm kích. Nhưng từ sau khi chuyện xảy ra, anh đã biến thành người đàn ông mà cô căm ghét và thống hận nhất. Chỉ trong mấy ngày, cô mất đi người yêu Chung Dương. Mất đi một người thân cũng như một người bạn đó là Kiều Trạch. Mình lại nghèo nàn chỉ còn có mỗi tiền.

Mạch Tử thấy cô rầu rĩ không vui, bảo cần phải đi xả stress, vì vậy liền bàn với nhóm bạn học cùng ký túc xá đi hát karaoke, còn thuận tiện kéo theo vài anh trai đẹp đi cùng. Tả Á cũng cảm thấy bản thân cứ suốt ngày âu sầu không vui, cuộc sống buồn tẻ tăm tối không có ngày mai, không thể tiếp tục để tinh thần sa sút vậy nữa, vì vậy vứt mọi ưu phiền sang một bên, phấn chấn tinh thần đi cùng với nhóm Mạch Tử. Tả Á điên cuồng ca hát, nhảy múa như muốn đem tất cả buồn bực cùng nỗi đau vứt hết ra ngoài, cả khuôn mặt xinh đẹp ướt đẫm mồ hôi.

Vào toilet rửa mặt, nhìn mình trong gương, Tả Á cảm thấy mình giống như một cái xác không hồn, nước mắt không nén được tràn ra khỏi mi, sau đó cô lại vốc nước lia lịa vào mặt.

Cô không muốn quay lại phòng karaoke nữa, vì vậy gọi điện cho Mạch Tử nói mình có việc nên đi trước bảo mọi người cứ ở lại chơi. Mạch Tử cũng không hỏi thêm gì. Tả Á nói xong liền cúp điện thoại, rồi đi xuống lầu.

Ra bến bên ngoài, Tả Á hít một hơi thật sâu. Người qua lại trên đường lúc này cũng khá vắng vẻ. Một mình đứng ở dưới lầu quán karaoke, giữa ánh đèn sáng rực và trung tâm thành phố ồn ào náo nhiệt, nhưng Tả Á lại cảm thấy mình như mất đi phương hướng, ập vào lòng là sự cô đơn lạnh lẽo.

Tả Á thu lại cảm xúc như sắp tận thế tới nơi của mình. Lúc định ngoắc xe thì bỗng dưng thấy một vật thể màu trắng với bộ lông mượt mà lon ton chạy tới ngồi xổm trước mặt mình. Tả Á giật bắn người thụt lùi về phía sau theo bản năng, định thần nhìn lại thì ra là một chú chó lông xù màu trắng. Bị chó điên tấn công một lần đã lâu trước kia, Tả Á bây giờ không thể nói là sợ chó, nhưng chắc chắn một điều là không hề có cảm tình với nó. Nhưng con chó này nhìn hơi quen quen, hơn nữa còn cực kỳ đáng yêu, trong miệng nó ngậm một bó hoa hồng rất to, đang ngẩng đầu dùng ánh mắt đáng thương nhìn Tả Á.

Chó nhìn cô, cô nhìn lại nó, con chó đang ngồi xổm đột nhiên đứng thẳng dậy, đưa ra một chân trước tạo thành động tác như muốn bắt tay Tả Á.

Tả Á theo quán tính trợn to hai mắt, ngơ ngác nhìn chú chó trước mặt. Động tác lúng túng dè dặt vươn tay ra nắm lấy chân trước của nó. Chú chó há miệng nhả ra bó hoa, sau đó dùng hai chân trước cố gắng nâng lấy bó hoa, rồi lại đứng thẳng lên như đang muốn nói: Xin hãy nhận lấy bóa hoa đi ạ!

Tả Á bị hành động đáng yêu này của nó chọc cho phì cười, sao có loại chó khôi hài thế này, với lại, tại sao nó lại tìm đến mình. Quay đầu nhìn ngó chung quanh, xa xa cũng có người đi đường thỉnh thoảng qua lại nhưng không thấy ai có gì khác thường cả.

Con chó thấy Tả Á không nhận hoa, hai chân sau khập khiễng xoay vòng vòng quanh Tả Á, còn phát ra tiếng kêu đáng thương, động tác dễ thương buồn cười thế này đã hấp dẫn không ít người đi ngang qua đứng lại xem.

Tả Á thật cũng không biết phải làm sao, thấy con chó đang cố gắng lấy lòng mình, cô không ngờ mình lại mềm lòng với con chó này, cũng mặc kệ đang xảy ra chuyện gì, cúi người nhận lấy bó hoa. Chú chó vui sướng kêu lên vài tiếng, sau đó lại đứng thẳng lên đưa ra một chân trước, Tả Á mỉm cười bắt chân nó, người đi đường đứng lại xem cũng không nhịn được cười ầm lên.

"Thích không?" Đang lúc Tả Á bối rối không biết phải làm sao, đột nhiên từ phía sau vang lên giọng nói vô cùng quen thuộc, kế tiếp cả người rơi vào một lồng ngực rộng rãi. Toàn thân Tả Á cứng đờ, gương mặt vốn đang nở nụ cười thật tươi trong nháy mắt như đóng băng. Cũng chẳng thèm quay đầu lại nhìn xem người đàn ông ở phía sau mà ngay lập tức bỏ đi. Nhưng cánh tay của người đó đã nhanh chóng quặc lấy hông Tả Á, cúi đầu nói khẽ vào tai cô:

“Tôi không ngại bế em lên xe đâu!”

Tả Á đùng đùng nổi giận, quay đầu lại trừng mắt nhìn anh cáu kỉnh nói: “Kiều Trạch, anh đừng có quá đáng!” Nói xong xách bó hoa nện vào mặt anh, giãy khỏi cánh tay anh bỏ đi tới ven lề đường.

Bó hoa bị rơi xuống đất, chú chó nhanh nhẩu chạy lại ngậm nó lên. Kiều Trạch chạy đuổi theo Tả Á, chú chó lại chạy đuổi theo Kiều Trạch. Do đi gấp, giày cao gót của Tả Á bị trật đế, Kiều Trạch vội tiến lên chẳng nói chẳng rằng bế bổng cô lên.

Người đi đường chỉ chỉ chỏ chỏ, âm thầm cười trộm, hiển nhiên đã nghĩ rằng họ là đôi tình nhân đang giận dỗi nhau, thậm chí còn có vài cô nữ sinh vô cùng ngưỡng mộ Tả Á, nhỏ giọng than trách bạn trai của mình không được lãng mạn như thế, Tả Á nghe xong cười mà như mếu.

Tuy rằng trời đã tối, nhưng đèn đuốc trên đường lại sáng choang, Tả Á không muốn làm trò hề cho thiên hạ, vì vậy để mặc cho Kiều Trạch bế mình lên xe. Nhưng thật chất cô muốn giãy giụa cũng vô dụng, bởi vì con người này xưa nay luôn bạo lực và ngang ngược như thế.

Tả Á mới vừa ngồi xuống, chú chó đang ngậm bó hoa cũng nhảy lên theo, còn được voi đòi tiên nhảy vào lòng Tả Á. Ngay lúc này Kiều Trạch đề máy cho xe chạy đi.

Tả Á lặng im không thèm nhìn Kiều Trạch, cũng chẳng nói chuyện chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ. Chú chó trong lòng vẫn còn nhọc nhằn ngậm lấy bó hoa. Lúc này Tả Á mới sự nhớ ra, hình như hồi xưa Kiều Trạch có nuôi một chú chó lông xù có tên là Kỹ Sĩ. Nhưng lần đó đến nhà Kiều Trạch ở cô rất sợ nó, sau đó cũng không còn gặp lại nó nữa. Không biết con chó này có phải là Kỵ Sĩ hay không, nhưng nó không có tật xấu thích ôm đùi người khác, vậy chắc không phải là Kỵ Sĩ rồi, Tả Á không dằn được lòng quay đầu lại nhìn kỹ chú chó Kỵ Sĩ.

Thấy dáng vẻ khổ sở khư khư ngậm bó hoa của nó, Tả Á đưa tay giật lấy bó hoa vứt sang một bên, Kỵ Sĩ liền le lưỡi liếm bàn tay cô. Kiều Trạch trông thấy ánh mắt có vẻ sợ sệt của Tả Á, anh mở miệng nói: “Kỵ Sĩ đang lấy lòng em đấy!”

Đúng là Kỵ Sĩ ư, Tả Á đưa tay sờ sờ đầu nó, nghĩ tới bộ dáng đáng yêu của nó mới vừa rồi, trên môi lơ đãng thoáng nở nụ cười nhẹ, trong lòng cũng cảm thấy ngạc nhiên, không biết Kiều Trạch làm thế nào mà Kỵ Sĩ biết nghe lời đến vậy.

Dường như Kiều Trạch cũng biết trong đầu Tả Á đang suy nghĩ gì, bắt chuyện nói, “Chó cũng giống như người, cũng biết nhìn sắc mặt, trước kia em sợ nó, tôi đem nó gởi nuôi ở nhà một người bạn, sau đó đưa nó về, nó không thèm đếm xỉa tới tôi cả một thời gian.”

Tả Á không nhịn được trừng mắt nhìn Kiều Trạch, anh ta đang lấy chó ra so sánh với mình sao? Nhưng Tả Á cũng chẳng thèm để ý, mình ghét anh ta, hận anh ta, “Làm phiền anh đưa tôi về trường học!”

Kiều Trạch lại nói: “Nó biết lấy lòng em như thế, vậy tôi sẽ không đưa nó đi nữa.”

Có ý gì đây, tức là là ngay cả Kỵ Sĩ cũng biết anh ta tốt với mình, còn mình thì lại vô tâm? Tả Á nhìn sang nơi khác, lạnh lùng nói: "Đó là bởi vì nó không biết, có người có dụng ý khác!"

Kiều Trạch ngoặt xe thắng gấp dừng lại ở ven đường, dưới ánh đèn đường mờ nhạt, đôi tròng mắt đen lành lạnh thoáng qua nét cô đơn, giống như rất muốn nổi giận, cũng giống như muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng lại hóa thành mấy chữ lạnh lẽo, "Đúng vậy, là tôi có dụng ý khác!" Nói xong cho xe nổ máy lao đi như tên bay. Môi mím chặt, mặt mày tái mét, hai mắt nhìn chằm chằm về phía trước

Chương 17: Chúng ta làm hòa

Kiều Trạch đưa cô trở về trường học sau đó đi ngay trong đêm, nhớ đến sắc mặt xanh mét của anh, Tả Á không biết trong lòng cô là cảm giác gì.Họ đã từng chung sống hòa thuận như vậy, anh cho cô tình cảm thân thiết nhất, nhưng hiện tại tất cả đều đã thay đổi. Tả Á không biết tại sao hôm nay anh tìm được cô, giống như từng hành động của cô, anh đều biết rõ như lòng bàn tay. Suy nghĩ mãi không ra, cô cũng thôi không suy nghĩ thêm nữa.

Ngày vẫn lặng lẽ yên ả trôi qua, Kiều Trạch cũng không trở lại quấy rầy cô nữa, Tả Á cũng không cưỡng được lòng lại nhớ tới những ngày bên cạnh Chung Dương, cũng sẽ nhận được điện thoại khi anh gọi tới. Nhưng anh ở đầu bên kia điện thoại chỉ im lặng, mà cô cũng thế, cứ cầm điện thoại long ngóng nghe tiếng hít thở của nhau, cuối cùng nghe thấy Chung Dương cúp điện thoại.

Cả hai thật sự không gì có thể nói sao?

Hôm nay cũng như thế, cô nhận được điện thoại của Chung Dương, cho rằng cũng giống như trước kia, sẽ im lặng, nhưng không ngờ, anh đã lên tiếng nói chuyện.

“Tiểu Á, gặp mặt được không?”

Tả Á hơi ngớ ra, tay khẽ run, cô rất nhớ anh, kể cả giọng nói quen thuộc của anh cũng đều nhớ, trong mắt không kiềm chế được ươn ướt, trong tim đau nhói không thôi.

“Tiểu Á, em có nghe không?” Giọng nói Chung Dương có chút căng thẳng, lại cố làm ra vẻ thoải mái: “Không yêu thì cũng có thể làm bạn, không đến mức không chịu gặp mặt anh chứ, anh ở cửa trường học đợi em đó!” Nói xong anh vội vàng cúp điện thoại, chỉ sợ nghe thấy lời từ chối của Tả Á.

Tả Á cất điện thoại vào mà tim nhảy đập dữ dội, rồi lại không kiềm chế được đau khổ, nhưng cô chỉ do dự mấy giây sau đó ra khỏi ký túc xá đi về phía cổng trường phía nam, cô biết anh sẽ đứng ởđâu đợi mình, bởi vì đây chính là sự ăn ý ba năm qua.

Ra khỏi trường nhìn sang bên trái,cô nhìn thấy bóng dáng cao lớn rắn rỏi của Chung Dương lẳng lặng đứng cách đó không xa, vẻ mặt có chút tiều tụy, con ngươi không sáng láng như ngày xưa. Trước kia anh sẽ giang hai tay, chờ cô giống như bươm bướm vùi đầu vào ngực anh. Vậy mà hôm nay, chỉ có thể yên lặng nhìn nhau, từng bước đến gần nhau.

Chung Dương bảo Tả Á lên xe, nói cùng đi ăn một bữa cơm. Tả Á không cự tuyệt, lưu luyến, không kiêng dè muốn nhìn anh thêm một chút, muốn nghe anh nói thêm một chút.

Khi cô ngồi lên xe, anh không khởi động xe dời đi, lại mở miệng hỏi, “Gần đây em khỏe không?”

Tả Á liếc mắt nhìn Chung Dương, nhỏ giọng nói: “Cũng tốt!”

Lời hỏi thăm khách sao cùng câu trả lời xa cách khiến hai người đồng thời yên lặng. Anh không hề gọi cô là bé cưng nữa, cô lại không còn nũng nịu sa vào lòng anh, người cứ nhìn nhau bằng vẻ xa cách. Trong mắt Tả Á dần dần tích tụ một màn sương thật dày, nước mắt như chực chờ muốn rơi xuống, cô vội cúi đầu không muốn để Chung Dương nhìn thấy. Chia tay là mình đánh tiếng, cần gì ra vẻ khóc lóc tội nghiệp. Nhưng theo động tác, nước mắt cũng không tránh khỏi rơi xuống.

Trong lòng Chung Dương quặn đau, vươn tay ôm lấy Tả Á vào trong ngực, ôm thật chặt, cằm tì ở đầu cô khàn giọng nói: “Bé cưng, đừng khóc, là anh không tốt.”

Tả Á vội vàng lau nước mắt đi, cô đã mất đi tư cách khóc lóc trong lòng anh, khẽ đẩy anh ra quay đầu nói, “Lái xe đi.”

Bên môi Chung Dương thoáng nở nụ cười, Tả Á vẫn còn thương mình, cả hai nhất định sẽ ở bên nhau, trong lòngđang vô cùng mong đợi, khởi động xe đến một nhà hàng gần đó, trên đường đi cũng không nói gì.

***

Tả Á cùng Chung Dương tới nhà hàng, Chung Dương đã sớm bao cả căn phòng, khoảnh khắc vừa mở cửaTả Á hơi sững sờ. Cô nghĩ rằng chỉ có mình và Chung Dương, thật sựkhông ngờ người nhà Chung Dương cũng sẽ ở đây.

Chung Dương thấy Tả Á ngây người thì đưa tay giữ chặt hông cô, thân mật nói: “Vào thôi!”

Tả Á hoảng hốt theo Chung Dương đi vào, sau đó ngồi xuống, Chung Dương thì ngồi ở bên cạnh cô.

Mẹ Chung Dương mở miệng trước, có chút không được tự nhiên nói: “Chúng tôi tới cũng không nói trước với cháu một tiếng, cháu không ngại chứ?”

Tả Á chỉ cười nhẹ nói, “Đâu có ạ, bác trai bác gái đến, cháu nên tiếp đãi mọi người, nói thế nào thì cháu với Chung Dương cũng là bạn mà, bữa cơm này cháu mời khách, bác trai bác gái, hai bác thích ăn gì cứ gọi, đừng khách sáo ạ!”

Ba Chung Dương cười ha hả nói: “Con bé này vẫn còn giận chúng ta đây mà, chuyện lần trước, hai vợ chồng già này đãđể cháu chịu khổ rồi, đừng để trong lòng. Chuyện đám trẻ hai đứa, hai bác đúng là không nên nhúng tay vào, trước kia bác đã hiểu lầm cháu, có nói vài lời không lọt tai, cháu không so đo với ông già này chứ?”

Tả Á nghi hoặc nhìn người nhà Chung Dương, sao họ tự nhiên lại nhắc tới những chuyện gì? Thái độ khinh thường cô sao đột nhiên lại chuyển biến như vậy? Đích thân đến xin lỗi mình sao?

Bà Chung cũng cười nói: “Đúng vậy, bà già này cũng thế, hôm nay tới đây là muốn nói rõ,

cháu và Chung Dương qua lại, người già chúng tôi cũng không can thiệp nữa nữa, chỉ cần hai đứa bên nhau vui vẻ là được rồi, kết hôn là chuyện hệ trọng, chờ cháu tốt nghiệp xong, cứ để bác trailo liệu cho hai đứa, hiện giờ ông ấy cũng đang rảnh rỗi, đúng lúc tìm việc gì đó cho ông ấy làm."

Tả Á nghexong lời của ba mẹ Chung Dương, cô đột nhiên đứng bật dậy, sắc mặt tái nhợt lắc đầu nói: "Thật xin lỗi, cháu và Chung Dương đã chia tay rồi, hai bác không cần xin lỗi cháu, hai bác không làm gì sai cả, thật sự không cần làm như vậy. Cháu… Cháu không khỏe, cháu xin phép về trước, thật sự xin lỗi!"

Tả Á nói xong xoay người chật vật rời đi, sắc mặt cô tái trắng đến dọa người, trong lòng Chung Dương căng thẳng vội vội vàng vàng đuổi theo, nhìn Tả Á thất thần chạy xuống dưới, đến thang máy cũng không dùng. Tả Á vẫn còn trách mình, không chịu tha thứ mình sao? Cho dù người nhà không ngăn cản, cô vẫn không muốn ở bên cạnh mình sao?

"Tiểu Á!" Anh chạy nhanh lên mấy bước, vươn tay giữ chặt hông cô, ôm cô vào trong ngực nghẹn giọng hỏi, "Tiểu Á, có phải em không chịu tha thứ cho anh phải không, tha thứ cho anh đi được không, đừng chia tay với anh được không? Tiểu Á, anh nhớ em lắm, anh không nên mập mờ với người phụ nữ khác để tổn thương em, tha thứ cho anh lần này được không, Tiểu Á?"

Lòng Tả Á đau như cắt, đau đến cả người chết lặng, giùng giằng muốn trốn thoát khỏi ngực Chung Dương, "Chung Dương, chúng ta kết thúc rồi, thật sự kết thúc rồi, chỉ còn là bạn, là bạn mà thôi!"

Chung Dương một tay xoay người Tả Á lại, ôm chặt lấy cô, khổ sở thì thầm nói: "Tiểu Á, đừng vì sai lầm này của anh mà từ bỏ tình cảm ba năm của chúng ta, từ bỏ tình yêu của anh dành cho em? Chờ em tốt nghiệp xong, chúng ta sẽ kết hôn, em cũng thấy đấy, người nhà anh không phản đối nữa rồi, Tiểu Á, em nói chuyện đi, nói đi!"

Tả Á giống như người bị rút đi linh hồn, ngơ ngác mặc cho Chung Dương ôm, mặt xám như tro tàn, đau lòngnhư muốn chết đi, nhưng không khóc nổi mà cười cũng không cười được. Phải, sao mình có thể chỉ vì sai lầm một lần duy nhất của Chung Dương mà chối bỏ tình cảm ba năm của cả hai, chối bỏ tình yêu của anh, xóa bỏ những tình cảm tốt đẹp mà anh đã dành cho mình trong quá khứ.

Lúc nói chia tay, cô đã từng mơ tưởng rằng, có lẽ sau khi cãi nhau, cả hai vẫn sẽ vềvới nhau, cô sẽ từ từ quên đi lỗi lầm của Chung Dương, từ từ hòa thuận, từ từ giải quyết tất cả những vấn đề khó khăn, cuối cùng sẽ ở bên nhau.

Nhưng sao cô có thể nói cho Chung Dương biết, người thật sự phạm sai lầm chính là cô, với anh cô kiên trì giữ mình ba năm, nhưng trong đêm đó lại tùy tiện cho người đàn ông khác, mình phải nói với Chung Dương thế nào đây, nói rằng sau hôm chia tay em đã lên giường với người đàn ông khác mất rồi à?

“Chung Dương!” Tả Á khổ sởgọi tên anh, ánh mắt đau khổ nhìn gương mặt vội vàng mong đợi của anh, khổ sở nói: “Chung Dương, xin lỗi, em không thểquay lại bên anh được nữa, chúng ta không thể quay về như trước kia được nữa, người sai không phải là anh mà chính là em. Nếu như…. Nếu như em không cố chấp mà bỏ qua chút sai lầm kia của anh thì chúng ta sẽ ra nông nỗi như ngày hôm nay, Chung Dương, chúng ta không thể ở bên nhau được nữa….Không thể!”

Chung Dương nhìn vẻ mặt bất thường của Tả Á, nghe cô cự tuyệt, trong lòng cực kỳ khó chịu, “Tại sao, tại sao lại nói như vậy, em nói cho anh biết, tại sao không thể quay lại như trước đây, chỉ cần em chịu tha thứ cho anh…Chẳng phải chúng ta sẽ quay về như ngày xưa sao, Tiểu Á, hãy nói là em tha thứ cho anh đi, nói đi!”

Em đã tha thứ cho anh rồi, đã sớm tha thứ cho anh rồi, người nhà anh cũng không còn ngăn cản em vàanhđến với nhau nữa, em và anh vốn có thể trở lại như ban đầu. Nhưng mà tại sao, tại sao đêm hôm đó em và Kiều Trạch lại phát sinh quan hệ? Tại sao? Tả Á nhìn vẻ mặt lo lắng của Chung Dương, nhìn ánh mắt khổ sở của anh, tầm mắt đột nhiên mất đi tiêu cự, cả người chết lặng, thân thể cũng mềm nhũn ngã xuống.

Chương 18: Anh đã sai rồi

Chung Dương thấy Tả Á oặt người ngã xuống, trong lòng càng thêm hoảng loạn, lo lắng gọi tên Tả Á, sau đó ôm chầm lấy cô, luống cuống tay chân bấm vào nhân trung Tả Á, sợ hãi kêu gọi người tới.

Tả Á choáng váng một lúc cũng từ từ tỉnh lại, trước mặt là thần sắc vô cùng nóng nảy lẫn sợ hãi của Chung Dương.

"Tiểu Á, em không sao chứ, để anh đưa em đến bệnh viện, mau chúng ta đi bệnh viện!" Chung Dương nói xong bế Tả Á lên.

Tả Á níu lấy áo Chung Dương, lắc nhẹ đầu nói: "Đừng, em không sao, không cần đến bệnh viện, tìm một chỗ nào đó để em nằm một lát được không? Em chỉ hơi mệt một chút thôi!"

Chung Dương vội vàng kêu nhân viên phục vụ ở khách sạn lấy một phòng, sau khi vào phòng đặt nhẹ Tả Á lên giường, vắt khăn ướt lau mặt cho cô, sau đó rót nước đỡ đầu Tả Á dậy cho cô uống xong mới lo lắng hỏi: "Thấy đỡ hơn chút nào chưa, anh thấy hay là đến bệnh viện đi."

Tả Á lắc đầu nằm xuống nói, "Không sao, thấy đỡ hơn nhiều rồi, vừa nãy chỉ thấy hơi xây sẩm một chút thôi."

Chung Dương thấy sắc mặt của Tả Á có vẻ đã tạm ổn, tinh thần như dây cung kéo căng lúc này cũng được thả lỏng, cúi người ôm chặt cô nói, "Khi nãy em dọa anh sợ chết khiếp, một lát nữa anh phải đưa em đi kiểm tra lại mới yên tâm!"

Tả Á lưu luyến ôm lấy Chung Dương, hít lấy hơi thở quen thuộc từ anh mà trái tim quặn đau khó chịu.

Chung Dương thấy Tả Á ôm mình trong lòng mừng rỡ không thôi, mặt cọ cọ lên tóc cô nói, "Ngủ một chút đi, anh ở đây trông chừng em."

"Em không sao mà!" Tả Á tránh khỏi người Chung Dương tìm đại một cái cớ nói, "Chung Dương, em phải về lại trường rồi, buổi chiều có khóa học."

Cánh tay Chung Dương siết chặt lại rồi buông lỏng, cuối cùng từ từ buông Tả Á ra, thất vọng nói: "Anh đưa em về."

Tả Á bước xuống giường, thấy đầu không còn choáng nữa, toàn thân như chết lặng mới vừa rồi cũng linh hoạt hẳn ra, vì vậy liền từ chối, "Không cần, em đón xe về được rồi, anh ở lại cùng hai bác đi, em tự về một mình cũng được."

Nói xong Tả Á liền cất bước đi tới hướng cửa, cô không dám nhìn vào ánh mắt thâm tình

của Chung Dương, không dám nhìn vẻ mặt khổ sở và thất vọng của anh, như vậy sẽ chỉ càn khiến cô đau lòng hơn.

Nhưng cô vừa mới đi một bước, eo đã bị tóm chặt, Chung Dương ôm ghì lấy Tả Á từ phía sau, bờ môi lành lạnh hôn lên vành tai rồi mặt của Tả Á, kế tiếp xoay người cô lại hôn lên môi, khổ sở thì thào nói: "Tiểu Á, em vẫn chưa chịu tha thứ cho anh sao? Tha thứ cho anh lần này đi, có được không?"

Tả Á mặc cho Chung Dương hôn, trái tim đau đớn như muốn vỡ ra, anh một mực nhận lỗi với cô, một mực muốn cô tha thứ, một mực hối hận tự trách, Tả Á đẩy mạnh Chung Dương ra khổ sở nói: "Chung Dương, em không có trách anh, là sự thật, em không hề trách anh…."

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Chung Dương thoáng qua nét vui mừng, tiến lên nhấc bổng Tả Á khỏi mặt đất xoay một vòng, sau đó ôm theo Tả Á cùng ngã xuống giường, nằm đè lên người cô kích động nói, "Tiểu Á, bé cưng à, chúng ta sẽ trở lại như ban đầu có đúng không, sau này hãy nhìn vào việc anh làm cho hai chúng ta có được không?"

Tả Á cố nén đau lòng nhìn vẻ mặt vui mừng xúc động của Chung Dương, tàn nhẫn nói: "Không, Chung Dương, em không trách anh, nhưng chúng ta vẫn không thể đến với nhau được nữa, anh có hiểu chưa?"

Sắc mặt Chung Dương ngay lập tức tái mét, hàng mày rậm nhíu chặt lại, khó hiểu quát lên, "Tại sao, Tiểu Á, tại sao không thể đến với nhau chứ, em đã tha thứ cho anh rồi kia mà? Hay là, em đã không còn yêu anh nữa, có phải không hả, có phải vậy hay không?"

Chung Đương điên cuồng gào thét với đôi mắt ửng hồng, vẻ mặt vốn kích động vui mừng lúc này đã biến thành đau đớn khổ sở, "Tiểu Á, nói đến cùng, thật ra thì em vẫn chưa chịu tha thứ cho anh có đúng không, có đúng không hả?"

Tả Á khổ sở nhắm nghiền hai mắt gào khóc nói: "Không phải, không phải lỗi của anh, mà em….Em đã lên giường với người đàn ông đó!" Nước mắt lăn dài xuống từ khóe mắt, Tả Á nhắm chặt hai mắt không dám nhìn Chung Dương, cũng không muốn nhìn thấy nét mặt và tâm tình khổ sở của anh.

Thân thể Chung Dương cứng đờ, ánh mắt cuồng loạn trong chớp nhoáng trở nên lạnh lẽo, "Tiểu Á, em nói cái gì?"

"Chung Dương….Em xin lỗi….Em không biết tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy, không phải lỗi của anh, em thật sự không có trách anh nữa, đây là lỗi của em, là lỗi của em." Tả Á hối hận khóc rống lên, nước mắt cũng dàn dụa tuôn xuống, trái tim trận trận co rút đau đớn, cúi mặt nức nở khóc.

Chung Dương từ từ rời khỏi người Tả Á, trái tim như bị ai nện cho một búa thật mạnh, "Tiểu Á, em chỉ lừa anh thôi có đúng không?"

Tả Á cũng từ từ ngồi dậy, nức nở nghẹn ngào khóc, đau lòng tưởng như chết mất, đứng dậy

chậm rãi thụt lùi về hướng cửa, nói năng cũng lộn xộn không rõ ràng: "Không có….Em uống say, em tưởng rằng đó là anh, em cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, Chung Dương, từ rày trở đi, anh đừng đến tìm em nữa….."

Chung Dương như người mất hồn ngẩng đầu lên, thấy Tả Á muốn bỏ chạy tránh né mà tim anh nhói buốt từng cơn, vươn tay ôm lấy Tả Á đang muốn mở cửa chạy đi, gầm nhẹ nói: "Em muốn đi đâu hả?"

"Em….Em về trường….Em muốn về lại trường học….Chung Dương, em….Xin lỗi, em không biết tại sao lại thành như thế này, tại sao….!" Tả Á nói xong bật khóc tức tưởi, trên mặt đều là nước mắt hối hận.

Chung Dương ôm chặt lấy Tả Á không buông tay, cũng không hiểu được trong lòng hiện đang là cảm giác gì, rất là khó chịu. Nhìn Tả Á khóc tức tưởi mà trên khuôn mặt cương nghị của anh cũng toàn là nước mắt. Anh không phải loại người cổ hủ, sẽ không bởi vì lần đầu tiên của bạn gái không dành cho mình mà lại không yêu người con gái trong lòng mình đã chọn.

Bản thân cũng chẳng phải là hạng đàn ông sạch sẽ trong sáng gì, trước khi đến với Tả Á, anh từng quan hệ không ít phụ nữ khác nhưng Tả Á chưa bao giờ soi mói về quá khứ của anh. Nhưng Tả Á chính là bảo bối mà anh đã gìn giữ suốt ba năm, là người con gái mà anh yêu thích nhất, anh đã đợi chờ ngày cô lớn lên, đợi cô trao cho mình thứ quý giá nhất vào đêm tân hôn, nhưng kết quả chờ đợi cuối cùng chính là, bảo bối mà bản thân bảo vệ nâng niu suốt ba năm lại lên giường với tên đàn ông khác. Đã vậy thiếu chút nữa còn vì nguyên nhân này mà cả hai suýt đánh mất đi tình yêu.

Mọi chuyện xảy ra thật con mẹ nó hết sức buồn cười, buồn cười đến nỗi muốn khóc. Đây chính là sự trả giá cho việc đã chơi trò mập mờ của chính mình.

Chung Đương để mặc Tả Á vùi vào lòng mình khóc, cũng chẳng biết từ lúc nào cả hai đã cũng ngồi hẳn trên mặt đất. Mặt Tả Á vùi trong ngực anh, tiếng khóc cũng nhỏ dần, bả vai nho nhỏ sụt sịt run run có vẻ như rất đau lòng.

Chương 19: Định ngày cưới

Cuối cùng Chung Dương và Tả Á cũng làm hòa lại với nhau, mặc dù trong lòng vẫn còn rất khổ sở vì chuyện kia của Tả Á cùng người đàn ông khác, nhưng Chung Dương không muốn chỉ vì chuyện này mà mất đi người con gái mình yêu. Hơn nữa, bây giờ là thời đại gì rồi, đó chẳng qua chỉ là một lớp màng. Tuy rằng, anh cũng rất muốn có được, cũng ích kỷ hy vọng từ đầu đến cuốiTả Á chỉ thuộc về bản thân mình, nhưng ai bảo người phạm sai lầm trước là mình đây, cho nên đã mất đi tư cách để đòi hỏi.

Tả Á hỏi Chung Dương rằng, anh có ngại không, có để ý mình và Kiều Trạch đã xảy ra quan hệ không, có để ý ba năm qua cô khăng khăng không chịu cho anh, nhưng chỉ vì say rượu mất lý trí mà trao cho người đàn ông khác. Chung Dương chỉ nói, bởi vì yêu, cho nên anh sẽ để ý, còn rất để ý nữa là khác, trong lòng cũng không mấy gì dễ chịu. Nhưng bởi vì yêu, anh cũng có thể sẽ không quan tâm. Hơn nữa bây giờ là thời đại gì, ai lại vì một tấm màng mỏng mà canh cánh trong lòng. Cái anh quan tâm chính là cuộc sống sau này của cả hai, vì thế cũng hy vọng cô đừng nên để bụng chuyện này.

Trải qua chuyện này, cả hai lại càng thêm hiểu rõ một chân lý đó là yêu nhau thì phải nên biết quý trọng nhau, đừng để đợi mất rồi mới hối hận không kịp. Chung Dương có dự định muốn kết hôn sớm, mau mau cưới Tả Á về nhà để tránh đêm dài lắm mộng. Cô bé này rất có sức hấp dẫn, không biết có bao nhiêu người mong muốn theo đuổi. Bản bản thân mới có một ngày không gặp mà thiếu chút nữa đã để vuột mất rồi.

Tả Á cũng cố gắng quên đi những chuyện không vui, một lần nữa vun vén cho tình cảm của mình. Chung Dương cũng đang bắt đầu lo liệu hôn lễ cho hai người. Tả Á rất tò mò, không hiểu tại sao người nhà họ Chung lại đột ngột thay đổi thái độ như thế, hỏi Chung Dương mới biết, tất cả đều bởi vì ông nội của cô.

Thì ra, hôm cô và Chung Dương ầm ĩ đòi chia tay ở cửa cục dân chính đã bị chụp hình, thậm chí còn ghi âm lại luôn cả nói chuyện của bọn họ, kể cả những lời nói của ba mẹ Chung Dương cũng bị thêm mắm thêm muối đưa lên báo.

Ông nội Tả Á là một lão thành cách mạng, tuổi đã cao chức vị lại không nhỏ nhưng làm người rất khiêm tốn. Ngày thường rất ít khi quan tâm đến chuyện bọn nhỏ, ai muốn làm gì thì làm. Hơn nữa cũng vì quan hệ chức nghiệp nên không thường xuyên ở nhà, vì thế mà không thân thiện với người trong nhà lắm.

Lần đó vô tình ông nhìn thấy trên quyển tạp chí có ảnh của Tả Á và Chung Dương đang cự

cãi, còn có những lời mang tính nhục mạ kia, đọc xong ông liền nổi giận đùng đùng gọi một cú điện thoại tới cho ba Chung Dương, mắng xối xả một trận như tát nước vào mặt.

Ba Chung Dương trước kia cũng từng đi lính, hơn nữa còn là lính do một tay ông nội Tả Á đào tạo, sau đó bởi vì bị thương rồi xuất ngũ chuyển sang làm ăn buôn bán, và đã trở thành một doanh nhân đứng đầu trong giới thương mại. Vừa nghe lão thủ trưởng gọi điện thoại tới, chưa hiểu đầu đuôi ất giáp gì đã bị quở mắng cho một trận mà chẳng dám hó hé. Cuối cùng mới biết, té ra Tả Á là cháu gái của lão thủ trưởng.

Có thể là vì nể mặt lão thủ trưởng, hoặc cũng có thể là vì thân phận của ông, tóm lại cuối cùng người nhà Chung Dương phải đích thân đến nói tiếng xin lỗi với Tả Á, thậm chí cũng không còn phản đối chuyện kết hôn của cả hai nữa.

Ông nội Tả Á là người có tính tình rất kỳ quặc, nhất là sau khi ba mẹ Tả Á ly hôn, đến cả Tả Quốc Cường là con trai mà ông cũng không thèm nhìn mặt, ngược lại đối với mấy đứa cháu thì rất tốt. Có lẽ là do liên quan đến quân nhân, Tả Á luôn cảm thấy sợ người ông lúc nào cũng nghiêm túc này, nhưng lại rất thích ông nội kể về những chuyện xưa trong quân ngũ, đều là những câu chuyện rất cảm động và đầy nhiệt huyết.

Tả Á luôn thấy xấu hổ mỗi khi nhớ lại cuộc nói chuyện nồng nặc mùi thuốc súng hôm ở trước cửa cục dân chính. Cũng may, rất ít người biết cô là cháu gái của Tả Lập Quân tiếng tăm lừng lẫy, nếu không đã làm ông nội mất hết mặt mũi rồi. Có thời gian cô phải trở về nhận lỗi với ông nội, vì chuyện tình cảm của đứa cháu không tốt này mà làm phiền đến ông nội tuổi đã già còn phải đích thân ra tay.

Mọi chuyện đều trở lại tốt đẹp như lúc ban đầu, trên mặt Tả Á đã có lại nụ cười ngọt ngào hạnh phúc, bạn bè trong túc xá đều nói cô đã tìm lại được sức sống rồi, chỉ có mỗi Mạch Tử là âu sầu xót xa than thở. Ngày nào Tả Á cũng đều nấu cháo điện thoại với Chung Dương bàn bạc chuyện kết hôn, nói với nhau những lời yêu thương nhung nhớ, dường như trải qua sự việc chia tay lần trước, tình cảm của hai người càng thêm gắn bó như keo sơn, chỉ muốn ngày nào cũng được ở bên nhau.

Thấm thoát đã đến kỳ nghỉ đông, đã qua một tháng kể từ sau chuyện Tả Á và Chung Dương làm ầm ĩ đòi chia tay. Chung Dương đưa Tả Á về nhà họ Liễu, việc cưới xin của hai người cũng đã được định vào nửa tháng sau sẽ cử hành hôn lễ.

Người đầu tiên mà Tả Á thông báo là ông nội, bởi vì vẫn còn có người quan tâm cô, loại cảm giác này thật tuyệt. Nhưng trong lòng cũng cảm thấy áy náy, vì không ở gần cùng ba cho nên bản thân cũng rất ít đi thăm ông nội, cũng vì cô luôn nhận thấy rằng ông không thích mình. Có lẽ, mình nên học cách quan tâm người khác trước, chứ không nên khăng khăng đối đãi với những người chung quanh bằng thái độ xa lánh như thế.

Cùng Chung Dương đến thăm ông nội xong, sau đó Tả Á và Chung Dương bàn bạc với nhau quyết định báo cho ba mẹ biết chuyện cả hai kết hôn. Tả Quốc Cường không có ý kiến

gì, ngược lại còn rất vui mừng. Cả nhà cùng ăn một bữa cơm, trao đổi sơ lược lại chuyện hôn lễ. Lúc sắp đi về, Tả Quốc Cường dặn dò Tả Á, mặc kệ cùng mẹ có mâu thuẫn gì đi chăng nữa, nhưng dẫu sao cũng là mẹ con, kết hôn là chuyện hệ trọng nên nói nói mẹ một tiếng.

Chung Dương cũng đồng ý với lời nói của Tả Quốc Cường, vì thế sau khi ra cửa liền cùng Tả Á đi đến nhà họ Kiều. Anh biết rõ, thật ra Tả Á đã tha thứ cho mẹ mình, với lại kết hôn mà không có cha mẹ tham dự, đó là điều tiếc nuối cả cuộc đời.

Đêm nay là một đêm bầu trời đầy sao sáng, Tả Á nghĩ tới mình sắp được gả cho Chung Dương, trong lòng vừa vui sướng lại thấp thỏm. Đi tới trước cửa khu nhà họ Kiều ở, Tả Á lại càng thêm khẩn trương, lỡ như mẹ…..Cô không dám nghĩ, vì không biết mình có chịu nổi hay không?

Chung Dương nhìn ra sự lo lắng của Tả Á, liền đưa tay ôm cô, cúi đầu kề sát hôn lên má Tả Á một cái, động viên nói: “Bé cưng, đừng sợ, có anh ở đây, mẹ vợ tương lai sẽ không có cắn người đâu.”

Thật sự thì Tả Á hơi sợ nếu nhìn thấy Kiều Trạch.

Nhưng càng sợ cái gì thì cái đó sẽ tới, khi Tả Á và Chung Dương bước vào nhà thì nhìn thấy trong phòng khác có ba người: Mẹ, ba Kiều, còn có bộ mặt lạnh lùng không cảm xúc của Kiều Trạch.

Biết cả hai đến, người giúp việc đã chuẩn bị xong cơm tối, ba Kiều cũng tỏ ra thân thiện chào hỏi bảo cùng nhau ăn cơm, còn Kiều Trạch thì vẫn lạnh lùng trước sau như một. Nhưng Tả Á rõ ràng cảm nhận được giữa Chung Dương và Kiều Trạch có mùi thuốc súng, ăn một bữa cơm mà không khí ngột ngạt đến quái dị.

Sau khi ăn cơm tối xong, Tả Á rốt cuộc mở miệng nói ra chuyện cô và Chung Dương sắp kết hôn, ba Kiều cười ha ha bảo rằng chuyện tốt chuyện tốt. Sắc mặt Điền Văn Lệ có chút khác thường, càng không ngờ bà không có gay gắt phản đối nữa. Mà Kiều Trạch thì tòan thân cứng đờ, ánh mắt tối tăm sắc lạnh, âm thầm đưa mắt nhìn thoáng qua Tả Á nhưng vẫn lặng im không nói gì.

Chung Dương ngồi thưa chuyện đúng mực, không ta đây cũng không lòn cúi, lời nói ra khiêm nhường vừa phải, trình bày rõ ràng chi tiết mục đích ngày hôm nay đến. Tóm lại mọi chuyện đã chuẩn bị đâu vào đấy chỉ còn đợi đến ngày nữa thôi, mong người lớn hai nhà dành ra chút thời gian để gặp mặt nói rõ hơn.

Bàn bạc xong mọi thứ, Tả Á thở phào nhẹ nhõm, từ nhà họ Kiều đi ra, đứng dưới lầu, Tả Á kích động ôm lấy Chung Dương vui mừng nói: “Thật không thể tin được đây là sự thực, Chung Dương, em không ngờ mẹ lại không phản đối chúng ta, hơn nữa dường như còn rất quan tâm, có đúng không? Có đúng không hả?”

Chung Dương cười đưa tay gõ nhẹ lên chóp mũi cô, “Dĩ nhiên rồi, vì đó là mẹ em mà, tất

nhiên phải quan tâm rồi, cuối cùng cũng hoàn thành xong một nhiệm vụ vĩ đại. Tả Á, lần này em chạy không thoát đâu, không đúng, là bà Chung mới phải! Đến đây nào bà Chung, mau gọi "ông xã" anh nghe xem, phải dịu dàng một chút, tình cảm một chút."

Tả Á không nhịn được cười, hôn lên môi Chung Dương, ngọt ngào lí nhí nói: "Ông xã Chung Dương…..Em yêu anh!"

Câu nói thổ lộ mềm mỏng của Tả Á khiến trái tim Chung Dương như muốn tan chảy theo, cảm xúc lâng lâng, vươn tay quặc lấy bờ eo thon thả của cô, cúi đầu hôn ngấu nghiến lên môi cô, hôn người con gái tưởng chừng như vuột mất nay đã tìm lại được.

Chương 20: Yêu ai

Trong một căn phòng sang trọng có bốn người đàn ông và một cô gái. Bốn người đàn ông ai nấy cũng đều xuất sắc hơn người, nhưng trong đó chỉ có một người là bắt mắt nhất. Mặt mày lạnh lùng, ánh mắt âm u sâu lắng, bàn tay thon dài đang cầm một cái ly thủy tinh trong suốt, bên trong là chất rượu mạnh đậm đặc.

Một người đàn ông khác trong đó ném một hạt đậu phộng lên cao, sau đó chuẩn xác dùng miệng đón lấy, nhai nhóp nhép rồi quay sang nhìn người đàn ông lãnh đạm kia nói: "Kiều lão đại, người ta đã sắp lấy chồng rồi, anh không lo đi giành lại, mà ngồi ở đây uống rượu giải sầu nghĩ ngợi cái rắm gì hả?"

Dáng người cao lớn của Kiều Trạch dựa vào thành ghế sofa màu đen, đưa tay vuốt vuốt trán, lạnh lùng liếc nhìn người đàn ông vừa mở miệng, không kiên nhẫn nói: "Mọi người cứ chơi vui vẻ, hãy bớt nói nhảm đi."

Cô gái ngồi bên cạnh Kiều Trạch tìm một vị trí khá xa với Kiều Trạch ngồi xuống trước, sau đó kéo lại người đàn ông bên cạnh đang ngăn cản mình mở miệng nói: "Kiều Trạch, khi tới đây, tôi đã giúp anh hẹn Tả Á rồi, một lát đến nữa cô ấy sẽ đến."

Kiều Trạch hạ tay xuống, tròng mắt đen ẩn chứa sự giá lạnh nhìn về hướng cô gái nọ, rõ ràng không vui đối với việc cô đã tự ý quyết định, "Các người ở lại chơi đi!" Nói xong Kiều Trạch đứng dậy bước đi, lúc này cũng không còn ai dám ngăn cản anh nữa.

Thời điểm Kiều Trạch định đưa tay mở cửa thì cửa cũng bị người từ bên ngoài đẩy vào. Một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn đập vào tầm mắt của mọi người. Kiều Trạch cúi đầu nhìn khuôn mặt bé nhỏ xinh đẹp mà mình vô cùng quen thuộc, còn người đến cũng ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt đẹp trai lãnh đạm trước mặt. Trong lúc nhất thời hai người cứ đứng kình nhau như thế. Cô gái trong phòng lúc này mới đứng dậy, vội đi tới giữ tay Tả Á, "Tiểu Á, cậu đã đến rồi à, đợi cậu lâu lắm rồi đấy."

Lúc này cũng có người đi lên kéo Kiều Trạch về ngồi lại chỗ cũ.

Tả Á bị ép ngồi xuống, Mạch Tử từ thành phố Q tới đây, hẹn Tả Á ra gặp mặt vì vậy cô liền chạy tới, nhưng khi nhìn thấy Kiều Trạch còn có mấy người đàn ông xa lạ kia thì có hơi ngỡ ngàng, Mạch Tử rất thân với Kiều Trạch sao?

Mạch Tử không quan tâm đến sắc mặt của Tả Á, nhiệt tình giới thiệu Tả Á với ba người đàn ông lạ mặt, Tả Á cũng chào hỏi lại từng người. Cô đang muốn hỏi Mạch Tử tại sao lại ở đây với Kiều Trạch nhưng còn chưa kịp mở miệng thì ba người đàn ông kia đã cùng lúc đứng dậy bỏ đi ra ngoài.

Dù Tả Á có u mê cỡ nào đi nữa cũng nhìn ra được dụng ý của đám người họ, bọn họ muốn nhường lại không gian cho mình và Kiều Trạch. Ba người đàn ông nói đi là đi, động tác nhanh

như gió. Tả Á cũng đứng dậy nói, "Mạch Tử, nếu không có gì vậy mình cũng đi đây, hôm khác gọi cho cậu!"

Mạch Tử vội vàng kéo Tả Á lại, "Tiểu Á, đừng giận, mình thật sự lặn lội từ xa xôi tới thăm cậu mà, không dám quấy rầy cậu nên nhờ anh Kiều tới đón mình, sau đó mình túm theo anh ta đến đây cùng đợi cậu luôn."

"Vậy bây giờ mình đến rồi, cậu còn muốn ở lại đây làm gì, đi thôi, về nhà mình." Tả Á liếc xéo Mạch Tử, lôi kéo cô tính đi. Mạch Tử nhanh nhẹn đá mắt với Kiều Trạch.

Kiều Trạch đưa tay giữ lại cổ tay Tả Á, nhìn Mạch Tử nói: "Cô ra ngoài trước đi."

Mạch Tử bảo Tả Á ở lại nói chuyện với Kiều Trạch một chút đi, ngay sau đó tự mình đi ra ngoài. Nhìn bàn tay Kiều Trạch giữ lấy cổ tay mình, trong lòng Tả Á cực kỳ không vui, dùng sức giãy giụa, nhưng tay của anh cứ như mọc rễ trên da thịt cô, làm sao cũng không giãy ra được.

"Kiều Trạch, anh làm vậy là có ý gì, buông tay ra." Tả Á nói xong lại giùng giằng đứng dậy, Kiều Trạch lại dùng sức kéo lại, Tả Á lao thẳng vào lòng ngực rắn chắc của anh, cô giận đến cả khuôn mặt cũng đỏ bừng, căm tức nhìn Kiều Trạch hỏi: "Kiều Trạch rốt cuộc anh muốn sao hả?"

Đôi mắt giá lạnh của Kiều Trạch nhìn gương mặt tức giận của Tả Á, mạch suy nghĩ bỗng quay về lần đầu tiên cả hai gặp nhau. Khi đó, cô đang đứng trên ghế để treo tấm rèm cửa sổ trong phòng khách, tuy rằng dáng người cũng không tính là thấp, nhưng là cửa sổ sát đất, cô với lên vẫn rất khó khăn, lúc đó bộ dáng tức giận của cô cũng như thế này, mặc dù nổi giận nhưng vẻ mặt lại vô cùng đáng yêu.

Băng ghế ngồi bị cô đứng lên lắc lư chông chênh, khi ấy anh thật có hơi lo lắng rằng cô sẽ bị ngã xuống. Vừa nghĩ như thế, quả nhiên cô đạp lật cái băng ghế, theo tiếng la hoảng sợ thì cả người cũng ngã xuống, lúc ấy anh đã dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới, cô vững vàng rơi vào lòng anh. Cơ thể mềm mại, mang theo hương thơm của thiếu nữ. Khoảnh khắc đó, ánh mắt hai người nhìn thẳng vào nhau, anh lạnh lùng điềm tĩnh, còn cô xinh đẹp động lòng người.

Hình như cô luôn có thái độ thù địch đối với từng người xuất hiện trong căn nhà này. Sau giây phút động lòng, cô đưa tay đánh vào ngực anh, còn không biết cám ơn mà hô to, "Anh là ai, tại sao lại ẵm tôi, mau thả tôi xuống, đồ lưu manh!"

Lần đầu tiên trong đời Kiều Trạch bị người khác mắng là đồ lưu manh, thấy cô nổi giận phình to hai gò má, anh không nói lời nào ném thẳng cô lên ghế sofa, khiến cô càng thêm tức giận, nói anh tại sao thô lỗ và không có văn hoá như vậy. Anh chỉ lạnh lùng liếc cô một cái, cô liền im miệng không nói nữa, hình như rất sợ anh.

Sau đó chị dâu Điền Văn Lệ từ phòng tắm đi ra, mới giới thiệu cho đôi bên biết nhau. Thì ra cô chính là Tả Á, cô con gái út của chị dâu. Có lẽ kể từ giây phút đó, người con gái nhỏ bé

ấy đã khắc sâu vào trong tim anh, khó có thể quên được.

Kiều Trạch nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ bé của Tả Á, trong lòng vô cùng rối rắm, đứng dậy kéo theo Tả Á đi ra ngoài.

Tả Á nhìn gương mặt lãnh đạm cùng đôi mắt rét lạnh của Kiều Trạch mà không biết anh ta đang nghĩ gì, theo quán tính thấy sợ anh mà cũng oán hận anh, "Anh đưa tôi đi đâu? Thả tôi ra!"

Dường như Kiều Trạch đã mất hết kiên nhẫn, bất thình lình dừng bước, cánh tay dùng sức ghịt mạnh, Tả Á va vào lòng anh, thắt lưng cô bị anh siết chặt, cả người bị áp sát vào ngực anh, bờ môi mang theo mùi rượu thoang thoảng hung hăng hôn lên môi Tả Á. Nụ hôn ngang ngược của anh gần như là gặm cắn môi Tả Á, hôn đến Tả Á không thể nào thở nổi, răng môi va vào nhau khiến cô vô cùng đau nhức.

Tả Á dùng sức cắn anh một cái thật mạnh, đến khi nghe có mùi máu tươi mằn mặn Kiều Trạch mới buông Tả Á ra. Tả Á được tự do liền vung tay tát lên mặt Kiều Trạch một cái phát ra tiếng giòn tan vang dội.

Anh có thể tránh né bạt tai này nhưng anh lại không tránh, tròng mắt đen giá lạnh còn mang theo đau đớn nhìn thẳng vào khuôn mặt vừa xấu hổ và giận dữ của Tả Á, từng bước từng bước tiến tới gần cô, ép cho đến khi cả người cô dán lên vách tường lạnh lẽo. Anh mới duỗi ra hai tay chống lên mặt vách tường vậy cô ở chính giữa, khiến cho Tả Á có cảm giác bị áp bức không thở nổi.

Kiều Trạch đưa một tay ra, Tả Á không nhịn được rụt người lại, tưởng rằng Kiều Trạch muốn đánh mình, nhưng ngón tay lạnh lẽo của Kiều Trạch lại rất êm ái xoa nhẹ lên mặt cô, lau đi những giọt nước mắt chẳng biết đã chảy xuống từ lúc nào.

"Tại sao khóc?" Trên mặt anh hằn lên nét cô đơn buồn bã, anh tự tay nắm lấy bàn tay Tả Á đặt lên ngay tim mình, hai mắt ửng hồng còn có chút khổ sở nói: "Nơi này, vẫn luôn dành cho em, em có biết hay không?" Vẫn luôn để như vậy đã sáu năm năm tháng rồi!

"Tôi chưa từng nghĩ sẽ làm tổn thương em." Anh nói xong đột nhiên dịch người về phía sau, đứng ở ngưỡng cửa nhìn cô nói, "Tả Á, thật ra em cũng không hiểu được con tim mình, em hãy tự hỏi lại lòng mình xem, người em yêu là ai!"

Chương 21: Biến đổi lớn trước kết hôn

"Tôi chưa từng nghĩ sẽ làm tổn thương em." Anh nói xong đột nhiên dịch người về phía sau, đứng ở ngưỡng cửa nhìn cô nói, "Tả Á, thật ra em cũng không hiểu được con tim mình, em hãy tự hỏi lại lòng mình xem, người em yêu là ai!"

Tả Á tựa vào tường tức giận nhìn Kiều Trạch, cất tiếng thét to lanh lảnh nói: "Người tôi yêu là Chung Dương, là Chung Dương. Hơn nữa tôi yêu ai chẳng có liên quan gì đến anh. Kiều Trạch, nếu như không có đêm hôm ấy thì chúng ta còn có thể là bạn, hoặc người thân, nhưng bây giờ, chúng ta cái gì cũng không còn. Vì vậy, mong rằng từ nay về sau, xin anh đừng lảng vãng xuất hiện trước mắt tôi nữa, cũng đừng đến làm phiền tôi." Tả Á nói xong bỏ đi ra cửa, muốn đi lướt qua Kiều Trạch đưa tay mở cửa thì đột nhiên cảm thấy trước mắt biến thành một màu đen, thân thể không ổn định từ từ ngã xuống.

Không biết qua bao lâu, Tả Á mới mơ màng tỉnh lại, tầm mắt mơ hồ thấy bóng dáng cao lớn của Kiều Trạch cùng một người đàn ông lớn tuổi mặc áo trắng đứng cùng với nhau, hình như đang trao đổi vấn đề gì đó.

"Bệnh nhân đã mang thai 40 ngày, sở dĩ bị ngất xỉu là do mệt vì kiệt sức, lại thêm tâm trạng xúc động, hoặc do hoàn cảnh xung quanh quá ngột ngạt….Nhưng hiện đã không có vấn đề gì, tất cả đều rất tốt, sẽ tỉnh lại ngay thôi….."

Tả Á chóng mặt lắc lắc đầu, cái gì mang thai, cái gì 40 ngày, đang nói ai vậy? Còn đang nghi hoặc thì bóng dáng cao lớn rắn rỏi của Kiều Trạch đã đi tới, gương mặtlãnh đạm đẹp trai bỗng phóng đại rõ rệt ngay trong tầm mắt cô.

"Tôi làm sao vậy, tại sao tôi lại ở bệnh viện?" Tả Á rốt cuộc cũng tỉnh táo lại nhìn quanh bốn phía, trong lòng bắt đầu lo lắng dữ dội, "Tôi…..Tôi muốn về nhà."

Nói xong vùng vẫy muốn ngồi dậy, nhưng bị bàn tay Kiều Trạch ấn giữ vai Tả Á lại để cô nằm, "Bây giờ em không thể đi."

Tả Á cau mày tức giận nhìn Kiều Trạch, "Tại sao, anh dựa vào đâu mà cản tôi….Tôi muốn về nhà, tôi không muốn ở bệnh viện, tôi đã không sao rồi!"

Bác sĩ đi tới, là một ông lão lớn tuổi mặt đầy nếp nhăn, rất nghiêm túc nói: "Cô đã mang thai, bản thân sắp sửa làm mẹ, sao có thể lơ là bất cẩn như vậy được chứ, cô phải ở lại bệnh viện một ngày để quan sát, như vậy sẽ tốt cho cả người mẹ lẫn đứa bé. Anh Kiều, hãy chăm sóc cô bé cho thật tốt, phụ nữ mang thai tâm tình thường hay cáu gắt như thế." Bác sĩ nói xong xoay người đi ra ngoài.

"Tả Á!" Kiều Trạch thâm tình gọi tên cô, đôi mắt luôn thâm trầm, vẻ mặt mặc dù lãnh đạm, nhưng dường như đang ẩn chứa sự xúc động lẫn vui sướng.

Mang thai? Mang thai? Nhất định là đang nói đùa thôi, sao mình có thể mang thai được kia chứ, mình còn phải lập gia đình, còn gả cho Chung Dương mà mình yêu nhất, sao có thể mang thai được, đã vậy còn mang thai không phải là con của Chung Dương.

Tả Á chết cứng nằm một chỗ, giống như bị sét đánh trúng, đôi mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm Kiều Trạch, vẻ mặt trong nháy mắt tái nhợt không còn chút máu, lắc đầu hốt hoảng kêu lên: "Không, đây không phải là thật, không phải, không phải…..!"

Tròng mắt đen của Kiều Trạch nhìn chằm chằm khuôn mặt mang theo điều sợ hãi của Tả Á, đưa tay nắm bả vai cô, "Tả Á…..Lời bác sĩ mới nói, không phải em cũng nghe thấy sao?"

Lời nói mang thai 40 ngày, mang thai 40 ngày của vị bác sĩ khi nãy lại hiện lên trong đầu Tả Á, câu nói ấy giống như ma chú vang vọng trong đầu cô. Đầu Tả Á ong ong, cảm giác tuyệt vọng như trời đất sụp đổ tới nơi, lo lắng lắc đầu hoảng sợ nói: "Không, tôi không có, Kiều Trạch, mấy người gạt tôi, tôi không có mang thai, sao tôi có thể mang thai được, tôi còn phải đám cướivới Chung Dương nữa, chúng tôi sẽ có những đứa con riêng của mình, tôi không có mang thai!"

Trong đôi mắt Kiều Trạch đều là vẻ khổ sở, "Bình tĩnh lại đã Tả Á!"

"Tôi không tin, tôi không tin, không đâu, không đâu!" Tả Á mất bình tĩnh kêu gào ầm ĩ, vũng vẫy khỏi bàn tay Kiều Trách, nước mắt đau khổ dàn dụa tuôn xuống. Tay Kiều Trạch giữ chặt bả vai Tả Á để cho cô dịu bớt cơn kích động. Tả Á tức giận đánh loạn xạ vào Kiều Trạch, ngay lúc này chỉ muốn rời khỏi nơi đây càng sớm càng tốt, không muốn nhìn thấy con người này nữa.

Kiều Trạch nhìn Tả Ágần như suy sụp, ôm cô vào lòng siết lấy thật chặt, không để cho cô lộn xộn. Tả Á liều mạng giãy dụa, vũng vẫy không bao lâu sau đó cong hai tay thành hai quả đấm, đánh liên lục lên lưng Kiều Trạch, khóc khàn cả giọng, từng giọt nước mắt nóng bỏng từ gương mặt dính lan sang cổ Kiều Trạch.

Kiều Trạch để mặc cho cô đánh, chỉ biết dùng hết sức ôm lấy cơ thể đang cùng cực thống khổ vào trong lòng. Tả Á khổ sở nghẹn ngào khóc nức nở, vừa đau lòng vừa hoang mang, cô không biết mình phải làm sao, giống như đang đi trên vách đá, đi tới phía trước thì không có đường, lui về phía sau thì có sói ác cản đường, cô thật giống như đã đi đến đường cùng.

Mình phải làm sao đối mặt với Chung Dương, làm sao mở miệng nói với Chung Dương là mình đã có con với Kiều Trạch vào thời điểm cả hai gần sắp kết hôn. Nhưng sao mình lại có con với Kiều Trạch chứ, Tả Á đau đau xé cõi lòng bao nhiêu thì càng hận Kiều Trạch bấy nhiêu, hận anh đã hủy đi cuộc đời cô, hủy hoại đi mọi thứ của cô.

Tiếng khóc nhỏ dần, Tả Á cũng bình tĩnh lại, nhưng chỉ ngơ ngác không nói chuyện. Kiều Trạch lặng nhìn gương mặt trắng bệch muốn nói gì rồi lại thôi của Tả Á, trong lúc nhất thời trong phòng bệnh an tĩnh đến khác thường, yên tĩnh như thời gian đang ngừng hoạt động.

***

Do tâm tình Tả Á hơi bất ổn, sáng hôm sau Kiều Trạch liền đón Tả Á ngơ ngơ ngáo ngáo về lại nhà mình. Tả Á không phản kháng cũng không từ chối, để mặc cho anh bế cô lên lầu.

Nơi này là nơi cô quen thuộc, nơi này đã từng là cảng tránh gió của cô, là nơi tâm hồn cô có thể tìm được an ủi bình tĩnh, nhưng hiện tại, nơi này làm sao lại đáng ghét đến vậy? Kỵ Sĩ thấy cô chạy tới, vốn định nhiệt liệt hoan nghênh nhưng dường như cũng phát hiện không bình thường, liền quay ngược đầu đi trở về ổ của mình.

Kiều Trạch vào phòng ngủ đặt cô ở trên giường lớn, nhìn cô an tĩnh giống như không khí, nhưng anh cảm được cô rất hận và oán ghét mình. Giữa hai người chỉ có sự im lặng, Kiều Trạch ngồi xuống cạnh Tả Á làm cho chiếc giường lún sâu xuống, anh cúi người ôm chặt lấy cô nói, "Tả Á, đừng hận anh….."

Thân thể Tả Á chợt cứng ngắc liếc nhìn sang Kiều Trạch nhưng không nói gì, cũng không giãy giụa, chỉ là cắn môi, ánh mắt cô đơn trống rỗng. Sau một hồi Kiều Trạch mới buông cô ra, xoay người đi ra ngoài làm điểm tâm cho cô. Mà khi anh xoay người thì nước mắt Tả Á tuôn đầy trên mặt, cắn chặt môi không cho mình bật ra tiếng khóc.

Trong đầu cô lúc này chỉ luôn nghĩ phải làm thế nào? Phải nói với Chung Dương ra sao, nên giải quyết cái sinh mệnh bé nhỏ đột nhiên xuất hiện này như thế nào? Chung Dương, hôn lễ, đứa bé, Kiều Trạch, giống như bốn lưỡi dao đâm thẳng vào trái tim lẫn linh hồn cô.

Lồng ngực như một cái hang động bị phá tung, thật là đau cũng thật là lạnh. Cô đột nhiên đứng dậy, giầy cũng không mang, điên cuồng mở cửa chạy ra ngoài. Xuống tới dưới lầu, gió bên ngoài rất lạnh, khiến cho cô không nhịn được co rúm người lại. Cô chân không chạy trốn ra khỏi khu chung cư, chân không cảm thấy đau mà chỉ cảm thấy đau lòng.

Cô đứng ở bên lề đường, nhìn dòng xe tới xe lui qua lại mà cảm giác mê mang khổ sở. Từ sau lưng truyền tới tiếng gọi lo lắng ầm ĩ còn có tiếng bước chânđuổi theo của Kiều Trạch, Tả Á vội vươn tay cản một chiếc xe taxi rồi mở cửa lên xe.

Tài xế hỏi: "Thưa cô, đi đâu vậy?"

"Cứ chạy đi ạ!" Cô cũng không biết mình có thể đi nơi nào.

Bảo xe chạy lung tung không mục đích trên đường, cho tới khi bỏ rơi Kiều Trạch đang lo lắng bất an ở rất xa, cuối cùng không còn nhìn thấy anh nữa. Mới cho xe dừng lại ở vùng ngoại ô, Tả Á tiện tay đưa cho tài xế 100 đồng tiền, không đợi thối lại tiền liền bỏ đi như người mất hồn mất vía.

"Cô à, cô không sao chứ?" Tài xế nhìn vẻ mặt khác thường của Tả Á cũng thấy lo lắng mở miệng hỏi thăm.

Tả Á quay đầu lại, sắc mặt tái nhợt lắc lắc đầu nói, "Tôi không sao, tôi đang về nhà đây."

Tả Á nói xong đi như người mất định hướng, mà lúc này điện thoại di động của cô bỗng vang lên, lấy điện thoại trong túi ra thì thấy là của Kiều Trạch gọi tới, cô tức giận nhấn tắt cuộc gọi.

Nhìn trên màn hình điện thoại rất nhiều cuộc điện thoại gọi nhỡ, đa số đều là Chung Dương gọi tới. Lòng Tả Á co rút đau đớn, từ từ trượt người ngồi bệch xuống đất, coi như chốn không người bật khóc lớn tức tưởi, Chung Dương, Chung Dương, em xin lỗi, em xin lỗi!

Chương 22: Em đã có thai

Chung Dương gửi liên tục rất nhiều tin nhắn.

“Bé cưng, em đang ở đâu? Mau nghe điện thoại.”

“Bé cưng, anh rất lo lắng cho em, mau nghe điện thoại đi.”

“Xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao không nhận điện thoại?”

“…..”

Tả Á vừa khóc vừa đọc, trong lòng đau đớn không thôi, người qua đường đứng lại xem càng lúc càng đông, có một bác lớn tuổi tốt bụng hỏi cô bị làm sao, xảy ra chuyện gì, thậm chí có người gọi điện thoại báo cảnh sát, mà Tả Á lại hồn nhiên không biết.

Cho đến khi có một vòng tay ấm áp ôm chặt lấy cô, cô mới giật mình hoàn hồn, lo sợ không yên nhìn đến gương mặt nóng nảy tức giận của Chung Dương. Trong tiếng còi cảnh sát chói tai, dường như Chung Dương đang nói cảm ơn với người nào đó, sau đó bế Tả Á đi chân không đặt vào trong xe.

Chân Tả Á bị đông lạnh làm Chung Dương rất đỗi đau lòng, vội cởi khóa áo Jacket, đem chân Tả Á đặt vào trong ngực sưởi ấm, đưa tay lau nước mắt lạnh lẽo trên mặt cô, lại ôm lấy cô, “Tiểu Á, em sao vậy, nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì?”

Thân thể Tả Á đang phát run, cũng không còn khóc nữa, chỉ tái mặt run lẩy bẩy ở trong ngực Chung Dương. Thấy Tả Á ngơ ngác như bị mất hồn, giầy cũng không mang, chẳng lẽ gặp phải lưu manh? Nhưng cô lại không nói lời nào, anh hôn lên mặt cô một cái nhỏ giọng nói: “Đừng sợ, không sao rồi, chúng ta về nhà.”

Chung Dương buông Tả Á ra, khởi động cho xe chạy về hướng ngôi biệt thự nhà anh.

Đến nhà, Chung Dương bế Tả Á vào phòng, không nói một lời đem Tả Á đặt lên giường, rồi sau đó đắp lên cho cô cái chăn thật dày, tiếp theo anh cũng nằm xuống bên cạnh cô, “Tả Á, em sao vậy, sao không nói chuyện, ai bắt nạt em, nói cho anh biết, anh nhất định sẽ không tha cho người đó, kẻ cả người trong nhà em cũng thế.”

Ánh mắt Tả Á giật giật nhìn gương mặt tuấn tú lo lắng của Chung Dương, giọng nói bởi vì khóc quá nhiều nên hơi khàn, há miệng muốn nói nhưng cuối cùng lại nói không ra lời, chỉ ôm chặt lấy Chung Dương, nước mắt thấm ướt cả ngực anh.

“Ngoan, đừng khóc, nói cho chồng nghe xem, em bị làm sao?” Chung Dương kiên nhẫn dỗ dành, tay vuốt vuốt lên tóc cô, không biết cô đã ở ngoài trời lạnh bao lâu mà cả người lại đông lạnh thế này, lại kéo cở thể lạnh lẽo của cô vào lòng ôm thật chặt: “Anh đi pha nước cho

em tắm, tắm nước nóng xong sẽ thấy ấm hơn."

Tả Á không trả lời, Chung Dương đứng dậy đi vào phòng tắm, đổ đầy nước ấm cho Tả Á đi tắm, thầm nghĩ Tả Á nhất định vừa mệt vừa đói, sau đó gọi đồ ăn mua ngoài. Nghĩ tới Tả Á đi chân trần khóc thất thểu một mình ngoài đường, nghĩ tới bộ dáng bi đau đớn khổ sở ấy của cô, tim anh tê rần đau nhói. Đợi cô tắm rửa, ăn một uống xong sẽ hỏi thử xem rốt cuộc cô bị làm sao.

Tả Á tắm rất nhanh, mặc quần áo của Chung Dương đi ra, quần áo rất rộng mặc trên người cô có chút buồn cười, Chung Dương đi tới, ôm vai dìu cô đi tới phòng ăn, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thơ thẫn của cô, khẽ cau mày nhỏ giọng nói: "Ăn trước chú gì đi, đói bụng rồi đúng không?"

Chung Dương bảo Tả Á ngồi xuống, đẩy thức ăn tới trước mặt cô, rồi đặt đũa vào tay cô nói, "Mau ăn đi!"

Tả Á không có khẩu vị, đờ đẫn gắp lên một miếng sườn rán, cho vào miệng, lại đột nhiên cảm thấy buồn nôn, vội bỏ lại đôi đũa nhanh chóng chạy đến hướng phòng vệ sinh. Chung Dương bị dọa sợ vội vàng chạy theo, nhưng Tả Á đã khóa trái cửa ở bên trong.

"Tiểu Á, em làm sao vậy, khó chịu ở đâu?" Anh sốt ruột đứng ở bên ngoài nói vọng vào, không hiểu tại sao Tả Á khác thường như vậy, lo lắng gãi gãi đầu, "Tiểu Á, mau ra đây, chúng ta đi bệnh viện nha?"

Tả Á nôn thốc nôn tháo một hồi, lại chẳng nôn ra được thứ gì, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt, ánh mắt vô hồn, tóc tai lộn xộn của bản thân mình ở trong gương, cô mở khóa vòi nước vốc nước lia lịa lên mặt.

Sao lại có phản ứng nhanh như vậy, mới vừa biết được mang thai liền có phản ứng ngay ư? Trước đó không biết, không phải vẫn bình thường đấy sao? Tả Á không nhịn được lại rơi nước mắt, Chung Dương ở bên ngoài lo lắng gọi cô, cô lại tạt dòng nước lạnh lẽo lên mặt vài cái, để cho đầu óc mình tỉnh táo mới xoay người mở cửa ra.

Thấy sắc mặt khó coi của Tả Á khiến cho lòng Chung Dương hoảng sợ không yên, vội vươn tay sờ đầu cô, "Anh đưa em đi bệnh viện!"

Tả Á lắc đầu, khổ sở nhìn Chung Dương nghẹn giọng nói: "Chung Dương…..Chúng ta hủy đám cưới đi!"

Mặt Chung Dương liền biến sắc, tay nắm chặt bả vai Tả Á, nhìn cô chằm chằm hơi tức giận nói: "Em nói cái gì? Tả Á, em đang nói gì hả?"

Vành mắt Tả Á đỏ hoe nhìn Chung Dương, "Chúng ta hủy đám cưới, hủy đám cưới đi, Chung Dương, em nói đủ rõ ràng chưa, là hủy đám cưới đó…..!"

Chân mày Chung Dương nhíu xoắn lại vào nhau, anh bị lời nói của Tả Á làm thương tâm

quá mức, cũng nhịn không được nữa dùng sức bóp chặt bả vai Tả Á, rống lên nói: "Nói cho anh biết tại sao, đã xảy ra chuyện gì, tại sao đột nhiên muốn hủy bỏ đám cưới, có chuyện gì không thể nói ra để cùng nhau giải quyết hay sao?"

Giờ phút này trong đầu Tả Á rất hỗn loạn, tâm cũng khổ sở mâu thuẫn, chết trân đứng ở nơi đó ngắm nhìn người đàn ông cô yêu thương ở trước mắt, cô rất muốn cùng anh nắm tay bên nhau cả đời, nhưng bản thân đã sai một ly, đi một dặm rồi, cô lắc lắc đầu khó khăn nói: "Không có gì…..Chỉ là đột nhiên em nhận thấy mình không muốn kết hôn, không muốn lấy anh bởi vì em phát hiện em không yêu anh."

Từng câu từng chữ đau đớn như xé lòng hai người, Chung Dương nở nụ cười khó hiểu nói, "Tả Á, đùa như vậy vui lắm ư, em nghĩ nói vậy anh sẽ tin sao, ngoan, đừng bướng nữa, hãy nói thật cho anh biết, rốt cuộc hôm nay em làm sao vậy?"

Lòng tốt của Chung Dương, sự tin tưởng của Chung Dương càng khiến cho Tả Á không còn mặt mũi nào nhìn anh nữa, cô đưa tay hất mạnh cánh tay Chung Dương ra quát lên: "Bởi vì em không yêu anh nữa, không yêu nữa, cho nên mới không muốn kết hôn." Làm sao cô có thể mở miệng nói cho Chung Dương biết mình đang mang thai con của người đàn ông khác, cô không thể nào mở miêng nói ra được, thật sự không mở lời được.

"Em không yêu anh?" Chung Dương khổ sở hỏi, tròng mắt đen nổi giận bừng bừng nhìn Tả Á, không biết tại sao đột nhiên cô lại như thế, anh tuyệt đối không tin lời cô nói, nhất định là đã xảy ra chuyện gì rồi. Anh dằn xuống cơn giận, dịu giọng nói: "Tả Á, anh tự nhận thấy bản thân không làm gì có lỗi với em, em đừng nghịch nữa, hai ngày nữa là tới lễ cưới rồi, chúng ta nhất định phải kết hôn, có biết không? Ngoại trừ làm cô dâu của anh, em không có lựa chọn nào khác! Kể cả phải trói em lại, anh cũng phải trói bắt em tới dự hôn lễ."

Tả Á ngơ ngác nhìn Chung Dương. Chung Dương mỉm cười đưa tay ôm lấy cô, "Đừng hoài nghi anh, anh nói được thì sẽ làm được, cuộc đời này em là của anh, mặc kệ xảy ra chuyện gì, em cũng đừng nghĩ sẽ chạy trốn khỏi anh."

Tả Á khổ sở nhắm hai mắt lại, nỗi đau nó cứ lan tràn khắp cơ thể, nước mắt cũng không tự chủ được lăn dài trên má, giọng nghẹn ngào nói: "Chung Dương, em đã có thai…..Em đã có thai rồi….."

Em đã có thai…..Em đã có thai rồi…..

Lời Tả Á nói cứ bay bổng như không có thật, nhưng lại giống như sấm sét đánh thẳng vào đầu Chung Dương khiế cho đầu óc anh trắng xóa trống rỗng.

Chương 23: Chạy trời không khỏi nắng

Chung Dương nện một đấm lên tường, lòng vừa đau vừa tức, rối loạn và phiền não, thật sự rất muốn trút giận. Người con gái mình yêu mang thai con của thằng đàn ông khác, hơn nữa còn ngay lúc cả hai sắp kết hôn, tại sao lại như thế, tại sao chứ?

Mình nên làm gì đây? Nói không hề gì, con của em cũng chính là của anh, chúng ta cùng nhau nuôi. Hay là nói, bỏ nó đi rồi chúng ta tiếp tục kết hôn. Dường như hai việc này anh đều không làm được, ít nhất lúc này không biết nên nói gì, đầu óc rối loạn như tơ vò.

Tả Á ngơ ngác đứng ở nơi đó, nhìn tay Chung Dương bị rách da chảy máu, thế nhưng anh lại hồn nhiên không biết, anh đang rất khổ sở, rất mâu thuẫn, cô có thể cảm nhận được rõ ràng.

Anh quay đầu nhìn, hai mắt ửng hồng, vẫn là dáng vẻ khổ sở, đau lòng nặng giọng nói: "Tả Á…..Anh không biết anh nên làm thế nào, em nói cho anh biết anh nên làm thế nào đi?"

Đúng vậy, đây là một con đường rất phức tạp rất khó để lựa chọn, bắt Chung Dương phải lựa chọn thật là làm khó cho anh biết bao, đau đớn biết bao. Giữ lại đứa bé, hai người lấy nhau rồi cùng nhau nuôi, bảo mình phá thai, sao Chung Dương có thể mở lời nói ra được, mà bản thân cô cũng không biết nên làm sao.

Nhìn ánh mắt ửng hồng có đau đớn vô tận cùng mâu thuẫn đó của anh, trên mặt chứa đầy nước mắt mặn đắng, trên tay đang chảy máu. Cô rất muốn ôm lấy anh, băng bó vết thương cho anh, hôn lên những giọt lệ trên mặt và nói cho anh biết, không nên khóc vì cô, nhưng cô chẳng hề làm gì cả, chỉ nhìn dòng nước mắt chảy từ khuôn mặt tuấn mỹ xuống đến chiếc cằm cương nghị.

Theo mỗi lần hô hấp trái tim Tả Á lạiđau nhức vô biên, nước mắt khổ sở tuôn xuống mà cũng chẳng hay biết, cô nghẹn giọng nói: "Chúng ta…..Hủy đám cưới trước…..Chúng ta đều cần phải bình tĩnh lại."

Chung Dương đưa tay đem Tả Á ôm vào trong ngực, hai người bị khổ sở hành hạ ôm nhau, cũng không còn cảm thấy an toàn cùng uất ức, muốn an ủi lẫn nhau, lại phát hiện là dựa vào càng gần tâm lại càng đau. Nước mắt hòa lẫn vào nhau cùng nhỏ dính lên người giống như rắc muối ăn lên miệng vết thương đang máu chảy đầm đìa. Đau lòng cũng xuyên thấu qua thân thể truyền đến cho nhau, nỗi đau như thẩm thấu vào tận trong xương.

Tả Á đưa tay Chung Dương đẩy ra, đưa tay vuốt gương mặt anh, gạt nhẹ nước mắt, miễn cưỡng cười mà còn khó coi hơn khóc, "Chung Dương, em thích anh cười, hứa với em không được khóc nữa…..Cứ coi như em là sao chổi chuyên gây chuyện, luôn bắt anh phải dọn dẹp cục diện hỗn loạn do em gây ra. Lần này, hãy để em tự giải quyết, Chung Dương, em về nhà trước, chúng ta đều cần bình tĩnh suy nghĩ lại….!"

Tả Á kiên cường chống đỡ nói xong xoay người đi ra cửa, Chung Dương cứng ngắc đứng ở nơi đó, muốn mở miệng giữ Tả Á, nhưng là, lại không phát ra được âm thanh nào, yên lặng một chút, yên lặng một chút sẽ tốt hơn sao?

Nhìn Tả Á mở cửa cố gắng kiên cường đi ra ngoài, thấy cô biến mất trong tầm mắt của mình, lòng Chung Dương đột nhiên bắt đầu sợ hãi, lo lắng, anh biết, lần này nếu như anh không bước qua được thời điểm quyết định quan trọng này, anh sẽ mất đi Tả Á, khổ sở nhắm mắt lại, chán nản mệt mỏi đi đến trước sofa ngã phịch ngồi xuống.

***

Hôn lễ hủy bỏ, trái tim Tả Á lại tan nát một lần nữa, người nhà đều nói cô điên rồi, nhưng khi nhìn dáng vẻ sống dở chết dở của cô cũng chỉ trách mắng mấy câu, sau đó phải đích thân đi nói tiếng xin lỗi cùng bạn bè thân thích, báo hủy bỏ lễ cưới.

Nhà họ Chung đối với Chung Dương đột nhiên bỏ dở hôn lễ cũng cảm thấy kỳ quái, hỏi mãi mà Chung Dương vẫn không nói gì, chỉ đâm đầu uống rượu liên miên. Suy sụp tinh thần không muốn gặp bất kỳ ai. Cuối cùng, lễ cưới mà mọi người vô cùng mong đợi cứ thế im hơi lặng tiếng bỏ qua. Tin tức truyền thông đều đang khai thác tìm hiểu xem ởđằng sau chuyện này có nội tình gì.

Mỗi ngày Tả Á đều tự giam mình trong ổ nhỏ của mình, đau khổ và bàng hoàng trong lòng cũng dần bình phục. Lễ cưới đã hủy, như vậy có nghĩa là cô và Chung Dương cũng hoàn toàn kết thúc.

Nhưng lúc đau lòng, cô liền kiếm việc để làm, lau sàn nhà không biết bao nhiêu lần, quần áo giặt không biết bao nhiêu lần, cảm thất mình nhất định phải làm gì đó, như vậy mới không bị ngã quỵ.

Cô không bỏ được Chung Dương, thật không bỏ được, nhưng ăn nằm với một người đàn ông khác, còn ngoài ý muốn mang thai con của người ta, đã như vậy thì làm sao còn có thể ở bên cạnh Chung Dương được nữa, cho dù có đến với nhau đi chăng nữa, đây cũng chính là nút thắt cho cả hai.

Cô chưa có từng nghĩ tới sẽ sinh con cho Kiều Trạch, cũng chưa từng nghĩ tới sẽ có quan hệ gì với Kiều Trạch. Cái phôi thai trong bụng này mình có cần nó hay không? Những lúc mâu thuẫn, toàn thân sẽ vô lực nằm xụi lơ trên mặt đất mở to hai mắt nhìn trần nhà. Mà đầu óc cũng trống rỗng không biết nên làm sao?

Kiều Trạch ngồi trong một chiếc xe màu đen dưới lầu nhà Tả Á, trước mặt anh là một mô hình thu nhỏ của máy theo dõi, bên trong tất cả đều là hình ảnh Tả Á, anh biết cô không muốn nhìn thấy anh, chỉ có thể quan tâm cô bằng cách này, sợ cô sẽ không chống đỡ nổi.

Nhìn Tả Á quét dọn vệ sinh mọi nơi, nhìn bộ dáng mê man khổ sở của cô, nhìn cô ngẩn người, nhìn cô từ phòng khách đến phòng ngủ, lại từ phòng ngủ đến phòng khách, nhìn cô ăn

được một chút đồ lại không nhịn được khóc thút thít, rồi tự mình ngồi co rúc trong khuỷu tay của mình, bất lực mà khổ sở. Cô không ngủ không nghỉ chỉ mãi quét dọn vệ sinh, mỗi lần cô hành hạ mình như vậy, tim của anh cũng đau nhói theo, anh biết tất cả đều tại mình, nhưng anh không có cách nào để nói xin lỗi, bởi vì xin lỗi cũng vô dụng.

Cô lại bắt đầu máy móc quét dọn vệ sinh, cô đã hai ngày không chợp mắt. Kiều Trạch không nhịn được nữa mở cửa xe đi lên lầu, anh lấy chìa khóa nhà mở cửa, sau đó đi vào ôm lấy Tả Á đang giặt quần áo đứng dậy, đau lòng nói: "Tả Á, đừng giặt nữa, sạch lắm rồi, đã sạch lắm rồi."

Tả Á mờ mịt nhìn bàn tay mình, lại nhìn đống quần áo còn ở trong chậu, lẩm bẩm nói: "Mình lại giặt quần áo sao? Hình như đã giặt rồi mà…..Sao anh lại tới đây, tại sao anh lại xuất hiện, tôi không muốn nhìn thấy anh, anh đi ra ngoài, đi ra ngoài đi!" Tả Á vùng vẫy, căm hận nhìn Kiều Trạch.

Kiều Trạch ôm chặt lấy Tả Á, trên gương mặt lãnh đạm vô vàn đau đớn khổ sở, anh tự tay bế cô lên một chân đá tung cửa phòng ngủ ra, đặt cô lên giường, "Tả Á, nhắm mắt lại, em cần nghỉ ngơi."

Tả Á đã giãy giụa hết sức, chỉ có thể nằm im như thế, dù sao thì Kiều Trạch cũng không thể làm gì được mình, cô đã mất đi Chung Dương, không có hôn lễ, cái có chính là một bào thai mà mình sẽ không yêu và một Kiều Trạch luôn oán hận.

Cô hoảng hốt nhìn Kiều Trạch, "Kiều Trạch, anh nói đi, tại sao chúng ta phải xảy ra chuyện đó, tại sao tôi phải mang thai con của anh chứ, anh nói đi, tại sao? Không phải tôi vốn nên được ở bên cạnh Chung Dương sao? Nhưng tại làm sao phải biến thành ra nông nỗi này. Nếu như có cỗ máy thời gian thì quá tốt, tôi nhất định sẽ không uống rượu, sẽ không gây gổ với Chung Dương, sẽ không cho anh cơ hội, Kiều Trạch, tại sao, tại sao, tại sao chứ….."

Nói xong cô nhắm hai mắt lại, không biết là ngủ, hay là không muốn nhìn thấy anh, Kiều Trạch đưa tay nắm tay Tả Á, bàn tay vốn dĩ trắng mịn lúc này đã bong da, sưng đỏ, lòng anh đau đớn như ai cào ai xé, nhìn cô nhắm chặt hai mắt, anh khàn giọng nói: "Bởi vì…..Anh chính là kiếp nạn của em, mà kiếp nạn em không tránh nổi chính là anh….."

Chương 24: Đứa bé là của em

Tả Á không biết mình ngủ bao lâu, hình như cực kỳ lâu, khi tỉnh lại cảm thấy đói bụng, ngay sau đó ngửi thấy mùi cơm chín quen thuộc, là Kiều Trạch đích thân xuống bếp, nhưng cô lại không muốn ăn một chút nào dù rằng rất đói.

Cảm thấy cả người lâng lâng mơ hồ, giống như đã mất đi toàn bộ sức sống. Mờ mịt nhìn quanh căn phòng nhỏ, sững sờ hồi lâu mới nhớ ra hôm nay không cần bận rộn chay lo đám cưới nữa, bởi vì lễ cưới đã không còn nữa, cô nở nụ cười chua sót. Muốn rời giường, đột nhiên cảm thấy cánh tay quẹt phải vật bén nhọn nào đó, cô vừa giơ tay lên nhìn, trên ngón tay là chiếc nhân kim cương rất lớn kiểu dáng đơn giản, hình thức rất mới mẻ độc đáo, thích hợp với ngón tay của cô.

Nhưng chiếc nhẫn này không phải của cô, chiếc nhẫn đính hôn Chung Dương mua cho cô đã bị cô cởi ra cất vào một góc trong ngăn tủ.

Mà một chiếc nhẫn đột nhiên xuất hiện ở trên ngón tay cô, không cần phải nói, nhất định là kiệt tác của Kiều Trạch. Đồ không thuộc về mình thì sẽ không thuộc về cô, ngay cả thân thể cũng không thích ứng với chiếc nhẫn kim cương này, cô dùng sức cởi chiếc nhẫn ra vứt trên mặt đất, phát ra một tiếng tiếng leng keng thật nhỏ.

Lúc này Kiều Trạch đi tới, anh mặc áo lông cừu màu đen cổ chữ V, quần màu đen mặc ở nhà, bộ đồ cùng màu càng khiến cho nhìn có vẻ lạnh lùng và tuấn lãng, anh dừng bước nói: "Dậy ra ăn chút gì đi!"

Tả Á đứng dậy tầm mắt chỉ lướt qua Kiều Trạch rồi đi ra ngoài, thời điểm vừa mới lướt qua đã bị anh cản người lại, tầm mắt của anh rơi vào trên ngón tay cô, kéo tay cô lại hỏi, "Chiếc nhẫn đâu?"

Tả Á vô vị nói: "Vứt rồi!"

Tròng mắt đen của Kiều Trạch hơi nheo lại, vẻ mặt lạnh lùng đến đáng sợ, nhưng sau đó lôi kéo cô đi ra ngoài, "Ăn cơm trước đã!"

Tả Á nhìn một bàn cơm do Kiều Trạch làm, trong lòng rất căm tức, tại sao anh ta cứ cố chấp chen vào cuộc sống của mình, dựa vào cái gì lúc nào cũng sắp đặt mình. Dù cho cuộc sống của cô rối rắm cỡ nào đi chăng nữa, cô cũng không cần anh bận tâm. Anh ta đã phá hủy tình yêu của mình, phá hủy hôn lễ của cô, Tả Á hất tay Kiều Trạch ra, đi vào phòng bếp lấy thùng rác tới đem tất cả thức ăn đổ vào trong đó.

Hai tay Kiều Trạch vòng trước ngực, cứ đứng ở đó nhìn mọi hành động việc làm của Tả Á nhưng không ngăn cản, có lẽ cô cũng cần trút mọi oán hận dành cho mình, vẻ mặt lãnh đạm không có một chút phản ứng.

Tả Á căm tức nhìn Kiều Trạch, chỉ vào phía cửa quát: "Mời anh cút đi!"

Kiều Trạch mím môi không nói gì, cầm lên áo khoác, trầm giọng nói: "Nghỉ ngơi cho khỏe!" Nói xong xoay người rời đi.

Thấy Kiều Trạch đã đi, Tả Á cũng chán nản đi tới phòng bếp, trong nồi một ít đồ ăn chưa mang ra, hình như Kiều Trạch cũng đoán được là mình sẽ đem thức ăn trên bàn vứt đi cho nên đã để dành lại trong nồi một ít thức ăn. Cô bưng cái nồi lên toan đổ đi, nhưng nghĩ lại, anh ta đã đi, mình tội gì phải tự ngược đãi dạ dày của mình chứ.

Bưng thức ăn ra để lên bàn, Tả Á đem cơm cùng món ăn trộn chung lại, dùng cái thìa múc ăn lia lịa, coi món ăn này như kẻ thù của mình, tiêu diệt thức ăn cũng đồng nghĩa với tiêu diệt kẻ địch, tiêu diệt Kiều Trạch.

Ăn được một lúc, động tác của cô bỗng nhiên khựng lại, cuối cùng dừng hẳn lại, ngơ ngác nhìn tới một điểm nào đó, nước mắt lặng lẽ lăn xuống, sau đó lại đưa tay lau loạn xạ nước mắt trên mặt, bỏ lại cái thìa chạy đến phòng tắm, cô muốn nôn ra hết đồ vừa ăn.

Tả Á muốn nôn nhưng nôn mãi vẫn không nôn ra được gì, tay xoa lên bụng, loại cảm giác không thoái mái này lại một lần nữa nhắc nhở cô, trong cơ thể của mình có một sinh mệnh nho nhỏ, cô chán nản ngồi phịch xuống đất, mình phải làm sao đây?

***

Tả Á mâu thuẫn đấu tranh không biết nên có đứa bé này hay không, thì đảo mắt đã đến năm mới, mà Tả Á vẫn chưa có quyết định có muốn đứa bé này hay không. Trong thời gian này cô và Chung Dương cũng từ ngày đó về sau chưa từng gặp mặt.

Chung Dương có gọi điện thoại tới nói muốn gặp cô lại bị cô cự tuyệt. Thỉnh thoảng cũng có nhìn thấy xe anh đỗ ở dưới lầu, nhìn anh ngồi trong xe gọi điện thoại cho mình, nhưng cô sẽ không bảo Chung Dương lên nhà, mà Chung Dương cũng không nói muốn lên thăm cô.

Đã như vậy, thà không gặp thì hơn.

Hôm bước sang năm mới, Tả Quốc Cường gọi điện thoại tới, lải nhải giải thích là đang gặp khó khăn không trở về đón năm mới cùng cô được. Tả Á chỉ cười cười, không sao cả, dù gì cũng quen rồi, có lẽ là mẹ kế không muốn. Vốn định tự mình đón tết, nhưng mẹ và dượng Kiều Vân còn có cả chị cũng gọi điện thoại tới, gọi cô về nhà cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên.

Tả Á nhận lời sang, không việc gì phải né tránh Kiều Trạch. Dù sao mấy ngày nay trong siêu thị, trong chợ, trên đường lúc nào cũng nhìn thấy anh ta, thỉnh thoảng còn xuất hiện ở trước mặt cô. Không gặp anh ta, trừ phi cô tự giam mình ở trong phòng mười ngày nửa tháng không ra cửa, không đúng, nếu như mười ngày nửa tháng không ra cửa, với tính tính của Kiều Trạch nhất định sẽ xông vào nhà tìm cô.

Vào lúc ăn cơm tất niên, người một nhà ngồi quây quần bên nhau, Kiều Vân, Điền Văn Lệ, hai vợ chồng Tả Vi, Tả Á và Kiều Trạch, bầu không khí thật náo nhiệt, mà Tả Á thì lại chẳng có tâm trạng gì. Một bàn bữa ăn tối phong phú , nhưng Tả Á một chút khẩu vị cũng không có, thấy những món đầy dầu mỡ kia đã cảm thấy ghê tởm, nhất là thấy Kiều Trạch ngồi ở bên cạnh mình, tâm tình càng thêm sa sút, chỉ hy vọng mình không phá hỏng không khí năm mới, mau chóng ăn cơm xong rời đi.

Mọi người đang bàn luận sôi nổi nói về chuyện gì đó, tiếng nói tiếng cười rôm rả hân hoan. Tả Vi thấy Tả Á cứ ngồi thẫn thờ không ăn gì, không nhịn được gắp một miếng thịt kho mà cô thường thích ăn, "Tiểu Á, sao lại không ăn, không khỏe sao?"

Tả Á nhìn miếng thịt kho đầy dầu mỡ kia đột nhiên cảm thấy buồn nôn, cuống quít che miệng chạy vào toilet, mọi người cùng bàn ngay lúc này hai mặt nhìn nhau. Sắc mặt Điền Lệ Văn sa sầm xuống, vẻ mặt của Vi cũng khó giải thích nổi.

"Tiểu Á….Bị làm sao vậy?" Tả Vi tuy là hỏi nhưng phải nói là đang tự hỏi thì đúng hơn.

Mặt mày Tả Á tái mặt đi ra từ toilet, thấy mọi người nhìn mình chằm chằm, cô nói: "Em thấy không khỏe, em về trước!"

"Con theo mẹ vô phòng ngủ." Điền Văn Lệ đứng dậy đi vào phòng ngủ. Tả Á mặc dù không muốn nhưng vẫn đi vào theo.

Điền Văn Lệ trực tiếp hỏi: "Con nói đi, có phải con đã có thai với thằng Chung Dương gì đó hay không? Có con với nó, mà con còn đòi hủy đám cưới, đầu óc con bị làm sao vậy, hả?" Điền Văn Lệ đã từng làm mẹ, nhìn phản ứng đó của Tả Á, bà cũng đoán ra đươc phần nào.

Mặt mày Tả Á trắng bệch nhìn sang Điền Văn Lệ, "Đây là chuyện của con, con sẽ tự xử lý!"

Tả Á không phủ nhận, tức là xác nhận suy đoán của Điền Văn Lệ là đúng, khiến cho bà tức giận quát ầm lên: "Xử lý thế nào hả? Con nói xem xử lý thế nào đây, đám cưới đã hủy, con thì có thai? Rốt cuộc con nghĩ gì vậy? Ngày mai đi hẹn cái tên họ Chung đó tới, mặc kệ hai đứa vì lý do gì mà hủy bỏ đám cưới, nó nhất định phải chịu trách nhiệm."

Giọng của Điền Văn Lệ rất lớn, cho dù là đóng cửa cũng truyền rõ mồn một ra tới bên ngoài.

Nghe lời Điền Văn Lệ nói, Tả Á nghe không nhịn được nở nụ cười khổ. Chung Dương ư, nếu là con của Chung Dương, mình còn phải hủy bỏ đám cưới sao? Tả Á không muốn giải thích, mở cửa đi ra lại thấy Kiều Trạch đi vào chắn ở cửa, cô căm hận liếc anh một cái, muốn rời đi lại bị Kiều Trạch kéo tay cô đi trở vào phòng ngủ.

Tả Á cau mày giãy giụa, nhưng Kiều Trạch ngược lại ôm vai cô, siết chặt cô trong ngực, ngang ngược không buông ra, đôi mắt không cảm xúc nhìn Điền Văn Lệ, hé môi mỏng nói gằn

từng chữ: “Đứa bé là của em, em muốn cưới Tả Á!”

Chương 25: Ngày mai đi đăng kí

Câu nói này của Kiều Trạch có đủ lực sát thương, trong lúc nhất thời người ở trong phòng qua một lúc lâu vẫn không có phản ứng, ngay cả Tả Á cũng sững sờ, anh ta thẳng thắn thừa nhận như vậy, còn nói muốn cưới mình? Mình có nói muốn lấy anh ta sao? Tả Á bực bội muốn bỏ đi, lại bị Kiều Trạch giữ lại trong ngực, cánh tay anh ôm rất chặt, cô có giãy giụa thế nào anh vẫn không nhúc nhích.

Người trong nhà vốn cũng thấy lạ không hiểu tại sao Tả Á lại hủy bỏ đám cưới với Chung Dương. Dường như bây giờ đã hiểu ra, mà giống như cũng không chắc chắn lắm, dù thế nào cũng nhìn không ra giữa Tả Á và Kiều Trạch có quan hệ gì, bởi vì bình thường Kiều Trạch đối xử với Tả Á cũng đâu có biểu lộ điều gì, dựa theo vai vế có thể nói là chú của Tả Á.

Kiều Vân và Điền Văn Lệ nghe vậy cũng hỏi thăm nguồn cơn, Tả Á không nói gì, còn Kiều Trạch thì trả lời từng việc một, mà cũng chỉ trả lời đơn giản vắn tắt, đủ để cho người khác tin rằng đứa nhỏ này là của anh, hơn nữa anh còn muốn cưới Tả Á.

Tả Á tức giận không nhẹ, bởi vì người trong nhà vừa mới bắt đầu thì khiếp sợ, ngay sau đó cũng không phản đối, dĩ nhiên cuối cùng là bàn bạc ngày cưới. Nhưng mà, nếu kết hôn, quan hệ dường như có chút lộn xộn, dường như Điền Văn Lệ cũng rất quan tâm tới mối quan hệ rối ren này. Thế nhưng, Kiều Trạch chỉ nói mấy câu thì không hề phản đối nữa, dù sao cô và Kiều Trạch cũng chẳng có liên hệ máu mủ gì, hơn nữa con cũng đã có, còn có thể làm gì đây? Hình như chỉ còn cách là cô phải kết hôn với Kiều Trạch.

Cơm tất niên cứ như vậy trôi qua, Kiều Trạch đưa Tả Á về nhà, dọc theo đường đi Tả Á không thèm nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn sầm sì lặng im không nói gì, nhìn ra được cô đang tức giận, hơn nữa còn vô cùng tức giận. Xe dừng lại ở dưới lầu chung cư, lúc Tả Á xuống xe, Kiều Trạch muốn đưa cô đi lên, nhưng Tả Á lại xoay người tức giận nói: "Kiều Trạch, tôi cho anh biết, anh không có quyền quyết định cuộc đời của tôi, tôi sẽ không lấy anh đâu!"

Nói muốn xoay người bước đi, Kiều Trạch vẫn điềm tĩnh bước theo sau đi lên lầu, lúc Tả Á đang muốn mở cửa Kiều Trạch lại nắm bả vai cô, dáng người cao lớn rắn rỏi bao vây cô giữa thân thể mình và cánh cửa.

"Lấy anh nha, được không?"

Thân mình nhỏ nhắn dán sát vào anh, anh khẽ khom lưng, cánh tay vòng chắc eo thon của cô, từ trên cao nhìn xuống cô, tròng mắt đen lành lạn nhưng chan chứa tình cảm thắm thiết, giọng nói trầm ấm mang theo yêu thương vô hạn, cùng với sóng mắt của anh như đang tấn công về phía Tả Á.

Tả Á lạnh lùng nói: "Kiều Trạch, anh cho rằng tôi sẽ đồng ý lấy một kẻ đã cưỡng bức tôi

mặc kệ tôi có bằng lòng hay chưa, phá hủy hạnh phúc của tôi, phá hủy tình yêu cùng với đám cưới của tôi sao?"

Thân thể Kiều Trạch cứng ngắc, thấy được hận ý trong mắt Tả Á mà tim anh như bị ai bóp nghẹn, "Nói cho anh biết suy nghĩ của em đi?"

Tả Á lặng im không nói thêm gì nữa, cô không có hứng thú nói chuyện phiếm với anh, càng không muốn nói lời trong lòng gì đó với anh. Kiều Trạch thấy Tả Á lặng im, anh từ từ buông Tả Á ra, bàn tay theo thân thể cô từ từ đưa lên nâng lấy khuôn mặt cô, cúi đầu hôn nhẹ lên trán Tả Á một cái, "Vào nhà đi!"

Kiều Trạch nói xong buông Tả Á ra, còn Tả Á thì chán ghét lau lia lia lên trán, xoay người mở cửa đi vào.

Sau tiếng đóng cửa rầm nặng nề, Kiều Trạch chống tay ở ngưỡng cửa một hồi lâu mới xoay người bỏđi

Tả Á vào phòng, tức giận ngồi xuống ghế sofa, rồi sau đó lại đi phòng tắm, sau khi tắm rửa sạch sẽ ra ngoài cảm thấy vẫn còn tức giận, Kiều Trạch, Kiều Trạch, Tả Á hận ko thể làm tiểu nhân, ngày ngày dùng đế giày đạp đạp cho giải hận.

***

Chớp mắt đã đến thời gian khai giảng, lòng dạ Tả Á vẫn rối bời và đau khổ, có lẽ bởi vì liên quan tới việc mang thai, người của cô gầy đi rất nhiều. Bọn chị em trong kí túc xá cũng biết cô sắp đám cưới, vốn định là đi uống rượu chúc mừng của cô, đáng tiếc…..

Trước tiên Tả Á thuê một phòng ở gần trường học, không muốn nhìn thấy ánh mắt tò mò hay đồng tình của mấy chị em, cũng muốn bản thân yên lặng một chút. Hơn nữa, bây giờ trong bụng cô còn có đứa bé, nếu ở chung với mấy chị em, khó tránh khỏi sẽ bị phát hiện, cô không muốn cho người khác biết, cô chưa kết hôn mà đã có con.

Mọi việc dường như đều bình thường, vì sắp tới bận bịu việc tốt nghiệp, mà mỗi ngày Tả Á đều nhận được điện thoại người trong nhà thúc giục cô mau chóng kết hôn, cuối cùng cô tắt điện thoại di động, ném vào trong hộc tủ. Hiếm khi được người trong nhà quan tâm mình như vậy, nhưng sao một chút cũng không vui nổi.

Sau một tuần lễ nhập học, Tả Á từ trường học trở về chỗ ở của mình, đã là buổi tối, cô chỗ ở là một chung cư cũ kỹ, trị an coi như cũng được, nhưng mà cũng có chút u ám.

Phòng cô thuê ở lầu ba, thời điểm khi cô leo lên lại thấy một bóng đen ở cửa, tim nhảy đập thình thịch, cô không nhịn được kêu lên: "Ai? Ai đang ở đó vậy?"

Vừa mới nói xong , trước mắt có một luồng sáng, người đàn ông đứng ở cửa mở bật lửa, Tả Á thấy rõ là Kiều Trạch, làm sao anh ta biết mình ở chỗ này, tức giận hỏi: "Anh đến đây làm gì?"

Kiều Trạch đi tới, cướp đi chồng sách từ trong tay cô, cố chấp nói: “Đi vào rồi nói!”

Tả Á tức giận muốn đoạt lại sách của mình, nhưng thân hình Kiều Trạch rất cao lớn, lại còn cố ý giơ tay lên, cô với thế nào cũng không tới nên thôi không giành nữa, giận giữ mở cửa đi vào, Kiều Trạch không mời cũng tự đi vào, anh nhìn chung quanh bốn phía rồi chau mày đặt sách lên bàn trà.

Tả Á đứng xa xa không khách khí nói: “Nói đi, có chuyện gì, nói xong làm phiền anh đi mau cho, tôi còn phải nghỉ ngơi!”

Kiều Trạch đi tới bên cạnh Tả Á, đưa tay kéo cô ngồi xuống, “Ngày mai chúng ta đi đăng ký, đám cưới thì chờ em tốt nghiệp mới tổ chức.”

Tả Á hất tay Kiều Trạch ra, cực kỳ tức giận quát: “Kiều Trạch, anh đừng khinh người quá đáng!”

Chương 26: Ép buộc đăng kí

Tả Á nói Kiều Trạch bắt nạt người, Kiều Trạch chỉ lặng im, cuối cùng rời đi mà không nói một lời nào. Tả Á hiểu rõ, cô không muốn lấy Kiều Trạch, sao mình có thể lấy anh ta được cơ chứ?

Nhưng người nhà cứ lần lượt gọi điện thoại tới, đều khuyên cô đừng nên cố chấp, hãy tranh thủ thời gian đi đăng ký đặng còn cử hành hôn lễ.

Ba, mẹ, chị, thậm chí ông nội cũng gọi điện thoại tới, họ đều quan tâm đến chuyện này, việc cưới hỏi của cô và Chung Dương sở dĩ có thể được người nhà họ Chung ủng hộ là bởi vì ông nội ra mặt. Nhưng kết quả cuối cùng lại thành ra như vậy, Tả Á cảm thấy thẹn với ông nội tuổi đã cao mà vẫn còn phải lo lắng cho mình.

Mẹ và chị thì nói, không phải đã nói đứa bé cũng có rồi hay sao, nên vì đứa bé mà suy nghĩ đến việc mau lấy Kiều Trạch.

Tả Á rất phiền não, rất bất đắc dĩ, chẳng lẽ hôn nhân của mình, cuộc đời của mình chẳng lẻ phải buông xui chấp nhận chỉ vì một đứa bé mà mình không hề mong muốn có sao?

Trong khi Tả Á vẫn còn hoang mang nghĩ tới không biết mình nên làm cái gì thì người trong nhà đã bàn bạc xong hôn lễ của cô, và nói cho cô biết rất rõ ràng, không lấy….Không được.

Đột nhiên Tả Á rất tức giận đối với việc người nhà ép buộc việc cô làm chuyện mà bản thân không hề muốn làm, rất mâu thuẫn, rất phẫn nộ.

Nhớ tới lúc Kiều Trạch nói muốn đi đăng ký kết hôn thì mấy ngày sau anh lại đến cửa tìm cô một lần nữa. Một thân tây trang thẳng tắp ôm sát thân hình cao lớn, khuôn mặt lạnh lùng toát lên vẻ đặc biệt cố chấp.

“Anh đến làm gì?” Cô chẳng nể mặt hỏi, nếu như có thể cô không hề muốn nói với anh ta dù chỉ một câu, chỉ là khóa nhà cô hình như không phòng được anh ta.

“Đi đăng ký!” Ngắn ngọn nói xong, anh trực tiếp kéo cô đi xuống dưới lầu, cô giãy giụa thì bị hai cánh tay anh chụp tới kéo vô người bế cô lên đi xuống dưới.

Tả Á không giãy giụa nữa, bởi vì cô biết có giãy giụa cũng vô ích, anh chính là người như vậy, ngang ngược, kiên quyết, một khi quyết định chuyện gì rồi thì sẽ không thay đổi. Anh nói muốn kết hôn thì nhất định phải kết hôn.

Tả Á bị bế đi xuống lầu mới nhìn thấy ba mẹ ngồi trong xe của Kiều Trạch, Tả Á bị Kiều Trạch tận tâm nhét vào trong xe ngồi cùng một chỗ với mẹ, còn Kiều Trạch thì khởi động xe.

Tả Á nhìn ngoài cửa sổ, cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không nói chỉ yên lặng nhìn

phương hướng xa lạ.

Đến khi xe dừng lại, cô mới nhìn thấy cục dân chính. Kiều Trạch ép buộc cô tới đăng ký. Sắc mặt Tả Á có chút khó coi, căm hận lại chán ghét nhìn sang Kiều Trạch.

Lúc này Điền Văn Lệ mở miệng, giọng nói mềm mỏng hiếm khi có được, "Đi đi, cùng Kiều Trạch đi lấy giấy đăng ký đi, đừng ương bướng nữa."

Kiều Trạch xuống xe mở cửa xe tại vị trí chỗ ngồi của Tả Á, đưa tay kéo Tả Á xuống xe, tròng mắt đen nhìn lướt qua bộ mặt tức giận Tả Á, cuối cùng lôi cô sải bước đi đến cục dân chính.

Tả Á bị kéo mạnh đi vào, có người nhiệt tình chào đón, cúi người chào hỏi Kiều Trạch, sau đó nói: "Mời tới bên này, mời tới bên này!"

Cô phát hiện thì ra tất cả đều đã sớm chuẩn bị sẵn hết rồi, có người cầm máy ảnh đi theo chụp hình cho bọn họ, sau đó nhận lấy giấy đăng ký … Tất cả đã điền xong chỉ chờ cô ký tên.

Kiều Trạch ký tên trước, cuối cùng đặt bút vào trong tay Tả Á, Tả Á nắm cây bút mà tưởng chừng như đang nắm cổ Kiều Trạch, rất muốn lập tức bóp chết tên đàn ông không biết nói lý lẽ này.

Kiều Trạch thấy Tả Á chậm chạp không chịu ký tên, tự tay anh nắm bả vai cô, tròng mắt đen nhìn chằm chằm vào cô có chút tức giận rồi lại có chút thờ ơ nói, "Ký tên!"

Anh ta ra lệnh cho mình, dựa vào cái gì chứ? Tả Á quẳng cây bút xuống, Kiều Trạch lại đứng dậy một tay ấn chặt cô lại, sau đó đứng sau lưng cô, vây cô lại giữa cái bàn và lồng ngực mình, rồi sau đó ngang ngược cưỡng chế bắt Tả Á phải cầm bút lên ký tên.

Một cái tay khác của Tả Á đẩy tay Kiều Trạch, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt lãnh đạm của Kiều Trạch gần trong gang tấc, lạnh lùng nói: "Tự tôi ký!"

Kiều Trạch hơi híp mắt lại, nhưng cũng buông tay Tả Á ra, Tả Á cắn môi chần chờ hồi lâu, cuối cùng cũng ký tên mình lên tờ giấy kết hôn.

Sắc mặt Tả Á trắng bệch, tức giận tay khẽ run, nhìn chữ kí xiêu xiêu vẹo vẹo trên giấy đăng ký cùng nét chữ rồng bay phượng múa cường tráng mạnh mẽ của Kiều Trạch, tâm, càng thêm hận Kiều Trạch .

Kiều Trạch cầm giấy đăng ký lên rất tự nhiên đưa cho nhân viên làm việc, nhân viên làm việc dường như cũng rất bình tĩnh, cầm giấy đăng ký đóng nhẹ con dấu lên, sau đó đem hai quyển sổ hồng đưa cho Kiều Trạch, nói chúc mừng hạnh phúc.

Cầm hai quyển sổ hồng, Kiều Trạch nói cám ơn với nhân viên làm việc, rồi sau đó dắt Tả Á tay rời đi.

Kết hôn, vậy là kết hôn ư? Tả Á đột nhiên rất muốn cười to, cười vì đây là chuyện hết sức

hoang đường, buồn cười và bất đắc dĩ.

Nhưng cô chẳng hề làm gì cả, biểu hiện thật bình tĩnh, tuy nhiên vẻ mặt cô lại vô cùng nghiêm túc, khiến cho mọi người cảm thấy giờ phút này cô đang rất tức giận.

Kiều Trạch lái xe chở cả nhà đến nhà hàng dùng cơm, coi như là ăn mừng anh và Tả Á kết hôn.

Mọi người cùng bàn bạc mấy ngày sau sẽ cử hành hôn lễ, nếu không bụng lớn ra rồi thì sẽ muộn mất, nếu chờ Tả Á sinh con xong rồi mới cử hành hôn lễ, vậy thì lâu quá, mà Kiều Trạch chỉ ước gì có thể cử hành hôn lễ sớm một chút, nhất định phải công bố với mọi người, Tả Á chính là vợ của mình.

Lúc ăn cơm, mọi người thảo luận trong suốt cả quá trình, Tả Á dường như là người ngoài cuộc, đăng ký kết hôn không có quan hệ gì với cô, hôn lễ lại càng không có quan hệ gì với cô, mặc cho bọn họ thảo luận, cô chỉ cười cười giễu cợt.

Mọi người ăn cơm xong cũng rời đi, chỉ còn lại Kiều Trạch và Tả Á, Kiều Trạch đặt một phòng ở khách sạn.

Tả Á vẫn ngồi yên lặng không nói một lời, Kiều Trạch nhìn vẻ mặt thẫn thờ của cô liền ngồi sang bên cạnh cô, đưa tay ôm cô, dường như đang xác định điều gì, sau một hồi mới nói: "Anh sẽ chờ em…..Tả Á."

Kiều Trạch không có thời gian khiến cho Tả Á từ từ tha thứ và chấp nhận mình, chỉ có thể dùng cách trực tiếp nhất cũng là phương pháp hữu hiệu nhất, nhốt cô lại, để cô trở thành vợ của mình, sau đó sẽ dùng thời gian cả đời để chờ đợi, chờ Tả Á tha thứ và đón nhận mình.

"Tôi muốn nghỉ ngơi!" Tả Á nói xong đẩy nhẹ anh ra sau đó ngã xuống trên giường nhắm nghiền hai mắt.

Cô không ngủ, chỉ là đang suy ngẫm lại.

Tả Á mình tuyệt đối không phó mặc cho vận mệnh định đoạt, không chấp nhận Kiều Trạch, cuộc đời mình thì phải do chính mình quyết định. Một tờ giấy đăng ký kết hôn là có thể trói buộc mình, khống chế mình sao, thật là buồn cười!

Chương 27: Đánh mất bảo bối

Cứ như vậy lễ cưới của Tả Á được chuẩn bị tiến hành, Kiều Trạch thuê lại sân đánh Golf, dự định cử hành hôn lễ ở sân đánh Golf. Cô trước sau duy trì im lặng giống như tất cả mọi việc đều không liên quan đến mình, tất cả hôn lễ đều do một tay Kiều Trạch lo liệu.

Tả Á cũng không báo cho ai biết tình hình thực tế về buổi lễ kết hôn, một thân một mình trở lại thành phố A, không trở về ổ nhỏ của mình, mà ngồi xe taxi đi đến khu nhà của Chung Dương trong thành phố.

Cô đứng ở góc khu nhà dưới một gốc cây ngô đồng, lẳng lặng nhìn ô cửa sổ phòng của Chung Dương, trong đầu nhớ lại từng việc từng việc khi cô và Chung Dương ở bên nhau.

Cô đi thang máy lên lầu, cô không biết mình tới đây làm gì, cũng không phải cô muốn gặp Chung Dương, chỉ là dường như không quản được bước chân cùng trái tim mình, có một luồng lực dẫn dắt cô đi.

Đưa tay muốn nhấn chuông cửa, nhưng tay lại đột nhiên dừng giữa không trung, do dự hồi lâu cô vẫn nhấn chuông cửa nhưng không có ai trả lời.

Có lẽ anh không có ở đây, Tả Á mở túi xách tìm chìa khóa, chậm rãi mở cửa ra. Tất cả mọi thứ nơi đây vẫn còn nguyên vẹn, quen thuộc làm cho người ta đau lòng, chẳng qua không còn sạch sẽ như ngày xưa nữa, quần áo, giầy của Chung Dương và cả chai rượu đều bị vứt bừa bãi, trong phòng nồng nặc mùi khói thuốc lá.

Trái tim Tả Á co rút đau đớn, quay đầu nhìn thấy trên tường phòng khách treo tấm hình cô và Chung Dương, hai người kề sát mặt nhau cùng cười rạng rỡ.

Bỗng chốc nước mắt Tả Á rơi xuống, tầm mắt trở nên mơ hồ, tay bụm miệng không để cho mình khóc lên thành tiếng.

…..

Chung Dương trở về có chút mệt mỏi, anh mở cửa đi vào, đóng cửa lại ngơ ngác ở trước cửa hồi lâu, hình như hôm nay trong phòng có hơi người, nhưng trong lòng kịch liệt phản đối.

Anh kéo cà vạt xuống tiện tay vứt lên trên sofa, cau mày đi tới phòng tắm, dùng nước lạnh lẽo gột rửa kỳ cọ thân thể, kích thích thần kinh của mình.

Anh không biết giờ phút này Tả Á đang từ trong phòng thay đồ lặng lẽ ra ngoài, đứng ở bên ngoài phòng tắm kìm nén nước mắt nhìn hồi lâu.

Chung Dương tắm xong ra ngoài, thân thể to lớn mệt mỏi ngã xuống ghế sofa, dường như rời xa Tả Á anh không còn sức sống nữa, mỗi ngày đều có cảm giác mệt mỏi.

Đưa tay vuốt lông mày, đột nhiên mở mắt ra, tầm mắt rơi vào chùm chìa khóa sáng ngời trên bàn trà.

Đột nhiên cả người anh bật dậy giống như lò xo, đồng thời cầm chìa khóa lên, trên mặt móc chìa khóa có lồng hình anh và Tả Á chụp chung, là chìa khóa của Tả Á, cô đã tới, cô đã tới.

"Tả Á!" Chung Dương hô to, điên cuồng tìm kiếm bóng dáng Tả Á ở trong phòng, thế nhưng, trong phòng trừ anh ra không có người nào nữa, dường như chỉ còn thấy hơi thở nhàn nhạt Tả Á lưu lại, anh mặc áo choàng tắm, mở cửa chạy ra ngoài, vội vàng đi thang máy đuổi tới lầu dưới.

Nhưng mà, không có Tả Á, không có Tả Á, cô đã nghĩ gì, mang chìa khóa trả lại cho anh, tức là hoàn toàn cắt đứt quan hệ.

Tim Chung Dương như như bị đục khoét đau đớn.

Anh đột nhiên xót xa ân hận, sao mình có thể bỏ mặc không dòm ngó tới Tả Á như vậy, để cô một mình đối mặt với mọi đau khổ như thế.

Không phải mình yêu cô ấy sao, nên cùng cô ấy đối mặt để giải quyết mọi khó khăn sao, mình do dự cái gì, lấn cấn cái gì. Không phải mình muốn cưới Tả Á sao? Khỉ thật, mình chần chờ cái gì chứ?

Trong lòng anh đang reo hò âm ỉ, Tả Á chờ anh! Chờ anh, hãy chờ anh.

***

Chung Dương đi tới trường học tìm Tả Á, nhưng không tìm được cô, gọi điện thoại di động cho cô cũng không có ai nghe. Gọi tới túc xá hỏi ra mới biết Tả Á đã thuê một phòng ở gần đó. Anh năn nỉ mấy bạn học chung Tả Á nói cho anh biết địa chỉ, nhưng người ở đầu điện thoại bên kia phán một câu đánh cho anh rơi thẳng xuống địa ngục.

"Chung Dương, tôi nghĩ hay là anh đừng nên tìm Tả Á nữa, cậu ấy kết hôn rồi, nếu anh đã lựa chọn từ bỏ thì đừng đến quấy rầy cậu ấy nữa."

Điện thoại trong tay Chung Dương rơi cái bộp xuống mặt đất, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, trái tim tưởng chừng như đã ngừng đập.

Tả Á kết hôn? Tả Á kết hôn? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, sao Tả Á có thể kết hôn? Thân hình cao lớn của Chung Dương trong lúc nhất thời lung lay bất ổn, đưa tay chống lên sườn xe.

Anh thấy hơi hoa mắt lắc lắc đầu, cúi đầu thấy điện thoại rơi trên mặt đất, anh vội vàng nhặt lên nhấn thử mấy cái thấy chưa bị hư tiếp tục gọi vào ký túc xá của Tả Á.

“Nói cho tôi biết chổ ở của cô ấy đi? Tôi muốn gặp cô ấy! Tôi muốn gặp cô ấy!” Anh như điên loạn rống lên, cả gân xanh cũng hiện đầy ra.

***

Chung Dương biết được địa chỉ của Tả Á, là một khu chung cư cũ kỹ u ám, Chung Dương bước thấp bước cao lần tìm đến của nhà Tả Á.

Cửa cầu thang ánh đèn sáng trưng, một hồi lâu cửa được mở ra, Tả Á với bóng dáng gầy yếu xuất hiện trước mặt anh, Chung Dương ôm chằm ngay Tả Á, lớn tiếng nói: “Tả Á, nói cho anh biết, em kết hôn không phải là sự thật, không phải là sự thật đi?”

Tả Á mất hồn đứng tại chỗ, cứng còng để mặc Chung Dương ôm vào lòng, trái tim co rút đau đớn liên hồi, bàn tay níu chặt lấy quần áo Chung Dương, như muốn mượn việc này để xoa dịu bớt nỗi đau của mình.

“Tiểu Á, em nói đi, nói cho anh biết, kết hôn không phải là sự thật. Tiểu Á, người mà em phải lấy chính là anh, chúng ta sẽ đám cưới, chúng ta sẽ cùng nhau nuôi đứa con trong bụng em, anh sẽ yêu thương nó như con của mình, anh không do dự nữa đâu, Tả Á, em hãy tha thứ cho sự phân vân của anh…..”

Tả Á mượn ánh đèn nhìn ngắm gương mặt điển trai của Chung Dương, thấy được rõ rệt vẻ khổ sở của anh, cô đột nhiên cảm thấy ghét việc Kiều Trạch đã tự tung tự tác sửa sang lại hết tất cả ngọn đèn ở từng bậc cầu thang, để cho cô nhìn thấy nỗi khổ sở của Chung Dương.

Cô cố gắng tìm lại giọng nói của mình từ cuống họng căng lên đau đớn, khó khăn nói: “Chung Dương, chúng ta đã lỡ rồi, lỡ thật rồi, anh….Anh về đi, không phải lỗi của anh, không phải thiệt đó…Cho nên khỏi cần bảo em tha thứ gì cả….”

Tim Chung Dương đao xé như bị dao cắt, nhưng vẫn ôm hy vọng mong manh, đẩy cho Tả Á cách xa ra một chút, tròng mắt đen thâm thúy nhìn xoáy vào mắt cô, “Tả Á, anh muốn chính miệng em nói, em không có kết hôn, có phải vậy hay không?”

Tả Á tái mặt khổ sở nói: “Em đã…Kết hôn! Em xin lỗi, em xin lỗi!”

Lòng Chung Dương đau nhói, ôm chặt lấy Tả Á nghẹn khóc, như một đứa trẻ bị uất nghẹn rồi chợt khóc òa lên.

Nước mắt nóng bỏng từ gò má cương nghị tuấn mỹ của anh từng giọt từng giọt thấm đẫm vào mặt Tả Á, rên rỉ khóc như con thú nhỏ bị thương.

Tả Á cắn môi, đau lòng khó nén nổi, đưa tay vuốt ve mặt Chung Dương, nức nở nói: “Chung Dương, đừng như vậy, là Tiểu Á không tốt, lúc nào cũng làm cho anh đau lòng, từ nay về sau anh phải tự chăm sóc bản thân cho tốt, tìm một cô gái tốt kết hôn, hãy quên Tiểu Á đi…..Quên em đi…..”

Chung Dương hối hận như muốn chết đi, bảo bối của mình, người con gái mà mình thương

yêu nhất nay sắp trở thành vợ của người khác.

Ai mình cũng không cần, mình chỉ cần Tả Á bảo bối của mình thôi, vậy tại sao, tại sao mình phải phân vân, tại sao không chịu kiên trì đến cùng.

Trái tim trống rỗng, như không hề báo động trước mà rạn nứt ra, máu tươi chảy đầm đìa đau đớn, mình đã thực sự đánh mất bảo bối của mình rồi….

Chương 28: Cô dâu mất tích

Đúng vậy, mình đã mất cô ấy rồi. Cô không chỉ cùng Kiều Trạch đi đăng ký, mà ngày mai còn chính là lễ cưới long trọng của cả hai. Chung Dương lái xe đưa Tả Á trở lại thành phố A, lúc này đã là hừng sáng ngày hôm sau.

Tả Á ngủ thiếp ở trên xe, anh cho xe chạy tới bờ biển mà lần đầu tiên tỏ tình với Tả Á, vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ trẻ trung mê người của Tả Á ngày hôm đó.

Chung Dương dừng xe, nhìn sang Tả Á đang nhắm nghiền hai mắt ngủ say, đưa tay xoa nhẹ mặt cô, đau lòng cùng hốc mắt đỏ lên, quay đầu đi chỗ khác ấn tay lên mắt gào thét trong thầm lặng.

Chuyện Tả Á kết hôn cứ như một cây gai đâm sâu vào trong lòng anh, đau đến không biết phải làm sao mới hết. Anh muốn nói với Tả Á hãy ly hôn đi, rồi lấy anh, trở về bên cạnh anh, nghĩ như thế, anh đã thật sự nói ra, trong lời nói chứa chan đau khổ lẫn hối hận, hai tay kéo Tả Á vào trong ngực ôm thật chặt.

"Tả Á, hãy ly hôn với anh ta, ly hôn rồi chúng ta sẽ kết hôn, chúng ta sẽ làm đám cưới….." Giọng nói khổ sở còn mang theo cầu xin, trái tim đau khổ đến cả miệng cũng đắng chát, cho nên mỗi một lời nói ra đều mang theo mùi vị đắng cay lẫn khổ sở.

Tả Á đã sớm tỉnh lại, thấy Chung Dương khổ sở lặng lẽ vùi vào lòng mình, cô nhỏ giọng nỉ non nói, "Chung Dương, đừng nói chuyện được không, cứ như vậy, cứ như vậy nhìn biển thôi được không, đừng nói gì, đừng nói gì cả….."

Chung Dương ôm Tả Á không nói thêm gì nữa, anh biết Tả Á đang nhớ lại quá khứ của cả hai, cũng muốn ở chính nơi lần đầu tiên anh tỏ tình với cô để nói lời từ biệt với quá khứ của họ. Biết mình đã thật sự mất đi Tả Á, biết cô sẽ không quay trở về nữa, nhưng lòng vẫn ôm hy vọng mong manh, hy vọng Tả Á và Kiều Trạch sẽ ly hôn, mặc dù biết rằng chuyện đó không có khả năng.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng ngồi bên trong xe nghe tiếng sóng biển, nghe nhịp tim lẫn nhau, mãi cho đến khi mặt trời mọc tỏa ánh sáng vàng óng cả một vùng.

Chung Dương ôm Tả Á rồi như ngủ thiếp đi, cau mày từ từ nhắm hai mắt, Tả Á cũng im lặng ngủ ở trong ngực anh, cả đêm không ngủ có lẽ cũng đã mệt mỏi.

Tả Á đột nhiên mở ra hai mắt hơi ngẩng đầu lên nhìn tới Chung Dương, nhẹ nhàng dịch ra khỏi ngực anh, cẩn nhận nhìn ngắm gương mặt anh.

Tạm biệt ông xã Chung Dương, sau này anh sẽ có cô dâu của anh, Tiểu Á đã không thể làm cô dâu của anh nữa rồi. Nước mắt Tả Á lặng lẽ tuôn xuống, đôi môi dính nước mắt nhẹ

nhàng hôn lên môi Chung Dương, ngày mai sẽ là ngày cưới của mình, cô không dám đối mặt khi chốc lát nữa sẽ phải khổ sở chia tay với Chung Dương.

Mở cửa xe, cô rón rén bước xuống xe, Chung Dương vẫn còn đang ngủ, cô tha thiết ngắm nhìn anh lần cuối rồi mới xoay người vội vã bước đi, khoảnh khắc xoay người đó, nước mắt như chuỗi trân châu đứt đoạn rơi rớt xuống trên bờ cát.

Từ khóe mắt đang nhắm nghiềm của Chung Dương cũng có dòng lệ lăn dài xuống.

***

Kiều Trạch tìm Tả Á nguyên một ngày, thậm chí còn đến trường học của Tả Á, cô không có ở căn phòng thuê của mình, gọi điện vào ký túc xá anh mới biết, Chung Dương tới tìm Tả Á.

Anh tìm kiếm Tả Á khắp nơi, cuối cùng tìm thấy cô ở thành phố A. Nhìn thấy cô lẽ ra anh nên an tâm mới phải, nhưng không hiểu sao lòng dạ vẫn hoang mang rối bời. Anh một hai phải đưa Tả Á về nhà Kiều Vân, đợi sáng sớm ngày mai sẽ tới đón dâu.

Ngày hôm sau, tại sân đánh Golf hiện trường hôn lễ vô cùng náo nhiệt, tuy thời tiết vẫn còn rất lạnh, nhưng sự nhiệt tình của mọi người đã xua đuổi được cái rét lạnh giá, bầu không khí phi thường náo nhiệt.

Hiện trường buổi lễ là một tòa lâu đài được xây dựng theo phong cách cổ xưa xa hoa mà xinh đẹp. Các khách mời từng người lần lượt ai vào chỗ nấy, đang huyên thuyên rôm rả, thỉnh thoảng truyền đến từng trận tiếng nói tiếng cười đồng thời cũng chờ đợi cô dâu và chú rễ xuất hiện.

Trong phòng nghỉ cô dâu, Tả Á đờ đẫn ngồi trang điểm, tâm tình chẳng có gì vui sướng của một người sắp lên xe hoa. Áo cưới toàn thân màu trắng muốt khiến cho sắc mặt cô càng thêm tái nhợt không chút sức sống.

Kiều Trạch đứng ở một bên lẳng lặng nhìn chằm chằm Tả Á, anh và cô sắp sửa hoàn thành một nghi thức quan trọng nhất, trở thành người vợ cả đời của anh.

“Kiều Trạch, sao dượng đứng ở đây, trước buổi lễ, hai người không thể gặp mặt, mau ra đây!” Tả Vi ngoài cửa bất đắc dĩ kêu Kiều Trạch đi ra ngoài, thiệt là, đã là vợ của mình rồi, còn sợ bay mất hay sao.

Kiều Trạch liếc nhìn Tả Á, anh cũng nhìn thấy hết tâm trạng không vui vẻ của cô. Phải, anh biết rõ cô không vui, nhưng anh vẫn muốn cưới cô, bởi vì, anh sẽ cố gắng làm cho cô vui. Thời gian cử hành lễ cưới cũng sắp đến rồi, Kiều Trạch muốn tới hiện trường buổi lễ trước để đợi Tả Á, cũng đợi ba cô Tả Quốc Cường đến giao cô lại cho mình, Kiều Trạch không nói một lời xoay người rời đi.

Lúc này Tả Quốc Cường đi vào, mặt mày vui vẻ nhìn Tả Á hỏi: “Tiểu Á, chuẩn bị xong

chưa?”

Tả Á hoàn hồn nhìn về hướng Tả Quốc Cường, do dự nói: “Ba….Con muốn đi nhà vệ sinh!”

Tả Quốc Cường tưởng rằng Tả Á quá khẩn trương nên đành an ủi: “Đừng lo lắng, đã có ba ở đây, đi đi, đi nhanh về nhanh!”

Tả Á đứng dậy cầm theo bao tay của mình đi tới hướng nhà vệ sinh, tay nhất theo vạt áo cưới thiệt dài, bước đi có chút khó khăn.

Nhìn mình trong kính ở nhà vệ sinh, cô dâu, cô dâu của Kiều Trạch, áo cưới màu trắng này là mặc cho anh ta, trái tim bỗng đau đớn dữ dội…..

***

Tả Quốc Cường nhìn ngóng thời gian, chỉ còn cách khai mạc buổi lễ mười phút nữa, còn kéo dài nữa e là sẽ không kịp tới, nhưng Tả Á còn chưa trở lại, trong lòng ông sốt ruột liền bảo dâu phụ đến nhà vệ sinh xem thế nào, bảo Tả Á mau mau tranh thủ quay lại.

Tả Quốc Cường đợi chừng hai phút, thấy dâu phụ hớt ha hớt hải chạy về với thần sắc hoảng hốt hô lên: “Chú ơi….Tiểu Á, không thấy Tiểu Á đâu hết…..”

“Cái gì?” Tả Quốc Cường giật mình thoáng cau mày.

“Trong nhà vệ sinh không có ai cả, còn nữa….Áo cưới của Tả Á cũng bị vứt lại ở trong ấy…..”

Tả Quốc Cường vội la lên: “Mau đi tìm chung quanh xem, trước hết hãy khoan kinh động khách mời, mau đi gọi Kiều Trạch tới đây.”

“Dạ, dạ!”

Lúc này Kiều Trạch đang đứng trên tấm thảm đỏ cử hành hôn lễ chờ đợi cô dâu của mình trước những ánh mắt mong chờ chúc phúc của các khách mời. Nhưng thấy thời gian đã đến mà Tả Á vẫn còn chưa tới, chỉ thấy dâu phụ hớt hải chạy đến bên cạnh Kiều Trạch, nhỏ giọng lo lắng nói: “Kiều Trạch…..Tả Á, không thấy Tả Á đâu nữa!”

Trái tim Kiều Trạch nhảy lộp bộp thình thịch, không thấy Tả Á đâu nữa?

Đúng vậy, Tả Á đã biến mất, biến mất trước khi hôn lễ bắt đầu. Khi Kiều Trạch vội vàng phóng tới tới nhà vệ sinh thì trông chiếc thấy áo cưới màu trắng bị vứt ở dưới đất, đôi giầy mà anh đích thân mang cho cô cũng bị quẳng vào trong thùng rác. Có lẽ do áo cưới khó cởi nên Tả Á đã xé nát nó.

Khuôn mặt lãnh đạm của Kiều Trạch thoáng qua tia hốt hoảng, bóng dáng cao lớn cũng gấp gáp nhanh chóng lao ra ngoài, tròng mắt đen lành lạnh lúc này hiện đầy lo lắng, lùng sục tìm kiếm bóng dáng Tả Á ở khắp nơi, cũng nhanh chóng lấy điện thoại di động ra gọi điện

thoại chỉ dẫn cho mọi người phương hướng đi tìm.

Giữa thời tiết rét lạnh như thế, thế nhưng cả người Kiều Trạch lại đẫm đầy mồ hôi, thân hình cao lớn mang theo hốt hoảng tìm kiếm Tả Á khắp nơi trong tòa kiến trúc nguy nga như cung điện, cửa phòng nào cũng bị anh thô lỗ đẩy tung ra, lo lắng la hét gọi tên Tả Á nhưng vẫn không thấy người đâu.

Cô cắt nát áo cưới, cũng cắt bỏ luôn buổi hôn lễ này. Trên khuôn mặt luôn tuấn mỹ luôn lãnh đạm của Kiều Trạch chứa đầy vẻ hoang mang cùng lo lắng hiếm thấy, trong mắt cũng toàn là nét đau đớn và khổ sở.

Tìm hết không còn sót căn phòng nào, phía ngoài cũng phái người tìm qua, thế nhưng vẫn chẳng thấy Tả Á đâu. Kiều Trạch chán nản lê bước quay lại hiện trường buổi lễ, mệt mỏi nói tạ lỗi với những vị khách mời đang bàn tán sôi nổi: “Các vị mời trở về, hôn lễ được hủy bỏ.”

Kiều Trạch xưa nay luôn hiên ngang khí khái nhưng hôm nay bỗng trở nên chán nản mệt mỏi. Chán chường trở lại phòng cô dâu, nhìn căn phòng không còn Tả Á, anh nện một quyền lên cửa, gân xanh trên bàn tay nổi cộm lên cứng còng như đá xanh, cánh của bị đấm cho thủng một lổ, sắc mặt lãnh đạm nhưng không giấu được vẻ lo lắng tột độ, ánh mắt lạnh lẽo đến đáng sợ.

Chương 29: Đứa bé không còn nữa...

Khách khứa lần lượt kéo nhau về hết, hôn lễ long trọng nhốn nháo hạ màn vì không biết cô dâu đi đâu về đâu. Điền Văn Lệ vô cùng tức giận, được Kiều Vân khuyên giải thì giận dữ rời đi. Kiều Trạch giật cái nơ đen vứt sang một bên, vươn tay kéo cổ áo bó sát bên cổ, cuối cùng phiền não cởi lễ phục màu đen ném xuống đất, mọi thứ trên người đều trói buộc khiến anh khó chịu, phiền não.

Một người đàn ông cao gầy đi đến bên cạnh Kiều Trạch, hỏi: "Anh Kiều, đã tìm khắp nơi nhưng không thấy người đâu cả. Chị dâu có nơi nào hay đến không, các anh em sẽ chia nhau đi tìm."

Một người có dáng vẻ thô kệch tỏ ra không vui, làm ầm lên: "Người phụ nữ này thật không nể nang ai gì cả, bỏ trốn vào ngày cưới. Anh Kiều, phụ nữ kiểu gì mà chẳng có, em thấy khỏi tìm nữa thì hơn."

"Cậu bớt lời dùm cái!" Người đàn ông cao gầy đạp cho người đàn ông vạm vỡ một phát. Anh ta biết Kiều Trạch coi trọng hôn lễ này đến mức nào, bao nhiêu ngày không ngủ không nghỉ cùng tụi anh em này sắp xếp tất cả, bao gồm cả việc trang trí lễ đường. Từng chi tiết nhỏ đều do Kiều Trạchbố trí tỉ mỉ, chỉ muốn cho cô dâu một đám cưới kinh ngạc khó quên.

Nhà cửa hai người cũng bài biện trong thời gian ngắn nhất, ngay cả váy cưới, giầy, đồ trang sức cũng do Kiều Trạch tự tay chọn lựa. Lần đầu tiên anh ta thấy người nguội lạnh như Kiều Trạch để tâm đến vậy, thậm chí làm tất cả những chuyện nhỏ nhặt này vì một người phụ nữ. Thậm chí anh còn chắc chắn rằng nếu người phụ nữ kia muốn sao trên trời, Kiều Trạch cũng sẽ nghĩ cách hái xuống cho cô.

Nhưng người phụ nữ kia lại chạy trốn vào ngày cưới, việc này rõ ràng là muốn làm cho Kiều Trạch xấu mặt. Nếu như không phải Kiều Trạch quan tâm đến người phụ nữ kia như vậy, nhất định mình sẽ tóm lấy cô ta về hành hung cho một trận.

Nhìn gương mặt âm trầm, ánh mắt bi thương của Kiều Trạch, mặc dù bản thân có rất nhiều ý kiến với Tả Á, nhưng giờ phút này không nên rắc muối lên vết thương của Kiều Trạch nữa.

"Đi tìm đi, chia nhau tìm khắp các bệnh viện trong thành phố!" Tròng mắt của Kiều Trạch u ám, lo âu. Anh sợ rằng Tả Á sẽ không cần con của họ. Bàn giao xong toàn bộ, anh bước nhanh ra ngoài.

Kiều Trạch đi tới xe thể thao của mình, mở cửa lên xe, sau khi khởi động vội vã rời đi. Anh buồn bực xoay tay lái, tròng mắt đen sắc bén mà lạnh lẽo, căm tức nhìn con đường phía trước, cho xe lao đi băng băng.

Trong đầu đều là bóng hình Tả Á mặc váy cưới màu trắng, cô biến mất vào ngày cưới là

vì trả thù và trừng phạt anh. Trả thù anh cướp đêm đầu tiên của cô, trừng phạt anh ép cô kết hôn, phá đám cưới của cô và Chung Dương. Hay là….Cô vẫn muốn ở bên Chung Dương?

Kiều Trạch nóng lòng đến phát bực, chưa từng mất bình tĩnh như vậy, chỉ muốn tìm ra cô ngay lập tức. Kiều Trạch đã tìm Tả Á hai ngày liên tiếp, tìm khắp mọi nơi, ngôi nhà ở thành phố A của cô, căn phòng ở thành phố Q, trường học, nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô đâu.

Đã hai ngày Kiều Trạch không hề chợp mắt, mải miết tìm kiếm Tả Á không ngừng. Râu trên cằm lởm chởm, hai mắt đỏ ngầu, mệt mỏi như thể chỉ trong một đêm già đi mười tuổi.

Xe chạy đến bờ biển thì dừng lại. Từ đằng xa anh thấy vài khối đá ngầm. Đá Liền Cành, chợt nhớ lại đêm hôm ấy, Tả Á say rượu suýt nữa vùi thân trong biển rộng, đêm hôm ấy, anh đã có được cô. Anh đã từng cho rằng họ sẽ bắt đầu từ đây, nhưng hóa ra lại kết thúc tại nơi này.

***

Mạch Tử và các chị em trong kí túc xá cũng tìm kiếm khắp mọi nơi, lùng sục từng nơi quen thuộc nhưng vẫn không thấy cô đâu. Mạch Tử gọi điện cho Kiều Trạch, biết Kiều Trạch đã đã tìm ở phòng Tả Á thuê tại thành phố, nhưng một ngày sau khi Kiều Trạch đi tìm, cô quyết định ôm hy vọng tới căn phòng Tả Á thuê xem thử.

Mạch Tử tới trước cửa gõ mạnh, vẻ mặt nôn nóng, đợi lâu cũng không thấy ai trả lời. Lúc Mạch Tử định bỏ cuộc rời đi, cửa đột nhiên mở ra, gương mặt tái nhợt của Tả Á xuất hiện trước mặt cô.

"Tả Á!" Mạch Tử kêu lên một tiếng, tóm chặt lấy bả vai cô, "Cậu về lúc nào vậy, cậu đi đâu thế, cậu có biết mọi người tìm cậu đến điên rồi không?"

Tả Á yếu ớt nói: "Đừng hoảng nữa…."

Mạch Tử không hề thương tiếc cô, lôi cô vào nhà, đẩy cô xuống ghế sofa, hơi tức giận nói: "Tả Á, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại trốn khỏi hôn lễ, để Kiều Trạch ở lại đó một mình….Cậu có biết như vậy sẽ làm bao nhiêu người bị tổn thương không, sẽ khiến Kiều Trạch đau lòng đến mức nào không…."

Tả Á tái mặt nói: "Mạch Tử…. Mình chưa bao giờ nghĩ đến chuyện kết hôn với anh ta, đây là đáp án."

Mạch Tử nhất thời cứng họng, nhìn sắc mặt tái nhợt của Tả Á, cô cố gắng bình tĩnh trở lại, lo lắng hỏi: "Sao sắc mặt của cậu lại khó coi như vậy, không thoải mái sao?"

Tả Á ngẩn ra, lắc đầu nói: "Không sao, mình muốn nghỉ ngơi, cậu về đi."

Mạch Tử giật mình, dò hỏi: "Tả Á…. Đứa bé trong bụng cậu…."

Sắc mặt của Tả Á càng thêm khó coi, nhìn thẳng vào Mạch Tử, sao cô ấy biết mình mang

thai? Tả Á liền nghĩ tới mức độ thân quen của Mạch Tử và Kiều Trạch, thản nhiên nói: "Cậu và Kiều Trạch quen biết nhau lâu rồi phải không?"

Mạch Tử không nói gì, Tả Á đã biết đáp án, cô đứng dậy đi vào phòng ngủ, "Chẳng trách anh ta biết hết mọi chuyện về mình."

Mạch Tử nhìn vẻ mặt bất thường của Tả Á, vội lấy điện thoại ra nhắn tin cho Kiều Trạch, nói cho Kiều Trạch biết Tả Á đang ở đây. Cô cũng không dám rời đi, cũng không dám quấy rầy Tả Á, chỉ có thể coi chừng trong phòng khách. Đợi khoảng mười phút, tiếng gõ cửa vang lên, cô vội vàng ra mở cửa, chỉ thấy Kiều Trạch lo lắng xông vào.

Anh hỏi ngay, "Cô ấy đâu rồi?" Lúc Mạch Tử gửi tin nhắn, anh đang chạy tới từ thànhh phố A, cũng có ý tưởng như Mạch Tử, trở lại xem sao, không ngờ Tả Á về đây thật.

Mạch Tử nhìn gương mặt lãnh đạm tuấn tú của Kiều Trạch, dáng vẻ mệt mỏi, cô đưa tay chỉ vào phòng ngủ. Kiều Trạch vội vàng đẩy cửa vào, chỉ thấy Tả Á mệt mỏi nằm trên giường, hình như đã ngủ thiếp đi. Trái tim Kiều Trạch căng thẳng lẫn bất an, đáy lòng đang sợ hãi điều gì đó. Anh siết chặt nắm tay đi tới bên giường Tả Á ngồi xuống khiến tấm nệm lún sâu.

Mặt cô tái nhợt suy yếu, đôi mắt nhắm nghiền làm nổi bật hàng mi dài. Anh vươn tay khẽ vén lọn tóc đen vương trên mặt cô, lửa giận và sự sốt ruột trong nháy mắt tan đi nhanh chóng. Không có hôn lễ thì sao chứ, cô ấy đã là vợ hợp pháp của mình rồi. Anh chạm vào khiến mí mắt của Tả Á run run, anh biết cô đang giả bộ ngủ.

"Tả Á, về nhà với anh đi!" Anh lạnh lùng nói, trong lòng cũng đang chờ đợi Tả Á hết giận sẽ trở về ngôi nhà mới của họ.

Tả Á nhẹ nhàng mở mắt ra, nhìn gương mặt mệt mỏi lạnh nhạt của Kiều Trạch, cô gằn từng chữ một: "Đây chính là nhà của tôi."

Kiều Trạch cau mày đưa tay kéo cô dậy, "Chúng ta đã kết hôn rồi, em phải sống cùng tôi."

Tả Á lạnh lùng nhìn anh, hờ hững nói: "Tôi sẽ bảo luật sư đưa đơn ly hôn cho anh!"

Đơn ly hôn? Trái tim Kiều Trạch như bị ai bóp nghẹt, mặt mày xanh mét, "Ly hôn? Đừng hòng!" Nói rồi bế ngang Tả Á lên bước nhanh ra ngoài.

Tả Á giãy giụa, kêu lên: "Kiều Trạch, thả tôi xuống, thả tôi xuống, tôi không muốn sống cùng anh."

Mặt Kiều Trạch sa sầm, không quan tâm tới sự kháng cự của Tả Á, không nói một lời đi ra ngoài, nhìn Mạch Tử ngồi ngoài phòng khách, anh quát: "Mở cửa!"

"Dạ!" Mạch Tử chạy vội ra mở cửa, Kiều Trạch bế Tả Á đi khỏi nhà, bước chân mang theo cơn giận dữ, đi rất nhanh rất gấp gáp. Mạch Tử chạy theo ở sau, dưới ánh mắt của Kiều Trạch, lôi chìa khóa xe trong túi áo anh mở cửa xe ra. Kiều Trạch tống Tả Á vào xe, Tả Á giùng giằng muốn xuống, lại bị Mạch Tử ngăn lại, "Tả Á đừng giận nữa, hai người từ từ nói

chuyện đi!”

Kiều Trạch lên xe, khởi động, cất giọng quả quyết: “Cô cũng lên đi!”

“Dạ!” Mạch Tử cau mày, không dám chống lại mà ngoan ngoãn lên xe ngồi cạnh Tả Á.

Kiều Trạch khởi động xe chạy về căn nhà tân hôn của họ.

***

Kiều Trạch biết tâm trạng của Tả Á không tốt, không muốn nhìn thấy anh, có Mạch Tử đi cùng sẽ khá hơn chút. Trở lại nhà mới, Tả Á bị cánh tay mạnh mẽ của Kiều Trạch lôi vào phòng ngủ, Mạch Tử đi theo sau, lại thấy chỗ mông của Tả Á hình như có máu thấm ra ngoài.

Người đã tìm được, Kiều Trạch cũng an tâm hơn, anh cần yên tĩnh một chút, cũng muốn Tả Á yên tĩnh một chút. Mạch Tử nhìn Kiều Trạch xoay người rời đi, cô không nhịn được nói: “Tiểu Á, cậu có kinh à? Có muốn thay đồ không….”

Kiều Trạch vừa ra cửa nghe thấy lời Mạch Tử nói, giật mình hoảng hốt xoay người lại, níu lấy tay Tả Á, tròng mắt đen nhìn chằm chằm vào gương mặt tái nhợt yết ớt khác thường của cô, dẫn nỗi lo lắng và sợ hãi, hỏi “Tả Á….Đứa bé đâu?”

Tả Á cắn môi không nói gì, chỉ nhìn lại Kiều Trạch. Kiều Trạch lo lắng giận dữ hét lên: “Nói cho tôi biết, đứa bé đâu?”

Tả Á nhìn về phía cửa sổ sát đất, cất giọng khe khẽ: “Đứa bé… Không còn nữa… Không còn nữa rồi!”

Tay Kiều Trạch từ từ buông ra, thân thể lảo đảo lùi về phía sau mấy bước, con ngươi lành lạnh tràn ngập nỗi khổ sở, trái tim co rút đau đớn từng cơn, hốc mắt đỏ lên, khàn khàn mà nói: “Em nói gì, nói gì hả?”

Tả Á nghẹn ngào kêu lên: “Đứa bé mất rồi, Kiều Trạch, tôi không cần con của anh, anh nghe rõ chưa? Nghe rõ chưa?”

Khuôn mặt tuấn mỹ lãnh đạm của Kiều Trạch nhăn nhúm, trái tim đau như bị dao cắt. Anh tiến lên mấy bước tóm lấy bả vai Tả Á, cất giọng khào khào nói: “Đứa bé có tội gì, người em hận là tôi, Tả Á….!”

Tại sao lại tàn nhẫn với anh như vậy? Tại sao?

Kiều Trạch hiểu rõ, thời khắc Tả Á ký tên đó là vì trừng phạt anh, anh hủy diệt tình yêu của cô, hủy diệt đám cưới của cô và Chung Dương, cô cũng hủy diệt tất cả của anh. Cô không phải lâm trận rồi lùi bước mà là cố ý, cố ý.

Anh không nói lời trách móc nặng nề gì cả, càng không thể nổi giận với cô, chỉ có thể đau đớn trong lòng, đau đến mức không thể thở được. Giọt lệ đau khổ dâng trào trong hốc mắt, anh

đưa tay ấn chặt đôi mắt đỏ, xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ lại quay người lại nhìn Tả Á, chỉ vào cô định nói gì đó nhưng cuối cùng lại vung tay, tức giận mà khổ sở rời khỏi phòng ngủ.

Tả Á nhìn bóng dáng đau thương của Kiều Trạch, người cô mềm nhũn ngã xuống đất, mặt xám như tro tàn.

Kiều Trạch đi vào phòng khách, chợt nhìn thấy hình hai đứa trẻ đáng yêu vẻ trên khay trà, anh nhấc chân đạp đổ phát ra tiếng vang thật lớn. Tả Á, Tả Á, là mình đã hủy diệt Tả Á, hay đang tự hủy diệt chính mình.

Mạch Tử đứng sững sờ, bị Kiều Trạch làm cho sợ hãi, muốn quát Kiều Trạch nhưng không thể mở miệng. Cô chưa từng thấy Kiều Trạch chịu đả kích như vậy, cũng chưa từng thấy Kiều Trạch yếu ớt, ngã lòng như thế, tức giận và đau lòng như vậy, càng chưa từng thấy Kiều Trạch đỏ mắt mà khóc không ra nước mắt. Một người đàn ông lạnh lùng kiên cường như vậy mà lại có lúc đau thương không kiềm nén nổi và yếu ớt y hệt như đứa trẻ.

Mạch Tử hoàn hồn, quay đầu lại liếc nhìn Tả Á, dáng vẻ như người mất hồn mất vía, không ngờ kẻ muốn khóc lại chính là Mạch Tử mình.

Cô tiến lên đỡ Tả Á dậy, để cô ngồi lên giường, không biết phải nói sao, cũng không có tư cách nói những lời trách móc nặng nề. Nhưng tại sao Tả Á có thể độc ác bỏ đứa bé đi được? Sao có thể làm Kiều Trạch tổn thương như vậy?

“Tả Á, đừng trách Kiều Trạch nữa, Kiều Trạch yêu cậu, rất yêu cậu, có lẽ Kiều Trạchđã dùng không đúng cách, có lẽ đã phạm phải sai lầm không nên có. Sai ở chỗ đã làm cho cậu và Chung Dương phải chia xa. Nhưng dẫu sao Kiều Trạch cũng chỉ là vì yêu cậu, cậu có biết không, Kiều Trạch đã yêu cậu sáu năm rồi.Sáu năm qua, Kiều Trạch luôn đợi chờ cậu lớn lên, nhưng cậu lại yêu Chung Dương. Kiều Trạchnhìn thấy mà đau khổ biết nhường nào, nhưng vẫn luôn đứng một bên làm bến đỗ cho cậu, là nơi để cậu dựa dẫm vào. Nhìn cậu và Chung Dương thân mật thắm thiết, tim của Kiều Trạch đau đớn biết bao nhiêu, cậu có biết không? Chẳng lẽ những năm nay, cậu không hề có chút tình cảm nào với Kiều Trạch sao? Cho dù Kiều Trạch có lỗi, sao cậu có thể làm tổn thương Kiều Trạch như vậy được, làm tổn thương một người đàn ông đã yêu cậu như sinh mạng.…” Mặc dù Mạch Tử vẫn luôn cân nhắc phải nói thế nào, nhưng khi nói ra vẫn có phần kích động.

Cuối cùng nước mắt của Tả Á cũng rơi từng giọt từng giọt như chuỗi ngọc đứt đoạn. Lòng Mạch Tử cũng đớn đau, ôm chầm lấy Tả Á. Cô nói chuyện này làm gì chứ, Tả Á cũng chẳng vui vẻ gì, yêu Chung Dương lại có con với Kiều Trạch, hôn lễ tốt đẹp lại trở nên thế này. Cô chỉ suy nghĩ trên lập trường của Kiều Trạch, chưa bao giờ nghĩ tới Tả Á. Cô nhất thời đau lòng lo lắng nói: “Xin lỗi Tả Á, mình không có ý chỉ trích cậu, mình chỉ muốn cho cậu biết Kiều Trạch là một người đàn ông trong nóng ngoài lạnh lại không biết diễn đạt tình cảm của mình. Kiều Trạch sẽ không nói cho cậu nghe những lời này, thà rằng ép buộc cậu, cũng không nói những lời này để nhận được sự đồng tình của cậu.Hôm nay, hai người đã kết hôn rồi, hãy thử sống hòa hợp với nhau có được không.…Mình nói chuyện này không phải vì mình có ý gì

với Kiều Trạch, mà Kiều Trạch chính là cậu út của mình. Cậu biết không, Kiều Trạch có thể lẳng lặng nghe mình nói chuyện về cậu cả ngày mà không thấy phiền.Kiều Trạch rất yêu cậu, mình biết rất rõ. Mấy năm đằng đẵng Kiều Trạch chờ đợi cậu mình cũng biết hết. Kiều Trạch nói rằng muốn cho cậu một mái nhà, một mái nhà ấm áp, phòng tân hôn của hai người cũng do Kiều Trạch tự tay trang trí, Kiều Trạch yêu cậu nhiều lắm.…Tả Á, hãy suy nghĩ kỹ lại đi, cho đôi bên một cơ hội có được không?"

Tả Á khổ sở nhắm mắt lại, "Để cho mình yên tĩnh một chút, Mạch Tử….Mình muốn được ở một mình!"

Mạch Tử rời đi, Tả Á đờ đẫn tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo. Căn nhà rộng hai trăm mét vuông chỉ còn lại mình cô. Cô từ từ nhìn khắp căn nhà, phong cách ấm áp. Phòng khách mang phong cách đơn giản thoáng đãng mà cô thích, nhưng không mất vẻ cao quý. Phòng ngủ cũng là màu sắc ấm áp mà cô thích, bởi vì Kiều Trạch biết cô thiếu hơi ấm và cảm giác gia đình.

Phòng ngủ bên cạnh là một căn phòng của trẻ con, đầy đủ đồ dùng của em bé, thể hiện tình thương sâu đậm của người cha, có thể nhận ra người bài trí phòng trẻ mong đợi đứa bé này đến mức nào.

Tả Á bụm chặt miệng bật khóc không thành tiếng.

Chương 30: Đưa cô về nhà

Hôm sau Tả Á đã rời khỏi căn nhà mới trở lại trường, cho đến khi tốt nghiệp, suốt mấy tháng cô cũng không có gặp lại Kiều Trạch. Cô đã ủy thác luật sư giao đơn ly hôn cho Kiều Trạch, họ cứ kết thúc như vậy đi, hãy kết thúc trong oán hận và trả thù trừng phạt lẫn nhau.

Nhưng cô không biết, khi Kiều Trạch thấy đơn ly hôn thì mặt xanh mét, xé nát đơn, trong cơn giận dữ suýt nữa vung nắm đấm về luật sư vô tội đó.

Tả Á cũng không tìm Chung Dương, bởi vì từ khi cô biết mình mang thai liền quyết định không dây dưa với anh nữa.

Vứt bỏ đứa bé của cô và Kiều Trạch bởi vì cô hận Kiều Trạch, cho nên cho dù đứa bé này ra đời thì cô cũng không yêu nó. Cho nên cô không muốn, sự do dự lúc trước trở nên kiên định bởi vì sự ép buộc của Kiều Trạch, cô không muốn đứa bé này.

Không muốn một đứa bé ra đời như mình, không được ba mẹ yêu thương, sống cô đơn mà cực khổ, muốn tỏ ra kiên cường, tỏ ra vui vẻ nhưng thật sự rất mệt mỏi. Cô không hề muốn có con của anh ta.

Có lẽ trong cốt tủy của mình, cô cũng giống mẹ, đều chảy dòng máu lạnh. Nhưng trong mấy tháng này cô vẫn sống trong nỗi đau khổ và áy náy, đêm nào cũng choàng tỉnh từ cơn ác mộng, toát đầy mồ hôi.

Ban đêm sẽ nằm mơ thấy một bóng dáng nho nhỏ mơ hồ đứng ở một nơi cách cô không xa, khóc lóc hỏi cô: Mẹ, tại sao mẹ không cần con? Cô sẽ khóc tỉnh dậy, sau đó không biết mình ở đâu, âm thầm sợ hãi, cả đêm không thể chợp mắt.

Cảm xúc đau lòng, áy náy, hối hận không hề thôi hành hạ cô. Rốt cuộc cô đang trả thù Kiều Trạch hay trả thù chính mình đây.

Ban ngày, đầu cô luôn hiện lên mặt của Kiều Trạch, gương mặt khổ sở nhăn nhó của anh, vẻ đau khổ thương tâm khi biết mình đã mất con. Cô không thể nào quên được vẻ mặt đó, nó cứ quẩn quanh cô như lời nguyền.

Cô ngủ không yên, mất ngủ trầm trọng, có một lần bởi vì uống thuốc ngủ quá liều mà suýt nữa mất mạng, nếu Mạch Tử không đến tìm cô, chắc cô đã đi gặp Diêm Vương rồi. Cuối cùng Mạch Tử vẫn chăm sóc cô, dù trước kia Mạch Tử kết bạn với cô vì nguyên cớ gì, tình cảm những năm nay cũng không phải là giả.

Về sau Tả Á nghe Mạch Tử giải thích, mẹ của Mạch Tử là chị của Kiều Trạch, bởi vì không thân thiết với người nhà nên cô cũng không biết ông Kiều còn một người em gái.

Mạch Tử và cô vào cùng một trường đại học cũng không phải là trùng hợp. Nhà Mạch Tử ở thành phố Q, thành tích học tập của cô cũng không phải là nổi trội, người nhà không muốn

cô đi học ở vùng khác, cho nên Kiều Trạch đã giúp Mạch Tử điền nguyện vọng đại học theo thành tích của cô.

Cứ như vậy Mạch Tử và cô thuận nước đẩy thuyền vào cùng một trường, trở thành chị em tốt. Nếu như không xảy ra những chuyện này, chắc rằng đến bây giờ cô cũng không biết Mạch Tử cũng có thân thích với Kiều Trạch.

Kiều Trạch biết cô và Chung Dương yêu nhau nên vẫn giữ khoảng cách, chỉ gián tiếp thông qua Mạch Tử để biết cô sống có tốt không.

Những điều này đều do Mạch Tử nói cho cô biết. Cô thấy rằng Mạch Tử muốn cô và Kiều Trạch hòa hợp, cùng sống vui vẻ, nhưng Kiều Trạch không nói với Mạch Tử rằng họ đã làm đơn ly hôn rồi sao?

Ngày tốt nghiệp đã đến, về sau cô sẽ phải tạm biệt cuộc đời sinh viên, mấy chị em thân thiết ôm nhau khóc lóc, chơi cả đêm mới giải tán, có ý rằng về sau phải đường ai nấy đi rồi.

Tả Á không tìm công ty ký hợp đồng bởi vì cô không biết mình muốn đi đâu, muốn làm gì, trong lúc nhất thời có phần hoang mang.

Cô muốn làm vài chuyện có ý nghĩa, không muốn trở thành nhân viên công sở, không muốn sống ở nơi đô thị phồn hoa này. Có lẽ lên núi làm cô giáo cũng không tồi.

Lúc Tả Á đang từ từ lập kế hoạch cho tương lai thì kế hoạch của cô lại xuất hiện sự sai lệch. Khi cô và các chị em cùng phòng tiễn một người phải tới phương nam làm việc, trở lại phòng thuê lại thấy một người đàn ông ngồi trên ghế sofa trong phòng khách.

Ngũ quan tuấn mỹ, vẻ mặt hờ hững không mang chút ấm áp, ánh mắt lạnh lùng sắc bén như một con dao, đôi môi mỏng ngậm một điếu thuốc, hút vài hơi rồi đưa tay lấy xuống dập tắt, bóng dáng cao lớn cũng đứng lên. Thân thể cao to dường như gầy đi, lại có vẻ cao hơn, thoạt nhìn càng thêm lạnh lẽo khiến người ta khó có thể đến gần.

Sau một hồi sững sờ, chiếc chìa khóa trong tay Tả Á rơi xuống đất. Là Kiều Trạch, sao anh ta lại tới đây?

Từ ngày anh nổi giận rời đi, đây là lần gặp nhau đầu tiên trong mấy tháng của hai người. Từ bạn, người thân, trở thành kẻ thù, rồi lại thành chồng của cô, rồi lại thành người qua đường. Kết quả như vậy vẫn khiến Tả Á bất giác cảm thấy hơi mất mát.

Cô lấy lại bình tĩnh, lạnh lùng hỏi: "Anh tới đây làm gì?"

Kiều Trạch đi về phía Tả Á, Tả Á thấy dáng đi của Kiều Trạch không được vững vàng nhanh nhẹn như ngày trước, hình như hơi tập tễnh. Nếu như không phải cô không muốn đối mặt với anh, không phải cô hơi căng thẳng, khi anh đi về phía cô, vẫn cúi đầu nhìn chằm chằm vào bước chân anh, cô sẽ không phát hiện chân anh bất thường.

Đúng vậy, nếu như không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra. Lòng Tả Á tràn ngập nỗi nghi ngờ,

Kiều Trạch đã thản nhiên đi tới, tròng mắt đen sâu thẳm, lạnh lẽo nhìn chằm chằm Tả Á, trả lời đơn giản mà không mang chút tình cảm: "Đón em về nhà."

Cuối cùng Tả Á cũng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào gương mặt nguội lạnh của Kiều Trạch, máy móc lặp lại lời anh, "Về nhà?"

Trong mắt Kiều Trạch hình như có vẻ hơi mất kiên nhẫn, lạnh lùng nói: "Sao vậy? Quên mất chúng ta đã kết hôn ư?"

Tả Á ngẩn ra, lắc đầu nói: "Chúng ta đã ly hôn rồi, tôi đã nhờ luật sư chuyển đơn ly hôn cho anh rồi."

"Đơn ly hôn, tôi chẳng thấy gì cả." Anh nói xong liền kéo lấy tay cô, đi ra ngoài. Tả Á cuống lên rụt người lại, gạt tay anh ra, kêu lên: "Kiều Trạch, chúng ta đã kết thúc rồi, anh đừng như vậy có được không?!"

Kiều Trạch quay đầu lại, con ngươi lạnh lẽo nhìn cô, lạnh lùng nói: "Không có sự đồng ý của tôi, chúng ta sẽ không bao giờ kết thúc!"

Dứt lời anh co tay lại, Tả Á không tự chủ được lảo đảo tiến lên mấy bước, đụng phải bờ ngực vững chãi của Kiều Trạch, bị lôi ra ngoài.

Nếu là lúc trước, Kiều Trạch tuyệt đối không lãng phí thời gian mà lôi kéo với cô, mà bọc cô lại, xuống lầu ném lên xe. Thế nhưng lần này anh chỉ ôm chặt cô lôi ra ngoài như vậy.

Nhưng cho dù ôm như thế, cô vẫn không thể thoát thân, lảo đảo theo anh xuống lầu. Đi tới bên cạnh chiếc xe màu đen, anh mở cửa, nhét cô vào chỗ ngồi phía sau, mà anh cũng ngồi vào theo. Cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy bả vai cô, không cho phép cô lộn xộn.

Tả Á giãy giụa một lúc rồi thôi, cau mày nhìn về phía trước, lúc này mới phát hiện người đàn ông ngồi ở ghế lái. Anh ta chắc là tài xế, gương mặt ngăm đen, có phần mạnh bạo, nhìn nàng qua gương chiếu hậu với vẻ căm thù. Không đợi Kiều Trạch mở miệng, khởi động xe chạy nhanh khỏi khu chung cư.

Chương 31: Đằng sau vẻ lạnh lùng

Sau khi Tả Á bị ép trở lại cái nơi gọi là nhà đó, phát hiện trên ghế sofa trong phòng khách có rất nhiều người.

Ba mẹ, ông nội, ông Kiều, chị gái, anh rể và cả cháu gái hơn một tuổi đều đến đông đủ. Đúng là cảnh náo nhiệt hiếm có.

Tả Vi vỗ mông cháu gái, nói, "Nào, chào dì đi!" Con bé tập tễnh chạy đến trước mặt cô, ôm lấy chân của cô, nói không rõ ràng: "Dì, ôm ôm!"

Đáy lòng Tả Á ê ẩm, ngồi xổm xuống cẩn thận ôm thân thể mềm mại nhỏ bé vào lòng, không nhịn được nghĩ đến đứa bé mà cô từng có. Nếu như không phá thai, sau khi sinh ra chắc cũng gọi mẹ bằng giọng đáng yêu thế này.

"Dì…….dì." Con bé lại kêu lên, hai tay nhỏ bé còn vỗ lung tung, không hề sợ người lạ.

Kể từ sau hôn lễ Tả Á vẫn chưa gặp người nhà của mình, trong lúc nhất thời không biết phải đối mặt với họ ra sao. Cũng may, mọi người cũng không nhắc lại chuyện lúc trước, mà thân thiện gọi nhau đi ăn cơm tối, vẻ uy nghiêm của ông nội ẩn chứa nét từ ái, sắc mặt của mẹ cũng không còn khó coi như vậy nữa.

Ông nội và ba hỏi cô chuyện học tập, dự định sau khi tốt nghiệp, tán gẫu việc nhà. Cháu gái Kỳ Kỳ hiếu động chạy nhảy, Tả Vi đuổi theo sau, chỉ sợ con bé ngã.

Dường như cô đã hình dung cảnh tượng này rất nhiều lần, cả nhà sum họp, vui vẻ ăn cơm, tán gẫu, dưới đất có đứa bé bướng bỉnh đùa giỡn. Trước đây rất lâu là hy vọng xa vời, không ngờ hôm nay lại thành hiện thực.

Tiếng ầm ĩ trong nhà lại mang vẻ ấm áp, mang cảm giác mái ấm gia đình, lần đầu tiên cô có cảm giác này. Tả Á chợt quên mất đây là nhà Kiều Trạch, quên mất cảm giác không vui với Kiều Trạch, đắm chìm trong hơi ấm ngắn ngủi mà trân quý này, không đành lòng phá hỏng. Cuối cùng mọi người nâng ly, chúc cô thuận lợi tốt nghiệp.

Sau bữa cơm tối ông nội phải đi, Kiều Trạch khuyên ông ở lại, nhưng ông nói không quen, chỗ lạ không ngủ được. Tả Quốc Cường lái xe đưa ông nội về. Kỳ Kỳ mệt mỏi ngủ thiếp đi, ba người phụ nữ cũng về phòng nghỉ, để lại cánh đàn ông trong phòng khách.

Tả Vi đặt Kỳ Kỳ lên giường, để cho bé ngủ thoải mái. Điền Văn Lệ ngồi trên ghế sofa, hình như hơi mệt mỏi, vuốt mi tâm, hỏi Tả Á, "Sau khi tốt nghiệp định làm gì?"

Lần đầu tiên mẹ nói chuyện với cô như vậy, không còn vẻ khinh bỉ chán ghét, chỉ hơi mệt mỏi. Thật ra Tả Á cũng không muốn nói chuyện sau tốt nghiệp, liền nói: "Mẹ, nếu mệt rồi thì nghỉ ngơi trước đi."

Điền Văn Lệ lại hỏi: “Có muốn làm việc gì không?!”

Tả Á ngồi trên giường cạnh chị, do dự một chút rồi nói: “Tạm thời chưa có dự định gì.”

“Nếu không có dự định gì thì đi làm cho công ty của dượng, có kinh nghiệm rồi tính toán sau!”

Tả Á cau mày, “Mẹ, tự con sẽ tìm việc, con……. không thích làm việc như vậy.”

Điền Văn Lệ liếc nhìn Tả Á, “Nói như vậy chắc con cũng có dự định rồi.”

Tả Á không thích Điền Văn Lệ gặng hỏi như vậy, không nhịn được nói: “Đúng, con có dự định rồi, con muốn lên núi Mạo làm cô giáo.”

“Núi Mạo?” Vẻ mặt Tả Vi vô cùng nghi hoặc, lên tiếng hỏi “Đây là chỗ nào, ở trong núi sao?”

Vẻ mặt bình tĩnh của Điền Văn Lệ cuối cùng cũng lộ vẻ tức giận, nhưng vừa dâng lên lập tức dằn lại, “Núi Mạo là nơi nghèo khó nhất thành phố A, xa nhà như vậy, ngay cả xe còn không chạy tới được, con đến đó làm gì. Đừng quên con đã là phụ nữ có chồng, mẹ không quan tâm con nghĩ gì, đã kết hôn rồi, con phải ngoan ngoãn cho mẹ, không được đến cái chỗ quỷ quái đó!”

Tả Á cũng nổi giận, cô và mẹ nói chuyện không bao giờ có thể bình tĩnh, “Đó là việc của con, tự con biết phải làm gì, con cũng không thể chung sống với Kiều Trạch.”

Điền Văn Lệ tức giận đứng phắt dậy, “Rốt cuộc mày nghĩ thế nào vậy? Đám cưới thì mất tăm mất tích, để lại cục diện rối rắm bắt người nhà phải dọn dẹp, con mình cũng không cần, bây giờ còn nói không thể chung sống với Kiều Trạch. Sao tao lại sinh ra cái thứ thích gây họa như mày chứ! Sao? Mày còn muốn ly hôn phải không?”

Lòng Tả Á như bị dao đâm, cô sợ nhất khi Điền Văn Lệ nói hối hận đã sinh ra cô, không nhịn được gào lên: “Đúng, tôi muốn ly hôn, tôi muốn ly hôn với anh ta, tôi không thể sống cùng anh ta!”

“Mày dám….” Điền Văn Lệ tức giận còn định mắng gì đó thì trước mắt tối sầm, người lả đi ngã xuống ghế sofa.

“Mẹ, mẹ, mẹ làm sao vậy?!” Tả Vi xông tới trước ôm chặt Điền Văn Lệ, sợ hãi đến mức tái mặt.

Tả Á thấy Điền Văn Lệ té xỉu, lòng của cô cũng nghẹn lại, không hề suy nghĩ mà chạy tới, sợ hãi kêu gào, “Mẹ, mẹ làm sao vậy, con xin lỗi, con xin lỗi….”

Trong phòng vọng tiếng kêu la, Kiều Trạch và ông Kiều đẩy cửa vào, thấy tình cảnh như thế, Kiều Trạch vội vàng đẩy Tả Á và Tả Vi ra, đặt Điền Văn Lệ nằm xuống, còn Kiều Vân vội vàng gọi xe cứu thương.

***

Kết quả kiểm tra là tắc mạch máu não, may là cấp cứu kịp thời, từ từ khôi phục lại sẽ không sao cả, không để lại hậu quả nghiêm trọng. Tả Á nghe được tin mẹ không sao mới nhẹ lòng, thân thể cũng mềm nhũn ngồi thẫn thờ dưới mặt đất, mặt tái nhợt.

Tả Vi nhìn Tả Á như vậy, không nhịn được níu tay cô, nói: "Em theo chị ra ngoài!"

Tả Á bị chị gái kéo ra khỏi bệnh viện, đi tới bãi cỏ phía sau. Tả Vi có vẻ không vui, mặc dù cố kiềm chế cơn giận trong lòng nhưng giọng nói vẫn hơi cao, "Tiểu Á, chị hiểu, em vẫn cho rằng mẹ không thương em, nhưng dù sao mẹ cũng là mẹ em, cho dù bề ngoài có vẻ không thương em, nhưng vẫn quan tâm đến em. Em có biết bởi vì em đào hôn, phá thai mà mẹ bệnh rất nhiều ngày, ba cũng buồn rầu thở ngắn than dài.

Em bốc đồng làm những chuyện này, có nghĩ tới cảm giác của người nhà không. Ông nội đã lớn tuổi như vậy, ba mẹ cũng già rồi, em không thể khiến người ta bớt lo lắng được sao?

Cả chuyện Kiều Trạch nữa, mặc dù giữa hai người có mâu thuẫn gì, anh ta phạm phải lỗi gì, chẳng lẽ lòng tốt của anh ta không bù đắp được lỗi lầm sao? Bởi vì anh ta từng phạm lỗi mà em phủ nhận tấm lòng mà anh ta dành cho em sao?

Em định cứ ghét anh ta như vậy sao? Công bằng hơn với anh ta có được không? Em có biết không? Chỉ vì em, anh ta suýt nữa đã xảy ra tai nạn mà mất mạng. Em không thấy những việc em làm rất quá đáng sao?!"

Tả Á cũng vô cùng ăn năn hối lỗi. Nếu mẹ có chuyện gì, cô sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân, tại sao không thể từ tốn nói chuyện với mẹ chứ? Nhưng Tả Vi nói Kiều Trạch suýt nữa chết là sao?

"Chị, chị đang nói gì vậy?"

Tả Vi cau mày, giọng điệu không vui: "Em chẳng biết gì cả, cả ngày sống trong tháp Ivory của mình. Đều do Kiều Trạch bảo vệ em quá tốt, không cho em biết chuyện gì cả, chẳng cho em động tay vào chuyện gì cả.

Nhưng chị thấy em nên biết, không phải ai ai cũng thiếu nợ ngươi, không phải người nào cũng có lỗi với em. Lần em uống thuốc ngủ đó, Kiều Trạch vội vã chạy tới, lái xe nhanh dẫn đến tai nạn, gãy chân, bây giờ còn chưa hồi phục.

Dĩ nhiên em có thể cho rằng anh ta gặp tai nạn là đáng đời, ai bảo anh ta lo lắng mà hốt hoảng, em chẳng cần cảm kích.

Vốn dĩ anh ta vẫn phải nằm viện, nhưng em tốt nghiệp, anh ta sợ em lại không nói tiếng nào liền bỏ đi, nên mới kiên quyết xuất viện, chịu đau đón em về.

Còn em thì giỏi lắm, về là đòi ly hôn. Hôn nhân là trò đùa ư? Nếu em vẫn còn coi mọi

người là người nhà thì đừng làm những chuyện khó bề tưởng tượng, những chuyện khiến người khác đau lòng như vậy nữa!" Tả Vi thấy mặt Tả Á đã xám như tro tàn thì hạ giọng: "Em tự suy nghĩ kỹ đi, chị đi xem mẹ thế nào."

Thảo nào bước đi của Kiều Trạch không nhanh nhẹn, anh là người kiên cường như thế, cho dù đau cũng cắn răng chịu đựng, dù súng có chĩa lên đầu cũng không hề nhíu mày,

Tả Á hồn bay phách lạc ngồi xuống chiếc ghế ở chỗ nghỉ chân, trong đầu trong ngập lời nói của Tả Vi. Đúng vậy, rốt cuộc cô đang làm gì đây, đang làm gì đây?

Chương 32: Sống chung một nhà

Vì mẹ hiện đang ngã bệnh, Tả Á không dám kiên quyết đòi ly hôn trong lúc này. Căn bệnh của Điền Văn Lệ là sợ nhất tâm trạng xúc động. Nói thế nào đi nữa thì đó cũng là mẹ của cô, hơn nữa lòng vẫn còn luôn khao khát có được tình thương của mẹ. Ngay trong lễ cưới bốc đồng bỏ đi, chuyện này đã biến thành trò hề trong mắt mọi người, cũng làm cho người nhà phải xấu mặt.

Dường như mình chỉ lo nghĩ cho cảm nhận của mình mà chưa bao giờ nghĩ cho người thân bên cạnh. Có lẽ do sống khép kín quá lâu, mình đã không còn biết phải quan tâm đến những người xung quanh, chỉ muốn trốn trong vỏ bọc của mình mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, cũng tự nhủ với bản thân rằng chẳng cần quan tâm đến ai.

Hằng ngày, Tả Á ở lại bệnh viện chăm sóc Điền Văn Lệ, ban đêm cũng ngủ lại đó. Hình như cũng đang mượn việc này để né tránh Kiều Trạch. Lần ngã bệnh này, một bàn tay của Điền Văn Lệ không thể hoạt động, cần phải hồi phục lại từ từ, vì thế làm gì cũng chậm chạp hơn nhiều.

Mặc dù Tả Á vẫn còn giận việc mẹ lạnh nhạt không thích mình, nhưng một lần suýt mất đi, Tả Á đã thực sự bị dọa sợ rồi, qua đó cũng khiến cô hiểu ra phải biết quý trọng người thân, dù cho mẹ có không thương mình….

Thời gian Điền Văn Lệ nằm viện, Tả Á có hỏi ba, thời gian qua, nếu như mẹ đã không ưa gì cô, vậy tại sao bà phải vì chuyện này mà rầu lo như thế, lại còn kịch liệt phản đối chuyện mình ly hôn.

Ba nói rằng, không phải mẹ không thương cô, mà khi nhìn thấy cô bà sẽ nghĩ tới những ngày tháng đau khổ vì bị phản bội, cho nên cứ không thèm để ý cho qua chứ không phải là không thương, nói đến cùng, là cái người làm cha như ổng đã liên lụy tới cô.

Còn cặn dò cô hãy chung sống hòa thuận với Kiều Trạch, đừng ầm ĩ đòi ly hôn nữa, ba mẹ tuổi đã già, bây giờ sức khỏe của mẹ lại như vậy, thật sự sống cũng dằn vặt lắm. Chuyện hủy bỏ đám cưới đã khiến cho họ kiệt sức rồi.

Tả Á nhận ra được, mẹ rất yêu ba, cho nên mới hận và khổ sở như vậy, cảm giác bị phản bội thật không dễ chịu gì. Nhưng mà, mình đâu có phản bội. Hơn nữa, mình phải làm sao để cùng Kiều Trạch chung sống vui vẻ đây? Vui vẻ coi như không có gì, đó là chuyện không có khả năng.

Tả Á túc trực ở lại chăm sóc cho Điền Văn Lệ. Tả Vi còn phải trông Kỳ Kỳ, cho nên chỉ có thể dành chút thời gian tới thăm bà. Sau khi Điền Văn Lệ xuất viện, vì tay bà vẫn chưa lành hẳn, Tả Á đành phải theo mẹ về nhà để tiện việc chăm sóc.

Có một ngày, sau khi cả nhà cùng dùng cơm tối xong thì Kiều Trạch đến. Kể từ ngày Điền

Văn Lệ nằm viện rồi xuất viện, mãi đến hôm nay cô mới gặp lại Kiều Trạch.

Điền Văn Lệ thấy Kiều Trạch thì hỏi: "Kiều Trạch, đã ăn gì chưa?"

"Ăn ở bên ngoài rồi!" Kiều Trạch nói xong đi tới phòng tắm, đi hai bước bỗng dừng lại hỏi, "Tay thế nào rồi?"

Điền Văn Lệ nói: "Cũng đỡ hơn trước nhiều rồi." Nói xong nhìn sang Tả Á đang xoa bóp tay cho bà nói: "Đến phòng giữ đồ ngăn tủ thứ ba lấy quần áo của Kiều Trạch đến đây."

Kiều Vân nói với Điền Văn Lệ: "Văn Lệ, em cũng nên nghỉ ngơi rồi, để anh đỡ em lên lầu."

Tả Á miễn cưỡng đứng dậy đi lấy đồ, đến lúc cô đi ra thì mẹ và ba Kiều đã không còn ở phòng khách nữa. Tả Á vứt đồ ngủ lên ghế sofa rồi tự mình đi về phòng.

Tả Á vừa tắt đèn định đi ngủ, bỗng phòng ngủ vang lên tiếng mở cửa rồi đóng lại, cô ngồi bật dậy với tâm trạng phòng bị.

Một bóng người cao lớn bước ra khỏi bóng tối từ từ đi tới giường, hơi thở nồng đậm cùng cảm giác bị áp bức từ Kiều Trạch như muốn cuốn trôi Tả Á, cũng ngửi thấy được hương bạc hạ thoang thoảng trên người anh.

Tả Á vội vàng xoắn chặt tấm chăn, đưa lưng về phía cửa sổ, mở to hai mắt nhìn tới Kiều Trạch qua cái bóng đen, "Anh vào đây làm gì, đi ra ngoài."

Hình như Kiều Trạch đang lau tóc, nghe Tả Á nói, động tác hơi khựng lại, bóng dáng cao lớn đi về phía cô, Tả Á liên tiếp lui về phía sau, nhưng bàn tay lại bị bàn tay ấm áp của Kiều Trạch nắm chặt. Trong bóng tối Tả Á không thấy được nét mặt Kiều Trạch, dù vậy nhưng vẫn có thể cảm nhận được rất rõ sự không vui và lạnh lùng của Kiều Trạch.

Quả thật như thế, Tả Á đối với mình luôn đề phòng và có ác cảm khiến anh cảm thấy rất khó chịu lẫn không vui, vì vậy lạnh lùng nói: "Tả Á, tôi là chồng của em!"

Trong lòng Tả Á lại càng thêm khó chịu, sao anh ta lại trở thành chồng của mình chứ, trước hay sau thì mình cũng chưa từng thừa nhận anh ta là chồng, "Vậy thì sao, tôi không hề thừa nhận anh là chồng tôi, hơn nữa ở trong lòng tôi, vĩnh viễn cũng sẽ không thừa nhận."

Tay Kiều Trạch đột nhiên kéo mạnh một cái, cơ thể Tả Á lảo đảo ngã ập vào lòng anh, lồng ngực bền chắc ôm trọn cô lại.

Tả Á đang định lên tiếng nói thì Kiều Trạch đã vươn hai cánh tay tới bế bổng cô lên, Tả Á hoảng hốt hô lên, vừa giùng giằng vừa nói: "Kiều Trạch, anh thả tôi xuống, thả tôi xuống."

Lời vừa dứt đã bị Kiều Trạch đặt lên giường, anh cũng ngã xuống theo, thân thể cao lớn bền chắc vây cô ở trên giường không cách nào nhúc nhích.

Tròng mắt đen của Kiều Trạch trong bóng đêm lóe lên tia sáng tàn bạo, trầm giọng nói: "Mặc kệ em có thừa nhận hay không, giờ đây em cũng đã là vợ của tôi."

Tả Á tức giận quát lên: "Ta sẽ ly hôn với anh, ly hôn rồi chúng ta sẽ chẳng còn quan hệ gì!"

Trái tim ê ẩm, Kiều Trạch nổi giận nói: "Tôi sẽ không ly hôn!"

Tả Á nằm cứng ngắc trong lòng hắn, giãy giụa một hồi rồi cũng nằm im không cử động, chỉ căm tức nhìn tới Kiều Trạch qua bóng đêm. Kiều Trạch đưa tay ôm chặt hông cô, để cô dán sát vào người mình hơn nữa, thế nhưng lại nhận ra cơ thể cô cứng còng như đá, thậm chí còn nhẹ hẫng.

Trong lòng Kiều Trạch vô cùng đau đớn, thân hình cao lớn tuột xuống khỏi người cô rồi nằm sang một bên, nhưng vẫn không buông cô ra, chỉ lạnh giọng ra lệnh: "Ngủ đi!"

Đêm lặng lẽ trôi qua.

Sáng hôm sau, Tả Á trong cơn mơ mơ màng màng thì cảm nhận có một đôi mắt đang chăm chú nhìn mình, tiếp theo là một nụ hôn đặt nhẹ lên môi cô, sau đó bên tai vang lên giọng nói của Kiều Trạch, "Thử tiếp nhận anh, có lẽ cũng không khó lắm đâu!"

Tả Á mở mắt nhìn thẳng vào ánh mắt Kiều Trạch lạnh lùng nói: "Không bao giờ!"

Ánh mắt Kiều Trạch bỗng chốc u ám, anh đang nằm cạnh cô, cũng đã sớm ăn mặc chỉnh tề, tuấn tú đẹp trai, lạnh lùng nhưng phong độ, tròng mắt không cảm xúc liếc ngang cô nói, "Dậy ăn sáng đi!" Nói xong liền đi thẳng ra khỏi phòng ngủ.

Tả Á tức giận ngồi dậy, lại phiền não nằm xuống, dùng gối úp lên mặt, cuối cùng lại ngồi bật dậy. Trong lòng phiền đến muốn chết đi.

Rời giường rửa mặt rồi ăn sáng, người giúp việc báo với cô, dượng Kiều đưa mẹ đi tập vật lý, Tả Á ngồi mình buồn chán vươn tay lật mở cuốn tạp chí để trên bàn ăn.

Thường ngày Kiều Vân cũng có thói quen thích xem báo chí, nhưng từ khi Điền Văn Lệ ngã bệnh, ông chỉ muốn cùng Điền Văn Lệ ra ngoài đi dạo rồi tập vật lý, cho nên đã tạm thời bỏ thói quen này.

Tả Á vừa uống sữa tươi vừa liếc nhìn tờ báo, xem một lúc, ly sữa tươi trong tay rơi tuột xuống bàn ăn cái cộp, sữa tươi vung vẩy đầy bàn.

Tả Á cầm lên tờ báo, vội vàng đọc nội dung trong đó, trái tim không nén được quặn đau, mặt cũng xanh mét tái nhợt, nước mắt lặng lẽ tràn ra khỏi hốc mắt, từng giọt từng giọt rơi trên mặt báo.

"Cô chủ, cô không sao chứ?" Người giúp việc thấy thái độ bất thường của Tả Á, vội chạy tới giúp Tả Á lau sữa bắn trên người và vung vẩy khắp bàn.

Tờ báo trong tay Tả Á bị cô vò nhăm nhúm, đột nhiên bắt lấy cánh tay người giúp việc nôn nóng hỏi: "Hôm nay là ngày mấy, ngày mấy hả?"

Người giúp việc thấy Tả Á hốt hoảng như vậy, lắp bắp chỉ chỉ tờ báo, "Hôm nay, là mười tám ạ, trên mặt báo có in đó ạ!"

"Mười tám, mười tám!" Tả Á lẩm nhẩm như người mất hồn, sau đó đứng phắt dậy, thần trí hoảng loạn bỏ chạy ra ngoài.

"Cô chủ, cô đi đâu vậy? Có cần tài xế đưa cô đi không?"

Tả Á không kịp thay dép, mở cửa định lao ra ngoài, người giúp việc vội cản Tả Á lại nói: "Cô chủ, cô định ra ngoài thế này sao, cô chưa thay quần áo, cũng không mang theo túi nữa…."

Lúc này Tả Á mới phát hiện ra mình còn mặc đồ ngủ và mang dép, cô cuống quít trở lại phòng ngủ, lóng nga lóng ngóng thay quần áo rồi chạy ra ngoài phòng ngủ, lại phát hiện không mang theo ví tiền, lại quay trở về lấy ví của mình rồi đổi giầy, sau đó lao nhanh ra ngoài!

Phần 2

Chương 1: Hôn nhân của cô

Tả Á vừa đi không lâu thì Kiều Trạch về, anh hỏi người làm Tả Á đâu rồi, người làm nói thấy Tả Á vội vàng đi đâu đó nhưng không biết là cô đi đâu.

Kiều Trạch nhíu mày, bộ mặt lãnh đạm lộ vẻ bất an, đang xoay người muốn đi thì ánh mắt vô tình nhìn thấy tờ báo trên bàn, trên mặt báo có một bản tin khiến người khác phải chú ý, anh cầm nó lên.

"Giám đốc tập đoàn Chung thị Chung Dương đột ngột chia tay với vị hôn thê trước, ngay sau đó liền cùng cô con gái nhà họ Lô tổ chức lễ đính hôn tại khách sạn quốc tế Prince vào ngày mười tám này. Chia tay một cách nhanh chóng, sau đó lại khảy lên bản nhạc tình yêu nhanh như tia chớp….Đủ loại tin tức…."

Ảnh chụp Chung Dương và Lô Hi thân mật đứng bên nhau loan đầy cả trang báo. Kiều Trạch thảy lại cuốn báo rồi xoay người vội vàng hấp tấp chạy ra khỏi nhà.

Chỗ đậu xe dưới lầu của khách sạn quốc tế Prince chật ních, mà ngay cả bãi đậu xe dưới tầng hầm hầu như cũng không còn chỗ. Cả trai lẫn gái ăn mặc chưng diện đẹp mắt lũ lượt đi vào bên trong, sôi nổi nhận lời mời tới tham dự tiệc đính hôn của hai tập đoàn lớn.

Kiều Trạch tìm chỗ đậu xe xong, ánh mắt lo lắng đảo nhìn khắp chung quanh tìm kiếm bóng dáng của Tả Á.

Anh dám chắc rằng, hiện Tả Á đang trốn ở một nơi vắng vẻ nào đó và âm thầm khóc một mình.

tầm mắt của Kiều Trạch rốt cục tập trung vào một bóng dáng nhỏ xinh, ngắm nhìn bóng người nho nhỏ xinh đứng chết lặng cạnh tương đá sau đài phun nước. Bóng lưng mang vẻ bàng hoàng và đau khổ, mặc dù là không nhìn thấy mặt cô nhưng anh biết chắc là cô đang khóc.

Kiều Trạch muốn bước tới ôm chặt Tả Á vào lòng, nhưng đi được hai bước thì dừng lại, lui về sau đứng từ xa nhìn tới Tả Á.

Cổng khách sạn lúc này náo nhiệt hẳn lên, một chiếc Ferrari màu đỏ đỗ lại ngay cửa. Chung Dương và một cô gái xinh đẹp mặc bộ lễ phụ màu đỏ cùng bước xuống xe, rồi sau đó nắm tay nhau đi vào trong khách sạn, nhóm phóng viên chen chúc nhau để chụp ảnh.

Tầm mắt Kiều Trạch chuyển trở về, nhìn thấy Tả Á từ từ ngồi xổm người xuống nền đất, hai tay ôm đầu gối, đầu cúi mà bả vai run run, khóc rất khổ sở, lòng Kiều Trạch cũng đau như ai cào ai xé. Tả Á vì Chung Dương mà đau khổ, còn Kiều Trạch lại vì Tả Á và bản thân mình mà đau đớn.

Tả Á cứ lặng lẽ khóc, lòng đau như ai dùng dao cắt, mình đã nhìn thấy Chung Dương rồi, chứng kiến Chung Dương và Lô Hi tình tứ sánh bước đi vào bên trong. Sau ngày hôm nay, vợ

chưa cưới của anh sẽ là Lô Hi. Còn mình thì chỉ như một con chim nhỏ bị thương, khóc lóc vì bất lực và đau khổ.

Mình thì kết hôn, còn Chung Dương cũng đã đính hôn. Rõ ràng là hai người yêu nhau, nhưng lại không thể ở bên nhau.

Cứ khóc lóc rồi đau lòng, mãi đến khi trước cửa khách sạn vắng tanh, trên màn hình LCD rộng lớn trước cổng khách sạn hiện lên hình ảnh của buổi lễđính hôn sắp cử hành.

Tả Á từ từ đứng dậy, thất tha thất thểu mà rời đi, không dám liếc mắt nhìn lại hình ảnh trên màn hình nữa. Hạnh phúc sẽ chẳng bao giờ thuộc về mình cả.

Chung Dương mình yêu sắp sửa ký tên cùng người khác, đeo nhẫn cưới và hôn môi người đó.

Còn mình từ nay về sau, cũng chẳng bao giờ còn có tư cách đó nữa, từ lâu đã không còn, kể từ khi giữa cô và Kiều Trạch phát sinh mọi chuyện thì cô đã mất đi tư cách đó rồi.

Tuy cô biết rõ, khoảnh khắc đó cô đã nhận ra mình không thể đến với Chung Dương được nữa, nhưng khi nhìn thấy anh cùng người con gái khác sánh đôi bên nhau vẫn cảm thấy lòng đau như xé.

Tả Á thất thần đi tới cạnh bảng hiệu trạm xe buýt với đôi mắt vô hồn, giống như một du hồn đi lang thang.

Kiều Trạch vẫn lặng lẽ đi theo ở sau lưng cô mà cô cũng không hề hay biết. Cô không ngồi xe mà cứ đi tới như vậy, những nơi đi qua đều khiến cô nhớ lại những kỷ niệm mình đã từng có cùng Chung Dương. Đâu đâu cũng lưu lại tiếng cười nói rộn ràng xen lẫn những lời giận hờn trách mắng của mình và Chung Dương.

Tả Á đứng tại một con phố nhộn nhịp nhất thành phố A, nhìn con đường trước mắt cô bỗng nhớ tới dáng vẻ lóng ngóng của mình đuổi theo người ta xin bao cao su, nhớ tới Chung Dương còn biết rõ tình cảnh xấu hổ ấy của mình. Nước mắt Tả Á không kiềm được lách tách rơi xuống.

Tất cả còn lại cũng chỉ là hồi ức, quên nó đi, hãy quên nó đi, mình không phải là một người không quả quyết và không biết tự kiềm chế như thế.

Cô cứ đi không biết mệt mỏi, đi từ sáng cho tới hẳn trưa, cũng chẳng buồn nghỉ ngơi chút nào. Kiều Trạch đi theo đằng sau cô, thấy cô tự hành hạ mình như vậy, anh cũng không thể nào nhịn nổi nữa, ngay lúc Tả Á muốn qua đường, anh bước lên kéo cô lại, ôm ghì cô vào lòng.

Tả Á sững sờ ngẩng đầu lên, trông thấy gương mặt lãnh đạm cùng ánh mắt đầy lo lắng của Kiều Trạch, nhưng cô không muốn phí công giãy dụa, cũng không muốn biết vì sao anh lại xuất hiện trước mặt mình.

Kiều Trạch thấy Tả Á vì Chung Dương mà mất hồn ngơ ngác, anh lạnh lùng nói: “Theo tôi

về nhà."

Tả Á đỏ mắt nhìn lại anh, không nể mặt nói : "Tại sao phải về nhà với anh, tại sao anh phải chia cắt tôi và Chung Dương, tại sao…..!" Tả Á không kiềm nén được nỗi oán hận và đau đớn trong lòng mà gào lên, hai tay như muốn trút hận đánh đấm lên ngực Kiều Trạch, bật khóc tức tưởi.

Kiều Trạch để mặc cho cô xả giận, đứng im tại chỗ không nhúc nhích cho cô đánh tùy thích, mặc cho cô khóc, cũng mặc kệ người đi đường nhìn hai người bằng ánh mắt kỳ quái khó hiểu.

Tay anh vẫn ôm chặt Tả Á, ôm chặt lấy cô, ấn khuôn mặt lem luốc nước mắt của cô vào ngực để cô được khóc thoải mái hơn, vì người đàn ông khác mà khóc.

Sau một hồi anh mới bế cơ thể đã mềm nhũn ra vì khóc của Tả Á lên, cản một chiếc taxi đưa cô về nhà.

Tả Á đi mệt cũng khóc mệt nên đã ngủ thiếp đi, Kiều Trạch bế cô đặt nhẹ lên giường, đi vào toilet vắt một chiếc khăn nóng ra lau cho cô.

Thân hình cao lớn nhè nhẹ nằm xuống cạnh cô, vươn tay vuốt ve mái tóc đen của cô, bờ môi yêu thương đặt lên má cô một nụ hôn, cúi đầu nỉ non nói, "Tả Á, đến khi nào thì em mới thôi khóc vì anh ta!"

Khi Tả Á tỉnh lại thì nhìn thấy một khuôn mặt đang an nhàn nhắm mắt ngủ hiện ra trước mắt mình, cơ thể để trần, lồng ngực tinh tráng để lộ ngời ngời. Đầu cô đang gối lên một cánh tay anh, và cánh tay còn lại của anh thì đang quấn chặt eo cô.

Tả Á đang định dịch người ra thì cánh tay của Kiều Trạch càng quấn cô chặt hơn, sau đó mở ra đôi mắt đen nhìn cô chằm chằm.

"Đói bụng không?" Giọng nói vừa ngủ dậy của anh nghe khàn khàn mà đầy từ tính.

Tả Á nhíu mày hời hợt nói : "Không đói, bỏ tay ra, tôi muốn về nhà!"

Mắt Kiều Trạch tối sầm lại, hơi nheo mắt nhìn Tả Á lạnh giọng nói: "Đây chính là nhà của em."

Tả Á tức giận giãy dụa quát lên: "Không phải, nơi này không phải, muốn tôi nói bao nhiêu lần, nơi này không phải nhà của tôi, anh buông ra!"

Kiều Trạch xoay người ngăn cơ thể thể đang lộn xộn của Tả Á lại, hai tay giữ chặt tay cô, gằn giọng nói từng chữ: "Tả Á, anh mới là chồng của em, còn hắn ta đã sắp sửa trở thành chồng của người khác rồi, đừng ương bướng hành hạ anh nữa có được không?"

Anh ấy đã sắp trở thành chồng của người khác rồi!

Đúng rồi, đúng rồi! Tả Á khổ sở nhắm hai mắt lại, cứ như vậy đi, mình và Kiều Trạch cũng tiếp tục sống những ngày tháng như vậy đi!

Kiều Trạch nhìn hốc mắt ướt nước của Tả Á mà không kiềm lòng được hôn lên mắt cô, hôn lên giọt nước mắt, cánh tay vây lấy cơ thể cô để cùng cảm nhận nỗi đau với cô.

Tả Á mở mắt ra, xoay mặt muốn tránh né cái hôn của Kiều Trạch, vùng vẫy muốn thoát khỏi người anh, trong giọng nói mang đầy vẻ căm ghét: "Kiều Trạch, anh không được đụng vào tôi!"

Gương mặt luôn lãnh đạm của Kiều Trạch càng thêm nặng nề, anh luồn tay vào váy âu yếm xoa lên da thịt cô nói, "Tả Á, anh là chồng em, tại sao không thể chạm vào em?" Tuy đã hạ giọng mềm mỏng nhưng vẫn không kém phần ngang tàng bá đạo, môi anh lại lần nữa đáp xuống cuồng nhiệt hôn cô, nặng nề sâu lắng nói: "Tả Á, thử tiếp nhận anh, có được không?"

Tiếp nhận anh ta, chấp nhận sự thực Kiều Trạch là chồng của mình? Nếu đã không thể đến với Chung Dương thì ở với ai cũng thế mà thôi, có gì khác nhau đâu? Đau đớn khiến con tim cũng đã chết theo, nếu không phải Chung Dương thì ở với ai nào có gì khác nhau?.

Nhận ra sự vuốt ve của Kiều Trạch, Tả Á đang định giãy ra thì vật nam tính cứng rắn của Kiều Trạch đã không hề báo trước tiến vào cơ thể cô, Tả Á nhíu mày toàn thân sượng cứng lại.

"Tả Á… !" Kiều Trạch thở gấp nỉ non gọi tên cô, bờ môi mỏng miên man hôn lên môi cô, nụ hôn thâm sâu dành cho người vợ mình yêu thương.

Có thể hai người dán chặt vào nhau, anh ra vào lúc sâu lúc cạn, ma sát mài mòn cô. Cơ thể Tả Á bị nong kín đau đớn ê ẩm, cô dần dần nhắm hai mắt lại, có lẽ cứ như thế đi, cứ như vậy đón nhận cuộc hôn nhân này, chấp nhận sự thực anh ta là chồng mình.

Cuộc hôn nhân này của mình, chỉ có dục vọng chứ không hề có tình yêu.

Chương 2: Không có hạnh phúc

Một năm sau.

Ở trong mắt mọi người Kiều Trạch là một người đàn ông lạnh lùng, người không quen sẽ không nhẫn nại tránh xa ba bước, người quen sẽ cẩn thận quan hệ lui tới.

Nhưng anh chính là người đàn ông coi trọng gia đình, tuy có xã giao nhưng không nhiều lắm, và dù xã giao trễ cách mấy cũng sẽ về nhà, sau đó ngủ tại phòng khách hay nằm trên ghế sofa. Bởi vì Tả Á vợ anh nếu tỉnh lại lúc nửa đêm thì sẽ không ngủ lại được, anh sợ mình làm mất giấc ngủ của cô.

Một người đàn ông yêu gia đình như vậy hẳn là có một gia đình rất hạnh phúc mới có thể níu chân anh về nhà như vậy. Nhưng thật chất không hề có, cuộc hôn nhân của anh hoàn toàn không có hạnh phúc, ngay cả người ngoài nhìn vào cũng biết được.

Kết hôn với Tả Á một năm, chào đón sinh nhật lần đầu tiên của cô sau khi cả hai kết hôn. Thật ra trước kia, sinh nhật cô anh cũng tặng cô không ít quà, từ khi biết cô hầu như mỗi năm đều tặng, nhưng mỗi lần ý nghĩa lại khác nhau, từ người thân, bạn bè, bây giờ là vợ chồng.

Suốt một năm qua, Tả Á vẫn thờ ơ lãnh đạm với anh, dù anh có cố gắng thế nào đi nữa cũng không thể chen chân vào trái tim của cô, có lẽ trái tim cô đã chết kể từ khi Chung Dương xuất ngoại, chỉ để lại cho anh một cái xác không hồn.

Đúng vậy, Chung Dương đã cùng vợ chưa cưới ra nước ngoài. Hôm Tả Á biết được hôm đó, cô đã khóc không nổi nữa, chỉ nhốt mình trong phòng cả ngày.

Đầu tiên là Kiều Trạch ra khỏi công ty chọn quà, sau đó đến cửa hàng hoa mua ít hoa tươi.

Hy vọng Tả Á thích sự sắp xếp của mình, thích quà của mình, cười với mình một cái.

Kiều Trạch lái xe đến công ty Tả Á, tính đón cô đi dùng cơm ăn mừng sinh nhật cô. Nhưng đến công ty mới biết hôm nay cô không có đi làm.

Kiều Trạch nhíu mày gọi điện cho Tả Á nhưng không có ai nghe. Cô ấy đã đi đâu, vì sao lại không nghe điện thoại, anh hết sức lo lắng gọi cho cô lần nữa nhưng vẫn không ai nghe. Với tâm trạng vô cùng lo lắng, anh lại gọi cho người nhà và bạn bè của cô, ai cũng bảo không có gặp Tả Á.

Tính tình xưa nay luôn trầm ổn nhưng hễ gặp chuyện gì có liên quan đến Tả Á đều mất khống chế, vội vàng gọi cho rất nhiều người hỏi xem bình thường cô có thích đi nơi nào không.

Kiều Trạch lái xe lóng ngóng trên đường, tức giận đập tay lên tay lái, suy nghĩ xem cô đã

đi đâu.

Cuối cùng hết cách gọi điện cho Mạch Tử: "Cô ấy còn có thể đi chỗ nào?"

"Vẫn chưa tìm được sao, cái con nhỏ chết tiệt này đi đâu cũng không chiu nói với ai một tiếng vậy." Mạch Tử bên kia cũng lo lắng than vãn.

Kiều Trạch không kiên nhẫn quát: "Mau nghĩ đi, còn ở đó nói nhiều lời vô ích."

Sau khi im lặng một lúc lâu, đột nhiên nhớ gì đó, Mạch Tử nói: "Cháu nhớ ra rồi, hôm nay là sinh nhật của Tả Á đúng không?"

Tinh thần Kiều Trạch phấn khởi vội nói: "Nghĩ ra cái gì?"

Mạch Tử buột miệng nói: "Lúc trước mỗi khi sinh nhật Tả Á, Chung Dương sẽ đưa cô ấy đến khu vui chơi XX ở thành phố Q chơi đu quay…Chỗ đó…Ý cháu là.…"

Mạch Tử thực sự muốn vả vào miệng mình một cái, khi không lại nhắc tới Chung Dương làm chi. Lúc cô đang định sửa lời thì Kiều Trạch bên kia đã cúp điện thoại, vẻ mặt lãnh đạm tăng tốc độ cho xe chạy đến thành phố Q.

Trời đã tối, Kiều Trạch lái xe với tốc độ cực nhanh, sau mấy giờ đồng hồ cũng đã đến được khu vui chơi ở thành phố Q. Bây giờ đã mười giờ tối, công viên đã sắp đóng cửa.

Khu vui chơi hầu như không còn ai, bóng người thưa thớt cũng đang chuẩn bị ra về. Kiều Trạch đậu xe xong vội vàng hấp tấp xông vào hỏi khu Ferris Wheel ở đâu rồi chạy qua đó đi tìm.

Trụ đu quay cao chọc trời được xây với ý nghĩa là "Đu quay hạnh phúc" dưới ánh đèn phản chiếu cực kỳ lung linh xinh đẹp.

Kiều Trạch đảo mắt tìm kiếm bóng dáng của Tả Á, ngay sau đó liền nhìn thấy trên chiếc ghế dài bên dưới trụ đu quay cách đó không xa có một bóng người nho nhỏ cô đơn lặng lẽ cuộn mình trên ghế. Đôi mắt xinh đẹp mang nét đau thương và mất mát ngẩng mặt lên nhìn trụ đu quay chọc trời.

Thấy được cô lòng Kiều Trạch cũng nhẹ nhõm hẳn, nhưng song song đó cũng vô cùng tức giận, giận cô im hơi lặng tiếng một mình đi đến một nơi xa xôi như vậy, giận cô đã trễ thế này mà không chú ý tới an toàn của mình, cũng giận cô mãi còn vương vấn tới tên đàn đàn ông kia, luôn nhớ về quá khứ của cả hai.

Kiều Trạch đi tới bên người cô, dựng cô ngồi dậy từ băng ghế. Cô hoảng sợ quay đầu lại nhìn anh. Nhìn gương mặt dàn dụa nước mắt của cô dưới ánh đèn sáng loáng mà lòng anh cảm thấy đau nhói.

Kết hôn một năm, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô khóc, dường như từ sau khi kết hôn với anh, cô đã giấu đi mọi cảm xúc của mình.

Toàn bộ tức giận trong lòng Kiều Trạch đều mất sạch, thay vào đó chỉ còn lại nỗi đau lòng, vươn tay lau đi nước mắt trên mặt cô, trầm giọng: "Nên về nhà thôi."

Tả Á nhìn khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng của Kiều Trạch, nhìn tròng mắt đen tăm tối. Cô không biết sao anh có thể tìm được mình, như thể mặc kệ cô có đi bất kỳ nơi đâu anh cũng có thể tìm cô cho bằng ra.

Cô quay đầu nhìn lên cột đu quay, thờ ơ nói: "Dù tôi đi tới bất kỳ đâu, anh cũng sẽ tìm ra tôi. Thật sự tôi chỉ muốn được yên tĩnh một mình, muốn tìm một nơi không có anh để lòng yên ổn một chút, nhưng tại sao anh cứ như âm hồn không siêu thoát bám lấy tôi."

Kiều Trạch vẫn không nói gì, một năm qua, Tả Á dành cho anh những lời châm chọc mỉa mai, anh nghe nhiều rồi, mỗi một lần đều như châm chích vào lòng anh, nhưng không lần nào mà anh nổi giận cả, đang muốn cưỡng chế đưa cô đi thì Tả Á lại nói: "Tôi muốn ngồi đu quay."

Kiều Trạch nhìn Tả Á, lại nhìn về phía đu quay, anh nói với cô: "Chờ ở đây!" Nói xong đi đến chỗ bán vé, hiện khu vui chơi đã sắp đóng cửa, hơn nữa chỉ có một mình Tả Á ngồi, vốn không thể hoạt động được. Sau một hồi Kiều Trạchthương lượng, cuối cùng Tả Á cũng được như mong muốn, nắm tay Kiều Trạch ngồi trên cabin đu quay.

Tả Á nhìn ra bên ngoài, nhìn trục đu quay dần dần lên cao, cô thì thào nói: "Kiều Trạch, anh có biết truyền thuyết đu quay không?"

Kiều Trạch nhìn Tả Á chằm chằm hỏi: "Em muốn nói gì?"

Tả Á cười khẩy nói: "Truyền thuyết nói rằng, nếu ngước nhìn lên đu quay thì chính là lúc chào đón hạnh phúc, mỗi một cabin trên đu quay đều chở đầy hạnh phúc, thế nhưng tôi nhìn nó cả ngày vẫn không thể nhìn thấy được hạnh phúc. Nhưng dù được ngồi trên đó với người mình yêu đi chăng nữa, kết quả cuối cùng vẫn chia tay chấm dứt. Kiều Trạch, hôm nay là sinh nhật tôi, tôi cầu nguyện cho truyền thuyết này có thể trở thành hiện thực."

Trái tim Kiều Trạch co rút đau đớn, hai tay chộp nhanh cánh tay Tả Á, quay người cô lại đối mặt với mình, trên gương mặt lãnh đạm toàn là nét khổ sở và tức giận. Đôi mắt lạnh lùng khiến người khác phải e dè, nhìn thẳng Tả Á đau đớn nói: "Nhất định phải vậy sao?"

Tả Á nhướng mày cười nhạt nói, "Không phải đã như vậy hay sao?"

Kiều Trạch cố dằn buông Tả Á ra, ánh mắt khổ sở nhìn xuống mặt đất, thấy đu quay lên cao rồi xuống thấp đến khi dừng lại hẳn. Anh nắm tay Tả Á bước xuống cabin chở đầy hạnh phúc đi nhanh ra khỏi khu vui chơi.

Trời đã khuya, Kiều Trạch không quay về thành phố A mà tìm một khách sạn nghỉ lại. Kiều Trạch tắm rửa ngồi xong xem ti vi, nhưng tinh thần lại không mấy tập trung, trong đầu đều là những lời Tả Á nói về cái truyền thuyết dù được cùng ngồi trên đu quay hạnh phúc với

người mình yêu đi chăng nữa, kết quả cuối cùng vẫn chia tay chấm dứt.

Anh tự cười nhạo chính mình, từ khi nào đã biết mê tín, đó cũng chỉ là cái truyền thuyết mà thôi. Trái tim anh chỉ dành cho mỗi một mình Tả Á, thế nhưng cô ấy lại chỉ mong mỏi cả hai sẽ chia tay rồi kết thúc, điều này làm cho anh rất đau lòng.

Tả Á mặc áo choàng tắm khách sạn đi ra từ phòng tắm, không lên giường nghỉ mà ngồi mò mẫm máy tính.

Trời đã hừng sáng, Kiều Trạch nhíu mày nhìn cô, giọng không cảm xúc nói: "Lại đây ngủ!"

Tả Á trả lời nhưng không quay đầu lại: "Anh cứ việc ngủ đi, mặc kệ tôi!"

Kiều Trạch tái mặt quát lớn: "Lại đây!"

Tả Á nhận ra sự tức giận đang đè nén trong giọng nói của Kiều Trạch, cô cũng chưa từng thấy Kiều Trạch nổi giận bao giờ, thật lòng mà nói, anh như vậy cũng làm cho cô thấy hơi sợ sợ. Nhưng mà, tại sao mình phải sợ anh ta chứ? Vì vậy, cô coi như không nghe, không để ý tới anh, tiếp tục với công việc của mình, xem tin nanh bạn bè đang gửi tới tấp nập chúc mừng sinh nhật cô.

Kiều Trạch cau mày dứt khoát bước xuống giường, đi đến cạnh Tả Á duỗi tay nhấc bổng cô lên, xoay người đi trở lại thả Tả Á lên trên giường lớn màu trắng.

Nhình Tả Á anh cả giận nói: "Em thật không biết nghe lời mà!"

"Tôi đâu phải con cháu gì của anh, tại sao phải nghe lời!" Tả Á nói xong giãy dụa muốn ngồi dậy, thế nhưng anh lại ấn cô xuống làm cô không thể nhúc nhích. Sau đó như cơn lũ cúi đầu hôn Tả Á tới tấp, càn quét hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Cô luôn tránh né sự thân mật diễn ra giữa hai người, nhưng anh lại không thể kiềm chế bản thân không chạm cô, cho nên cô chỉ đành phải bị động đón nhận yêu cầu của anh.

Tả Á nhíu mày nhắm mắt lại không muốn nhìn Kiều Trạch, không thể giãy dụa chỉ đành im lặng mặc kệ anh. Có điều nụ hôn của anh hôm nay rất thô lỗ, thậm chí như thế muốn cấu xé cô, còn có vẻ như đang muốn trừng phạt. Anh đang tức giận, rất tức giận, mặc dù anh đã cố gắng kiềm chế.

Bàn tay anh siết chặt eo cô. Tả Á cảm thấy rất đau nhưng cô vẫn không lên tiếng.

Anh hạ người xuống tiến vào cơ thể cô, Tả Á cảm thấy đau rát ê ẩm, cô cắn chặt môi chỉ mong sao chuyện này hãy nhanh chóng kết thúc, nhưng vẫn không nhịn được nghênh đón anh. Nếu nói họ là vợ chồng, chi bằng hãy nói cô là bạn tình của Kiều Trạch, bởi vì những lúc anh tức giận hay những khi cô không nghe lời thì anh đều dùng phương thức như thế trừng phạt cô.

Chương 3: Tả Á đánh người

Ngày hôm sau, Tả Á dậy rất muộn, tắm rửa ăn sáng xong vốn tưởng rằng có thể về lại thành phố A, nhưng Kiều Trạch lại lái xe chở cô tới khu vui chơi XX.

Đậu xe xong, dắt tay Tả Á đi thẳng tới khu vui chơi, Tả Á vừa bị kéo vừa bị lôi đi về phía trước. Cô tức giận nói : "Kiều Trạch, nếu anh còn chưa chơi đã thì chơi một mình đi, hoặc gọi cô gái khác tới chơi với anh đi, tôi không rảnh mà chơi với anh đâu!"

Kiều Trạch nghe Tả Á nói đột nhiên dừng bước, nghiêm nghị nhìn Tả Á bằng ánh mắt tức giận và đau khổ. Không ngờ cô ấy lại nói ra những lời như thế, bảo mình đi tìm người khác để chơi cùng. Cô ấy vốn chẳng có chút nào quan tâm đến mình, mà ngay từ đầu mình cũng đã chuẩn bị tâm lý tốt để đón nhận những chuyện này. Nhưng thật không ngờ, đã qua một năm, mặc kệ mình đã hết lòng với cô ấy như thế nào, cô ấy vẫn coi mình như người chẳng liên quan.

Kiều Trạch rất ít khi tức giận, cũng rất ít khi cười, chỉ có một mình Tả Á là luôn có thể thành công khiến anh nổi giận, khiến cho đôi mắt đen trở nên sâu lắng và cũng làm cho nét mặt điển trai vô cùng âm trầm đáng sợ. Chỉ mỗi việc nổi giận ngầm như thế cũng đủ làm cho người ta nơm nớp lo sợ.

Tả Á cho rằng Kiều Trạch sẽ nổi giận và hất mình ra, hoặc là đùng đùng bỏ đi. Nhưng không ngờ anh lại kéo cô ôm vào ngực mình, cánh tay dài siết cô thật chặt, tròng mắt đen lắng đọng nhìn cô, lạnh giọng nói: "Từ giờ trở đi không được nói như vậy nữa."

Kiều Trạch nói xong ôm Tả Á đi đến đu quay, một khắc cũng không buông cô ra, mua vé đu quay xong nhấc bế cô lên cabin chở đầy hạnh phúc.

Trong thời gian một năm qua, mặc dù Tả Á luôn chống đối với việc bị cưỡng chế ngang tàng của anh, nhưng dần dần không hay không biết cũng đã làm quen nghe theo sự ngang ngược và chi phối từ anh bởi vì không lay chuyển được anh.

Hai người ngồi đối mặt nhau trong không gian nhỏ hẹp, cảm nhận chiếc đu quay chậm rãi chuyển động từ thấp lên cao. Tả Á giận bĩu môi xoay mặt sang hướng khác, mắt nhìn ra bên ngoài. Đu quay hạnh phúc, vậy hạnh phúc cuối cùng sẽ thuộc về ai? Còn Kiều Trạch này đang phát điên gì đây, đang yên ổn mắc gì chạy tới đây ngồi đu quay.

Khi đu quay đưa Kiều Trạch và Tả Á lên tới vị trí cao nhất, Kiều Trạch đưa một tay kéo Tả Á vào lòng, tiếp theo đặt môi mình lên môi Tả Á.

Cô giãy ra anh lại càng ôm chặc hơn, nhấc Tả Á lên để cô ngồi trên đùi mình rồi đắm đuối hôn môi cô, cuốn lấy đầu lưỡi Tả Á mút đi chất thơm ngọt trong miệng cô, nụ hôn triền miên đến Tả Á sắp không thở nổi nữa.

Mãi một lúc sau Kiều Trạch mới buông cô ra, nâng mặt Tả Á lên cụng đầu vào trán cô, ở khoảnh cách gần như thế, tròng mắt đen hiện rõ trước mắt cô, anh cúi đầu thì thào nói: "Xin lỗi, nguyện vọng của em sẽ không trở thành hiện thực nữa rồi!"

Tả Á tức giận đẩy mạnh Kiều Trạch ra, dịch người lùi về phía sau ngồi lại chỗ cũ, khuôn mặt đỏ hồng lên, không biết vì tức giận hay vì nụ hôn ngột ngạt khó thở kia.

Bàn tay thon dài trắng trẻo của cô sờ lên môi mình, đôi mắt ảm đạm nhìn xuống dòng người bên dưới đu quay, lại nhìn lên đu quay hạnh phúc. Đu quay hạnh phúc, nếu hai người yêu nhau cùng ngồi thì sẽ chuốc lấy dang dở chia ly, nhưng khi đu quay ở vị trí cao nhất nếu hôn người mình yêu thì hai người sẽ được bên nhau mãi mãi. Cho nên Kiều Trạch mới phát điên nhất quyết đòi quay lại đây ngồi lên đu quay lần nữa, cho nên vừa rồi, tại vị trí cao nhất ấy anh mới hôn cô. Anh ta như thế thật khiến người ta chán ghét.

Trở lại thành phố A, Kiều Trạch chở Tả Á đến thăm Điền Văn Lệ, sức khỏe của bà vẫn chưa tốt. Từ sau khi Tả Á kết hôn, thái độ của bà đối với Tả Á dường như đã khá hơn trước nhiều, cũng có quan tâm đến Tả Á. Đến thăm Điền Văn Lệ thì phải ở lại một đêm rồi mới đi được. Sau khi người một nhà cùng nhau ăn cơm chiều xong, nói chuyện phiếm một chút rồi mạnh ai nấy đi nghỉ ngơi.

Kiều Trạch không tặng hoa cho Tả Á, bó hoa héo úa đã bị anh vứt ở bên đường, còn vòng ngọc mua tặng cô cũng cất trong xe, không có ý tặng cho Tả Á nữa. Sinh nhật Tả Á không vui vẻ gì mà cứ trôi qua như vậy.

Sáng sớm hôm sau, Tả Á ăn xong điểm tâm, tạm biệt Điền Văn Lệ và Kiều Vân để đi làm, Kiều Trạch cũng phải đến công ty. Đi xuống lầu, Kiều Trạch bảo Tả Á lên xe, anh muốn đưa cô đến công ty trước, nhưng Tả Á lại quẩy đầu đi không thèm nhìn anh, giễu cợt nói: "Chở Tiểu Mật của anh đi đi, tôi không cần anh chở!"

Vẻ mặt Kiều Trạch vốn đang thoải mái, nghe được lời nói củaTả Á sắc mặt liền tối sầm lại, nếu như người khác nghe được, sẽ nghĩ là Tả Á đang ghen, chỉ có mình Kiều Trạch biết, Tả Á đang khiến anh phải khổ sở, khiến anh phải cảm thấy đau lòng.

Xe anh có bao giờ chở qua người nào khác chứ? Kiều Trạch tức giận khởi động xe, quẹo đi thật nhanh, cho xe phóng nhanh khuất xa khỏi tầm mắt của Tả Á. Tả Á mang đôi dép lệch xệch đi tới trạm xe buýt, giao thông công cộng vốn luôn có rất nhiều người, muốn chen lên được cũng cần phải có bản lĩnh.

Tả Á vốn không muốn chen chúc, nhưng thân hình nhỏ bé của cô lại bị đám đông đang chen lấn đùn đẩy lên trên xe. Cô bị xô đẩy đến đứng cũng không vững, tay cũng không có chỗ để vịn, trong lòng cô có chút hối hận, tự dưng sao lại đi chuốc khổ vào thân thế này.

Xe đang chuyển động lại đột nhiên thắng gấp, Tả Á bị mất thăng bằng thân thể liền lùi về

phía sau lại trồi tới phía trước, không chỉ suýt chút nữa bị ngã, mà còn muốn dẫm phải chân người khác, Tả Á vội nói: "Xin lỗi, xin lỗi ạ!"

Người bị dẫm vào chân kia liền chửi ầm lên, "Mẹ kiếp, mắt mù à, muốn bị chọc thủng không!"

Tả Á bị chửi mặt đỏ lên, không được tự nhiên cúi đầu xuống, tầm mắt người trên xe tập trung hết về phía Tả Á và người đàn ông đang mắng chửi kia.

"Chó đẻ…." Người đàn ông kia thấy Tả Á cúi đầu chịu mắng, lại càng mắng hăng say, "Mẹ nó, cái thứ mất dạy cha mẹ sinh mà không biết dạy, con nhỏ gái bao kia, chân ông là để cho mày dẫm đấy à….Mẹ nó, con quỉ cái…!"

Tả Á đột nhiên ngẩng đầu, xoay người lại, ánh mắt nhìn thẳng vào người đàn ông đang hăng say mắng chửi sau lưng cô.

"Con chó đẻ, mày nhìn cái gì!"

Tả Á không nói câu nào, tay vung lên dứt khoát mạnh mẽ tát vào cái miệng rộng của gã đàn ông kia cái bốp. Tiếng mắng chửi lập tức im bặt, người đàn ông đang mắng chửi kia nhất thời cũng sững người ra nhìn trừng trừng Tả Á.

Toàn bộ hành khách trong toa cũng đều sửng sốt, tầm mắt rơi hết vào gương mặt trẻ con của Tả Á, đều lộ ra ánh mắt "đánh hay lắm".

Xe buýt đến trạm dừng lại, Tả Á phải xuống xe, đám người tự động nhường đường cho cô an toàn xuống xe. Còn gã đàn ông kia lúc này mới có phản ứng, muốn xuống xe đuổi theo Tả Á dạy cho cô một bài học, nhưng người trên xe lại không cho ông ta xuống. Gã đàn ông không cách nào xuống xe được, liền vọt tới cửa sổ hướng về phía Tả Á hổn hển la mắng: "Con mẹ mày, mày đừng lọt vào tay ông lần nữa nhá!"

Tả Á nhíu mày, cúi người tháo giày cao gót dưới chân ra, không chút do dự ném thẳng vào mặt gã đàn ông kia. Người trong xe cười ầm lên, sắc mặt gã đàn ông kia liền chuyển sang màu gan heo, xe buýt lại tiếp tục chuyển bánh.

Tả Á đứng ở ven đường, bả vai run run. Cô nhìn một bên chân không đi giày của mình mà trong lòng thật cảm thấy phiền muộn, bây giờ mình phải đi làm thế nào đây? Cô vốn chỉ xin nghỉ phép có một ngày, cuối cùng lại nghỉ thêm một ngày nữa, hôm nay lại còn đi muộn, nhất định sẽ bị mắng chết thôi.

Tả Á ngẩng đầu nhìn xung quanh xem có nơi nào bán giày không, hy vọng có thể mua được trước khi đến giờ đi làm. Trong lòng cô đột nhiên cảm thấy hối hận quá đỗi, từ nay về sau sẽ không bao giờ kích động như vậy nữa. Kích động đúng là ma quỷ mà!

Chương 4: Vẫn luôn tránh thai

Kiều Trạch vừa mới chủ trì xong một cuộc hội nghị ở công ty, đang trở lại văn phòng thì nhận được một cuộc điện thoại, nhìn số hiển thị là của Trương Chính. Sau khi bắt máy, giọng nói thô lỗ đặc biệt của Trương Chính liền truyền đến, "Anh Kiều, chị dâu thật nổi tiếng nha, anh mau mở MSN có đường dẫn mà em gửi anh ấy, có thứ tốt nha, ha ha!"

"Cậu rảnh lắm sao?" Kiều Trạch lạnh lùng nói xong, người cũng ngồi ngay vào trước máy tính, đưa tay mở biểu tượng chớp nháy của MSN ra, "Vụ làm ăn tôi bảo cậu theo dõi thế nào rồi?"

"Anh Kiều à, thì em vẫn đang làm đấy thôi, chỉ là vì chuyện này có liên quan đến chị dâu mà…..Khà khà." Trương Chính còn đang định nói tiếp nhưng Kiều Trạch đã cúp điện thoại, tròng mắt đen của anh mang theo tức giận nhìn chằm chằm màn hình máy tính.

Đó là đường dẫn của một video với tiêu đề là "Gã thô lỗ mắng chửi người". Kiều Trạch thấy Tả Á bị chen lấn xô đẩy trong clip, thấy cô còn sém nữa bị té ngã, sau đó còn bị gã kia chửi ầm lên, lời lẽ lăng mạ thật sự rất khó nghe, anh nhìn thấy vẻ mặt cô rất bối rối, bị chửi đến đỏ cả mặt cũng không thể ngẩng đầu lên được.

Hình ảnh rất không ổn định, hiển nhiên là do người nào đấy ngồi xe nhàm chán nên lấy di động ra quay. Kiều Trạch tức giận đến mức muốn đập nát máy tính, gã đàn ông đáng chết này, có kẻ mắng chửi người như thế sao, anh thật muốn vung đấm đánh cho vỡ mồm gã đàn ông đang mắng người kia.

Gương mặt lãnh đạm của Kiều Trạch đều là lửa giận. Anh đang định gọi điện thoại cho Tả Á hỏi cô có ổn không thì một màn đáng kinh ngạc chợt hiện ra trước mắt, trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tả Á bừng bừng tức giận giơ tay tát vào miệng gã đàn ông kia.

Sự tức giận của Kiều Trạch biến mất đimột ít, ngồi trở lại chỗ nhìn chằm chằm màn hình máy tính, nhếch môi bật cười nhẹ. Bởi vì anh thấy Tả Á xuống xe rồi còn ném một chiếc giày cao gót vào mặt gã đàn ông vẫn đang to miệng chửi mắng kia.

Lúc này chuông điện thoại lại vang lên, bên trong là tiếng cười của Trương Chính: "Anh Kiều, xem hết rồi phải không? Chậc chậc, em còn cho rằng chị dâu là con mèo bệnh, hóa ra chính là một con cọp cái đó nha. Anh Kiều, anh không bị ngược đãi đấy chứ, ha ha!"

Kiều Trạch sa sầm, ngón tay xoa lên bóng lưng Tả Á trên màn hình máy tính, lạnh lùng nói với Trương Chính đang ở đầu kia điện thoại: "Cậu lập tức đến công ty xe buýt một chuyến!"

“Nhưng…..”

“Sao? …..”

“Em lập tức đi ngay ạ.”

***

Sau khi Tả Á tan ca, đang cùng mấy đồng nghiệp cùng công ty theo đám đông đi đón xe buýt, tay chợt bị người kéo lại, quay đầu nhìn thì ra là Kiều Trạch. Thân hình anh cao lớn, khuôn mặt điển trai mang nét lạnh lùng, còn đeo một chiếc kính mát thật to, che đậy đôi tròng mắt lạnh lẽo kia, cả người dường như cũng toát ra vẻ lãnh đạm đến đáng sợ.

Các đồng nghiệp thấy Kiều Trạch, không khỏi lộ ra ánh mắt kinh ngạc, cười hì hì nhìn Tả Á hỏi: “Tả Á, anh chàng đẹp trai này là ai thế, sao không giới thiệu một chút đi?”

Tả Á cau mày, không vui nhìn Kiều Trạch, sao anh ta lại đến đây, cô thật sự không muốn giới thiệu với mọi người đây là chồng mình.

“Tôi là chồng của cô ấy, thật xin lỗi, chúng tôi đi trước!” Kiều Trạch nói xong liền kéo Tả Á đến chỗ đỗ xe.

Tả Á không biết làm thế nào, đành chào tạm biệt với đồng nghiệp, mấy đồng nghiệp cũng cười hì hì rời đi. Tả Á theo Kiều Trạch đến trước xe mới nổi cáu, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tức giận ngẩng cao, “Kiều Trạch, không phải tôi đã nói, anh không được đến chỗ làm quấy rầy tôi rồi sao?”

Bàn tay Kiều Trạch nắm chặt cổ tay Tả Á, khóe môi giật giật lạnh lùng nói: “Tại sao? Tại sao anh lại không thể đến tìm em? Thừa nhận với người khác anh là chồng em khó khăn đến thế sao?”

Tả Á cắn môi tức giận nhìn anh, Kiều Trạch cũng không nói nữa, mở cửa xe định nhét Tả Á vào bên trong nhưng cô lại la lên: “Anh làm gì đấy?”

Kiều Trạch nhìn Tả Á chằm chằm, ngang ngược nói: “Từ giờ trở đi, anh sẽ đưa đón em đi làm!”

Tả Á tức giận đến trắng bệch cả mặt, gạt bàn tay đang giữ tay mình của anh ra, tức giận quát lên: “Kiều Trạch, nếu anh còn đến làm phiền tôi nữa…..Tôi sẽ dọn ra ngoài ở!”

Kiều Trạch im lặng, cứ như vậy nhìn Tả Á, nhìn cô muốn tránh thoát khỏi bàn tay mình, không lúc nào mà cô không chống đối mình. Đột nhiên, anh buông tay, thả cô ra, rồi sau đó lên xe, tức giận mà khởi động xe nhanh chóng quay đầu chuyển hướng cho xe chạy đi.

Tả Á đứng đấy, xoa cổ tay đỏ ửng của mình, lực nắm của anh rất mạnh, giây phút vừa rồi, cách một chiếc mắt kính, cô thậm chí vẫn thấy được nét đau thương trong mắt anh.

Tả Á lắc lắc tay, lại bước đến trạm xe buýt mà cô thường hay ngồi, đúng lúc nơi đó cũng vừa chiếc có xe đỗ lại. Trước đây trên xe luôn đầy ắp người, nhưng hôm nay một người cũng không có. Tả Á bước lên xe không suy nghĩ nhiều nữa, tìm đại một chỗ ngồi xuống, tựa đầu vào cửa xe, gần như mơ màng ngủ thiếp đi. Cho đến khi xe dừng lại, tài xế lên tiếng gọi cô mới phát hiện đã đến nhà. Tả Á bước xuống xe, xe buýt cũng nhanh chóng rời đi.

Khi về đến nhà, thức ăn đều đã chuẩn bị xong, Kiều Trạch cũng tắm rửa xong với dáng vẻ nhẹ nhàng khoan khoái, mặc quần áo ở nhà ngồi trên sofa xem ti vi. Tả Á không để ý đến anh, đi tắm trước, mặc một bộ đồ ở nhà màu hồng bước ra, người làm nói: "Cô chủ, ăn cơm ạ!"

Nhiệt độ trên bàn ăn rất nặng nề, Tả Á ăn phần của mình, Kiều Trạch cũng im lặng ăn cơm. Mặc dù cả hai không nói chuyện, không khí vẫn bị đè nén đến ngột ngạt, người giúp việc thỉnh thoảng nhìn Tả Á rồi lại ngó sang Kiều Trạch, vẻ mặt Kiều Trạch lạnh lẽo tựa như núi băng.

Ăn cơm tối xong Tả Á lên mạng một hồi rồi định đi ngủ, vào lúc này Kiều Trạch đang ở phòng sách bận rộn làm những việc vẫn chưa xong. Khi Tả Á mơ màng sắp ngủ, chợt cảm thấy giường trũng xuống có người nằm xuống bên cạnh, một cơ thể mát mẻ ôm lấy cô, dán sát sau lưng cô, Tả Á không nhịn được lùi ra, Kiều Trạch lại ôm cô chặt hơn.

Môi mỏng đặt lên bờ vai trơn tròn của cô, tựa như khẽ hôn lại tựa như mơn trớn, tay anh cũng dần dần vén váy ngủ của cô đến tận thắt lưng, Tả Á biết anh đang muốn gì, bực bội hất tay anh ra, nhíu mắt lại khó chịu nói: "Kiều Trạch…..Tôi muốn ngủ, anh đừng ngày nào cũng động dục như thế có được không?"

Kiều Trạch lại đột nhiên nắm lấy chân cô nâng lên, thuần thục đi vào phía sau cô. Anh phát ra tiếng rên thỏa mãn thật nhỏ, Tả Á muốn mắng người nhưng đúng lúc này miệng cô lại bị môi của Kiều Trạch chặn lại.

Sau một trận hôn hít kịch liệt, anh thì thầm bên tai cô: "Tả Á…..Chúng ta có em bé nha? Sao hả? Có được không?"

Tả Á ngay tức khắc tỉnh táo lại, nghiêng người sang, trong con ngươi đều là sự giễu cợt, nhìn Kiều Trạch nói, "Anh đang thương lượng với tôi đấy à? Có em bé hay không chẳng phải đều do anh định đoạt sao? Tôi không muốn, không phải anh cũng tiến vào rồi sao?"

Lòng Kiều Trạch đau đớn không nói được, anh càng hung hăng tấn công vào, xoay người đè Tả Á ở bên dưới, trong mắt mang theo đau đớn cùng tức giận nhìn Tả Á, lạnh giọng quát: "Do anh quyết định sao? Một năm nay em đều dùng thuốc tránh thai, anh không nói không có nghĩa là anh không biết!"

Tả Á nghẹn một hồi, quay đầu gằn từng chữ nói: "Phải, tôi uống thuốc tránh thai, vậy thì sao, bây giờ tôi vẫn chưa muốn có con."

Kiều Trạch nhìn thẳng vào Tả Á, cô đơn xen lẫn tức giận hỏi: "Là không muốn có con, hay

là không muốn có con với anh?”

Tả Á không khỏi nhớ lại đứa bé mà mình đã quyết định bỏ đi kia, trong lòng khó chịu không nói ra được, bực bội đáp: “Đúng, tôi không muốn có con với anh, cũng sẽ không cần con của anh!”

Khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng của Kiều Trạch thoáng hiện lên vẻ đau đớn và giận dữ, anh lặng im nhìn Tả Á một hồi, cuối cùng thở hổn hển nổi giận rút người ra rồi rời đi.

Cả hai cứ mãi đối chọi gay gắt mà sống tiếp như vậy ư?

Chương 5: Nhất thời say đắm

Kiều Trạch và Tả Á đối chọi gay gắt như thế không phải mới chỉ ngày một ngày hai, Kiều Trạch rất ít khi tức giận. Mỗi lần bị Tả Á chọc giận anh đều im lặng, mặc kệ cho Tả Á chọc giận anh, làm tổn thương anh thế nào, anh chưa bao giờ nổi nóng, càng không vung tay bỏ đi như thế.

Vậy mà hôm nay, Kiều Trạch lại bị cô chọc cho đến mức nổi nóng, không đúng, thay vì nói nổi nóng không bằng nói anh bị tổn thương.

Mà với Tả Á, cô cũng không cảm thấy vui vẻ gì, trút hận rồi lại chỉ thoáng thấy mất mác và bực bội. Bản thân càng ngày càng trở nên cay nghiệt, nhất là đối với Kiều Trạch. Chính cô cũng không còn nhận ra bản thân mình nữa, ngay cả cô cũng ghét chính mình hiện tại.

Thế nhưng, mỗi lần nhớ đến chính sự can dự của Kiều Trạch làm cho cô mất đi Chung Dương, khiến cô không thể ở bên người mình yêu nhất, tim của cô lập tức đối chọi với Kiều Trạch, những lời tổn thương người dù vô tình hay cố ý mà nói cả ra.

Cô vẫn không thể chấp nhận, không thể thoát ra khỏi cuộc chia tay với Chung Dương, càng không cách nào quên được Chung Dương, không cách nào quên được mối tình này. Bây giờ cô vẫn sống trong mối tình đã mất kia, từng chút từng chút chôn vùi bản thân, chôn mình cùng với đoạn tình cảm không bệnh mà chết ấy. Nhớ tới những chuyện không vui, trong lòng cô vẫn đau đớn vô cùng, đau đến tan nát cõi lòng.

Trời sắp hừng sáng Tả Á mới ngủ, nhưng vẫn ngủ không yên, luôn mơ về lúc vô tình quan hệ với Kiều Trạch, khi cô mang thai rồi hủy bỏ hôn ước với Chung Dương, mơ về cuộc chia tay đầy đau đớn và bất lực.

Sáng ngày hôm sau, Tả Á ngủ như không ngủ, có chút mơ màng, trong đầu suy nghĩ phải đi làm nhưng làm thế nào cũng không tỉnh táo được, cho đến khi trên trán cảm nhận được một nụ hôn mát rượi, nhẹ nhàng mềm mại mang theo yêu thương, trên trán bị một ngón tay mát mẻ chạm vào thì mới chợt tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra, cô liền nhìn thấy bóng lưng Kiều Trạch, bóng dáng cao lớn rắn rỏi của anh đang mở cửa bước ra khỏi phòng ngủ. Anh đi làm, cô cũng rời giường, rửa mặt thay đồ, sau khi ăn sáng xong đã không còn sớm nữa.

Vội vội vàng vàng xuống lầu chạy đến trạm xe buýt, vừa đúng lúc xe buýt dừng lại bên trạm, Tả Á nhanh chóng lên xe, lại phát hiện trong xe trống rỗng, cô không khỏi thắc mắc, giờ này sao lại ít người thế này.

Nhìn ra phía ngoài xe lại thấy có rất nhiều người đứng đợi, nhưng không một ai lên chiếc xe này hết. Tài xế đang định khởi động xe chạy đi, Tả Á chợt kêu lên: “Chờ chút, xin lỗi, tôi

muốn xuống xe!”

Tài xế dường như có chút khó xử, ấp úng nói: “Nhưng…..”

Tả Á gằn giọng nói: “Tôi muốn xuống xe, phiền chú mở cửa!”

Tài xế do dự một hồi cuối cùng vẫn mở cửa xe, Tả Á vội bước xuống xe, nghi ngờ nhìn chiếc xe mình vừa lên có gì đó không ổn, vừa nhìn mới phát hiện ra trên chiếc xe buýt xanh biếc kia có ghi một dòng chữ “Xe màu xanh phải tốn 10 tệ, xe màu đỏ phải tốn 5 hào!”

Cô mỗi lần đi xe chỉ nộp có một đồng tiền mà, Tả Á càng lúc càng thấy kỳ lạ, không nhịn được nghĩ đến Kiều Trạch. Tả Á nhìn quanh đám người, quả nhiên thấy được một khuôn mặt quen quen, dường như đã từng gặp qua người này bên cạnh Kiều Trạch.

Người nọ thấy Tả Á nhìn mình, không khỏi ngượng ngùng cười một tiếng đi tới, gật đầu chào: “Chị dâu, chào buổi sáng, thật trùng hợp nha, chị đi làm ạ?”

Tả Á suy nghĩ lại, người đàn ông trước mắt hình như tên là Trương Chính, cô cười cười nói: “Anh Trương vất vả rồi, sắp xếp mọi việc luôn rất chu đáo.”

“Lời nói của chị dâu em thật sự không hiểu, à… Em trễ làm rồi, em đi trước đây.”

Trương Chính to giọng nói xong, đưa tay chặn taxi chuồn mất. Ngồi trên xe rồi, Trương Chính nghĩ thầm, sáng sớm anh đã dẫn người đến ổn định trật tự, tuyên truyền hành động vĩ đại “xe xanh 10 tệ, xe đỏ 5 hào”. Đây chính là chiêu tuyệt diệu mà anh nghĩ ra được, cũng khiến Kiều Trạch tốn không ít tiền.

Vậy mà mới sang ngày thứ hai, đã bị Tả Á phát hiện. Hơn nữa còn với thái độ không có vẻ gì là cảm kích cả? Việc này không phải là khinh thường Kiều Trạch hay sao?

Kiều Trạch đáng phải tốn nhiều tâm sức thế sao? Chẳng qua vợ anh chỉ bị một ông chú đang tuổi mãn kinh mắng trên xe bus thôi mà.

Tiếc rằng video đấy là do anh vui sướng khi thấy người gặp họa mà đưa cho Kiều Trạch xem, cuối cùng lại bị bắt đi làm chuyện này, mà có lẽ là vì mình mắng Tả Á là cọp mẹ nên mới bị Kiều Trạch ghi hận, cố ý trừng trị. Có điều, chuyện tốt nhất trước mắt là mình phải đi kiếm chỗ nào đó ngủ bù mới được.

***

Kiều Trạch đang bận việc ở văn phòng thì nhận được điện thoại của Tả Á, nghe trong điện thoại thấy cô dường như có chút tức giận: “Kiều Trạch, anh ra đây, tôi tìm anh có việc.”

“Em đang ở dưới công ty?” Khóe môi Kiều Trạch khẽ nhếch lên.” Có việc gì thì lên đây nói, anh không đi được!”

Tả Á nghiến răng, cúp điện thoại, nhìn cửa chính công ty, hít một hơi thật sâu rồi đi vào,

đây là lần đầu tiên cô tới tìm Kiều Trạch, trong lòng thậm chí có chút căng thẳng, cô lắc đầu một cái, căng thẳng gì chứ, thật kỳ lạ.

Đi tới trước bàn tiếp tân, cô nói: "Xin chào, tôi tìm tổng giám đốc Kiều của công ty này!"

Cô gái xinh đẹp trước bàn tiếp tân đã nhận được điện thoại của Kiều Trạch từ trước, nhìn Tả Á với phong cách hơn người trước mắt, vội niềm nở cười nói: "Vâng, chị là bà nhà của tổng giám đốc Kiều ạ, mời đi lối này."

Tả Á đi thang máy lên thẳng tầng hai mươi tám mới dừng lại, trong phút chốc cửa thang máy mở ra, cô nhìn thấy Kiều Trạch đang đứng trước cửa.

Anh dường như có vẻ rất vui, khóe mắt và khóe môi đều mang ý cười, có điều vẫn ngang ngược và cường thế kéo tay cô đi vào bên trong.

Tả Á giãy mấy cái vẫn không tránh thoát nên đành thôi, bởi vì anh ngang nhiên dắt tay cô đi qua khu làm việc của nhân viên, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chú vào họ.

Kiều Trạch đi trước đột nhiên dừng lại, đón nhận ánh mắt nhiều chuyện của mọi người mà giới thiệu: "Cô ấy là vợ tôi!"

Lòng nhiều chuyện của nhân viên trong nháy mắt được thỏa mãn, rối rít chào hỏi Tả Á, Tả Á cũng bận rộn chào đáp lại mọi người, Kiều Trạch nhếch môi lên, con ngươi đen nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn củaTả Á, rồi khoác vai cô đi vào phòng làm việc.

Có nữ nhân viên vẻ mặt đau lòng nói: "Ai, xem ra mình hết hy vọng rồi, người đàn ông ưu tú như tổng giám đốc Kiều đã trở thành đồ ăn của người khác mất rồi."

"Vợ tổng giám đốc có vẻ còn rất trẻ a, nhưng cũng rất xinh đẹp, trai tài gái sắc đúng là một cặp hoàn hảo."

"Không biết tổng giám đốc Kiều và vợ mình quen nhau thế nào, thật là tò mò….."

"Tổng giám đốc Kiều nhất định rất yêu vợ của anh ấy, ánh mắt kia thâm tình quá đi."

Mọi người bắt đầu tám chuyện, không khí làm việc nghiêm túc và buồn tẻ nhất thời náo nhiệt hẳn lên, nhưng vẫn không ai nhận thấy Kiều Trạch đang cười, dùng mắt, dùng môi mà cười, chỉ có Tả Á phát hiện tâm trạng Kiều Trạch đang rất tốt.

Ngay khi vào văn phòng, cánh tay Kiều Trạch liền ôm eo Tả Á thật chặt, để thân thể cô và anh dính chặt vào nhau, cúi đầu nhìn khuôn mặt hơi đỏ lên của cô, trầm giọng hỏi: "Buổi trưa muốn ăn gì? Cơm tây nhé?"

Tả Á nhìn khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng của Kiều Trạch, nhếch khóe môi, không nhịn được nói: "Dao nĩa không có mắt, không cẩn thận bay lên mặt anh là không tốt đâu."

"Nói đi, có chuyện gì?" Nụ cười như có như không của Kiều Trạch liền biến mất, anh

buông Tả Á ra nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ của cô, cô không phải đến thăm anh, nói chuyện cũng chẳng phải chuyện tốt gì.

"Chuyện trên xe bus là ý gì hả?" Tả Á cau mày, cố hết sức không để giọng mình quá gay gắy, "Kiều Trạch, đừng nắm cuộc đời và cuộc sống của tôi trong tay anh nữa được không?"

Ánh mắt Kiều Trạch thoáng sầm xuống, "Anh chỉ quan tâm em thôi."

Tả Á cau mày nói: "Tôi không cần!"

Kiều Trạch lạnh lùng nhìn cô, cô không muốn để anh đưa mình đi làm, cũng không muốn anh sắp xếp tài xế đưa cô đi, lại tình nguyện chen lấn trên xe buýt, anh lạnh giọng hỏi: "Tát người rất vui sao? Hử?"

Mặt Tả Á chớp mắt nóng lên, làm sao anh ta biết chuyện xảy ra trên xe buýt chứ. Nghĩ tới dáng vẻ đàn bà chanh chua của mình khi tát người ta, lúc mình ném giày vào mặt gã đàn ông kia, cô cảm thấy có chút mất mặt. Không biết vì sao ở trước mặt Kiều Trạch Tả Á lại không ngẩng đầu lên được, chỉ cúi đầu lắp ba lắp bắp đáp: "Tôi…Không cần anh quan tâm."

Kiều Trạch lại vươn tay nâng mặt cô lên, để cô ngẩng đầu, khuôn mặt đỏ hồng vì xấu hổ của cô rơi vào mắt anh, anh không nhịn được cúi đầu hôn xuống môi cô.

"Đừng chen lấn trên xe buýt nữa, ok?"

Giọng nói của anh khàn khàn, mang theo nét quyến rũ, khiến Tả Á trong nháy mắt trở nên mê muội. Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Tả Á lập tức tỉnh táo lại, hốt hoảng đẩy Kiều Trạch ra, đỏ mặt nói: "Chuyện của tôi, tôi tự mình làm chủ." Nói xong mở cửa định đi, lại chợt thấy một khuôn mặt xinh đẹp động lòng người. Cô chưa kịp nhìn kỹ đã vội vã rời đi.

Kiều Trạch khôi phục vẻ lãnh đạm như trước, dường như còn có chút không vui, nói với người phụ nữ đang đứng ngoài cửa: "Chuyện gì?"

"Văn kiện khẩn cấp, cần chữ ký của anh!"

Chương 6: Kiều Trạch nằm viện

Đêm hôm ấy Kiều Trạch gọi điện thoại nói buổi tối anh không về nhà, Tả Á cũng không hỏi anh vì sao không về, chỉ đáp biết rồi, liền cúp điện thoại.

Đây là buổi tối đầu tiên Kiều Trạch không về nhà, trong lòng Tả Á chợt rộn lên chút khó chịu.

Hôm sau là thứ Bảy, Tả Á đi đến nhà Tả Lập Quần, rồi dẫn ông đến công viên của thành phố A vui chơi. Vì là thứ Bảy nên công viên rất đông người, cũng rất náo nhiệt. Ông nội đã lớn tuổi, ở một mình luôn khiến người khác lo lắng, cô từng bảo ông đến nhà cô hoặc nhà ba ở, nhưng nói thế nào ông cũng không chịu, ông bảo ông ở nhà của mình, không đi đâu cả.

Tả Á nghĩ ông nội sống một mình, mặc dù có người chăm sóc, nhưng nhất định rất cô đơn, ở đây rất náo nhiệt, hơn nữa lại tràn đầy sức sống, con nít nhiều, chắc chắn ông nội sẽ rất vui.

Tả Á hứng trí bừng bừng, mặt mày vui vẻ, cả người tràn đầy sức sống. Cô vốn định dẫn ông nội đi chơi, nhưng trong mắt ông cô vẫn chỉ là một đứa nhóc, cho nên cuối cùng ngược lại là ông dẫn cô đi chơi, hỏi cô có muốn chơi trò này không, có muốn chơi trò kia không.

Cuối cùng Tả Á chọn một trò chơi thích hợp để ông chơi. Bắn bóng bằng súng laze, nếu bắn trúng sẽ được phần thưởng là thú nhồi bông.

Tả Á trả tiền, phấn khởi la lên: "Ông nội, cố lên!"

Mặc dù tuổi tác Tả Lập Quần đã cao, nhưng thân thể vẫn rất cứng cáp, bước đi vẫn vững vàng có lực, khuôn mặt chữ quốc nghiêm nghị, nhưng mái tóc hoa râm khiến ông thêm phần đôn hậu, khí chất quân nhân đầy mình khiến người khác kính sợ.

Hai ông cháu đứng giữa một đám nhóc và phụ huynh thật sự khiến người khác chú ý, chung quanh cũng hò hét ầm ĩ.

Tả Lập Quần cười hiền từ, thành thạo cầm súng lên, nhắm ngay đích, "bộp bộp" mười phát đều trúng, dù là súng đồ chơi, nhưng tư thế bắn vẫn rất tuấn tú.

"Oa, trúng hết kìa!"

Những đứa trẻ xung quanh đều sùng bái la to lên, hâm mộ nhìn Tả Á nhận lấy thú nhồi bông.

Chơi một lúc lâu, Tả Á đã giành được đủ loại thú nhồi bông lớn nhỏ, vui vẻ như một đứa trẻ, nháy mắt với Tả Lập Quần bên cạnh, "Ông nội, khí chất anh hùng của ông vẫn không hề thua kém ngày trước nha!"

Có cậu bạn nhỏ không bắn trúng, nóng nảy túm lấy phụ huynh của mình, khóc la: "Ba, giúp con bắn với, con muốn thú nhồi bông!"

Trong chớp mắt tiếng ầm ĩ của bọn nhỏ càng lớn, thậm chí có cả tiếng khóc, bởi vì có lẽ ba mẹ chúng cũng không bắn được.

Tả Á nhìn mấy đứa nhóc đang khóc, cúi người tặng chúng mấy con thú bông trong tay mình, dụ dỗ nói: "Cô tặng tụi con, đừng khóc nữa nhé!"

Tả Á tặng hết thú nhồi bông, cuối cùng chỉ sót một con heo con ngốc nghếch, mới kéo Tả Lập Quần rời đi. Tả Á sợ ông mệt, vội ngồi xuống trên một cái bục dài nghỉ ngơi, ông nội đột nhiên hỏi: "Tiểu Á, khi nào thì có con, ông nội đang chờ ôm cháu đây!"

"Ông, con còn nhỏ mà." Tả Á ăn vạ làm nũng, nắm tay Tả Lập Quần.

"Sao thế? Vẫn không thể sống tốt với Kiều Trạch ư?"

Tả Á uống một ngụm nước, mắt cong cong cười nói: "Nào có đâu ạ! Ông à, con sống rất tốt, ông đừng lo lắng."

Tả Lập Quần nhìn bọn nhóc đang vui đùa cười nói, hàm ý bảo: "Tiểu Á, cháu nên nắm giữ thật chặt hạnh phúc bên cạnh, đừng tiếp tục sống trong quá khứ nữa. Nhìn các con hạnh phúc, ông nội chết mới an tâm được."

Tả Á vờ tức giận nói: "Ông nội, sao đột nhiên ông nói những chuyện này chứ. Ông nội nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi."

Tả Lập Quần cười hiền từ: "Đi thôi, ông mệt rồi, về nhà thôi."

Sau khi Tả Á đưa ông nội về nhà, ăn cơm trưa cùng ông rồi mới rời đi. Về đến nhà, cô tắm rửa xong liền nằm xuống ngủ, trước khi ngủ trong đầu thoáng nhớ lại lời nói của ông, nên nắm giữ thật chặt hạnh phúc bên cạnh, đừng tiếp tục sống trong quá khứ…

Bên cạnh cô có hạnh phúc sao? Có sao? Sống trong quá khứ….. Đến bao giờ cô mới có thể thoát ra khỏi quá khứ, chính bản thân cô cũng không biết được.

Lúc cô tỉnh dậy đã xế chiều, trời cũng đã tối, Tả Á cảm thấy mất mát như thiếu vắng thứ gì đó. Cô đi ra ngoài phòng, dì Lâm giúp việc nói: "Cô chủ, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi. Cậu chủ bảo sẽ không về ăn tối, cô có muốn gọi điện thoại cho cậu chủ không…..?"

Tả Á há miệng muốn nói gì đó, chủ động gọi điện thoại cho anh? Chuyện không thể nào! Cuối cùng cô lắc đầu, một mình đi vào phòng ăn ăn cơm.

Nhìn sang chiếc ghế Kiều Trạch hay ngồi, trong đầu không khỏi dần hiện lên dáng vẻ ăn cơm lãnh đạm nghiêm nghị của anh, Tả Á thoáng ngẩn người, thức ăn hôm nay dường như không hợp khẩu vị lắm, cô ăn được vài miếng rồi liền sửa soạn ra khỏi nhà. Cô hẹn với Chung Tĩnh cùng vài bạn học đi hát karaoke thư giãn một chút, chơi đến gần sáng mới về nhà,

nằm xuống liền ngủ ngay.

Buổi trưa hôm sau tỉnh dậy, cô cảm thấy căn phòng yên lặng đến đáng sợ, tựa như trống rỗng, tầm mắt của cô không khỏi rơi vào chiếc điện thoại trên bàn.

Đã hai ngày anh không về nhà.

Tả Á sửa soạn một chút lại ra khỏi nhà, đi đến nhà mẹ cô. Mẹ và dượng Kiều đều không có nhà, chỉ có thím Tường giúp việc đang nấu canh.

"Thím Tường, nấu canh cho mẹ ư? Đừng cho nhiều dầu mỡ, thân thể của mẹ không ăn được dầu mỡ đâu."

Thím Tường vội nói: "Không phải cho bà chủ. Canh gà này là cho cậu chủ vừa phẫu thuật trong bệnh viện!"

Kiều Trạch vừa là con rể của Điền Văn Lệ, vừa là em trai Kiều Vân, anh lớn như ba, người giúp việc cũng gọi Kiều Trạch là cậu chủ.

Tả Á giật mình, vội hỏi: "Phẫu thuật sao?"

Thím Tường đang bận rộn nấu canh liền dừng lại, Tả Á không biết gì sao? Bà nghĩ thầm, có phải mình lại lỡ lời rồi không, Tả Á không biết gì có phải do cậu Kiều Trạch giấu không muốn cho cô biết không ?, "Tiểu Á….. Việc này, cháu….."

Tả Á không nhịn được hỏi: "Thím Tường, đã xảy ra chuyện gì rồi? Kiều Trạch bị làm sao ? Tại sao lại phải phẫu thuật?"

Dù sao cũng đã lỡ nói ra rồi, thím Tường đành nói tiếp: "Tiểu Á, cháu không biết gì ư? Năm ngoái chân cậu chủ bị gãy, phải gắn tấm thép vào hơn một năm nay, bây giờ đã đến thời hạn phải tháo tấm thép đó ra rồi. Cậu chủ vừa mới phẫu thuật xong, cần bồi bổ, bà chủ và ông chủ đã đến bệnh viện trước rồi, bây giờ thím cũng phải mau chóng mang canh đến đó đây."

Gãy xương, gắn tấm thép, Tả Á nghĩ thôi đã thấy đau đớn rồi. Cô cũng nhớ đến những lời chị cô từng nói một năm trước, Kiều Trạch nghe được chuyện cô uống thuốc ngủ quá liều mà phải nhập viện, anh lái xe quá tốc độ, cho nên mới xảy ra tai nạn, sém chút là chết.

Tả Á chợt cảm thấy không được tự nhiên, lí nhí nói: "Cháu…..Cháu không biết ạ…..Phẫu thuật…..có nghiêm trọng không ạ?"

"Chỉ là phẫu thuật lấy tấm thép ra thôi, hẳn không sao đâu. Nếu không…..Tiểu Á, lát nữa cháu giúp thím Tường mang canh đến đó nhé?"

Tả Á do dự một chút rồi gật đầu, "Được ạ ! Một lát nữa cháu đưa đi….."

Thím Tường gật đầu, lại tiếp tục bận rộn, Tả Á vẫn đứng yên tại chỗ, vẻ mặt khó hiểu. Anh không về nhà là vì phải nhập viện sao…..

Tả Á cầm canh đã được nấu ngon lành, tiện đường ghé vào tiệm hoa đối diện bệnh viện mua một bó hoa, bước về phía phòng bệnh của Kiều Trạch.

Đi đến trước cửa phòng bệnh cô có chút e dè, do dự mất lúc, vươn tay định đẩy cửa đi vào, nhưng cuối cùng lại chỉ dám lén lút nhìn qua khe cửa.

Kiều Trạch nửa nằm trên giường, mặc quần áo bệnh nhân, khuôn mặt lạnh lùng dường như càng thêm âm trầm, trong con ngươi tựa hồ nổi lên sự giận dữ. Khi Tả Á muốn nhìn rõ chân bị thương của Kiều Trạch hơn chút nữa thì một bóng người duyên dáng chặn tầm mắt của cô lại, một người phụ nữ dáng người duyên dáng uyển chuyển đi đến bên giường của Kiều Trạch, vừa khéo che cả người anh.

Người nọ có một mái tóc dài như tảo biển, nhìn bóng lưng có thể tưởng tượng được đây là một phụ nữ xinh đẹp. Hình như cô ta đang gọt trái cây cho Kiều Trạch ăn. Người phụ nữ này là ai? Trong lòng Tả Á liền nổi lên nghi vấn.

Tả Á nhìn một lát rồi đứng thẳng người dậy, lùi về phía sau, trong lòng không rõ có cảm giác gì. Lúc lùi về phía sau cô chợt đụng phải thứ gì đó, Tả Á quay đầu lại nhìn, thấy một bác sĩ mặc áo blouse trắng, cô vội nói: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi!"

"Hấp tấp vụng về!" Bác sĩ bị đụng trúng bực mình cau mày, xong định bước vào phòng Kiều Trạch. Tả Á thấy vậy liền ngăn lại, "Bác sĩ, xin chờ một chút!"

Bác sĩ cau mày nhìn Tả Á, không kiên nhẫn hỏi: "Có chuyện gì?"

Tả Á chỉ chỉ cửa phòng bệnh, nhỏ giọng hỏi: "Người ở bên trong, chân của anh ấy, có nghiêm trọng không? Ý tôi là, sẽ nhanh hồi phục chứ?"

Bác sĩ nghi ngờ nhìn Tả Á, "Lấy tấm thép ra rồi, chỉ nghỉ ngơi một thời gian là được….."

Tả Á đột nhiên đặt hộp giữ nhiệt trong tay vào tay bác sĩ, "Làm phiền anh giao thứ này cho anh ấy, cám ơn!"

Nói xong còn khom người cúi chào, sau đó xoay người rời đi, bước chân vội vàng, bóng lưng thẳng tắp, để mặc bác sĩ phía sau không hiểu gì cả.

Tả Á ra khỏi cửa bệnh viện, mới cảm giác được trong tay mình đang cầm thứ gì đó, cúi đầu nhìn bó hoa trong tay, nơi cầm đã bị vo thành một nắm. Trong lòng cũng đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, cúi đầu đến trước thùng rác, vừa định vươn tay ném bó hoa vào, cổ tay lại đột nhiên bị người nắm chặt.

Chương 7: Bởi vì áy náy

Tả Á quay đầu lại liền nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng tuấn mỹ của Kiều Trạch, cô ngẩn người, hoa trong tay chợt rơi vào tay anh, con ngươi luôn lãnh đạm của anh lúc này lại sáng ngời nhìn cô. Cô không nhịn được giãy giụa, muốn tránh khỏi tay anh, Kiều Trạch khẽ cau mày, hình như động tác của cô khiến chân anh phát đau, Tả Á đành phải thôi không giãy giụa nữa.

Tả Á cúi đầu nhìn chân anh, tức giận hỏi: "Chân của anh đã đi được rồi sao? Sao lại chạy ra đây làm gì?"

Kiều Trạch nắm lấy bả vai Tả Á, ôm cô vào ngực, cúi đầu nhìn khuôn mặt có chút lo lắng của cô, tâm trạng không khỏi cảm thấy tốt lên, "Đỡ anh về nhé!"

Tả Á rốt cuộc không từ chối nữa, dùng bờ vai nhỏ bé cố sức dìu anh về, nhưng vừa khó khăn đi được hai bước, đã nhìn thấy người phụ nữ có mái tóc như tảo biển kia chạy đến trước mặt.

Tay cô ta đẩy xe lăn, trên khuôn mặt xinh đẹp mỹ lệ đều là sốt ruột và lo lắng, cô ta đẩy xe lăn từ sườn dốc xuống, vội vàng đi đến trước mặt Kiều Trạch, đỡ lấy cánh tay còn lại của anh, lo lắng nói: "Kiều Trạch, chân anh vẫn chưa thể đi được, làm thế này sẽ bị gãy chân lần nữa đó. Sao lại không biết thương mình như thế."

Trong lời nói đều là sự quan tâm, hơn nữa với giọng điệu này có thể nhận thấy hai người họ khá thân thiết. Tả Á không nhịn được nhìn về phía người phụ nữ đang đỡ Kiều Trạch kia, hình như có chút quen, nhưng lại không ra nhớ được đã gặp ở đâu rồi. Nhưng nghe cô ta nói nghiêm trọng như thế, cô cũng không cố chọc tức Kiều Trạch nữa, vội cùng cô ta hợp lực đỡ Kiều Trạch ngồi lên xe lăn.

Tả Á đang muốn đẩy Kiều Trạch vào trong, người phụ nữ kia lại nói, "Để tôi làm cho, cô không quen đâu!"

Cô không quen? Người phụ nữ này muốn nói cô ta quen làm việc này rồi? Hai ngày nay là cô chăm sóc Kiều Trạch sao? Tả Á nhíu mày, cười nhạt bảo: "Được thôi! Cô đẩy anh ấy lên đi, tôi có việc đi trước."

Nói xong cô định bỏ đi, Kiều Trạch giữ tay cô lại, con ngươi đen sâu không thấy đáy, lạnh giọng nói với Tả Á: "Đẩy anh lên!"

Sắc mặt người phụ nữ kia rõ ràng tái đi, vẻ mặt bị tổn thương, buông lỏng xe lăn ra, túm lấy mái tóc bên tai, rồi sau đó nở nụ cười xinh đẹp, tỏ ý châm chọc: "Cũng đúng, chị dâu đến rồi, anh Kiều không cần em chăm sóc nữa. Chị dâu chăm sóc tốt cho anh Kiều nhé, em đi trước, bye bye."

Người phụ nữ nói xong thì bỏ đi, Tả Á đành phải bước tới, đẩy xe lăn, cố hết sức đẩy vào trong. Đi thang máy trở lại phòng bệnh, Tả Á thật cẩn thận đỡ Kiều Trạch nằm lại trên giường, còn gọi bác sĩ tới kiểm tra cho anh, hỏi thăm bệnh tình, nghiêm túc nhớ kỹ những điều cần chú ý. Bận rộn một hồi cũng đến giờ ăn tối, cô lại đi mua cơm tối, lấy nước để cho anh rửa tay rửa mặt.

Kiều Trạch nhìn vẻ mặt nghiêm túc, dáng vẻ bận trước bận sau của Tả Á, trái tim chợt rung động, con ngươi đen theo sát dáng vẻ bận rộn của cô. Sau khi ăn tối xong Tả Á vốn định đi, nhưng do dự một lúc cuối cùng vẫn ở lại, Kiều Trạch đi lại bất tiện, đi toilet cũng cần phải có người giúp một tay.

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, Kiều Trạch bảo Tả Á ngủ chung giường với anh, nhưng Tả Á lại chỉ vào chiếc ghế sofa dài đặt bên cạnh đầu giường, lạnh nhạt nói: "Tôi ngủ ở đây."

Kiều Trạch nhíu mày không lên tiếng nữa, nằm xuống nghỉ, Tả Á cũng tắt đèn rồi nằm xuống ghế. Không biết đã ngủ được bao lâu, Tả Á khẽ nghiêng người, lại chợt 'phịch' một tiếng, người rơi xuống đất, không nhịn được nhỏ giọng rên một tiếng.

"Tả Á!" Trong bóng tối Kiều Trạch gọi cô.

Tả Á vội bò dậy, lảo đảo nghiêng ngả đi tới cạnh giường anh, "Sao thế? Muốn uống nước hay đi toilet?"

Kiều Trạch lại thừa cơ túm lấy cổ tay Tả Á, dùng sức kéo, Tả Á liền ngã vào lồng ngực rắn chắc của anh, vội la lên: "Này, anh làm gì thế? Chân hết đau rồi hả?"

"Giường rất lớn, ngủ cùng đi!" Kiều Trạch kéo Tả Á, ép cô nằm xuống cạnh mình, Tả Á sợ mình giãy giụa làm đau chân anh, cũng không dám cử động nữa, mơ màng nằm trong ngực anh rồi an ổn ngủ mất.

Kiều Trạch ôm cơ thể trong ngực, nghe tiếng thở đều đều của cô, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mặt cô, sau đó vuốt mái tóc đen của cô, đôi môi mỏng hôn xuống trán cô.

Lòng anh có chút kích động, Tả Á đang quan tâm đến anh ư? Lẽ nào anh đã có hi vọng, có được hi vọng bước vào trái tim cô? Nghĩ vậy, khóe môi không nhịn được mà cong lên, con ngươi đen láy lóe sáng trong bóng đêm!

***

Kiều Trạch có Tả Á chăm sóc, dượng Kiều và Điền Văn Lệ có thể bớt lo hơn rồi. Vốn dĩ Kiều Trạch không muốn cho Tả Á biết chuyện chân anh bị thương, sợ cô cảm thấy áy náy. Anh cũng sợ cô dù biết cũng không quan tâm đến anh mà tự làm mình mất mặt.

Ra viện về nhà, vốn anh cần phải nghỉ ngơi mấy ngày, nhưng anh không thể nào bỏ mặc chuyện công ty được. Kiều Vân đã rút lui, giao lại công ty cho Kiều Trạch, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều cần anh phụ trách.

Sáng thứ hai sau khi về nhà, Kiều Trạch khập khiễng bước ra khỏi phòng ngủ, theo tiếng động trong phòng bếp mà đi tới, thấy Tả Á đang mặc chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình của anh chuyên tâm làm bữa sáng. Áo dài đến đầu gối cô, nhìn trông rất buồn cười, nhưng cũng gợi cảm đến mê người.

Kiều Trạch lẳng lặng chăm chú nhìn dáng vẻ bận rộn của Tả Á. Người phụ nữ của anh, vợ của anh, Tiểu Á của anh, đang mặc áo của anh, ở nhà của bọn họ mà chuẩn bị bữa sáng cho anh. Cảm giác này quả thực rất hạnh phúc.

Kiều Trạch không nhịn được bước tới, vươn tay ôm eo cô từ phía sau, cúi người đặt cằm lên vai cô, "Dì Lâm đâu?"

Tả Á không trả lời, nói: "Sao anh lại ra đây?" Tả Á xoay người đỡ anh về phía bàn ăn, để anh ngồi xong, lại bảo: "Cơm chín rồi, có thể ăn."

Nói xong cũng không nhìn Kiều Trạch, đi bưng bữa sáng tới.

Kiều Trạch nhìn qua, bữa ăn sáng có trứng gà, sữa tươi, canh xương còn có cả bánh mì lúa mạch và thêm vài món ăn nữa. Tả Á vẫn không nói gì, đặt xong bữa sáng lên bàn thì cúi đầu ăn, Kiều Trạch chưa hề ăn một miếng nào, chỉ nhìn Tả Á.

Tả Á ngẩng đầu cau mày nhìn Kiều Trạch, "Nhìn tôi ăn thì no bụng được à? Bác sĩ nói anh cần phải bồi bổ nhiều hơn." Nói xong đặt một quả trứng gà đã bóc vỏ vào bát của Kiều Trạch, "Ăn gì bổ nấy, mau ăn đi!"

Kiều Trạch dùng đũa gắp lấy quả trứng gà, nhếch môi, con ngươi trâm trầm nhìn Tả Á, nói ẩn ý: "Ăn gì bổ nấy sao?"

Tả Á không hiểu ẩn ý của Kiều Trạch, chỉ thản nhiên nói: "Ăn phần của anh đi, nói nhảm nhiều quá."

Kiều Trạch đặt sữa tươi trước mặt Tả Á, trầm giọng nói: "Uống gì bổ nấy!"

Tả Á không để ý Kiều Trạch, ăn một cái bánh bao, cũng uống sữa tươi, đang nhai chợt cảm thấy lời nói của Kiều Trạch có chỗ không đúng. Nhìn ly sữa tươi lại cúi đầu nhìn ngực mình, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Kiều Trạch, anh đang lãnh đạm cúi đầu, nghiêm túc ăn trứng gà.

Ăn trứng bổ trứng, uống sữa bổ ngực!

Mặt Tả Á chợt như bốc cháy, đỏ bừng giống như ráng chiều, tức giận ném một nửa chiếc bánh bao trong tay vào mặt Kiều Trạch, đỏ mặt mắng: "Anh… anh… lưu manh, trong đầu chỉ toàn chuyện bậy!"

Tả Á nói xong liền bước ra khỏi phòng ăn, đi vào toilet trang điểm, chuẩn bị đi làm. Sau khi ra ngoài lại thấy Kiều Trạch đang ở phòng khách, đã thay bộ quần áo rộng rãi trên người,

dường như anh đi ra ngoài. Cô thấy vậy không nhịn được hỏi: “Anh làm gì đấy?”

Khuôn mặt lạnh lùng của Kiều Trạch trở nên dịu dàng hơn, trầm giọng nói: “Đi làm! Cùng đi nhé!”

Tả Á không muốn để ý đến anh, tuy nhiên vẫn không nhịn được lên tiếng: “Nhưng…..Hiện tại anh đang thế này mà vẫn cố đi làm sao? Chân vẫn chưa khôi phục mà, bác sĩ đã dặn, anh cần nghỉ ngơi, có chuyện gì thì bảo cấp dưới của anh làm…..”

Kiều Trạch nhìn khuôn mặt của Tả Á nhăn lại, dáng vẻ lo lắng, sốt ruột, trong lòng anh khẽ động, không nhịn được vươn tay kéo tay cô, ôm lấy cô, con ngươi sáng quắc nhìn cô, thận trọng hỏi: “Em đang lo lắng cho anh sao?”

Tả Á nhất thời cứng họng, kinh ngạc nhìn Kiều Trạch, rồi đột nhiên rời khỏi lồng ngực của anh, có chút bối rối đáp: “Chân là của anh, muốn làm gì cũng là chuyện của anh, tôi chỉ không muốn mình áy náy cả đời thôi. Dù sao chân anh bị thương thành như vậy cũng liên quan trực tiếp đến tôi.”

Nét mặt Kiều Trạch chợt trở nên cứng ngắc, hóa ra cô nghĩ như thế, cô biết được tại sao anh bị thương, cho nên bởi vì tự trách và áy náy cô mới hòa nhã với anh hơn một chút, mới bằng lòng chăm sóc anh. Ánh mắt ảm đạm nhìn Tả Á, anh xoay người khó khăn bước ra cửa. Khoảnh khắc trước khi ra khỏi cửa, anh khẽ nghiêng đầu, khuôn mặt lạnh lùng của anh càng thêm lạnh lẽo, “Là anh tự mình đa tình….. Vết thương của anh em không cần phải áy náy, không phải vì em.” Nói xong mở cửa rời đi.

Hóa ra không phải là anh đã có hi vọng.

Chương 8: Khoảng khắc gặp lại

Tả Á bảo dì Lâm trưa mỗi ngày đều phải hầm canh, làm vài món ăn bổ dưỡng giúp vết thương mau lành, sau đó bảo Từ Bân lái xe mang đến công ty cho Kiều Trạch.

Mỗi buổi tối, Kiều Trạch xử lý một vài công việc ở phòng khách xong mới đi ngủ, khi đó Tả Á đã ngủ rồi. Hai người mỗi tối cùng ngủ trên một giường nhưng lại rất ít khi trò chuyện cùng nhau, có thể nói là đồng sàng dị mộng.

Anh thường nằm xuống cạnh cô, ngắm nhìn cô, rồi sau đó ôm chặt cơ thể mềm mại kia vào lòng. Chỉ có lúc này cô mới không đối chọi gay gắt với anh, nghe lời rúc vào lồng ngực anh ngủ một cách yên bình.

Chân của Kiều Trạch đang dần dần hồi phục, cuộc sống của hai người vẫn như trước đây, Tả Á vẫn chen chúc trên xe buýt để đi làm, nhìn từng khuôn mặt khác nhau, nét mặt khác nhau.

Chủ nhật, Chung Tĩnh hẹn Tả Á ra ngoài dạo phố, hai người đi đến con phố phồn hoa nhất thành phố, Tả Á không nhịn được lại nhớ đến Chung Dương, nơi này có biết bao nhiêu hồi ức của hai người, nhưng bây giờ hồi ức cũng chỉ là hồi ức mà thôi…..

Sau khi hai người vào siêu thị, đều tự đi mua quần áo cho mình. Chung Tĩnh chạy tới quầy chuyên bán đồ lót nam, nghiêm túc chọn, cái nào mặc thấy thoải mái, hình dáng cái nào đẹp…

Chung Tĩnh quay đầu nhìn vẻ mặt mất tự nhiên của Tả Á, cười nói: “Mình nói này Tiểu Á, cậu đỏ mặt cái gì chứ? Trông cứ như ăn trộm ấy!”

Tả Á cau mày, “Trịnh Lỗi nhà cậu không tự đi mua những thứ này sao?”

Chung Tĩnh nhìn Tả Á từ trên xuống dưới, đẩy cô một cái, “Mình nói này, kết hôn lâu như vậy, ngay cả một cái quần lót cậu cũng chưa từng mua cho Kiều Trạch à?”

Tả Á nhỏ giọng nói: “Anh ấy luôn tự làm chuyện của mình…..”

Chung Tĩnh xem thường, “Mình nói cậu đấy, phải có chút tự giác khi làm vợ người đi chứ. Dù thế nào đấy cũng là chồng cậu mà. Với lại, hiện tại chân anh ấy như vậy, sao có thể ra ngoài dạo phố được, loại đồ riêng tư này cậu còn mong đợi anh ấy sẽ sai bảo thư ký đi mua hả? Cậu có não hay không đấy? Hôm nay cùng mua với tớ đi, mau!”

Tả Á cứ như thế bị Chung Tĩnh lôi kéo, chọn qua loa vài cái quần lót của nam và quần áo mặc vào mùa thu, mua cả một đống, cà thẻ trả tiền xong hai người mới ra khỏi siêu thị. Điện thoại Tả Á đột nhiên vang lên, vừa nhìn thấy mẹ mình gọi cô vội bắt máy.

“Mẹ ạ!”

“Tiểu Á, con đang ở đâu đấy?”

“Dạ…..Con đi với Tiểu Tĩnh.”

“Chân Kiều Trạch vẫn chưa đi tái khám, con đi cùng nó đi, kiểm tra xem tình hình hồi phục thế nào. Nhớ đừng chậm trễ đấy! Chẳng biết nó đang bận gì nữa, nhưng bận rộn thế nào thì thân thể vẫn là quan trọng nhất. Giờ con đến công ty, bảo nó đi tái khám đi, chủ nhật còn không nghỉ ngơi, bảo đi tái khám thì chỉ nói biết rồi…..”

“Vâng, vâng, mẹ à, con biết rồi, con sẽ đi tìm anh ấy, rồi đưa đến bệnh viện tái khám, mẹ đừng kích động. Anh… anh ấy dạo này rất bận. Con cúp trước đây.”

“Khám xong thì đến đây ăn tối!”

“Vâng, mẹ.”

Tả Á nói chuyện điện thoại với mẹ xong rồi nói với Chung Tĩnh: “Xin lỗi Tiểu Tĩnh, Thái hậu nhà mình ra lệnh rồi, mình đi trước nhé, hôm khác lại gặp!”

“Được, cậu đi đi!”

Sau khi hai người tạm biệt, Tả Á gọi xe đến công ty Kiều Trạch. Trong tay còn cầm rất nhiều đồ, Tả Á lười đi lên, nhưng cầm cả đống đồ trên tay thế này rất bất tiện, cô buộc lòng phải lên tầng 28.

Đi tới trước cửa, Tả Á đang định gõ cửa thì cửa lại đột nhiên mở ra, Tả Á lại nhìn thấy người phụ nữ có mái tóc tảo biển nọ.

Người phụ nữ mỉm cười nói: “Chị dâu!”

“Chào cô!” Tả Á chào hỏi đơn giản, không biết vì sao, cô không có thiện cảm với người phụ nữ trước mắt này, đang muốn nghiêng người bước vào, chân bị vướng vào thứ gì đó, cả người nhào thẳng về phía trước, Tả Á đau đớn kêu lên một tiếng, túi lớn túi nhỏ trong tay cũng văng hết ra ngoài, chiếc hộp chứa đồ lót nam cũng rớt khỏi túi, rơi rải rác trên đất, trên mặt hộp là hình người đàn ông cởi trần mặc quần lót, khiến mặt Tả Á đỏ bừng lên.

“Chị dâu, chị không sao chứ?” Người phụ nữ cúi người định đỡ Tả Á, nhưng Tả Á lại nhanh chóng đứng lên, không nhìn người phụ nữ kia, cúi đầu xoa đầu gối bị đập xuống, cau mày nói: “Tôi không sao.”

“Vậy em ra ngoài trước!” Người nọ nói xong duyên dáng đi mất, mái tóc dài nhẹ nhàng bay bay.

Tả Á định nhặt những chiếc quần lót kia lên, lại cảm thấy rất không sao làm được, do dự chốc lát cuối cùng vẫn ngồi xổm xuống, luống cuống tay chân mà nhặt lên. Khi tay cô vươn đến chiếc hộp cuối cùng, một bàn tay màu đồng cổ liền đưa tới, nhặt lên, đặt vào túi xách cho cô.

Tả Á ngẩng đầu, đối diện với con ngươi đen nhánh của Kiều Trạch, chợt cảm thấy hơi mất tự nhiên, gương mặt khẽ nóng. Kiều Trạch thuận thế kéo cô ngồi lên chiếc sofa đen dài, nâng chân cô lên đặt trên đùi mình, vén váy kiểm tra, thấy đầu gối bị bầm một vùng, chân mày nhíu lại , "Đau không?" Đôi tay ấm áp ráp nhám của anh nhẹ nhàng xoa cho cô.

"Không sao." Tả Á kéo váy xuống, dời chân khỏi đùi Kiều Trạch, "Kiều Trạch, chiều nay anh rảnh không, chúng ta đến bệnh viện kiểm tra xem chân anh đã hồi phục chưa."

Con ngươi của Kiều Trạch chợt lóe lên, nhưng cuối cùng vẫn đáp: "Đi thôi!"

Tả Á đứng dậy định đi thì Kiều Trạch lại chỉ túi đồ trên ghế sofa nói: "Em quên mang đồ."

"Những thứ này cầm đến bệnh viện không tiện, dù sao cũng mua cho anh mà, để lại đây cũng được."

Kiều Trạch nhíu mày, "Mua cho anh ư?"

"Đúng vậy! Có vấn đề gì không?"

Kiều Trạch nhìn những thứ đồ đó, trong lòng chợt có cảm giác khác thường. Đây là lần đầu tiên Tả Á mua đồ cho anh, hơn nữa còn là những thứ đồ thế này. Anh không nhịn được nhếch môi lên. Anh cầm những túi đồ trên ghế sofa lên, nhét vào tay Tả Á lần nữa, trầm giọng nói: "Người cần kiểm tra là anh, đi thôi!" Nói xong kéo tay Tả Á ra ngoài.

Từ Bân lái xe đưa hai người đến bệnh viện. Lúc vào tái khám, Tả Á vốn định theo vào, nhưng lại bị Kiều Trạch ra lệnh chờ bên ngoài, lại phát hiện ra trong tay cô vẫn đang cầm những thứ mua cho Kiều Trạch. Mua những món đồ riêng tư thế này, cô cứ có cảm giác như đang làm chuyện gì mờ ám vậy.

Tả Á xách đồ ngồi trong hành lang chờ Kiều Trạch, cô có chút buồn chán, lơ đãng ngẩng đầu lên, chợt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đi từ đầu hành lang kia tới. Lòng cô thoáng hồi hộp, máu toàn thân như bị đông cứng lại, tim đập mạnh dữ dội, từ trên ghế ngồi đứng phắt dậy, mắt nhìn chằm chằm phía trước, chân cũng không tự chủ được mà đi lại.

Mắt cô tìm kiếm bóng dáng kia, nhìn anh bước ra khỏi bệnh viện, đi đến chỗ đậu xe, lên xe, khởi động, từ từ đi tới trước mắt cô.

Sau giây phút đờ đẫn, Tả Á như phát điên, vội vàng đuổi theo. Cô chạy rất nhanh, từng món đồ trong tay lần lượt rơi xuống đất, nhưng cô vẫn hoàn toàn không hay biết gì. Nhìn chiếc xe dần đi xa, Tả Á rốt cuộc không đuổi theo nữa, bước chân loạng choạng dừng lại. Cô thẫn thờ đứng ở nơi đó, lòng đau đớn đến không thở nổi, mặc cho nước mắt lã chã tuôn rơi.

Rất lâu sau đó…..

"Tiểu Á…..!"

Một tiếng gọi trầm thấp từ xa vang lên phía sau Tả Á, phảng phất như vượt qua không gian, xuyên qua hai năm, trở lại ngày trước. Giọng nói quen thuộc kia khiến cho lòng người đau đớn, khiến cô nhớ nhung đến sắp phát điên.

Người đàn ông cô nhớ nhung gần hai năm, người cô yêu đang ở phía sau cô, nhưng giây phút này cô lại không có can đảm để quay đầu. Cánh tay cô bị người cầm lấy, thân thể dần dần bị xoay lại, khuôn mặt anh tuấn, con ngươi sâu lắng của Chung Dương đập vào mắt cô.

Lòng bàn tay quen thuộc, nhiệt độ quen thuộc, giọng nói quen thuộc, khuôn mặt quen thuộc. Tim như ngừng đập, mặt tái nhợt không có chút máu, chỉ có nước mắt chua xót và đau đớn thấm ướt gương mặt.

Chung Dương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt trước mặt, trái tim thắt lại đau đớn, hốc mắt đỏ lên, lấp lánh lệ. Nước mắt tràn đầy trong mắt hai người chứa đựng nỗi nhớ nhung đau đớn mà cay đắng, đau lòng xen lẫn hạnh phúc, còn có sự tang thương của vật đổi sao dời.

Tất cả đã qua nháy mắt ùa về trong suy nghĩ. Chăm chú nhìn nhau, tựa như có ngàn lời muốn nói, lại không nói lên lời. Thời gian như dừng lại vào giây phút này, không còn thứ gì khác nữa.

Sau khi tái khám xong, Kiều Trạch không tìm thấy Tả Á, ra ngoài thì lại nhìn thấy những món đồ cô mua cho anh rơi rải rác trên mặt đất, lòng anh thoáng sợ hãi, vội vàng theo dấu vết mà tìm kiếm khắp nơi, rốt cuộc cũng nhìn thấy bóng dáng của Tả Á, nhưng trái tim anh lại như nghẹn lại.

Anh nhìn thấy khuôn mặt của Tả Á ướt đẫm lệ, trong ánh mắt cô đều là nỗi nhớ nhung và đau đớn ngắm nhìn khuôn mặt Chung Dương. Cô chỉ cần khẽ nghiêng đầu là có thể nhìn thấy anh, nhưng trong mắt cô lúc này chỉ có Chung Dương, trên mặt cô là nước mắt chỉ khóc vì Chung Dương.

Kiều Trạch đột nhiên cảm thấy chân mình rất đau, đau đến thấu vào xương tủy, lan khắp toàn thân, chạy thẳng vào tim. Bóng dáng cao lớn của anh bất động giữa biển người, lẻ loi, cô độc, ngập tràn nỗi đau vô tận.

Chương 9: Ngang ngược chinh phục

Chung Dương trở lại, hơn nữa còn đột nhiên xuất hiện trước mặt Tả Á như vậy, giống như ngày trước anh bất ngờ biến mất khỏi thế giới của cô, khiến cô không kịp thích ứng mà bối rối hoảng loạn.

Hai người ngồi trong quán cà phê, vẫn giữ im lặng, câu "anh/em sống thế nào" kia dù là ai trong hai người cũng không cách nào thốt ra được.

Cảm xúc kích động ban đầu của Tả Á dần bình tĩnh lại, vẻ mặt cô không còn tái nhợt nữa, vẻ đau đớn trong mắt cũng chỉ còn là nhàn nhạt u buồn.

Hai người đã từng tình cờ gặp nhau, đó là khi tình yêu của bọn họ bắt đầu, vậy mà hôm nay vô tình gặp lại, cô đã thành vợ người khác, anh cũng là chồng của Lô Hi rồi.

Vô tình gặp lại, có thể là bắt đầu, cũng có thể là kết thúc, hoặc chỉ là một bước đệm mà không thể bắt đầu lại tình yêu được nữa.

Rõ ràng hai người yêu nhau, lại chỉ có thể giữ khoảng cách như hai người xa lạ. Rõ ràng hai người yêu nhau, lại không thể nói anh yêu em, em nhớ anh, không thể hóa sự nhớ nhung do xa cách thành cái ôm, thành nụ hôn hay thành lời yêu thương nồng nàn.

Cô không biết, anh đã yêu Lô Hi rồi chăng.

Anh cũng không biết, cô có yêu Kiều Trạch hay không.

Tất cả chỉ có thể giấu kín trong lòng.

Trong giây phút yên lặng, Chung Dương đột nhiên yếu ớt nói: "Tiểu Á…..Anh đã về…..!"

Tả Á ngẩn ra, cười gượng, khẽ đáp: "Chào mừng anh trở về, rùa biển*."

Chung Dương nhìn Tả Á, nhìn nét u buồn trong đáy mắt cô, trái tim nhói đau, nhưng vẫn phối hợp nói: "Hai năm không gặp, tế bào hài hước của em phát triển ra đấy!"

"Con người luôn thay đổi, không phải sao?" Tả Á nhấp một ngụm cà phê nóng, đắng, đắng thấu vào tim.

Chung Dương thật sự rất muốn, rất muốn ôm Tả Á vào lòng, gọi cô là bé cưng, nói rằng anh đã trở về, anh nhớ em, nhớ đến đau lòng, nhưng cuối cùng vẫn đành phải kìm nén, chỉ ẩn ý nói: "Có thứ chắc chắn không bao giờ thay đổi."

Tả Á không nhịn được ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đẹp trai của Chung Dương, nhìn vào con ngươi sâu lắng của anh. Anh vẫn giống với người khắc sâu trong trí nhớ của cô, có chăng chỉ là trầm ổn hơn trước mà thôi. Có thứ gì chắc chắn không bao giờ thay đổi? Có thứ gì là mãi

mãi đây? Trong lòng suy nghĩ nhưng cô không hề lên tiếng.

Chung Dương nhíu mày, hai mắt sáng quắc nhìn Tả Á, cúi đầu nói: "Ví dụ như lòng người!"

Lòng người?

Tim Tả Á đập lỡ một nhịp, tay khẽ run lên, cà phê sém chút đổ ra ngoài, mở miệng định nói gì đó thì điện thoại đột nhiên vang lên, Tả Á nhìn Chung Dương xin lỗi, liền bắt điện thoại.

"Tiểu Á!"

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của mẹ cô.

"Mẹ ạ!"

"Tiểu Á, không phải mẹ bảo tối nay về nhà ăn cơm ư? Sao còn chưa về? Kiều Trạch đi tái khám chưa? Bác sĩ nói thế nào?"

Câu hỏi dồn dập của mẹ khiến Tả Á chợt nhớ đến Kiều Trạch vẫn đang kiểm tra trong bệnh viện, Vừa nhìn thấy Chung Dương, cô liền quên mất Kiều Trạch, làm sao mà cô biết được kết quả kiểm tra cơ chứ. Trong lúc nhất thời, cô không biết phải trả lời thế nào, ấp úng đáp: "Dạ… dạ, mẹ, con lập tức về nhà. Con về lại nói tiếp."

Sau khi cúp điện thoại, Tả Á đứng dậy, tầm mắt không nhịn được rơi xuống mặt Chung Dương, cô hơi bối rối nói: "Em có việc, phải đi trước, còn nữa…. Mừng anh trở về!"

Chung Dương thấy Tả Á định dời đi, trong mắt nổi lên ý cười đã lâu không thấy, lưu manh đáp: "Mừng thế nào? Không phải chỉ một câu nói vậy thôi đấy chứ! Cô bé à, em không có thành ý tí nào cả."

Tả Á ngây người nhìn Chung Dương, tiếng gọi 'cô bé' thân mật thuộc về riêng hai người chạm thẳng vào lòng cô.

Cô cũng nhíu mày, con ngươi lấp lánh nước mắt, nhìn Chung Dương rồi cười nhẹ, "Sao anh vẫn vô lại thế chứ? Muốn em mời ăn cơm thì cứ nói thẳng, cần gì phải vòng vo như thế?"

Chung Dương cười, Tả Á cũng cười, nhưng đều là nụ cười cay đắng không nói thành lời. Cảm giác cuộc đối thoại này như quay lại những ngày trước, cô là bé cưng của anh, anh là ông xã Chung Dương của cô. Không hề xa lạ, không hề sáo rỗng, tựa như hai người bọn họ chưa từng xa nhau, chưa từng trải qua những đau khổ kia. Nhưng thật ra tất cả đã không còn giống như xưa nữa.

Chung Dương đứng dậy, ánh mắt sâu thẳm nhìn Tả Á, môi mỏng hé mở khẽ nói: "Anh chờ em!"

Anh chờ em, anh chờ em, ý nghĩa ẩn chứa trong ba từ ấy không phải chỉ đơn giản là một

bữa cơm, anh hi vọng cô hiểu được.

Lòng Tả Á lại tê tái, cố kiềm lại nước mắt đang dâng đầy trong hốc mắt, nhỏ giọng đứt quãng: "Vậy…..tạm biệt….."

"Tạm biệt!"

Giây phút Tả Á xoay người dời đi kia, lòng cô lại chần chừ. Cô rất muốn quay đầu nhìn anh, nhưng cuối cùng vẫn hoảng hốt rời đi.

Tả Á trở lại bệnh viện, người có chút thẫn thờ, cuộc gặp vừa rồi với Chung Dương như khắc sâu vào trong đầu cô, khiến cho trái tim cô không khỏi rung động. Người mà hai năm nay cô luôn nhớ nhung, hôm nay đột nhiên xuất hiện, anh đã về, đã trở lại!

Nhưng trở lại thì thế nào? Tả Á ngửa đầu nhìn trời, trong lòng hỗn loạn. Đúng vậy, trở lại thì thế nào chứ?

Lơ đễnh đi tới cửa bệnh viện, cô chợt đụng phải thứ gì đó cứng chắc, bình tĩnh nhìn lại, cô thấy bộ đồ quen thuộc, ngửi thấy mùi hương quen thuộc, ngẩng đầu nhìn lên khuôn mặt quen thuộc, một khuôn mặt lạnh lùng tuấn mỹ, con ngươi đen láy trong trẻo mà lạnh lẽo.

Thì ra cô va vào lồng ngực Kiều Trạch. Cô ngây người hỏi: "Chân hồi phục tốt chứ?"

"Hồi phục rất tốt."

"Chúng ta có thể đi được chưa?"

Con ngươi lạnh lùng của Kiều Trạch nhìn Tả Á, nhìn vào hai mắt sưng đỏ của cô, khuôn mặt lãnh đạm khẽ động, "Đi đâu thế?"

Tả Á khựng một chút, không khỏi giải thích: "Mới vừa rồi… gặp được người bạn học thời phổ thông cho nên mới nói chuyện mấy câu." Tả Á nói xong lại chợt thấy hối hận, tại sao mình phải nói dối chứ, tại sao lại không nói thật, tại sao…..?

Kiều Trạch không hỏi thêm gì nữa, ôm lấy bả vai cô, lạnh lùng nói: "Có thể đi rồi."

Tả Á và Kiều Trạch quay về nhà Điền Văn Lệ, cùng nhau ăn tối. Lòng Tả Á vẫn thấp thỏm không yên.

Sau khi ăn cơm hai người lập tức về nhà, Tả Á tắm xong mới phát hiện ra những đồ cô mua cho Kiều Trạch đều không còn, nhớ kĩ lại có lẽ cô đã làm mất lúc đuổi theo Chung Dương, điều đó cho thấy lúc đó cô mất bình tĩnh đến thế nào. Ngay khi vừa nhìn thấy Chung Dương, cô đã hoàn toàn mất đi lý trí, hoảng hốt lúng túng như cô bé ngốc nghếch lỗ mãng hồi trung học.

Tả Á dừng lau tóc, ngơ ngác ngồi tại chỗ, may mà Kiều Trạch không hỏi đồ đâu. Những thứ nhỏ nhặt ấy cho dù mất đi thì có lẽ Kiều Trạch cũng không để ý đến.

Kiều Trạch bước ra từ phòng sách, thấy Tả Á tóc vẫn còn ướt, ngồi ngẩn người trên sofa, cô đang nhìn chằm chằm TV, nhưng vẻ mặt lại thẩn thờ, ánh mắt trống rỗng. Trái tim Kiều Trạch đau nhói, nhớ lại sự vội vàng, hốt hoảng của Tả Á khi đuổi theo Chung Dương, anh biết cô đang nhớ tới người kia.

Anh đi tới, cúi người vươn cánh tay mạnh mẽ, một tay bế ngang Tả Á, Tả Á liền hoàn hồn, kinh ngạc la lên: "Kiều Trạch, anh thả tôi xuống, chân của anh vẫn còn bị thương đấy…..!"

Kiều Trạch lạnh lùng nhìn cô, cũng không chịu thả cô xuống, đi thẳng vào phòng ngủ, bước đến chiếc giường lớn mà hai người đã từng triền miên vô số lần, anh mạnh mẽ đè cô phía dưới, con ngươi đen nhìn cô chằm chằm, trầm giọng nói: "Không thể ôm người phụ nữ của mình, còn cần chân để làm gì?"

Tả Á nhìn Kiều Trạch, cảm giác anh có điều gì đó khác thường, nhưng không nói ra được khác thường ở chỗ nào, đành phải nói: "Được rồi, tôi muốn ngủ, ngày mai còn phải đi làm!"

Kiều Trạch nghĩ đến cuộc gặp mặt của Tả Á và Chung Dương lúc chiều, không nhịn được hôn môi Tả Á, muốn đoạt lấy suy nghĩ của cô, để trong đầu cô không thể nghĩ đến người đàn ông kia nữa.

Tả Á vốn tâm đang phiền muộn trong lòng, nào có tâm tình để đối phó với Kiều Trạch, cô đẩy anh ra, mặc dù biết không thể kháng cự được anh, nhưng vẫn không nhịn được mà chống đối: "Kiều Trạch, tôi không muốn, tôi muốn ngủ, anh mau đứng lên đi!"

Đúng vậy! Cô không thể nào kháng cự được với anh, bởi vì Kiều Trạch không biết cái gì gọi là buông tha, anh vẫn mạnh mẽ xông vào cô, dường như còn dùng sức hơn trước kia, dường như muốn nghiền nát thân thể cô, nhập thân thể của cô vào trong xương máu của anh, hòa làm một thể, không phân ra nữa, muốn tách cũng không cách nào tách được.

Kiều Trạch nâng mặt Tả Á lên, mạnh bạo nghiền nát đôi môi mềm mại của cô, cất giọng khàn khàn bên tai cô: "Tiểu Á, anh là ai? Gọi tên anh đi!"

Tả Á cau mày, nhắm chặt hai mắt, bị động tiếp nhận sự cuồng nhiệt khác thường của anh. Anh càng dùng sức, thân thể của cô càng mất khống chế, cô không gọi tên anh, mà bị ép đến khóc lên…..

Sau cơn kích tình, Tả Á mê man ngủ thiếp đi, Kiều Trạch lại không buồn ngủ, dưới ngọn đèn nhỏ mờ nhạt, anh ngắm nhìn vẻ mặt say ngủ của Tả Á.

Cô cau mày, đôi môi anh đào khẽ cười, nhưng khóe mắt lại rơi lệ. Kiều Trạch không nhịn được duỗi ngón tay ra lau đi giọt lệ rơi trên khóe mắt cô. Rồi lại nghe được trong giấc mộng cô đang nỉ non điều gì đó, dù mơ hồ không rõ, nhưng Kiều Trạch lại nghe thấy rõ ràng.

Ngón tay Kiều Trạch khựng lại tại chỗ, vẻ đau thương tràn đầy trong mắt, trái tim như bị dao cắt, lại như bị đục một lỗ, dù làm cách nào cũng không thể lấp đầy được.

Chung Dương! Cô đang gọi tên Chung Dương.

Sau khi Chung Dương ra đi, cô đã khép kín lòng mình, không cho anh bước vào. Chung Dương vừa trở lại, lòng cô đã liền mở ra, để cho người khác tiến vào, nhưng người đó vẫn không phải Kiều Trạch anh.

Trong lòng cô chỉ có người nọ, trong mộng cô cũng chỉ có người nọ, trên bờ môi cô cũng chỉ thốt ra tên người ấy. Trái tim Kiều Trạch đau đớn thắt chặt lại.

Anh chiếm được con người Tả Á, nhưng không thể chiếm được lòng cô. Anh nên tiếp tục kiên trì hay buông tay đây…..?

**

Giống như chưa hề xảy ra chuyện gì, Kiều Trạch vẫn rất bá đạo, lạnh lùng, nhưng vẫn chu đáo quan tâm đến cô như trước. Tả Á cũng vẫn quen thói ngẩn người xem ti vi.

Chung Dương đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên biến mất, không hề liên lạc lại khiến Tả Á thẫn thờ như người trong mộng.

Đúng vậy, bọn họ thậm chí còn không hề để lại cách liên lạc, có lẽ cũng cảm thấy là không cần thiết, nhưng trong lòng cô dường như vẫn có chút mong mỏi.

Sau khi chia tay, Tả Á không gọi đến số của Chung Dương nữa, mà Chung Dương cũng không liên lạc với cô.

Như vậy cũng tốt, đã cắt đứt thì nên cắt đứt hoàn toàn, mỗi người cũng đã có cuộc sống riêng, không nên quấy rầy nhau nữa.

Nhưng, sau hai năm gặp lại, trái tim vốn đã chết lặng của cô lại một lần nữa rung động vì anh. Mặc dù yêu thương, nhớ nhung, nhưng nếu đã chia tay, mỗi người cũng đều đã có cuộc sống riêng thì cũng không nên tiếp tục dây dưa với nhau nữa.

Cứ coi như ngày đó chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Tả Á vẫn đi làm như bình thường. Cuộc sống suốt hai năm qua đã trở thành thói quen. Thật ra thì công ty Tả Á làm cũng không phải công ty lớn nào, mà chỉ là một công ty quảng cáo quy mô nhỏ thôi.

Tả Á làm công việc văn phòng, thoải mái, không có áp lực. Cô là người không có tham vọng, cũng không thích cuộc sống cạnh tranh, rất mệt mỏi.

Cấp trên mới đến của công ty là con trai giám đốc, mới vừa tiếp nhận công ty, họ Hoa, tên không rõ, cả người đều toát lên dáng vẻ của một gã công tử ăn chơi, tuy có năng lực, nhưng lại có một tật xấu, đó là thích sờ mông đồng nghiệp nữ.

Phần lớn đồng nghiệp nữ trong công ty đều không muốn bỏ công việc nhàn nhã này, nên

chỉ có thể nhẫn nhịn, hoặc ngoài cười rồi oán thầm trong lòng.

Tả Á là người đẹp nổi tiếng của công ty, thường ngày vẫn luôn giữ khoảng cách với đồng nghiệp nam. Trong mắt đồng nghiệp cô là một nữ hoàng cao cao tại thượng, hơn nữa còn là một nữ hoàng băng giá. Mặt khác, những đồng nghiệp nữ có quan hệ tốt với cô cũng đã từng được gặp Kiều Trạch, cả công ty đều truyền ra tin ông xã Tả Á rất ưu tú, cho nên những đồng nghiệp nam có ý với Tả Á đành chỉ có thể yêu thích cô từ xa mà thôi.

Hôm nay, Tả Á chợt cảm thấy khát nước, tinh thần cô cũng đang không tốt, vừa rót cho mình một ly cà phê, muốn nâng tinh thần lên, đang định trở lại chỗ ngồi, đột nhiên có người đánh bốp vào mông cô, tiếng vỗ vang lên rất lớn, lập tức thu hút tầm mắt của các đồng nghiệp, nơi bị đánh cũng chợt phát đau.

Tả Á giật mình, mở to mắt, xoay người nhìn sang, liền thấy được vẻ mặt vô sỉ của gã giám đốc phong lưu kia.

Đôi mắt hoa đào tự cho là mê người của gã lả lơi đưa tình, nháy mắt với cô: "Tối nay đi ăn cơm với anh nhé?"

"Mông co dãn rất tốt." Gã nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tả Á, đưa tay định sờ lên .

Tả Á vội tránh ra, tức giận, hắt cà phê trong tay vào mặt gã, nổi giận mắng: "Hoa Tao, anh sờ nữa thử xem!"

"A, đáng chết!" Tên phong lưu kia liền nhảy dựng lên, vô cùng tức giận nhìn Tả Á, tay cuống quýt lau cà phê dính trên mặt, giận dữ hét lên: "Dám hắt cà phê lên người tôi, cô muốn chết hả?" Vừa nói vừa hung hăng nhìn Tả Á, giơ đấm lên.

Một đồng nghiệp nam tên Trương Đại Vĩ chớp mắt đi đến, bắt lấy tay gã, đứng chắn trước mặt Tả Á, căm tức nhìn gã, "Đừng có ỷ vào quyền lực của cha mày mà đến đây làm mưa làm gió!"

Hoa Tao tức giận nói: "Mày không muốn làm việc nữa phải không?"

"Này, Hoa Tao, anh thật quá đáng! Sao nào? Định đánh người sao?" Chu Lệ Lệ thật sự không nhìn nổi nữa, đi tới bên cạnh Tả Á.

Những đồng nghiệp nữ bình thường chịu thiệt không dám nói lúc này cũng đứng lên, đồng loạt nổi dậy, một đồng nghiệp nữ trong đó la to: "Đúng vậy, chịu nhục nhiều lắm rồi, chúng tôi không làm nữa."

"Đúng, mỗi ngày làm việc cùng với một tên khốn kiếp, tôi muốn ói luôn rồi, không làm nữa."

Tả Á căm tức nhìn gã, khuôn mặt tràn đầy vẻ tức giận nói: "Chúng tôi nhịn anh đã lâu rồi, một ly cà phê là hời cho anh rồi đó, anh nên cảm thấy may vì đấy chỉ là cà phê!"

“Cút hết! Các người bị đuổi!” Tên Hoa Tao vô cùng tức giận chỉ ra cửa gầm lên: “Tả Á đúng không? Chờ đấy, đừng để tôi nhìn thấy cô lần nữa, nếu không cô sẽ biết tay tôi. Một đám đàn bà quá tuổi lấy chồng, lũ gái già này, tưởng ông đây thật sự coi trọng mấy người hả?”

Lời nói của Hoa Tao hoàn toàn chọc giận những phụ nữ luôn gìn giữ sắc đẹp, tên chết tiệt này không biết tôn trọng phụ nữ chút nào. Ly cà phê trong tay liền Tả Á bay thẳng đến đầu Hoa Tao, nắm đấm, móng tay và cả giày cao gót của các đồng nghiệp còn lại cùng lần lượt phóng tới…

Tả Á bị mất việc, hơn nữa còn bị mời lên đồn cảnh sát cùng với bốn đồng nghiệp nữ và một đồng nghiệp nam khác, tên Hoa Tao kia kiện bọn họ tội cố ý gây thương tích.

Trên mặt Hoa Tao có mấy vết cào, trán bị sưng lên, nút áo cũng bị rớt ra mấy cái, đứng trong đồn cảnh sát tức giận chửi mắng, nhất định đòi bắt cả đám Tả Á phải ngồi tù.

Mấy đồng nghiệp nữ hoảng loạn, Tả Á cũng không biết nên làm gì cho phải, vào lúc mọi người đang ủ ê mặt mày, một đồng chí cảnh sát vào bảo bọn họ có thể đi, Hoa Tao không kiện họ nữa.

Mọi người vui sướng nhảy người lên, nhanh chóng chạy ra khỏi đồn cảnh sát. Mới ra tới cửa, Tả Á đã nhìn thấy một bóng người cao lớn, khuôn mặt lãnh đạm mang theo tức giận, con ngươi đen lạnh lùng nhìn cô, da đầu Tả Á chợt co giật.

Chu Lệ Lệ thúc Tả Á một cái, “Tả Á, đó có phải chồng cậu không? Hình như anh ấy đang rất tức giận thì phải!”

Tả Á chần chừ đi tới, cúi đầu đứng trước mặt Kiều Trạch, trong lòng thắc mắc làm sao Kiều Trạch biết được cô ở chỗ này, nhưng cũng không dám hỏi. Cô giống như một đứa trẻ vừa làm chuyện gì sai trái, đang chờ Kiều Trạch dạy bảo.

Kiều Trạch nhìn Tả Á cúi thấp đầu, rất ít khi anh thấy cô ngoan ngoãn như vậy, cũng không nổi nóng nữa, chỉ móc ra danh thiếp đưa cho Chu Lệ Lệ: “Nếu mọi người cần, có thể đến công ty này nộp đơn.”

Nói xong kéo Tả Á xoay người rời đi. Phía sau Tả Á và Kiều Trạch liền truyền đến tiếng hoan hô “Oa, công ty XX, công ty lớn đấy!”

Hai người lên xe, Kiều Trạch vẫn lạnh lùng không lên tiếng, Từ Bân lái xe cho nên Tả Á cũng không dám mở miệng, ngoan ngoãn nghe lời như một con mèo con.

Về đến nhà, sau khi Tả Á tắm xong, bước ra ngoài, trên người cô chỉ quấn một chiếc khăn tắm, phờ phạc về phòng định nghỉ ngơi thì Kiều Trạch, chỉ mặc một chiếc quần rộng thân trên để trần, chợt bước vào.

Anh ngồi xuống cạnh cô, con ngươi đen lạnh lẽo nhìn chằm chằm Tả Á đang nằm trên giường chuẩn bị nghỉ ngơi, lạnh lùng hỏi:

“Cứ như vậy à?”

“Vậy phải làm thế nào?” Tả Á cau mày nhìn Kiều Trạch, cô biết anh rất tức giận, nhưng bản thân cô lúc ấy bị gã Hoa Tao kia làm nhục, cô thật sự chịu không nổi, cái ly trong tay cứ thế bay đi, không nhịn được nói nhỏ: “Tôi không làm gì sai cả.”

Kiều Trạch nhíu chặt mày, con ngươi đen thâm trầm, giận dữ nói: “Nếu như tên đó đánh trả, em sẽ thế nào?”

Tả Á há miệng, không nói gì, lúc ấy cô thật sự không nghĩ nhiều như vậy, ai bảo tên Hoa Tao ấy dám sờ mông cô…..

Kiều Trạch thấy Tả Á nói không nên lời, lại hỏi: “Gặp chuyện sao lại không gọi điện cho anh?”

Tả Á như chợt nhớ tới chuyện gì, hai mắt mở to nghi ngờ nhìn Kiều Trạch, hỏi ngược lại: “Tôi còn muốn hỏi anh đây, tôi không nói, làm sao anh biết được tôi xảy ra chuyện?”

Tả Á nói xong đột nhiên ngồi bật dậy, trong đầu không khỏi hiện lên bóng dáng của Trương Đại Vĩ. Cô nhìn chằm chằm khuôn mặt lạnh lùng tuấn mỹ của Kiều Trạch, cau mày nói: “Anh cho người của anh theo tôi, phải không?”

Nhìn Tả Á nổi giận, nụ hôn ngang ngược đặc trưng của Kiều Trạch chợt xông đến, chặn miệng cô lại, đầu lưỡi cũng thuận thế dò xét đi vào, hôn cô thật sâu, cánh tay mạnh mẽ cũng ôm chặt lấy cô, đè cô xuống giường lần nữa.

Tả Á đẩy cơ thể cường tráng của anh ra, tránh né. Bàn tay chạm vào da thịt màu đồng cổ nhẵn bóng lạnh lẽo của Kiều Trạch khiến anh run lên.

Anh mạnh mẽ hôn cô, tay cũng kéo rớt khăn tắm của cô xuống, cảnh đẹp hoàn toàn hiện ra dưới thân anh, anh hôn môi cô không buông, anh không muốn tranh cãi với cô, không muốn nghe cô nói những lời tổn thương người.

Anh biết điều cấm kị của Tả Á là gì, nhưng mà anh chỉ muốn quan tâm cô, dù cho cô không cần.

Tả Á nói không ra lời, thân thể dần dần bị châm lửa, hòa tan, anh hiểu rõ từng nơi mẫn cảm trên thân thể cô, khiến cô rất nhanh chóng trầm luân phía dưới anh, khiến thân thể cô nóng lên, thuận lợi để anh lấp đầy.

Cường thế, mạnh mẽ, ngang ngược, không cho cô cơ hội phản kháng, dễ dàng chiếm lấy thân thể cô.

Trương Đại Vĩ quả nhiên là người của Kiều Trạch sắp xếp làm cùng công ty với Tả Á, giúp anh có thể biết được từng hành động của Tả Á, để nếu nhỡ Tả Á gặp chuyện, anh cũng có thể lập tức giúp đỡ, giống như Mạnh Tử lúc học đại học vậy.

Bảo sao Trương Đại Vĩ là người đầu tiên nhảy ra giúp cô.

Tả Á biết, mình rất hay gây họa, Kiều Trạch làm như vậy là muốn tốt cho cô, nhưng trong lòng cô lại không muốn tiếp nhận. Cô luôn cảm thấy cuộc sống xung quanh mình đều chịu Kiều Trạch hạn chế, can thiệp.

Kiều Trạch giúp bốn đồng nghiệp nữ kia của cô có được việc làm là bởi vì anh biết cô sẽ cảm thấy áy náy khi liên lụy đồng nghiệp mất việc.

Vốn dĩ cuộc đối thoại giữa hai người sẽ rất nhanh chóng chuyển thành cãi vã, nhưng dưới sự ngang ngược của Kiều Trạch lại trở thành không giải quyết được gì. Anh càng ngày càng xấu xa.

Mất việc, Tả Á buồn chán rảnh rỗi ở nhà, đành đi thu dọn phòng. Trong lúc dọn dẹp, cô lại nhìn thấy trong tủ quần áo có mấy món đồ quen thuộc. Đây không phải là đồ lót mà hôm đó cô và Chung Tĩnh mua cho Kiều Trạch sao?

Hôm đó, lúc nhìn thấy Chung Dương, cô vội đuổi theo anh mà làm rơi mất, sao giờ lại được cất ở chỗ này? Tả Á kinh ngạc đứng sững tại chỗ.

Là Kiều Trạch nhặt lại chúng ư? Bởi vì là của cô mua, cho nên anh nhặt về sao? Hôm đó anh thấy cô khác thường, thấy cô và Chung Dương ở cùng nhau, nhưng lại không nói gì, không hề trách móc nặng nề, không hề hỏi bất cứ chuyện gì, chỉ có ban đêm đòi hỏi cuồng nhiệt khác thường, bảo cô gọi tên anh, tựa như muốn chứng minh điều gì đó.

Cuối cùng Tả Á đã hiểu được nguyên nhân khiến Kiều Trạch trở nên khác thường, là bởi vì anh đau lòng.

Chạng vạng tối, Kiều Trạch trở về nhà, ánh hoàng hôn chiếu vào khiến căn nhà ấm áp lạ thường. Trong nhà rất yên tĩnh, dì Lâm cũng đã chuẩn bị xong bữa ăn tối.

"Tiểu Á đâu?" Anh hỏi, lời nói lạnh lùng không chút cảm xúc, nhưng con ngươi đen đã sớm kiếm tìm bóng dáng cô.

Dì Lâm nhận lấy cặp tài liệu của Kiều Trạch, đáp: "Có lẽ cô chủ đang dọn đồ trong phòng ngủ."

Kiều Trạch nới lỏng cà vạt, chợt ngẩn người, động tác trên tay cũng ngừng lại, thu dọn đồ đạc sao? Đang tốt lành tại sao lại thu dọn đồ đạc? Anh vội vàng đi vào phòng ngủ, đẩy cửa ra, không thấy bóng dáng Tả Á đâu cả. Con ngươi lạnh lùng của anh thoáng hoảng hốt, tìm kiếm tất cả phòng ngủ trong nhà vẫn không thấy Tả Á.

"Tả Á!" Anh lo lắng kêu lên, lại không ai trả lời, vội lấy di động gọi cho Tả Á, chuông di động của Tả Á vang lên từ phòng ngủ, điện thoại di động của cô ở nhà, nhưng người đã không thấy.

“Cô ấy đâu rồi? A, dì Lâm!” Kiều Trạch nóng nảy quát to với dì Lâm, lòng anh chợt lo lắng vô cùng, vào lúc này một suy nghĩ đáng sợ chợt quanh quẩn trong đầu anh, chẳng lẽ cô thu dọn đồ đạc rời đi?

Dì Lâm chưa từng thấy Kiều Trạch hoang mang và sợ hãi như vậy, bị sự nóng nảy của anh dọa đến hết hồn, lắp ba lắp bắp nói: “Cô chủ vẫn luôn ở đây, không thấy cô chủ đi ra ngoài!”

Kiều Trạch đi vòng quanh nhà một lượt, tầm mắt rơi vào phòng để quần áo, anh sải bước đi tới, vội vàng đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Tả Á đang ngủ thiếp đi trên ghế salon trong phòng, trái tim mới dần bình tĩnh trở lại.

Anh đi tới, ngồi xuống bên người cô, nhìn mặt cô đang úp vào ghế sofa mềm mại, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, ngủ ngon lành. Thật hết cách với cô! Sao lại ngủ được ở nơi này chứ? Anh vươn tay ôm cô vào lòng, ôm lấy thân thể cô, cảm nhận chân thật sự tồn tại của cô, vỗ về trái tim đang hoảng loạn của mình.

***

Tả Á nghỉ ngơi mấy ngày lại đi tìm việc, nhưng cô không nói cho Kiều Trạch biết. Một buổi sáng khi cô chuẩn bị ra khỏi cửa, Kiều Trạch chợt hỏi cô: “Em tìm được việc làm rồi à?”

Cô cúi đầu đổi giày, đáp: “Ừ!”

Kiều Trạch nhìn Tả Á, con ngươi đen thâm trầm, lạnh giọng hỏi: “Công việc gì?”

Tả Á không kiên nhẫn đáp: “Bán hàng! Trễ rồi, tôi đi trước!”

Con ngươi Kiều Trạch trầm xuống, ôm lấy eo cô từ phía sau, giọng điệu cứng rắn nói: “Không được đi!”

Tả Á quay đầu lại, đôi mắt mở to căm tức nhìn Kiều Trạch, phùng mặt lên, “Anh đừng suốt ngày cấm tôi làm việc này, không cho phép tôi làm việc kia nữa, tôi không phải con nít!”

Kiều Trạch cau mày, không buông tay: “Bán hàng không thích hợp với em.”

Tả Á đẩy tay Kiều Trạch ra, vùng vẫy, giận dữ nói: “Làm sao anh biết nó không thích hợp với tôi? Buông tôi ra, tôi sắp trễ rồi, tôi không muốn cãi nhau với anh.”

Kiều Trạch suy nghĩ chốc lát rồi buông tay, Tả Á cầm túi ra cửa. Chân mày Kiều Trạch nhíu chặt, buồn phiền vô cùng, cũng bước ra ngoài.

Công việc này Tả Á chỉ làm chưa tới một ngày. Cô vốn làm việc rất tốt, nhưng lúc tan ca quản lý lại gọi cô lại, nói ngày mai cô không cần đi làm nữa, vì cô không thích hợp với công việc này.

Từ công ty đi ra, cô đầy một bụng tức, sao lại đột nhiên đuổi việc cô? Trong đầu lại

không khỏi nhớ tới lời nói sáng nay của Kiều Trạch, anh bảo công việc này không thích hợp với cô, chẳng lẽ đây lại là chuyện tốt do anh làm?

Tả Á bấm số của Kiều Trạch, không vui nói: "Kiều Trạch, tôi bị mất việc rồi, anh vui chứ?"

Bên kia điện thoại, Kiều Trạch khựng lại một chút, trầm giọng nói: "Công việc này không thích hợp với em, mất cũng không sao, em về nhà trước đi!"

"Kiều Trạch, tôi ghét anh, ghét anh!" Tả Á tức giận cúp điện thoại, đứng trên đường nhìn đoàn người đi qua đi lại, giận dữ vô cùng. Kiều Trạch, anh có thể đừng ngang ngược, cường thế can thiệp vào cuộc sống của tôi như thế được không?

Anh đã can thiệp vào cuộc đời của cô, nhưng tại sao ngay cả hoạt động hàng ngày cô cũng không được tự do quyết định?

Tả Á không về nhà, mà trở về căn phòng nhỏ cô đã từng ở trước đây. Trong phòng rất sạch sẽ, bởi vì cô thường xuyên đến đây quét dọn, mỗi khi tâm tình không tốt, cô cũng sẽ đến nơi này, nằm trên giường của mình, cảm thấy rất an lòng.

Tả Á kéo hết rèm cửa sổ ra, để ánh mặt trời chiếu vào, căn phòng liền sáng bừng lên, nhưng nó cũng không thể chiếu sáng được lòng cô.

Thế giới nhỏ bé này mới là nơi hoàn toàn thuộc về cô, không có bóng dáng của Kiều Trạch, không có sự can thiệp của anh, không có áp lực, chỉ có hồi ức.

Tả Á mở ngăn kéo nhìn những tấm hình trước kia, khóe miệng khẽ cười. Cuốn album này lưu lại những năm tháng cô và Chung Dương đã cùng nhau trải qua. Cười rồi lại cay đắng.

Trong không gian yên tĩnh, điện thoại Tả Á đột nhiên vang lên, tiếng chuông di động quen thuộc khiến Tả Á giật mình, cô vội nhấc máy, "Alo?"

"Tiểu Á!"

Bên đầu kia truyền đến một giọng nói quen thuộc, có thể xuyên qua điện thoại kinh động lòng cô, "Chung Dương…..!" Cô nỉ non gọi cái tên này, lòng như nở hoa.

"Cô bé, đang ở đâu đấy? Vẫn còn nhớ lời mời anh đi ăn cơm chứ? Em đang ở đâu? Nếu tiện, anh đến đón em." Giọng nói Chung Dương ấm áp trầm lắng, lại mang theo sự chờ mong, khuấy động lòng Tả Á…..

*Rùa biển:chỉ người từ nước ngoài trở về, giống như bên mình gọi là Việt kiều đó.

Chương 10: Anh không có kết hôn

Tả Á có chút sửng sốt, trong đầu không nhịn được nghĩ đến Kiều Trạch, nhớ lại anh đang đau lòng, cũng nhớ đến tình cảnh của mình và Chung Dương hiện tại.

"Tiểu Á, em đang nghe đó chứ?" Giọng nói của Chung Dương lộ ra sự khẩn trương cùng lo lắng, lại có chút mong đợi.

Tả Á chợt hoàn hồn, đặt cuốn album ảnh trong tay vào trong ngăn kéo, có chút do dự, muốn nói đồng ý đi ăn cơm với anh, nhưng lời nói thốt ra lại thành: "Thật xin lỗi, Chung Dương.… Hôm nay em có chút việc bận."

Chung Dương thoáng khựng lại, rồi lại khẽ cười, nói: "Được, anh hiểu.Vậy để lần khác ….."

Tả Á vừa mới cúp điện thoại, Kiều Trạch đã liền gọi đến, hỏi cô đang ở nơi nào, muốn tới đón cô về nhà.

Giọng nói lạnh lùng đặc trưng của anh lại có thể khiến Tả Á cảm nhận một cách rõ ràng sự lo lắng vô cùng trong đó, đây chính là Kiều Trạch, một người trong ngoài mâu thuẫn.

Tả Á nhíu mày, đứng lên nhìn bầu trời đang dần tối lại bên ngoài cửa sổ, đưa tay day day trán, "Không cần đâu, tôi tự về được."

Kết thúc cuộc gọi với Kiều Trạch, Tả Á liền đi xuống lầu, nhìn ngoài trời mưa rơi lất phất, trong lòng không khỏi phiền muộn.

Tả Á vừa mới ra khỏi cửa, chợt thấy trước mắt mình có một luồng ánh sáng mạnh, không biết đèn xe của ai ở phía trước đang bật, chiếu rọi khiến cô không mở mắt ra được, cô không nhịn được nheo mắt lại, quay đầu tránh đi ánh đèn chói mắt ấy, đang lúc định chuyển hướng khác để đi, tay của cô lại bị người khác bắt được.

Trong lòng Tả Á chợt kinh ngạc, nhanh chóng quay đầu lại, mở mắt ra đã thấy Chung Dương đang đứng trước mặt cô, ánh mắt sâu lắng, khuôn mặt đẹp trai, nụ cười quen thuộc, ánh mắt quen thuộc, đang cúi đầu nhìn cô, bóng dáng cao lớn phủ lên một bóng đen trên người cô.

"Sao anh lại ở đây?" Tả Á kinh ngạc nhìn anh, trong lòng có cảm giác không nói nên lời, chỉ cảm thấy khi nhìn gương mặt này, trong lòng cô sẽ có một cảm giác rất đặc biệt.

Chung Dương nhếch môi cười như có như không: "Lái xe đi lung tung, không biết tại sao lại đi tới đây. Không ngờ vận may của anh cũng không đến nỗi tệ."

Tả Á không nói gì chỉ nhìn Chung Dương, nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay anh, ánh mắt nghi ngờ nhìn anh.

Chung Dương cười ngượng ngùng "Thế nào? Bây giờ em có rảnh không, đi ăn cơm tối với anh, coi như đón tiếp bạn bè từ xa về cũng được….."

Trong lúc Tả Á đang do dự, Chung Dương đã kéo tay cô, đi lên xe, khởi động, rồi rời đi. Tả Á chợt nhận ra, chiếc xe này vẫn là chiếc Land Rover mà Chung Dương lái khi hai người mới quen.

Xe chạy được một lát rồi ngừng lại, lúc này trời đã tối hẳn, ánh đèn neon bên đường phát ra ánh sáng rực rỡ.

Khi Tả Á xuống xe mới phát hiện ra Chung Dương đã đưa cô tới một nơi rất quen thuộc, trong lòng cô chợt trở nên hỗn loạn, chân đứng nguyên tại chỗ không sao di chuyển được.

Chung Dương hài hước nói: "Làm sao vậy? Đều là người trưởng thành cả rồi lại không dám đi vào trong à?"

Tả Á hoàn hồn, nhíu mày nói: "Hiện tại em không có việc làm, anh lại đưa em tới nơi này mời khách, anh bảo em làm sao yên tâm được?"

"Em có tiến bộ đấy! Đi thôi, có anh đây, sợ cái gì chứ!" Chung Dương nói xong liền kéo Tả Á đi vào trong.

"Đế Đô" vẫn xa hoa như cũ, hai người vào đại sảnh được mấy bước, đột nhiên có người gọi lại, "Đây không phải là Chung Dương sao?"

Nghe thấy tiếng gọi Chung Dương và Tả Á quay lại, liền thấy một người đàn ông mặc áo sơmi hoa, vẻ mặt ngạc nhiên mà tươi cười đi về phía này, cầm lấy tay của Chung Dương, "Thằng này, trở về lúc nào mà không thông báo một tiếng, để anh em còn tiếp đón chứ ."

Chung Dương đưa tay vỗ vào bả vai người đàn ông kia, cười nói: "Mới hai năm không gặp mà cậu đã phát tướng lên rồi."

Người đàn ông kia tỏ vẻ tiếc nuối nói : "Người sau khi kết hôn thân hình cũng thay đổi thành ra như vậy đấy, thật không biết là cái loại chuyện gì nữa. Cậu lại chẳng thay đổi gì cả. Cậu ra nước ngoài kết hôn khiến cho anh em ngay cả rượu mừng cũng không được uống. Thật không xứng làm bạn bè gì hết. Hai năm nay cũng không thèm tin tức liên lạc gì. Món nợ này nhất định cậu phải nhớ đấy, hôm khác mang chị dâu theo, mọi người cùng nhau tụ họp."

Chung Dương sảng khoái nói: "Được, hôm nào mặc cho các cậu phạt, tôi mời!"

" Chính cậu nói đó nha!" Người đàn ông nói xong mới phát hiện ra Tả Á vẫn đang đứng sau lưng Chung Dương, nghi ngại quan sát cô, rồi do dự nói: "Cô gái này…..không phải là….."

Thấy rõ khuôn mặt của Tả Á ở phía sau, anh đang nói chợt im bặt, trên mặt thoáng qua cái gì đó, nói với Chung Dương: "Chung Dương, cậu vào trước đi nhé, chút nữa tôi tìm cậu uống rượu, giờ tôi còn phải đón tiếp một người bạn làm ăn ở dưới kia một chút."

Chung Dương liền gật đầu để người đàn ông kia rời đi, sau đó cùng Tả Á đi tới một căn phòng, hai người gọi thức ăn, ngồi đối diện với nhau.

Tả Á bưng chén trà trong tay hướng về Chung Dương nói: "Em lấy trà thay rượu, hoan nghênh anh trở về nước."

Chung Dương giơ ly rượu lên, đôi mắt sâu lắng nhìn Tả Á, một hơi uống cạn, cổ họng bị rượu làm phỏng, chạy thẳng xuống tim, khiến tim anh dường như cũng bị phỏng theo.

Hai người nói những chuyện không đầu không cuối, có lúc thì bật cười, có lúc trêu chọc nhau, nhưng không một ai đề cập đến quá khứ,cũng không hỏi thăm đến cuộc sống hiện tại của mỗi người.

Không khí nhìn có vẻ hài hòa, sôi nổi, không có sự xa cách, lạnh lẽo, cũng có vẻ rất thoải mái. Cửa phòng đột nhiên mở ra, một người đàn ông chợt đi vào, khuôn mặt đỏ bừng, bước chân có chút không vững.

Tả Á nhìn sang, chính là người đàn ông khi nãy đã gặp hai người ở ngoài đại sảnh, anh ta đi vào trong, say khướt nói: "Chung Dương à, hôm nay tôi phải uống với anh, nào, đến đây cạn ly, cạn ly!"

Nói xong anh ta liền cầm bình rượu rót vào ly của mình, sau đó có chút loạng choạng rót vào ly của Chung Dương, "Tới! Tôi cạn trước hai chén, hoan nghênh cậu trở lại….."

Chung Dương ngăn ly rượu đang đưa đến miệng của anh ta lại, "Đại Thế, hôm nay cậu say rồi, để hôm khác uống tiếp."

"Sao thế? Sợ tôi uống rượu say hả? Tửu lượng của tôi đâu phải cậu không biết." Đại Thế say nghiêng ngả đi đến bên cạnh Tả Á, rồi giơ tay chỉ vào Chung Dương nói: "Tên nhóc là người rộng lượng, có năng lực, đối với anh em không có gì để nói, đối với cô lại càng…..Con mẹ nó, cậu ấy đối với cô rất tốt, tốt đến nỗi chúng tôi không nhận ra được cậu ta….."

"Đại Thế!" Chung Dương quát một tiếng, ý bảo cho anh đừng có nói tiếp, nhưng Đại Thế lại 'cạch' một tiếng, đặt ly rượu lên bàn, đỏ mắt nhìn Tả Á nói: "Lời người anh em tôi nói đều thật lòng, cô nói xem, Chung Dương có điều gì không tốt, hả? ….. Lúc trước là cô vứt bỏ cậu ấy…..là sai lầm của cô, hiện tại cậu ấy đã có vợ rồi…..cô lại….."

"Đại Thế!" Trên mặt Chung Dương hiện lên sự phẫn nộ hiếm thấy, Đại Thế nhìn thấy bộ mặt tức giận của Chung Dương, bước vài bước ra cửa, giọng nói không rõ: "Được….. được, là người anh em như tôi nhiều chuyện. Tôi đi ngay bây giờ đây, các người cứ nói chuyện đi….. nói chuyện đi." Đại Thế nói xong, xoay người loạng choạng đi ra ngoài, ở bên ngoài liền có người đỡ lấy anh ta.

Sau khi Đại Thế loạng choạng rời đi, Tả Á vẫn ngồi tại chỗ, đôi đũa trong tay suýt bị cô bẻ gãy, chuyện hai người cố tránh né không đề cập tới cứ như vậy mà bị khơi ra rồi.

Dưới ánh đèn, Chung Dương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Tả Á, chợt nói: "Em không hỏi anh tại sao lại trở về à?"

Di động của Tả Á bỗng nhiên reo lên, cô móc điện thoại ra thấy Kiều Trạch gọi tới, vội vàng đứng dậy, cầm túi xách của mình, có chút bối rối lúng túng nói: "Em có việc, xin đi trước….."

Nói xong liền đi về phía cửa, nhưng Chung Dương bước một bước thật dài, chặn lối ra của Tả Á, hai cánh tay túm lấy eo cô, ôm cô vào trong ngực anh, thân thể cao lớn dồn cô vào vách tường, giật lấy điện thoại trong tay cô, tự mình tắt máy, đặt lên trên bàn.

"Chung Dương, anh đừng như vậy!"

Con ngươi sâu lắng của Chung Dương nhìn cô, cô đơn nói: "Vì sao anh lại đột nhiên đính hôn, đột nhiên ra nước ngoài, tại sao quay trở lại, đối với em, không quan trọng chút nào sao?"

Lồng ngực quen thuộc, ánh mắt quen thuộc, vẻ rối bời, đau khổ này Tả Á đã nhìn từng nhìn thấy mấy lần trong mắt Chung Dương, đều là vì cô.

Lòng Tả Á quặn thắt,nhưng cô vẫn không lên tiếng trả lời, bởi vì cô không biết phải trả lời thế nào. Ngày đó, khi cô biết mình đã có thai với Kiều Trạch, cô cũng không biết mình nên làm gì.

Khi Chung Dương phát hiện cô mang thai, một khoảng thời gian sau đó anh dường như không hề quan tâm đến cô. Thái độ không rõ ràng của Chung Dương khiến cô hiểu được, cô và Chung Dương không thể ở bên nhau được nữa, bởi vì Chung Dương không thể nào chấp nhận được người phụ nữ của mình lại mang thai với người đàn ông khác.

Cô không trách Chung Dương không thể chấp nhận được chuyện này, bởi vì chính bản thân cô cũng không thể chấp nhận được, huống chi là Chung Dương. Cô đã không còn trong trắng để có thể trở thành vợ của anh nữa.

Cho dù hai người bọn họ có ở bên nhau, chuyện của cô với Kiều Trạch cũng sẽ là quả bom hẹn giờ đặt giữa cô và Chung Dương, cuối cùng sẽ có một ngày nó phát nổ.

Lúc đó cô rất rối loạn, không có chút lý trí nào cả, chỉ cố gắng kìm nén sự kích động của bản thân.

Bị Kiều Trạch bức đi đăng ký, lúc ký tên cô mới nhận ra rằng, bản thân đang trả thù Kiều Trạch, cũng đang làm việc rất tàn nhẫn với mình và Chung Dương.

Anh đính hôn, anh rời đi, cô vô cùng đau khổ. Anh quay trở lại, khiến cho trái tim đã chết lặng của cô bỗng lại nổi sóng.

Cô làm sao không quan tâm được cơ chứ, nhưng, đó là chuyện đã qua rồi, hiện giờ cô đã gả cho Kiều Trạch, anh cũng đã có gia đình của mình, còn quan hệ gì nữa đâu, tại sao nhất định phải gợi lại quá khứ?

Không thể làm người yêu thì có thể trở thành bạn được sao?

“Được rồi, em không hỏi anh, anh lại có lời muốn hỏi em.”Chung Dương ôm thật chặt lấy cơ thể của cô, sợ cô chạy trốn, “Anh hỏi em, vì sao em và Kiều Trạch lại kết hôn? Em đã lựa chọn bỏ đi đứa bé, nhưng tại sao lại không quay về bên anh?”

“Đừng hỏi nữa! Chẳng tại sao cả! Mọi chuyện đã qua rồi, không nên nhắc lại nữa. Cứ giống như vừa nãy không phải tốt hơn sao? Tại sao lại muốn khơi dậy những chuyện này, tại sao cứ nhất định phải xé rách vết thương đã đóng vảy này…..” Lòng Tả Á cực kỳ khó chịu, cũng đau đớn vô cùng, cô mệt mỏi rũ mắt xuống, che giấu đi nét đau thương trong mắt.

Chung Dương nâng mặt Tả Á lên, để cô ngẩng đầu nhìn anh, gằn từng chữ một: “Tiểu Á, anh trờ về chính là tìm một đáp án ở em, cho dù đáp án này có làm anh tổn thương, anh cũng chấp nhận.Cho nên em nhất định phải trả lời anh. Trả lời anh đi!”

“Nhất định phải trả lời sao?”

“Đúng, nhất định phải trả lời!”

Tả Á cười đau khổ, ánh mắt tha thiết nhìn Chung Dương, mày nhíu lại tựa như đang suy nghĩ xem nên trả lời thế nào.

Cô nói phải thế nào đây, cô có nên nói với Chung Dương rằng: Chung Dương, thật ra em thật sự vô cùng xin lỗi anh, là em tùy hứng, là em ích kỷ, hành động không suy nghĩ của em đã khiến em mất đi rất nhiều thứ, mất đi anh, mất đi tình yêu, làm cho bản thân mình khổ sở, cũng khiến cho anh đau lòng. Chuyện của em với Kiều Trạch khiến cho lòng em mỗi ngày đều cảm thấy áy náy, em hận bản thân mình, tại sao lại làm chuyện như thế.

Sau khi sự việc kia xảy ra, em đã rất đau khổ, em không biết phải đối mặt với anh như thế nào, em cảm thấy mình rất có lỗi với anh. Nhưng anh lại bao dung em, khiến cho em ngoài yêu anh ra còn có cả sự cảm kích. Lúc lòng em đã yên ổn trở lại, đã chấp nhận mọi việc, chuẩn bị ở cùng với anh thì em lại có thai.

Em không thể cứ im lặng mà đi phá thai, làm như không có chuyện gì mà lừa dối anh được. Mỗi khi nghĩ đến việc mình đã có thai với anh ta, đối với anh, em lại càng cảm thấy áy náy và tự trách, em càng thêm khổ sở, em thật sự không biết mình nên làm cái gì.

Em tin anh vẫn yêu em. Nếu như chuyện em lên giường với Kiều Trạch và có thai với anh ta có xảy ra trước khi quen anh, anh có lẽ sẽ vẫn bao dung với cái quá khứ này của em, anh sẽ không quan tâm đến những chuyện đã xảy ra, anh vẫn luôn yêu em, chỉ suy nghĩ đến tương lai phía trước, bởi vì đó đều là những quá khứ đã qua rồi.

Thế nhưng, trên thực tế, những việc trong quá khứ lại quá đỗi chân thật, từng việc xảy ra, mỗi một việc khiến em thêm đau khổ cũng đều có sự tham gia của anh.

Quá khứ của em cũng là quá khứ của anh, nỗi đau của em cũng là nỗi đau của anh. Quá

khứ của chúng ta vốn rất đẹp đẽ. Nhưng bỗng nhiên, mọi thứ đẹp đẽ ấy lại bị sự đau đớn giày xéo, anh không thể nào chấp nhận được, đúng không?

Em cho anh thời gian, cũng cho chính bản thân mình thời gian, nhưng anh không hề xuất hiện. Chờ đến khi anh xuất hiện, em đã cùng Kiều Trạch kết hôn rồi. Đúng vậy, em đã kết hôn, bị Kiều Trạch ép đi đăng kí kết hôn, Kều Trạch đã thay chúng ta lựa chọn, chuyện của em và anh cũng hoàn toàn chấm dứt.

Những lời này, cô không thể thốt ra miệng, cũng không muốn để cho Chung Dương biết, trong lòng suy nghĩ nhưng chỉ thản nhiên nói: "Chung Dương, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, chuyện xảy ra cũng đã xảy ra rồi, không có cách nào có thể thay đổi được, cần gì phải cố níu kéo như vậy?"

Chung Dương đau đớn thì thầm: "Tiểu Á, thật xin lỗi, tha thứ cho anh ngày trước đã lùi bước. Chẳng lẽ chỉ vì bỏ lỡ hai năm mà chúng ta phải bỏ lỡ cả đời hay sao? Chúng ta….. bắt đầu lại một lần nữa, có được không?"

Tả Á ngẩn cả người ra, trợn to hai mắt nhìn Chung Dương, vùng vẫy cố thoát ra khỏi lồng ngực anh, mặt tái đi, lắc đầu nói: "Không, không thể…..!"

"Tại sao lại không thể?" Lòng Chung Dương vốn cũng chưa dám chắc chắn, nhưng sau khi nghe Tả Á từ chối, trái tim vẫn chợt quặn thắt đau đớn, "Em…không còn yêu anh nữa, đúng không?"

Mặt Tả Á tái nhợt, trong mắt lộ ra vẻ cô đơn, từ từ lui về phía sau, nặng nề đi đến trước cửa, đè nén sự đau lòng, cúi đầu nói: "Chung Dương, có lẽ tình yêu là một phần của sinh mạng, nhưng không phải là tất cả…..Có những thứ không bao giờ có thể bắt đầu lại được….."

Nói xong Tả Á quay lưng đi, Chung Dương nghe cô từ chối vội ôm lấy cô từ phía sau, vùi đầu ở trên vai cô, đau đớn mà thì thầm nói với cô: "Tiểu Á, anh yêu em, chưa bao giờ anh hết yêu em….. Chúng ta hãy bắt đầu lại lần nữa, chỉ cần em vẫn yêu anh, chỉ cần em đồng ý, chúng ta có thể bắt đầu lần nữa!"

Nước mắt Tả Á từ hốc mắt chảy xuống, cô đứng sững người ở đó, lòng co rút đau đớn, cô và Chung Dương còn có thể bắt đầu lần nữa sao? Có thể sao?

"Thật xin lỗi…..Chung Dương, buông em ra đi, để cho em đi, được không?"

Cánh tay của Chương Dương càng thêm siết chặt, anh thì thầm bên tai Tả Á: "Tả Á, anh không có kết hôn, anh vẫn là anh, vẫn luôn ở nơi này chờ em. Chỉ cần em đồng ý quay đầu lại, chúng ta vẫn có thể làm lại từ đầu."

**

Kiều Trạch ở trong nhà chờ Tả Á trở về, nhưng đợi rất lâu mà người vẫn chưa trở lại, gọi cho Tả Á bao lần cũng đều không ai bắt máy, cuối cùng là thông báo tắt máy.

Lòng Kiều Trạch không khỏi lo lắng, khuôn mặt lãnh đạm càng thêm âm trầm, con mắt đen lạnh lùng cũng bị sự lo lắng thay thế.

Anh biết Tả Á thường trở về căn nhà nhỏ của cô, nhưng khi anh tới thì không có người ở đây, theo lời của bảo vệ mới biết được, quả thật Tả Á có tới đây, nhưng lại không thấy cô đi ra khỏi.

Di động vẫn ở chế độ tắt máy, Kiều Trạch đi từ trên lầu xuống, tiếng bước chân dồn dập hoảng loạn vang lên trong đêm tối.

Anh xuống bãi đậu xe dưới lầu, vừa ngồi lên xe chuẩn bị khởi động xe rời đi, lại chợt nhìn thấy một chiếc xe từ từ tiến vào.

Không hiểu sao Kiều Trạch lại đột nhiên ngừng động tác khởi động xe lại, mà nhìn chiếc xe kia, thấy một người đàn ông bước xuống xe, mở cánh cửa bên phía đối diện, bóng dáng một người phụ nữ rất quen thuộc từ trên xe bước xuống.

Ánh đèn màu vàng nhạt của khu chung cư chiếu sáng rõ khuôn mặt điển trai, vóc người cao lớn của người đàn ông, cũng soi rõ khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của người phụ nữ kia.

Cô cúi đầu, mái tóc đen che khuất một nửa khuôn mặt cô, hai người đang nói cái gì đó, hình như cô đang do dự, nhưng đến phút cuối chợt ngẩng đầu lên cười, ngọn đèn chiếu khắp khuôn mặt cô, sáng ngời đến động lòng người.

Ánh mắt cô chưa từng nhìn anh dịu dàng như vậy, nhìn khuôn mặt nghiêng của cô, lỗ mũi cô cũng phồng lên như đang cười.

Bao lâu cô đã không cười, cô không vui vẻ như vậy. Cô và anh sống chung với nhau, dường như lúc nào cũng chỉ có giận dỗi, cãi vã, nét ngây thơ, vẻ hồn nhiên, mọi nét đẹp của cô dường như đều bị mất đi.

Mà những khoảnh khắc đẹp đẽ này chỉ hiện ra trọn vẹn trước mặt Chung Dương. Thì ra, Tả Á chỉ dành cho anh sự thờ ơ và đối chọi gay gắt, những thứ tốt đẹp kia, cô không bao giờ dành cho anh.

Trái tim của Kiều Trạch đau nhức như bị kim đâm, vẻ lo lắng trên khuôn mặt lãnh đạm, trong con ngươi trong trẻo lạnh lùng đều chỉ còn lại nỗi đau đớn. Anh mở cửa, xuống xe, đi về phía trước hai bước, rồi lại chợt dừng lại.

Anh yêu cô, nhưng tại sao lại luôn khiến cô đau khổ, tại sao lại muốn cướp đi những thứ tốt đẹp của cô cơ chứ?

Kiều Trạch từ từ lui về phía chiếc xe, nếu như bọn họ đến với nhau, vậy anh sẽ buông tay. Anh im lặng ngồi trong xe, trái tim đau đớn chết lặng, cả cơ thể dường như cũng bị đông cứng, thậm chí không thể khởi động xe được.

Chương 11: Tôi muốn ở riêng

Kiều Trạch đông cứng ngồi trong xe, con ngươi đen chăm chú nhìn về cửa chung cư, anh không biết đây là lần thứ mấy Tả Á và Chung Dương gặp mặt, lần thứ mấy họ ước hẹn.

Nếu tối nay Tả Á để Chung Dương ở qua đêm, như vậy chứng tỏ cuộc hôn nhân của bọn anh trong mắt Tả Á chẳng là gì cả, chẳng có chút ý nghĩa nào. Mặc dù hai người quen biết nhau đã nhiều năm như thế, dù anh luôn cố gắng bước vào lòng cô, nhưng đến bây giờ anh vẫn không có chút vị trí nào trong lòng Tả Á cả. Nếu đã vậy, anh sẽ buông tay, đem sự hồn nhiên, hạnh phúc, đem sự vui vẻ và nụ cười của cô trả lại cho cô.

Thế nhưng, chỉ cần thấy được trong lòng Tả Á có một tí ti sự tồn tại của anh, thì anh….. Kiều Trạch đang suy nghĩ, chợt thấy một bóng người từ trong đi ra, đứng lại dưới lầu, quay đầu nhìn lên căn hộ của Tả Á, vẫy vẫy tay, sau đó lái xe rời đi.

Chung Dương đi, đi rồi! Thân thể cứng ngắc của Kiều Trạch đột nhiên buông lỏng, cả người ngã về sau, móc thuốc lá từ trong túi ra, đốt lửa, hút rồi ho sằng sặc.

Chẳng phải anh đã bước vào lòng cô rồi đấy thôi, cho dù chỉ là một chút…..

**

Tả Á cả đêm không về nhà, cô qua đêm trong hang ổ bé nhỏ của mình, nghĩ đến lời nói của Chung Dương, lòng cô lại rối loạn.

Cô yêu Chung Dương, một tình yêu không thể phủ nhận, mối tình đầu hồn nhiên đẹp đẽ bị buộc phải đứt gánh giữa đường, đó chính là nỗi đau, nỗi tiếc nuối lớn nhất của cô.

Thế nhưng, nếu trở về ở bên Chung Dương nghĩa là cô phải ly hôn với Kiều Trạch. Nếu một người ngang ngược, bá đạo như Kiều Trạch mà đồng ý kí đơn ly hôn với cô thì anh đã không phải là Kiều Trạch nữa rồi.

Nếu như không phải khi đó Chung Dương đính hôn, bỏ ra nước ngoài khiến cô trái tim chết lặng, cùng với mẹ đột nhiên bị bệnh, cô cũng sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như thế. Hơn nữa, nếu bây giờ muốn ly hôn với Kiều Trạch, ngoài sự đồng của Kiều Trạch ra, e rằng muốn ra tòa ly hôn còn gặp phải rất nhiều khó khăn nữa.

Suy nghĩ của cô rối bời, chỉ muốn một mình yên lặng, thế nên cô chỉ gửi một tin nhắn cho Kiều Trạch báo đêm nay cô không về nhà. Mà Kiều Trạch lại hiếm khi không ngang ngược ép cô trở về như vậy, trong lòng Tả Á cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Cô vốn định sống cuộc sống như hiện tại, không có Chung Dương, ở chung với ai thì sao chứ, nếu Kiều Trạch đã cướp đi tất cả của cô, cô sẽ đáp lại anh sự thờ ơ, lạnh lùng.

Nhưng, bây giờ Chung Dương đã trở lại, khiến trái tim cô hỗn loạn. Cô nên sống tiếp như

thế này ư? Tả Á cả đêm không ngủ, đến tận sáng hôm sau mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Chung Dương luôn ở trong giấc mộng của cô, trong lòng của cô, hai năm qua, tình cảm ấy không hề biến mất mà càng thêm nồng đậm. Hạnh phúc vốn nắm bắt dễ như trở bàn tay lại chợt bị đứt đoạn, tận đáy lòng cô rất muốn bắt lấy phầnhạnh phúc cuối cùng này, nhưng, sẽ vô cùng khó khăn.

Tả Á ngủ mãi, không biết ngủ bao lâu thì tỉnh, mệt mỏi ngáp một cái, muốn nằm trên giường thêm lát nữa lại nghe được tiếng động bên ngoài phòng khách, Tả Á trong nháy mắt tỉnh táo hẳn, ngồi bật dậy, tim đập thình thịch, chẳng lẽ có trộm?

Cô rón rén xuống giường, nhìn bốn phía, thấy tạ tay đặt trong góc phòng, cô vội vã cầm lên, sau đấy lặng lẽ bước đến cửa phòng ngủ, nhẹ nhàng vươn tay kéo cửa ra một khe nhỏ, cúi người cẩn thận nhòm vào phòng khách, căn phòng yên tĩnh dường như không có ai cả. Cô mở cửa thêm chút nữa, vươn đầu ra xem xét, chợt cảm thấy cổ bị siết chặt, có người đang túm lấy cổ cô, Tả Á sợ đến hét lên một tiếng, quả tạ trong tay chuẩn bị để làm vũ khí cũng rơi xuống đất.

"Tính cảnh giác của em quá kém."

Giọng nói lạnh lùng vang lên trên đầu Tả Á, quen thuộc đến mức khiến người ta hận đến nghiến răng nghiến lợi, Tả Á hất cái tay đang nắm cổ mình ra, đứng thẳng người, "Sao anh lại ở đây? Ai cho phép anh vào? Kiều Trạch, anh có thể đừng ngang ngược, làm gì cũng không cần sự đồng ý của tôi được không?"

Kiều Trạch không để ý tới sự bực bội của Tả Á, đẩy cửa ra, thuần thục vươn tay ôm lấy vai cô, kéo cô ra ngoài phòng ngủ, trầm giọng nói: "Đi rửa mặt rồi ăn cơm."

Tả Á vốn không vui trước sự xuất hiện bất ngờ của Kiều Trạch, nhưng khi nhìn thấy một bàn đồ ăn đầy đủ hương vị, màu sắc, cô liền thỏa hiệp.

Cả đêm cô không về nhà, Kiều Trạch làm sao yên tâm được. Anh không dùng dây buộc cô vào người mình đã là tốt lắm rồi. Cả đêm cô không về nhà, điện thoại lại bị Chung Dương tắt máy, không biết làm thế nào mà Kiều Trạch biết đến nơi này mà tìm cô.

Cô nghĩ, trong lúc cô không hay biết gì, anh ta đã ở ngoài bận bịu làm xong cơm trưa rồi, trong lòng tức giận lại không thể phát ra, cô ngoan ngoãn đi vào toilet đánh răng rửa mặt, vệ sinh sạch sẽ mới ra ngoài, Kiều Trạch đã ngồi trước bàn cơm, ngón tay thon dài đặt trên bàn, thấy cô bước ra, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh: "Ngồi xuống, ăn cơm!"

"Tôi không phải con chó anh nuôi, đừng ra lệnh cho tôi như thế được không?" Giọng điệu ra lệnh đơn giản của Kiều Trạch khiến Tả Á không nhịn được mà nghĩ đến kị sĩ, anh ta đang dùng giọng của kẻ huấn luyện chó mà. Tả Á không ngồi xuống cạnh anh, mà ngồi đối diện, cầm đũa lên, ăn một miếng sườn luộc, đột nhiên nhớ ra việc gì, "Kiều Trạch tôi có việc muốn hỏi anh."

Kiều Trạch chợt căng thẳng, nhưng nét mặt vẫn bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Chuyện gì, em hỏi đi.”

“Tôi muốn biết, anh vào nhà bằng cách nào?” Tả Á vẫn không sao hiểu được, tại sao lần nào Kiều Trạch đến và đi đều rất tự nhiên, chỉ cần anh muốn đi vào là có thể đi vào, dù cho cô đã đổi khóa.

“Trước khi đến công ty làm việc, anh đã từng là nhân viên mở khóa chuyên nghiệp mà, mở một cái khóa được 10 đồng đó.” Lòng Kiều Trạch khẽ thả lỏng, con ngươi lãnh đạm nhìn Tả Á, môi mỏng khẽ nhếch, như cười như không, thật sự mê người.

Miếng sườn đang cắn trong miệng Tả Á “bịch” một tiếng rơi xuống chén, cô mở to hai mắt nghi ngờ nhìn anh, “Ai tin anh chứ, làm phiền anh lấy công cụ gây án ra, về sau đừng xông vào như vậy nữa.”

Vẻ mặt Kiều Trạch tối sầm lại, sau đó tựa như ảo thuật, không biết từ lúc nào trong tay anh đã xuất hiện một thanh kẽm, đặt trên bàn.

Tả Á vươn tay cầm lên, dò xét cẩn thận, cau mày nói: “Là cái này ư? Trông chẳng có gì đặc biệt cả.”

“Ở trong mắt kẻ ngốc quả thật chẳng có gì đặc biệt.” Kiều Trạch nói xong thì ăn cơm, không để ý đến Tả Á nữa.

Tả Á chợt thấy lo lắng “Nếu như vậy, chẳng phải anh chính là phần tử nguy hiểm ư, muốn mở khóa gì thì mở, muốn vào nhà ai thì vào?”

Kiều Trạch quét mắt nhìn Tả Á, lạnh lùng đáp: “Anh không tùy tiện như thế.”

Tả Á đang có tâm sự nên cũng không nói nữa, cũng không tập trung ăn cơm, chợt thấy bên môi ngưa ngứa cô mới hoàn hồn, đã thấy ngón tay của Kiều Trạch đang đặt trên khóe môi cô, Tả Á nghiêng người, cô vẫn cảm thấy không được thoải mái trước những hành động thân mật thế này của anh, còn Kiều Trạch lại chỉ thản nhiên nói: “Ăn cơm đừng làm vẻ mặt như thế.”

Tả Á không nhịn được đưa tay lau lau mặt, sợ mình thật sự làm dính cơm lên mặt, hai người lại tiếp tục im lặng ăn cơm.

Ăn xong bữa cơm trưa, Tả Á rửa bát, Kiều Trạch cầm chìa khóa xe, cầm một túi đồ lên cho cô, sau đó ôm chặt lấy eo cô, lạnh lùng nói: “Nên về nhà rồi.”

Bước chân Tả Á bị anh ôm bất ngờ chợt bước mấy bước, “Kiều Trạch, tôi…..tôi muốn tạm thời ở lại đây.”

Nét mặt Kiều Trạch hơi cứng lại, ôm Tả Á càng chặt, dán người cô vào lòng mình, con ngươi lạnh lẽo, sâu thẳm, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào, trầm giọng hỏi: “Tại sao?”

Tả Á cắn môi, do dự một chút rồi nói: “Chẳng phải anh biết rồi sao?”

Kiều Trạch cười lạnh một tiếng: “Anh biết cái gì?” Em muốn ở riêng ư, không có cửa đâu.

“Kiều Trạch, tôi không muốn lừa anh, cũng không muốn giấu anh…..Chung Dương…..đã quay về rồi…..Không phải anh biết rồi sao?”

“Anh ta quay về cho nên trái tim đã chết của em liền sống lại, quyết định rời khỏi tôi, trở về bên cạnh anh ta, phải không?” Tim Kiều Trạch quặn thắt đau đớn không cách nào dằn xuống được, lửa ghen thiêu đốt anh, giọng nói lạnh giá mang theo thất vọng và tức giận.

Tả Á đấu tranh hồi lâu, tàn nhẫn nói: “Đúng, anh nói đúng, Kiều Trạch, thật ra anh vẫn luôn biết rằng tôi yêu anh ấy, luôn luôn yêu, không cách nào quên được. Nếu như có thể bắt đầu lại một lần nữa, tôi muốn cho mình một cơ hội, thế nên, buông tha cho tôi đi, Kiều Trạch. Hai năm qua, anh không có hạnh phúc, tôi cũng chẳng sung sướng gì, tiếp tục như thế này có ý nghĩa gì chứ?”

“Cho mình một cơ hội?” Kiều Trạch lạnh lùng cười, trong mắt đều là tổn thương, cô đơn và đau đớn, “Tôi đã cho em cơ hội, là em không biết nắm lấy, hôm nay em phải về nhà cùng tôi.”

“Kiều Trạch, anh nói lý có được không, lời của tôi trong mắt anh đều là nói nhảm ư? Tôi nói mình tạm thời không về, tôi muốn ở lại nơi này.”

Kiều Trạch hơi híp mắt, một tay ôm lấy Tả Á vác lên vai, Tả Á nhỏ giọng hô lên một tiếng, cực kỳ tức giận đánh lên lưng Kiều Trạch, chân đá loạn xạ, tức giận quát: “Kiều Trạch, anh thả tôi xuống, thả tôi xuống.”

Kiều Trạch không muốn nhiều lời, trực tiếp khiêng Tả Á xuống lầu, trong chung cư thỉnh thoảng có vài ông bà lão đi qua, nhìn hai người như thế cũng liền ném đến ánh mắt trêu chọc.

Tả Á cúi đầu xuống, nằm trên lưng Kiều Trạch, lại không dám kêu nữa, khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ, cho đến khi Kiều Trạch đặt cô vào xe, cô mới trở lại bình thường, Kiều Trạch khởi động xe chạy về nhà.

Kiều Trạch nghĩ đến chuyện Tả Á muốn rời khỏi mình, mà lòng không dằn được mà tức giận, đau thương, khuôn mặt tràn đầy lo lắng.

Về đến nhà, Tả Á vẫn bị Kiều Trạch khiêng vào nhà, dì Lâm nhìn thấy vậy cũng không hỏi nhiều, dù sao tiết mục thế này dì đã xem nhiều, làm như không có chuyện gì trở về phòng mình.

Tả Á bị Kiều Trạch khiêng về phòng ngủ, cô tức giận đánh Kiều Trạch, Kiều Trạch cũng rất không khách khí vứt cô lên giường. Tả Á định nhổm người ngồi dậy, cơ thể Kiều Trạch đã đè xuống.

Tả Á căm giận nhìn Kiều Trạch, gầm nhẹ: “Kiều Trạch…..Anh…..anh chỉ biết thế này

đúng không, dùng nửa người dưới để trút hết lửa giận của mình, thỏa mãn dục vọng chinh phục của bản thân sao?"

Kiều Trạch chộp lấy tay cô, đè ở hai bên, con ngươi đen chăm chú nhìn Tả Á, "Nói cho anh biết, em yêu hắn ở điểm nào? Ở điểm nào?"

Tả Á lạnh lùng: "Kiều Trạch, điều quan trọng không phải là tôi yêu anh ấy hay không, mà là tôi có yêu anh hay không, anh hiểu chứ? Tôi không yêu anh!"

Mặt Kiều Trạch khẽ giật, trái tim bị bốn chữ "Tôi không yêu anh" của Tả Á đập cho nát bấy, đau đớn như bị đâm thủng.

Tả Á nhìn vẻ mặt âm u và ánh mắt dữ tợn của Kiều Trạch, cô có chút sợ hãi giãy giụa, "Kiều Trạch, buông thôi ra! Dừng vấn đề này lại đi, chúng ta bàn lại sau."

Kiều Trạch nhìn thẳng vào mắt Tả Á, lạnh lẽo hỏi: "Em yêu hắn, vì sao lại từ chối lên giường với hắn?"

Mặt Tả Á thoáng chốc chuyển từ hồng sang trắng bệch, tức giận nhìn Kiều Trạch, không nói lên lời. Đúng, Kiều Trạch đã nói trúng khúc mắc trong lòng cô. Ba năm bên Chung Dương, không phải Chung Dương chưa từng yêu cầu, mà là do cô đều cự tuyệt anh, cho đến tận bây giờ cô vẫn còn nhớ được vẻ mặt ảo não và thất vọng của Chung Dương.

Có một lần, sự cự tuyệt của cô đã khiến Chung Dương nổi nóng, anh nói cô không yêu anh, không tin anh, thế nên mới khăng khăng giữ mình như vậy. Hai người vì chuyện này mà cãi nhau một trận. Sau khi hòa giải, Chung Dương cũng không nhắc đến yêu cầu này nữa.

Nhưng cô không cho Chung Dương, không có nghĩa là cô không yêu anh, mà Kiều Trạch, người đàn ông đã cướp đi đêm đầu tiên của cô tại sao lại nói cô như thế. Tả Á căm giận nhìn Kiều Trạch, tức giận đáp: "Kiều Trạch, anh muốn nói gì, anh muốn nói tôi không yêu Chung Dương, phải không? Nếu không phải trước đây anh thừa nước đục thả câu thì người lên giường với tôi tuyệt đối không phải anh!"

Chương 12: Kế hoạch sinh con

Lời nói của Tả Á khiến vẻ mặt vốn luôn lãnh đạm của Kiều Trạch thoáng hiện lên vẻ đau đớn, mắt đen híp lại, nhíu mày, đau lòng nhìn cô, hồi lâu mới mở miệng nói: "Em muốn ly hôn? Được thôi!"

Em muốn ly hôn, được thôi? Chỉ đơn giản như vậy ư? Tả Á nhìn Kiều Trạch, trong con ngươi đen lạnh lẽo kia không thấy được bất kỳ cảm xúc nào, nhưng, cô lại cảm thấy Kiều Trạch hình như đang toan tính gì đó. Trong lúc cô đang còn nghi ngờ, Kiều Trạch lại nói: "Nhưng mà anh có điều kiện."

Tả Á cảnh giác giữ im lặng. Cô biết Kiều Trạch không phải là người dễ nói chuyện, cũng không tốt bụng như thế, cô chỉ nói sai một câu nhất định sẽ rơi vào bẫy của anh.

Khuôn mặt anh áp sát mặt cô, đôi môi mỏng thì thầm bên tai cô: "Trừ phi…..em giúp anh sinh con."

Sinh con? Quả nhiên, anh ta là tên vô lại, khốn kiếp, làm sao có chuyện lại dễ dàng đồng ý ly hôn như thế chứ. Tả Á vùng vẫy, muốn thoát khỏi lòng anh, nhưng lại càng bị anh ôn chặt lấy, con ngươi lãnh đạm nhìn cô, bên môi nhàn nhạt cười lạnh, "Sao? Không muốn à?"

Tả Á căm giận nhìn vẻ mặt lạnh lùng, con ngươi lãnh đạm của Kiều Trạch, cau mày nói: "Anh đúng là nằm mơ giữa ban ngày."

Kiều Trạch buông cô ra, bàn tay ấm áp từ cánh tay cô, lướt sang xương quai xanh, bờ ngực mềm mại, rồi xuống tới eo, ôm thật chặt lấy, "Không sinh con? Vậy em không muốn ly hôn nữa sao?"

Bàn tay Kiều Trạch ấm áp có lực, thân thể anh cao lớn cường tráng, dùng sức ép người Tả Á, khiến cô không thể vùng vẫy thoát ra được, nhưng cũng tránh đè đau cô. Ngón tay thành thạo kéo quần cô xuống, "Anh nghĩ anh hiểu sai rồi…. Em muốn có con….."

Tay Tả Á liên tục đánh lên người anh, đẩy anh ra, nhưng đẩy thế nào cũng không được, tức giận mắng: "Anh…..anh là đồ vô lại, lưu manh, già mồm lẻo khẩu….."

Đôi môi mỏng của Kiều Trạch chuẩn xác mà ngang ngược hôn lên chiếc miệng nhỏ đang lảm nhảm của Tả Á, khiến cho cô không nói được thành lời, chỉ có thể phát ra những tiếng rời rạc không rõ, đây chính là biện pháp để kết thúc cuộc tranh cãi tốt nhất của anh.

Anh dùng nụ hôn và dục vọng của mình để cô hòa tan trong lòng anh, để thân thể mềm mại của cô không tự chủ được mà run rẩy. Thân dưới của anh lúc nông lúc sâu ra vào thân thể cô, đánh chiếm lý trí của cô. Khi không giữ được lý trí, cô sẽ dùng đôi mắt mê ly nhìn anh, hai gò má ửng hồng, không hề lạnh lùng, không hề xa cách, không hề đối chọi gay gắt nữa. Tựa như

lúc này người cô yêu là anh, tựa như…..Nhưng chỉ là tựa như mà thôi.

Giống như bây giờ vậy, sự vùng vẫy, chống đối của cô dưới nụ hôn của anh, dần dần biến mất, hòa tan, trầm luân trong sự say đắm do anh bày ra.

Anh ngang ngược cưỡng ép, anh đòi hỏi cô đến cạn kiệt sức lực, sau cơn kích tình, anh ôm thật chặt cô vào lòng, cô vô lực mà ngã vào lòng anh, ngủ mê man, không còn sức lực để suy nghĩ đến vấn đề phiền não nào nữa.

Kiều Trạch nhìn người đang ngủ trong ngực mình, trái tim lãnh đạm dần dần gợn sóng, mỗi khi nhớ tới Tả Á muốn ở riêng hay ly hôn, tim anh lại đau nhói từng cơn, cứ như mỗi lần hô hấp là mỗi lần nhức nhối, cánh tay ôm Tả Á càng thêm siết chặt.

Anh nhủ thầm trong lòng: cơ hội chỉ có một lần, Tả Á, nếu em đã bỏ lỡ, anh nhất định sẽ không buông tay, cho dù phải dùng đến thủ đoạn gì, anh vẫn sẽ buộc em ở bên cạnh anh, cho đến khi em yêu anh.

Kiều Trạch đang suy nghĩ, điện thoại Tả Á đặt trong túi để ở góc giường chợt vang lên, Kiều Trạch liếc mắt nhìn Tả Á đang ngủ, cầm túi xách của Tả Á lên, móc điện thoại ra, chỉ thấy trên màn ảnh lóe lên hai chữ: Chung Dương.

Lòng Kiều Trạch đột nhiên thắt lại, con ngươi đen lạnh lẽo đến đáng sợ, anh nhận điện thoại.

“Tiểu Á!” Tiếng nói trầm thấp va sang sảng của Chung Dương vang lên, hai từ ‘Tiểu Á’ mang theo sự cưng chiều và tình yêu vô bờ.

Khuôn mặt lãnh đạm của Kiều Trạch không một tia cảm xúc, con ngươi lạnh lẽo đáng sợ, anh khựng một chút, rồi lạnh lùng nói: “Sợ rằng bây giờ cô ấy không thể nhận điện thoại của anh được.”

Bên đầu kia, nét mặt Chung Dương chợt cứng lại, sau đấy lại khẽ cười một cái, “Xin hỏi anh là ai? Làm ơn gọi Tiểu Á nghe điện thoại.”

“Tôi là chồng của Tiểu Á ! Anh là ai?” Nếu như ánh mắt có thể giết người xuyên qua điện thoại, thế thì ánh mắt lúc này của Kiều Trạch cũng đủ khiến Chung Dương chết một cách tàn khốc.

Chung Dương vừa nghe Kiều Trạch nói một chữ “chồng”, nháy mắt trái tim đau đớn vô cùng, chồng của Tiểu Á vốn nên là anh! Anh cố đè nén sự căm phẫn và đau khổ trong lòng, giọng vẫn mang ý cười: “Chào anh Kiều, tôi là…..người yêu của Tiểu Á.”

Người yêu? Người yêu của Tiểu Á? Bàn tay của Kiều Trạch suýt chút nữa bóp nát điện thoại của cô, anh cố giữ bình tĩnh mới có thể không làm mất khí thế trước mặt Chung Dương mà ném điện thoại đi, anh lạnh lùng nói: “Cô ấy đang ngủ, không thể nhận điện thoại của anh được.”

“Cô ấy bị mệt sao?” Chung Dương khó nén được quan tâm.

Kiều Trạch cười lạnh, thật bình tĩnh đáp: “Cô ấy rất khỏe, chỉ là…..tại tôi làm cô ấy mệt quá thôi!” Nói xong anh liền cúp điện thoại.

Chung Dương nhìn điện thoại di động, nghĩ đến lời nói của Kiều Trạch, trong lòng khó chịu, nhấc chân đá vào bàn xả giận, di động cũng bị anh ném xuống đất, vỡ tan tành.

Tả Á ngủ rất sâu, tối hôm trước cô vốn không ngủ nhiều, dù lúc sáng có ngủ đến tận trưa nhưng cũng không bù lại được, cộng thêm Kiều Trạch đòi hỏi, khi cô tỉnh lại, trời đã gần tối. Mở mắt ra đã thấy ngay khuôn mặt thanh thản của Kiều Trạch. Anh mặc quần áo nghiêm chỉnh, tóc đen được chải gọn gàng đang ngồi bên cạnh cô, con ngươi đen thấp thoáng điều gì, nhưng chỉ chớp mắt đã biến mất.

Tả Á nhướng mí mắt không muốn nói chuyện, cô hoàn toàn không biết chuyện Kiều Trạch và Chung Dương ngầm đấu qua điện thoại, cô chỉ chán nản nhớ lại cuộc cãi vã của hai người trước đấy, dù là cuộc cãi vã nào đến cuối cùng anh cũng dùng phương thức này để kết thúc.

Thói quen thật sự rất đáng sợ, cãi vả rồi ân ái, dường như đã thành cách sống của hai người.

Tả Á xoay người muốn tiếp tục bám giường, Kiều Trạch lại vén chăn lên, làm lộ ra cơ thể trần trụi của cô, Tả Á vội túm trở chăn về, không vui trừng anh.

Con ngươi của Kiều Trạch càng thêm âm trầm, liếc cô một cái, đứng lên nói: “Mau dậy thay đồ.”

Tả Á quấn chăn xuống giường, phần dưới thân hơi tê rát, hung hăng lườm Kiều Trạch, vừa vào phòng tắm vừa hỏi: “Muốn làm gì thì tự anh làm đi, tôi không rảnh.”

Khuôn mặt lãnh đạm của Kiều Trạch chẳng hề gợn sóng, chỉ lạnh lùng nói: “Hẹn ông nội và ba mẹ ăn cơm.”

Tả Á đang mở cửa phòng tắm liền dừng lại, cuối cùng vừa buông tay vừa nhấc chân, chăn liền rơi xuống đất, cô vội lách người vào phòng tắm.

Kiều Trạch đi tới nhặt chăn lên, xoay người ném lên giường, anh biết, cô sẽ đi.

Tả Á tắm xong bước ra ngoài, tóc vẫn còn ướt, cô ngồi trước gương trang điểm, dùng máy sấy hong khô tóc mình.

Kiều Trạch từ ngoài đi vào, cầm một bộ quần áo trong tay, đặt lên giường, sau đó bước đến cạnh cô, nhận lấy máy sấy tóc trong tay cô, giúp cô sấy khô tóc.

Ngón tay của anh thon dài, xương cốt đều đặn, xuyên qua ngàn vạn sợi tóc, lại giống như xuyên vào lòng cô, khiến trái tim cô rối loạn, gợi lên cảm xúc gì đó không thể rõ.

Sấy tóc cô khô, Kiều Trạch đặt máy sấy xuống , đôi tay thon dài nắm lấy bả vai cô, con ngươi đen nhìn cô qua gương, tay hướng về phía trước, từ xương quai xanh mò xuống bộ ngực mềm mại của cô, nắm lấy, chỉ dừng lại một chút liền đẩy kéo khăn tắm đang bao bọc cơ thể cô xuống, lộ ra vẻ đẹp của cô.

Cô muốn cản lại, nhưng anh không cho, con ngươi đen sáng quắc nhìn cô trong gương. Tả Á đỏ mặt, đang muốn nổi cáu, Kiều Trạch đã vươn đầu hôn lên mặt cô, giọng nói khàn khàn: "Thay quần áo đi, đừng để mọi người chờ lâu."

Kiều Trạch nói xong thì rời khỏi phòng ngủ, Tả Á vội vàng đứng dậy, hít sâu một hơi, ngực phập phồng dữ dội, mặt nóng bừng, tay chân luống cuống mặc quần áo vào, quay đầu lại thì bắt gặp chính mình trong gương, cô giật mình, đây là cô ư, hoàn toàn là một thiếu nữ thẹn thùng.

Thì ra là Kiều Trạch lãnh đạm nhưng lại rất biết tán tỉnh, Tả Á lấy son môi ra vẽ một cái mặt hề thật to trên gương, lúc này mới xoay người đi ra.

Bữa cơm tối ở nhà Kiều Vân, ông nội Tả Lập Quần, mẹ Điền Văn Lệ, dượng Kiều, Tả Á và Kiều Trạch ngồi quay quần một nơi, rất náo nhiệt.

Tả Á và Kiều Trạch không hòa hợp từ mặt lẫn tâm, Kiều Trạch vẫn trước sau săn sóc cô như bình thường, gắp thức ăn cho Tả Á, thậm chí còn bóc sẵn vỏ tôm đặt vào trong bát cho cô, cá cũng lấy hết xương rồi mới gắp cho cô.

Người trong nhà cũng đã quen với hành động như thế của Kiều Trạch, lúc mới đầu Tả Á còn có chút không quen, nhưng dần dần cũng quen thói, không muốn đùn đẩy, làm mình làm mẩy trước mặt người lớn trong nhà..

Hôm nay, ông nội đột nhiên lại lên tiếng, mặc dù đang khuyên dạy nhưng giọng điệu của Tả Lập Quần vẫn đầy từ ái và ý cười, trêu chọc: "Kiều Trạch, Tiểu Á không còn là đứa bé nữa, con đừng chiều hư nó."

Kiều Trạch chỉ thản nhiên đáp: "Vỏ tôm quá cứng."

Tả Á không nói gì, cũng không muốn làm mọi người mất hứng, chỉ tập trung ăn tôm, cúi đầu không nói.

Điền Văn Lệ lại nói: "Kiều Trạch, em cũng ba mươi rồi, còn Tiểu Á, con cũng không còn nhỏ nữa, định lúc nào mới có con đây. Sinh sớm đi để mẹ còn có thể giúp bọn con chăm sóc, con không giống chị, có mẹ chồng giúp đỡ, Kiều Trạch lại từ nhỏ đã không có mẹ. Có một số việc, bây giờ mẹ còn có thể giúp được, để muộn thêm mấy năm, chỉ sợ muốn giúp cũng không còn sức."

Tả Á nghe lời mẹ mình nói, bị nghẹn, ho kịch liệt, Kiều Trạch vội bưng nước để cô uống, tay vỗ vỗ lên lưng cô, cho đến khi Tả Á không còn ho nữa, anh mới ôm vai cô, nói rõ ràng

từng chữ: “Con đã thương lượng với Tiểu Á, định năm nay sẽ sinh con.”

Kiều Vân vui mừng, trong mắt ánh lên sự vui mừng và chờ mong, cười híp mắt nhìn Tả Á: “Cũng đến lúc rồi, hai người kết hôn cũng đã hai năm, Kiều Trạch cũng không trẻ nữa, có một đứa trẻ cũng tốt, thật tốt quá!”

Điền Văn Lệ cũng nói: “Tốt, tốt lắm! Vừa đúng lúc Tiểu Á vẫn chưa đi làm, có thể an tâm chuẩn bị sinh con. Kiều Trạch, em phải chú ý nhiều hơn, không được uống rượu, không được hút thuốc lá, như vậy mới tốt cho đứa bé.”

Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của Tả Lập Quần đều là hạnh phúc: “Tiểu Á, ông nội vẫn chờ ôm cháu đây.”

Tả Á muốn mở miệng giải thích, Kiều Trạch lại gắp một con tôm to nhét vào miệng cô, bình tĩnh tự nhiên đáp: “Ông nội yên tâm, con và Tiểu Á sẽ không để ông thất vọng.”

Tả Lập Quần gật đầu liên tục:“Vậy thì tốt, vậy thì tốt, lão già này sẽ cố chờ hai cháu.”

Điền Văn Lệ cười dặn dò: “Tiểu Á, con cũng phải chú ý, không nên thức đêm nữa, cũng không nên uống rượu, giữ sức khỏe cho tốt.”

Tả Á rất muốn hét lớn một tiếng, cô không muốn có con, không muốn có con với Kiều Trạch. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt vui sướng của dượng Kiều, vẻ mặt dỗ dành và mong đợi của ông nội, vẻ mặt hạnh phúc của mẹ, lời của Tả Á lại nghẹn lại trong cổ họng, chân dẫm thật mạnh lên chân Kiều Trạch để xả giận.

Mặt Kiều Trạch vẫn không đổi sắc, tự nhiên dùng bữa, Tả Á nhìn dáng vẻ hời hợt của anh, nhấc chân dùng sức đạp xuống.

Dượng Kiều lại đau đớn hét lên: “Á, chân của tôi!”

Sau bữa cơm chiều, lúc Kiều Trạch ôm cô rời đi, mặt cô vẫn còn đỏ bừng, trong mắt đều là áy náy, bị giày cao gót ra sức đạp xuống, không đau mới là lạ .

Sao lại đạp trúng dượng Kiều chứ? Tả Á nghĩ tới đã cảm thấy mất mặt.

Trên đường về nhà Tả Á vẫn không nói gì, cô tức giận phùng má bĩu môi, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, rõ ràng đang tức Kiều Trạch.

Sao cô ngốc thế, không nhìn ra cái bẫy Kiều Trạch bày ra chờ cô nhảy xuống chứ? Không thể tin được! Sao đột nhiên mọi người trong gia đình lại muốn ăn cơm cùng nhau, còn mời cả ông nội tới nữa? Cái gì mà đã thương lượng xong với cô việc sinh con ? Cô vốn không hề đồng ý mà, rõ ràng là Kiều Trạch dùng người nhà để tạo áp lực cho cô.

Mà người trong nhà đều thế cả. Nhất là dượng Kiều, dượng không có con, cô và Kiều Trạch như con của dượng vậy, dượng rất mong đợi Kiều Trạch mau có con, giống như rất mong đợi vào việc được ôm cháu vậy.

Mà mẹ muốn cô mau sinh con, phần lớn là vì mong muốn của dượng Kiều thôi, dù sao, chị cô đã có con, cô có sinh hay không với mẹ đều không quan trọng.

Hai năm qua, mẹ đã thay đổi cái nhìn với cô, cũng không hỏi cô những điều chán ghét kia nữa, đến giờ vẫn rất quan tâm và yêu thương cô.

Mẹ đang thay đổi, để đáp lại, cô cũng đang nỗ lực đền ơn mẹ và người nhà, cô không muốn giống như lần trước nữa, chọc mẹ giận đến ngất đi, từ giây phút ấy cô đã tự nhủ với lòng mình phải quý trọng người thân bên cạnh, cô sợ cảm giác thiếu chút nữa đã mất đi, rất kinh khủng, rất khó chịu…..

Từ nhỏ cô không được người khác yêu thương. Chính vì không được yêu nên cô cũng học được cách lạnh lùng, không quan tâm người bên cạnh, như vậy cô sẽ không bị thương tổn nữa. Nhưng hai năm nay, cô đã học được cách yêu, học được cách cho đi, dĩ nhiên người cô muốn yêu, người cô muốn cho đi, không bao gồm cả Kiều Trạch.

Có lẽ cô vẫn oán hận Kiều Trạch, có lẽ bởi vì Kiều Trạch luôn cho đi, mà cô thì đã quen như thế.

Cô hưởng thụ sự quan tâm của anh, tình yêu của anh, cũng chấp nhận sự ngang ngược và ép buộc của anh gây thương tổn cho mình.

Tả Á rầu rĩ, giận dữ mà nghĩ, lại đột nhiên nhớ ra, hôm nay vừa tỉnh dậy cô đã về nhà mẹ ăn cơm, nên còn chưa uống thuốc tránh thai, lòng không khỏi luống cuống.

“Dừng xe!” Cô liền hét lên, Kiều Trạch vẫn cầm tay lái, chạy xe như cũ, chỉ hỏi: “Chuyện gì thế?”

Tả Á vốn muốn bảo Kiều Trạch dừng xe để cô đi mua thuốc tránh thai, nhưng cô cũng biết tính của Kiều Trạch, nếu anh đã muốn có con, chắc chắn sẽ không cho cô uống thuốc tránh thai nữa. Hơn nữa cô nghĩ gì, Kiều Trạch còn hiểu rõ hơn cả cô. Cô lập tức nhịn lại, lạnh lùng đáp: “Không có gì!”

Con ngươi đen của Kiều Trạch nhìn đường phía trước, môi mỏng mím chặt, không hỏi gì nữa, chỉ chốc lát đã về đến nhà.

Tả Á không để lộ cảm xúc, có chút uể oải đi vào phòng tắm, cô biết thói quen của Kiều Trạch, chuyện đầu tiên anh làm khi về nhà hầu như đều là tắm.

Trong phòng khách có hai phòng tắm, trong phòng tắm cũng có một buồng tắm nhỏ khác, nhưng lần này lúc Tả Á vào phòng tắm, Kiều Trạch cũng theo vào, Tả Á cau mày, cảnh giác nhìn Kiều Trạch, không vui hỏi: “Anh làm gì thế?”

Kiều Trạch liếc cô một cái, không chút cảm xúc nói: “Tắm.”

Tả Á vừa tức vừa giận, dậm chân nói: “Anh tắm ở đây, tôi đến phòng kia tắm.”

Kiều Trạch lại túm lấy eo cô, ngăn cô rời đi, nhấc tay, khiêng cô vào buồng tắm.

Tả Á chán nản đánh vai Kiều Trạch, kêu thả cô xuống, nhưng Kiều Trạch vẫn làm lơ, ném cô vào bồn nước.

Kế hoạch thừa dịp Kiều Trạch tắm mà đi mua thuốc tránh thai của Tả Á hoàn toàn thất bại, anh cố ý, hoàn toàn là cố ý, không cho cô cơ hội.

Cùng chung sống với một người đàn ông ngang ngược cố chấp sẽ dần dần mất đi năng lực tự chủ, mất đi tự do và mất cả chính mình. Huống chi còn là sống cùng một người đàn ông thông minh, đầu óc ngốc nghếch của cô muốn đấu trí với anh cuối cùng chỉ thu về chữ mệt.

Tả Á vốn bị Kiều Trạch ép tắm chung, nhưng rốt cuộc lại biến thành một trận kích tình, cuối cùng Tả Á được Kiều Trạch quấn khăn tắm, ôm ra.

Cô đã mệt đến bước không nỗi, cũng không còn sức để tranh chấp điều gì với Kiều Trạch nữa, da thịt lộ ra ngoài của cô đều đỏ hồng, mà trên cánh tay Kiều Trạch lại có một dấu răng rõ ràng.

Hai người ngã xuống giường ngủ, Tả Á ngủ rồi tỉnh, trong lòng có tâm sự nên luôn ngủ không yên. Trong bóng tối cô nghe được tiếng hít thở đều đặn của Kiều Trạch, anh đã ngủ, từ tiếng hô hấp có thể biết được, trên người của anh có mùi hương bạc hà dễ chịu, hơi thở cương nghị mạnh mẽ đầy nam tính vây chặt lấy cô.

Tả Á cẩn thận rời khỏi ngực anh, cố gắng không đánh thức anh dậy, sau đấy rón rén bước xuống giường, xác định anh không tỉnh lại, lúc này mới đi về phía cửa, nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ, đi ra ngoài. Cô thở ra một hơi thật dài, thì ra nãy giờ mình vẫn luôn nín thở, không dám thở mạnh, chỉ sợ Kiều Trạch phát hiện.

Cảm giác này giống như mình là kẻ trộm vậy. Cô bước đến cửa lấy quần áo và mũ treo trện kệ rồi mặc áo khoác vào, tìm ít tiền lẻ, mở cửa ra ngoài.

Gió đêm hơi lạnh, Tả Á không nhịn được siết chặt áo khoác, bước chân vội vàng rời khỏi chung cư.

Tả Á theo ánh đèn mờ nhạt ra khỏi chung cư, vừa quẹo phải, đang chuẩn bị đi đến tiệm 24 giờ mua thuốc, đột nhiên nghe được có người gọi cô từ phía sau: “Tiểu Á!”

Tả Á liền dừng lại. Cô cho rằng mình nghe nhầm nên không quay đầu, tiếp tục đi tiếp, lại nghe thấy giọng nói quen thuộc truyền đến từ phía sau, mang theo sự cô đơn và đau đớn nhàn nhạt, thậm chí còn xen lẫn một tia vui mừng.

Tả Á từ từ quay đầu lại, nhìn thấy dưới ánh đèn, một người đàn ông đang đứng trước chiếc xe hơi màu đen. Đèn đường dìu dịu chiếu vào khuôn mặt anh tuấn của anh, rọi ra một vầng sáng vàng nhạt, con ngươi thâm thúy dưới ánh đèn càng thêm sâu thẳm, đầy mê người, có điều đáy mắt lại có vẻ u buồn và đớn đau vô tận.

“Chung Dương?” Tả Á thấy rõ khuôn mặt người nọ không nhịn được mà nỉ non tên anh, ánh mắt cũng bị anh hấp dẫn.

Chân không khỏi tự chủ bước về phía anh hai bước, tầm mắt nhìn thấy tàn thuốc rơi đầy dưới chân anh. Anh đứng ở đây bao lâu rồi, đã hút bao nhiêu thuốc rồi?

Chung Dương nhìn Tả Á, thấy bên trong cô mặc một bộ đồ ngủ tơ tằm, bên ngoài khoác một chiếc áo dài đến đầu gối, anh dập tắt điếu thuốc đang kẹp giữa hai ngón tay, hỏi: “Muộn thế này rồi sao em còn ra ngoài?”

Tả Á kinh ngạc đứng sững tại chỗ, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Muộn thế này rồi sao anh lại ở đây?” Anh đến đây đợi cô ư? Sao anh lại biết cô ở đây?

Chung Dương nhìn Tả Á, nghĩ đến những lời trong điện thoại của Kiều Trạch hôm nay, tim anh chợt nhói đau, nghĩ đến người phụ mình yêu lại bị người đàn ông khác chiếm được, anh hận không thể quay ngược thời gian, anh nhất định sẽ không lùi bước nữa, sẽ không để mình bỏ lỡ Tả Á như thế này nữa.

Anh bước tới, không đè nén cảm xúc của mình nữa, một tay ôm lấy Tả Á, tất cả buồn phiền và đau khổ tích tụ trong lòng hóa thành một cái ôm, giọng nói trầm thấp khàn khàn thì thầm bên tai cô: “Anh chỉ muốn gặp em…..ôm em một cái!”

Tả Á cứng đờ trong ngực Chung Dương, ngực của anh có chút lạnh lẽo mang theo mùi vị gió đêm, mang theo nỗi đau vô cùng.

Đứng dưới lầu nhà người phụ nữ mình yêu, nghĩ đến người mình yêu đang nằm trong lòng người đàn ông khác, cảm giác đau đớn này, chỉ có Chung Dương biết được, giống như uống phải một ly thuốc đắng, cũng giống như bị dao cắt trái tim ra thành từng mảnh.

Tả Á lúng túng hỏi: “Sao anh biết em ở nơi đây?”

Chung Dương ôm Tả Á thật chặt, không nói gì, anh làm sao lại không biết được, anh biết tất cả về cô, chỉ là anh không thể quay lại.

Chương 13: Mưu tính của Kiều Trạch

Kiều Trạch đang ngủ say, chợt mất đi cơ thể mềm mại thơm ngát bên người khiến lồng ngực anh trống trải, anh giật mình tỉnh lại, Tả Á đâu?

Không nhìn thấy Tả Á, sắc mặt của anh chợt trầm xuống, anh vội xuống giường ra khỏi phòng ngủ.

Nhìn thấy ánh sáng trong phòng bếp, trái tim Kiều Trạch mới thả lỏng, anh đi tới.

Tả Á vừa rót một cốc nước, uống một ngụm xong xoay người định ra ngoài, chợt thấy Kiều Trạch đứng ở cửa, thân thể cao lớn nghiêng người dựa vào khung cửa, con ngươi đen lãnh đạm nhìn cô chăm chú. Kiều Trạch đột nhiên xuất hiện như thế, dọa cho Tả Á giật mình, cốc nước trong tay suýt chút nữa rơi xuống đất.

Kiều Trạch nhíu mày, đi về phía Tả Á, đưa tay cầm lấy cốc nước trong tay cô, uống sạch rồi hỏi: "Dọa em à?"

"Đi cũng không gây ra tiếng động nào." Tả Á nói thầm, sau xoay người lại rót thêm một cốc nước khác uống tiếp. Kiều Trạch để chiếc cốc lên bàn, đi tới sau lưng Tả Á, vươn tay ôm eo cô, đặt cằm lên vai cô, mệt mỏi nói: "Ngủ sớm một chút."

Bả vai bị giọng nói của Kiều Trạch làm cho tê dại, Tả Á không nhịn được run run vai, cau mày nói: "Tôi biết rồi."

Kiều Trạch buông cô ra xoay người rời đi, thân thể Tả Á thả lỏng ngồi phịch xuống chiếc ghế cạnh bàn, cô chìa tay ra, trong lòng bàn tay là một viên thuốc trắng bị thấm ướt mồ hôi.

Sau khi nói chuyện xong với Chung Dương, cô liền đi mua thuốc tránh thai, Kiều Trạch không nói gì cũng không hỏi gì, có lẽ anh không biết cô đã ra ngoài.

Do dự một chút, cô đưa viên thuốc trong tay vào miệng, nhưng khi viên thuốc sắp rơi xuống miệng lại bị một bàn tay màu đồng nhanh chóng giật lấy.

Tả Á quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú của Kiều Trạch, mặt anh xanh mét, con ngươi đen lạnh lẽo nhìn cô chằm chằm.

"Trả tôi!" Tả Á cau mày nhìn anh. Sao lừa gạt anh ta lại khó khăn như vậy? Cuối cùng mình vẫn bị anh ta ngăn cản.

Đôi mắt đen của Kiều Trạch lạnh lùng nhìn Tả Á chằm chằm, nhấn mạnh từng câu từng chữ hỏi: "Còn bao nhiêu nữa? Lấy ra!"

Toàn thân Kiều Trạch đều toát lên vẻ tức giận, giống như anh đang buộc thuốc nổ quanh

người, chỉ cần Tả Á có chút sơ sẩy sẽ lập tức nổ tung, nổ cho bản thân cô tan xương nát thịt. Tả Á nhìn con ngươi lạnh giá, nhìn khuôn mặt xanh mét của Kiều Trạch, không nhịn được rụt người lại, cúi đầu nói: "Chỉ có một viên, không còn nữa!"

Kiều Trạch tức giận nắm cổ tay Tả Á, kéo ra khỏi phòng bếp, dáng người cao lớn đầy vẻ tức giận, nhưng sâu trong lòng anh là sự đau đớn vô cùng.

Anh thật sự tức giận, rất tức giận! Tả Á nhắm mắt theo đuôi đi theo, cổ tay bị nắm đến đau nhức. Cô không biết người luôn bình tĩnh, luôn không bao giờ lộ ra cảm xúc như Kiều Trạch, khi thực sự tức giận sẽ trở nên thế nào. Cũng chính bởi vì không biết anh tức giận như thế nào, cho nên, Tả Á có chút sợ hãi.

Đi về phòng ngủ, quăng cô ngã lên giường, Kiều Trạch tức giận đứng bên giường, khuôn mặt tuấn mỹ lãnh đạm thâm trầm đáng sợ, con ngươi đen lạnh lùng nhìn cô, giọng điệu máy móc nói: "Ngoan ngoãn ngủ đi!"

Tả Á tức giận nằm vật xuống giường, vùi đầu trong gối, nhắm mắt ngủ, đèn nhỏ bên giường chợt tắt, cả phòng tối mịt, im ắng.

Kiều Trạch đến phòng sách, làm việc cả đêm, không hề chợp mắt.

Sáng hôm sau, lúc Tả Á tỉnh lại đã là mười giờ sáng, cô ngái ngủ bước ra khỏi phòng.

Bữa sáng đã được làm xong, bày sẵn trên bàn, Kiều Trạch đang ngồi trước bàn cơm xem báo. Anh mặc chiếc áo cổ tròn đậm màu dài tay, lộ ra da thịt màu đồng rắn chắc trước ngực. Trên mắt đeo một gọng kính màu vàng, càng khắc sâu thêm đường nét tuấn mỹ vô cùng, trong sự lãnh đạm càng thêm mấy phần lịch sự, nhu hòa, con ngươi không còn vẻ lạnh lùng nghiêm nghị nữa.

Kiều Trạch như thế khiến Tả Á hơi sửng sốt, đi hai bước lại chợt dừng, lui về sau hai bước, thấy bên sofa phòng khách để một chiếc valy. Bây giờ đã mười giờ rồi, sao hôm nay anh ta vẫn chưa đến công ty? Một tia nghi ngờ chợt lóe lên trong đầu, cô tiếp tục bước về phía nhà vệ sinh.

Rửa mặt xong, Tả Á đi tới trước bàn cơm, yên lặng ăn sáng, Kiều Trạch cũng không nói chỉ nhìn tờ báo, dì Lâm đã sớm không có trong phòng. Hình như anh vẫn tức giận, nhưng vẻ mặt lại rất bình tĩnh, không nhận ra được chút cảm xúc gì.

Tả Á ăn xong định trở về phòng ngủ, Kiều Trạch chợt đặt tờ báo xuống, nhìn cô, trầm giọng nói: "Đi thu dọn, thay quần áo khác."

Tả Á cau mày đứng yên tại chỗ, lắc lắc bả vai nói: "Tôi mệt, tôi không muốn ra ngoài."

Kiều Trạch đứng dậy đi tới bên cạnh Tả Á, con ngươi đen xuyên qua mắt kính mà nhìn cô: "Nếu em muốn mặc thế ra ngoài, cũng được!"

Tả Á nghe được những lời này của Kiều Trạch, không nhịn được cúi đầu nhìn bộ đồ ngủ

mỏng manh trên người mình, cô vội vã lui về phía sau, rất sợ Kiều Trạch vác cô lên.

"Kiều Trạch…..Tôi…..A."

Tả Á đã bị Kiều Trạch bước tới mấy bước mà ôm lấy, ép cô vào trong ngực, cũng không quay đầu lại dặn dò: "Dì Lâm, mang vali xuống."

…..

Kiều Trạch lái xe mang Tả Á đến một khu nghỉ dưỡng non xanh nước biếc, khí hậu dễ chịu, không bị bên ngoài quấy rầy, tựa như thế giới thần tiên vậy.

Tả Á vốn đang rầu rĩ không vui, nhìn thấy cảnh này liền bị hấp dẫn, nhìn cảnh khắp nơi không đã mắt.

Trên người Tả Á vẫn còn mặc đồ ngủ, cô chỉ khoác thêm chiếc áo của Kiều Trạch ra bên ngoài, lại bị anh bao bọc đến không có kẽ hở mà đi vào căn biệt thự anh đã chuẩn bị từ trước.

Vừa tiến vào căn biệt thự, đập vào mắt cô là một màu vàng mênh mông bát ngát, cửa sổ mở rộng, có thể thấy rõ cánh đồng hoa hướng dương trải khắp núi đồi.

Bầu trời xanh biếc, mây trắng tinh khiết, cả vùng đất bên dưới lại toàn màu vàng và xanh lá. Mỗi bông hoa hướng dương tựa như một ông mặt trời rực rỡ, chói sáng lóa mắt, trải dài cả vùng đất mênh mông vô tận, trông không đến cuối, khiến người ta ước ao.

Trong mắt Tả Á hiện lên sự vui vẻ. Cô như một đứa bé nhìn thấy món đồ chơi yêu thích, mừng rỡ chạy nhanh đến, tới ban công, không nhịn được mà thốt lên: "Thật đẹp!"

Kiều Trạch đi tới vươn tay ôm vai Tả Á, con ngươi đen nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hạnh phúc của cô, khóe môi khẽ nhếch lên, thì ra muốn cô vui vẻ cũng rất đơn giản, thì ra anh cũng có thể khiến cô vui vẻ.

"Có muốn đến gần đó ngắm không?" Anh cúi đầu thầm thì hỏi bên tai cô. Xong liền ôm cô đi xuống một cầu thang làm bằng gỗ, bước trên con đường nhỏ đầy mùi tươi mát của bùn đất, đi vào rừng hoa hướng dương.

Thân thể cao lớn của Kiều Trạch đứng trong biển hoa hướng dương, có thể nhìn rõ phía xa, nhưng Tả Á lại không cách nào thấy được phía trước, chỉ có thể mù mờ xuyên qua biển hoa. Cô nhìn dáng vẻ hiên ngang bước đi của Kiều Trạch, trong lòng không phục, nhưng bởi vì quá thích nơi này, quá vui vẻ mà quơ tay chạy về phía trước như một chú chim nhỏ, cô chạy nhảy, phát ra tiếng cười ngân nga như tiếng chuông bạc.

Cô chạy về phía trước, chìm đắm trong biển hoa vàng rực mênh mông, không hề quay đầu lại, cho đến khi cô mệt mỏi dừng bước, thở hổn hển quay đầu, mới phát hiện Kiều Trạch vốn luôn đi sau lưng cô đã không biết ở nơi nào.

Rừng núi yên tĩnh, biển hoa vàng rực mênh mông vô bờ, cả vùng trời rộng lớn, giống như

chỉ còn lại mình cô. Cô không nhìn thấy đường về, không nhìn thấy Kiều Trạch, không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy sợ hãi. Cô ra sức nhảy lên, rồi lại cúi xuống biển hoa mà tìm kiếm Kiều Trạch, nhưng vẫn không tìm được anh. Tả Á hốt hoảng kêu to: "Kiều Trạch…..Anh đang ở đâu?"

Không có người trả lời, không thấy bóng hình của Kiều Trạch! Tả Á lo lắng, cô men theo phương hướng trong trí nhớ để trở lại biệt thự, nhưng lại phát hiện mình càng chạy càng xa.

"Kiều Trạch…..Anh đang ở đâu?"

Tả Á mệt mỏi đứng lại, mặt như đưa đám, sao đột nhiên không thấy anh đâu? Anh rời đi rồi ư? Mình phải làm sao quay về được đây? Tả Á đột nhiên nhớ ra điện thoại di động, vội vã lấy ra, lại thấy trên đó không có tín hiệu, thất vọng, buồn bã, cô chỉ còn cách từ từ tìm đường về.

Tả Á chán nản cất điện thoại vào lại túi, vươn tay bứt một cánh hoa, nhảy lên nhìn bốn phía, cố nhìn xem đâu mới là đường về, nhưng cô lại không cách nào phân biệt được. Đột nhiên đầu gối chợt bị túm lấy, thân thể của cô được người nâng cao lên, Tả Á bị bất ngờ mà nhỏ giọng la lên. Cô ngồi trên cao nhìn xuống biển hoa vàng rực không điểm dừng, trời đất dường như không còn cao nữa, cô cúi đầu liền nhìn thấy Kiều Trạch, anh đang nâng cô lên, trên khuôn mặt lạnh lùng tuấn mỹ xuất hiện ý cười khó hiểu.

Cô vẫn cho rằng anh luôn ở sau lưng cô, chỉ cần cô quay đầu, sẽ nhìn thấy được khuôn mặt lãnh đạm, ánh mắt lạnh lẽo của anh. Cô chưa bao giờ nghĩ đến một lúc nào đó cô quay đầu lại không thấy anh đâu nữa. Tả Á nhìn khuôn mặt của Kiều Trạch, nhìn ánh mắt của anh, đột nhiên trong đầu thoáng nghi ngờ, đây chính là cảm giác tưởng đã mất mà đột nhiên có lại đấy ư? Cảm giác này thật khác lạ, thật khó hiểu! Không thể tìm ra được nguyên nhân tại sao mình lại có cảm giác này, Tả Á đành dằn nó xuống đáy lòng, không để tâm đến nữa.

Kiều Trạch đặt Tả Á xuống, từ trên nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn mơ màng của cô, không nhịn được mà cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ hồng của cô.

"Tách", một tiếng chụp hình chợt vang lên. Tả Á hoàn hồn mới nhận ra mình bị anh hôn từ lúc nào, cô cuống quít quay đầu lại, thấy một người đàn ông rất cao đang đứng cách đấy không xa, mỉm cười nhìn bọn họ, lộ ra hàm răng trắng toát.

Kiều Trạch khẽ híp mắt nhìn người đàn ông kia, dường như có chút không vui, hơi thở lạnh lẽo, khiến khuôn mặt tươi cười của người nọ cũng không giữ được lâu.

Người nọ không dám nhìn Kiều Trạch mà nhìn về phía Tả Á, đi vài bước đến gần, đưa tay đưa cho Tả Á vài tấm ảnh lấy liền.

Tả Á nhìn trong ảnh tất cả đều là cô, nụ cười rực rỡ trên mặt, ảnh cô vung hai tay, vừa chạy vừa nhảy giữa biển hoa, cuối cùng là hình ảnh Kiều Trạch hôn cô, con ngươi nồng nàn tình cảm, ánh mắt dịu dàng. Tựa như quay về nhiều năm trước, trong hôn lễ của chị cô, lần mà

cảm xúc trong cô rối loạn ấy, Kiều Trạch cũng đã hôn cô, vẻ mặt của cô lúc đó không phải say đắm mà là bối rối, còn Kiều Trạch, vẫn là ánh mắt nồng nàn tình cảm, dường như muốn chiếm lấy cô.

Tả Á không khỏi ngẩng đầu nhìn người đàn ông đã đưa ảnh cho cô, người nọ chỉ cười, không nói gì mà chỉ đưa kí hiệu tay, cười thân thiện, trong mắt mang theo vẻ áy náy.

Tả Á lúc này mới nhận ra, người nọ bị câm, áy náy là bởi vì lén chụp hình cô, nhìn người nọ vẫn khoa tay múa chân muốn nói điều gì, Tả Á vội nói: "Không sao, cám ơn anh, ảnh chụp rất đẹp."

Cô không biết người đàn ông kia có thể nghe cô nói không, nhưng người nọ rốt cuộc không khoa tay múa chân nữa, gật đầu cười, rồi xoay người rời đi.

Tả Á nhìn người kia đi rồi mới phát hiện, mặt trời đã ngả về tây, cả bầu trời và vùng đất đều nhuộm ánh vàng, bóng hình người nọ dần dần biến mất trong biển hoa, mà Kiều Trạch vẫn đang đứng bên cô.

Cô tựa như đã quen anh đứng bên cạnh mình, cũng từng muốn rời khỏi anh, nhưng cô chưa từng nghĩ đến nếu rời khỏi anh cô sẽ như thế nào.

Tả Á và Kiều Trạch cùng nhau trở về biệt thự, có Kiều Trạch dẫn đường nên hai người trở lại rất dễ dàng.

Tả Á chạy mệt, chân cũng ê ẩm. Sau khi trở lại biệt thự, cô liền ngâm mình trong suối nước nóng ở phòng tắm, không muốn đứng dậy. Nếu như không phải cô thấy đói bụng thì suýt chút nữa cô đã ngủ mất rồi. Tả Á quấn khăn tắm màu trắng, bước ra khỏi phòng tắm, mở valy ra thì tìm thấy cái áo ngủ nào của mình.

"Đang tìm gì vậy?" Kiều Trạch vừa tắm xong, cả người nhẹ nhàng khoan khoái, mặc một bộ áo ngủ tơ tằm màu đen, dáng vẻ lạnh lùng.

Tả Á nhăn mặt, cau mày, lật tới lật lui valy quần áo: "Tại sao không có áo ngủ của tôi?"

"Mặc thứ này!" Kiều Trạch nhíu mày, đưa tới một chiếc áo sơ mi trắng, ném bên cạnh Tả Á.

Tả Á nghĩ, nhất định là dì Lâm đã quên chuẩn bị áo ngủ cho cô, chỉ đành mặc tạm chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình của Kiều Trạch, làm thành áo ngủ.

Ăn cơm tối xong, đêm cũng đã khuya, có lẽ do quá mệt mỏi, Tả Á vừa nằm xuống giường đã mơ màng ngủ mất, Kiều Trạch cũng rất ngoan ngoãn, chỉ nằm xuống bên cạnh cô ngủ.

Tả Á có chút yêu thích nơi này, cho dù nằm trên sàn nhà trơn bóng, nhìn rừng hoa hướng dương mênh mông bát ngát, cô cũng có thể ngây người mà nhìn cả một ngày.

Kiều Trạch cũng không làm phiền cô, phần lớn thời gian đều không thấy bóng dáng anh

đâu cả, không biết là anh đang bận việc gì, Tả Á cũng lười hỏi. Nếu như có thể, cô thật sự muốn sống mãi ở nơi này, yên tĩnh, bình yên, tựa như không có gì ưu lo.

Những cuộc đối chọi gay gắt của cô và Kiều Trạch dường như cũng chấm dứt, cô cũng không nỡ nổi nóng mà phá hỏng không khí bình yên khó có được này.

Tả Á nhìn những đóa hướng dương rực rỡ, vẽ nguệch ngoạc lên giấy, dùng bút lưu lại cảnh sắc mỹ lệ này.

Kiều Trạch từ bên ngoài đi vào, thấy được cảnh: Tả Á mặc áo sơmi trắng của anh, khoanh chân ngồi trước cửa sổ, nhìn về nơi xa, ánh mặt trời chiếu vào người cô, đẹp đẽ thuần khiết tựa như thiên sứ.

Giống như trở lại những ngày trước, cô vẫn là cô gái nhỏ bé ngây thơ, lệ thuộc vào anh, thích đi theo anh, gọi tên của anh.

Kiều Trạch, em muốn ăn bún thịt.

Kiều Trạch, em có thể ở tạm nhà anh mấy ngày không?

Kiều Trạch, có thể đừng để mẹ em tìm được em không?

Kiều Trạch, anh không biết cười ư? Sao lại luôn nghiêm mặt như thế?

Kiều Trạch, bài này em không biết làm. Bài đó, đúng bài đó đó.

Kiều Trạch, anh thật tốt, cám ơn anh đã luôn tốt với em.

Kiều Trạch, để em giúp anh giặt quần áo nhé, để trả ơn cho việc anh đã luôn luôn tốt với em.

Kiều Trạch, em muốn nhìn thấy một rừng hoa hướng dương như biển rộng không thấy bờ, em muốn ngủ trong biển hoa đấy, làm một cô tiên hoa, anh phải cùng em đi nhìn hướng dương nở rộ, ngắm mặt trời lặn, xem mặt trời mọc…..

Anh nhớ lại, cũng bước đến gần, ngồi phía sau cô, vươn tay ôm chặt eo cô. Cô có còn nhớ mình đã từng nói muốn cùng anh đi nhìn hoa hướng dương nở, ngắm mặt trời mọc, xem mặt trời lặn không?

Có lẽ cô đã quên mất rồi, hoặc là cô không muốn nhớ tới quá khứ nữa, bởi vì trái tim cô đã sớm bị Chung Dương chiếm đầy, không còn chỗ cho bất kì ai nữa.

Anh không nhịn được mà cúi đầu hôn xuống má Tả Á, rồi lại hôn môi cô, lần đầu tiên cô không từ chối, mặc cho anh hôn. Trong lòng Kiều Trạch chợt nhộn nhạo, dục vọng càng lúc càng dâng cao. Anh ôm lấy thân thể cô ngã dần xuống sàn, tự tay vén vạt áo sơ mi của cô lên, bàn tay mơn trớn da thịt trơn mịn của cô, kéo quần lót nhỏ cô xuống, lại cảm thấy khác thường, cúi đầu nhìn, sắc mặt của anh chợt biến đen, trong quần lót là một miếng băng vệ

sinh…..

“Kinh nguyệt của em chẳng phải vừa qua ư?” Nếu như anh không nhớ không nhầm, kinh nguyệt của Tả Á mới vừa qua nửa tháng trước thôi mà.

Tả Á ngồi dậy, đẩy tay Kiều Trạch ra, mặc quần lót vào, đứng dậy định đi, Kiều Trạch lại kéo tay cô: “Em lại uống thuốc?”

Tả Á cắn môi không nói gì, lời nói sắc bén và cay nghiệt cô không muốn nói ra lúc này. Đúng, cô uống thuốc, uống thuốc tránh thai sau khi xong việc, ngày đó khi đi vệ sinh, trước khi ra khỏi cửa cô đã uống. Cô không chỉ mua một viên. Kinh nguyệt tới trước kì hạn chính là do tác dụng phụ của thuốc.

Kiều Trạch tức giận, lạnh lùng nói: “Tại sao lại không nghe lời như thế hả?”

Tả Á cuối cùng không nhịn được nữa đáp: “Tôi đã nói rồi, tôi không muốn có con!”

Con ngươi đen của Kiều Trạch hiện lên vẻ đau đớn, tay anh khẽ run, trái tim đau nhói từng cơn. Thì ra những ngày bình yên này cũng chỉ là giả dối mà thôi, sự ôn hòa của cô, sự ngoan ngoãn của cô, sẽ tùy lúc mà biến mất.

Chương 14: Yêu trong yên lặng

Sau nhiều ngày chung sống hòa thuận giờ dường như lại bắt đầu xuất hiện những vết rạn nứt, mà người bị tổn thương luôn là Kiều Trạch. Vẻ lạnh lùng, sắc bén và vô tình của Tả Á luôn đâm vào tim anh một cách rất dễ dàng, khiến trái tim anh vốn mạnh mẽ lại dần trở thành yếu ớt, Kiều Trạch không nói, Tả Á lại càng không thể nhận ra.

Quan hệ với Kiều Trạch không tốt, sau bữa cơm tối, Tả Á lần đầu tiên đi đến vũ trường. Bên trong vô cùng náo nhiệt, ánh đèn neon nhập nhoằng chiếu khắp gian phòng, khiến người ta cảm thấy mê muội, không ít người đứng trên sàn nhảy nhót.

Tả Á tìm một chỗ trống ngồi xuống, gọi một ly đồ uống lạnh, nhìn đám người đang nhảy nhót, dưới ánh đèn, ai nấy đều cười vui vẻ, làm cho Tả Á cũng vui lây. Mấy ngày nay cô đắm mình trong cánh đồng hoa bát ngát an lành bình yên, nên dường như cô đã quên mất thế nào là náo nhiệt rồi. Bây giờ, đang ở trong bầu không khí náo nhiệt này, cô lại có cảm giác như mình đã trải qua mấy đời.

“Cô gái à, nhảy cùng tôi một điệu được không?” Một giọng đàn ông trầm thấp có lực, xuyên qua tiếng nhạc huyên náo truyền vào tai Tả Á.

Tả Á ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lịch thiệp kia, lắc đầu nói: “Thật xin lỗi, tôi không biết nhảy.”

Người đàn ông cười cười: “Vậy tôi ngồi đây cô không ngại chứ?” Đàn ông vừa nói xong, đã lập tức ngồi ngay xuống.

Tả Á mút đồ uống, không lên tiếng, thầm nghĩ, tôi ngại thì sao chứ? Anh cũng đã ngồi xuống rồi.

“Cô là khách du lịch sao?” Anh hỏi.

Tả Á thuận miệng ”uhm” một tiếng, cũng không muốn nói chuyện nhiều, đang định rời đi, người đàn ông kia lại cười nói: “Cô thích nơi này không? Phía sau khách sạn có một vườn hoa hướng dương rất đẹp, cô có muốn đi xem không?”

Trong đầu Tả Á chợt hiện lên hình ảnh biển hoa hướng dương đẹp như cảnh tiên, cô không nhịn được nói: “Quả thật rất đẹp! Tôi đã từng nhìn thấy nơi đó, quả thật rất đẹp, giống như mộng ảo trong cảnh tiên vậy.” Khi nói vậy, bờ môi cô nở một nụ cười yếu ớt.

Người kia thành công gợi lên sự hứng thú của Tả Á , tiếp tục nói: “Xem ra cô rất thích nơi đó! Thế cô có biết, sự tích biển hoa này thế nào không?”

Hai mắt Tả Á tỏa sáng, ý muốn rời đi lại vì chuyện biển hoa mà biến mất, “Sự tích thế nào?”

“Có một truyền thuyết rất đau thương của Hi Lạp kể về hoa hướng dương. Truyền thuyết kể rằng Clytie là một nữ thần biển cả. Cô từng là tình nhân của thần Thái Dương Helios, nhưng sau đó Helios lại yêu công chúa Ba Tư, Leucothoe. Trong cơn giận dữ, Clytie đã tố cáo lên vua Ba Tư là Kamose chuyện tư tình của Leucothoe và Helios.

Kamose liền hạ lệnh chôn sống con gái của mình. Sau khi Helios biết được chuyện này, đã đoạn tuyệt hoàn toàn quan hệ với Clytie. Clytie si tình không ăn không uống suốt mấy ngày liên tiếp, chỉ ngắm nhìn Helios hàng ngày lái xe mặt trời từ đông sang tay, nàng ngày càng tiều tụy, cuối cùng hóa thành một cây hoa hướng dương.”

Sau khi nghe xong truyền thuyết này, Tả Á ngồi yên lặng một lúc, tự lẩm bẩm một mình: “Tình yêu, tại sao lại tồn tại người thứ ba chứ…..?”

Người đàn ông nhìn Tả Á, làm như không nghe thấy những lời Tả Á lẩm bẩm, nói tiếp: “Cô biết không, loài hoa này tượng trưng cho tình yêu trong yên lặng, cũng chính là hoa hướng dương theo tiếng Trung. Nhưng mà điều quan trọng ở đây không phải là truyền thuyết nói gì, mà là người thiết kế công viên này.

Chủ của khu biệt thự nghỉ dưỡng này rất yêu một người phụ nữ. Một ngày kia, người phụ nữ ấy nói muốn cùng anh đi ngắm hoa hướng dương, nhìn mặt trời mọc, xem mặt trời lặn, còn nói muốn cô được trở thành một cô tiên hoa vui vẻ.

Cho nên người đàn ông đó liền bắt tay vào xây dựng khu biệt thự nghỉ dưỡng này, khu du lịch trồng hoa hướng dương lớn nhất cả nước, để cho phụ nữ anh yêu có thể làm một cô tiên hoa vui vẻ. Nhưng thật đáng buồn, chủ nhân của khu nghỉ dưỡng ấy lại có số mạng giống với nữ thần Clytie, giống như loài hoa hướng dương này, yêu trong yên lặng, chỉ có thể ở bên nhìn người mình yêu, lại không có được tình yêu.”

Tả Á nghe người đàn ông trước mặt kể chuyện, tâm trạng liền trở nên rối bời, không nhịn được nhìn người đàn ông trước mặt, nghĩ đến câu chuyện anh vừa kể, lại nhớ tới truyền thuyết kia.

Một phụ nữ vì yêu một người đàn ông mà biến thành hoa hướng dương, hàng ngày dõi theo người đàn ông mình yêu, đây vốn là một câu chuyện xưa cảm động lòng người, nhưng, Tả Á lại chỉ cảm thấy vô cùng chua xót cùng đau lòng

Người đàn ông đột nhiên hài hước cười một tiếng, nói: “Clytie phiên bản nam đã tới.”

Tả Á chợt quay đầu lại, cô nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Kiều Trạch xuất hiện ở giữa đám người, dáng người nổi bật, giống như một vật sáng, mặc dù lạnh lẽo làm cho người ta không dám đến gần, nhưng lại vẫn thu hút tầm mắt của tất cả mọi người.

Vẻ lãnh đạm trên gương mặt tuấn tú của anh không chút thay đổi, nhưng hai mắt như đang tìm kiếm cái gì đó. Khi con ngươi thâm u nhìn thấy Tả Á, ánh mắt mới bớt vẻ lo âu, sải bước đi tới chỗ cô.

Trong ánh điện chớp nhoáng, Tả Á đột nhiên nghĩ đến rất nhiều chuyện cũ. Rất nhiều năm trước đây, có một người đàn ông cao lớn lãnh đạm ngồi ngay ngắn trên ghế sofa trong phòng khách xem ti vi.

Một cô bé ngây thơ ngốc nghếch ngồi khoanh chân trên ghế nhìn cuốn tiểu thuyết ngôn tình trong tay, vui cùng vui, buồn cùng buồn với nhân vật trong truyện. Một ý tưởng đột nhiên nảy ra, cô quay sang người đàn ông lãnh đạm bên cạnh nói: "Kiều Trạch, cùng em đi ngắm hoa hướng dương được không? Em muốn ngắm nhìn cả một biển hoa mênh mông bát ngát, có thể tự do chạy nhảy trong đó, làm một cô tiên hoa vui vẻ, nhìn mặt trời mọc, ngắm mặt trời lặn."

Cô còn nhớ lúc ấy Kiều Trạch chỉ lạnh lùng liếc cô một cái, còn lạnh giọng nói cô ngây thơ, khuôn mặt tràn đầy vẻ khinh thường, ánh mắt kia tựa như nói trong đầu cô toàn những ý tưởng kì quái của nữ sinh.

Còn có, sau khi anh nhìn thấy cô vừa khóc vừa cười đọc tiểu thuyết ngôn tình, giễu cợt cô ngây thơ, cô lại vô tình bắt gặp anh đang lén lút đọc cuốn tiểu thuyết ngôn tình đó của cô, lúc đó cô đã rất nghiêm túc truy hỏi anh, có thích tình tiết đó không, nhân vật ấy có phải rất đau lòng không, mặt anh đen lại, ấn gối đầu lên mặt cô, ngẩng đầu bước nhanh tránh đi.

Hoa hướng dương, mặt trời mọc, mặt trời lặn, tự do chạy nhảy trong vườn hoa, làm một cô tiên hoa vui vẻ.

Thực hiện mong muốn?

Người trả tiền để thực hiện mong muốn của cô chính là Kiều Trạch!

Bọn họ đã từng thân mật như thế, giống như bạn, giống như người thân, nhưng bây giờ, hai người lại càng ngày càng thêm xa cách, cô giống như một con nhím, chỉ cần anh đến gần sẽ nhất định cố gắng đâm anh.

Thời gian đã quá lâu khiến cô quên mất anh đã từng đối xử với cô rất tốt, khiến cô quên mất hai người đã từng có một khoảng thời gian sống chung. Là do cô hận anh vô cùng vì đã làm tổn thương cô cho nên mới không chịu tiếp nhận sự ân cần của anh.

Kết hôn đã gần hai năm, cô luôn làm như không thấy anh đối tốt với cô như thế nào, cũng không muốn tiếp nhận, bởi vì cô cảm thấy cô không cần, yêu cô là chuyện của anh, cô yêu Chung Dương là chuyện của bản thân cô, dù là ai cũng không thể can thiệp được vào tình cảm riêng tư của người khác.

Cô sống với quá khứ đau đớn canh cánh trong lòng, luôn làm tổn thương Kiều Trạch, để cho anh cũng không được sống vui vẻ. Cô oán hận anh can dự vào chuyện của cô, cũng thống hận mình trước đây đã buông thả mà phạm phải sai lầm. Trong chuyện tình yêu, cô không thể yêu anh, cho nên mới từng bước rời xa anh, cô không muốn thiếu nợ anh cái gì, cũng không muốn cho anh hi vọng.

Cứ tiếp tục như vậy, chẳng phải chỉ càng khiến hai người tổn thương thêm thôi sao?

Tầm mắt của Tả Á dừng lại ở trên mặt Kiều Trạch, nhìn anh từng bước bước đến gần, trái tim đột nhiên co rút, giống như dây đàn bị đứt, mất đi giai điệu hài hòa, rối loạn, đau nhức.

Trong lúc rối bời ấy, cảnh tay Kiều Trạch đã ôm lấy cô thật chặt, tròng mắt đen nhìn cô, trong veo, bình thản, lại mang theo vẻ an tâm.

Người đàn ông kia lễ phép cười, nói với Kiều Trạch: "Kiều à, chiếm dụng một chút thời gian của vợ cậu, cậu sẽ không để ý chứ?"

"Không sao!" Kiều Trạch cười lạnh nói: "Ngày mai nộp một bản kế hoạch kinh doanh mới đi!"

Tả Á sững sờ đứng ở đó. Bọn họ biết, cô đã nhận ra được, khu nghỉ dưỡng này chính là sản nghiệp của Kiều Trạch.

"Clytie" trong truyền thuyết người đàn ông kia kể chính là Kiều Trạch, mà cô chính là "Helios". Truyền thuyết kia với chuyện giữa cô và Kiều Trạch hoàn toàn khác nhau, nhưng cũng không phải không có điểm giống nhau.

Người đàn ông kia vươn tay ra, rất thân thiện nói: "Hi, vừa rồi đã mạo muội! Tôi làm việc cho Kiều, là cấp dưới, cũng là bạn tốt của cậu ấy. Tên tôi là Đường Lăng, cũng là người tham gia xây dựng khu nghỉ dưỡng, dĩ nhiên Kiều mới là ông chủ chính."

Tả Á còn chưa kịp phản ứng gì, Kiều Trạch đã đẩy tay Đường Lăng ra, ôm Tả Á rời đi, băng qua sàn nhảy trơn trượt, bước chân nhảy nhót.

Bàn tay ấm áp của anh ôm lấy eo cô, nắm tay của cô, tròng mắt đen thâm trầm nhìn cô, cúi đầu ở bên tai cô hỏi: "Vừa rồi anh ta nói gì?"

Tả Á hoàn hồn nhìn Kiều Trạch, thản nhiên nói: "Anh ta nói…..anh là một thủ trưởng rất nghiêm khắc."

Kiều Trạch nhếch môi, như cười như không, cũng không hỏi nhiều nữa, động tác dưới chân dừng lại, xuyên qua đám người, dắt tay Tả Á rời đi.

Buổi tối lúc ngủ, Tả Á làm thế nào cũng không ngủ được, không phải bởi vì mấy câu nói của người tên Đường Lăng kia khiến lòng cô rối bời, mà bởi vì cô bị đau bụng kinh.

Lúc trong vũ trường Tả Á có uống một chút đồ uống lạnh, "dì cả" liền bắt đầu làm ầm ĩ, bụng đau từng đợt, khó chịu vô cùng.

Trong bóng tối Kiều Trạch phát hiện cô có vẻ khác thường, vươn tay bật đèn trên đầu giường, nhìn vẻ mặt tái nhợt của Tả Á, lo lắng hỏi: "Em sao thế? Khó chịu ở chỗ nào sao?"

Tả Á ôm bụng, cau mày, không chút hơi sức, nói: "Đau bụng….."

Kiều Trạch hoảng hốt, xoay người bước xuống giường, định bọc Tả Á lại, "Anh đưa em đi khám bác sĩ."

Tả Á bất đắc dĩ lắc đầu, "Đừng! Chỉ là đau bụng kinh thôi, chịu đựng một lát là hết, không cần đi gặp bác sĩ."

Động tác tay của Kiều Trạch lúc này mới ngừng lại, xoay người đi ra phía ngoài phòng, Tả Á ôm bụng nằm ở đó, hối hận tại sao lại đi uống đồ lạnh, tại sao lại bất cẩn như vậy.

Cô vùi đầu vào gối, cố chịu cơn đau co rút, nhưng cũng vẫn nghe được tiếng nói đứt quãng của Kiều Trạch từ ngoài phòng truyền vào, dường như anh đang hỏi làm cách nào để cô hết đau, cách nói kia có lẽ là anh gọi điện thoại cho mẹ.

Khuôn mặt tái nhợt của Tả Á chợt đỏ ửng lên, Kiều Trạch…..sao anh ta có thể mở miệng hỏi chuyện này được cơ chứ.

Tả Á vừa đau vừa buồn ngủ, cả người mơ mơ màng màng, không biết bao lâu sau đó, Kiều Trạch trở lại phòng, gọi tên cô, rồi đút thứ gì đó vào miệng cô.

Vị gừng lại có chút ngọt, có lẽ là nước gừng đường đỏ, Tả Á uống mấy ngụm, rồi nằm xuống, Kiều Trạch cũng trèo lên giường, vòng tay ôm lấy cô, bàn tay ấm áp đặt trên bụng cô nhẹ nhàng vuốt ve, dần dần đau đớn dường như giảm đi rất nhiều.

Kiều Trạch nhìn trong người trong lồng ngực mình lúc này chân mày không còn nhíu chặt lại, sắc mặt cũng không còn tái nhợt nữa, trái tim anh mới nhẹ buông lỏng. Trong lòng bàn tay to lớn của anh lúc là vùng bụng nhỏ nhắn, mịn màng của Tả Á. Cô nhóc con ngày xưa từ khi nào đã trở nên quật cường như vậy, luôn chống đối anh trong suốt hai năm qua.

Cảm giác buồn ngủ cuối cùng cũng đánh bại được cơn đau đang dần giảm bớt, Tả Á ngủ thiếp đi. Sáng hôm sau tỉnh dậy, Tả Á dường như vậy còn cảm thấy bàn tay của Kiều Trạch xoa trên bụng cô suốt đêm. Cảm giác ấm áp tựa hồ vẫn còn lưu lại. Bụng cô cũng đã hết đau, còn anh cũng không còn bên cạnh nữa.

Kì nghỉ phép kết thúc, Kiều Trạch và Tả Á rời khỏi khu nghỉ dưỡng Độ Giả. Mấy ngày này, hai người cũng có thể coi như vui vẻ, mặc dù không tính là thân thiết, vẫn đối xử với nhau khách sáo như người lạ, nhưng cũng không cãi vã, đối chọi gay gắt, mặc dù khoảng thời gian cuối có chút mất hứng, nhưng, nói tóm lại đây cũng là một kỳ nghỉ phép vui vẻ. Tả Á cực kỳ thích phong cảnh nơi này, nhất là cánh đồng hoa hướng dương, giống như bức tranh tuyệt mỹ, khắc thật sâu vào tâm trí, vào trái tim cô.

Về đến nhà Tả Á mới mở điện thoại di động lên. Ở trong khu nghĩ dưỡng, tín hiệu không được tốt cho lắm, khi có khi không, cô liền tắt điện thoại di động đi, với lại cô cũng không muốn bị làm phiền trong khoảng thời gian nghỉ dưỡng tốt đẹp, an tĩnh như vậy. Điện thoại vừa được mở lên, tin nhắn liền gửi tới không ngừng, của Chung Tĩnh, Mạch Tử, mà nhiều nhất là của Chung Dương .

Nội dung tin nhắn cho thấy Chung Dương đang rất lo lắng, bất an, hầu như tin nhắn nào cũng hỏi cô đang ở đâu, có xảy ra chuyện gì không, tại sao điện thoại lại tắt máy, anh rất lo lắng, hi vọng cô mau chóng gọi điện hoặc gửi tin nhắn lại cho anh.

Tả Á liền trả lời tin nhắn của Chung Dương, báo cho anh biết cô không xảy ra chuyện gì cả, chỉ là đi ra ngoài mấy ngày, điện thoại di động không có sóng mà thôi.

Ngày thứ hai sau khi trở về, Kiều Trạch lại bắt đầu bận rộn. Có lẽ là do mấy ngày không đến công ty, nên sau khi nghỉ phép, anh lại càng bận rộn hơn, rất nhiều ngày không thể về nhà ăn cơm tối.

Mẹ cùng dượng Kiều nhiều lần gọi điện thoại tới, muốn anh về nhà cùng nhau ăn một bữa cơm, nhưng Kiều Trạch bao giờ cũng không có thời gian, chỉ nói để hai ba ngày nữa, hai ba ngày nữa.

Tả Á trong lúc rảnh rỗi, liền tìm đọc các tin tức tuyển dụng, định tiếp tục tìm việc làm. Cô tính toán, nhất định phải tìm được một công việc mà Kiều Trạch không thể phản đối để tránh phiền toái, nhưng tìm tới tìm lui vẫn không tìm được công việc nào thích hợp.

Hôm nay, Chung Dương gọi điện thoại tới, hẹn cô gặp mặt, Tả Á hơi do dự, khéo léo từ chối. Cô cần phải suy nghĩ thật cẩn thận lại đã.

Sau khi Tả Á cúp điện thoại, cô lẳng lặng ngồi trên ghế sofa, rơi vào trầm tư.

Chung Dương không phải là cô công chúa bị chôn trong truyền thuyết về hoa hướng dương kia. Sự do dự của cô, sẽ chỉ làm cả ba người đau khổ.

Cô nên tiếp tục sống cuộc sống như bây giờ, với cuộc hôn nhân hiện tại, hay nên bỏ mặc tất cả theo đuổi tình yêu của mình và Chung Dương?

Cô không thể tiếp tục do dự thế này nữa, cần phải đưa ra lựa chọn, lựa chọn ly hôn, hoặc là cắt đứt với Chung Dương.

Nếu như ly hôn, Kiều Trạch nhất định sẽ không buông tay, anh nhất định sẽ làm loạn tòa án, mẹ cùng ba bên kia nhất định cũng sẽ biết được, khiến cho hai người, và cả ông nội nữa phải lo lắng, khổ sở, cũng nhất định sẽ khiến Kiều Trạch tổn thương sâu sắc, cô chưa bao giờ dám nghĩ tới cảnh Kiều Trạch làm loạn trên tòa án sẽ khủng khiếp như thế nào.

Cô không hề có dũng khí vì Chung Dương mà bỏ mặc tất cả. Là do cô yêu chưa đủ sâu đậm, chưa toàn tâm toàn ý? Hay là vì cô yêu quá ích kỷ?

Cô, rốt cuộc đang do dự chuyện gì chứ?

Trong lúc Tả Á đang buồn phiền, chuông điện thoại lại đột nhiên vang lên. Tả Á sợ hết hồn, suýt chút nữa nhảy dựng lên, tim đập dữ dội, vội vàng nghe điện thoại.

“A lô? Cháu là Tả Á?” Một giọng nói trung tuổi vang lên ở đầu điện thoại bên kia.

Tả Á nghe giọng nói ấy rất quen, ngập ngừng hỏi: “Dạ phải. Bác là….?”

“Bác là mẹ Chung Dương, hẹn thời gian địa điểm, chúng ta gặp mặt thôi.”

“Dạ?”

“Nhà hàng Nghênh Trạch, bác sẽ đợi cháu ở đó, hi vọng cháu có thể nhanh chóng tới đây. Trước mắt thế đã, gặp nhau rồi nói tiếp.”

Nói xong không đợi Tả Á trả lời, mẹ Chung Dương liền cúp điện thoại. Tả Á nhìn màn hình, kinh ngạc đến ngẩn người, mẹ Chung Dương tìm cô sao?

Nhà hàng Nghênh Trạch.

Lúc Tả Á đi vào, mẹ Chung Dương đã đến rồi. Cô nói thật xin lỗi nói, cô đã tới chậm. Mẹ Chung Dương khách khí mời cô ngồi xuống, rất hòa nhã hỏi thăm một chút về tình hình cuộc sống của cô, cuối cùng đi vào vấn đề chính.

“Tiểu Á, bác biết cháu là một đứa bé hiểu chuyện. Tất cả đều do thằng bé Chung Dương nhà bác không hiểu chuyện thôi, mới từ nước ngoài trở về đã lại đi quấy rầy cuộc sống vợ chồng cháu. Thật là thằng nhóc hư đốn. Hi vọng nó không làm gì ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng của các cháu.”

Tả Á cắn môi không nói gì.

Mẹ Chung Dương liếc nhìn sắc mặt của Tả Á, cười cười nói: “Cháu cũng biết đấy, hơn một năm trước, Chung Dương và Lô Hi đính hôn , vốn là sắp kết hôn, lại không biết vì sao, thằng nhóc Chung Dương lại đột nhiên nói hủy hôn. Cháu nói xem, tại sao nó lại không hiểu chuyện như vậy được chứ. Ngay cả con của nó Lô Hi cũng đã có rồi, đám cưới này, sao có thể nói hủy là hủy được?”

Lô Hi đã có con của anh? Trái tim Tả Á như bị đánh thật mạnh, đau đến mức một chút hơi sức để cô kêu lên cũng không có. Trong đầu chỉ có câu nói kia của mẹ Chung Dương: Lô Hi đã có con của anh?

“Con bé Lô Hi là một cô gái tốt. Mặc dù sống ở nước ngoài, nhưng vẫn trong sáng, không nhiễm thói xấu nào cả, cũng không giao du với bạn trai nào khác, chỉ có một người đàn ông là Chung Dương mà thôi. Hơn nữa hoàn cảnh gia đình cũng rất khá, trình độ học vấn được, dáng vẻ lại xinh đẹp, người trong gia đình đều rất ưng ý với cuộc hôn nhân này.

Nhưng Chung Dương lại…..Bác biết, nó vẫn chưa thể quên được cháu. Nhưng mà, cháu đã kết hôn rồi, cháu đã có gia đình của mình, bác…..bác hi vọng cháu…..có thể không liên lạc với Chung Dương nữa được không ? Lô Hi và đứa bé cần nó…..Hơn nữa, cho dù bây giờ cháu ly hôn với chồng, cháu cũng không thể nào chung sống với Chung Dương được…..Người ta sống, không chỉ đơn giản là sống cho mình, mà nên suy nghĩ cho những người xung quanh,

cháu nói có đúng không?"

Lời nói ngắn gọn, rõ ràng đó như muốn nhắc nhở Tả Á, cô đã là người phụ nữ gả cho người khác rồi, đã mất giá, không còn trong trắng nữa. Cho dù cô có ly hôn với Kiều Trạch, cô cũng không thể ở bên Chung Dương được, bởi vì nhà họ Chung sẽ không chấp nhận một người phụ nữ đã từng gả cho người khác trở thành dâu nhà mình.

Ánh mắt Tả Á bình tĩnh giống như nước lặng, môi tái nhợt, cười khổ lẩm bẩm: "Chung Dương…..chấp nhận sự sắp đặt như thế sao? Đây là điều anh muốn sao?"

"Cháu nói gì cơ?" Mẹ Chung Dương không nghe rõ những lời Tả Á lẩm bẩm.

Tả Á đứng dậy, cúi thấp người xin lỗi: "Bác gái, cháu xin đi trước. Những lời bác nói cháu đều hiểu, cũng nhớ rõ. Hẹn gặp lại."

Tả Á ra khỏi nhà hàng, cảm thấy đầu óc choáng váng, đầu ong ong, trong lòng cũng cảm thấy chán nản rối rắm. Lúc này Chung Dương lại gọi điện thoại tới. Tả Á nhìn hai chữ Chung Dương lóe lên trên màn hình điện thoại, lòng cô nhói đau, do dự một lát, cô nhận điện thoại.

"Tiểu Á, em đang ở đâu ? Anh muốn gặp em!"

Ánh mắt Tả Á nhìn bể phun nước phía trước nói: "Được, chúng ta gặp mặt đi!"

Chương 15: anh là chồng em

Vốn đang do dự giữa hai sự lựa chọn khó khăn, không biết nên ly hôn hay cắt đứt quan hệ với Chung Dương, sau cuộc gặp mặt với mẹ Chung Dương, trong lòng Tả Á liền đưa ra quyết định. Lúc đưa ra quyết định đó, trái tim cô như bị khoét đi một khối thịt lớn, mà khối thịt kia chính là Chung Dương. Hai năm qua, Chung Dương vẫn chiếm một phần trái tim cô, mang đến cho cô khi thì sự ngọt ngào, khi lại khiến cô đau lòng.

Lúc nghe mẹ Chung Dương nói, Lô Hi đã có con của anh, cho dù là thật hay giả, nhưng khoảnh khắc ấy, trái tim cô vì lời nói đó mà đau đớn vô cùng. Cô chợt hiểu được cảm giác đau thấu xương, đau đến tê liệt của Chung Dương khi biết cô mang thai. Nhưng hiện tại, vị trí, quan hệ, hoàn cảnh của hai người đã không còn như trước nữa, chỉ còn lại đau khổ và bất đắc dĩ mà thôi.

Cô không còn là cô gái nhỏ ngây thơ không hiểu chuyện, không còn là cô gái nhỏ chỉ thuộc về Chung Dương. Mà Chung Dương cũng không còn là cậu thanh niên cả ngày vây quanh cô, gọi bé cưng, bé cưng mau gọi ông xã Chung Dương đi nữa rồi.

Bọn họ đã không còn chỉ thuộc về nhau.

Công viên XX, nơi này chính là địa điểm Chung Dương hẹn gặp Tả Á, Tả Á từ nhà hàng Nghênh Trạch đi thẳng tới đây, mà Chung Dương cũng đến ngay sau đó. Bóng đêm mịt mùng, ánh đèn le lói nhìn không rõ, chung quanh thỉnh thoảng có từng đôi trai gái đi qua, dáng vẻ ngọt ngào.

Tả Á đứng ở trong công viên Ma Thiên Luân rộng lớn, cúi đầu, không hề một lần ngước nhìn cảnh hạnh phúc ấy, thứ cảm giác ấy đã trở nên xa xỉ đối với cô hay nói đúng hơn là không còn quan trọng nữa.

Cô rủ thấp tầm mắt, lông mi thật dài giống như một chiếc mành che, che đi cửa sổ tâm hồn của cô. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp là nét cô đơn, đau thương khó giấu, giống như phong cảnh mùa này vậy, gió rét lạnh căm, lá rơi đầy đất, thê lương vô cùng.

"Tiểu Á!"

Tiếng gọi của Chung Dương cắt đứt mạch suy nghĩ của Tả Á. Cô ngẩng đầu lên liền nhìn thấy thân hình cao lớn, vạm vỡ, khuôn mặt chín chắn điển trai, con ngươi tràn đầy tình cảm của Chung Dương, đôi chân thon dài của anh vững vàng bước về phía cô.

"Lạnh không? Đã để em chờ lâu rồi."

Anh đứng ở trước mặt cô, quan tâm hỏi, cô không nhịn được ngẩng đầu nhìn anh, tầm mắt không tự chủ được rơi vào trong con ngươi thâm thúy của anh, trong đôi mắt ấy đều là bóng dáng của cô, trái tim không khỏi nhảy lên. Cô lại cúi đầu, khẽ lùi lại phía sau một bước, nói:

“Không sao! Em cũng tới chưa lâu.”

“Tiểu Á!”

“Dạ?”

Chung Dương đưa tay cầm cánh tay của cô, cảm giác ấm áp xuyên qua quần áo truyền đến da thịt cô, tròng mắt đen của anh nhìn cô chằm chằm, thận trọng hỏi: “Mẹ anh đến tìm em gây phiền phức gì sao?”

Anh vội vã muốn gặp cô, là bởi vì biết được bà Chung tìm đến cô, Tả Á ngẩng đầu nhìn Chung Dương lẫn nữa, hơi lắc đầu nói: “Không có! Chỉ mới hàn huyên một lát thì anh gọi điện thoại tới.”

Trong mắt Chung Dương lóe lên lo lắng, nhận thấy vẻ mặt Tả Á có chút khác thường, anh vội vàng nói: “Tiểu Á, đừng để tâm những lời mẹ anh nói. Chỉ cần muốn ở bên nhau là chúng ta…..”

“Chung Dương!” Tả Á ngắt lời anh, “Nếu như trên thế giới này chỉ có hai chúng ta, thì chúng ta không cần phải để tâm đến bất cứ ai, bất kỳ chuyện gì, nhưng mà không phải, cuộc sống của chúng ta không chỉ có mình chúng ta mà thôi.”

Lòng Chung Dương vô cùng căng thẳng, đôi tay cầm thật chặt cánh tay Tả Á, vội vàng hỏi: “Cái gì là cuộc sống không chỉ có mình chúng ta, đây chính là đáp án em cho anh sao?”

Tả Á đau khổ nhìn Chung Dương, cố nén đau đớn trong lòng, khổ sở nói: “Chung Dương, chúng ta làm bạn đi, chỉ làm bạn…..”

Chung Dương cười, cười khổ sở, hốc mắt đỏ lên, gầm nhẹ: “Làm bạn? Bạn gì? Thứ anh cần không phải là bạn, mà là phụ nữ có thể nắm tay anh cả đời, là em, em có biết không…..Em muốn vứt bỏ anh, đúng không?”

Trên mặt Tả Á không biết từ lúc nào đã ướt đầy nước mặt đắng chát, lòng cô đau như dao cắt. Đúng, cô lựa chọn từ bỏ Chung Dương, từ bỏ tình yêu của mình, lựa chọn cuộc hôn nhân không tình yêu. Đúng, hôn nhân và tình yêu không liên quan, có tình yêu cũng không nhất định sẽ kết hôn. Tả Á hơi quay đầu không dám nhìn vào ánh mắt khổ sở của Chung Dương, “Thật xin lỗi…..Chung Dương…..Thật xin lỗi….. Ưm…..”

Môi Tả Á bị Chung Dương hung hăng hôn, thân thể lạnh lẽo bị anh ôm chặt vào lồng ngực rắn chắc, Tả Á theo bản năng đẩy Chung Dương ra, lại bị anh ôm chặt hơn, nụ hôn nóng bỏng mãnh liệt mang theo đau khổ của anh, dường như muốn thiêu đốt cô, để cho hai người hóa thành tro bụi. Nhưng cô lại dường như đã quên mất hương vị của Chung Dương, cảm giác lúc Chung Dương hôn lại là một loại hương vị rất xa lạ, trong đầu cô đều là nụ hôn ngang ngược mạnh mẽ của Kiều Trạch. Tả Á đột nhiên cảm thấy sợ hãi, trong lòng đau đớn vô cùng, cảm giác giống như cô vừa mất đi một vật gì đó rất quý giá, muốn tìm lại, nhưng đã mất rồi! Tim đau, rất đau…..Nước mắt cũng không thể cầm được mà rơi xuống.

Chung Dương khổ sở hôn Tả Á, lòng run rẩy đau đớn, anh cảm giác được nụ hôn của mình đã không còn mang lại cho Tả Á cảm giác quen thuộc nữa. Hai năm, nụ hôn và vòng tay của anh đã bị người đàn ông khác thay thế.

Bọn họ đã từng ôm hôn nhau đắm đuối, cô phối hợp hôn trả lại anh, câu dẫn hồn anh, vậy mà bây giờ, nụ hôn của anh lại trở nên xa lạ đối với cô, thậm chí cô còn kháng cự lại theo bản năng. Anh hôn khiến môi cô phát đau, cũng khiến trái tim cô đau đớn, động tác thô lỗ mang theo sự giận dữ và thống khổ, mạnh bạo khiến môi cô rách ra. Nghe được tiếng cô khóc, anh mới đau lòng buông môi cô ra, rời môi mình lên khuôn mặt cô, hôn đi dòng lệ đang chảy xuống cổ cô, hai cánh tay ôm chặt cô vào lồng ngực của mình, giọt nước mắt đắng chát rơi xuống cổ cô, "Tiểu Á…..Em không còn yêu anh nữa sao?"

Tả Á khóc nức nở trong lồng ngực anh, nước mắt cô làm ướt áo anh, thấm ướt tim của anh, bản tay Chung Dương một đường từ eo cô đi lên, giữ chặt khuôn mặt Tả Á, để cho đôi mắt đẫm lệ của cô đối diện với ánh mắt anh.

"Nói cho anh biết, Tiểu Á, còn yêu hay không? Em còn yêu anh không? Không được nói dối! Hãy nhìn thẳng vào mắt anh và nói cho anh biết!"

Nước mắt của Tả Á lấp lánh dưới ánh đèn, óng ánh trong suốt, cô nhìn ánh mắt khổ sở mong đợi của Chung Dương, không thể lắc đầu, cũng không thể gật đầu. Chung Dương khổ sở nói: "Được, được thôi! Em không trả lời, tức là em không còn yêu anh, không còn thương anh nữa. Nếu đã vậy, từ nay về sau anh sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt em nữa, anh sẽ lập tức kết hôn với bất cứ người phụ nữ nào khác!"

Tả Á cầm cổ tay Chung Dương, đẩy bàn tay đang ôm mặt cô ra,khổ sở nói: "Chung Dương…..Có yêu hay không đã không còn quan trọng nữa. Bây giờ, điều quan trọng là…em đã quyết định sẽ từ bỏ, anh hiểu không, cái gọi là tình yêu, là mơ ước, là hạnh phúc, em đã không cần nữa rồi. Em chỉ muốn…..tiếp tục sống bình thản, tiếp tục cuộc sống yên ả như bây giờ. Chung Dương, đừng ép hỏi em nữa, có được không? Có được không?"

Chung Dương suy sụp đứng sững người, vẻ mặt thất vọng, đau khổ. Anh đã hiểu rồi, không phải là Tả Á không còn yêu anh nữa, mà là thực tế đang bày ra trước mắt, người nhà anh sẽ không bao giờ tiếp nhận Tả Á, mà người đàn ông như Kiều Trạch cũng nhất định sẽ không đồng ý ly hôn với cô, Tả Á càng không thể nào không để ý đến cảm nhận của người nhà mà ra tòa ly hôn với Kiều Trạch được. Chỉ có cách giải quyết được hai chuyện này, anh mới có thể ở bên Tả Á.

Cũng may, Tả Á vẫn yêu anh.

Anh vẫn còn nắm chắc được phần thắng, thắng vì tình yêu của Tả Á vẫn dành cho anh, thắng Kiều Trạch mà chưa cần phải hành động gì.

Cuộc nói chuyện của Tả Á và Chung Dương cũng chấm dứt tại đây, trái tim của hai người đều chồng chất vết thương. Khi Tả Á về đến nhà, Kiều Trạch vẫn còn chưa về. Cô tắm rửa rồi ăn cơm tối. Lúc chuẩn bị ngủ, Kiều Trạch mới trở về.

Tả Á nằm trên giường, cảm thấy cả người mệt mỏi, cô nghe thấy tiếng nói chuyện của Kiều Trạch và dì Lâm, nghe thấy tiếng anh nói bên ngoài, nhưng cũng không hề xuống giường nhìn anh, nhắm hai mắt chờ giấc ngủ đến, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được .

Cửa phòng ngủ mở ra, bóng dáng cao lớn dù ở trong bóng tối cũng có thể khiến cô cảm thấy rất rõ ràng sự hiện hữu của anh. Anh nhẹ nhàng nằm xuống cạnh cô, khắp người đều là hương vị đặc trưng thuộc về anh, cô không nói rõ đó là hương vị gì, chỉ cảm thấy rất dễ chịu. Anh ôm cô từ phía sau, đặt tay trên bụng của cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Tả Á lại đột nhiên nhớ lại nụ hôn đã trở nên xa lạ của Chung Dương.

Cô chợt cảm thấy kinh ngạc, đã từ lúc nào, cô đã quen cái ôm, nụ hôn ngang ngược của Kiều Trạch và cả hương vị của anh nữa. Tả Á không nhịn được ngồi bật dậy, thở hổn hển, tim đập thình thịch.

Kiều Trạch bật đèn ngủ, phòng lập tức sáng lên. Anh nhìn vẻ mặt khác lạ của Tả Á, trầm giọng hỏi: “Em sao thế? Gặp ác mộng à?”

Tả Á trợn to hai mắt nhìn Kiều Trạch, ngực phập phồng dữ dội, người đàn ông này đã cùng giường chung gối với cô hai năm nay, là người chồng danh chính môn thuận của cô, chiếm cứ cuộc sống hai năm nay của cô, không thể tưởng tượng được điều đó từ lúc nào đã trở thành thói quen của cô. Tả Á đột nhiên cảm thấy sợ hãi, kinh hoảng.

Tròng mắt đen láy của Kiều Trạch nhìn chằm chằm môi Tả Á, đột nhiên anh vươn tay vuốt ve môi của cô, hỏi: “Sao lại bị rách thế này?”

Tả Á đột nhiên xoay người xuống giường, nhìn Kiều Trạch bằng ánh mắt phức tạp, “Tôi…..Anh ngủ trước đi. Người tôi đẫm mồ hôi, tôi đi tắm…..”

Tả Á vừa nói liền đi luôn ra ngoài, Kiều Trạch cau mày nhìn bóng lưng cô, kinh ngạc ngồi trên giường, nhưng cuối cùng anh vẫn nằm xuống nghỉ ngơi, mấy ngày nay anh đã quá mệt mỏi rồi. Anh muốn đợi Tả Á tắm xong trở lại ngủ tiếp, nhưng cuối cùng anh không thể nào chống cự lại được cơn buồn ngủ, nặng nề ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, lúc Kiều Trạch tỉnh dậy đã thấy Tả Á co rúc trên ghế sofa trong phòng khách ngủ ngon lành, anh không nhịn được cau mày, đi tới ôm cô đặt lên giường. Vết thương trên môi cô khiến cho anh thoáng nghi hoặc, cuối cùng cũng vẫn hôn xuống môi cô một cái, đắp chăn cho cô rồi ra khỏi phòng ngủ, anh phải chuẩn bị đến công ty.

Đã rất nhiều ngày nay anh không về nhà đúng giờ, nhưng Tả Á lại không hề nói gì cả, không hề không vui, không hề hỏi thăm. Mọi chuyện của anh, cô đều không quan tâm. Nhưng nhìn dáng vẻ khác lạ tối hôm qua của cô, Kiều Trạch nghĩ, tối hôm nay anh không thể về nhà

muộn nữa.

Bận rộn ở công ty suốt cả một ngày, Kiều Trạch thoái thác buổi tiệc thân mật ở công ty, muốn về nhà ăn cơm tối với Tả Á. Lúc đang định về, thư ký đột nhiên đưa tới cho anh một bưu phẩm mật, anh liền cầm bưu phẩm rời văn phòng công ty, đi xuống bãi để xe. Anh lên xe rồi thuận tay đặt bưu phẩm lên ghế ngồi, không nhìn qua, mà vội vã về nhà.

Xe chạy trên đường, lại đúng giờ cao điểm tan tầm, nên bị tắc ở trên đường. Kiều Trạch sốt ruột, gõ gõ ngón tay thon dài lên tay lái, hi vọng đường có thể mau chóng thông. Anh không kiên nhẫn quay đầu, tầm mắt rơi vào bưu phẩm trên ghế, anh do dự một chút đưa tay cầm lên, mở ra, lấy đồ vật bên trong ra, chỉ có vài tấm hình, vẻ mặt sốt ruột trên mặt liền trở nên lạnh băng.

…..

Tả Á vốn đã nhận được điện thoại của Kiều Trạch, anh nói buổi tối sẽ về nhà ăn cơm tối, cho nên nói dì Lâm nấu bữa ăn tối phong phú một chút, đợi anh về, nhưng đợi đến tận lúc tám, chín giờ, Kiều Trạch vẫn chưa về đến, thức ăn đã nguội từ lâu, hâm đi hâm lại, thức ăn cũng đã không còn giữ được hương vị hoàn hảo nữa rồi.

Dì Lâm mở miệng nói: "Cô chủ, cô thử gọi điện cho cậu chủ xem, có phải là xảy ra chuyện gì rồi không?"

Tả Á rất hiểu Kiều Trạch, anh là người nói lời giữ lời, hơn nữa đối với cô, anh chưa từng thất tín, cho dù là chỉ là một lời hứa nho nhỏ. Nhưng hôm nay, anh không chỉ thất tín, hơn nữa cũng không gọi điện thoại về, có gì đó rất khác lạ. Tả Á do dự một chút rồi cầm điện thoại lên, bấm số điện thoại của Kiều Trạch, nhưng hồi lâu cũng không có người nghe. Tả Á đặt điện thoại xuống, cuốn tóc lên, nói với dì Lâm: "Chúng ta ăn thôi, không cần chờ anh ấy nữa."

Tả Á và dì Lâm ăn cơm tối, xong đã là mười giờ, nhưng Kiều Trạch vẫn chưa về. Tả Á lên mạng hàn huyên với Chung Tĩnh một lát, biết được một tin tức rất tốt, con bé Chung Tĩnh này mang thai rồi, Tả Á cũng kích động rất lâu, còn muốn tán gẫu thêm một lát nữa, lại nhìn thấy cảnh Chung Tĩnh bị một người đàn ông bắt tắt mạng, ôm đi nghỉ ngơi.

Tả Á bật cười, cũng tắt máy vi tính đi nghỉ ngơi, nằm ở trên giường ngủ. Trong giấc mộng, cô cảm thấy có người nằm xuống bên cạnh mình, Tả Á mơ mơ màng màng ý thức được Kiều Trạch đã về, cô trở mình muốn nằm thoải mái hơn, lại cảm giác Kiều Trạch đang hôn lên môi cô, hôn một cách cường bạo, ngang ngược, thô lỗ khác thường, làm cho môi cô đau, môi lưỡi của anh mang theo vị rượu mạnh chiếm đoạt lưỡi của cô, mút vào, bàn tay của anh cũng đặt trên người cô, di chuyển khắp nơi, mỗi tấc da thịt giống như bị lửa thiêu, nóng rực và đau, hôm nay anh rất thô lỗ.

Tả Á tỉnh hoàn toàn, dưới ánh đèn mờ mờ cô nhìn thấy con ngươi đỏ vằn, khuôn mặt tuấn mỹ mà lãnh đạm của Kiều Trạch. Anh uống rượu, hơn nữa còn uống rất nhiều! Từ trước đến nay anh luôn là người tỉnh táo, có chừng mực, rất ít khi uống rượu, chứ đừng nói đến nghiện

rượu. Nhưng sao hôm nay anh lại uống rượu, hơn nữa lại còn uống đến say. Sâu thẳm trong ánh mắt đỏ của anh ẩn chứa nỗi đau vô cùng.

Tả Á bị đau cau mày, đưa tay đẩy Kiều Trạch ra, đầu cũng quay sang một bên tránh đi nụ hôn của Kiều Trạch, vùng vẫy muốn thoát khỏi anh, tìm khe hở, tức giận nói: "Kiều Trạch…..Anh điên rồi sao…..Anh…..làm tôi đau đấy……..!"

Kiều Trạch đột nhiên dừng lại, tròng mắt đen phiếm hồng nhìn cô chằm chằm, tiếng nói khàn khàn: "Anh là chồng em, Tiểu Á, đừng quên, anh là chồng của em!" Kiều Trạch nói xong, thân thể cường tráng nặng nề đè cô xuống, không cho cô có đường phản kháng, có chút tức giận cùng không kiên nhẫn túm lấy hai tay cô đặt lên đỉnh đầu, một bàn tay khác thô bạo nhanh chóng kéo quần lót của cô ra, mạnh mẽ, cường bạo, thô lỗ xông vào.

Tả Á chỉ cảm thấy dưới thân đau đớn, không nhịn được nổi giận mắng: "Kiều Trạch, đồ khốn kiếp, khốn kiếp…..A…..!"

Tiếng mắng giận dưới sự va chạm của Kiều Trạch liền trở thành những tiếng kêu vụn vặt, thân thể đau đớn khiến trán cô chảy đầy mồ hôi lạnh, hàm răng cắn thật mạnh lên cổ Kiều Trạch trút giận, cô khóc, đau, thật sự rất đau.

…..

Cuộc ân ái qua đi, Kiều Trạch vẫn đè trên người Tả Á. Tả Á tức giận đẩy anh ra, bật đèn trên đầu giường, nhìn nằm Kiều Trạch nhắm nghiền hai mắt nằm bên cạnh, cô túm lấy cái gối đánh anh, nhưng anh không hề nhúc nhích, dường như đã ngủ say.

Tả Á nhịn đau trở người xuống giường, nhìn Kiều Trạch, giận vô cùng, nước mắt ướt đẫm khuôn mặt nhỏ nhắn, khóc không thành tiếng.

"Khốn kiếp, khốn kiếp….." Tả Á tức giận gào xong, xoay người ra khỏi phòng ngủ, thay quần áo, cầm chìa khóa xe, không hề quay đầu đi ra khỏi nhà.

Chương 16: Chúng ta ly hôn

Tả Á xuống lầu đi đến chỗ đậu xe, mở cửa xe ngồi vào. Cô biết lái xe, nhưng không thành thạo lắm. Chỉ vì cô nhất thời tức giận nên mới cầm lấy chìa khoá xe của Kiều Trạch, muốn lái xe đi đâu đó, miễn là không bao giờ nhìn thấy mặt anh ta nữa.

Nhưng vừa ngồi lên xe, cô chợt cảm thấy dưới mông mình có vật gì đó, Tả Á giật mình bật người dậy, nhưng lại đập đầu vào mui xe, cô liền kêu lên một tiếng, cau mày cúi đầu xuống thì thấy trên ghế có một gói bưu phẩm, trong đó còn có mấy tấm hình thò ra ngoài ở đầu bưu phẩm đã bị xé mở. Tả Á không nhìn kỹ mà tức giận ném nó qua ghế bên cạnh, tất cả những tấm hình bên trong liền rơi hết ra ngoài, Tả Á đang định khởi động xe đi, nhưng lại chợt cảm thấy có gì đó là lạ, cô quay đầu nhìn lại, tầm mắt rơi vào mấy tấm hình kia, cô nhìn kĩ lại, vội vàng cầm những tấm hình kia lên xem từng tấm một, tất cả đều là ảnh của cô!

Ảnh cô và Chung Dương đang ôm nhau ở bên ngoài chung cư, còn có ảnh cô và Chung Dương hôn nhau ở dưới đu quay Ma Thiên Luân, trong tấm hình này cô hoàn toàn chìm đắm vào nụ hôn của Chung Dương, dưới đu quay Ma Thiên Luân bọn họ như một cặp tình nhân yêu nhau say đắm.

Khi thấy những tấm hình này Kiều Trạch có cảm giác gì? Đau lòng, khổ sở hay cho rằng cô là người phụ nữ không đứng đắn? Tâm trạng của Tả Á rất phức tạp, cô theo bản năng muốn giấu Kiều Trạch, không muốn cho anh biết, không muốn cho anh nhìn thấy những tấm hình này.

Mặc dù những tấm ảnh này đều là sự thật, nhưng, không phải là cô cố ý, không phải là cô muốn như vậy. Do quá bất an nên lửa giận trong lòng Tả Á càng bùng lên. Sắc mặt cô càng lúc càng tối lại, lửa giận trong lòng cũng càng lúc càng lớn, bàn tay cầm mấy bức hình khẽ run, ánh mắt xuyên qua kính xe nhìn về phía nhà cô.

Kiều Trạch làm sao có thể…sao có thể…….?

Sáng hôm sau, Kiều Trạch tỉnh dậy, đầu đau như muốn nứt ra, anh mơ màng mở mắt, nhìn sang bên cạnh đã thấy trống trơn, không thấy Tả Á đâu cả.

Tả Á, Tả Á!

Trong đầu anh chỉ hiện lên mỗi cái tên này, anh lập tức ngồi phắt dậy, tầm mắt rơi xuống ga trải giường, chỉ thấy phía trên có một vệt máu. Tim anh như nghẹn lại, tưởng như ngừng đập. Anh vội vàng nhảy xuống giường chạy ra phía ngoài phòng ngủ.

“ Tả Á!” Anh lo lắng gọi cô, tầm mắt nôn nóng tìm bóng dáng cô.

Dì Lâm thấy Kiều Trạch đã thức dậy, chào hỏi: “Cậu chủ!”

Kiều Trạch vội hỏi: “Cô chủ đâu rồi?”

Vẻ mặt dì Lâm nghi hoặc: “Cô chủ không có ở nhà sao ạ?”

Sự lo lắng dâng đầy trong lòng Kiều Trạch, những hành động thô bạo của anh với cô đêm qua dần hiện lên trong đầu anh. Sự ghen tỵ và tức giận đã khiến đầu óc anh mất đi sự tỉnh táo. Mình đã làm gì Tả Á thế này? Anh càng nghĩ lại càng cảm thấy hối hận. Anh đang định gọi điện thoại cho Tả Á thì điện thoại nhà lại đột nhiên vang lên, anh lập tức nghe máy: “ Alô? Tiểu Á à?”

Đầu dây bên kia im lặng không nói gì càng khiến Kiều Trạch lo lắng, anh nắm chặt điện thoại: “ Tiểu Á, em nói gì đi, em đang ở đâu?”

“Tôi đang ở quán cà phê Tâm Ngữ, hi vọng anh có thể tới đây, bây giờ, ngay lậy tức!”

Kiều Trạch thở phào nhẹ nhõm, trầm giọng nói: “ Được, anh sẽ đến ngay, em …….đừng đi đâu hết!”

Kiều Trạch vội vã cúp điện thoại, nhanh chóng rửa mặt, mặc một bộ quần áo thoải mái, đi xuống lầu, lại chợt phát hiện ra chìa khoá xe đã biến mất. Anh vội vàng tìm kiếm, nhưng vẫn không tìm được, không muốn chậm trễ nữa, cho nên anh đành xuống lầu gọi một chiếc xe đến quán cà phê Tâm Ngữ.

Đến trước cửa quán cà phê, Kiều Trạch kinh ngạc phát hiện, xe của anh đang đậu ở đây, phía trên còn có vết trầy xước, anh không khỏi hít vào một hơi, cả người cứng nhắc đi vào trong quán. Từ phía xa anh đã nhìn thấy Tả Á đang ngồi trong một góc nhỏ của quán, anh đi tới, ngồi xuống đối diện với cô, con ngươi lạnh lẽo mà thâm trầm lại như có chút sợ hãi nhìn cô.

« Ai cho em lái xe, hả? Em có biết hậu quả khi lái xe mà không có bằng lái là như thế nào không?”

Tả Á đang uống một ngụm cà phê suýt chút nữa thì sặc, anh còn dám lớn tiếng doạ nạt cô, dám mở miệng chất vấn cô sao? Tả Á nhìn khuôn mặt tuấn mỹ mà lạnh lùng của Kiều Trạch, hơi do dự một chút, không vui hỏi: “Kiều Trạch, có phải anh sai người theo dõi tôi không?”

“ Không phải!”

Trên mặt Tả Á tràn đầy sự tức giận, còn có một chút không được tự nhiên tiếp tục hỏi : “Vậy những tấm hình kia ở đâu mà có? Đừng nói là có người đi đường vô tình chụp được rồi đem cho anh nha ? Có người nào lại rảnh rỗi như vậy chứ !”

Đôi mắt Kiều Trạch trong suốt, lạnh lẽo, sâu không thấy đáy, khóe môi cong lên, cười lạnh một tiếng: “ Cứ coi như là anh làm đi. Sao nào ? Đã dám làm lại còn sợ có người chụp được sao ?”

Sắc mặt Tả Á lúc hồng lúc trắng. Đúng là cô và Chung Dương đã ôm nhau, hôn nhau, nhưng không phải là cô cố ý. Gặp Chung Dương bên ngoài chung cư không phải là cô muốn

vậy, ở Ma Thiên Luân cũng là cô bị anh cưỡng hôn. Tất cả đều là ngoài ý muốn. Nhưng những tấm hình này chính là bằng chứng, cô không có gì để nói. Hơn nữa, Chung Dương là người đàn ông cô yêu, tại sao cô lại phải cảm thấy có lỗi chứ?

Không phải, không phải, Tả Á cố bỏ qua sự khó chịu trong lòng, chỉ nghĩ đến chuyện bị mình chụp lén, lửa giận trong lòng cô càng lúc càng cháy mạnh mẽ. Kiều Trạch cho người theo dõi cô là có ý gì ?

“ Kiều Trạch, anh không có quyền đối xử với tôi như vậy.”

Đôi mắt đen lạnh lùng của Kiều Trạch nhìn Tả Á chằm chằm, đôi môi mỏng khẽ mở, gằn từng chữ một: “ Tin anh đi, anh có quyền làm vậy!”

“ Anh!” Tả Á nổi giận, trợn to hai mắt căm tức nhìn Kiều Trạch, “ Đúng, anh có tất cả cái quyền đó ! Anh có quyền ỷ vào danh nghĩa là chồng tôi, mượn rượu giả điên, thô bạo với tôi !”

Tả Á nói xong đứng dậy đi thẳng ra ngoài, Kiều Trạch cũng liền đi theo, chạy nhanh tới gần, kéo tay cô lại : “ Lên xe !” Thanh âm lạnh lùng cứng ngắc, người khác nghe được đây chính là một mệnh lệnh tuyệt đối, không được phản kháng.

“ Kiều Trạch, anh không có tư cách sai người theo dõi tôi, điều tra tôi, càng không có tư cách ra lệnh cho tôi ! Tôi không phải là nô lệ của anh, không phải người hầu của anh, cho nên anh không được phép ra lệnh cho tôi!” Tả Á hất tay của Kiều Trạch ra, giận dữ nói.

Kiều Tạch đứng bất động, nhìn dáng đi có chút khác thường của Tả Á, anh biết đêm qua anh đã làm cô đau. Sự hối hận và tự trách tràn ngập trong lòng anh, nhưng cứ nghĩ đến hình ảnh cô và Chung Dương ôm nhau ở ngoài chung cư, nghĩ tới bọn họ đắm chìm trong nụ hôn ngọt ngào hạnh phúc, anh không thể nào khống chế được trái tim mình, không thể nào khống chế được hành vi của mình. Cô là vợ của anh, cô chỉ có thể thuộc về mình anh mà thôi. Sao anh có thể nhìn cô trong lồng ngực của người đàn ông khác được? Khuôn mặt vốn luôn lãnh đạm của anh thoáng hiện lên vẻ hối hận và đau đớn ! Đối xử tốt với cô, cô không cần, đối xử tệ với cô, cô cũng không sợ, anh nên làm gì bây giờ?

…….

Tả Á trở lại căn phòng nhỏ của mình, ngâm mình trong bồn tắm ấm áp đầy nước khiến cho sự mệt mỏi và đau đớn của cô giảm đi rất nhiều. Đây lần đầu tiên anh thô bạo với cô, thậm chí còn làm cô đau.

Cô đã quyết định rời bỏ Chung Dương, tiếp tục cùng chung sống với anh, dù cho không có tình yêu, dù cho không có hạnh phúc. Nhưng, anh lại vì mấy tấm hình, liền dùng cách đó để phát tiết tức giận lên người cô.

Cô là con người, không phải là thú cưng, không phải là vật sở hữu của anh, càng không phải công cụ phát dục. Đúng, bọn họ là vợ chồng, mặc dù danh phận có hơi miễn cưỡng,

nhưng, nghĩa vụ vợ chồng cô không thể nào tránh né được. Anh mạnh mẽ, cô yếu đuối, cô luôn không thể chống đỡ được sự cường bạo của anh, bị ép phải tiếp nhận những đòi hỏi của anh. Dưới sự dẫn dắt của anh, thân thể cô không khỏi bị mất khống chế, thỉnh thoảng lại còn có cảm giác sung sướng, nhưng phần lớn cô đều cảm thấy rất khó chịu. Sống với anh, cô không có cách nào để hoàn toàn tiếp nhận anh, không cách nào mở rộng lòng mình để chấp nhận mọi thứ của anh, bao gồm cả chuyện thân mật giữa vợ chồng.

Trái tim cô đã dành cho Chung Dương, nhưng thân thể lại thuộc về Kiều Trạch, đây có phải là một chuyện đáng xấu hổ không? Cô không biết ! Cô chỉ biết rằng, nếu như có thể, cô hi vọng cả trái tim và thân thể của mình đều dành trọn cho Chung Dương. Hoặc là, không thuộc về ai cả.

Nhưng, từ cái đêm say rượu đó, cô đã không còn trong sạch nữa, cô cũng không cần phải giả bộ mình vẫn còn là người con gái trong sạch. Cô đã lên giường với Kiều Trạch cho nên cô mới không nói rõ ràng mà đồng ý gả cho anh.

Cô không phải người tốt, lại càng không phải là cô gái tốt, vậy thì cứ như vậy, cùng Kiều Trạch trầm luân trong địa ngục đi.

Đúng, là địa ngục !

Từ sau khi bọn họ phát sinh quan hệ, cuộc sống của cô đã trở nên vô cùng rối loạn, giống như đang sống trong địa ngục vậy, không thể nhìn thấy con đường phía trước, cũng không thấy ánh sáng mặt trời.

Tả Á ngâm người trong nước rất lâu, suy nghĩ rất lâu, cũng tự giễu cợt mình rất nhiều. Cho đến khi nước trong bồn nguội lạnh cô mới bước ra ngoài, thì đã thấy Kiều Trạch ngồi trên ghế sofa, anh đang ngồi vắt chân, tựa người vào ghế đọc một tờ báo cũ, giống như anh mới chính là chủ nhân căn nhà này vậy. Khuôn mặt lãnh đạm, con ngươi trong suốt không ra được bất cứ cảm xúc nào.

Tả Á đang lau tóc mình liền dừng lại, cau mày nhìn Kiều Trạch, ánh mắt không hề hoan nghênh anh. Cô lạnh lùng quét mắt nhìn anh một cái, rồi đi vào phòng ngủ, Kiều Trạch cũng đứng dậy đi theo.

Tả Á mở tủ tìm quần áo, Kiều Trạch phía sau đã khóa eo cô lại : “Vẫn còn giận sao?”

“ Nếu như bây giờ anh biến mất trước mặt tôi, thì có lẽ tôi sẽ dễ chịu hơn một chút.” Tả Á không quay đầu lại, đang muốn thay quần áo, nhưng thắt lưng lại bị anh ôm chặt, muốn khom lưng cũng không được.

Kiều Trạch tựa cằm lên vai Tả Á, giọng nói lãnh đạm trầm thấp mang theo sự dịu dàng hiếm thấy: “ Còn đau không?”

Thân thể Tả Á chợt cứng lại, cúi đầu không nói gì, chỉ tách tay anh ra để anh buông cô ra. Nhưng Kiều Trạch lại xoay người cô lại, bế bổng cô lên. Tả Á đã quen với động tác này của

anh, nên không còn kinh hãi mà la hét như trước nữa, chỉ bình tĩng nhìn anh, giễu cợt nói: " Anh không cần phải giả vờ như vậy đâu……"

Kiều Trạch đặt cô lên giường, cơ thể dán sát người cô, nhẹ giọng nói: "Để anh xem có nghiêm trọng không."

Tả Á quay đầu lại nhìn Kiều Trạch như nhìn quái vật, lại nhìn thấy nét mặt chân thành của anh, cô không khỏi run lên, vùng vẫy nói : " Không cần ! Cảm ơn ! Phiền anh đi ra ngoài, tôi muốn nghỉ ngơi! Anh cũng nên đi làm việc của anh đi, ok?"

Kiều Trạch giữ tay cô lại, bao lấy người cô. Tả Á ngã nhào lên giường, Kiều Trạch thuận thế ép tới, dùng một tay tháo khăn tắm cô ra, tay kia cũng đi xuống phía dưới. Tả Á nóng nảy vùng vẫy, đỏ mặt tức giận la lên: " Kiều Trạch, anh dám……Anh buông tôi ra, tôi không sao hết, tôi đã nói rồi, tôi không sao!"

Kiều Trạch sao lại nghe lời Tả Á, anh dùng cơ thể của mình để áp chế Tả Á, bàn tay cũng lưu loát tách chân cô ra, vết thương của cô liền đập ngay vào mắt anh ! Những vết sưng đỏ vì bị xé rách, nhìn rất ghê rợn, sợ rằng sẽ phải khâu lại. Khó trách lúc cô đi lại có bộ dạng không được tự nhiên như thế. Tim anh nhói đau, " Đáng chết!" Anh giận dữ tự mắng mình, chỉ hận không thể giết bản thân được thôi.

Lần đầu tiên Tả Á có bộ dạng xấu hổ này trước mặt Kiều Trạch, cho dù trước kia bọn họ đã từng thân mật, dù đã từng tiếp xúc thân thể nhưng chưa từng xấu hổ như thế này. Tả Á tức giận, vành mắt đỏ lên, nước mắt dâng đầy trong hốc mắt. Kiều Trạch lấy từ túi quần một tuýp thuốc mỡ, thoa cho Tả Á, cô thừa lúc anh đang phân tâm, thoát khỏi vòng kìm kẹp của anh, lui ra xa, đỏ mắt nhìn Kiều Trạch, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống.

" Kiều Trạch, anh tha cho tôi đi, có được không. Mỗi ngày đều phải sống như vậy tôi cảm thấy rất khổ sở. Dù anh có đối xử tốt với tôi như thế nào, tôi cũng chỉ cảm thấy……cảm thấy rất xấu hổ, rất đê tiện. Tôi không yêu anh, nhưng lại cùng anh làm những chuyện này….."

" Tả Á!" Kiều Trạch đến bên cạnh Tả Á, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, nhìn ánh mắt khổ sở của cô , trái tim anh đau nhói từng cơn, " Chúng ta là vợ chồng, không có gì là không thể……Anh chỉ lo lắng cho em thôi!"

"Kiều Trạch, đủ rồi!" Tả Á bịt chặt lỗ tai mình, gầm nhẹ, tất cả đau đớn, tất cả khổ sở đều bộc phát ra, " Kiều Trạch, chính anh sống cũng không được vui vẻ gì mà, thế thì tại sao lại phải khổ sở như vậy, buông tha cho nhau đi, có được không?"

Ánh mắt lạnh lùng của Kiều Trạch nhìn Tả Á mà tràn đầy đau đớn, anh cũng thể giữ được bình tĩnh nữa, trái tim cô đã đóng chặt, dù anh có cố gắng như thế nào thì trái tim của cô cũng không thuộc về anh. Cách anh yêu cô là sai hay là anh cố gắng chưa đủ? Cô nói, cô sống rất khổ sở ! Cô nói, cô không yêu anh ! Tại sao cô lại không chịu yêu anh chứ ? Buông tha cho cô, cô sẽ hạnh phúc sao? Buông tha cho cô, anh có thể vui vẻ được sao?

Kiều Trạch duỗi tay ra ôm lấy cơ thể đang run rẩy của Tả Á, đau khổ nói: “ Tiểu Á, nói cho anh biết, anh phải làm thế nào em mới tha thứ cho anh…….. ?” Chẳng lẽ thực sự là sai một ly đi một dặm sao ? Đêm đó anh chiếm lấy thân thể cô, anh những tưởng rằng đó là khởi đầu của bọn họ, nhưng hóa ra lại là kết thúc sao?

Tả Á bị anh ôm mà cứng người lại, nước mắt rơi xuống ngực anh, cô gằn từng chữ một: “ Kiều Trạch, chúng ta ly hôn đi!”

Chúng ta ly hôn ! Bốn chữ này tựa như tảng đá nặng ngàn cân đè nặng trong lòng Kiều Trạch, khiến cho anh không thể nào thở được, cả thân thể lẫn trái tim đều đau như bị xé thành trăm ngàn mảnh, anh sững người đứng tại chỗ, môi mím chặt không nói ra lời.

Ly hôn, ly hôn !

Cô đã từng nói như vậy, nhớ lúc ấy anh đã đau đớn và tức giận như thế nào.

Mà nay, cô lại nhắc lại một lần nữa, đây chỉ là ý nghĩ nhất thời hay lòng cô vẫn luôn muốn như vậy ?

Trái tim Kiều Trạch đầm đìa máu tươi.

Anh không giữ cô lại được, không giữ được!

Yêu anh, khó đến như vậy sao?

Chương 17: Mất em

Chớp mắt đã đến mùa đông, Tả Á vẫn tiếp tục cuộc sống như thế với Kiều Trạch, nhưng có vẻ như cô đang bắt đầu thay đổi. Cô không thích nói chuyện, cũng lười tranh cãi với Kiều Trạch chứ đừng nói đến việc trò chuyện cùng anh.

Giống như cô đang đi lạc trong một mê cung bị một cái kén trói buộc không cách nào thoát ra được. Cứ vào ban đêm, cô lại nằm mơ thấy những thứ kì quái, như hình ảnh Chung Dương vẫy tay với cô sau đó mỉm cười mở rộng vòng tay chờ đợi cô nhào vào lồng ngực anh, nhưng cô lại luôn do dự, cho đến khi cô quyết định chạy đến bên anh thì Kiều Trạch lại đột ngột xuất hiện, vẻ mặt lạnh lùng vòng tay ôm lấy cô ngăn cản cô chạy về phía Chung Dương, rồi cuối cùng Kiều Trạch biến mất, Chung Dương cũng không thấy đâu, chỉ còn lại một mình cô giữa biển hoa hướng dương nhìn ánh mặt trời sáng chói phía trước, không có tình yêu, cũng không có đàn ông, nhưng có một con đường khác để cho cô tự do chạy nhảy.

Trong mơ, cô được giải thoát, nhưng thực tế thì cô vẫn phải sống cuộc sống đầy áp lực như cũ, không tìm thấy sự vui vẻ trong cuộc sống, không thể quên đi nỗi đau xót khi phải chia tay với Chung Dương, không thể quên hôn lễ đã tan thành bọt biển với Chung Dương. Mỗi ngày đều không có việc gì làm khiến cô càng buồn bã uể oải, hơn nữa buổi tối cô còn không ngủ được, cứ như vậy một ngày lại một ngày trôi qua thân thể cô cũng càng ngày càng trở nên tiều tụy .

Một buổi sáng, cô bị Kiều Trạch lôi từ trong chăn ra, rồi bị anh đẩy vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, sau đó lại lôi cô đi ăn sáng, nhưng mà thật sự cô không muốn ăn, cô chỉ cầm đũa ngẩn người nhìn thức ăn trên bàn.

Kiều Trạch nhìn dáng vẻ ngơ ngẩn của Tả Á, có chút lo lắng hiện lên trên khuôn mặt lạnh lùng, anh trầm giọng hỏi: “Sao thế? Không hợp khẩu vị em à?”

Tả Á mệt mỏi lắc đầu: “Anh ăn đi, tôi không đói.”

Kiều Trạch đưa tay sờ lên trán cô: “Ăn một chút thôi, lát nữa anh đưa em đi khám bác sĩ.”

“Cô chủ, bây giờ cô muốn ăn cái gì tôi đi làm cho cô, không ăn cơm sao được.” Dì Lâm vừa nói xong đã quay người định đi làm, Tả Á vội hô: “Dì Lâm, không cần đâu, chỉ là do cháu không muốn ăn thôi, dì không cần phải làm đi làm lại như vậy.”

Thời gian gần đây, Kiều Trạch cũng phát hiện ra tinh thần của Tả Á không được ổn định, ban đêm cô thường ngủ không được yên ổn, hình như còn luôn nằm mơ, ăn cơm cũng chỉ ăn

một chút xíu, trước kia khi ăn cơm có khi cô còn ầm ỹ tranh cãi với anh mấy câu, nhưng bây giờ đến nói chuyện cô cũng không muốn nói với anh, cả người giống như trái cà héo, phờ phạc rũ rượi.

Kiều Trạch vươn tay ôm lấy eo của Tả Á, kéo cô ngồi lên trên đùi mình, dùng muỗng nhỏ múc cháo đưa tới miệng Tả Á. Gần đây cô rất ngoan, không ầm ĩ, không làm khó anh, cũng không hề đối đầu gay gắt với anh nữa. Trước kia, nếu anh chỉ cho cô hướng đông thì cô nhất định phải đi hướng tây, nhưng bây giờ bất kể anh nói gì cô đều không hề cãi lại, giống như giờ phút này vậy, anh đút cháo cho cô, cô đều không kháng cự, cũng không giãy giụa, bộ dạng giống như tượng gỗ vậy.

Anh tình nguyện chịu bị đâm bởi gai nhọn trên người cô, chịu việc cô giương nanh múa vuốt đối đầu với anh, chứ không muốn thấy cô như vậy. Cảm giác không quen khiến anh cảm thấy rất lo lắng, anh không biết được trong lòng cô đang nghĩ cái gì, không biết cô muốn thế nào.

Tả Á ngoan ngoãn ăn cháo, đôi mắt ngơ ngác nhìn xung quanh, muỗng cháo tiếp theo còn chưa kịp đưa đến bên miệng cô, thì Tả Á đã máy móc há hốc miệng ra. Lòng Kiều Trạch căng thẳng, buông cái muỗng xuống, tròng mắt đen nhìn Tả Á chằm chằm, sau đó anh đưa tay nâng mặt cô lên, lo lắng hỏi: "Tả Á, em làm sao vậy?"

Tả Á hoàn hồn nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Kiều Trạch, trong mắt anh hiện đầy vẻ lo lắng bất an, cô ngơ ngác lắc đầu: "Làm sao cái gì?" Nói xong, đột nhiên Tả Á cảm thấy buồn nôn, vội vàng nhảy từ trên đùi Kiều Trạch xuống, bụm miệng chạy vào toilet, nôn mửa liên tục.

Kiều Trạch vội vàng đi theo cô, nhìn Tả Á khổ sở như vậy, trái tim của anh cũng rất đau đớn, anh đưa tay vỗ lưng cho cô, anh rất muốn có thể thay cô chịu đựng sự khó chịu này. Dì Lâm cũng bưng nước đến cho Tả Á súc miệng, trong ánh mắt lo lắng mang theo sự nghi ngờ quan sát Tả Á.

"Chúng ta đi bệnh viện thôi!" Vẻ mặt vốn lãnh đạm của Kiều Trạch thoáng một chút hoảng hốt, anh không biết Tả Á bị làm sao nữa.

"Cô chủ…..cô bị như vậy bao lâu rồi?" Dì Lâm hỏi.

Mặt Tả Á tái nhợt, đầu đầy mồ hôi, mệt mỏi dựa vào ngực Kiều Trạch, cô đang không hiểu dì Lâm tại sao muốn hỏi như vậy, thì trong nháy mắt cô nhớ lại chuyện ngày trước, sau đó chỉ cảm thấy đầu óc ầm ầm một tiếng, giống như bị sấm sét đánh trúng.

Đột nhiên vẻ mặt dì Lâm trở nên thần bí, vui mừng nói: "Cô chủ, tám phần là cô có thai rồi! Kỳ sinh lý của cô chưa tới bao lâu rồi? Có phải cô luôn cảm thấy buồn nôn, muốn ói không?"

Trong đầu Tả Á bắt đầu rối loạn, lời nói của dì Lâm giống như sét đánh bên tai. Đúng là

kỳ sinh lý của cô hình như nửa tháng rồi chưa tới, nhưng những triệu chứng này cũng chưa hẳn là do mang thai. Thời gian gần đây cô rất rối rắm, cho nên cô cũng không nhớ mình có uống thuốc tránh thai hay không nữa.

Tả Á cảm giác thân thể mình trở nên lạnh toát, cô…..có con với Kiều Trạch sao? Không! Sao lại có thể như vậy được? Không thể, cô không muốn có đứa bé này, cô hoàn toàn chưa chuẩn bị trước tâm lí, cô hoàn toàn không biết nên làm gì bây giờ.

Kiều Trạch nhìn vẻ mặt sững sờ của Tả Á, anh ôm lấy thân thể mềm mại yếu ớt của cô vào trong ngực. Tả Á có con của anh rồi sao? Kích động, vui sướng khiến cho anh càng ôm chặt Tả Á hơn. Nhưng nghĩ đến lần trước Tả Á không cần đứa con của anh, trái tim anh lại bị lo lắng lấp đầy, lần này anh tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện giống như lần trước, anh muốn Tiểu Á, muốn đứa bé…..

Kiều Trạch giúp Tả Á thay quần áo, sau đó vội vàng đưa cô đến bệnh viện.

Sau khi kiểm tra, Kiều Trạch ngồi cạnh Tả Á chờ đợi kết quả, anh ôm Tả Á vào lòng. Giờ phút này sự ấm áp đã thay thế cho sự lạnh lẽo trong lòng anh. Anh đã mất đi sự bình tĩnh vốn có, lo lắng thấp thỏm đợi kết quả từ bác sĩ, chờ đợi ông ấy nói cho anh biết rằng Tả Á đang mang thai, anh sắp có con rồi. Nhưng Tả Á lại đờ đẫn ngồi một chỗ, thân thể cứng ngắc giống như đang phải đối mặt với một cơn ác mộng khủng khiếp.

Rốt cuộc cũng đợi được kết quả, bác sĩ nhìn hai bọn họ, sau đó mới nói: “Ông Kiều, bà Kiều hai người còn trẻ, chuyện mang thai không cần vội vàng, bà Kiều không mang thai…..”

Trong mắt Kiều Trạch thoáng qua sự mất mát, cuối cùng lãnh đạm nói, “Vậy sức khỏe vợ tôi như thế nào? Tại sao lại có những triệu chứng như vậy?”

Bác sĩ đẩy mắt kính trên mũi nói: “Trước mắt có lẽ bà Kiều bị rối loạn do chứng trầm cảm, vì vậy mới xuất hiện hiện tượng nôn mửa, nếu muốn có chuẩn đoán chính xác hơn thì hãy đưa bà Kiều đến khoa tâm lý.”

Kiều Trạch ngẩn người, ba chữ ‘chứng trầm cảm’ làm lòng anh co rút đau đớn, anh ôm Tả Á đứng dậy, nói cám ơn với bác sĩ rồi rời đi. Dù thế nào Kiều Trạch cũng không thể ngờ được kết quả sẽ là như vậy.

Không phải Tả Á có bầu, mà là cô bị trầm cảm.

Về đến nhà, Tả Á vẫn không có phản ứng gì, giống như không hề xảy ra chuyện gì vậy. Cô ngồi ngẩn người trên ghế sofa trong phòng khách. Nhìn Tả Á như vậy Kiều Trạch rất hận bản thân mình, tất cả đều do anh ép buộc cô, dùng tình yêu của mình mà ép buộc cô.

Ngày hôm sau, Kiều Trạch đưa Tả Á đến bệnh viện lần nữa, sau đó anh nhờ người tìm bác sĩ tâm lý nổi tiếng ở đây để khám cho cô, cuối cùng vị bác sĩ kia đã chẩn đoán chính xác là Tả Á bị chứng trầm cảm.

Sau khi Kiều Trạch đưa Tả Á ra khỏi bệnh viện, trong đầu anh không ngừng lặp đi lặp lại lời nói của bác sĩ, hậu quả nghiêm trọng là có thể bệnh nhân sẽ tự sát, còn nếu như có thể giải quyết được nỗi lo lắng trong lòng của cô ấy, thì dần dần bệnh nhân sẽ tốt lên.

Chính anh đã khiến Tả Á buồn phiền lo âu, chính anh là thủ phạm khiến Tả Á bị trầm cảm như bây giờ…..Anh nhớ tới lời của Tả Á nói với anh, cô sống không vui vẻ gì, rất khổ sở, muốn anh thả cô đi, trái tim Kiều Trạch đau đớn vô cùng, xe đang chạy chợt dừng lại bên đường, anh khổ sở gục mặt trên tay lái rất lâu không nhúc nhích, cho đến khi nhớ đến quá khứ đau lòng kia, anh mới lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn sang Tả Á vẫn im lặng ngồi bên cạnh, anh khởi động xe chạy về nhà.

Nguyên một đêm, Tả Á không ngủ, trong đầu cô luôn nhớ tới lời của bác sĩ, cô bị trầm cảm. Đó là căn bệnh gì? Cô cảm thấy mình rất khỏe mà, không sinh bệnh, chỉ cảm thấy không vui mà thôi. Không vui, chính là chứng trầm cảm sao? Cô thật sự không hiểu, nhưng mà có vẻ như bệnh này rất nghiêm trọng.

Kiều Trạch cũng cả đêm không chợp mắt, anh không dám đối mặt với Tả Á, ngồi một mình trong trong phòng làm việc đến sáng, trong phòng tàn thuốc rơi đầy trên mặt đất, khói mù lượn lờ, ánh nắng ban mai chiếu đến nhưng lại giống như bị mây mù che phủ.Trên khuôn mặt lãnh đạm anh tuấn là vẻ mệt mỏi, hai mắt đầy tơ máu, anh dập tắt điếu thuốc cuối cùng trên tay, cầm điện thoại gọi cho luật sư, khi bên kia điện thoại có người bắt máy, anh im lặng hồi lâu mới nói: “Tôi…..cần một tờ giấy thỏa thuận li hôn!”

Có lẽ nên để tất cả mọi chuyện trở lại vị trí xuất phát.

“Ký tên đi!” Kiều Trạch đem giấy thỏa thuận li hôn đặt trước mặt Tả Á, gương mặt góc cạnh lãnh đạm mang theo vẻ âm u, mỗi lần hít thở là một lần trái tim đau nhói, anh hi vọng Tả Á sẽ do dự, dù chỉ một chút thôi, hi vọng cô sẽ nói không, nhưng mà chuyện đó là không thể nào, cô nhất định sẽ không do dự mà ký tên vào, sau đó rời khỏi anh.

Tả Á ngơ ngác nhìn chằm chằm tờ giấy trước mặt, dòng chữ to trên cùng rơi ngay vào trong mắt cô: “Giấy thỏa thuận li hôn”, cô không khỏi ngước đầu lên nhìn Kiều Trạch, ý anh là anh và cô ly hôn sao? Thật thế sao? Anh muốn buông tay thật sao?

Kiều Trạch lạnh lùng liếc nhìn Tả Á, giọng điệu không vui nói: “Trước khi anh đổi ý, thì nhanh ký tên đi!”

Tả Á bị anh quát nhẹ một tiếng, cuống quít cầm bút lên muốn ký tên, nhưng vừa nhìn thấy nội dung bản thỏa thuận ly hôn, cô đã sợ hết hồn, Kiều Trạch đem cổ phần khu biệt thự nghỉ mát chuyển lại cho cô, nhà cửa cũng để lại cho cô, thậm chí còn có một chuỗi rất dài rất dài các con số khác.

Tất cả đều không phải những thứ cô muốn, cô chỉ muốn một tờ giấy chứng thực ly hôn thôi. Cô không yêu Kiều Trạch, cũng không đối xử tốt với anh, nên càng không có lý do gì để nhận tất cả những thứ Kiều Trạch để lại cho cô. Không phải cô cao thượng, cũng không phải

cô giả bộ cao quý, chẳng qua là cô cảm thấy mình có tay có chân, có thể dùng đôi bàn tay của mình tự kiếm tiền, tự mang đến cho mình một cuộc sống như mình mong muốn, và cô cũng không muốn thiếu nợ Kiều Trạch cái gì cả.

Tả Á nhìn Kiều Trạch, chỉ vào từng mục một trong nội dung giấy thỏa thuận nói: "Kiều Trạch, những thứ này tôi không cần, nhà cửa, cổ phần công ty, còn cả số tiền này nữa, tôi không thể nhận."

Kiều Trạch lạnh lùng nhìn cô: "Lẽ nào em không muốn ly hôn sao?"

"Kiều Trạch, nếu như anh thật lòng muốn thả tôi đi thì không nên làm khó tôi như vậy, những thứ này tôi không cần." Tả Á biết nếu hai người không thể nhất trí trong việc phân chia tài sản thì bọn họ không thể ly hôn, cô không ký tên thì chính là cô muốn ở lại, không muốn rời đi.

Có vẻ như Kiều Trạch đang cố gắng kìm nén cái gì đó, bực dọc vươn tay lấy lại tờ giấy thỏa thuận, lật đi lật lại ở trong lòng bàn tay sau đó vứt trên mặt đất, lạnh mặt nói: "Anh sẽ bảo luật sư soạn lại một bản thỏa thuận khác!"

Cuối cùng hai người đều lùi một bước, Tả Á chỉ cần anh cho cô ở lại căn nhà này, mặc dù cô cũng không hề nghĩ tới việc sẽ ở đó, nhưng mà đó đã là giới hạn cuối cùng của Kiều Trạch, cô phải lấy căn nhà Kiều Trạch mới chịu bỏ đi những điều khoản khác, hai người nhất trí tán thành điều kiện trong đơn thỏa thuận, sau đó ký tên ly hôn.

Khi hai người đã đi đến thỏa thuận chung, cùng nhau ký tên ly hôn. Lúc Kiều Trạch kí hết các mục chữ kí của mình, ngòi bút máy đã gãy từ lúc nào. Ngày trước, khi ký tên vào giấy đăng ký kết hôn, trái tim anh vui sướng vô cùng, cuộc sống của anh như có thêm nhiều hy vọng mới, nhưng giờ phút này trái tim anh đã bị tổn thương sâu sắc, đối với cuộc sống anh càng thêm thất vọng.

Làm xong tất cả các thủ tục li hôn, lúc hai người đổi tờ giấy hôn thú màu đỏ thành giấy chứng thực ly hôn, trong lòng hai người mang hai tâm trạng khác nhau. Tả Á nhìn giấy thỏa thuận ly hôn trong tay, cô cảm thấy giống như mình đang nằm mơ vậy, cô kết hôn rồi cũng đã ly hôn, cuối cùng cô cũng thoát khỏi cuộc sống hôn nhân bị giam cầm suốt hai năm qua, không còn phải chung sống với Kiều Trạch nữa, bây giờ cô đã có cuộc sống mới thuộc về mình.

Giống như gánh nặng trên người đột nhiên mất đi, cảm thấy cả người thỏa mái hơn, cô ngẩng đầu lên nhìn lên bầu trời, cô sẽ cố gắng, nhất định sẽ cố gắng sống tốt!

"Bây giờ muốn đi đâu, anh đưa em đi." Không nhận ra được bất kì cảm xúc nào trên khuôn mặt lãnh đạm của Kiều Trạch, không nhận ra được anh có buồn bã, đau lòng không, mặc dù giọng điệu nói chuyện là câu hỏi, nhưng lại mang theo ý mệnh lệnh, không được từ chối. Nhưng chỉ có anh mới biết được, trên nét mặt Tả Á bây giờ sự nhẹ nhõm vì được giải thoát, vẻ mặt đó như mũi dao đâm thật sâu vào trái tim anh, đau nhói.

Đi đâu? Đúng vậy, cô có thể đi đâu bây giờ? Tả Á đang mơ màng, chợt nghe thấy câu hỏi của Kiều Trạch liền hoàn hồn, vội vàng lắc đầu nói: "Không…..không cần."

Tả Á vừa dứt lời, chuông điện thoại của cô đột nhiên vang lên, cô lấy điện thoại di động ra nhìn, là mẹ gọi tới, cô cảm thấy có chút hoảng sợ, cô và Kiều Trạch không hề báo với người nhà về việc ly hôn của hai người. Cô không dám tưởng tượng mẹ cô, dượng Kiều, và cả ông nội nữa sẽ phản ứng thế nào khi biết được tin này.

Tả Á hoảng hốt do dự không nghe điện thoại, lo lắng đến nỗi lòng bàn tay cô ướt đẫm mồ hôi, sau đó rốt cuộc chuông điện thoại di động cũng tắt, nhưng điện thoại của Kiều Trạch lại vang lên. Trái lại với cô, anh rất nhanh chóng bắt điện thoại, động tác lưu loát tự nhiên không chút do dự nào, cũng không có chút lo lắng.

Chỉ nghe Kiều Trạch nói đơn giản, "Vâng, con hiểu rồi, con sẽ lập tức về."

Kiều Trạch cúp điện thoại, quay đầu nhìn nheo mắt nhìn Tả Á, như muốn nói điều gì đó, tròng mắt đen thâm trầm không nhìn thấy đáy càng khiến Tả Á thêm lo lắng, "Mẹ tôi nói gì, có chuyện gì sao?"

"Gọi chúng ta về nhà ăn cơm."

Tay Tả Á nắm thật chặt giấy chứng thực ly hôn, mẹ cô đã biết rồi sao? Biết chuyện cô và Kiều Trạch đã ly hôn? Mẹ tức giận lắm ư? Hiện tại sức khỏe của mẹ không được tốt, ngộ nhỡ tức giận quá thì làm thế nào? Lần trước mẹ đã bị cô làm cho tức giận đến té xỉu…..Lần này, Tả Á thật không dám tưởng tượng… Không! Cô không muốn về nhà…..Nghĩ tới đây thân thể cô không tự chủ đã lùi về phía sau, muốn chạy đi nhưng lại bị Kiều Trạch giữ lại, bóng dáng cao lớn của anh chặn đường đi của cô, từ trên cao nhìn cô: "Phải đối mặt, không được trốn tránh."

Tả Á bị Kiều Trạch túm lên xe, lái xe đi về nhà. Trên đường đi, tâm trạng anh cũng thấp thỏm không yên. Bản thân anh còn chưa chấp nhận được sự thực anh và Tả Á đã ly hôn thì mẹ cô lại chợt gọi điện thoại tới, thời gian sao lại có thể trùng hợp đến vậy. Tả Á liếc mắt Kiều Trạch một cái, lo lắng hỏi: "Sao đột nhiên mẹ tôi sao lại bảo chúng ta về nhà ăn cơm?"

Kiều Trạch không quay đầu lại, mắt vẫn nhìn về phía trước, ngón tay thon dài ưu nhã gõ nhịp trên tay lái, lạnh lùng nói: "Ăn mừng chúng ta ly hôn."

Tả Á hung hăng trợn mắt nhìn Kiều Trạch, quay đầu không nói thêm gì nữa, kế sách lúc này chỉ có thể là binh đến tướng chặn mà thôi. Về đến nhà, quả nhiên không ngoài dự đoán của Tả Á, mọi người trong nhà đều ở đây, bao gồm cả Tả Quốc Cường. Người giúp việc làm một bàn thức ăn, chỉ chờ cô và Kiều Trạch tới.

Có vẻ như mọi người không có gì khác lạ cả, gặp mặt nhau vẫn chào hỏi như bình thường, có lẽ bọn họ vẫn chưa biết chuyện cô và Kiều Trạch ly hôn, như vậy tạm thời cô vẫn được an toàn, giả làm một con đà điểu*.

Trong bữa ăn mọi người vẫn nói chuyện nhà như cũ, Tả Á vẫn ngồi cạnh Kiều Trạch, anh vẫn theo thói quen gắp thức ăn cho cô, bóc tôm, lạn xương cá, người đàn ông vốn lạnh lùng mà giờ đây lại trở nên vô cùng dịu dàng, trong mắt mọi người Kiều Trạch là một người chồng tốt, người đàn ông tốt, có thể vì người phụ nữ của mình mà chống trời, mà có thể yêu đến đánh đổi cả mạng sống, nhưng ở trong mắt Tả Á anh làm gì cũng xấu xa.

"Tiểu Á, con đã ly hôn với Kiều Trạch rồi, về sau con có tính toán gì chưa, có muốn đến sống cùng mẹ không?"

Đột nhiên Điền Văn Lệ mở miệng, một câu nói của bà làm Tả Á đang ăn canh liền bị sặc, nước canh trong miệng cô phun hết lên người, lên mặt Kiều Trạch, Kiều Trạch khẽ cau mày, một tay vỗ lưng cho Tả Á, một tay rút ra khăn giấy lau miệng cho cô.

Tả Á bị sặc nên ho khan, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, cô uống cốc nước Kiều Trạch đưa đến mới đỡ hơn một chút, lo lắng nhìn mọi người, đau lòng nói: "Thật xin lỗi, cuối cùng con vẫn khiến cho mọi người phải lo lắng, con….."

Tả Quốc Cường khoát khoát tay ngắt lời Tả Á, hàm ý nói: "Tiểu Á, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, quan trọng nhất vẫn là con cảm thấy vui vẻ, con phải tự chịu trách nhiệm cho lựa chọn của con, nhưng cũng không cần tạo cho mình áp lực quá lớn như vậy, thả lỏng mình đi, muốn làm cái gì thì nói với ba mẹ, nhất định chúng ta sẽ ủng hộ con, không nên giấu kín trong lòng."

Kiều Vân cười hòa nhã, an ủi Tả Á: "Ba con nói rất đúng, mặc dù con và Kiều Trạch ly hôn, nhưng chúng ta vẫn là người một nhà, Kiều Trạch không hiểu chuyện, nó đã khiến con chịu không ít khổ sở, cho nên dượng Kiều thay nó nói lời xin lỗi con, nhưng mà con hãy suy nghĩ cho thật kỹ, cuộc sống tương lai vẫn đang đợi con, phải cố gắng lên, biết không?"

Lòng Tả Á chua xót đau đớn, hốc mắt ửng hồng, nước mắt rơi xuống, mắt đỏ lên, nhưng vẫn mỉm cười nói: "Cám ơn ba mẹ, con hiểu rồi, con sẽ cố gắng."

Kiều Vân lại nói: "Tốt lắm, tốt lắm! Mau ăn cơm thôi. À, nếu như Tiểu Á ở một mình không quen, con có thể tới đây ở cùng với dượng Kiều và mẹ con, hai người già chúng ta cũng cần người bầu bạn, nếu như con chê chúng ta phiền, thì ra ở một mình, nhưng con phải thường xuyên tới đây thăm hai người già này đó nhé, như vậy chúng ta mới yên tâm được, ý con thế nào?"

"Dượng Kiều, mẹ, hai người vẫn chưa già mà."

Lời nói của Tả Á khiến cho mọi người trong nhà đều cười ồ lên. Trước khi đến đây, cô vẫn nghĩ là sẽ có bão táp, nhưng ngược lại, mọi người trong gia đình lại an ủi cô, không nhắc đến chuyện quá khứ, cô biết nhất định là Kiều Trạch đã làm công tác tư tưởng cho mọi người trước rồi, trong lòng cô thầm biết ơn nhưng không cách nào nói ra khỏi miệng. Tả Á tự nói với mình, nhất định phải cố gắng lên, nhất định phải sống thật vui vẻ, không để cho mọi người

buồn phiền vì mình.

Ăn cơm xong, Tả Quốc Cường đi về, còn Điền Văn Lệ bảo Kiều Trạch và Tả Á ở lại đến chiều hãy về, nhưng Kiều Trạch lại nói phải về dọn dẹp một ít đồ đạc, để Tả Á ở lại với mẹ một đêm, ngày mai hãy trở về thu dọn đồ đạc. Căn nhà kia quá lớn, cô không muốn ở đó, trong lòng cô cũng đã có ý định sẽ trở về cái ổ nhỏ của mình, bắt đầu cuộc sống mới.

Kiều Trạch về đến nhà, tâm trạng của anh đã sớm xuống dốc. Anh quét mắt nhìn từng góc nhà, trái tim cũng theo đó mà đau đớn từng đợt. Hai năm qua, căn nhà này đã là gia đình của anh, nhưng kể từ hôm nay anh sẽ không còn được nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của vợ anh hiện diện nơi này nữa rồi.

Trống rỗng, đau đớn, mất mát, anh chán nản ngồi xuống chiếc ghế sofa trong phòng khách, trái tim đau đớn khổ sở. Anh cố nén nỗi đau trong lòng, từ sofa đứng lên, cởi ra áo khoác ra tiện tay ném xuống đất, buồn bã giơ tay kéo cà vạt vứt đi, rồi đi tới phòng ngủ, đẩy cửa ra. Trong căn phòng này dường như vẫn còn lưu lại hương thơm của Tả Á, trên chiếc giường kia vẫn còn lưu lại dấu vết cô đã từng nằm.

Cuộc sống sau này, anh sẽ không còn được nhìn thấy cô mọi lúc mọi nơi nữa, không còn được ôm thân thể mềm mại của cô đi vào giấc ngủ nữa, không còn có thể thực sự có cô được nữa. Anh không chiếm được trái tim cô, nhưng hôm nay, đến cả thể xác cô anh cũng đánh mất.

Trái tim co rút đau đớn, tất cả nỗi đau dồn nén ở trong lòng bấy lâu giờ khắc này đều đồng loạt trào hết ra, đau đớn như đang tách linh hồn của anh ra khỏi thể xác vậy, đau đến không thở được, đau đến cả người đều run rẩy, anh tựa người vào tường, từ từ trượt người ngồi xuống trên sàn nhà, nước mắt từng giọt lại từng giọt dọc theo gương mặt luôn lãnh đạm của anh mà rơi xuống.

Tại chính anh đã cướp lấy cô, cho nên đây chính là hậu quả.

"Cậu chủ…..Cậu đã về rồi!…..Cậu làm sao vậy?" Giọng nói của dì Lâm vang lên bên tai Kiều Trạch, anh quay đầu đi không muốn để cho người khác thấy mình rơi nước mắt, lạnh lùng nói: "Dì hãy đi thu dọn đồ đạc của tôi đi."

"Cậu đi công tác sao? Tôi sẽ chuẩn bị ngay."

Kiều Trạch vẫn ngồi yên ở đó không nhúc nhích, nhỏ giọng nói: "Không, thu dọn toàn bộ!"

Dì Lâm chưa từng thấy Kiều Trạch như thế bao giờ, tinh thần sa sút, chán nản, giống như một cái xác không hồn vậy: "Cậu….Sao lại phải thu dọn toàn bộ? Cậu không ở đây nữa sao?"

Kiều Trạch đứng dậy, dần bình tĩnh trở lại, chỉ còn hốc mắt hơi đỏ, anh đi đến cạnh dì Lâm, dặn dò: "Cứ làm theo lời tôi nói đi, dọn dẹp một chút. Mà dì cũng phải đi thôi, về sau không cần đến làm việc nữa."

Dì Lâm lo lắng nói: "Cậu chủ…..Có phải do tôi đã làm sai điều gì hay không? Tôi…..Ông

chồng của tôi vẫn chờ tiền lương mỗi tháng của tôi, cậu đừng đuổi tôi đi mà!"

"Nhà này đã không có người ở, dì còn ở lại làm gì!" Kiều Trạch rút ra một tờ chi phiếu đưa cho dì Lâm, sau đó không nói gì nữa, xoay người đi ra khỏi nhà, dì Lâm cầm chi phiếu gọi lớn: "Cậu…cậu….."

Nhưng Kiều Trạch đã đi rồi, dì Lâm đứng ở đó nhìn tờ chi phiếu có giá trị rất lớn mà Kiều Trạch vừa đưa cho, nhà không có người ở sao? Ý cậu ấy là gì? Kiều Trạch bảo mình dọn dẹp đồ đạc của cậu ấy, có lẽ nào giữa cậu Kiều Trạch và cô Tả Á đã xảy ra chuyện gì rồi không? Dì Lâm kinh ngạc đứng sững người tại đó, sau cùng vẫn cất tờ chi phiếu đi, lẩm bẩm tự nói rồi lại tiếc nuối lắc đầu. Trong lúc thu dọn đồ đạc cho Kiều Trạch, bà đột nhiên nghĩ ra, có lẽ nào cậu Kiều Trạch và cô Tả Á đã li hôn rồi không?

Kiều Trạch lái xe đi trên đường chẳng có mục đích, ánh đèn ban đêm leo lét, nhưng dù không có anh cũng có thể đi. Trái tim anh đang đắm chím trong nỗi đau vô bờ không thể kìm nén, nhưng cũng không biết phải phát tiết thế nào.

Điện thoại di động chợt vang lên, là bạn thân của anh gọi, Kiều Trạch bắt máy liền nghe được tiếng ồn ào phía bên kia, còn có giọng nói của Trương Chính , "Kiều, nghe nói cậu vừa ly hôn, anh em chúc mừng cậu cuối cùng được giải thoát , về sau không cần phải làm ông xã đảm đang ở thế kỷ 20 nữa, tất cả mọi người đều ở chỗ này chờ cậu đấy."

Phòng KTV

"Nhìn xem, đại anh hùng của chúng ta, Kiều Trạch, vốn luôn được xưng là người đàn ông sắt thép không ngờ được lại cũng có ngày không có tinh thần như vậy, lúc bị gãy chân cậu ta cũng không hề rên một tiếng, vậy mà khi ly hôn cậu ta lại như người mất hồn ý."

Trương Chính là người lắm mồm nhất trong bọn, Kiều Trạch lạnh lùng quét mắt nhìn anh ta một cái, ánh mắt kia như đang cảnh cáo Trương Chính, cậu dám nói thêm một câu nữa đi, tôi liền đá cậu bay ra ngoài.

Trương Chính đưa cho Kiều Trạch một ly rượu nói: "Được rồi, mình sợ cậu rồi, mình có đánh cũng không lại với cậu, nhưng mà hôm nay Đường Lăng cũng tới đây rồi, nếu cậu có tức giận, thì cứ thỏa mái đánh với Đường Lăng ấy, phát tiết hết ra đi."

Từ Bân cũng thêm dầu vào lửa mà nói: "Kiều, hôm nay cậu cứ uống cho thoải mái đi…, lần này không có ai quản cậu nữa rồi, nếu say đã có Văn Văn chăm sóc cho cậu, đúng không Văn Văn?"

Thư ký Văn Văn của Kiều Trạch không vui liếc mắt nhìn Từ Bân cùng Trương Chính, "Được rồi đấy, sao mà miệng của mấy người chả tha cho ai hết vậy."

Đường Lăng đặt ly rượu xuống, cười gian xảo, bóng gió nói: "Kiều Trạch, có được tất có mất, có mất tất có được, họa phúc khôn lường, làm sao biết được đây không phải là phúc, cậu cần gì phải buồn bã như thế chứ."

Kiều Trạch cầm ly rượu ngửa đầu một hơi uống cạn, gương mặt lãnh đạm lúc ẩn lúc hiện dưới ánh đèn.

Trương Chính cười vỗ bả vai Kiều Trạch nói: "Cậu ấy nói đúng, người cũ đã đi rồi, bây giờ chúng ta có Văn Văn cũng không hề thua kém, phải không?"

Ánh mắt Kiều Trạch lạnh lẽo không vui nhìn Trương Chính : "Uống nhiều nên nói nhảm phải không, cậu mau lăn đi chỗ khác chơi đi!"

Trương Chính cười hì hì, cầm một ly rượu lên nói: "Được rồi, là mình nói nhảm, mình tự phạt một ly."

Vẻ mặt của Văn Văn trong nháy mắt chợt trầm xuống, vẻ mặt xinh đẹp rạng rỡ thoáng hiện vẻ cô đơn, nhưng cô lại cố cười cười, giơ ly rượu lên nói: "Anh Kiều, em uống cùng anh một ly."

Một nhóm người chơi vui vẻ, không để ý đến sự đau đớn trong lòng Kiều Trạch, bọn họ là đàn ông, hơn nữa Kiều Trạch cũng được mệnh danh là người đàn ông sắt thép, anh không cần người khác đồng cảm với mình, cũng không cần người khác an ủi mình, thứ anh cần chính là sự thoải mái như vậy, anh đã chơi cùng bọn họ nhiều năm nên quá hiểu nhau rồi.

Chơi đến khuya, Trương Chính và Từ Bân đã say đến đi đứng không vững, phải gọi taxi đưa về, Đường Lăng đã bị một cuộc điện thoại bí mật nào đó gọi đi mất, Kiều Trạch cũng đã hơi say, còn Văn Văn nằm trên ghế sofa ngủ thiếp đi.

Kiều Trạch uống xong ly rượu cuối cùng, đứng dậy muốn rời đi, thì Văn Văn lại bất ngờ ngồi dậy, ôm lấy cổ anh.

Văn Văn nũng nịu nói: "Anh, tại sao trái tim của anh lại sắt đá như vậy, em đã uống say mà anh vẫn mặc kệ em!"

Kiều Trạch cau mày, tách tay Văn Văn ra, khẽ mắng: "Đừng nghịch nữa, về sau không cho phép em tới nơi này nữa, bây giờ mau về nhà đi!"

Văn Văn không chịu để Kiều Trạch kéo tay mình ra: "Không…không muốn! Anh..anh đưa em về nhà nha, có được không, một mình em đi về rất sợ!"

Đôi mắt lành lạnh của Kiều Trạch mang theo cảm giác hơi say nhìn Văn Văn, "Gọi điện thoại bảo Kha Kiệt đến đón em đi."

Vành mắt Văn Văn liền đỏ lên, cười khổ nói: "Anh và cô ấy đã không còn chung sống với nhau nữa, vậy mà em vẫn không thể được sao? Hai người đã ly hôn rồi mà, tại sao anh vẫn muốn đẩy em cho người đàn ông khác?"

Kiều Trạch kiên quyết gạt tay Văn Văn ra, mặt không chút cảm xúc: "Anh đưa em về nhà, đừng nói lung tung nữa!"

Kiều Trạch nói xong liền đi ra ngoài, Văn Văn cũng chạy theo ôm lấy hông của anh, khổ sở nói: “Em không hề nói lung tung, em biết anh đã yêu cô ấy rất lâu rồi, nhưng mà đối với anh, em có chỗ nào không tốt sao? Tại sao trong mắt anh chỉ có cô ấy. Cô ấy được chỗ nào, tốt chỗ nào chứ?”

Kiều Trạch đứng ở đó, im lặng hồi lâu, sau đó cười khổ sở nói: “Có lẽ cô ấy không phải người tốt nhất, nhưng đó là người anh yêu nhất.”

*Đà điểu có tập tính khi gặp nguy hiểm thì sẽ vùi mình trong cát; ở đây dùng với hàm ý Tả Á muốn lờ đi, không nhắc đến chuyện mình đã ly hôn với người trong gia đình, mà tìm cách trốn tránh, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Chương 18: "Sống chung" sau ly hôn

Cuộc sống hoàn toàn trở lại giống như trước đây, đối với Tả Á đây lại là một khởi đầu mới. Cô chăm chỉ luyện tập, nỗ lực muốn điều trị chứng trầm cảm. Bởi vì người nhà không yên lòng về bệnh tình của cô, cho nên Điền Văn Lệ cùng Kiều Vân muốn cô tạm thời ở chung với họ, đợi tinh thần cô tốt hơn một chút thì có thể dọn ra ở riêng

Còn Kiều Trạch, mỗi ngày đều liều mạng vùi đầu vào công việc, dường như công ty đã trở thành nhà của anh rồi.

Chung Dương cũng đã biết tin Tả Á ly hôn, cũng biết được Tả Á bị bệnh trầm cảm.Thời khắc nghe được tin đó, trong lòng anh rất ngổn ngang. Hai năm qua Tả Á chắc hẳn đã phải chịu đựng rất nhiều, thế mà anh lại không thể làm được gì cho cô.

Ngoài việc tự trách bản thân mình và đau lòng, anh còn cố gắng sắp xếp thời gian đưa Tả Á đi ra ngoài chơi, để cho tâm trạng của cô thoải mái hơn, giảm đi áp lực. Còn về mối quan hệ giữa hai người, không nên nhắc đến nữa, bây giờ anh không muốn gây thêm áp lực cho Tả Á, chỉ cần cô vui vẻ là được rồi.

Hôm nay là một ngày đặc biệt với Chung Dương. Anh đang chờ điện thoại của Tả Á, nhưng chờ từ sáng đến tối Tả Á vẫn không hề gọi điện thoại cho anh. Trái tim anh dâng đầy cảm giác mất mát, nôn nóng cùng lo lắng.

Hôm nay là sinh nhật của anh !

Nhưng có lẽ gần đây tinh thần Tả Á sa sút, cho nên cô đã quên mất rồi.

Cuối cùng vẫn là anh bấm điện thoại gọi cho Tả Á.

Tả Á đang mát-xa cho Điền Văn Lệ, nghe chuông điện thoại reo liền nói với bà: “Mẹ, con nghe điện thoại một chút!”

Tả Á đi vào phòng ngủ nhận điện thoại, còn chưa tới kịp mở miệng nói gì, Chung Dương ở bên đầu kia điện thoại đã vội vàng nói: “Tiểu Á, cho em năm phút chuẩn bị, anh chờ em ngoài cửa!” Anh nói liền một hơi rồi cúp máy.

Tả Á vừa mới bắt máy, cô còn chưa nói được câu nào mà ! Người này muốn làm gì vậy ? Anh đang ở ngoài cửa sao? Nhìn đồng hồ đã sắp sáu giờ tối, cũng gần đến giờ ăn tối rồi, cô thò đầu ra ngoài nhìn mẹ mình đang ngồi trên ghế sofa xem tivi, do dự một chút rồi đi ra : “Mẹ à, con có việc đi ra ngoài một chút nhé ?”

Điền Văn Lệ nhìn Tả Á, nhíu nhíu mày : “Ừ, đi đi ! Nhớ về sớm trước chín giờ nhé !”

Tâm trạng của Tả Á liền được buông lỏng, cười nói: “Dạ, Thái hậu!” Nói xong đi ra ngoài.

Điền Văn Lệ nhìn theo bóng lưng Tả Á cười nói: “Con bé chết tiệt kia, không biết lớn nhỏ gì cả, tôi là mẹ cô lại trở thành Thái hậu từ lúc nào rồi hả?”

Tả Á thay giày ở trước cửa, le lưỡi làm mặt quỷ, vừa đúng lúc Kiều Vân từ phòng sách đi ra : “Tiểu Á muốn đi ra ngoài sao ? Con mới nói Thái hậu gì vậy?”

Tả Á cười khúc khích, Điền Văn Lệ nhìn Kiều Vân một cái, đứng lên nói: “Thái Thượng Hoàng, ngài mau ngồi xuống đi, hỏi con bé kia làm gì. Tiểu Á, mặc thêm áo ấm vào, bên ngoài lạnh lắm đó.”

“Tuân lệnh, Thái hậu!” Tả Á nói xong cười cười, đẩy cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài gió thổi rét lạnh, Tả Á đi trên đường phải rụt cổ lại, cô vừa bước ra khỏi chung cư thì đã thấy xe Chung Dương đậu sẵn bên ngoài, anh đang đứng ở giữa trời gió lạnh lẽo, thân hình cao lớn thon dài, gương mặt tuấn lãng đẹp trai mang theo vẻ sốt ruột. Vừa nhìn thấy cô, đôi lông mày anh nhíu chặt lại, nhìn đồng hồ trên cổ tay, giả bộ tức giận nói: “Đã trễ ba phút, em muốn anh phạt em như thế nào đây?”

Tả Á xoa xoa đôi tay bị lạnh của mình, mở to mắt nhìn Chung Dương, cười nói: “Xin lỗi, đã khiến ngài đợi lâu rồi, tôi chạy 3000 m chịu phạt được không?”

Chung Dương nhếch môi cười khẽ : “Biết em cần phải luyện tập nhiều, nhưng cũng không cần liều mạng như thế, sao anh có thể đành lòng bắt em chạy 3000m được chứ. Đi thôi, anh mời em ăn cơm!”

Tả Á nhướn mày nhìn anh, ánh mắt nghi ngờ như đang nhìn bọn buôn người, “Sao đột nhiên anh chạy tới đây mời em đi ăn cơm thế ? Có âm mưu gì đây?”

Chung Dương cười khổ, cảm thấy có chút mất mát. Cô thực sự đã quên mất, không còn nhớ chút gì nữa rồi ! Có phải do lần sinh nhật ấy cô đã bắt gặp anh cùng Lô Hi ở bên nhau cho nên mới không muốn nhớ tới sinh nhật anh nữa không ? Ngày hôm đó là ngày khởi đầu sự rạn nứt trong tình cảm của hai người bọn anh. Nếu như lúc đó không phải do anh nhất thời xúc động, cũng sẽ không cãi nhau với cô, hai người cũng sẽ không chia tay. Anh túm lấy cổ tay của cô : “Lên xe đi, anh sẽ không đem bán em đâu.”

Sau khi lên xe, Chung Dương hỏi Tả Á muốn ăn gì, Tả Á suy nghĩ một lát sau đó nói muốn ăn lẩu, hai người lái xe chạy đến quán lẩu rất cái tên rất ấn tượng : Phố lẩu. Chung Dương rất thích nhìn Tả Á ăn lẩu, cả khuôn mặt cùng đôi môi cô đều đỏ ửng cả lên, vô cùng quyến rũ.

Một bữa ăn vừa nói vừa cười rất vui vẻ, nhưng Tả Á lại ăn rất vội, thỉnh thoảng len lén nhìn đồng hồ trong điện thoại di động, lại sợ Chung Dương không vui nên cô ăn rất nhanh, bởi vì mẹ nói rồi, không được đi quá chín giờ…..Nhưng hành động lén lút này của cô đều rơi vào mắt Chung Dương, anh hỏi: “Sao thế? Muốn về à?”

Tả Á áy náy cười nói: “Em phải về nhà trước chín giờ, mẹ ra lệnh như vậy.”

Chung Dương lắc đầu, không đồng ý nói: “Em cũng đã hơn 20 tuổi rồi.”

Tả Á nhún nhún vai nói : “Bây giờ em đang bị mẹ quản, hơn nữa em cũng không muốn mẹ lo lắng.”

Chung Dương đang muốn nói gì đó thì lại bị tiếng chuông điện thoại ngăn lại, anh nhìn số điện thoại xa lạ trên màn hình, do dự một lát sau đó cũng bắt máy, là ai đây, đang lúc anh nghi ngờ, thì đột nhiên bên trong truyền đến một giọng nữ mềm mại, “Chung Dương, sinh nhật vui vẻ!”

Âm thanh không lớn không nhỏ nhưng Tả Á vẫn nghe được loáng thoáng. Giọng nói kia hình như rất quen thuộc, nhưng lại có chút xa lạ, hình như người kia nói sinh nhật vui vẻ. Tả Á ngẩn người, móc ra điện thoại di động ra nhìn vào lịch ngày, lòng của cô không khỏi run lên, hôm nay là sinh nhật của Chung Dương ! Sao cô lại có thể quên mất sinh nhật của Chung Dương được chứ? Chẳng lẽ tất cả những gì liên quan đến Chung Dương cô không còn nhớ nữa sao?

Lời nói của anh, ánh mắt của anh, động tác của anh, những thứ anh thích, cô đều nhớ, nhưng sao cô lại có thể quên mất sinh nhật anh được, chả trách vừa rồi vẻ mặt anh trông rất cô đơn.

Tả Á đang đắm chìm trong những suy nghĩ hỗn loạn của mình, Chung Dương nói với người bên kia điện thoại những gì cô không còn nghe thấy nữa, cho đến khi ngón tay thon dài của anh búng nhẹ lên đầu cô một cái cô mới hoàn hồn.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Anh hỏi, đôi mắt của anh sáng như trong ánh sao trong đêm tối.

Tả Á nhìn Chung Dương, trong lòng cảm thấy rất áy náy, rất có lỗi, cô cúi đầu ủ rủ : “Chung Dương…..Xin lỗi anh, em…..em….chuyện đó… em quên mất, xin lỗi…..”

Chung Dương cúi người về phía trước, híp mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt ủ rũ của Tả Á, tươi cười nói: “Chỉ một câu xin lỗi là xong sao? Không còn gì nữa à?”

Tả Á đưa tay vỗ trán một cái, áy náy nói: “Em không chuẩn bị quà tặng cho anh rồi. Nhưng mà anh cũng không còn bé nữa, không có quà tặng cũng không sao chứ? Hì hì…..” Cô cười ngượng.

Khuôn mặt Chung Dương có vẻ không vui, đôi mắt thâm thúy ẩn chứa tức giận, lạnh lùng nói: “Sao có thể không sao được, anh…..rất đau lòng…..”

Tả Á nhìn khuôn mặt nghiêm túc hiếm thấy của Chung Dương, hình như anh giận thật rồi, cô cũng rất khó chịu mà, cô yêu Chung Dương nhưng lại quên mất sinh nhật anh. Cô đau xót cắn môi, nói xin lỗi: “Xin lỗi…..”

Chung Dương ngoắc ngoắc ngón tay, ngả người về trước, nghiêm túc nói: “Cho em một cơ hội để bồi thường cho anh, thế nào?”

Tả Á nhìn anh, nhướn mày, mắt to khẽ híp lại, “Anh lại đang có âm mưu gì đấy?”

Chung Dương cố làm ra vẻ đàng hoàng ho khan một tiếng nói: “Hôn anh, anh sẽ không so đo nữa!”

Tả Á nghe thế liền cầm một con tôm nhét vào miệng Chung Dương : “Anh mau ăn đi, anh nghĩ hay thật đấy ! Để hôm khác em mua quà bồi thường cho anh là được chứ gì!”

Chung Dương cười đưa tay lấy con tôm trong miệng ra, xấu xa cười một tiếng nói: “Thôi được rồi, thấy em áy náy như vậy, anh sẽ không so đo nữa, mau ăn đi.”

Tại sao anh lại như vậy chứ? Tả Á giương mắt nhìn anh, giận dữ bĩu môi, cô đang giơ tay định búng lên trán anh, nhưng nhớ ra hôm nay là sinh nhật của anh, không nên đánh, tay liền khựng lại giữa không trung, “Tiểu Dương, mau ăn đi, sắp chín giờ rồi đó.”

Hai người vui vẻ ăn lẩu xong, Chung Dương đưa Tả Á đến dưới khu chung cư, Tả Á xuống xe nói chúc ngủ ngon với Chung Dương rồi dặn dò anh lái xe cẩn thận, sau đó nhìn anh lái xe rời đi cô mới xoay người đi lên lầu.

Về đến nhà cô đã thấy Điền Văn Lệ đang ngồi đan len ở trên ghế sofa, “Mẹ, sao mẹ không nghỉ ngơi, đừng đan nữa, ban ngày hãy làm.”

Điền Văn Lệ ngoắc tay : “Lại đây, để mẹ ướm thử xem có vừa không, hay là lại rộng quá rồi.”

Tả Á kinh ngạc đi nhìn cái áo len màu trắng sắp đan xong trong tay bà, đột nhiên trong lòng cô cảm thấy rất chua xót, nhưng cũng rất ấm áp. Cô đi tới ngồi xuống bên cạnh Điền Văn Lệ, nhìn bà vừa thoăn thoắt đan áo vừa cười, cảm thấy xúc động muốn khóc.

Rất lâu trước kia, lúc còn đi học cô rất hâm mộ một người bạn nhỏ được mặc chiếc áo len rất đẹp do chính tay mẹ bạn ấy đan, cô cũng rất muốn có một chiếc áo như vậy, cho nên lúc về nhà liền nói ao ước của mình cho mẹ nghe. Sau đó cô cũng nhìn thấy mẹ đan áo len, nhưng cuối cùng lại cho chị cô mặc nó. Lúc đó trong lòng Tả Á cực kỳ buồn bã, từ đó về sau cô không hề nói bất kỳ yêu cầu nào nữa.

“Tiểu Á, sao lại khóc ? Vừa rồi đi chơi không được vui sao?”

Tả Á vội giơ tay sờ lên mặt mình, quả nhiên ướt, nước mắt không biết đã rơi xuống từ lúc nào, cô vội vàng lau đi, cười nói, “Không có đâu mẹ. Con đi tắm đây, mẹ đừng làm mệt quá ! Chín giờ rồi, là lúc mẹ phải đi nghỉ ngơi rồi đó, biết không?”

“Được rồi, con đi đi.”

Tả Á đứng dậy đi vào phòng tắm, tắm rửa thay áo ngủ rồi đi ra ngoài, lại đột nhiên nhìn thấy Kiều Trạch cùng Kiều Vân từ phòng sách đi ra, trong lúc nhất thời cô ngẩn người đứng sững tại chỗ. Ly hôn với anh đã hơn nửa tháng, nhưng đây là lần đầu tiên cô trông thấy anh,

sao anh lại gầy như vậy, giống như đã thay đổi thành người khác vậy.

"Tiểu Á đã về rồi à."

Tả Á hoàn hồn vội vàng gật đầu : "Vâng!"

Lúc này Điền Văn Lệ quay đầu lại nhìn Tả Á một cái, tùy ý nói: "À, đúng rồi, tối nay Kiều Trạch ở lại đây, phòng của chú ấy đã lâu không quét dọn, Tiểu Á, con dọn dẹp giúp chú ấy một chút."

"Con sao?" Tả Á há miệng thành chữ O.

Điền Văn Lệ không nhanh không chậm nói: "Thím Tường có việc bận, hôm nay đã về quê rồi, chẳng lẽ con lại bắt Thái hậu ta và Thái Thượng Hoàng đi dọn dẹp hả ? Nhanh đi đi, khuya lắm rồi, dọn dẹp xong sớm còn nghỉ ngơi!"

"Nhưng….."

"Cái gì?" Điền Văn Lệ trừng cô.

"Con đi dọn dẹp ạ!" Tả Á im miệng, trong lòng không khỏi buồn phiền, ly hôn rồi cũng không tránh được việc phải ở chung dưới một mái nhà. Sớm biết thế này cô đã chuyển tới cái ổ nhỏ của mình rồi. Dù nghĩ vậy nhưng cô vẫn miễn cưỡng đi đến căn phòng trước kia Kiều Trạch thường ở. Gian phòng rất sạch sẽ, chỉ cần lấy chăn gối trong ngăn tủ ra là được, Tả Á trải ga giường xong dọn dẹp qua một tý, xong xuôi cô đang định đi ra ngoài thì đã thấy Kiều Trạch đứng ở cửa.

"Giường đã chuẩn bị xong, anh có thể nghỉ ngơi rồi đó." Cô có chút xấu hổ chỉ chỉ phía sau lưng mình, sau đó cô đang lách người qua phía bên trái để ra khỏi phòng thì đúng lúc Kiều Trạch cũng muốn nhường đường cho cô nên dịch người về phía bên trái, Tả Á vội vàng đi qua bên phải thì Kiều Trạch cũng nghiêng người qua bên phải, cuối cùng Tả Á vẫn còn đứng ở trong phòng.

"Muốn ở lại?" Con ngươi đen của Kiều Trạch nhìn cô, sâu không thấy đáy, ngả ngớn nói, khuôn mặt tuấn mỹ nghiêm túc giống như cô thật sự muốn ở lại, còn bộ dạng anh thì rất không muốn.

"Ai muốn ở lại chứ…..!" Tả Á cau mày, trừng mắt liếc anh một cái, đưa tay đẩy người anh ra, chen qua khe hở đi ra ngoài, trong lòng tức giận mắng thầm Kiều Trạch. Ra đến phòng khách lại thấy ti vi mở, mà Điền Văn Lệ lại không có ở đây, cô tắt ti vi đi, đang định về phòng nghỉ ngơi thì lại nghe Điền Văn Lệ ở trong phòng bếp gọi mình, Tả Á vội đi vào thì thấy Điền Văn Lệ đang nấu cháo, Tả Á đi tới gần nói: "Để con giúp cho."

"Không cần đâu, mẹ nấu xong rồi." Điền Văn Lệ bưng lên hai chén cháo, một chén đưa cho Tả Á, còn chén kia tự mình bưng, dặn dò: "Con mang cho Kiều Trạch đi, nhìn chú ấy dạo này gầy quá, cả ngày đều bận rộn ở công ty, làm việc như không muốn sống nữa vậy. Nếu

dượng Kiều không gọi chú ấy về nhà, chắc chú ấy cũng chả thèm về nghỉ ngơi đâu."

"Mẹ, con đã ly hôn với anh ta rồi, con không cần làm những việc này nữa." Tả Á bất mãn nói, nhớ tới bộ dáng xấu xa vừa rồi của anh ta, lại nghĩ đến bây giờ mình còn phải mang cháo cho anh ta nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn liền nhăn nhó.

Điền Văn Lệ lắc lắc đầu nói: "Con đó, ngày trước là do mẹ không làm tròn nghĩa vụ, không quản lý con cho tốt, để mặc tính khí của con, sau này con lại được mọi người cưng chiều cho nên mãi cũng không lớn được, tính cách y hệt một đứa con nít vậy. Hai đứa đã ly hôn, nhưng trước đó không phải đã từng kết hôn sao, lúc đó chú ấy đối xử với con tốt như thế nào, con quên mất rồi à? Cho dù bây giờ chú ấy không còn là chồng con nữa, nhưng vẫn còn là người thân mà, là em trai của dượng Kiều đó.Mẹ từng có lỗi với con, mẹ cũng đang cố gắng thay đổi, nỗ lực hơn nữa để con có thể đồng ý chấp nhận mẹ, tại sao Kiều Trạch lại không thể? Con đã quên mấy năm qua chú ấy chăm sóc cho con như thế nào sao ? Người làm mẹ này còn thua xa chú ấy nữa. Sao bây giờ con lại nói những lời vô lương tâm như vậy, mau bưng đi đi, lớn như vậy rồi, còn giận dỗi….."

Tả Á vội nói: "Mẹ, mẹ đừng nóng giận, con sai rồi, được chưa ? Mẹ bớt giận đi mà, dù có chuyện gì con cũng không thể vô lương tâm như vậy được, đúng không ạ ? Con sẽ bưng mà." Tả Á nói xong vội vã đi ra khỏi phòng bếp, không muốn nghe những lời lải nhải của mẹ mình nữa, cô nhanh chân đi tới phòng của Kiều Trạch, trong lòng không ngừng lặp đi lặp lại câu nói của mẹ.

Cửa đóng, Tả Á do dự một lát mới đưa tay lên gõ cửa, bên trong liền vang lên giọng nói trầm thấp lạnh lùng của Kiều Trạch: "Vào đi!"

Tả Á đẩy cửa đi vào nhìn thấy Kiều Trạch đang xem tài liệu, anh ngẩng đầu lên nhìn thấy cô, con ngươi thoáng qua cái gì đó nhưng chỉ là trong nháy mắt, khiến người ta chưa kịp hiểu ra được là có ý gì.

Tả Á đứng đó, quét mắt nhìn anh một cái nói: "Mẹ tôi bảo tôi mang cháo cho anh ăn, mẹ nói bảo anh nên ăn lúc còn nóng….."

"Để đó được rồi." Kiều Trạch vừa nói vừa cúi đầu xem tài liệu, Tả Á nhăn mặt đặt chén cháo đến trước mặt anh, do dự một chút rồi quay người đi ra ngoài, nhưng bước chân lại chợt dừng lại, Kiều Trạch lại ngẩng đầu lên, "Còn việc gì sao?"

"Mẹ tôi bảo anh nghỉ ngơi sớm một chút, không nên ngủ trễ. Thế thôi, ngủ ngon!" Tả Á nói một hơi, xoay người rời đi, Kiều Trạch nhìn theo bóng lưng của Tả Á biến mất ở cửa, quay đầu lại, tầm mắt rơi vào chén cháo trắng kia, lại nghĩ tới những lời Tả Á vừa nói, đôi môi mỏng khẽ cong lên.

Đó là lời của mẹ cô hay chính là lời của cô ?

Mẹ nói cô không có lương tâm, có lẽ vậy. Đối với Kiều Trạch, cô luôn cố gắng xây cho

mình một bức tường phòng hộ thật dày, chỉ cần anh tấn công vào, cô sẽ phòng thủ cực kỳ chặt chẽ, muốn vào cũng không có cửa. Cô yêu Chung Dương, cho nên trong mắt cô không còn người khác nữa. Cô đối với Kiều Trạch rất ích kỷ, ích kỷ đến mức không muốn đối tốt với anh dù chỉ một chút.

Lúc cô chứng kiến quan hệ không rõ ràng của Chung Dương và Lô Hi, cô cho rằng là Chung Dương sai. Lúc cô say rượu đến không giữ được trinh tiết, là cô làm sai. Kiều Trạch thừa nước đục thả câu, cướp đi sự trong sạch của cô, khiến cô mang thai, ép cô kết hôn với anh, cô cảm thấy Kiều Trạch cũng sai rồi. Dường như trong chuyện này ai cũng có lỗi.

**

Trong câu lạc bộ thể dục, sau khi Tả Á tập thể dục xong, người đầy mồ hôi ngồi trên ghế dài uống một hớp nước, cô cầm lau mồ hôi, chuẩn bị đi thay quần áo, nhưng vừa mới mở tủ quần áo ra, chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động bên trong tủ vang lên.

Cô cầm lên chuẩn bị bắt máy, thì đối phương lại cúp, cô nhìn thấy trên màn hình mười cuộc gọi nhỡ, đều là Mạch Tử gọi tới. Con bé này, sao lại nóng vội như vậy, chẳng lẽ có chuyện gì sao ? Cô vội gọi lại cho Mạch Tử, điện thoại mới vừa đổ chuông thì đã nghe thấy giọng nói gầm gừ khó chịu của Mạch Tử, "Đồ thối tha, tại sao lâu như thế mới nghe điện thoại, mình đang sắp chết rét rồi đây."

"Ơ, mình không nghe thấy chuông điện thoại. Cậu đang ở đâu ? Lạnh thì sao không mau về nhà đi."

"Mình đang ở thành phố A, ở đây sao mà lạnh dữ, mình đang ở quán rượu xx chờ cậu đó, mau tới đây đi nha."

"Cậu đang ở thành phố A? Đột nhiên sao lại chạy tới đây?"

"Thì sao ? Cái giọng điệu của cậu là sao đó ? Không hoan nghênh mình đến phải không?"

"Dĩ nhiên không phải, cậu chờ mình một lát, mình lập tức tới liền."

Hai người kết thúc cuộc gọi, Tả Á vội tắm rửa thay quần áo, sau đó đi nhờ xe đến quán rượu Mạch Tử nói, trong lòng nghĩ thầm có phải Mạch Tử xảy ra chuyện gì không, không nói tiếng nào lại đột nhiên chạy tới đây, mà có vẻ như dượng Kiều cũng không biết gì.

Ánh đèn chớp nhoáng trong quán rượu khiến người ta choáng váng, tiếng nhạc đinh tai nhức óc, Tả Á bịt tai lại nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng của Mạch Tử, nhưng chỉ thấy một chiếc bàn tròn phía trước, Mạch Tử ngoắc ngoắc tay gọi Tả Á, Tả Á vội vàng đi tới.

"Cậu đã tới rồi." Mạch Tử nhào qua ôm Tả Á một cái, "Mình nhớ cậu muốn chết, con bé chết tiệt này hình như xinh đẹp hơn nha."

"Miệng cậu ngọt thật đó, nhưng mà nghe cũng được!"

Hai người nói xong cười ha hả. Tả Á vừa ngồi xuống Mạch Tử liền đưa cho cô một ly rượu gọi là "Tình cảm mãnh liệt", Mạch Tử hơi đỏ mặt nói: "Đã đến đây rồi phải uống một ly mới được."

Tả Á lắc đầu, cười nói: "Mình không uống rượu đâu."

"Sao thế ? Sợ say à ? Rượu này có nồng độ rất thấp, uống không say đâu, giống như nước uống bình thường thôi."

Mạch Tử nói xong liền uống ly của mình, Tả Á cũng không kiềm chế sự hiếu kỳ mà nhấp một chút, mùi vị quả nhiên không tồi, cô không nhịn được lại uống thêm một hớp nữa, mặt cô hơi đỏ lên, mắt cũng lóe sáng, "Mạch Tử, cậu tới đây một mình à ? A Long không tới sao? Chúng ta đi về thôi, dượng Kiều vẫn hay nhắc tới cậu luôn đấy."

"Đừng nhắc đến cái tên gian dối đó!" Vẻ mặt Mạch Tử tràn đầy tức giận, A Long là bạn trai của cô, nghe nói hai người đã chuẩn bị kết hôn, mà nghe giọng điệu này của cô chẳng lẽ hai người bọn họ cãi nhau.

Tả Á trợn to hai mắt, hỏi: "Hai người cãi nhau à? Cậu chạy đến đây anh ấy cũng không biết hả?"

"Nói chuyện của mình làm gì." Mạch Tử liếc mắt nhìn Tả Á, "Cậu nói xem, tại sao lại ly hôn với Kiều Trạch ? Cậu của mình có chỗ nào không tốt mà cậu lại làm như vậy, đó là một người đàn ông vô cùng tốt, tại sao cậu lại không chịu yêu cậu ấy hả?"

Tả Á đang uống rượu cũng không thèm để ý tới lời Mạch Tử, cô gái này mỗi khi mở miệng là lại hỏi cái này.

"Cậu…..Chẳng lẽ cậu muốn quay lại với Chung Dương? Anh ta đã có vợ chưa cưới rồi, hai bên gia đình cũng đã đồng ý, chuyện cưới xin là tất yếu rồi."

Tả Á cau mày, tựa người vào trên ghế sofa, nhìn ánh đèn chớp nháy, khẽ lắc đầu nói: "Thật ra thì mình cũng không biết nữa, quay lại với nhau hay không, mình đã không muốn nghĩ đến nữa, bây giờ mình chỉ muốn được sống vui vẻ."

"Vậy bây giờ chắc cậu rất vui vẻ, còn cậu của mình lại rất thảm hại. Nghe mẹ mình nói, cậu ấy không còn ra hình người nữa rồi. Tiểu Á, hai năm qua, cậu thật sự không có một chút xíu động lòng với cậu của mình sao? Một chút cũng không có sao? Cậu ấy đối xử với cậu rất tốt mà…"

"Mạch Tử!" Tả Á cắt lời Mạch Tử, "Tình cảm, là phải xuất phát từ hai phía, tình yêu cũng vậy Không phải là anh ta không tốt, nhưng đối với mình ý tốt của anh ta không có ý nghĩa gì cả. Mình không yêu anh ta, đây là sự thật, cho nên không phải chỉ vì anh ta đối xử tốt với mình thì mình sẽ đối xử tốt với anh ta. Hơn nữa, chuyện của bọn mình, cậu cũng biết mà, giữa hai người bọn mình có một nút thắt, không cách nào tháo ra được. Mạch Tử, đừng nói những chuyện này nữa, được không?"

“Được rồi, được rồi, không nói nữa…Dù sao…dù sao, đàn ông cũng chẳng có gì tốt cả, không có đàn ông, chúng ta vẫn sống được. Uống rượu, uống rượu đi.”

Tả Á nhận ra được Mạnh Tử đang có chuyện không vui, chắc chắc là cô đã xảy ra chuyện gì đó với bạn trai mình rồi, nhưng Mạch Tử không muốn nói, nên cô cũng không hỏi, hai người im lặng uống rượu. Rượu uống rất ngon khiến Tả Á không kiềm chế được uống rất nhiều, đầu óc có hơi choáng váng , Mạch Tử vẫn chưa say, nhưng cũng không khác người say là mấy, ôm lấy Tả Á, không chút hình tượng mà gào khóc : “Tiểu Á, cái tên đàn ông chết tiệt đó, anh ta có người phụ nữ khác rồi…..Đàn ông chả có ai tốt cả…..”

Tả Á có chút chóng mặt ôm lấy Mạch Tử an ủi: “Ngoan nào, đừng khóc…..A Long….rất tốt mà, sẽ không…..Nhất định là do cậu hiểu lầm anh ấy rồi, đừng khóc, đừng khóc.”

Mạch Tử lớn giọng hô: “Hiểu lầm…..Không phải hiểu lầm đâu…..” Cô đang nói thì đột nhiên chuông điện thoại vang lên, Mạch Tử buông Tả Á ra, lục lọi trong túi quần, lấy điện thoại ra nghe: “A lô ! Ai thế ? Tìm tôi à…..Có chuyện gì sao? Có muốn tới đây….ợ…..uống rượu với tôi không!”

“Cháu đang ở quán rượu à?” Bên kia truyền đến giọng nói nghiêm túc, Mạch Tử giật mình một cái, hơi tỉnh táo lại, nhưng lại lập tức gục xuống bàn : “Cậu à, đúng là cậu sao ? Cậu có chuyện gì à ?……..Sao lại gọi điện cho cháu……?”

“Ở đâu, nói địa điểm cho cậu!” Giọng nói lạnh lùng xen chút lo lắng của Kiều Trạch xuyên qua điện thoại, truyền tới bên này.

“Không cần, không cần cậu tới đây, đã có Tiểu Á ở đây với cháu rồi, cậu không cần phải tới!”

Tiểu Á cũng ở đó ? Lòng Kiều Trạch càng thêm lo lắng, nghe giọng điệu thì biết Mạch Tử đã say rồi, còn Tả Á sao lại dám uống rượu cơ chứ ? Cô uống rượu vào sẽ không biết bản thân làm gì nữa, mà quán rượu là nơi như thế nào chứ. Anh rất lo lắng, vội đổi cách nói chuyện, “Nói địa điểm đi, cậu tới uống cùng cháu.”

“Có thật không ? Vậy thì quá tốt. Tả Á không uống được rượu, uống hai ly đã say rồi, địa chỉ , tên gì nhỉ…..A, đúng rồi, tên là quán rượu Thiên Đường, cậu mau tới đây đi, cháu chờ cậu!”

Kiều Trạch cúp điện thoại, tròng mắt đen âm trầm nhìn người đàn ông anh tuấn bên cạnh, lạnh giọng quát lên: “Nếu như hai người bọn họ xảy ra chuyện gì, tôi sẽ vặn đầu cậu.”

Người đàn ông sờ sờ mũi không dám lên tiếng, vì Mạch Tử anh sẽ cố nhịn, chịu để người đàn ông lạnh như băng này áp bức: “Cậu út, chúng ta mau tới đó thôi.”

“Còn không đi, đứng đó sững sờ cái gì!” Kiều Trạch nói xong người đã vội vàng chạy ra khỏi nhà Kiều Vân, còn người đàn ông anh tuấn kia cũng vội vã chạy theo sau, hai người vội

vàng chạy đến quán rượu Thiên Đường.

Chương 19: Người cũ niềm vui mới

Mạch Tử cúp điện thoại, cơn say chếnh choáng làm cho gò má cô ửng hồng, thân thể không vững nắm tay Tả Á, một tay lắc lắc bả vai Tả Á, kể khổ: "Mình và anh ta ở bên nhau…..Anh ta lại luôn không cho phép mình làm cái gì, muốn nhảy cũng không thể nhảy…..Bây giờ thì tốt rồi, anh ta đã có người phụ nữ khác, mình cũng không cần anh ta nữa, muốn làm cái gì thì làm cái đó…..Tiểu Á, bọn mình nhảy đi, ha ha….nhảy."

Tả Á đang mơ màng, đột nhiên bị Mạch Tử kéo đứng dậy, chân đứng không vững, cô kéo tay Mạch Tử lại nói: "Không…không nên nhảy…..Chúng ta…..chúng ta về nhà đi….."

Mạch Tử xoay người, ánh mắt lờ đờ nhìn Tả Á, uy hiếp: "Cậu không nhảy với mình…..mình cắt đứt quan hệ với cậu…..biết không?"

Khuôn mặt của Tả Á ửng hồng, ánh mắt mê mang như bị che một lớp sương, rất mê người, cô vội vàng lắc đầu nói: "Đừng như thế! Được rồi…..được rồi, chúng ta cùng nhau nhảy, đi thôi, nhảy….."

Tả Á đi về phía trước, băng qua sàn nhảy, hai người khoa chân múa tay loạn xạ. Tả Á nhìn thấy mấy cô gái ăn mặc khêu gợi đang nhảy nhót trên sân khấu hình tròn giữa quán rượu, cô và Mạch Tử rất ăn ý đi tới, dùng cả tay chân bò lên, trong lúc nhất thời bước chân của mấy cô gái trên sân khấu kia liền bị rối loạn mà dừng lại, âm nhạc cũng vì vậy mà dừng theo, quán rượu vốn đang ầm ĩ vô cùng lại đột nhiên im bặt. Mọi người đều nhận ra được sự khác thường, ánh mắt nghi hoặc xen lẫn chờ mong nhìn hai người đang bò lên sân khấu.

Tả Á cùng Mạch Tử bò lên được sân khấu liền vững vàng đứng dậy. Hai người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ đột nhiên bò lên sân khấu khiến người khác không khỏi có chút chờ mong xem họ muốn làm gì. Trong mắt Tả Á cùng Mạch Tử đã không còn nhìn thấy ai nữa, chỉ cảm thấy âm nhạc đột nhiên tắt đi, Tả Á liền hô lên: "Âm nhạc, mở nhạc lên….."

Âm nhạc lại vang lên, Tả Á cùng Mạch Tử ở phía trên bắt đầu nhảy nhót, không theo bài bản gì, chỉ tùy tiện buông thả, khua chân múa tay, đắm chìm vào trong điệu nhảy. Hai người nhảy múa vô cùng phấn khích, mang theo sự gợi cảm, mê hoặc, nóng bỏng làm bùng cháy sân khấu, có mấy người muốn trổ tài khiêu vũ cũng nhảy lên tham gia cùng Tả Á và Mạch Tử.

Kiều Trạch và A Long vừa bước vào quán rượu nhìn lướt qua một cái đã trông thấy Tả Á và Mạch Tử đang vây quanh một người đàn ông khác mà nhảy nhót, thân thể của các cô linh động uyển chuyển, giống yêu tinh quấn quanh người đàn ông kia, dán vào, cọ sát, gợi cảm, nóng bỏng, đám người phía dưới không ngừng gào hét.

Mặt của Kiều Trạch đen lại như đáy nồi, sao cô lại dám uống nhiều như vậy, không biết tửu lượng của mình kém thế nào sao? Phải làm thế nào cô mới chịu nghe lời đây? Mặc dù Kiều Trạch hận không thể đạp bay gã đàn ông trên sân khấu đang dán sát vào người Tả Á kia,

nhưng anh nhất định phải khiến cho Tả Á không dám uống rượu nữa. Anh móc điện thoại di động ra, mở chức năngcamera…..

A Long đã không nhịn được nữa rồi, đẩy đám người hỗn loạn bên dưới ra, nhảy lên sân khấu, Kiều Trạch cất điện thoại di động, cũng đi tới. Lên tới sân khấu, mỗi người một người, tách hai người phụ nữ đang nhảy nhót dán sát người vào gã đàn ông kia ra, rồi sau đó ôm họ đi xuống sân khấu.

Tả Á đang nhảy hăng say, đột nhiên bị người ôm lấy như vậy, không khỏi kêu lên: "Này…..Anh làm gì thế?…..Tôi muốn nhảy…..Tôi muốn nhảy…. Mạch Tử, có cướp, Hắc Sơn Lão Yêu tới, …..mau, cậu dùng Nhất Dương Chỉ tấn công hắn đi, bắn chết bọn họ đi….., không thì…..dùng hóa cốt chưởng đi, bắn hắn…..để cho hắn không thể quay lại hại người"

Mạch Tử không tỉnh táo hơn so với Tả Á là mấy, cô uống nhiều hơn, nhưng khi cảm nhận được người đang ôm mình là kẻ bạc tình kia, cô tức giận căm phẫn kêu lên: "Tiểu Á…..Tiểu Á…..Cứu mạng…..Khủng long khổng lờ tới…..mau dùng vô ảnh cước của cậu đạp chết hắn, để cho hắn không thể đi tìm phụ nữ…..để cho hắn hết đường lăng nhăng…..cậu….. làm cho nửa người dưới của hắn không dùng được nữa, biết không, dùng sức….."

Hai người nói nhăng nói cuội khiến cho hầu hết người trong quán rượu đang xem kịch vui không khỏi dở khóc dở cười. Kiều Trạch cùng A Long bị hai người phụ nữ say rượu này làm cho sắp phát điên. Tả Á ra sức giẫy giụa trong ngực Kiều Trạch, không chịu ngoan ngoãn bước đi, Kiều Trạch giận dữ đưa tay lên, vác Tả Á lên vai, bước nhanh ra ngoài. A Long cũng đang sứt đầu mẻ trán, thấy Kiều Trạch làm thế cũng liền vác Mạch Tử lên, nhanh chóng chấm dứt tình cảnh hỗn loạn này.

Cuối cùng hai người hợp lực đưa Tả Á cùng Mạch Tử tới một khách sạn gần đó. Bây giờ hai người này đang say như vậy không thể đưa họ về nhà Kiều Vân được. Kiều Trạch và A Long ôm Tả Á và Mạnh Tử đi vào một gian phòng, ném lên giường.

Mạch Tử tìm Tả Á, vừa quay đầu đã thấy Tả Á nằm bên cạnh, cô xoay người lại, ôm lấy cổ của Tả Á, ra vẻ thần bí nói: "Tiểu Á, mình nói cho cậu biết nha…..tên khủng long khổng lồ ấy, mình…..mình không cần anh ta nữa, đồ người phụ nữ khác đã dùng qua…..mình không thèm…..Mạch Tử mình đang tuổi thanh xuân…..làm sao mà không tìm được đàn ông chứ, mình nhất định sẽ phải tìm một người tốt hơn anh ta…..Không, không đúng, mình phải tìm nhiều người, một hai ba bốn năm người….."

Tả Á lắc lư đầu, nói không rõ ràng: "Phải ……đúng rồi, Mạch Tử của chúng ta…..người gặp người thích…..hoa gặp hoa nở…..xe đụng xe nổ…..không lo không tìm được đàn ông, có đúng không, ha ha….."

Mạch Tử gật đầu, vỗ vỗ bả vai Tả Á, rất có nghĩa khí nói: "Tiểu Á…..cậu yên tâm…..đến lúc đó, mình chia cho cậu mấy người, cho cậu chọn thật kĩ…..cho cậu ba người nha…..Thế

nào?…Có được không?…..”

Tả Á lắc đầu, “Không được…..Không được…..Mình không cần người thừa của cậu…..”

Hai phụ nữ nói xằng nói bậy khiến hai người đàn ông bên cạnh dở khóc dở cười. Kiều Trạch lạnh lùng liếc A Long một cái, A Long vội nói: “Cậu nhỏ à, cậu đừng nghe Mạch Tử nói bậy, oan uổng cho cháu quá, là hiểu lầm, thật sự là hiểu lầm mà.”

Mạch Tử đang nằm trên giường đột nhiên bật người ngồi dậy, con mắt mơ màng nhìn A Long, cô đứng dậy, muốn đi tới chỗ A Long, nhưng suýt chút nữa ngã nhào, may mà A Long kịp thời đỡ lấy cô, Mạch Tử níu lấy quần A Long, hung dữ nói: “Hiểu lầm?…Rõ ràng tôi nhìn thấy anh thân mật với người phụ nữ kia…..Vậy thì tôi cũng đi hôn người đàn ông khác rồi nói…..hiểu lầm….”

“Em dám!”

Vành mắt Mạch Tử đỏ lên, nước mắt trào ra: “Anh có thể…..tại sao tôi lại không thể, tôi muốn hôn người đàn ông khác, tôi còn muốn ngủ cùng người đàn ông khác nữa…..có cái gì là tôi không thể. Anh là đồ đầu heo…đồ đầu heo!”

Tả Á cũng lảo đảo ngồi dậy, giơ tay muốn chỉ A Long, lại không phân biệt được người nào với người nào mà lại chỉ tay vào Kiều Trạch, “A Long…..Tôi nói cho anh biết…..hiểu lầm…..hiểu lầm mà làm tổn thương tình cảm, chính là điềm báo tan vỡ đó…..Cho nên…..cho nên, nếu anh yêu Mạch Tử….không được khiến cô ấy hiểu lầm, hai người…..hai người bình tĩnh nói chuyện đi, tôi muốn về nhà…..tôi không cản trở hai người đâu, hì hì…”

Tả Á nói xong liền tìm đến cửa phòng, muốn rời đi, nhưng mở mấy cánh cửa, lộn xộn một hồi, vẫn không đi ra được, rốt cuộc cô tìm được cửa toilet, khóe môi liền cong lên, cười nói: “Về đến nhà rồi…..Ngủ thôi…..” Nói xong cả người cô liền ngã ngay vào bồn tắm, Kiều Trạch cau mày, lạnh mặt, đỡ lấy cô, bế ngang người cô, đi tới giường lớn. Rốt cuộc cô không còn náo loạn nữa.

Sáng hôm sau, khi Tả Á và Mạch Tử tỉnh lại, trời đã sáng rồi, nhưng vì rèm cửa sổ không được mở ra, nên trong phòng còn rất âm u. Đầu Tả Á đau như muốn nứt ra, cả người đau ê ẩm, giống như bị người ta hành hạ thô bạo vậy, cô xoay người vung tay không để ý ‘bốp’ một tiếng đánh trúng mặt Mạnh Tử, Mạnh tử liền tỉnh dậy.

Hai người trợn mắt nhìn nhau, rồi đồng thời kêu lên một tiếng, ngồi dậy, không nói gì mà vội vàng nhìn quanh bốn phía, thấy Kiều Trạch và A Long mỗi người đang nằm nghiêng người trên một chiếc ghế sofa mà ngủ.

A a a, Mạch Tử gào lên trong đầu, tay Tả Á cũng chảy đầy mồ hôi. Hai người chột dạ liếc nhau một cái, miệng mấp máy không dám lên tiếng trò chuyện với nhau mà chỉ dám khoa chân múa tay,lúc hai người luống cuống đi được hai bước chợt nghe thấy giọng nói nghiêm nghị, lạnh như băng truyền đến từ phía sau: “Đứng lại!”

Tả Á và Mạch Tử nào có nghe lời như vậy, vừa định mở cửa chuồn đi thì thắt lưng đã bị người túm lấy, Tả Á bị Kiều Trạch ôm, còn Mạch Tử thì bị A Long ôm lấy, kéo về phía giường, ấn hai người ngồi xuống.

Trên gương mặt điển trai của A Long đầy vẻ tức giận, nhìn Mạch Tử đang cúi đầu, nhớ tới màn nhảy nhót nóng bỏng của cô với gã đàn ông nào đó tối hôm qua liền cảm thấy rất giận, nhưng nghĩ tới bộ dạng đau lòng của cô lại không nỡ trách móc nặng nề, chỉ ngồi xuống bên cạnh cô, nắm bả vai của cô, vô cùng dịu dàng, "Mạch Tử, về sau không được chưa nói gì mà đã bỏ đi như thế, anh lo lắng lắm, biết không?"

Mạch Tử đứng bật lên, đỏ mắt nhìn A Long: "Anh lo lắng sao? Đi mà lo lắng cho bồ của anh đi, tôi không cần anh lo." Nói xong tức giận chạy ra ngoài, A Long vội vàng chào Kiều Trạch, cuống quýt chạy theo.

Tả Á thấy Mạch Tử và A Long đi rồi, chỉ còn lại cô và Kiều Trạch, cũng vội vàng muốn đi. Kiều Trạch lại ngăn cô lại, dáng người cao lớn đứng trước mặt cô khiến cô có cảm giác bị áp bức không ngóc đầu lên được.

"Nhảy không tồi!"

Anh hơi cúi đầu, tiếng nói trầm thấp lạnh lùng vang lên phía trên đầu cô, cô không nhịn được ngẩng đầu lên, nhìn anh khó hiểu: "Anh nói gì cơ?"

Kiều Trạch cau mày, tròng mắt đen thâm trầm khẽ nheo lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tả Á, lạnh lùng nói: "Anh đã nói em không được uống rượu, quên rồi sao?"

"Liên quan gì với anh chứ? Tôi phải đi, anh có thể tiếp tục ở lại." Tả Á nói xong, lách qua Kiều Trạch mà chạy ra ngoài, Kiều Trạch nhanh chóng túm cô lại, giữ chặt trong ngực mình, sau đó chậm rãi lấy điện thoại di động ra, tìm video đêm qua đã quay, lạnh lùng nói: "Anh nghĩ em sẽ rất thích."

Tả Á vốn đang vùng vẫy muốn thoát ra khỏi lồng ngực anh, nhưng khi tầm mắt của cô rơi vào video đang phát trước mặt, mặt cô liền đỏ lên giống như quả táo chín vậy, cô…cô…cô… Sao cô có thể uống say rồi chạy lên sân khấu, lại còn cùng Mạch Tử nhảy nhót, dán sát người vào người đàn ông xa lạ kia được, thậm chí còn vứt cả áo khoác xuống dưới sân khấu nữa chứ…..Trời ạ, lúc người đàn ông kia trùng chân xuống, cô…cô còn ngồi lên đùi anh ta nữa.

Thật là mất mặt, quá mất mặt!

Lúc còn đi học Mạnh Tử chỉ học mỗi điệu nhảy này, cô cũng được Mạnh Tử dạy lại cho, mà hai người bọn cô cũng chỉ dám lén lút nhảy thôi. Vậy mà đêm qua….Các cô điên rồi sao? Dám lên sân khấu dán người vào một gã đàn ông xa lạ mà nhảy như vậy…..Tả Á hận không được tìm một cái lỗ để chui xuống, cả đời không xuất hiện nữa.

Thủ tiêu chứng cứ, phải nhanh chóng thủ tiêu chứng cứ, những thứ mất mặt như thế này

tuyệt không thể lưu lại, Tả Á vươn tay định cướp điện thoại của Kiều Trạch, nhưng có vẻ như Kiều Trạch biết trước cô sẽ làm như vậy nên anh nhanh chóng co tay lại, cũng buông cô ra, cất điện thoại di động vào trong túi.

Điện thoại di động, video, mất mặt, Tả Á nôn nóng đến độ không biết nên làm như thế nào cho phải, hai mắt mở to chớp chớp, làm bộ đáng thương nhìn Kiều Trạch, rồi sau đó định liều mạng cướp lấy điện thoại trong túi quần của Kiều Trạch, nhưng lại bị Kiều Trạch bắt lấy tay cô, tròng mắt đen thâm trầm, môi mỏng khẽ mở, trầm giọng nói: "Đừng sờ lung tung, sẽ chọc vào lửa đấy."

Tả Á vừa thẹn vừa tức, lắp ba lắp bắp nói: "Phiền anh xóa đi, xóa đi mà!"

Kiều Trạch xấu xa nói: "Em không có quyền can thiệp." Nói xong anh nghênh ngang rời đi, để lại Tả Á phía sau khóc không ra nước mắt. Cô ngẩng đầu nhìn trần nhà, âm thầm thề, không bao giờ uống rượu nữa, nhất định sẽ không bao giờ uống rượu nữa.

Tả Á luôn muốn tìm cách trộm được điện thoại của Kiều Trạch, sau đó hủy đoạn video kia đi. Chỉ cần nghĩ tới trong điện thoại của anh có video cô nhảy như khiêu dâm kia đã khiến cô đứng ngồi không yên như bị kim châm rồi.

Kế hoạch chuyển về ổ nhỏ của cô cũng vì thế mà bị gác lại, ở lại nơi này, ít ra cô còn có cơ hội "trộm" .

Lần đầu tiên cô có cảm giác mong đợi Kiều Trạch về, cô nhất định sẽ giúp anh trải giường chiếu, giúp anh sửa sang lại quần áo, nhân tiện, giúp anh 'sửa sang' lại điện thoại di động. Nhưng mà suốt mấy ngày liền, cô đều không thấy Kiều Trạch về nhà. Cô không nhịn được mà hỏi mẹ, Kiều Trạch có về nhà hay lúc nào anh ta về nhà. Cô luôn thận trọng nói bóng gió nhưng vẫn bị mẹ nghi ngờ: "Không phải con nhớ nó đấy chứ?"

Gần đây cô cảm thấy mẹ mình rất có khiếu hài hước, Tả Á vội lắc đầu giống như trống bỏi: "Con…..con…chỉ vì con không muốn gặp anh ta nên…..hỏi để tránh….."

Dù thế nào cô cũng không thể nói rằng vì cô có ý định trộm điện thoạiKiều Trạch để xóa đoạn video đáng xấu hổ kia được. Mẹ cô tin nên cũng không hỏi nhiều nữa, lúc này Tả Á mới an tâm.

Ông trời quả nhiên giúp đỡ cô, lúc ăn cơm tối, Kiều Trạch lại đột nhiên về nhà. Nhưng không thể ngờ tới được là anh lại dẫn theo một phụ nữ xinh đẹp, mái tóc dài như rong biển, gương mặt rạng rỡ rung động lòng người, nụ cười xán lạn, vóc người cao gầy, đi sau phía sau lưng Kiều Trạch khiến cho người khác cảm thấy cô như một chú chim nhỏ đang nép mình vào anh.

"Anh Kiều, chị dâu!"

"Tình Văn đấy à, lâu không gặp, em xinh đẹp ra đấy." Kiều Vân đang ngồi ở trên ghế sofa cùng Điền Văn Lệ xem một bộ phim thần tượng Hàn Quốc, mặc dù ông xem không hiểu gì,

nhưng vì Điền Văn Lệ, ông đành cố nhịn, làm ra vẻ hết sức chăm chú.

Tình Văn mỉm cười nói: "Anh Kiều, chị dâu, lâu như vậy mới đến thăm hai người, hai người không trách em chứ."

"Nhớ tới ông già này là tốt rồi, mau ngồi đi."

Điền Văn Lệ có chút trách móc nói: "Con bé này, tới cũng không nói một tiếng để chị chuẩn bị thêm vài món ngon, thết đãi em chu đáo."

"Chị dâu, chị khách khí quá. Em đến đột ngột thế này đã quấy rối gia đình rồi." Văn Văn cười cười xin lỗi, quay đầu đúng lúc thấy Tả Á từ trong phòng ngủ đi ra, cô sửng sốt mấy giây, "Ơ…..Cô…..Xin chào, không ngờ lại gặp cô ở đây."

Tả Á cũng ngây người mấy giây, cô gái này nhìn rất quen, nghĩ kĩ lại, không phải là cô thư ký xinh đẹp của Kiều Trạch đây ư? Tầm mắt của cô không tự chủ được mà chuyển sang Kiều Trạch, chỉ thấy anh lạnh lùng nhìn lại cô, Tả Á vội vàng tránh tầm mắt.

Sao không khí lại đột nhiên trở nên lúng túng thế này?

Điền Văn Lệ cười giới thiệu: "Mọi người đến chào hỏi đi, đây là Tả Á, con gái của chị. Còn Văn Văn là thư kí đắc lực của Kiều Trạch, là người rất tài giỏi."

Tả Á và Tình Văn lễ phép chào hỏi lẫn nhau.

"Đúng rồi, ăn cơm thôi, mọi người đi rửa tay ăn cơm trước đã." Tả Á cười nói xong liền đi vào trong bếp, giúp thím Tường bưng đồ ăn ra ngoài.

Bữa cơm tối nay có thêm Văn Văn, Tả Á ngồi cạnh mẹ, còn Văn Văn thì ngồi kế bên Kiều Trạch. Kiều Trạch trước sau vẫn im lặng, Văn Văn lại rất hoạt bát cởi mở, thỉnh thoảng còn cười nói với Kiều Vân và Điền Văn Lệ, bộ dạng nhỏ bé yếu ớt, không giống kiểu phụ nữ lão luyện trên thương trường chút nào.

Tả Á từng gặp Tình Văn hai lần, nhưng cô cũng chỉ coi Văn Văn là thư kí của Kiều Trạch mà thôi. Nhưng nãy giờ quan sát cô ta, cô lại cảm thấy cô ta không đơn giản như thế. Tả Á luôn cảm thấy lúc Tình Văn nhìn cô cười, ánh mắt cô ta lạnh lùng, khiêu khích, thậm chí mang theo một chút đắc ý, còn khi nhìn Kiều Trạch, ánh mắt của cô ta lại rất dịu dàng, giống như Kiều Trạch là cả thế giới của cô ta vậy.

Tả Á đột nhiên nhận ra, người phụ nữ xinh đẹp trước mắt này cô đã gặp từ rất lâu rồi. Nhiều năm về trước, cô và Chung Dương cùng hội bạn bè tụ hội tại khách sạn, đã nhìn Kiều Trạch, còn có một cô gái xinh đẹp đi bên cạnh anh nữa, lúc ấy cô cảm thấy cô gái kia đẹp đến chói mắt, rất xứng đôi với Kiều Trạch.

Cô vẫn còn nhớ rõ lúc ấy cô đã gọi Kiều Trạch lại chào hỏi, Kiều Trạch lại quay đầu nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo, thái độ lạnh lùng khi ấy của anh đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ ràng. Thảo nào cô luôn cảm thấy người phụ nữ có mái tóc như tảo biển này nhìn rất quen, thì

ra cô ta chính là cô gái đi cùng Kiều Trạch năm ấy. Không biết vì sao sao giờ khắc này cô đột nhiên nhớ ra cô ta, có lẽ là bởi vì ánh mắt Tình Văn nhìn cô, nhìn Kiều Trạch giống năm đó như đúc.

Bữa cơm hôm nay có lẽ do quá mải suy nghĩ nên Tả Á không cảm nhận được mùi vị gì. Ăn cơm xong, mọi người lại tán gẫu một lát, dĩ nhiên Kiều Trạch không tham gia cũng không có hứng thú nói chuyện phiếm, anh về phòng ngủ xem tài liệu, hoặc làm việc của mình.

Thời gian cũng không còn sớm, Tình Văn cũng phải về rồi, cô nhìn quanh tìm bóng dáng Kiều Trạch. Kiều Vân cười cười đi gọi Kiều Trạch đã thấy anh nghiêng người trên ghế sofa mà ngủ thiếp đi. Thằng bé gầy và đen đi, nó quá mệt mỏi rồi, làm việc cứ như đang liều mạng vậy, có lẽ nó muốn lao đầu vào công việc để quên…..Ba Kiều khép cửa phòng Kiều Trạch, quay lại phòng khách, xin lỗi Tình Văn: "Có lẽ do gần đây Kiều Trạch mệt mỏi quá nên đã ngủ thiếp đi mất rồi."

"Không sao đâu ạ! Anh Kiều, chị dâu, hai người cũng đi nghỉ sớm đi ạ, em xin phép về, có thời gian em sẽ lại đến thăm hai người."

Kiều Vân nói: "Để anh bảo tài xế đưa em về, tối muộn thế này con gái đi một mình không an toàn."

"Không cần đâu ạ, xe taxi rất tiện, ra cửa là có rồi, không phiền hai anh chị nữa. Ngủ ngon!" Tình Văn nói xong liền xoay người đi ra cửa, thay giầy, đang định rời đi, Kiều Vân lại nói: "Tiểu Á, con đi tiễn Tình Văn đi."

"A, được ạ!"

Tả Á đưa Tình Văn xuống lầu, đến cửa chung cư bắt xe, Tình Văn đột lại nhiên nói với Tả Á: "Tôi quen Kiều Trạch từ nhỏ, có lẽ là quen biết anh ấy sớm hơn cô vài năm, cũng vẫn luôn sùng bái anh."

"Thật sao?" Tả Á nở nụ cười, không làm sao cảm thấy hứng thú nổi với loại đề tài này.

"Tôi cứ tưởng rằng mình sẽ trở thành cô dâu của anhấy, nhưng không ngờ cô dâu không phải là tôi. Tôi vẫn sẽ luôn bên cạnh anh ấy chờ đợi, hi vọng có một ngày có thể thay thế được vị trí của cô, trở thành vợ của Kiều Trạch. Ông trời thật có mắt đã cho tôi cơ hội này. Tả Á, mặc dù hai người đã ly hôn, nhưng khó tránh khỏi sẽ chạm mặt nhau, thậm chí cùng ở chung dưới một mái nhà, tôi ghen tỵ với cô lắm, cô biết không?"

Tả Á chau mày nói: "Tôi thích người nói chuyện thẳng thắn, có điều cô không cần phải ghen tị với tôi, bởi vì, tôi không còn quan hệ gì với anh ta cả. Khuya lắm rồi, cô nên về nhà nghỉ ngơi cho sớm, ngày mai không phải đi làm à?"

"Ừ, ngày mai còn phải đi làm nữa. Nhưng tôi vẫn muốn nói, cô đã lựa chọn vứt bỏ, cho dù về sau có xảy ra chuyện gì hi vọng cô sẽ không quay đầu lại, bởi vì người đã vứt bỏ thì không xứng đáng lại có được."

“Những lời này tuy rằng rất buồn cười, nhưng mà…..” Tả Á lạnh lùng cười cười nói, “… có câu quay đầu là bờ, nhưng tôi nghĩ trong tình cảm khi quay đầu lại thì bờ đã đi rồi, cho nên quay đầu lại cũng không còn ý nghĩa gì nữa, việc không có ý nghĩa, tôi sẽ khônglàm.”

Vẻ mặt Tình Văn rạng rỡ động lòng người như vừa xin được một lá bùa bình an, cô vốn không hề tự tin, không phải vì cô thua kém Tả Á, mà bởi vì tình cảm của Kiều Trạch với Tả Á rất kiên định.

Cô muốn biết suy nghĩ của Tả Á, chỉ cần Tả Á không lay chuyển, Kiều Trạch cũng sẽ không bao giờ có cơ hội quay lại với Tả Á nữa, hiện tại, Tả Á vứt bỏ Kiều Trạch không phải kích động nhất thời, mà là mãi mãi.

“Hẹn gặp lại!”

Nụ cười của Tình Văn nhàn nhạt, khóe môi cong lên, bắt xe, rời đi.

Khi Tả Á về đến nhà, phòng khách đã trống không, cô ngồi trên sofa trong khách an tĩnh hồi lâu, không biết đang suy nghĩ cái gì, cũng có thể là đầu óc trống rỗng, sau một lúc mới đứng dậy, đi tắm. Trong khi tắm, cô đột nhiên nhớ đến Kiều Trạch và đoạn video kia. Cô vội lau khô thân thể, mặc áo ngủ vào, ra khỏi phòng tắm, rón rén đi tới trước cửa phòng Kiều Trạch.

Nhẹ nhàng đẩy cửa mở ra một khe hở, cô cố gắng nhìn vào bên trong thấy Kiều Trạch vẫn mặc nguyên bộ quần áo khi trở về, đang nằm nghiêng trên ghế sofa, nhắm mắt lại như đang ngủ, áo vest của anh đang vắt trên tay vịn ghế sofa. Lòng Tả Á cháy lên ngọn lửa hy vọng, cô nhẹ nhàng đẩy cửa ra đủ cho thân thể mình lách qua được, rón rén đi tới cạnh Kiều Trạch, đứng ở phía sau ghế sofa như kẻ trộm, kéo áo vest của anh xuống, sờ loạn một hồi tìm điện thoại di động của anh.

Không có, không có, Tả Á nôn nóng đến sắp phát điên, ngẩng đầu nhìn khắp căn phòng, xem anh có để bên ngoài hay không, nhưng vẫn không thấy, cuối cùng tầm mắt cô rơi vào túi quần anh, khẽ phồng lên, nói không chừng là điện thoại di động thân yêu, Tả Á thận trọng khom lưng đi đến, vươn tay, dùng hai ngón tay thon dài cẩn thận đưa vào, dường như đụng vào thứ gì đó, cô thọc tay vào sâu hơn, oa, gắp được rồi, cô kích động gắp di động ra, cầm trong bàn tay, cúi thật thấp người ngồi ở phía sau tay vịn, cúi đầu tìm kiếm đoạn video kia.

Điện thoại di động của Kiều Trạch thao tác thực sự rất khó, tốn sức mày mò rất lâu, cuối cùng Tả Á cũng tìm được đoạn video kia, chính là đoạn mà cô đang nhảy vũ điệu bốc lửa, người dán sát vào người đàn ông nào đó trong quán rượu hôm trước, uốn éo, khêu gợi, nóng bỏng như đang bùng cháy, Tả Á vội vàng ấn phím xóa, thủ tiêu đi, ok rồi, vĩnh viễn cắt đứt với tai họa về sau rồi, hà hà.

Cô mừng thầm vì đã thực hiện được mong muốn, đang định cất điện thoại vào trong túi áo vest của Kiều Trạch, tay lại bị người nào đó bắt được, thân thể chúi về phía trước, nhào ngay

vào bờ ngực rắn chắc, cô hốt hoảng ngẩng đầu, đối diện với con ngươi thâm trầm của Kiều Trạch.

"Đang làm gì thế?" Tròng mắt đen của anh nhìn cô, vẻ mặt lãnh đạm không thấy được bất kỳ cảm xúc nào, hai cánh tay như làm bằng sắt, ôm cô thật chặt, Tả Á lúng túng, "Tôi…..tôi….."

Kiều Trạch lật người, đè lên thân thể mềm mại của Tả Á, nhìn cô uy hiếp, mặt cũng ghé sát lại, "Chẳng lẽ…em thấy cô đơn sao?"

"Đi chết đi!" Tả Á quên bản thân có tật giật mình, hoàn hồn, ra sức vùng vẫy.

Một tay Kiều Trạch túm lấy tay cô, tay kia không chút khách khí đặt ở trước bờ ngực mềm mại cô, lạnh lùng nói: "Muốn thì cứ nói thẳng đi!"

Chương 20: Lời cầu hôn bất ngờ

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tả Á đỏ bừng lên, trợn to hai mắt nhìn Kiều Trạch, lắp ba lắp bắp nói: "Anh dám…! Chúng ta đã ly hôn rồi, anh còn dám đụng vào tôi, tôi…..tôi….tôi sẽ…"

"Em sẽ thế nào?" Kiều Trạch lạnh lùng nhìn khuôn mặt đỏ ửng, phùng lên vì tức giận của Tả Á, khuôn mặt xinh đẹp vì tức giận mà phùng lên, cực kỳ đáng yêu, vẻ mặt này giống hệt như lần đầu tiên anh gặp cô, khắc sâu vào trong trí nhớ, không thể quên được.

Ánh mắt sáng quắc của Kiều Trạch dường như muốn đục một cái lỗ trên mặt Tả Á, Tả Á ưỡn ngực vùng vẫy tức giận nói: "Anh dám xâm phạm tôi…tôi…..Tôi sẽ đi kiện anh!"

"Kiện anh?" Kiều Trạch cười lạnh, khuôn mặt lãnh đạm anh tuấn của anh càng ghé sát lại, hơi thở nam tính nóng rực phả lên trên mặt cô, lạnh giọng hỏi: "Em kiện anh cái gì?"

"Kiện anh…..kiện anh….." Tả Á không cách nào nói được ra hai chữ "Cưỡng hiếp", đành phải nuốt lại lời định nói, lại vùng vẫy thế nào cũng không thoát được Kiều Trạch chỉ có thể cắn môi, không phục mà quay đầu đi, trong mắt ngấn lệ.

Kiều Trạch nhìn thấy những giọt nước mắt uất ức của Tả Á, mắt anh khẽ trầm xuống mang theo vẻ giễu cợt nhìn cô, vươn tay giật lại điện thoại di động của mình trong tay cô, quơ qua quơ lại ở trước mặt cô, lạnh nhạt nói: "Anh chỉ muốn….điện thoại di động của anh thôi. Người có thể lên giường với anh chỉ có thể là vợ anh!" Nói xong anh buông Tả Á ra, đứng dậy tháo cà vạt, cởi áo sơ mi, bước vào phòng tắm.

Tả Á đột nhiên được thả ra, luống cuống đứng dậy, xấu hổ nhìn theo bóng lưng của Kiều Trạch, vung nắm đấm về phía bóng lưng anh, tức giận không nói nên lời.

Anh ta mới vừa nói "Muốn thì cứ nói thẳng!" là đang nói điện thoại di động của anh ta sao? Nhưng rõ ràng tay anh ta đặt lên ngực mình mà. Nghe anh ta nói làm như mình có suy nghĩ xấu xa mà hiểu lầm ý của anh ta vậy, thật đúng là một tên đàn ông lạnh lùng xấu xa. Tả Á vô cùng tức giận, nhưng nghĩ đến mục đích của mình đã hoàn thành,cái đoạn video đáng xấu hổ kia đã được xóa bỏ, cần gì phải nói gì với anh ta để chuốc lấy nhục nhã nữa, nếu nói về sự độc miệng mình còn kém xa Kiều Trạch, cho nên hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi, tốt nhất vẫn nên trở về phòng ngủ là hơn.

Một đêm không gặp ác mộng.

Sáng hôm sau, lúc Tả Á còn đang ngủ thì tiếng chuông điện thoại di động đột ngột vang lên, phá vỡ giấc ngủ của cô. Cô mơ mơ màng màng ôm gối che đầu, bịt tai, nhưng âm thanh kia vẫn vang lên không dứt.

Cuối cùng Tả Á cũng đành phải bất đắc dĩ mở mắt ra, đưa tay lục lọi trên tủ đầu giường, đôi mắt lờ đờ ngái ngủ định tắt di động đi, nhưng vừa hé mắt ra thì chợt thấy được một đoạn video "Đặc sắc" đang hiển thị trên màn hình.

Ai làm chuyện này thế? Điện thoại di động của cô chưa bao giờ cài đặt chức năng này cả. Vẻ ngái ngủ trên mặt Tả Á dần dần biến mất, bởi vì cô nhìn thấy rất rõ ràng, đoạn video đang phát trên điện thoại của cô chính là đoạn video mà cô mới xóa trong máy Kiều Trạch hôm qua. Nhìn kĩ lại một lần nữa cô chỉ hận không thể đập đầu vào đâu đó chết quách đi.

Tả Á buồn bực thở dài, chuyện gì xảy ra thế này? Không phải cô đã xóa đoạn video đó đi rồi sao? Chẳng lẽ Kiều Trạch còn lưu ở chỗ khác nữa? Nhưng sao nó lại có thể xuất hiện trong điện thoại của cô được? Kiều Trạch, tên đàn ông khốn kiếp, chẳng lẽ anh ta còn lưu lại trong máy vi tính, hơn nữa ban đêm trong khi cô ngủ không biết trời đất gì còn lẻn vào phòng lấy điện thoại di động của cô?…..Tả Á khóc không ra nước mắt, nhìn vào điện thoại mà nguyền rủa anh: "Kiều Trạch, cái đồ lưu manh nhà anh, tôi nguyền rủa anh đi xe nổ bánh, uống nước lạnh tê răng, đi nhà cầu quên mang giấy vệ sinh, đi trên đất bị ngã…..! !"

"Khụ khụ, Tiểu Á, sao lại tức giận như vậy?"

Miệng Tả Á há to không khép lại được, lắp ba lắp bắp nói: "Ông…..ông nội!"

"Đúng vậy, sao lại rảnh rỗi ngồi đó nguyền rủa người khác như vậy…Mau ra đây đi dạo với ông nào, nhân tiện làm tiêu tan tức giận trong người."

Tả Á xấu hổ sắp chết, vội nói: "Vâng, vâng, ông nội chờ con một lát, con lập tức ra liền."

Kiều Trạch, tôi bị anh hại chết rồi, vẻ mặt Tả Á như đưa đám, không biết phải đối mặt với ông nội thân yêu của mình như thế nào…..

**

Sau sự kiện Video đó, Tả Á có gọi điện thoại cho Mạch Tử thì biết được Mạch Tử đã quay lại với A Long, nhưng dù thế nào thì tình cảm giữa hai người bọn họ đã có vết rạn nứt, hiểu lầm nhau quả thật rất đau khổ, Tả Á chỉ biết yên lặng chúc phúc cho bọn họ, chỉ mong bọn họ biết quý trọng lẫn nhau, cùng nhau sống thật hạnh phúc, có như vậy vết nứt tình cảm kia mới có thể dần dần biến mất.

Cô cũng đã thương lượng với mẹ mình và dượng Kiều, được bọn họ đồng ý, cô lập tức trở về cái ổ nhỏ của mình. Nơi này rất yên tĩnh, không phải nhìn thấy cái mặt lạnh như băng của Kiều Trạch, cũng không có bất kỳ dính dáng nào với anh nữa, thanh thản yên bình sống cuộc sống của mình. Cô cùng tìm được công việc mình yêu thích, mặc dù tiền lương không nhiều lắm, nhưng cũng đủ dùng. Còn Kiều Trạch cũng dường như biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của cô. Hàng ngày đi làm rồi trở về nhà, cô được trở lại cuộc sống của chính mình, đơn giản, vui vẻ, nhưng hình như vẫn lại thiếu vắng đi cái gì đó.

Nửa tháng nay cô cũng không liên lạc với Chung Dương. Kể từ lần hai người cùng nhau ăn

lẩu từ nửa tháng trước cô không hề gặp lại anh. Cô do dự rất lâu mới dám gọi điện thoại cho anh, nhưng mà điện thoại anh lại tắt máy, cô đành phải gửi cho anh một tin nhắn, hỏi anh dạo này thế nào, nhận được tin nhắn này thì gọi lại cho cô. Tả Á bắt đầu cảm thấy lo lắng, ăn không ngon, ngủ cũng không yên, giống như người mất hồn vậy.

Chủ nhật, Tả Á ở nhà đọc sách, lướt mạng để giết thời gian, tới buổi trưa cô cảm thấy đói bụng nên đi tới tủ lạnh tìm xem có gì ăn không, nhưng mà tủ lạnh lại trống trơn, cho nên cô đành phải thay quần áo, đi ra ngoài mua chút đồ về làm cơm trưa, nhưng mới vừa cầm lấy tiền và túi xách chuẩn bị đi ra cửa thì chuông cửa lại đột nhiên vang lên.

Tả Á đi tới nhòm qua khe cửa lại thấy nhìn được một người đàn ông đang mệt mỏi cúi đầu đứng trước cửa, trái tim Tả Á chợt nhảy vọt lên, vội vàng mở cửa, nhìn người đang đứng trước cửa nhà mình, lòng cô đau nhói, cô không nhịn được mà giơ tay sờ lên khuôn mặt tiều tụy của anh, "Chung Dương, anh sao thế? Sao lại thành thế này?"

Chung Dương mỉm cười, cầm lấy bàn tay của cô kéo cả người cô vào trong lồng ngực mình, ôm cô đi vào trong nhà, cúi đầu hôn lên trán cô một cái, bờ môi nứt nẻ cùng với râu ria lởm chởm đâm vào da cô.

"Cho anh ngủ lại chỗ này được không?"

Không đợi Tả Á trả lời, Chung Dương đã buông cô ra đi vào phòng ngủ, bóng dáng cao lớn uể oải mệt mỏi của anh ngã xuống giường cô, cũng không còn hơi sức nói thêm câu nào đã nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Tả Á đi tới bên giường, nhìn vẻ mặt tiều tụy mệt mỏi của Chung Dương, cô khom lưng xuống đắp chăn cho anh, cô không hiểu được, thường ngày tinh thần anh luôn rất vui vẻ, tại sao hôm nay lại tiều tụy như vậy, nửa tháng không thấy anh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chung Dương ngủ một giấc thẳng tới 6 giờ chiều, khi tỉnh lại cảm thấy tinh thần rất nhẹ nhàng khoan khoái. Anh chợt giật mình, nhưng rồi lại cảm thấy trong lòng ấm áp vì đây chính là phòng của Tả Á, trong không khí tràn đầy hương vị của cô, trên chăn đệm cũng đều là hương thơm thuộc về riêng cô. Tham luyến một giây anh lại nóng lòng tìm kiếm bóng dáng của Tả Á. Anh xoay người xuống giường, đi ra khỏi phòng ngủ, chợt nghe thấy có tiếng động trong phòng bếp.

Anh đi lại liền thấy Tả Á đang đeo tạp dề, vừa nhìn sách dạy nấu ăn vừa thêm gia vị vào trong nồi, cô nấu rất chuyên chú, thậm chí không nhận ra được sự xuất hiện của anh. Cảm giác ấm áp dâng đầy trong lòng. Chung Dương cảm nhận được lúc này hạnh phúc đang trong tầm tay anh, anh chỉ cần dùng trái tim mình, anh chỉ cần cố gắng hết sức mà nắm lấy thật chặt thôi. Anh tuyệt đối sẽ không để vuột mất hạnh phúc trong tầm tay mình một lần nữa. Anh không nhịn được mà đi tới, ôm Tả Á vào trong lòng. Tả Á giật mình hô nhỏ, quay đầu lại nhìn Chung Dương, "Đi rửa mặt đi, cơm xong ngay đây."

Chung Dương khom lưng xuống đặt cằm mình lên vai Tả Á, anh không nói gì nhưngcũng

thể kìm được lòng mình mà hôn vào má Tả Á một cái, Tả Á vội đẩy anh ra, thúc giục: "Nhanh đi, nếu không lát nữa không có cơm ăn đâu."

"Được rồi mà, anh đi ngay." Cuối cùng Chung Dương cũng buông Tả Á ra, xoay người ra khỏi phòng bếp đi vào toilet, anh nhìn thấy trên bồn rửa tay có để dao cạo râu mới, chắc hẳn đó là mua cho anh, bao lâu rồi Tả Á chưa mua cho anh những đồ dùng hằng ngày như vậy.

Anh dùng dao cạo râu mới cô mua, vui vẻ cạo sạch sẽ râu ria trên mặt, sau khi rửa mặt liền lấy lại được vẻ đẹp trai thường ngày, tinh thần sảng khoái đi tới phòng khách, mà lúc này Tả Á cũng đã dọn xong thức ăn lên trên bàn, Chung Dương đi tới đưa tay ôm lấy Tả Á, cười nói: "Bé cưng, cực khổ cho em rồi, hôn một cái làm phần thưởng."

Bé cưng, hai chữ này anh chỉ vô tình nói ra, nhưng với Tả Á lại giống như người yêu xa cách bao lâu đột nhiên xuất hiện ở trước mắt mình, nụ hôn của Chung Dương còn chưa đặt xuống lại chợt kinh ngạc nhìn Tả Á, trong mắt cô loáng thoáng những giọt nước mắt nhưng cô lại cố gắng che giấu, cúi đầu nói: "Ăn cơm đi, nguội hết rồi."

Sau khi ăn xong, Chung Dương lái xe chở Tả Á đi dạo bờ biển, xe đỗ ở bên đường, đèn xe sáng rọi theo bóng dáng người phụ nữ, gió biển lành lạnh thổi qua khiến người ta trở nên tỉnh táo, trong bóng đêm, Tả Á hơi rụt cổ lại, nhìn Chung Dương khó hiểu: "Lạnh quá, sao đột nhiên lại tới nơi này?"

"Muốn dẫn em ra biển thôi. Thế nào? Lãng mạn chứ?" Chung Dương nói xong liền dắt tay cô đi qua con đường nhỏ lát gỗ, đi tới một chiếc thuyền, ôm cô bước lên tấm ván rồi đi lên thuyền, "Chung Dương, rốt cuộc anh muốn làm gì? Lạnh quá, em muốn về nhà." Ban đêm biển rộng mênh mông khiến Tả Á có chút sợ hãi.

Chung Dương ôm lấy Tả Á đi lên boong thuyền, đưa tay bịt mắt cô, anh cúi đầu nói, tiếng nói trầm thấp vang lên bên tai cô: "Tả Á, anh đã hủy bỏ hôn ước với Lô Hi rồi!"

Tả Á còn chưa kịp tiêu hóa lời nói của Chung Dương thì anh đã buông bàn tay đang che mắt cô ra, trước mắt đột nhiên sáng ngời, khắp thuyền lấp lánh ánh sáng khiến cô chói mắt. Rất nhiều hoa màu đỏ giăng kín mạn thuyền, giống như là giấc mơ trong những câu chuyện cổ tích vậy. Tả Á ngẩn người, trong lúc nhất thời không nói nên lời, chỉ ngơ ngác nhìn quanh.

Chung Dương lại đột nhiên quỳ một gối xuống trước mặt cô, bàn tay lạnh lẽo cầm lấy tay cô thật chặt, đôi mắt thâm tình mong mỏi nhìn cô, căng thẳng nói: "Tả Á, gả cho anh đi, làm cô dâu của anh, em đồng ý không?"

Tim Tả Á đập như đánh trống, Chung Dương đang cầu hôn với mình, anh ấy đang cầu hôn mình! Cô cười hạnh phúc, nước mắt xúc động vui sướng dâng lên trong mắt, trái tim cô muốn nói em đồng ý, nhưng bất chợt trong đầu cô lại lóe lên một suy nghĩ, bước chân liền lui về phía sau, lắc đầu, "Không…..em không thể…..Chung Dương…..em không thể."

Chung Dương nắm tay cô thật chặt, không cho cô lùi về phía sau, đứng dậy ôm cô vào

ngực, vội vàng nói: "Nói cho anh biết, tại sao lại không thể. Có phải em không muốn ở bên anh không? Bây giờ đã không còn ai có thể ngăn cản chúng ta được nữa rồi, anh đã hủy hôn với Lô Hi, còn em cũng đã ly hôn, tại sao hai chúng ta lại không thể ở bên nhau…..?"

"Nhưng cô ấy đã có con với anh, đứa bé vô tội!" Lòng Tả Á đau nhói khi nói ra những lời này, đứa bé là con của Chung Dương, nó vô tội. Cô hiểu rất rõ cái cảm giác phải chịu sau khi lựa chọn vứt bỏ đau khổ, dằn vặt, khiến người ta hối hận đến thế nào.

"Đứa bé?" Mắt Chung Dương trầm xuống, cau mày hỏi: "Em nghe ai nói bậy bạ vậy? Lô Hi đi tìm em, nói với em như vậy à?"

Tả Á hoảng sợ vội lắc đầu: "Không, không phải vậy."

Lông mày Chung Dương nhăn lại, suy nghĩ một chút, lại nói: "Người nhà anh đi tìm em đúng không? Bọn họ đã nói gì, nói anh và Lô Hi đã có con sao? Rồi bắt em rời bỏ anh?"

Tả Á không trả lời, nhưng đáp án đã rất rõ ràng, Chung Dương ôm thật chặt Tả Á, không nhịn được mà cắn mũi cô, "Đồ ngốc, làm sao cô ta có thể có con với anh được. Thì ra là vì vậy mà em nhất quyết từ chối anh sao? Có phải anh nên đánh cái mông của em không hả? Về sau ngoại trừ lời nói của anh ra, ai cũng không được tin, biết không?"

"Nhưng….."

Chung Dương cắt đứt sự do dự của Tả Á, kiên định nói: "Tiểu Á, tin tưởng anh, bây giờ không có ai có thể ngăn trở chúng ta ở bên nhau được nữa, cho dù là ba mẹ của anh cũng không thể. Chuyện đã đi đến nước này, bọn họ sẽ không cản trở chúng ta nữa."

"Nhưng, Chung Dương, như vậy sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của anh và gia đình, sẽ khiến anh và công ty rơi vào khó khăn, mà em lại không thể giúp gì được cho anh cả, chỉ biết mang lại phiền phức cho anh thôi, em không muốn như vậy…..Em không thể khiến anh phải chịu áp lực lớn như thế được." Tả Á khổ sở nói xong, phiền lòng không dứt, rốt cuộc cô đã biết được tại sao lâu như vậy không thấy bóng dáng của anh đâu cả, tại sao anh lại trở nên tiều tụy như vậy, mấy ngày qua nhất định là anh phải đối mặt với rất nhiều khó khăn, phải chịu rất nhiều áp lực.

"Không có, không có khó khăn gì cả. Chuyện khó khăn hơn nữa anh cũng nhất định sẽ có cách giải quyết. Chuyện khiến anh lo lắng nhất chính là em không chịu ở bên anh, Tiểu Á, anh muốn nghe em nói em yêu anh, nói em muốn được ở bên anh. Chỉ cần chúng ta kiên định tiến về phía trước, không lùi bước, không trốn tránh thì nhất định chúng ta sẽ có thể được ở bên nhau. Tiểu Á, rốt cuộc em đang do dự cái gì?" Chung Dương vội vàng nói, sau lại nhướn mày nói tiếp: "Có phải em muốn anh quỳ xuống lần nữa không? Nếu vậy anh sẽ làm lại lần nữa. Nhưng mà, bé ngốc này, tỉnh táo lại cho anh, rõ ràng đây là anh đang cầu hôn em mà, phải phân biệt rõ tình huống chứ, ok?" Chung Dương vừa nói vừa quỳ một chân xuống, dưới ánh đèn sáng chói anh giống như một hoàng tử anh tuấn đang tỏ tình với nàng công chúa của mình.

Chỉ cần kiên định bước về phía trước, thì tình yêu của họ có thể tiếp tục, bọn họ sẽ được ở bên nhau. Chung Dương anh đã đi trước một bước, cô còn do dự cái gì nữa?

Đúng vậy, cô đang do dự cái gì, tâm tư vốn đang rối rắm của Tả Á bị câu nói của Chung Dương làm ta biến, cô cũng kiên định tình cảm của bản thân, nhíu mày giả vờ tức giận nói: "Nếu như em ngu ngốc, anh lấy em làm gì, đi tìm cô nàng thông minh của anh mà cầu hôn đi!"

Chung Dương thuận thế bắt được đôi tay nhỏ bé lạnh giá của Tả Á, nhanh nhẹn đeo nhẫn vào tay cô, đắc ý nói: "Anh vẫn thích ngu ngốc mà, lần này em đã bị anh giữ chặt rồi, xem em còn chạy trốn được không!"

Tả Á nhăn mặt, khinh thường nói: "Anh mới ngu ngốc đó, em cũng đâu có dùng tay để đi."

Chung Dương cúi đầu che đi cái miệng nhỏ nhắn đang lảm nhảm của Tả Á, nhỏ giọng nói: "Em đúng là rất ngốc, thứ anh muốn giữ là trái tim của em. Tiểu Á, từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, dù cho có gặp phải khó khăn gì đi nữa, chúng ta cũng đều phải cùng nhau đối mặt, không bao giờ buông tay nhau ra nữa."

Tả Á cảm giác Chung Dương đang lo lắng chờ đợi cô trả lời, bọn họ đã từng chia tay trong đau khổ, giống như chim sợ ná, cho nên bọn họ cần cho nhau một lời cam kết, "Chúng ta không bao giờ chia tay nhau nữa, cho dù có gặp phải khó khăn gì, chúng ta cũng phải cùng nhau vượt qua, cùng nhau dũng cảm đối mặt."

Chương 21: Lòng anh đau nhói

Tả Á đồng ý lời cầu hôn của Chung Dương! Trong khoảnh khắc đó, cô đã rất do dự, cũng rất mâu thuẫn, cô biết áp lực từ phía người nhà Chung Dương là rất lớn, cô muốn vào được nhà họ Chung thật sự sẽ rất khó khăn. Nhưng cô kiên trì bao lâu nay không phải đều vì tình yêu của mình sao? Đoạn tình cảm tưởng đã mất đi nay lại lấy lại được của cô và Chung Dương càng khiến cho cô quý trọng cơ hội này. Đúng như Chung Dương nói, cho dù về sau có gặp khó khăn gì đi nữa, bọn họ cũng sẽ cùng nhau đối mặt, cùng nhau vượt qua, cho nên cô không do dự nữa mà nhận lấy chiếc nhẫn cầu hôn của Chung Dương.

Đã bốn, năm ngày kể từ ngày Chung Dương cầu hôn cô, trừ lúc làm việc, thời gian rảnh rỗi bọn họ sẽ nắm tay nhau đi dạo phố, cùng ăn kem, cùng nhau đi xem phim, không để tâm những chuyện không vui nữa, mà chỉ hưởng thụ khoảng thời gian tốt đẹp bên nhau. Đây thật sự giống như một giấc mơ, cuối cùng nguyện vọng của bọn họ cũng đã được thực hiện.

Bọn họ như được trở lại ngày trước, những tháng năm không có lo lắng, không có buồn phiền, không có áp lực, chỉ có tình yêu tồn tại. Nếu như lúc này bão táp có tới, bọn họ cũng sẵn sàng đối mặt với tất cả. Tình cảm giữa hai người dường như đã trở lại như ngày xưa, vốn đã rất ngọt ngào, nay trải qua những gột rửa của thời gian mà càng trở nên bền chắc, nhưng dường như lại thiếu đi chút gì đó, có lẽ là một chút vật cản trong tình yêu của bọn họ.

Hai người trao đổi với nhau và quyết định sang năm sau sẽ nói chuyện kết hôn với người nhà, lúc này trước tiên phải chuẩn bị đón năm mới cho tốt đã. Bọn họ cũng biết muốn kết hôn sẽ gặp phải trở ngại rất lớn, nói không chừng có thể khiến bọn họ chia xa, tất cả đều không có cách nào đoán trước được, cho nên cũng không cần nghĩ đến nữa.

Một ngày mới đến, cũng là khởi đầu năm mới, hôm nay là ngày mùng 1 tháng 1, Tết Nguyên Đán, hôm nay Tả Á đã có hẹn vớiChung Dương, cho nên trước tiên cô đến thăm ba cùng ông nội. Nhưng cô chỉ tới một lát sau đó liền rời đi ngay, bởi vì cô không có hứng thú với bộ mặt của bà mẹ ghẻ.

Tả Á vừa bước ra khỏi nhà của Tả Quốc Cường chợt nhận được điện thoại của Điền Văn Lệ, gọi cô trở về ăn cơm, Tả Á bắt taxi đi tới chỗ mẹ, trên đường xe rất nhiều, cho nên phải rất lâu cô mới về đến nhà.

Lúc Tả Á xuống xe đang định đi lên lầu thì lại nhận được điện thoại của Chung Dương, người đàn ông lớn đầu như thế rồi mà còn ăn dấm chua với người nhà cô, bởi vì hôm nay ban ngày cô thuộc về người nhà không thể ở bên cạnh anh được, cho nên Chung Dương muốn buổi tối cô đi ăn hải sản với anh. Tả Á bật cười, người đàn ông này có lúc lại giống như đứa con nít vậy, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy rất ngọt ngào, cuối cùng cũng vẫn đồng ý đi với anh.

"Mẹ, con đã về!" Vào đến nhà, Tả Á đứng trước cửa đổi giày, cũng nhẹ nhàng chào một

tiếng.

Điền Văn Lệ từ phòng ngủ đi ra ngoài, trên mắt đeo kính lão, cầm trong tay một tờ báo, hỏi: "Đi thăm ông nội rồi hả ?"

"Vâng, con qua rồi, ông nội rất khỏe, đang ăn Tết ở chỗ ba." Lần đầu tiên Tả Á nhìn thấy Điền Văn Lệ đeo kính, không nhịn được nói: "Mẹ, mẹ bị cận thị khi nào vậy, sao lúc trước con không thấy mẹ đeo kính bao giờ?"

"Đến tuổi của mẹ mà còn cận thị được à, mẹ cô đã già rồi, mắt cũng mờ rồi, nhìn tờ báo cũng không còn rõ nữa." Điền Văn Lệ lắc đầu nói: "Con người về già sẽ không còn làm được việc gì nữa, lúc còn trẻ không hề nghĩ tới một ngày mình sẽ già, cứ cho rằng sẽ mãi trẻ như vậy."

Già, đúng vậy, mọi người đều sẽ lớn lên, rồi cũng sẽ già, nhưng trong mắt Tả Á, mẹ vẫn là người phụ nữ xinh đẹp nhất, ở độ tuổi trung niên thì càng thêm mặn mà, mặc dù không còn trẻ nữa, nhưng bà vẫn rất đẹp.

Tả Á nhẹ nhàng đặt tay lên bả vai của Điền Văn Lệ, "Mẹ, mẹ không già chút nào cả, mẹ mà đi trên đường khẳng định mọi người sẽ nói là chị của con đó, tuyệt đối sẽ không nói là mẹ đâu."

Điền Văn Lệ cười nói: "Chỉ có con mới nói thế thôi, mẹ đây cũng không muốn trẻ mãi như thế, vậy chẳng phải là yêu tinh rồi sao, thôi nhanh đi rửa tay đi, một lát nữa rồi ăn cơm."

"Vâng." Tả Á đáp lời rồi chạy vào toilet, hỏi: "Dượng Kiều đâu rồi mẹ? Lại đi tìm người đánh cờ cùng rồi ạ?"

Điền Văn Lệ ngồi xuống ghế sofa, cầm chiếc áo len đặt trên bàn trà lên tiếp tục đan, "Hai anh em cùng đi ra ngoài hết rồi. Hôm qua dượng Kiều đánh cờ thua, về nhà vẫn thấy không phục, cho nên hôm nay Kiều Trạch vừa đến đã kéo đi báo thù rồi, chắc cũng chuẩn bị về rồi đấy. Sống đến tuổi này rồi mà đánh cờ còn kéo em trai đi giống như một đứa con nít vậy, thua còn đòi báo thù."

"Cái này gọi là cuộc sống mà mẹ, mẹ cũng nên làm chút gì đi, để giải trí, đừng ở nhà rầu rĩ nữa." Tả Á vừa nói vừa đi vào toilet, đang rửa tay thì nghe thấy có tiếng mở cửa, còn có tiếng cười sảng khoái của dượng Kiều: "Sảng khoái ghê, đây mới gọi là đánh hổ không rời anh em ruột thịt, đánh đã thật, để xem lần sau lão Lý còn có thể làm gì được nữa."

Tả Á đi ra ngoài, cười nói: "Dượng Kiều, làm gì mà giống như đi đánh giặc vậy, người ngoài không biết còn tưởng rằng dượng mới trở về từ chiến trường đấy ạ."

Kiều Vân cười ha hả nói: "Tiểu Á, con nói không sai, người ta nói thương trường như chiến trường, đánh cờ cũng tương tự như vậy."

Điền Văn Lệ cũng cười nói: "Được rồi, ông thắng mà không cần dùng võ, có bản lĩnh thì

tự mình đánh thắng đi, lần này đánh thắng công lao này cũng là của Kiều Trạch, ông ý à, cùng lắm chỉ được coi là hạng binh bét thôi. Được rồi, đừng lên mặt nữa, ăn cơm thôi."

Ba người cười nói, Kiều Trạch lại lặng im, tròng mắt đen nhìn bàn tay Tả Á, nhìn chằm chằm chiếc nhẫn lấp lánh trên tay cô. Ánh sáng của nó lạnh lẽo khiến cho anh đột nhiên quên cả hô hấp, trái tim nghẹn lại, đau đớn, thân thể cứng đờ đứng tại đó, người khác nói gì một chữ anh cũng nghe không được, chỉ có ánh sáng kia như kim châm đâm vào mắt, vào tim anh, đau nhói.

Điền Văn Lệ nhìn Kiều Trạch đang ngây người đứng một chỗ: "Kiều Trạch, còn đứng ngay ngốc ở đó làm gì vậy, mau đi rửa tay rồi ăn cơm."

Kiều Trạch xoay chiếc cổ cứng đờ của mình, chuyển tầm mắt nhìn về nơi khác, khẽ nhắm mắt lại, đi vào toilet. Anh mở vòi nước, vốc làn nước lạnh như băng lên mặt, ngẩng đầu nhìn mình trong gương, vẻ mặt đau khổ, hai mắt thâm quầng, đến bản thân anh cũng cảm thấy xa lạ. Anh giơ tay lên, mu bàn tay xoay về phía gương, trong gương phản chiếu hình ảnh một chiếc nhẫn trên ngón tay anh.

Đó là chiếc nhẫn kết hôn của anh và Tả Á, là một đôi với chiếc nhẫn của cô, trong hôn lễ hôm đó cô đã bỏ chạy nên anh không có cơ hội đeo nó vào tay cô.

Năm đó, khi anh đón cô từ trường học về nhà, sau lần đầu tiên anh muốn cô, mặc kệ là cô đồng ý hay không, anh vẫn cầm lấy tay cô, bắt đeo chiếc nhẫn này vào tay mình, cũng đồng thời đeo chiếc nhẫn vào tay Tả Á.

Nhưng cô bé Tả Á kia nào có chịu nghe lời, ngay ngày hôm sau đã tháo xuống, cô nói cô không có thói quen đeo nhẫn, ngón tay sẽ bị nhẫn cọ sát mà làm trầy da, anh nhìn ngón tay của cô, quả thật cô mới đeo có một ngày mà đã bị trầy da ra rồi, cho nên anh cũng không ép buộc cô phải đeo nữa.

Cô tháo ra nhưng anh vẫn luôn đeo, mà nay hai người đã ly hôn, anh cũng quên tháo nó ra. Nếu như không phải vừa rồi nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay Tả Á, anh đã quên mất mình vẫn còn đeo nhẫn cưới, giống như chiếc nhẫn này đã trở thành một phần thân thể của anh vậy.

Là quên hay là cố ý quên không muốn tháo ra? Quên, hay là cố ý, có còn quan trọng nữa sao? Cô đã không còn là người phụ nữ của anh, ngón tay của cô đã đeo nhẫn của người đàn ông khác, người đàn ông kia là ai không cần đoán cũng biết, chiếc nhẫn kia mang ý nghĩa gì, không cần suy nghĩ cũng đã rất rõ ràng. Hai người bọn họ đã quay lại với nhau, có lẽ không lâu sau họ sẽ cử hành hôn lễ.

Trái tim co rút dữ dội, đau đớn vô cùng. Kiều Trạch nắm chặt tay, chiếc nhẫn bị các ngón tay anh kẹp chặt lại dường như bị biến hình, ngón tay cũng bị chiếc nhẫn cấn đến đau nhức. Anh từ từ cúi đầu, vẻ mặt tràn đầy đau thương, giơ tay chạm vào chiếc nhẫn, tháo ra, anh còn đeo làm gì nữa, đã ly hôn, ly hôn rồi!

Chiếc nhẫn bị anh chậm rãi tháo ra, đến đầu ngón tay lại chợt dừng lại, dường như anh đang do dự, đang đấu tranh, rồi ngón tay thon dài lại khẽ chuyển động, anh không chút do dự đem chiếc nhẫn trở về chỗ cũ. Thói quen, thì vẫn là thói quen thôi.

Sau khi Kiều Trạch đi ra khỏi toilet, vẻ mặt đã bình tĩnh trở lại, con ngươi trong suốt lạnh lùng khiến không ai nhận ra được trong lòng anh đang đau đớn nhường nào. Bữa cơm trưa, mọi người cùng ăn rất vui vẻ, nói với nhau những câu chúc phúc, bởi vì là ngày Tết nên Tả Á và mọi người có uống chút rượu vang đỏ, mặc dù cô không say, nhưng cũng có chút chếnh choáng.

Tả Á mà uống rượu thì không phải say bất tỉnh nhân sự cũng là say khướt, nếu như chỉ uống một chút, không say khướt, không nói nhảm thì sẽ cảm thấy rất buồn ngủ, cho nên ăn cơm xong cô liền trở về phòng ngủ, còn dặn dò Điền Văn Lệ năm giờ đánh thức cô dậy.

Sau khi ăn xong đã là hơn một giờ. Tả Á ngủ một mạch đến hơn bốn giờ thì chuông điện thoại đột ngột vang lên. Điền Văn Lệ đang lấy mũ mắc trên kệ, chuẩn bị đi xem phim với Kiều Vân nghe thấy chuông điện thoại của Tả Á liền đi gọi cô dậy, nhưng lại thấy Tả Á đã lăn từ trên giường xuống dưới đất ngủ ngon lành từ khi nào, bà gọi mấy tiếng cô cũng không dậy, muốn kéo cô lên giường cũng không có sức, cho nên cuối cùng đành phải đi đến phòng sách gọi Kiều Trạch tới giúp.

Bởi vì Kiều Vân xuống dưới lấy xe trước đang không ngừng nhấn còi thúc giục, Điền Văn Lệ chỉ kịp nói mấy câu, sau đó để điện thoại trên bàn trà trong phòng khách rồi vội vã ra ngoài. Hai người định xem phim xong sẽ đi ăn tối dưới anh nến. Có thể nói Kiều Vân là người đàn ông rất lãng mạn, rất tốt, rất bao dung với Điền Văn Lệ.

Lúc Kiều Trạch vào phòng ngủ của Tả Á liền nhìn thấy cô nằm dưới đất ngủ ngon lành như một con heo ngốc nghếch. Anh đi tới rất chuyên nghiệp mà nhẹ nhàng bế tả Á từ dưới đất lên, khoảnh khắc ấy anh thậm chí cảm nhận được Tả Á vẫn còn thói quen ngả vào lồng ngực anh.

Đúng vậy, thói quen, sau khi cưới cô anh đã hình thành thói quen ôm cô ngủ, ngửi mùi hương của cô. Nhưng anh lại không cách nào quen được với cuộc sống không có cô trong mấy tháng nay, trái tim anh trống rỗng như sắp phát điên, nhưng anh vẫn phải cố hết sức đè nén xuống để không đi gặp cô, không quấy rầy cuộc sống của cô nữa. Giờ khắc này, anh chỉ muốn ôm cô thêm một lát, tham lam cảm nhận sự mềm mại và nhiệt độ của cơ thể cô.

Anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường, mái tóc dài của cô lướt qua mu bàn tay anh, vương lại mùi hương quen thuộc. Anh đắp chăn cho cô, sau đó ngồi xuống bên giường ngắm nhìn cô. Đã bao lâu anh không được ngắm cô ngủ rồi, dường như là rất lâu, lâu đến nỗi mỗi khi anh nhớ lại đều cảm thấy rất đau lòng.

Tay anh không kiềm chế được mà chạm vào mắt cô, lông mi, gương mặt, lỗ mũi, còn cả đôi môi này, tầm mắt anh rơi vào chiếc nhẫn trên ngón tay cô, trái tim lại co rút đau đớn. Anh

ép buộc mình phải thu tay lại, rồi đột nhiên đứng dậy loạng choạng rời khỏi phòng ngủ của cô.

Anh sẽ phát điên mất!

Khi Tả Á tỉnh lại cảm thấy rất uể oải, sau khi tỉnh táo lại cô nhận ra trong phòng tối đen như mực, cô lắc lắc đầu, ngồi bật dậy, không được rồi, cô ngủ quên mất, cô đã hẹn cùng ăn cơm tối với Chung Dương rồi mà. Cô buồn bực giơ tay vò tóc của mình, rồi lại vội vội vàng vàng đi rửa mặt, thay quần áo, lúc ra khỏi phòng ngủ thì lại thấy Kiều Trạch đang tựa người vào cửa phòng nhìn cô.

"Nếu như em định đi hẹn hò, thì không cần phải đi nữa." Anh lạnh lùng nói xong, sau đó xoay người rời đi, Tả Á nhìn theo bóng lưng của Kiều Trạch, không hiểu hỏi: "Tại sao? Mẹ tôi và dượng Kiều đâu?" Trong nhà rất yên tĩnh, ánh đèn lại mờ mờ, thím Tường đã xin nghỉ hôm nay, có vẻ như trong nhà chỉ còn cô và Kiều Trạch.

"Anh giúp em hủy cuộc hẹn rồi!" Kiều Trạch nói nhẹ nhàng, giống như đang bình luận về thời tiết vậy.

Tả Á cau mày nhìn Kiều Trạch, cuối cùng mới nhớ tới điện thoại di động của mình, nhìn chung quanh thì thấy điện thoại di động đang nằm trên bàn trà, cô vội vàng cầm lên xem thì có mấy cuộc gọi nhỡ của Chung Dương, còn có một tin nhắn chưa đọc: vậy em nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai gặp lại.

Tả Á suy nghĩ, mình thì ngủ say như chết rồi, trong nhà trừ Kiều Trạch ra không có người khác, cho nên cũng không có ai đánh thức mình, mà mình cũng không thể trông cậy vào Kiều Trạch sẽ gọi mình dậy được, chắc hẳn Kiều Trạch nhắn tin nói cho Chung Dương cô uống rượu nên muốn ngủ, nếu như vậy thì Chung Dương cũng sẽ không lo lắng.

Nhưng mà rõ ràng Kiều Trạch có thể đánh thức cô, anh lại chọn cách dùng di động nhắn tin hủy hẹn với Chung Dương, thôi quên đi, cũng không sao cả. Tả Á vừa đi ra ngoài, vừa nói: "Anh nói giúp với ba mẹ tôi một tiếng, buổi tối tôi về nhà trọ!"

Kiều Trạch bước đến trước mặt cô, ngăn cô lại, "Anh là virus hả? Sao em phải tránh né anh như vậy?"

Tả Á lắc đầu, nhíu mày nói: "Không phải. Chỉ là tôi muốn về nhà trọ thôi mà, anh không nên suy nghĩ nhiều như vậy ha ha….." Cười nói xong Tả Á lại tiếp tục bước đi, nhưng bóng dáng cao lớn của Kiều Trạch lại chặn đường đi của cô, "Khuya lắm rồi, để anh đưa em về."

Tả Á ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lãnh đạm của Kiều Trạch, hít sâu một hơi nói: "Cám ơn, không cần đâu, tôi có thể tự bảo vệ mình."

"Không lẽ em muốn ở lại đây."

"Kiều Trạch!" Tả Á khẽ gầm lên, "Chúng ta ly hôn rồi, đúng không, tôi và anh đã không còn quan hệ gì nữa rồi, cho nên, đừng có uy hiếp tôi như vậy, cũng đừng ra lệnh cho tôi nữa,

được chứ? Ý tốt của anh tôi nhận, nhưng tôi cũng không muốn anh cứ đối xử tốt với tôi như thế, tôi sẽ cảm thấy rất áp lực, anh hãy đối xử tốt với người con gái khác của anh đi, đừng lãng phí với tôi nữa….."

Kiều Trạch đưa tay cầm bàn tay đeo chiếc nhẫn của Tả Á, đưa lên trước mặt hai người, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ có khóe mắt khẽ giật, con ngươi lạnh lẽo đến đáng sợ, trong lòng Tả Á hơi sợ, không dám nói nữa, cô biết lời nói vừa rồi của mình đã chọc giận Kiều Trạch, hơn nữa ánh mắt tức giận này của anh cô không thể nào quen thuộc hơn được nữa, tay của cô sắp bị anh bóp nát, chiếc nhẫn cấn vào ngón tay cô đau nhức, Tả Á không nhịn được cau mày nói: "Buông tôi ra, Kiều Trạch, anh làm đau tôi đấy!"

Kiều Trạch nhìn tay cô, rồi lại nhìn chiếc nhẫn, anh rất muốn nói, "Tả Á, chiếc nhẫn này không hợp với em đâu." Nhưng mà câu nói ấy chỉ có thể để ở trong lòng không cách nào nói ra được, sau cùng anh chán nản buông tay cô ra, "Yên tâm, anh cũng không thích lãng phí tình cảm với em đâu!" Kiều Trạch nói xong xoay người sải bước đi về phòng khách.

Tả Á nhìn Kiều Trạch rời đi, thần kinh căng thẳng vừa rồi mới như được buông lòng, cô cúi đầu nhìn tay của mình, khẽ xoay chiếc nhẫn, ngón tay bị in hằn một vòng đỏ, có chút đau. Chiếc nhẫn này hợp với cô, rất hợp!

Chương 22: Người thứ ba thế chỗ

Tả Á và Chung Dương những tưởng rằng mọi chuyện sẽ vẫn diễn ra yên bình như vậy, nhưng, thực tế lại luôn diễn ra ngoài dự đoán của mọi người. Giờ tan làm, Tả Á vẫn như mọi ngày theo dòng người đi xuống dưới lầu, nhưng cô thật sự không ngờ được Lô Hi lại tìm đến cô.

"Đã lâu không gặp, nói chuyện với tôi chút nhé?" Lô Hi nói, thanh cao mà ngạo mạn nhìn Tả Á, giống như cô là một nữ vương cao cao tại thượng, ngồi trên đài cao quét mắt nhìn dân chúng bên dưới, mà trong mắt cô, Tả Á cũng chỉ là một trong số dân chúng nhỏ bé đó mà thôi.

Tả Á nhíu mày, cười nhạt, "Xin lỗi, tôi có hẹn rồi, không thể tiếp chuyện với cô được!"

Lô Hi thấy Tả Á định rời đi, vội giơ tay chặn đường đi của cô: "Sẽ không làm mất nhiều thời gian của cô đâu, mời."

Hai người đi tới một quán cà phê gần đó, gọi cà phê xong, cả hai người không một ai lên tiếng. Im lặng hồi lâu, Lô Hi ngẩng đầu nhìn Tả Á, thấy chiếc nhẫn trên ngón tay cô, trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu, liền vươn tay bắt lấy tay Tả Á, cười nói: "Chiếc nhẫn đẹp quá, có điều, viên kim cương này nhỏ hơn so với của tôi. Cưới lần thứ hai rồi mà, có thể hiểu được. . . . . ."

Tả Á không muốn kiếm chuyện với cô ta, Lô Hi nhất định là rất yêu Chung Dương, mà Chung Dương lại hủy bỏ hôn ước với cô ta, nhất định cô ta rất đau lòng, không được ở bên cạnh người đàn ông mình yêu, loại cảm giác này, cùng là phụ nữ với nhau, cô có thể hiểu được. Có lẽ nếu không phải do cô, không chừng Lô Hi và Chung Dương đã kết hôn rồi. Mặc dù trước kia người Chung Dương yêu là cô, nhưng trong khoảng thời gian hai người xa nhau, cô đã kết hôn, Chung Dương cũng đính hôn với Lô Hi.

Còn bây giờ, cô đã ly hôn, Chung Dương lại cũng hủy hôn với Lô Hi rồi. Cuộc sống thật sự rất giống một vở kịch. Tả Á rút bàn tay đang trong tay Lô Hi ra, đứng dậy định rời đi, Lô Hi lại không chịu bỏ qua, đứng dậy chắn trước mặt Tả Á: "Khoan đã, đợi tôi nói hết, cô rời đi cũng không muộn mà."

Tả Á ngồi xuống, nhìn Lô Hi khiêu khích: "Được thôi, có chuyện gì, mau nói đi."

Lô Hi ngồi đối diện với Tả Á, chậm rãi rút từ trong túi xách ra một tờ chi phiếu, viết vào mấy con số, rồi đẩy tới trước mặt Tả Á, tám trăm vạn, một số tiền không nhỏ! Tả Á giễu cợt cười nói: "Cô có ý gì?"

Lô Hi hống hách nói: "Chỉ cần cô đồng ý rời xa Chung Dương, tám trăm vạn này sẽ là của cô."

Lòng Tả Á bừng lên tức giận, trên đời này cô ghét nhất loại người dùng tiền đổi lấy tình cảm, ngày trước Chung Dương cũng là người như thế, nhưng về sau anh đã hiểu ra được. Trong lòng cô không khỏi nghĩ, Chung Dương à, anh có thể ngờ được, có một ngày lại có người dùng tiền để đổi lấy tình cảm của anh không. Tả Á kìm nén tức giận trong lòng, cầm tờ chi phiếu lên, chậm rãi xé vụn ra rồi thả xuống ly cà phê của Lô Hi, cười híp mắt nói: "Xin lỗi, tôi không bán thứ này, cô đi tìm người khác vậy."

Nụ cười của Lô Hi cũng không che giấu nổi sự tức giận nữa, bàn tay cô nắm lại thật chặt, lạnh lùng nói: "Rốt cuộc cô muốn thế nào thì mới chịu rời xa Chung Dương, cô và anh ấy ở bên nhau cô không thể mang lại cho anh ấy thứ gì cả. Bây giờ anh ấy đến với cô là vì tôi đã làm sai, chọc anh ấy giận, còn thực ra thì, anh ấy đã không còn yêu cô nữa rồi."

Hai năm xa nhau, Tả Á không biết được giữa Chung Dương và Lô Hi đã xảy ra chuyện gì, cũng không muốn tìm hiểu, bởi vì nhất định sự thật sẽ khiến cô cảm thấy khó chịu. Tả Á thản nhiên nói: "Lô Hi, tâm trạng của cô, tôi hiểu, nhưng Chung Dương có yêu tôi hay không, không phải cô nói là được. Tôi xin lỗi vì đã khiến cô đau khổ, nhưng tình cảm không thể miễn cưỡng, tôi hi vọng. . . . . cô có thể buông tha cho bản thân mình."

Lô Hi khẽ lắc đầu, chậc chậc hai tiếng: "Đúng vậy, anh ấy còn yêu cô hay không không phải tôi nói là được, nhưng chuyện anh ấy yêu tôi, tôi có thể khẳng định, ngày trước, nếu không phải anh ấy có tình cảm với tôi, cũng sẽ không dây dưa với tôi như vậy. Cô biết không, lúc anh ấy và tôi hưởng thụ, anh ấy không phải không rung động trước tôi, anh ấy có rung động. . . . . Cô nói đi, bao nhiêu tiền cô mới đồng ý rời khỏi Chung Dương?"

Chuyện ngày trước là nỗi đau của Tả Á, cũng là vết sẹo trong lòng cô. Ngày đó, nhìn thấy Chung Dương và Lô Hi ở với nhau cô cảm thấy rất đau đớn, cô cũng từng nghĩ, Chung Dương quả thực có rung động trước Lô Hi, cho dù chỉ là một giây cũng đã là phản bội, bởi vì, một giây đó, anh đã hành động theo sự rung động của trái tim.

Nhưng cô đã lựa chọn tha thứ thì cũng không nên so đo như vậy làm gì, làm vậy cũng chính là buông tha cho chính bản thân mình.

Nhưng, lại là tiền! Tiền có thể mua được tất cả sao, mua được cả tình cảm, cả lương tâm con người sao? Sắc mặt Tả Á trở nên trắng bệch, cô không biết nên trả lời ra sao trong tình huống như thế này. Bị người mang tiền tới làm nhục, cô cảm thấy rất khó chịu. Tả Á lạnh lùng nói: "Nếu như tình cảm có thể dùng tiền mua một cách đơn giản như vậy, thì tôi nghĩ cô nên trực tiếp đến nói với Chung Dương, không chừng có hiệu quả hơn đấy. Xin lỗi, tôi còn có chuyện, xin phép đi trước."

Tả Á nói xong liền đứng dậy rời đi, để lại Lô Hi tức giận ngồi ở đó, vẻ mặt cô tràn đầy sự ghen tức, so về cái gì cô cũng hơn hẳn Tả Á, tại sao cô lại bị cô ta đánh bại như vậy chứ, không…không được, cô muốn thắng.

Thế giới này thật lắm chuyện điên khùng, mà người ta cũng không thể biết được những

chuyện điên khùng đó sẽ xảy đến với mình khi nào, lúc Chung Dương đọc được tin tức đăng trên trang nhất tờ báo anh đã rất kinh hãi.

Quan hệ thông gia của Chung Thị và Lô Thị tan vỡ? Tại phòng cà phê, người thứ ba đưa ra chi phiếu giá trị ngàn vạn ép tiểu thư Lô Thị rút lui, liệu người thứ ba này có thế chỗ thành công?

Mặt trên còn có hình ảnh Tả Ả và Lô Hi đang ngồi đối diện với nhau, Lô Hi đang dùng tay ôm mặt khóc.

Chung Dương vô cùng tức giận, xé vụn tờ báo kia ra, vứt vào trong thùng rác, anh giận dữ bấm điện thoại gọi cho Lô Hi, bên kia vẫn vang lên giọng nói dịu dàng quen thuộc: "Chung Dương, sao hôm nay lại gọi điện thoại cho em thế? Hay là anh…….đang nhớ tới em hả?"

"Chuyện trên báo là thế nào hả? Lô Hi, cô đừng quá đáng như thế!" Chung Dương cố đè nén tức giận, nhưng giọng nói vẫn mang ba phần gay gắt, khiến người khác dễ dàng nhận ra được anh đang tức giận.

Lô Hi ra vẻ oan ức nói: "Anh nói gì thế? Sao lại hung dữ như vậy! Em không hiểu, anh nói rõ ra xem nào."

Chung Dương hỏi: "Hôm qua cô có đi tìm Tả Á không? Có không?"

Lô Hi như chợt hiểu ra, đáp: "Không có, chỉ là tình cờ gặp nhau cho nên mới vào quán cà phê một chút, sau đó cũng liền tạm biệt. Chung Dương, anh sao thế? Không phải chỉ một việc nhỏ nhặt như uống cà phê với cô ta cũng khiến anh tức giận đấy chứ? Anh coi cô ta là bảo bối như vậy khiến em rất đau lòng, anh đối với em. . . . .luôn rất nhẫn tâm…..." Cô cười khổ sở.

Chung Dương cười lạnh một tiếng: "Tin tức trên báo có phải do cô sai người làm không?"

"Tin tức gì trên báo? Thư kí Lý, đưa tờ báo hôm nay chô tôi." Sau một lúc yên lặng, tiếng nói của Lô Hi lại vang lên, "Chung Dương, anh đừng nghĩ oan cho em, bài báo không có căn cứ này không hề liên quan đến đến em."

"Tốt nhất là đừng có liên quan gì đến cô!" Chung Dương nói xong tức giận cúp điện thoại, rồi sau đó bấm số điện thoại của Tả Á, sau mấy tiếng tút, liền có người nhận điện thoại, Chung Dương vội vàng hỏi: "Tiểu Á, em đang ở đâu?"

"Chung Dương! Em đang ở công ty, sao thế?"

"Không có gì, mấy ngày không được gặp, anh rất nhớ em, buổi trưa chúng mình cùng nhau ăn cơm nhé, anh sẽ đợi em bên dưới công ty."

"Vâng."

Tả Á cúp điện thoại sau đó tiếp tục công việc, đến gần trưa, Tả Á cảm thấy có chút mệt mỏi, cô ngẩng đầu lên,đang định hoạt động cổ một chút, lại thấy đồng nghiệp chung quanh

đang nhìn cô với ánh mắt khác lạ, Tả Á có chút sửng sốt, có chuyện gì thế, người cô có chỗ nào không ổn sao?

Tả Á đi vào toilet, soi gương, không có vấn đề gì cả mà, rồi sau đó cô đi tiểu, lại nghe được tiếng giày cao gót từ bên ngoài truyền vào, sau đó liền nghe thấy tiếng hai người phụ nữ bàn tán gì đó.

"Chị đã đọc tin tức hôm nay chưa? Bình thường nhìn cô ta có vẻ đứng đắn thanh cao, không ngờ lại là người thứ ba chen ngang, lại còn là giám đốc Chung Thị nữa chứ, muốn làm rùa vàng sao?" Giọng nói giễu cợt còn mang theo chút hâm mộ, giống như việc người thứ ba kia không phải là cô mà là người khác cũng khiến cô tức giận.

Một người phụ nữ khác nói: "Đúng vậy, chỉ được mỗi dáng vẻ xinh đẹp, chị xem vóc người, gương mặt của cô ta quả nhiên có tố chất làm bồ nhí."

Tả Á chợt cảm thấy choáng váng, Chung Thị, Chung Thị xảy ra chuyện gì sao? Còn có bồ nhí cái gì nữa chứ?

"Tiểu thư Lô Thị cũng không tồi nha, nghe nói đã từng du học ở nước ngoài, dáng vẻ xinh đẹp, trình độ học vấn cao, gia thế tốt, lại vẫn bị người thứ ba chen vào. Thật không ngờ, cô Tả Á kia lại có khả năng quyến rũ đàn ông giỏi thế."

"Haizz, chị không đọc tin tức trên báo viết sao, cô ta đã từng kết hôn rồi, hơn nữa chồng cũ của cô ta cũng rất tốt, tiền nhiều lại đẹp trai. Không ngờ được, cô ta vì muốn trở thành bồ nhí mà lại ly hôn, chậc chậc, thế giới này thật là có đủ những việc kì quái."

"Có lẽ sau khi ly hôn với chồng cũ cô ta giành được không ít gia sản, nếu không sao lại có thể đưa ra chi phiếu đến mấy ngàn vạn ép tiểu thư Lô Thị rút lui được."

"Đúng vậy, nói không chừng cô ta muốn kết hôn với giám đốc Chung Thị là vì cô ta đã dùng hết tài sản được chia phần sau khi ly hôn rồi."

Tiếng nói nhỏ dần, hai đồng nghiệp nhiều chuyện kia đã rời khỏi toilet, nhưng Tả Á lại ngồi ngây người ở đó, bọn họ đang nói mình sao? Mình là bồ nhí? Là người thứ ba chen vào phá hoại tình cảm của người khác ư? Có đúng vậy không? Nhưng, là cô quen và Chung Dương trước mà, còn Lô Hi mới là người đến sau, lợi dụng lúc tình cảm hai người rạn nứt mà chen vào mà. Chẳng lẽ sau hai năm, mình từ người yêu lại trở thành bồ nhí rồi sao? Còn chuyện được phân tài sản của Kiều Trạch, cả chuyện đem tiền đến ép Lô Hi rút lui nữa?

Nếu như cô nhớ không lầm, thì là Lô Hi mang tiền ra dụ cô mới đúng, nếu như cô nhớ không lầm, thì trừ căn nhà kia, cô không hề lấy một đồng tiền hay tài sản nào cả. Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì? Suy nghĩ của cô rối loạn, trong đầu hiện lên rất nhiều câu hỏi.

Từ lúc Tả Á từ trong toilet đi ra cô không cách nào tập trung vào công việc được nữa, cô vội vàng chạy xuống dưới, mua một tờ báo mới ra hôm nay tại một sạp báo bên lề đường, sau khi đọc xong, cả người cô run lên giận dữ.

Mỗi một chữ trên tờ báo đều khiến cho thân thể Tả Á không nhịn được mà run lên, bức hình của cô và Lô Hi ở phía trên càng khiến cho cô thêm tức giận, đám phóng viên này sao có thể đổi trắng thay đen như vậy được.

Đầu óc Tả Á trống rỗng, dường như người đi đường cũng đang dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô, cô lắc lắc đầu, sắc mặt trắng bệch lẩm bẩm: "Không, không phải như vậy, không phải như vậy, không phải!"

"Tiểu Á!" Chung Dương vừa tới đã thấy Tả Á đứng ngơ ngác bên lề đường, anh vội vàng dừng xe chạy tới, ôm lấy Tả Á, giật lấy tờ báo trên tay cô, "Em không sao chứ?"

Tả Á hoàn hồn, nhìn Chung Dương: "Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì? Chung Dương, tại sao lại có bài báo này, tại sao lại như vậy. . . . . Những lời bọn họ nói đều là giả, là giả. . . . . ."

"Chúng ta lên xe rồi nói." Chung Dương ôm lấy Tả Á đang rối loạn, đi tới nơi anh đỗ xe, sau khi hai người lên xe Tả Á vẫn đau khổ chìm đắm trong bài báo, chỉ một cái chớp mắt, cô đã trở thành người thứ ba bị người ta chửi rủa rồi sao?

Chung Dương lái xe đi được một lát Tả Á mới đột nhiên nhớ ra, cô vẫn còn đang trong giờ làm việc: "Chung Dương, không được, bây giờ không thể đi được, em vẫn còn phải làm việc."

"Em như thế này rồi còn đi làm được nữa sao, gọi điện xin nghỉ đi."

"Haizz. . . . . ." Tả Á uể oải thở dài một tiếng, rồi gọi điện thoại cho người phụ trách của công ty xin nghỉ. Cô mệt mỏi dựa người vào ghế, thở dài, người nhà cô mà đọc được tin tức này không biết sẽ phản ứng như thế nào.

Tả Á và Chung Dương trở về căn phòng nhỏ của cô, Tả Á mệt mỏi nằm vật xuống ghế sofa, không có chút hơi sức đâu để nói chuyện, Chung Dương ngồi xuống cạnh cô, ôm lấy cô, đặt cô nằm gối đầu lên đùi anh, an ủi: "Đừng lo lắng, có anh rồi, anh sẽ giải quyết chuyện này, không để cho bất kỳ ai xúc phạm em đâu!"

Sẽ không có chuyện gì xảy ra cả, ngày mai chuyện này sẽ được giải quyết, chuyện không đúng sự thực sẽ bị lật tẩy, mối tình giữa anh và cô sẽ được công khai, từ đó thuận lợi cưới cô vào cửa.

"Em không lo lắng chuyện đó, em chỉ sợ người nhà biết được thôi. . . . . Chuyện anh và em quay lại với nhau còn chưa nói cho người nhà biết, bây giờ lại xảy ra chuyện này, em sợ bọn họ sẽ phản đối . . . . . Chung Dương, ngày trước tại sao đột nhiên anh lại đính hôn, rồi còn ra nước ngoài nữa? Đều là vì em sao?"

Trong mắt Chung Dương chợt lóe lên cái gì đó, do dự một chút rồi nói: "Lúc đó anh thật sự rất đau lòng, cũng có một chút là vì nguyên nhân này, nhưng nguyên nhân chủ yếu khiến anh

đính hôn rồi ra nước ngoài là vì chuyện trên thương trường, em không hiểu được đâu, vậy nên đừng nhắc đến chuyện này nữa. Lô Hi đến tìm em đã nói những gì?"

"Cô ta. . . . . không nói gì cả, chỉ là tán gẫu vài câu thôi."

Chung Dương vuốt tóc cô, cười nói: "Bé ngốc, cô ta hại em, em lại đi bảo vệ cô ta. Nói anh nghe cô ta đã nói những gì, xem bé ngốc của anh có bị bắt nạy không."

Tả Á chợt ngồi dậy, nhìn Chung Dương, chần chờ hỏi: "Ý anh nói bài báo kia….là do cô ta sắp đặt? Nhưng. . . . . cô ta làm vậy thì có lợi gì?"

Chung Dương ôm lấy cô, cắn mũi cô một cái, "Cô ta muốn dùng dư luận để ép em rút lui, để cho em rời khỏi anh. Tả Á, em sẽ không bỏ cuộc giữa chừng chứ?"

"Dĩ nhiên là không. Nhưng. . . . . cô ta không nghĩ đến, làm như vậy, sẽ khiến anh không vui, sẽ càng không thích cô ta sao? Với lại. . . cô ta cho rằng anh sẽ thích cô ta làm vậy à?" Tả Á nói xong nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

"Anh nghĩ, cô ta đơn giản chỉ muốn đánh bại em, ép em phải rút lui thôi."

Tả Á túm lấy áo Chung Dương, híp mắt lại nói: "Xem ra anh rất hiểu cô ta."

Con ngươi thâm thúy của Chung Dương chăm chú nhìn Tả Á, khàn giọng nói: "Chỉ hiểu một chút, một chút xíu mà thôi. Em ghen à?"

Mặt Tả Á liền nóng lên, ấp úng nói: "Ai ghen chứ. . . . . Người ta chỉ lo lắng thôi. . . . . ."

Chung Dương nhìn gương mặt vốn đang trắng bệch chợt ửng đỏ lên của Tả Á, không nhịn được trêu chọc cô, "Em lo lắng người nhà anh không đồng ý cho anh cưới em sao? Nếu lo lắng như vậy, hay là……chúng ta có con trước rồi hãy cưới?"

Tả Á nhíu mày, giơ tay vê mặt anh, nhăn mặt nói: "Em không cần. . . . . ."

"Không cần? Hả? Có muốn hay không?" Chung Dương thừa cơ hôn lên môi Tả Á môi, lưỡi thò vào trong thăm dò miệng Tả Á, cuốn lấy hương thơ trong miệng cô, khao khát cô, muốn có được cô, nhưng thân thể cô trong ngực anh lại trở nên cứng ngắc, hoảng hốt lùi về phía sau, vô thức kháng cự cảm giác không quen thuộc này, cô khẽ rên rỉ: "Chung Dương. . . . . Không. . . . . Ưmh."

"Tiểu Á. . . . . Em và anh ta đã ly hôn rồi, em có thể muốn anh, chấp nhận anh, thích ứng với anh, được không?. . . . . Đừng đẩy anh ra! Buông lỏng cơ thể. . . . . ." Chung Dương cố gắng để thân thể trở mềm ra, dần làm quen với nụ hôn của anh, anh vuốt ve thân thể cứng ngắc của cô, rên rỉ vào tai cô.

Tả Á cố gắng buông lỏng thân thể căng cứng của mình, cố gắng quên đi cảm giác đau đớn, kiềm chế lửa dục quen thuộc của Kiều Trạch. Cô và Kiều Trạch đã ly hôn rồi, cô có thể cùng với Chung Dương, người đàn ông cô yêu, cô nên tiếp nhận, không nên kháng cự nữa, cô cố

gắng đè nén sự khó chịu và mâu thuẫn trong lòng, tiếp nhận nụ hôn nóng rực của Chung Dương.

Ngay khi Chung Dương cảm nhận được cơ thể Tả Á đang dần thả lỏng, anh liền lập tức muốn cô, bàn tay chuyển động cởi quần áo trên người cô ra, thì đột nhiên chuông cửa vang lên dồn dập. Tả Á giật mình một cái, lập tức tỉnh táo lại, vùng vẫy thoát khỏi vòng tay Chung Dương định ra mở cửa, nhưng Chung Dương lại đè cô xuống, không để cô đi, thở hổn hển nói: "Đừng mở cửa. Cho anh…..Tiểu Á…..Anh muốn em!"

Lúc này, tiếng chuông cửa đã chuyển thành tiếng đập cửa, mạnh mẽ dồn dập như muốn phá nát cửa nhà cô, ai đến vậy? Tả Á đỏ mặt, đưa tay đẩy Chung Dương ra nói: "Không được, không được, em đi xem là ai, nếu không sẽ bị người ta nghe thấy đó!"

"Tả Á, mau mở cửa cho mẹ, mẹ biết con đang ở bên trong!" Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng hét vừa gấp gáp vừa tràn đầy tức giận của Điền Văn Lệ.

Hả, là mẹ?

Chung Dương giật mình vội vàng buông Tả Á ra, Tả Á cũng hoảng hốt ngồi bật dậy, tim đập dồn dập, giống như cô làm chuyện xấu bị mẹ bắt được vậy, vô cùng hoảng loạn. Cô vội đứng dậy đẩy Chung Dương, nhỏ giọng nói: "Anh. . . . . anh mau tránh , nếu không để mẹ em nhìn thấy sẽ lột da chúng ta ra mất."

Chung Dương ôm lấy bả vai Tả Á, trầm giọng nói: "Tả Á, đừng hoảng hốt, sớm muộn gì mẹ em cũng biết thôi, hơn nữa có lẽ bây giờ mẹ em đã biết rồi, không bằng dũng cảm đối mặt đi, có được không?"

Trái tim loạn nhịp của Tả Á dần bình tĩnh trở lại, cô do dự gật đầu, đối mặt, đúng, phải đối mặt! Anh nói đúng, dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng phải dũng cảm đối mặt. Trong lúc Tả Á suy nghĩ, Chung Dương bên cạnh đã sửa sang lại quần áo, đi ra mở cửa.

Lúc cửa vừa mở, nhìn thấy Chung Dương đột nhiên xuất hiện trước mặt khiến cho Điền Văn Lệ không khỏi giật mình: "Cậu. . . . . Sao cậu lại ở đây? Tiểu Á đâu rồi? Con bé chết tiệt kia, rốt cuộc mày đang định làm cái gì đó?"

Chung Dương lại cười nhẹ, nói: "Chào bác gái!"

Tả Á nhìn mẹ mình bộ dạng giận dữ đi vào, cô không khỏi ngây người đứng yên tại chỗ, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, thôi xong rồi, ngày tận thế đến rồi!

Quả nhiên, Điền Văn Lệ thuận tay cầm lấy cây chổi đang dựng ở góc nhà, vung tay đánh Tả Á, "Cái con bé chết tiệt này, chuyện gì cũng dám làm, kết hôn, ly hôn, giờ lại ở cùng thằng đàn ông thối này, mày muốn làm mẹ tức chết hả?"

'Bốp!' một tiếng, cây chổi đánh xuống người, gãy đôi, Tả Á sợ đến co người lại, hai tay ôm đầu, chuẩn bị nhận cây chổi mẹ mình đánh xuống, nhưng lại không cảm thấy đau như cô

tưởng, mở đôi mắt đang nhắm chặt của mình cô liền thấy Chung Dương đang bên cạnh bảo vệ mình, cây chổi của mẹ liền đánh lên đầu Chung Dương, bị gãy làm đôi.

"A, Chung Dương, anh không sao chứ!" Tả Á đau lòng, giơ tay chạm lên đầu anh, vội vàng hỏi: "Đánh trúng chỗ nào? Có đau lắm không?"

Chung Dương cầm lấy bàn tay đang run rẩy của Tả Á, nhỏ giọng nói: "Anh không sao."

Bộ dạng Tả Á như sắp khóc, quay đầu nhìn mẹ: "Mẹ, mẹ đừng tức giận, con biết con sai rồi, mẹ đừng tức giận như thế. Nhưng mà, tờ báo kia nói bậy, đấy không phải là sự thật, con làm sao có nhiều tiền như vậy để đưa cho tiểu thư Lô thị chứ."

Điền Văn Lệ thấy vậy nhất thời sững người lại, bà không ngờ Chung Dương lại bị bà đánh như vậy. Vốn dĩ bà không hề muốn đánh người, với lại bà cứ tưởng rằng Tả Á nhất định sẽ tránh, nào ngờ được cô lại không tránh đi. Nhưng, khi đọc thấy tin tức Tả Á là người thứ ba chen ngang trên báo, bà rất tức giận, cảm thấy Tả Á không có chút tự trọng nào cả, không ngờ được cô đã đi đến bước này rồi, ở bên Kiều Trạch thanh thản sống qua ngày không tốt hay sao, lại nhất định đi làm loạn, cái mũ người thứ ba cũng bị người khác chụp lên đầu rồi, bây giờ lại còn dây dưa với Chung Dương nữa, bà không nhịn được nói: "Con đã biết, cậu ta đã có hôn ước với con gái nhà họ Lô, sao lại còn chen ngang vào làm gì. Bây giờ nói ra không ai không tin con là người thứ ba, con nói mình xem, sau này con làm sao ra ngoài gặp người, người ta sẽ nhìn con như thế nào."

Chung Dương thành khẩn nói: "Bác gái, chuyện này là lỗi của cháu, là do cháu chưa giải quyết ổn thỏa chuyện tình cảm. Tả Á chưa bao giờ là người thứ ba cả, từ đầu đến cuối cháu vẫn luôn yêu cô ấy, nguyên nhân cháu đính hôn với tiểu thư Lô thị rất phức tạp, thứ lỗi cho cháu không thể nói rõ, nhưng cháu khẳng định đó hoàn toàn không phải vì tình cảm. Hơn nữa, cháu cũng đã hủy bỏ hôn ước với cô ta rồi. Chuyện ngày hôm nay, cháu nhất định sẽ trả lại sự thật cho bác và Tả Á, cháu nhất định sẽ không để cho Tả Á và người nhà cô ấy bị người khác xúc phạm, xin bác hãy đồng ý cho cháu và Tả Á được ở bên nhau, chúng cháu không thể buông tay nhau được nữa rồi!"

"Mẹ, mẹ đừng tức giận!" Tả Á đi tới bên cạnh Điền Văn Lệ, cầm lấy tay bà, "Nếu như mẹ không đồng ý thì……thì con cũng sẽ không gặp lại anh ấy nữa, sau này, con sẽ ở bên mẹ cả đời, hiếu thảo với mẹ!"

"Tiểu Á!" Chung Dương sẵng giọng cảnh cáo cô không được nói lung tung, mắt anh híp lại, nổi cáu nói: "Nhiều người hiếu thuận không phải tốt hơn sao? Bác gái, cháu nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho Tả Á, chẳng lẽ bác không muốn nhìn thấy con gái mình được sống hạnh phúc, vui vẻ sao ạ?"

Điền Văn Lệ nhìn dáng vẻ gục đầu ủ rũ của Tả Á, nhớ tới con bé vừa mới thoát khỏi căn bệnh trầm cảm trong lòng bà không nhịn được khẽ thở dài, "Thôi, thôi, tôi muốn giữ cô lại bên mình cả đời này thì sẽ bị người ta nói tôi càng già càng không hiểu chuyện, ngăn cản hạnh

phúc của con gái. Chuyện của các con tự các con làm chủ, nhưng chuyện báo chí kia nhất định phải giải quyết ổn thỏa, nếu không người ngoài sẽ cho rằng con là bồ nhí người ta, sau này làm sao có thể ra đường gặp người được."

"Mẹ!" Tả Á đỏ mắt, cô biết mẹ mình ít nhiều gì cũng để ý đến hai chữ bồ nhí này, cũng rất hận bồ nhí, bởi vì cũng do ba cô có bồ nên mới khiến hai người ly hôn, gia đình ly tán.

"Mẹ đồng ý cho hai con kết hôn, nhưng Tiểu Á à, từ hôm nay con phải chuyển về đây sống với mẹ, mấy ngày này hai con nên tránh điều tiếng từ phóng viên, không để mấy tay nhà báo kia nói lung tung.Còn cậu nữa, Chung Dương, cậu hãy giải quyết xong xuôi hết mọi việc hãy quay lại đây tìm Tiểu Á, muốn kết hôn với Tả Á, trước hết cậu phải đả thông tư tưởng của người nhà mình đi đã, không được để Tả Áđến nhà cậu mà phải chịu uất ức, nếu không làm được như lời tôi nói thì chuyện kết hôn cũng không cần bàn đến nữa."

"Bác yên tâm, con nhất định sẽ xử lý tốt mọi chuyện." Chung Dương vừa lên tiếng khẳng định thì chuông điện thoại di động chợt vang lên, anh nói xin lỗi sau đó lấy điện thoại di động ra xem, là người nhà gọi tới, anh nhấn nút tắt, rồi nói với Tả Á cùng Điền Văn Lệ: "Xin lỗi, con muốn không tiếp chuyện được rồi."

Mọi chuyện, không cần phải chờ đến năm sau mới giải quyết, tất cả có vẻ như dồn hết lại rồi, người nhà Tả Á đã biết, người nhà Chung Dương có lẽ cũng biết hết rồi, vừa rồi chắc hẳn là điện thoại của người nhà anh gọi anh về tra hỏi.

Chung Dương tạm biệt Tả Á và Điền Văn Lệ, sau đó lái xe đi về nhà. Chung Dương nghĩ, như vậy cũng tốt, chọn ngày không bằng gặp ngày, hơn nữa chuyện của hai người cũng lộ ra rồi, sớm muộn gì cũng phải đối mặt thôi, nói không chừng chuyện kết hôn của anh và Tả Á cũng không còn xa nữa, nghĩ vậy tâm tình bất an của anh dần tốt lên.

Chương 23: Tả Á gặp chuyện

Vốn dĩ việc Chung Dương hủy bỏ hôn ước khiến nhà họ Chung tức giận không nguôi, khoảng thời gian đó Chung Dương đã bị ba mình nhốt lại, thậm chí còn dùng cả gia pháp nữa, nhưng Chung Dương vẫn rất quyết tâm. Không còn cách nào khác, việc công ty còn cần Chung Dương xử lý, giam giữ anh được một ngày, được một tháng, nhưng cũng không thể giam giữ anh cả đời, cho nên sau khi Chung Dương được người nhà 'thả ra' chuyện đầu tiên anh làm chính là tới cầu hôn Tả Á.

Hôm nay, báo chí lại làm cho chuyện này rắc rối thêm, lúc Chung Dương mang tâm trạng phức tạp trở về nhà đã thấy cha mẹ cùng chị và anh rể ngồi nghiêm chỉnh trong phòng khách đợi mình.

Chung Dương cười cười đi tới bên cạnh mẹ, giọng điệu đùa giỡn thoải mái nói: "Mọi người đều ở đây cả sao, muốn mở cuộc họp gia đình à, lại còn là Tam Đường Hội Thẩm nữa chứ? Ba à, có phải là ba lại phạm phải sai lầm gì rồi không?"

Ông Chung trợn mắt nói: "Nhóc con nhà anh bớt luyên thuyên đi cho tôi, anh xem lại mình đi, hơn ba mươi tuổi đầu rồi mà còn chưa lập gia đình, con cái cũng chưa sinh, cả ngày chỉ biết chơi bời với phụ nữ, anh muốn tôi sớm về chầu trời có phải không?"

Chung Dương lộ ra vẻ mặt uất ức nói: "Ba à, con cũng muốn lập gia đình lắm, nhưng cũng phải được sự đồng ý của ba mẹ đã chứ, bây giờ chỉ cần hai người nói một câu thôi năm nay con sẽ kết hôn liền, sang năm sẽ cho ba bế cháu!"

Ông Chung tức giận nói: "Anh…anh muốn kết hôn với con bé Tả Á đó phải không? Trên đời này chỉ có một người phụ nữ thôi à? Một người phụ nữ đã kết hôn thì có gì tốt đẹp, anh muốn treo ngược trên một thân cây chờ chết à?"

"Ba, cô ấy đã kết hôn rồi thì sao, không phải chị cũng kết hôn hai lần đấy sao, anh rể cũng đâu có chê bai gì? Đúng, trên đời này có rất nhiều phụ nữ, nhưng con chỉ yêu mình cô ấy thôi, ba, mẹ, sự sống chết của con đã bị hai người nắm giữ rồi, đến lúc đó không phải treo cổ chết, mà là bị bóp chết đó."

"Đang nói chuyện của cậu sao lại lôi vợ chồng anh vào thế?" Anh rể lộ ra vẻ mặt vô tội, thuận thế ôm vợ vào lòng, "Mặc dù cậu nói không sai, nhưng mà Chung Dương, cậu là giám đốc công ty, là hình tượng đại diện cho cả công ty, bây giờ mọi chuyện trở nên hỗn loạn như thế này, cậu nói xem nên làm gì bây giờ, báo chí nói cậu là người đàn ông phụ bạc, còn cô Tả Á kia là người thứ ba đó."

Chung Dương ngồi trên ghế sofa, liếc mắt nhìn tờ báo trên bàn trà, cười giễu cợt nói: "Đừng nói là mọi người không nhìn ra là có người cố ý giở trò đấy nha. Con biết ba mẹ biết

ai là đạo diễn vụ này, hai người thử nói xem, nếu con nghe lời hai người cưới Lô Hi về, có thể sống yên ổn được không?"

Mẹ Chung Dương lên tiếng: "Được rồi, cứ theo ý con, không cưới Lô Hi nữa. Nhưng cũng còn nhiều cô gái trong sạch hơn cô ta, con giải thích việc này cho mẹ nghe xem."

"Được, mẹ cứ tìm đi, cho dù mẹ có ép buộc con cưới người khác nhưng cũng không thể ép con lên giường với cô ta được. Ba, mẹ, Tả Á không có gì không tốt cả, cô ấy là một cô gái rất đơn thuần trong sáng, hơn nữa còn rất hiếu thuận, điều quan trọng nhất là con yêu cô ấy. Thôi, con mệt rồi, con đi nghỉ trước đây, ba mẹ, chuyện này để ngày mai rồi giải quyết, con đã cho người đi khiếu nại tòa soạn báo kia rồi, ba mẹ cứ yên tâm."

Người nhà họ Chung thấy bộ dạng quyết tâm của Chung Dương, trong lúc nhất thời không còn cách nào khác, cho nên trước mắt cứ giải quyết xong vụ bài báo kia đã. Nhưng sang ngày hôm sau, sau khi đọc nội dung bài báo, ông Chung bà Chung thiếu chút nữa thì té xỉu vì tức.

Báo chí đang thuật lại cuộc tình cảm động lòng người, ngọt ngào mà đau thương trước kia của Chung Dương và Tả Á, nói rằng hai năm trước bọn họ từng yêu nhau say đắm, nhưng vì có người thứ ba xen vào mà khiến hai người hiểu lầm nhau rồi chia tay, hai năm sau gặp lại, hiểu lầm được hóa giải, gương vỡ lại lành, hai người nối lại tình xưa. Thì ra người thứ ba kia thực chất không phải là người chen ngang, mà chỉ là một cô gái si tình, đồng thời cũng khẳng định Tả Á và Chung Dương yêu nhau thật lòng, một tình yêu cuồng nhiệt nhưng cũng đầy khó khăn thử thách, đây mới thật sự là nội tình bên trong câu chuyện tình của hai người. Trong lúc nhất thời mọi người lại bắt đầu thay đổi cách nhìn đối với Tả Á, thì ra cô ấy không phải người thứ ba, mà cô và Chung Dương vẫn luôn yêu nhau rất sâu đậm. Đồng thời cũng tiếp tục suy đoán, ai mới là người thứ ba, có lẽ người đó chính là thiên kim tiểu thư nhà họ Lô, Lô Hi?

Mà lúc Tả Á đọc được bài báo này trong lòng cô lại cảm thấy rất rối rắm, những gì báo chí viết chỉ là một phần của sự thật, rất sơ lược, mơ hồ, lại còn tô vẽ vào cho thêm phần đẹp đẽ. Trong lòng Tả Á trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thì ra cô và Chung Dương biết nhau đã sáu năm rồi, yêu nhau bốn năm, chia tay hai năm, chia chia hợp hợp, không ngờ lại trở về bên nhau, cuộc đời như trò chơi vậy!

Còn Lô Hi, sau khi thấy tin tức này lại tức giận ném vỡ bình hoa trên bàn làm việc, cô lại bị nói thành người thứ ba đi phá vỡ tình cảm của hai người bọn họ sao! Sao Chung Dương lại có thể đối xử với cô như vậy? Vì Tả Á mà anh đánh lại cô, lợi dụng tình cảm từng có giữa hai người mà đánh lại cô, sao anh lại có thể đối xử với cô vô tình như vậy.

Nếu cô đã không chiếm được, được, nếu đã vậy thì cá chết rách lưới!

Chuyện đã như vậy, ba mẹ của Chung Dương đành phải thỏa hiệp, nói Chung Dương khi nào đó hãy dẫn Tả Á về nhà. Mặc dù hai người không hài lòng để anh cưới một người như vậy về làm vợ, nhưng báo chí cũng đã đăng tin nên người trong nhà cũng lười xen vào nữa rồi, muốn kết hôn thì kết hôn đi, nếu không không biết Chung Dương còn làm ra những chuyện

gì nữa.

Chung Dương nhận được câu trả lời của ba mẹ, thiếu chút nữa thì nhảy tưng tưng lên, ôm bà Chung hôn một cái, lúc đang định nhào tới ôm ông Chung thì lại bị ông liếc xéo, Chung Dương cười hì hì, cầm chìa khóa xe rời đi.

Giờ tan làm, Tả Á nhận được điện thoại của Chung Dương, nói anh đang ở dưới lầu đợi cô, Tả Á đi xuống lầu thì đã thấy xe Chung Dương đang đậu sẵn ở đấy rồi, cô cúp điện thoại lộ ra một vẻ mặt tươi cười đi tới. Vừa lên xe, liền bị Chung Dương ôm lấy, "Bé cưng, có nhớ anh không?"

"Không nhớ!" Tả Á nháy mắt mấy cái, dáng vẻ vô cùng nghịch ngợm, chỉ mới không gặp anh thôi mà, có điều cô cũng có chút nhớ anh.

Chung Dương đẩy cô ra, đôi mắt thâm thúy khẽ híp lại, hung dữ nhìn Tả Á, nói: "Bây giờ anh mới phát hiện ra em là một cô bé không tim không phổi!"

Tả Á ôm lấy anh, cười nói: "Không nhớ, là bởi vì rất nhớ."

Chung Dương cười rộ, hôn xuống khóe môi Tả Á, "Chuyện kia anh đã xử lý êm đẹp, phu nhân và nhạc mẫu tương lai đã hài lòng chưa?"

"Chung Dương, đừng có nhận họ hàng sớm như vậy chứ, cái gì mà phu nhân với nhạc mẫu cơ chứ!"

"Còn sớm nữa ư? Đã nên gọi như vậy từ hai năm trước rồi."

"Không thể không nói, anh đó, không biết khiêm tốn là gì cả."

"Chuyện này không tự mãn được sao?" Chung Dương dừng một chút lại nói: "Đúng rồi, Tiểu Á, ba mẹ anh nói anh dẫn em tới nhà ăn cơm."

"Ăn cơm?" Tả Á khó hiểu nhìn Chung Dương, "Sao đột nhiên lại muốn mời em tới ăn cơm?"

Đôi mắt thâm thúy của Chung Dương mang theo ý cười, nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Tả Á, trêu chọc nói: "Em đã sắp trở thành con dâu của họ rồi, đương nhiên phải tới chào hỏi chứ."

"Ai là con dâu chứ ?"

"Bé cưng à, người nhà anh đều đã đồng ý hôn sự của chúng ta rồi, bây giờ em cũng không thể đổi ý được nha, nếu không xem anh xử lý em thế nào."

Ánh mắt Tả Á chợt lóe, có chút vui mừng nói: "Đồng ý rồi sao? Ý anh là…..không còn ai cản trở việc chúng ta kết hôn nữa có phải không?"

Chung Dương kích động nói: "Đúng vậy, lúc này anh chỉ hận không thể lập tức cưới em thôi. Có điều, chúng ta cũng cần phải chuẩn bị một chút, đầu mùa xuân tới chúng ta kết hôn, có

được không?”

“Mùa xuân, là thời điểm tốt, em thích, vậy thì đầu mùa xuân đi. Nhưng mà hôm nay có thể không tới nhà anh ăn cơm được không, em đói rồi, mà tới nhà anh ăn cơm thì… Để hôm khác được không? Em cũng phải chuẩn bị tinh thần một chút chứ.”

“Em đã nói vậy thì cứ như vậy đi.” Chung Dương cười khởi động xe, trong lòng anh rất hồi hộp, hạnh phúc đến muộn của anh sẽ trở lại vào mùa xuân tới. Anh vui vẻ lái xe chờ Tả Á tới phương trời xa, còn Tả Á cũng cảm thấy mùa xuân sắp tới rồi, mặc dù còn chưa tới, nhưng cô dường như đã ngửi thấy hương hoa mùa xuân, cảm nhận được ánh nắng ấm áp của mùa xuân, cùng Chung Dương trải qua khoảng thời gian vui vẻ lãng mạn, cùng nhau chờ đợi tới ngày thành hôn.

Nhưng có câu nhà dột còn gặp mưa to, chuyện tốt còn chưa được mấy ngày thì đã lại phát sinh một chuyện rất nghiêm trọng, cao ốc của tập đoàn nhà họ Chung phát sinh vấn đề về chất lượng, vách tường bị rạn nứt, nền lún sụt, thậm chí có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, trên TV các phóng viên cũng đưa tin quở trách chất lượng của tòa cao ốc.

Trong lúc nhất thời, những người mua đã đặt tiền mua nhà trong cao ốc rối rít yêu cầu hủy hợp đồng, hoàn trả lại tiền và bồi thường cho họ. Từ khi tập đoàn nhà Chung gây dựng sự nghiệp cho tới nay, đây là lần đầu tiên gặp phải vấn đề nghiêm trọng như vậy. Công ty phải công khai trả lại tiền, thực hiện hàng loạt chính sách bồi thường cho người dân, rồi lại cùng người mua hủy hiệp định đã ký.

Cao ốc bán không được, uy tín cũng bị tổn hại, nguy cơ chồng chất, bao chuyện khó khăn dồn dập kéo đến khiến Chung Thị hỗn loạn, Tả Á xem ti vi thấy cảnh người mua đang vô cùng tức giận, còn thấy cảnh Chung Dương bị rất nhiều phóng viên bao vây chất vấn gay gắt, cô biết nhất định bây giờ Chung Dương đang rất khó xử, phải chịu rất nhiều áp lực. Nhưng, cô có nóng lòng thế nào cũng không thể giúp anh được.

Mỗi lần gọi điện thoại cho anh nghe thấy giọng nói mệt mỏi rã rời của anh, cô chỉ có thể an ủi khích lệ anh, mà anh cũng xin lỗi cô, nói, bé cưng, gần đây anh rất bận không có thời gian gặp em, cũng không thể thường xuyên gọi điện thoại cho em được, em đừng buồn giận nhé. Lúc đó cô sẽ nói, không cần phải lo lắng cho em, cứ tập trung lo giải quyết công việc. Mỗi lần cũng vội vàng nói được mấy câu, anh lại phải đi giải quyết công việc.

Cô biết lúc này cô không nên quấy rầy Chung Dương, nhưng thấy sắp sang năm mới rồi, với lại suốt một tuần rồi cô chưa được gặp anh, cô muốn đi xem anh như thế nào, chỉ cần nhìn một cái là được rồi, cô nhất định không làm phiền anh.

Tả Á dậy thật sớm, đi hầm canh rồi múc vào hộp giữ nhiệt, lúc chuẩn bị ra khỏi cửa, cô lấy điện thoại gọi cho Chung Dương, hỏi anh đang ở đâu, bởi vì dạo này anh luôn bận rộn đi lại khắp nơi, mà cô thì không biết anh được đang ở công ty hay đang ở nơi nào. Điện thoại reo vang mấy tiếng rồi có người nhận, Tả Á nói: “Chung Dương, bây giờ anh đang ở đâu, có bận

không, em muốn tới thăm anh, bây giờ em tới có được không?"

"Chung Dương đang rất bận, cô biết chuyện này rất nghiêm trọng mà, mỗi ngày anh ấy đều phải làm việc đến nửa đêm, bây giờ còn đang ngủ, nếu không có chuyện gì thì cô đừng gọi tới để tránh làm anh ấy phân tâm, nếu như có chuyện, tối cô hãy gọi đến."

Đối phương nói xong liền nhanh chóng cúp máy. Bàn tay cầm điện thoại di động của Tả Á khẽ run, giọng nói này rất quen thuộc, là Lô Hi, đây là giọng nói của Lô Hi ! Nhưng tại sao cô ta lại nhận điện thoại của Chung Dương? Một ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu Tả Á, ngay sau đó cô liền lắc đầu, không thể nào, Chung Dương không như vậy đâu, nhất định chỉ là ngẫu nhiên thôi, nói không chừng Chung Dương mệt quá mà ngủ thiếp đi ở công ty, Lô Hi nghe điện thoại giúp anh ấy thôi, hoặc là Chung Dương để quên điện thoại ở đâu đó lại bị Lô Hi nhặt được. Nhưng, cho dù là nguyên nhân gì, Lô Hi làm thế nào mà lại lấy được điện thoại của Chung Dương cơ chứ?

Những hình ảnh hai năm trước một lần nữa hiện về trong đầu cô, Chung Dương có hơi động lòng với Lô Hi, bọn họ ở chung một phòng, cùng ăn cơm, tán ngẫu, rất ngọt ngào ấm áp. Hơn nữa cô và Chung Dương đã chia tay hai năm, cô hoàn toàn không biết được Chung Dương và Lô Hi đã phát triển đến mức nào rồi, có lẽ nào hai người bọn họ đã yêu nhau, Chung Dương ra nước ngoài hai năm, Lô Hi cũng theo anh hai năm….. Lòng Tả Á rối loạn, cô cố gắng ép bản thân phải tỉnh táo, phải tin tưởng Chung Dương, không được suy đoán lung tung. Tả Á ngơ ngác ngồi trên ghế sofa, trong lòng phiền muộn, nhìn điện thoại di động trong tay, nhìn dãy số quen thuộc, cô do dự hồi lâu rồi quyết định không gọi lại nữa. Cô cần yên tĩnh một chút, bây giờ Chung Dương đang bận đến sứt đầu mẻ trán, cô không nên chỉ vì chút chuyện nhỏ nhặt này mà làm phiền anh, bây giờ cô nên toàn tâm toàn ý ủng hộ anh, không nên khiến cho anh bị phân tâm.

Hôm sau, Tả Á gọi cho Chung Dương hai cuộc điện thoại, gọi đến văn phòng thì thư ký của anh nói anh không có ở đó, còn điện thoại của anh thì luôn ở trạng thái bận, cuối cùng cô đành thôi không gọi đến nữa, đợi Chung Dương gọi điện lại cho cô. Nhưng cô lại không đợi được, có lẽ anh đang rất bận không có thời gian gọi lại cho cô.

Cô chỉ có thể xem tin tức trên ti vi, lên mạng tra tài liệu, hỏi ý kiến khắp nơi xem chuyện như vậy thì nên giải quyết thế nào, cô rất hi vọng có thể làm cái gì đó để có thể giúp đỡ anh, nhưng cũng không thu hoạch được gì. Tả Á hoảng hốt nghĩ đến chuyện của Chung Dương, nghĩ đến mất hồn.

Hôm nay, sau khi tăng ca, trên đường về nhà tinh thần Tả Á có chút không tập trung. Trời đã tối, đèn đường không biết tại sao lại không bật sáng, Tả Á không tập trung cứ thế đi về, nhưng lại đột nhiên cảm thấy chân như đang đi trên không, cô còn chưa kịp kêu lên thì đã cảm thấy đầu đau vô cùng, cổ chân cũng đau đến không cử động được, cô định thần lại, nhịn đau mới ý thức được mình đã rơi xuống cống nước.

Sau gáy còn có cảm giác nhơm nhớm, trong mũi còn ngửi thấy được mùi máu tươi, còn có mùi hôi thối nữa. Đầu như bị vỡ ra, còn chân như không cử động được, Tả Á đau đến đổ mồ hôi lạnh, kêu cứu nhưng lại không nghe được tiếng người nào đáp trả, vào lúc này chắc tất cả mọi người đều đi nghỉ cả rồi. Cảm giác tuyệt vọng dâng đầy trong lòng cô.

Tả Á cô gắng không để mình bị ngất đi, cô tìm điện thoại trong túi xách, gọi điện cầu cứu, người đầu tiên cô nghĩ tới là Chung Dương, nhưng điện thoại di động của anh vẫn báo bận, không gọi được, Tả Á càng thêm tuyệt vọng, tại sao Chung Dương lại không nhận điện thoại của cô chứ.

Cô đau đến sắp bất tỉnh rồi, máu tươi từ trên đầu chảy xuống trán cô, làm mờ mắt cô. Bởi vì đau, tầm mắt của cô càng lúc càng không rõ, suy nghĩ cũng không còn tỉnh táo nữa. Cô cũng đã không còn nhìn rõ số trên bàn phím nữa, cô muốn bấm số 120, nhưng khi ngón tay bấm đến số 1, cô không cách nào bấm tới số 2 được nữa. Cô đau đến ngất đi, nhưng trong khoảng khắc ấy một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu cô, cô không muốn chết.

Sáng hôm sau khi Tả Á tỉnh dậy, lúc mở mắt ra cô phát hiện mình đang nằm trong bệnh viện, vách tường màu trắng, còn có một bóng người màu trắng đang đung đưa trước mắt, mình đã chết rồi sao? Người kia là Thiên thần sao ?

“Cô đã tỉnh, có thấy khó chịu chỗ nào không?” Thiên thần áo trắng cười híp mắt, ân cần hỏi cô.

Tả Á khẽ cựa tay, thì thào nói: “Tôi không chết sao?”

Bác sĩ và y tá đều cười, cô y tá nói: “Cô chỉ bị vỡ đầu thôi, tuy mất máu hơi nhiều, nhưng sẽ không chết được đâu, yên tâm đi.”

Tả Á cũng ngượng ngùng cười: “Cảm ơn bác sĩ, may mà xe 120 của bệnh viện tới kịp thời, nếu không có lẽ tôi bị mất máu quá nhiều mà lên thiên đường rồi.”

“Xe 120? Cô gái à, chắc lúc đó do cô đã hôn mê rồi, sao lại nói là xe 120, là một chàng trai anh tuấn đã đưa cô tới bệnh viện mà, nhất định đó là bạn trai của cô rồi, lúc ấy tôi thấy vẻ mặt anh ấy hoảng sợ đến trắng bệch ra, sau đó anh ấy còn giúp cô tắm rửa nữa, cô cũng biết đấy, cống thoát nước rất bẩn, nhưng mà anh ấy rất cẩn thận chu đáo, so với y tá chúng tôi còn chuyên nghiệp hơn ấy chứ, không làm ướt bất cứ vết thương nào trên người cô, ha ha, thật sự là rất cẩn thận, gả cho anh ấy nhất định cô sẽ rất hạnh phúc.” Cô y tá nói xong, lộ ra vẻ mặt hâm mộ.

Tả Á suy nghĩ một chút, chẳng lẽ là Chung Dương, cô nhớ rõ cô không thể gọi được cho Chung Dương mà, người đó còn tắm rửa cho cô nữa…..Sắc mặt Tả Á đột nhiên biến đổi, cô đang suy nghĩ đã thấy cửa phòng bệnh mở ra, một người đàn ông cao lớn cầm hộp giữ nhiệt đi vào, đường nét trên khuôn mặt hoàn hảo đến không thể chê vào đâu được, trong đôi mắt sâu lắng là sự lo lắng cùng tức giận khó nhận ra.

Bác sĩ mỉm cười với người vừa bước vào: “Chào anh, bệnh nhân này đã không còn gì đáng ngại nữa rồi, chỉ cần nằm viện thêm một ngày để theo dõi, nếu không có chuyện gì thì có thể xuất viện, không cần quá lo lắng, đều chỉ là vết thương ngoài da thôi.”

“Cảm ơn bác sĩ!” Người đàn ông nói cám ơn xong, bác sĩ cũng gật đầu một cái rồi cùng y tá rời đi. Anh đi tới, ngồi xuống mép giường cô, mở hộp giữ nhiệt, múc cho cô một bát canh, trầm mặc không nói câu nói, chỉ im lặng múc một thìa canh đưa tới bên miệng Tả Á.

Tả Á không mở miệng, chỉ nhìn anh chằm chằm, trong lòng có chút khó hiểu, sao lại là anh, tại sao luôn luôn là Kiều Trạch? Dường như bất kể là ở đâu anh cũng sẽ luôn luôn tìm được cô.

“Không đói bụng sao?” Giọng nói lạnh lùng đặc trưng của anh mang theo lo lắng hỏi cô, con ngươi đen láy chăm chú nhìn cô, cau mày hỏi: “Còn đau ở chỗ nào sao?”

“Tôi… tôi không sao rồi.” Tả Á hoàn hồn, chuyển ánh mắt nhìn ra phía ngoài, “Tôi có thể tự chăm sóc mình, anh….đi làm việc của anh đi. Anh chưa báo cho mẹ tôi biết chứ ? Không nên cho bà biết, dù sao tôi cũng không có việc gì.”

“Không có việc gì?” Lời nói của Tả Á dường như chọc giận Kiều Trạch, tròng mắt đen của anh híp lại, lạnh lùng nói: “Nếu như…..nếu như anh đến muộn một chút nữa, sẽ xảy ra chuyện gì em biết không? Hiện tại mới nhớ tới sẽ khiến người khác lo lắng có ích gì không?”

Trong lòng Tả Á đột nhiên khó chịu, có lẽ là bởi vì Chung Dương, cũng có thể do bị thương mà cô trở nên yếu đuối, Kiều Trạch la mắng cô như vậy không hiểu vì sao lại khiến cô khóc lên : “Anh…..tại sao anh lại hung dữ với tôi như vậy, tôi cũng không muốn bị thương mà …..” Cô đã rất sợ hãi, đã nghĩ mình sẽ chết, anh lại còn hung dữ với cô như vậy nữa.

Kiều Trạch ngẩn người nhìn Tả Á khóc, không nhịn được mà giơ tay định lau nước mắt cho cô, nhưng động tác lại chợt dừng lại, bây giờ anh đã không thể làm thế được nữa rồi, sao anh lại có thể không khống chế được như vậy chứ, khoảnh khắc anh tìm được cô, trái tim của anh thiếu chút nữa không còn hơi sức để đập nữa, khi máu của cô dính vào tay anh, cô có biết được lúc đó anh đã sợ hãi đến thế nào ?

Kiều Trạch nhớ lại mà tim vẫn còn đập dữ dội, anh cố kìm nén, đưa tay nhẹ nhàng đỡ cô ngồi dậy, bưng chén canh ấm vừa uống tới bên miệng cô, mềm giọng nói: “Uống chút canh đi, em cần phải bồi bổ sức khỏe.”

Động tác của Kiều Trạch làm cho tay áo của anh hơi bị kéo lên, để lộ ra phần cổ tay, Tả Á chợt nhìn thấy trên cổ tay anh có vết rách, “Tay của anh…..”

Kiều Trạch không để ý, đặt chén canh vào trong tay Tả Á : “Uống xong thì gọi điện thoại cho anh ta để anh ta tới đón em.” Kiều Trạch nói xong liền xoay người đi, chỉ để lại cho Tả Á một bóng lưng.

Cô đã từng nói, Kiều Trạch tôi không cần anh đối xử tốt với tôi, anh đối tốt với tôi, đối

với tôi mà nói là một loại áp lực, đừng lãng phí với tôi nữa. Anh cũng đã nói, anh không thích lãng phí với cô. Nhưng mà cô luôn luôn nợ anh một phần ân tình, cho dù cô ở nơi nào, cho dù cô gặp phải khó khăn gì, anh sẽ luôn tìm được cô.

Cá chết rách lưới : nghĩa là hai bên tranh đấu với nhau, cuối cùng đều bị tận diệt.

Chương 24: Lần đâu tiên hòa thuận

Tả Á không hề muốn gọi Chung Dương tới chăm sóc mình chút nào, cô bị thương không nặng lắm, cũng không muốn anh bị phân tâm trong giờ phút khó khăn như thế này. Sáng hôm sau, Tả Á chuẩn bị một ít tiền trả tiền viện phí rồi xuất viện.

Chân cô bị thương, nên đi lại hơi chậm chạp, giờ phút này cô không thể phủ nhận, sâu trong lòng cô thực sự rất muốn được dựa vào bờ ngực rắn chắc, cô sẽ nũng nịu nói, Chung Dương, em đau quá, thực sự rất đau, rồi lại cắn răng chịu đựng, tự thôi miên bản thân mình, nói, em không đau, không đau gì hết, vết thương nhỏ như thế này có đáng là gì".

Vết thương trên đầu mới quan trọng nhất, bởi vì phải khâu lại, cho nên đã phải cạo đi một ít tóc, không biết đến bao giờ nó mới mọc lại được đây. Băng gạc quấn trên đầu giống như túi lưới khiến cho Tả Á không dám đi ra ngoài gặp người khác. Cô phải nhờ một cô dọn vệ sinh trong sân bệnh viện mua giùm cho mình một cái mũ trùm đầu, đội lên rồi mới dám đi ra ngoài. Lúc vừa mới ra đến cửa phòng bệnh, điện thoại di động của cô chợt reo lên, Tả Á nhìn thấy tên Chung Dương, vội vàng bắt máy.

"Tiểu Á!"

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói mệt mỏi của Chung Dương, Tả Á càng thêm nhớ anh: "Chung Dương, anh vẫn khỏe chứ, chuyện kia giải quyết như thế nào rồi, anh đừng quá căng thẳng nhé, tất cả rồi sẽ ổn thôi."

"Cám ơn em nhé, bảo bối. Mấy ngày nay em sao rồi? Dạo này anh không có thời gian ở bên em, đừng giận anh nhé?"

"Em sao lại giận anh được chứ, việc của anh quan trọng hơn mà, em rất khỏe…..em…" Tả Á còn chưa kịp nói hết câu, Chung Dương đã vội vàng cắt lời: "Giờ anh phải đi họp, anh cúp máy đây, bảo bối à, anh rất nhớ em."

Tả Á còn chưa kịp nói lại "Em cũng rất nhớ anh" thì Chung Dương đã cúp điện thoại, trong điện thoại của cô chỉ còn lại những tiếng tút tút rời rạc mà thôi, Tả Á ngẩn người nhìn điện thoại trong tay một lát mới hoàn hồn, mở cửa đi ra khỏi phòng.

Xuống dưới lầu, đi ra khỏi thang máy, Tả Á đứng trước cửa, chợt một luồng gió lạnh thổi tới, Tả Á không nhịn được mà rụt cổ lại. Bên ngoài, tuyết đang rơi, những bông tuyết li ti bay trên bầu trời, giống như những hạt cát rơi trên chóp mũi cô, lành lạnh, lòng cô có chút cô đơn, giống như thiếu mất đi thứ gì đó, mùi vị tựa như sự lẻ loi đã từng trải qua, hình như rất lâu rồi cô không có cảm giác này, mà hôm nay thứ cảm giác ấy lại đột nhiên dâng lên trong lòng, thật kỳ lạ.

Không để ý đến tiếng la hét của hai đứa trẻ con đang đuổi bắt nhau, một đứa trong đó chạy

thẳng tới chỗ của Tả Á, Tả Á muốn tránh cái chân bị thương sang chỗ khác, nhưng đã muộn, cô bị đứa trẻ kia đụng vào, loạng choạng ngã về phía sau, Tả Á hét lên một tiếng, lúc cô cảm thấy thân thể mình sắp tiếp xúc với mặt đất thì một cánh tay mạnh mẽ vững chắc chợt đỡ lấy cơ thể đang ngã của cô lên, kéo cô đứng vững vàng dậy.

Tả Á hoảng hồn còn chưa kịp nhìn người phía sau là ai đã theo bản năng nói: "Cám ơn, cám…..!" Nhưng lúc quay đầu nhìn người phía sau, cô không khỏi ngẩn người, sửng sốt, một chữ cảm cứ như vậy mắc trong cổ họng.

Kiều Trạch, là anh, lại là anh! Mình nghĩ rằng anh sẽ không xuất hiện nữa, nhưng cuối cùng anh cũng không thể yên tâm về mình. Lúc nãy không biết người đỡ mình là anh, cứ nghĩ chỉ là một người đi đường tốt bụng giúp mình mà thôi, cho nên mới nói cám ơn, nhưng khi biết rõ người giúp mình là Kiều Trạch, tại sao hai chữ cám ơn đó mình lại không nói ra được. Anh cứu mình, đem mình ra khỏi cái cống hôi hám tối tăm bẩn thỉu đó cô nên cám ơn anh mới phải, không liên quan đến tình cảm.

Cô kinh ngạc nhìn anh, nhưng vẻ mặt anh vẫn không chút thay đổi, buông bàn tay đang đỡ lưng cô ra, con ngươi đen láy nhìn cô, hỏi một cách hoài nghi: "Em có thể tự chăm sóc cho mình? Là thế này sao ?"

Tả Á nhớ hôm qua mình đã nói mạnh miệng nói thế, lại nghĩ tới bộ dạng luống cuống sắp ngã lúc nãy, mặt cô không khỏi nóng lên, nhưng vẫn mạnh miệng nói: "Tôi….tôi đương nhiên có thể." Nói xong liền lết cái chân bị thương đi, chân thấp chân cao đi về phía trước, nhưng vừa mới bước được hai bước thì cơ thể bỗng nhiên nhẹ bẫng, thắt lưng bị người khác ôm chặt, cơ thể được nâng lên cao, trước sau đều là động tác của Kiều Trạch, Tả Á không nhịn được đẩy anh ra : "Kiều Trạch, buông tôi ra, tôi có thể tự đi được."

"Đừng lộn xộn!" Kiều Trạch lạnh lùng quát một tiếng, ôm chặt thắt lưng của cô đi về phía trước, làm gậy cho cô, nhìn như không chút khó khăn nào, nhưng bước chân anh lại có chút không được vững vàng như bình thường, thậm chí còn có chút cà nhắc, đi cũng không được nhanh. Lúc đi tới chỗ để xe, Tả Á phát hiện ra Từ Bân đang chờ ở trong xe rồi, anh mở cửa xe ra, Kiều Trạch thuận thế đặt Tả Á vào trong chiếc xe, rồi anh cũng ngồi vào trong.

Từ Bân nhìn Kiều Trạch với ánh mắt không đồng tình cho lắm, nhịn không được quay đầu lại nói với Kiều Trạch : "Kiều, mình không hiểu, cậu còn lo cho "người ngoài" này làm gì, cậu ăn no rửng mỡ rồi hả ?"

"Lái xe đi!" Từ Bân còn chưa nói hết câu, Kiều Trạch đã lạnh giọng ra lệnh, Từ Bân đành phải khởi động xe rời đi. Tả Á nãy giờ vẫn ngồi im lặng, Từ Bân có chút căm ghét cô, người ngoài, ừ, cô là người ngoài.

Xe chạy nhanh đến phía dưới khu chung cư của Tả Á, Từ Bân giành xuống xe trước, nói: "Dù sao tôi cũng là đàn ông, tôi đưa cô ấy lên là được rồi. Kiều, cậu ở trong xe chờ đi."

Kiều Trạch trầm mặt xuống, lạnh lùng liếc nhìn Từ Bân, giống như đang nói…, cậu dám

đụng vào một ngón tay của cô ấy, tôi sẽ giết cậu. Từ Bân ngượng ngùng thu tay mình lại, đen mặt đứng im tại chỗ.

Tả Á nhìn Kiều Trạch đang đi tới dìu cô, cô ngẩn người muốn nói không cần đâu, dù sao cô và Kiều Trạch cũng không còn quan hệ gì nữa rồi, hơn nữa, bây giờ cô và Chung Dương đã quay lại với nhau, thân mật với Kiều Trạch như thế này có vẻ không được thích hợp cho lắm, mặt khác cô cũng không muốn làm phiền anh, cô đã nợ Kiều Trạch quá nhiều ân tình, và còn cả một món tình cảm vô cùng lớn nữa, "Tôi…..Tự tôi có thể đi lên trên đó được mà."

Kiều Trạch sa sầm nét mặt, giọng điệu có chút không vui nói: "Đừng cố làm những việc mà mình không làm được!"

Cuối cùng Tả Á cũng ngoan ngoãn để Kiều Trạch đưa lên lầu. Bởi vì ở trong bệnh viện cả đêm không được ngủ ngon, Tả Á nằm trên giường rồi mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Buổi trưa, lúc tỉnh lại cô liền ngửi thấy mùi thức ăn. Gắng sức đi ra ngoài phòng, cô đã thấy mấy món ăn thơm phức đặt trên bàn ăn, khiến cô không khỏi có chút thèm, còn Kiều Trạch thì đã không còn ở đây nữa. Tả Á ngồi vào bàn, có chút thất thần. Thức ăn rất thơm, Tả Á đã từng ăn rất nhiều lần, thậm chí cô vẫn còn nhớ được mùi vị mấy món ăn này.

Tả Á vốn tưởng rằng cuộc sống mấy ngày tới của mình sẽ rất chật vật, nhưng cũng chỉ là cô lo lắng quá thôi, Kiều Trạch đã nhờ dì Lâm tới chăm sóc cho cô. Sau khi ly hôn, cô chưa gặp lại dì Lâm lần nào cả, nhưng khi gặp lại vẫn cảm thấy rất thân thiết. Dì Lâm hỏi cô vì sao lại ly hôn với Kiều Trạch, cô chỉ cười không nói gì.

Dì Lâm chăm sóc cô rất chu đáo, một ngày ba bữa cơm, giặt quần áo rồi quét dọn phòng, mấy ngày dưỡng bệnh, vết thương trên cổ tay, trên chân và trên đầu cô đã đỡ hơn trước rất nhiều, cô cũng đã có thể đi chậm từng bước, không còn có cảm giác đau đớn như trước nữa.

Cô cũng vẫn luôn để ý tới các tin tức liên quan đến Chung Dương, chuyện mấy tòa cao ốc đã giải quyết được phần nào rồi, ngoại trừ tòa cao ốc kia xảy ra vấn đề, các tòa lầu khác đều không có vấn đề gì cả, nhưng sóng gió đã nổi lên, muốn bác bỏ tin đồn, khiến cho mọi người tin tưởng rằng các tòa cao ốc còn lại không có vấn đề gì là chuyện không hề dễ dàng.

Trong lòng Tả Á phiền muộn, cô đọc tin tức trên internet, vắt hết óc suy nghĩ biện pháp khắc phục, thế nhưng, đến bây giờ cô mới nhận ra mình thật đần độn, không nghĩ ra được cái gì cả. Dì Lâm làm xong cơm đi tới, thấy cô nhìn máy tính đến ngẩn người như thế, không nhịn được nói: "Tiểu Á à, thật ra cháu nên nói với bạn trai mình nên tìm cách bác bỏ mấy tin đồn kia, nếu như mấy tòa cao ốc kia thực sự không có vấn đề gì thì để cho người nhà dọn qua bên đó ở đi, không phải còn có sức thuyết phục hơn việc tìm mấy người chuyên nghiệp trong ngành đến giám định, triệu tập họp báo gì đó, hay là làm báo cáo chuyên môn nói mấy tòa nhà đó không có vấn đề gì sao, làm vậy thì thuyết phục được mấy người chứ. Nhìn thấy những người có sức ảnh hưởng đến sống trong tòa cao ốc đó thì những người khác mới có thể nhận thấy được rằng tòa nhà này thật sự không có vấn đề gì cả."

Tả Á có chút kích động, quay đầu lại nhì dì Lâm, ôm chầm lấy dì hét lên: "Dì Lâm, dì nói quá đúng ! Sao cháu lại không nghĩ đến chứ ? Cách này của dì không tồi nha, nhất định có thể giải quyết được vấn đề này! Tốt quá, tốt quá rồi, cám ơn dì Lâm, cám ơn dì!"

"Xem cháu vui mừng chưa kìa, mau đi ăn cơm thôi."

Tả Á buông dì Lâm ra, chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên lại nghi ngờ nhìn dì Lâm, dì Lâm không biết chữ, hơn nữa chắc chắn dì không thể hiểu rõ được vấn đề này, nhưng làm sao lại biết mình buồn phiền vì chuyện gì chứ, lại còn đưa ra biện pháp giải quyết giúp mình nữa, "Dì Lâm, sao dì biết cháu đang buồn phiền vì chuyện này?"

Dì Lâm lúng túng cười cười rồi nói: "Dì nói thật nha, dì một chữ bẻ đôi cũng không biết, làm sao có thể nghĩ ra mấy thứ này được. Biện pháp này là do ông chủ Kiều nói cho dì, nhờ dì tìm cơ hội nói cho cháu. Cháu muốn cảm ơn thì đi cảm ơn ông chủ Kiều ý!"

Vẻ vui sướng trên mặt Tả Á tan đi một ít, không nhịn được mà lầm bầm nói: "Anh…..Tại sao phải giúp tôi như vậy…..Anh biết rõ tôi sẽ không nhận mà….."

"Cái gì mà nhận với không nhận chứ, dì nghĩ ông chủ Kiều chỉ muốn cháu vui vẻ lên thôi, tinh thần tốt thì vết thương mới nhanh hồi phục được. Cháu xem cháu cả ngày ủ dột, sắp thành bà lão tám mươi tuổi đến nơi rồi. Không làm vợ chồng, cũng không nhất thiết phải làm kẻ thù, thật ra khiến người khác cảm thấy hạnh phúc, chính bản thân mình cũng sẽ cảm thấy vui vẻ hơn. Cháu và ông chủ Kiều…..Hai người…..Thật đáng tiếc !"

Tả Á nghe dì Lâm lảm nhảm, trong lòng lại chợt dâng lên một cảm xúc khó tả, cô ngẩn người một lát, rồi hoàn hồi nói: "Dì Lâm, chúng ta ăn cơm thôi."

"Ừ, ăn cơm, ăn cơm thôi." Dì Lâm cũng cảm thấy bản thân mình hơi lắm mồm nhiều chuyện, vội đỡ Tả Á đi về phía bàn ăn. Dì Lâm thầm nghĩ, Kiều Trạch thật đúng là một người đàn ông tốt, rất xứng đôi với Tả Á, đáng tiếc lại là chàng có tình thiếp vô ý.

Tả Á muốn nói biện pháp này cho Chung Dương biết, cả đêm cô làm một bản báo cáo rất chi tiết, hy vọng có thể giúp Chung Dương vượt qua khó khăn này, nhưng điện thoại của anh luôn gọi không được, còn điện thoại ở văn phòng lại luôn là thư kí bắt máy, nói anh đang họp.

Cuối cùng, Tả Á phải đành bắt xe đi đến công ty Chung Dương một chuyến, nhưng, phòng lễ tân không cho cô vào trong bởi vì cô không có hẹn trước, hơn nữa Chung Dương không có trong công ty. Tả Á lại chạy qua nhà anh nhưng không có ai ở nhà cả, điện thoại di động cũng không gọi được, Chung Dương rốt cuộc đang bận cái gì, đang ở nơi nào?

Tả Á lại đi tới công ty của Chung Dương lần nữa, phòng lễ tân nói Chung Dương đã quay trở về, nhưng không thể gặp cô được. Tả Á gọi điện tới văn phòng của Chung Dương nhưng vẫn là thư ký tiếp điện thoại, báo rằng Chung Dương đang chủ trì một buổi họp quan trọng, không một ai được phép quấy rầy anh. Đến cuối cùng Tả Á bắt buộc phải nói mình là bạn gái của Chung Dương, có việc gấp cần phải tìm anh mới được phép đi lên, không ngờ Chung

Dương đang bận họp thật. Tả Á tới phòng tiếp khách ngồi chờ. Khoảng thời gian chờ đợi rất lâu, Tả Á uống một chén rồi một chén nước, không nhịn được mà đi toilet, còn bản kế hoạch trong tay thì đặt lên bàn.

Từ toilet đi ra phòng tiếp khách Tả Á thấy cô thư ký đang đi lại phía mình, vô cùng áy náy nói cho cô biết, Chung Dương đã họp xong nhưng lại phải vội vàng đi cùng với mấy vị lãnh đạo cấp cao ra ngoài xử lý công việc rồi. Cho nên cô phải chờ thêm một lát nữa.

Mặc dù, cô cũng rất muốn đợi anh, nhưng cả ngày trời cô chưa ăn cái gì cả, đầu cô lại chợt phát đau nữa, hôm nay cô chưa uống thuốc, vừa thấy khó chịu, vừa thấy sốt ruột, Chung Dương bận đến nỗi không thể giành cho cô được hai phút sao?

"Tôi thấy sắc mặt của cô không tốt, nếu có chuyện gì cần, tôi nghĩ, tôi có thể chuyển giúp cho cô."

Tả Á đưa bản kế hoạch kia cho cô thư ký : "Xin hãy chuyển giùm bản kế hoạch này cho anh ấy, có lẽ sẽ ít nhiều giúp giải quyết được khó khăn trước mắt của công ty. Tôi không thể đợi anh ấy được nữa, hẹn gặp lại."

"Đi thong thả, tôi sẽ đem tài liệu này đưa cho tổng giám đốc Chung. Cô đi thong thả!"

Sau khi Tả Á về đến nhà liền bắt đầu nghe ngóng tin tức liên quan đến Chung Dương. Sáng kiến của Kiều Trạch quả nhiên rất tuyệt, hơn nữa, các chính sách diễn ra công khai bên phía Chung Dương đa phần đều là sáng kiến của Kiều Trạch, với lại hình như sự phản hồi cũng rất tốt. Trên mạng vô cùng náo nhiệt. Xem hết các websites, tâm trạng của Tả Á tốt hơn rất nhiều. Cô nhìn điện thoại di động trước mặt, cầm lên, do dự hồi lâu, cuối cùng lại bấm một dãy số điện thoại không quên được, điện thoại được kết nối, Tả Á không biết nên nói gì cho phải, mà người ở đầu dây bên kia cũng không hề mở miệng, Tả Á do dự hồi lâu mới ấp úng hỏi: "Anh…..anh đang ở đâu?"

Đầu dây bên kia liền vang lên giọng nói lạnh lùng đặc trưng : "Cho em mười phút, lập tức xuống dưới đây."

Tả Á khẽ giật mình, chẳng lẽ anh đang ở dưới lầu ? Cô đi tới cửa sổ nhìn xuống dưới, quả nhiên nhìn thấy xe của Kiều Trạch, anh thật sự đang ở dưới lầu. Tả Á cúp điện thoại, mặc thêm áo khoác ngoài, đi ra khỏi cửa.

Vẫn là Từ Bân lái xe, cơ thể cao lớn của Kiều Trạch ngồi ở hàng ghế phía sau, anh lạnh lùng liếc nhìn cô: "Lên xe!"

Tả Á có chút sửng sốt : "Hả? Đi đâu vậy?"

Con ngươi đen lạnh lùng của Kiều Trạch nhìn thẳng vào cô, giọng điệu cứng rắn: "Ngày cắt chỉ mà cũng quên à?"

A, đúng rồi, hôm nay là ngày mình cắt chỉ, sao mình quên mất chứ ? Nhất định là do mấy ngày nay bận rộn đến hồ đồ rồi. Tả Á không nhăn nhó nữa, khom lưng chui vào trong xe, vừa đúng lúc cô cũng có chuyện muốn tìm anh ta.

Đi đến bệnh viện tháo chỉ xong, bước ra khỏi bệnh viện, lúc đi tới trước xe, Tả Á nhìn bóng lưng Kiều Trạch, liên tục do dự rồi cuối cùng cũng mở miệng nói: "Kiều Trạch…..tôi….."

Kiều Trạch nhận thấy sự do dự trong lời nói của Tả Á, xoay người lại nhìn cô, con mắt thâm trầm như dòng nước xoáy, khiến Tả Á cảm thấy không được tự nhiên, tầm mắt cũng bắt đầu dao động, "Cùng nhau…..cùng nhau ăn một bữa cơm được không?"

Đôi mắt Kiều Trạch khẽ nheo lại, nhìn cô chằm chằm, Tả Á vội bổ sung thêm: "Là tôi mời….."

"Lý do!" Trái tim vốn đã trở nên nguội lạnh của Kiều Trạch như vừa bị thứ gì đó gõ nhẹ vào.

"Tôi…..tôi muốn cám ơn anh đã giúp tôi."

Đôi mắt Kiều Trạch chợt trở nên u ám, anh lạnh lùng nói: "Lên xe!"

Tả Á cau mày, anh đang từ chối hay là đồng ý đây ? Cô chỉ muốn cảm ơn anh đã giúp cô thôi mà, "Anh như vậy là có đi hay không?"

Kiều Trạch không trả lời ngay, đưa tay kéo cô lại, nhét cô vào trong xe, bản thân anh cũng lên xe, đóng cánh cửa sau của xe cái 'rầm', hờ hững nói: "Không cần!"

Từ Bân khởi động xe, đi về hướng nhà Tả Á. Tả Á im lặng bĩu môi, hung hăng trừng mắt nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của người ngồi bên cạnh, hình như anh đang tức giận, bởi vì cô mời cơm cảm ơn anh giúp đỡ cô sao?

Để hòa thuận với anh, đi một bước này cô đã phải chuẩn bị tinh thần rất lâu. Nhưng, anh lại không cần sự cảm ơn đó của cô, cũng giống như cô không cần anh đối xử tốt với mình vậy. Hai người họ cũng có lúc cùng là một loại người.

Xe chạy đến khu chung cư cô ở rồi dừng lại, Kiều Trạch đưa Tả Á đến cửa, giờ phút này Tả Á mới phát hiện, đèn đường rất sáng, hơn nữa nắp cống thoát nước cũng đã được đậy lại rồi. Đột nhiên Tả Á hiểu ra rằng, đèn đường vì cô mà sáng, nắp cống thoát nước cũng vì cô mà được đậy lên. Đã lâu rồi không có ai quản lý mấy vấn đề này, nhưng sau khi cô bị rơi xuống cống thoát nước thì mọi thứ lại được giải quyết, Kiều Trạch, cô không kìm được lòng mà nghĩ đến anh, là Kiều Trạch làm sao ?

Tả Á cúi đầu, dưới ánh đèn, con đường dưới chân cô sáng rực, rõ ràng.

Đã rất lâu rồi cô không ra ngoài vào ban đêm, ánh đèn sáng ngời kéo dài bóng của hai người, không ai mở miệng nói chuyện, sợ sự đối chọi gay gắt giữa hai người sẽ phá vỡ sự hòa thuận hiếm có này.

Lúc đưa cô đến cửa, Kiều Trạch nói một câu chúc ngủ ngon đơn giản, rồi lập tức xoay người đi về, thân hình cao lớn lại hình như có chút đi không vững. Tả Á nhìn bóng lưng Kiều Trạch, nói: "Kiều Trạch, cảm ơn anh!"

Hóa ra nói ra hai chữ cảm ơn với anh không khó như cô nghĩ, anh đã cứu cô nên cô cảm ơn, anh đã vì cô mà giúp Chung Dương mà nói cảm ơn. Nhưng bước chân anh chỉ hơi khựng lại một chút, rồi lại không chút do dự rời đi.

Lúc Tả Á xoay người định đi vào nhà, một bóng người đột nhiên xông tới trước mặt, khuôn mặt anh tuấn có chút lo lắng hiện ra dưới ngọn đèn, đôi mắt mang theo sự nghi ngờ lẫn một chút tức giận nhìn cô.

Tả Á không dám tin nhìn người trước mặt, không nhịn được sự vui mừng mà hô lên: "Chung Dương!"

Chung Dương đưa tay ôm eo cô, đôi mắt thâm sâu mang theo vẻ gì đó mà Tả Á chưa nhìn thấy bao giờ, cánh tay anh ghìm cô thật chặt, gằn từng chữ nói: "Sao em lại đi cùng với anh ta ? Đi đâu mà muộn như thế này mới về nhà?"

Chương 25: Trọm vào nhà

Ánh mắt Chung Dương chăm chú nhìn Tả Á, muốn từ trong ánh mắt cô mà tìm thấy sự khẳng định cô thực sự yêu anh. Những thứ bận rộn trong cuộc sống hằng ngày khiến anh không có thời gian rảnh để quan tâm đến cô. Anh biết vì bận công việc mà mình đã lạnh nhạt với Tả Á, nhưng, sau khoảng thời gian bận rộn này anh mới phát hiện ra, bảo bối của mình hình như rất lâu rồi không gọi cho anh một cuộc điện thoại hay gửi cho anh một tin nhắn nào cả. Anh nghĩ, chắc cô không muốn quấy rầy công việc của anh, nhưng không ngờ sự thật lại là cô đi với Kiều Trạch.

Không phải cô rất hận anh ta sao, không phải cô không yêu anh ta sao, vậy vì sao lúc nãy anh lại thấy hai người đang đi dạo dưới ánh đèn, như một cặp tình nhân lãng mạn đi dạo sau bữa cơm vậy. Hai năm vợ chồng, Tả Á và Kiều Trạch đã có những tiếp xúc thân mật nhất, anh đang ở bên cạnh Tả Á nhưng có khi nào đã bị thay thế rồi không? Trong lòng anh chợt cảm thấy lo lắng.

"Trả lời anh, Tiểu Á, tại sao em lại đi cùng với anh ta?"

"Chung Dương, anh đừng suy nghĩ nhiều, em vừa về nhà, vừa khéo…..vừa khéo Kiều Trạch đưa em trở về, thật sự….."

Vẻ mặt Chung Dương đột nhiên thay đổi, đưa tay ôm lấy bả vai Tả Á, trong giọng nói có chút kích động: "Tiểu Á, em nói dối, em bắt đầu biết nói dối anh rồi hả? Anh gọi điện thoại cho em nhưng em lại tắt máy, mới vừa rồi…..mới vừa rồi anh qua nhà em, mẹ em cho anh hay em đã không về nhà mấy hôm rồi, anh đành đến đây chờ em về, cuối cùng lại đợi được em và chồng trước đi với nhau, thậm chí lại còn bịa chuyện để lừa anh!"

Mặt Tả Á tái đi, nhìn sự đau khổ thương hiện lên trong đôi mắt đẹp của Chung Dương, đau lòng nói: "Chung Dương, anh nghi ngờ em sao? Em nói cái gì anh cũng đều không tin đúng không? Cũng bởi vì anh nhìn thấy em trở về cùng với Kiều Trạch là liền định tội em phải không?"

Trong lòng Chung Dương vô cùng buồn bực, anh đang làm cái gì vậy, không phải rất muốn gặp cô, vội vã đến để gặp cô sao? Không phải đã nói là không cãi vã, vui vẻ ở bên nhau sao? Nghĩ tới đây, anh vội ôm lấy Tả Á, nói lời xin lỗi: "Được rồi, chúng ta không cãi nhau nữa, anh chỉ là sợ…..sợ em sẽ rời bỏ anh. Bảo bối à, đừng tức giận!"

Cơ thể của Tả Á cứng ngắc, để mặc cho Chung Dương ôm mình, cô muốn nói, Chung Dương thật ra thì anh luôn để ý quá khứ của em với Kiều Trạch phải không, thật ra thì anh thiếu niềm tin vào tình yêu của em đối với anh đúng không? Nhưng mà, bọn họ khó khăn lắm mới có thể ở bên nhau, nên phải biết quý trọng lẫn nhau, cô không muốn giải thích là do mình bị thương, Kiều Trạch đã cứu cô, chăm sóc cho cô, những lời này chỉ càng khiến Chung

Dương lo lắng mà thôi. Mà cãi nhau thì cũng chỉ khiến cho tình cảm của hai bên bị tổn thương, cho nên cô lặng im không nói gì cả.

Trong sự im lặng, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên phá vỡ giây phút yên tĩnh này, Chung Dương buông Tả Á ra, móc điện thoại di động từ trong túi ra, bắt máy. Tả Á chỉ nghe thấy Chung Dương nói: "Cái gì? Nghiêm trọng không? Con lập tức đến đó!"

Cúp điện thoại, Chung Dương vội vàng đặt một nụ hôn lên trán Tả Á, nói vội vàng: "Trong nhà xảy ra chút chuyện, Tiểu Á, anh phải đi trước."

Tả Á nhìn vẻ lo lắng tràn đầy trên khuôn mặt đẹp trai của Chung Dương, sốt ruột hỏi: "Nghiêm trọng lắm sao? Vậy anh mau đi đi!"

Chung Dương vội vã chạy đi, Tả Á có chút cô đơn đi lên trên lầu. Đứng lâu như thế, chân cô lại phát đau rồi, cô lấy rượu thuốc bôi lên, mệt mỏi nằm trên ghế sofa, trong lòng cảm thấy có chút khó chịu, giống như một món đồ hoàn hảo bị hỏng mất một góc, muốn sửa chữa nó, nhưng làm thế nào cũng không có cách làm nó trở lại như ban đầu được.

Vết thương của Tả Á đã không còn vấn đề gì nữa, thời gian nghỉ ở công ty cũng đã hết, cô bắt đầu đi làm lại. Bây giờ cũng sắp đến Tết rồi, khó khăn của Chung Thị cũng đã được giải quyết phần nào, xem ra chỉ cần thêm một ít thời gian nữa Chung Thị có thể thoát ra khỏi bóng tối đang bao phủ, vui vẻ đón năm mới rồi.

Tả Á làm xong công việc cuối cùng, rốt cuộc cũng được tan làm. Hôm trước cô và Chung Dương có chút không vui vẻ, hơn nữa, gia đình anh hình như đang có chuyện, Tả Á gọi điện thoại cho Chung Dương hỏi thăm một chút, nhưng điện thoại của anh vẫn luôn bận.

Xuống tầng, Tả Á nhận được một tin nhắn, do Chung Dương gửi tới, cho cô địa chỉ một nơi, hẹn gặp mặt cô ở chỗ đó, bây giờ anh không tiện gọi điện. Tả Á khẽ mỉm cười, bắt taxi đi đến chỗ Chung Dương đã hẹn.

Là một khu nhà ở rất nổi tiếng ở khu vực này, một nhà một cổng, quang cảnh xung quanh không hề tầm thường. Sau khi xe taxi dừng lại, Tả Á trả tiền cho tài xế, đang định xuống xe, lại trông thấy xe Chung Dương dừng cách cổng vào không xa lắm, bóng dáng cao lớn từ trong xe bước ra, rồi đi sang phía bên kia mở cửa xe, cúi người bế một người phụ nữ từ trong xe ra, người phụ nữ cũng thuận thế ôm lấy cổ Chung Dương, Chung Dương bế cô đi vào trong sân.

Tả Á đứng sững lại, ngẩn người, trái tim dường như bị ai bóp lấy, đau đến không thể đập được. Tại sao Chung Dương và Lô Hi lại đi với nhau, tại sao bọn họ lại ôm nhau thân thiết như vậy, đây là nhà Lô Hi sao? Tại sao Chung Dương lại bế cô ấy? Tại sao hai người lại về nhà cùng nhau? Tả Á không khỏi nhớ đến những lúc cô gọi cho Chung Dương đều là Lô Hi bắt máy.

"Này, cô gái, rốt cuộc cô có xuống xe hay không hả? Tôi còn phải làm ăn chứ!" Tài xế thấy mãi mà Tả Á không xuống xe, không nhịn được mà hối thúc cô. Bấy giờ Tả Á mới lấy lại

hồn vía, vội vàng xuống xe.

Cô cứ như thế đứng trước cửa căn nhà thật lâu, giống như một bức tượng vậy, cho tận đến khi mà đêm buông xuống, Chung Dương cũng không hề đi ra, mà ánh đèn trong nhà cũng đã tắt. Tả Á cảm thấy từ chân đến tim đều run rẩy, toàn thân lạnh đến phát run. Cho dù là Lô Hi cố ý muốn cho cô thấy cảnh này, nhưng nếu không có Chung Dương phối hợp, sao cô có thể thấy đây? Tả Á thử gọi điện thoại cho Chung Dương, nhưng lại không có tín hiệu. Cô không có dũng khí đi tới nhấn chuông cửa, gọi to, Chung Dương anh đi ra cho em. Nếu như anh đã thay lòng, nếu như trái tim anh đã chia thành nhiều ngăn thì cô làm gì cũng không có ý nghĩa.

Tả Á không biết mình đã đứng ở đó bao lâu, lúc rời đi, cô không bắt xe, cơ thể cứng ngắc như một bức tượng thạch cao. Đêm khuya mịt mùng, trái tim lạnh lẽo, bước chân nặng trĩu.

Ngày hôm sau, tin tức về chuyện Chung Dương và Lô Hi đã được đăng lên trên báo, hai người ôm nhau thắm thiết, cả đêm ân ái trong một căn biệt thự, rốt cuộc ai mới là người giám đốc Chung Thị yêu?

Lúc trưa cùng đồng nghiệp xuống căn tin ăn cơm, Tả Á liền đọc được tin tức này, cô cảm thấy đầu rất đau, cơ thể cũng không còn sức lực, ăn cơm cũng không thấy ngon, tờ báo nắm trong tay cũng khẽ run lên. Đồng nghiệp nhìn khuôn mặt cô tái nhợt, liếc mắt nhìn thấy tin tức trên tờ báo trên tay cô, không khỏi quan tâm hỏi: "Tả Á, cô không sao chứ, sắc mặt của cô kém quá, nếu không khỏe thì xin nghỉ một ngày cũng được."

Tả Á lắc đầu, đứng lên: "Không sao đâu! Tôi vào toilet một lát." Tả Á vừa đi được hai bước, cô chợt thấy cả người mềm nhũn, mất đi tri giác, chỉ nghe thấy loáng thoáng bên tai tiếng đồng nghiệp gọi cô.

…Trong phòng bệnh Tả Á im lặng nằm trên giường, tay cô đang được truyền nước biển, hai mắt cô nhắm chặt, đôi hàng mi cong dài dường như cũng mất đi sức sống, buông lỏng, che kín đôi mắt cô. Hai người đàn ông cao lớn chia ra đứng hai bên giường bệnh, còn có một người đàn ông khác đang đứng tại cửa, nhìn như vệ sĩ vậy.

Hai người đàn ông đang đứng hai bên giường, nhìn Tả Á với ánh mắt đau lòng cùng lo lắng, nhưng lúc nhìn nhau lại là ánh mắt lạnh lẽo căm ghét.

Kiều Trạch nghĩ đến Tả Á đang bị thương, nghĩ đến sự si tình của cô đối với Chung Dương, nhưng cuối cùng đổi lấy lại là sự trăng hoa của Chung Dương, anh vô cùng tức giận, ánh mắt lạnh lùng mà tràn đầy phẫn nộ nhìn Chung Dương, sẵng giọng nói: "Nếu như anh không thể chăm sóc tốt cho cô ấy, tôi cũng không ngại giữ cô ấy ở lại bên mình!"

Chung Dương nhìn Tả Á đang đau yếu nằm trên giường bệnh, nghĩ tới bản thân mình lại lần nữa làm cô đau lòng, không khỏi khổ tâm, nhưng anh cũng không thể không nhận ra sự khiêu khích trong lời nói của Kiều Trạch, anh ta muốn đoạt lấy Tả Á, "Đây là việc của tôi và Tả Á, dù cho anh giữ được con người của Tả Á, anh có thể giữ được trái tim cô ấy không ? Anh giữ cô ấy ở lại bên mình sẽ chỉ làm cô ấy khổ sở thôi. Anh nghĩ anh giữ cô ấy ở bên mình

bằng cách nào ? Lại giống như trước kia, ép tôi rời đi hay sao? Kiều Trạch, ngoài hèn hạ ra anh còn biết làm gì nữa hả ?"

Cánh tay Kiều Trạch vươn qua giường Tả Á, túm lấy cổ áo Chung Dương, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng trừng lên nhìn Chung Dương, hung dữ nói: "Nếu như anh thật sự yêu cô ấy, hãy bảo vệ cô ấy cho tốt, đừng khiến cho cô ấy bị tổn thương lần nữa!"

Chung Dương hất bàn tay Kiều Trạch đang túm cổ áo mình ra : "Không đến lượt anh dạy bảo tôi, nếu như không phải chính anh gây cản trở, tôi và Tả Á đã không chia lìa nhau, tôi cũng không cần phải đi ra nước ngoài chừng ấy năm. Kiều Trạch, đừng cho rằng mình có bản lĩnh, đừng nghĩ rằng anh là người đối xử với Tả Á tốt nhất, cũng đừng coi mình là thánh nhân. Người khiến Tả Á tổn thương sâu sắc nhất chính là anh ! Anh chính là thủ phạm gây đau thương cho cô ấy!"

"Nếu như anh không thể toàn tâm toàn ý ở bên cô ấy, tôi sẽ không ngại sử dụng những thủ đoạn bỉ ổi đâu!" Sắc mặt Kiều Trạch tái nhợt, nói xong liền xoay người rời đi. Đúng, cho dù anh không yên lòng với Tả Á đến cỡ nào, cho dù anh lo lắng đến thế nào, thì Tả Á vẫn là bạn gái Chung Dương, người cô cần không phải là anh.

Chung Dương thấy Kiều Trạch bỏ đi, chán nản ngồi xuống bên cạnh Tả Á. Nhìn xuống thì thấy Tả Á đã tỉnh, ánh mắt mờ mịt đang nhìn khắp xung quanh, vẻ mặt mơ màng, anh vội cầm lấy tay cô, cúi người xuống, ân cần hỏi han: "Tiểu Á, em tỉnh rồi, em thấy không thoải mái chỗ nào, nói cho anh biết."

Tả Á nhìn thấy Chung Dương, đầu tiên là mừng rỡ mỉm cười, nhưng cô lại chợt nhớ lại sự việc hôm qua cô chứng kiến được, hiểu lầm, sẽ chỉ làm cho khoảng cánh giữa hai người xa dần, vẻ mặt lại trở nên ủ rũ.

"Tiểu Á, xin lỗi, anh không chăm sóc tốt cho em. Ngày đó ba anh suýt chút nữa gặp tai nạn, nhưng thật may là có Lô Hi đẩy ra ba anh ra kịp thời, khiến cho chân cô ấy bị thương. Hôm qua anh nhận lời đón cô ấy xuất viện rồi chở về nhà chỉ đơn giản là muốn cô ấy cảm ơn thôi, không giống như những lời trên báo viết đâu. Tả Á, em phải tin tưởng anh." Chung Dương nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Tả Á, không đợi Tả Á mở miệng nói điều gì, anh đã lên tiếng giải thích trước.

Tả Á nghe lời giải thích của Chung Dương, nhưng lại chỉ nhìn anh mà không nói gì. Chung Dương lại vội lên tiếng: "Chân của cô ấy không thể di chuyển, ba mẹ cô ấy cũng không ở đây, anh chỉ là ở lại chăm sóc cô ấy thôi. Tiểu Á, cô ấy cứu ba anh, hơn nữa anh và cô ấy lớn lên cùng nhau, anh không thể bỏ mặc cô ấy như vậy được. Tiểu Á, đừng suy nghĩ nhiều nữa được không, anh đối với cô ấy không có tình ý gì cả, thật đấy!"

Tả Á giơ tay vuốt tóc Chung Dương, cười nói: "Được rồi, được rồi, đừng hoảng hốt như thế chứ, em tin anh mà, nếu không bây giờ đã không để ý tới anh rồi. Em muốn nghỉ ngơi một lát, anh có ở lại với em không, hay em ngủ rồi anh sẽ đi chăm sóc cho cô ấy?"

Chung Dương hôn trán Tả Á, áy náy nói: “Bảo bối, em vẫn còn giận anh sao ? Anh mặc kệ cô ấy, anh sẽ tìm người đi chăm sóc cô ấy, sẽ không đi đâu nữa, sẽ ở đây chăm sóc cho em.”

“Anh nói hai người không còn quan hệ gì nữa cả, mà cô ấy đang bị thương, hơn nữa còn là vì cứu bác Chung, anh chăm sóc cô ấy cũng là lẽ phải. Có điều, bây giờ em cũng cần anh, cho nên, anh phải ở lại đây.” Câu cuối cùng Tả Á nói một cách bướng bỉnh, cái miệng nhỏ nhắn chu lên.

Lúc này Chung Dương mới nhẹ nhõm cười, khẽ chạm môi Tả Á, nói: “Ngủ đi, anh ở đây canh chừng cho em.”

Tả Á gật đầu, nhắm mắt lại rồi ngủ thiếp đi, tác dụng của thuốc khiến cho cô mơ mơ màng màng chìm sâu vào giấc ngủ. Chung Dương vẫn ngồi ở đó, nhìn Tả Á đang ngủ. Mấy ngày nay, thời gian anh và Tả Á bên nhau rất ít, anh bận đến nỗi không có thời gian mà quan tâm đến cô, thậm chí lại còn khiến trái tim của cô bị tổn thương. Lúc Chung Dương đang nhớ lại chuyện đó và tự trách bản thân mình thì điện thoại của Tả Á đang đặt trên bàn chợt reo lên, Chung Dương vội vươn tay tắt máy, sợ quấy rầy đến giấc ngủ của Tả Á.

Anh mở điện thoại ra, nhắn tin vào số gọi nhỡ, nói lát nữa hãy gọi điện tới, bây giờ Tả Á không nghe điện thoại được. Tin nhắn vừa gửi đi, chỉ chốc lát sau đã có tin nhắn trả lời, nói, ok.

Lúc Chung Dương đọc xong tin nhắn, đang định đặt điện thoại xuống bàn, chợt có một tin nhắn thu hút sự chú ý của anh, anh không kiềm lòng mà mở tin nhắn ấy ra, không thể lầm được, tin nhắn này được gửi từ điện thoại của anh, hẹn gặp Tả Á tại địa chỉ nhà Lô Hi. Nhưng, anh không hề gửi cái tin này mà, Chung Dương cũng dần hiểu ra, tin nhắn này là do Lô Hi gửi đi, lúc đó cô nói muốn mượn điện thoại của anh để gọi về nhà cô..

Chung Dương tức giận đến nỗi muốn ném điện thoại đi, nhất định là Tả Á đã đến chỗ hẹn, cho nên có lẽ cô ấy đã chứng kiến được tất cả. Ngày hôm qua chân Lô Hi không tiện đi lại, cho nên anh đã dìu Lô Hi vào nhà, nhà cô ấy không có lấy một bóng người, vì thế, anh ở lại nhà chăm sóc cho cô ấy, ngủ nguyên một đêm trên ghế sofa.

Tả Á, hóa ra cô biết tất cả, nhưng cô lại không trách móc anh, lúc anh giải thích, cô còn nói cô tin tưởng vào anh, cô đột nhiên ngã bệnh như thế, có lẽ đều là vì anh. Chung Dương giận bản thân mình vô cùng, càng tức giận hơn nữa đây đều là mưu mô của Lô Hi, cô ta cố ý để Tả Á nhìn thấy tất cả, cố ý gửi tin nhắn kia cho Tả Á, dụ cô ấy đến để cô ấy tận mắt chứng kiến mọi chuyện. Không ngờ một cảnh kia lại bị mấy tay nhà báo chụp được.

Chung Dương đau lòng nắm lấy tay Tả Á, ý nói xin lỗi, nhưng Tả Á đã ngủ say. Anh không biết Tả Á có thực sự không để tâm, có thực sự tha thứ cho anh thật không?

Chung Dương và Tả Á đều không nhắc lại chuyện này, Tả Á vẫn làm bộ như không biết gì hết, nhưng lần bệnh này khiến cô càng ngày càng gầy. Chung Dương cố gắng sắp xếp để được

bên cô nhiều hơn, chăm sóc cho cô gấp bội, còn đối với Lô Hi, anh không qua lại với cô ta nữa. Quá khứ không rõ ràng giữa hai người đã trôi qua lâu rồi.

Ba, bốn ngày trước Tết, hai bên gia đình của hai người đã gặp mặt nhau, mang theo ít quà năm mới tới thăm hỏi nhau. Ba mẹ của Chung Dương có thể coi như đã chấp nhận hôn sự này, mà người nhà Tả Á lại không coi trọng Chung Dương cho lắm, nhất là sau khi đọc thấy tin tức của anh là Lô Hi trên báo, vẻ mặt mọi người trong nhà nhìn anh không được tốt cho lắm.

Năm mới đến rất náo nhiệt, có điều cái loại náo nhiệt sau yên tĩnh này lại khiến người ta có chút không quen. Tả Á ở nhà mẹ được ba hôm thì quay trở lại nhà mình. Chuyện Chung Dương chăm sóc cho Lô Hi, cô cũng không để ý tới nữa, lúc cô bị thương, cũng đã đón nhận sự chăm sóc của người khác mà, nếu Chung Dương không chăm sóc cho Lô Hi, mới lại có chút không hợp tình.

Hôm nay Tả Á muốn đón năm mới với Chung Dương, nên gọi điện cho anh: "Chung Dương, em muốn ăn lẩu với anh, anh có thể tới đây không? Còn nữa vết thương Lô Hi sao rồi?" Ba mẹ của Lô Hi không có ở trong nước, công ty thì do anh quản lý, ngày gần sang năm mới cô ấy lại bị thương, cho nên ông Chung và bà Chung đón Lô Hi về nhà mình, cùng đón năm mới. Những điều này đều là do Chung Dương nói cho cô biết, Tả Á muốn những điều như thế này mình cần phải biết.

"Chút nữa anh qua, bây giờ thì….."

Vừa mới nghe Chung Dương nói một câu, Tả Á liền nghe thấy tiếng hét của Lô Hi trong điện thoại: "Chung Dương, em mặc kệ, nếu sau này không ai lấy em thì nhất định anh phải cưới em đấy!"

"Này này, cháu đừng làm chuyện điên rồ nữa được không….."

"Lô Hi, cháu mau xuống đây, bác Chung nghĩ cách giúp cháu được không?"

"Đúng vậy, bây giờ y học rất phát triển, tẩy vết sẹo đi cũng rất dễ dàng mà."

Trong điện thoại di động liên tiếp phát ra những tạp âm, xem ra Lô Hi đang làm loạn, Tả Á đang định cúp điện thoại, lại nghe Chung Dương bất đắc dĩ nói: "Tiểu Á, một lát nữa anh gọi lại cho em!"

"Ừ!" Tả Á buồn bã cúp điện thoại. Thôi, tự mình ăn vậy, mặc dù có chút cô đơn, nhưng, ăn cơm như hoàng đế thế này, không điều gì có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của Tả Á được, cô ra sức ăn hết toàn bộ.

Lúc ăn no căng thì trời cũng đã tối hẳn, Tả Á thu dọn bát đũa, tắm rửa rồi đi ngủ. Có lẽ Chung Dương không thể đến được rồi. Không ngờ một người chín chắn như Lô Hi lại có lúc náo loạn lên như một người phụ nữ đanh đá như thế, có thể đoán ra Chung Dương đã bị quấn chặt rồi.

Tả Á ôm nỗi căm ghét Lô Hi mà đi ngủ, do ăn lẩu cho nên nửa đêm cô cảm thấy hơi khát nước, Tả Á tỉnh lại, mặc dù đã mở mắt, nhưng vẫn ở trong trạng thái ngái ngủ, mơ mơ màng màng đi ra ngoài phòng ngủ.

Vừa mới đẩy cửa ra ngoài thì đột nhiên bị ai đó bịt miệng lại, Tả Á "ưmh" một tiếng, trái tim nảy lên một nhịp, sợ hãi vô cùng, lúc cô vừa giãy giụa, chợt một luồng sáng lóe lên, một con dao liền được đặt lên cổ cô, lành lạnh, người đứng phía sau hung bạo nói: "Dám kêu lên tôi sẽ giết chết cô, không được nói, biết không?"

Tả Á sợ hãi đến quên cả thở, cô đột nhiên hiểu ra được, có trộm vào nhà cô rồi, Tả Á chợt tỉnh táo lại, cả người chảy mồ hôi lạnh, vội vàng gật đầu, ý bảo rằng cô sẽ không kêu lên.

Người kia vẫn đặt dao lên cổ cô, buông tay đang giữ cô ra, ấn cô ngồi xuống chiếc ghế trong phòng khách, sau đó nhanh chóng trói cô lại, rồi lại đặt dao lên cổ cô, uy hiếp cô.

"Nói, thẻ ngân hàng, sổ tiết kiệm, đồ vật có giá trị để ở đâu?"

Mặt Tả Á trắng bệch, hoảng sợ nhìn xuống đôi chân đang đi tất của người kia, hoảng hốt nói: "Tôi…tôi quên rồi, anh để cho tôi nhớ lại xem."

Người đàn ông giơ tay tát cô một cái, hạ thấp giọng giận dữ chửi: "Mẹ nó, đồ đàn bà thối tha, mày còn dám giở trò à? Có tin tao cắt tai mày xuống không? Xem mày có nói thật với ông đây không!"

Tả Á bị tát khiến đầu có chút ong ong, cô cố lấy lại tỉnh táo, nhắc nhở bản thân phải hết sức bình tĩnh, nói ra, không chừng sẽ bị giết, không nói ra, còn có thể kéo dài thêm chút thời gian. Cô cố đè nén nỗi sợ hãi trong lòng: "Tôi….tôi nhớ ra rồi, trong túi của tôi…trong túi xách có tiền mặt."

"Túi xách ở đâu?"

"Ở bên cạnh TV."

Người đàn ông đi tới trước mặt TV, với lấy chiếc túi, móc ra một xấp tiền mặt từ bên trong túi, ít nhất cũng có mấy ngàn nhân dân tệ, lục thêm một lần nữa, không phát hiện ra được đồ có giá trị gì khác, chỉ có điện thoại của Tả Á, anh ta lại lấy dao uy hiếp Tả Á, "Thẻ ngân hàng ở đâu?"

"Đừng…..đừng giết tôi! Để tôi nhớ lại, anh để cho tôi nhớ lại một chút. Chắc hẳn anh đang cần tiền, tôi sẽ đưa tiền cho anh, chỉ cần anh đừng giết tôi."

Tả Á vừa mới nói xong, điện thoại cất trong túi xách của cô đột nhiên vang lên, dọa cho Tả Á giật mình cũng làm cho tên trộm hoảng hốt, vội vàng cầm điện thoại của cô lên. Tả Á không thể bỏ qua thời cơ này, thấy tên cướp định tắt máy đi, Tả Á vội nói: "Khoan đã……Là bạn trai tôi…..Anh ấy nói buổi tối…..sẽ tới tìm tôi…..tôi không muốn liên lụy đến anh ấy….."

Tên trộm nghĩ nếu người đàn ông này đến đây thì không thể lấy được tiền nữa rồi, gã nhìn Tả Á nói: "Nghe điện thoại đi, không cho phép nói lung tung, bảo anh ta đừng đến, hiểu chưa?"

Tả Á hoảng sợ gật đầu, tên trộm dùng dao kề vào cổ Tả Á, chỉ cần cô nói lung tung, gã lập tức sẽ cho cô thấy kết quả. Tên trộm nhấn nút nghe rồi đặt điện thoại ở bên tai Tả Á, ra hiệu cho cô nói chuyện.

Tả Á khó khăn lấy lại giọng mình, muốn nhân cơ hội này mà cầu cứu Chung Dương, cô cẩn thận đắn đo lựa chọn từng lời, cố gắng không chọc giận tên cướp, nhẹ giọng nói: "A lô, ông xã hả, ông nội và bà nội về chưa, bọn họ vẫn khỏe chứ? Anh thay em chúc bọn họ năm mới tốt lành nhé."

Chung Dương nghe thấy những lời nói lung tung của Tả Á, trong phút chốc có chút không hiểu, ông nội bà nội anh yên nghỉ từ lâu rồi mà, sao tự nhiên cô lại đi hỏi thăm ông nội và bà nội anh chứ. Trong lúc anh còn đang nghi ngờ, Tả Á lại nói tiếp: "Ông xã, khuya lắm rồi, đi nghỉ ngơi đi, tối hôm nay đừng đến đây nữa, nhớ chăm sóc chu đáo cho cô ấy."

Tả Á nói xong câu đó, cơ thể như muốn té xỉu vậy, Chung Dương, nhất định anh phải hiểu lời nói của em…. Nhưng, đầu bên kia lại đột nhiên vang lên tiếng của bà Chung: "Con trai, Lô Hi bị ngã từ trên cầu thang xuống."

Chung Dương vội vàng nói: "Tiểu Á, em đi ngủ sớm đi nhé, hình như Lô Hi bị ngã cầu thang….." Chung Dương nói xong vội tắt điện thoại.

Tả Á tuyệt vọng, Chung Dương không cảm thấy kì lạ chút nào sao? Tên trộm dường như cũng không chút để tâm, thân thể khẽ động, tiếp tục hỏi: "Cô để thẻ ngân hàng ở đâu? Không nói tôi sẽ ra tay."

Tả Á chuẩn bị mở miệng định nói thì điện thoại lại reo lên lần nữa, hai người đều bị giật mình, Tả Á sợ tên cướp tức giận mà giết cô, còn tên cướp thì sợ bất thình lình nhảy ra một tên Trình Giảo Kim nữa, mà lúc này không nhận điện thoại, thì người nhà cô ta sẽ lo lắng, biết đâu lại tìm tới, làm hỏng chuyện của mình, tên trộm hung dữ nói: "Nói đi, đừng để lộ tẩy, nếu không tôi giết cô!"

Tả Á gật đầu, ý bảo cô sẽ không nói lung tung, tên cướp bắt máy rồi đặt bên tai Tả Á, Tả Á cũng không biết người gọi tới là ai, lòng tràn đầy sợ hãi "Alo? Ai đó?"

"Là anh!"

Hai chữ này, đơn giản mà lạnh lùng, nhưng đột nhiên lại khiến Tả Á an tâm. Cô cố đè nén sự sợ hãi trong lòng cùng nước mắt đang chực rơi xuống, quay đầu lại nhìn nét mặt của tên trộm, thận trọng nói: "Là anh à, năm mới vui vẻ chứ? Ba mẹ anh có khỏe không, nếu có thời gian em sẽ đến thăm họ. Năm ngoái em bận quá nên không tới thăm hai bác được. À, đúng rồi, anh gọi điện tới là muốn hỏi số điện thoại của bạn gái anh đúng không? Vốn dĩ cô ấy không

cho em nói cho anh biết, nhưng, em nghĩ anh nên dỗ dành cô ấy một chút, thật ra trong lòng cô ấy vẫn luôn nghĩ đến anh. Số cô ấy là bao nhiêu nhỉ? À, là ba số 0, phía sau là 195995, anh mau đi tìm cô ấy đi, đừng chọc giận cô ấy nữa nhé. Được rồi, không còn việc gì thì em cúp máy đây."

Tả Á tuôn một tràng không để Kiều Trạch có cơ hội nói gì, cuối cùng chỉ nghe được Kiều Trạch nói một câu, "Anh hiểu rồi, anh sẽ lập tức tới!"

Tên trộm cúp điện thoại, ánh mắt lộ ra tia nguy hiểm. Nước mắt Tả Á đã không nén lại được nữa mà rơi xuống, cô thật sự rất sợ con dao lạnh lẽo kia sẽ cắt đứt cổ mình, bây giờ cô mới biết, mình là người sợ chết như vậy.

Tên cướp bị hai cuộc gọi làm phiền, bực bội đạp Tả Á một cái, Tả Á cùng với chiếc ghế ngã xuống đất, cô khẽ kêu đau.

"Nói mau, thẻ ngân hàng để ở đâu? Có bao nhiêu tiền gửi ngân hàng? Không nói thì tao sẽ không nhẫn nại nữa đâu đấy!"

Tả Á vừa khóc vừa nói: "Cái đó hình như là trong tủ treo đồ ở trong phòng ngủ, có mười mấy vạn, tôi không nhớ rõ đã cất trong bộ quần áo nào…..Xin anh đừng giết tôi, anh đi tìm đi, tất cả tôi đều không cần."

Tên cướp vừa nghe đến mười mấy vạn mắt liền sáng lên, lấy băng dính ra dán lên miệng Tả Á rồi lập tức đi vào phòng ngủ của cô tìm thẻ ngân hàng, Tả Á muốn chạy nhưng nhưng không có cách nào, muốn kêu lên cũng không dám kêu, chỉ yên lặng rơi lệ, để sống chết cứ để cho ông trời quyết định đi.

Chương 26: Tín hiệu cầu cứu

Tên trộm tìm chừng mười phút, nhưng không tìm thấy được gì hết, gã giận dữ đi ra khỏi phòng ngủ, bước đến bên cạnh Tả Á, túm lấy tóc cô, nghiến răng nói: "Đồ đàn bà thối tha, dám đùa với tao à, không cho mày nếm đòn là mày không biết nói thật đúng không!"

Tên cướp nói xong liền móc con dao ra, sắc nhọn đến đáng sợ, tràn đầy sự hung ác, Tả Á tưởng tượng con dao cắm vào da thịt mình mà sởn cả tóc gáy, cô mở to hai mắt, hoảng hốt nhìn con dao trong tay tên cướp chém xuống bả vai mình, máu, màu máu đỏ tươi đập vào mắt cô, Tả Á đau đến một tiếng rên đau cũng không thể phát ra, cảm thấy trước mắt tối sầm lại, toàn thân run lên, bả vai đau đến mất đi cảm giác, cả người chảy mồ hôi lạnh.

Tên trộm cười như khát máu, vẫn không chịu buông tha cho Tả Á, một tay thô bạo túm lấy tóc cô, tay còn lại kéo miếng băng dính trên miệng cô ra, hung ác nói: "Nói mau, nếu không nhát dao tiếp theo ông đây sẽ lấy mạng của mày đấy!"

"Đừng…đừng nên giết tôi, tôi giúp anh tìm……tôi giúp anh tìm, anh buông tôi ra đi, tôi giúp anh tìm, dù sao…..dù sao tôi cũng không chạy thoát được đâu…..Thật…..thật sự là ở trong tủ quần áo mà, tôi nhất định sẽ tìm giúp anh….." Tả Á đau đớn hít vào một hơi khí lạnh, đau đến chỉ muốn ngất đi, như vậy cô mới không còn cảm thấy đau nữa, nhưng thực tế ngay cả đau đớn đến ngất xỉu cũng không thể làm được, cô khó nhọc nói xong, hi vọng tên lưu manh này sẽ từ bỏ ý niệm giết cô đi.

Phần vai của chiếc áo ngủ trên người cô nhuộm đỏ màu máu, mùi máu tanh khiến Tả Á cảm thấy khó chịu. Tên trộm nhìn Tả Á bị như thế, nghĩ bây giờ cô ta muốn làm gì cũng không thể làm được, liền dùng dao cắt dây trói, sau đó kề dao lên cổ cô, kéo cô lên, "Đi, mau tìm cho tao!"

Tả Á cảm giác sức lực mình càng lúc càng mất dần, lí trí cũng dần mất đi, cô bị lôi vào phòng ngủ, nhìn thấy quần áo bị tên cướp vứt lộn xộn đầy trên mặt đất.

Thật ra thì thẻ ngân hàng không hề có trong tủ quần áo, chẳng qua cô chỉ đang cố kéo dài thời gian mà thôi. Tả Á cố chịu đau, không thể không làm bộ tìm kiếm trong đống quần áo, nhưngcũng rất sợ con dao trên cổ bất thình lình cứa vào cổ mình.

Trong lúc đó Tả Á đột nhiên nhìn thấy một quyển ngôn tình rơi trên đất, cô như thấy được vị cứu tinh, vội vàng cầm nó lên, luống cuống tay chân mở ra, quả nhiên bên trong có kẹp một cái thẻ ngân hàng mà cô dùng để đánh dấu trang sách: "Tìm được rồi, đúng là nó. Chính là cái thẻ này!"

"Mật mã!"

"6***"

Tên cướp vội vàng giật lấy, vẻ tham lam ngập tràn trong mắt, tầm mắt gã rơi xuống người Tả Á, bị màu máu tươi trên người cô kích thích, ánh mắt gã lộ vẻ tàn nhẫn hung ác: "Vì không muốn mày phải chịu đau đớn, ông đây sẽ giúp mày…..!"

Không đợi hắn nói xong, Tả Á bất thình lình nắm lấy cổ tay hắn, cắn một cái thật mạnh, tên trộm bị đau, kêu lên một tiếng, không khỏi mất tự chủ mà buông Tá Á ra.

Tả Á nhân cơ hội đẩy gã ra, co chân chạy ra ngoài, bất chấp tất cả kêu to cứu mạng.Tên trộm cũng lập tức đuổi theo. Lúc hắn sắp chém một dao xuống lưng cô, thì cửa kính của phòng ngủ đột nhiên bị đạp nát, đồng thời một bóng người từ phía người nhảy vào: "Không được nhúc nhích!"

Bình thường, người nào nghe thấy bốn chữ 'không được nhúc nhích' cũng sẽ theo bản năng mà đứng lại, quả nhiên tên trộm kia vừa nghe thấy vậy liền chợt khựng lại, bóng người kia thoăn thoắt di chuyển thừa lúc tên trộm chưa kịp phản ứng lại, thứ gì đó từ trong tay nhanh như chớp bắn tới bàn tay đang cầm dao của gã.

Tên trộm còn đang chưa biết xảy ra chuyện gì thì chợt thấy tay mình bị vật gì đó bắn tới, gã không khỏi kêu đau một tiếng, con dao trong tay cũng rơi xuống đất. Bóng người kia nhanh chóng bước qua bên đó, chế ngự tên trộm, cùng lúc đó, tiếng còi xe cảnh sát cũng vang lên bên ngoài.

Người mới đến chặt tay xuống khiến tên trộm bất tỉnh, rồi vội vàng đi đến chỗ Tả Á, ôm cô vào trong lòng, nhìn thấy khắp người cô đều là máu tươi, lòng đau như cắt, vội kéo chiếc khăn trải giường, quấn chặt vết thương đang chảy máu của cô, trong lòng hốt hoảng nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh an ủi Tả Á: "Tiểu Á, đừng sợ! Không sao rồi, không có việc gì nữa rồi, để anh đưa em đi bệnh viện, đừng sợ!"

"Kiều Trạch…..!" Tầm mắt mơ hồ của Tả Á loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng của Kiều Trạch, nghe thấy giọng nói của anh cô cảm thấy rất an tâm, mặc dù đau, nhưng cô vẫn khẽ cười, cười vì cuối cùng cô đã được cứu. Khuôn mặt cô trắng nhợt như tờ giấy, nhưng lại mang theo sự nhẹ nhõm vì vừa thoát hiểm, sự hoảng sợ, sau khi thấy anh tới, liền tan đi, cô buông lỏng cơ thể, trút một hơi thở dài, rồi ngất lịm đi.

"Tiểu Á!" Kiều Trạch lo lắng gọi tên cô, luống cuống ôm lấy cơ thể cô, chạy ra phía ngoài phòng, lúc anh vừa mở cửa thì cũng đúng lúc cảnh sát xông tới, Kiều Trạch mắt đỏ hô lớn: "Mau gọi xe cứu thương, xe cứu thương!"

Kiều Trạch nhìn Tả Á trong ngực máu me khắp người, trong lòng vô cùng lo lắng, Tiểu Á, em tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì!

Trải qua một ca cấp cứu, Tả Á rốt cuộc cũng thoát khỏi nguy hiểm, nhưng vẫn còn hôn mê. Người trong nhà đều đã tới, Điền Văn Lệ nhìn con gái mình không chút sức sống nằm trên giường bệnh mà khóc nức nở, Tả Vi và Điền Văn Lệ ôm lấy nhau, an ủi lẫn nhau. Vẻ mặt Tả

Quốc Cường cũng tràn đầy đau xót, hai mắt ửng hồng.

Kiều Vân thì mặt mày nặng trĩu. Mặc dù Tả Lập Quần chẳng nói câu gì, vẫn trầm ổn ngồi một chỗ, nhưng gương mặt tràn đầy lo âu đã cho thấy sự lo lắng trong lòng ông, tầm mắt của ông chăm chú nhìn Tả Á, chú ý từng động tác của cô, mong chờ cô mau chóng tỉnh lại, gọi ông một tiếng ông nội, lại hoạt bát vui vẻ trước mặt ông.

Còn Kiều Trạch thì ngồi bên cạnh Tả Á, nắm tay cô thật chặt, đôi mắt đen lánh nhìn cô chăm chằm, trong lòng anh vô cùng hối hận, có phải anh đã sai lầm khi buông tay Tả Á không, anh nên ở bên cạnh bảo vệ cô, không nên để cô bị tổn thương như thế này.

"Tiểu Á!"

Nhưng lúc này, một tiếng hét tràn đầy lo lắng đã phá vỡ không khí trầm mặc trong phòng bệnh, Chung Dương hoảng hốt xông vào, lúc nhìn thấy Tả Á, anh lại không dám bước đến gần cô, lúc tối cô gọi điện thoại cho anh, nói muốn ăn lẩu với anh, nhưng tại sao anh lại không đến, tại sao lại không đến chứ, nếu như anh đến, Tiểu Á cũng sẽ không bị như vậy…..Chung Dương rất hối hận, hai chân mềm nhũn, quỳ gối bên giường Tả Á, đưa tay sờ mặt cô, động tác dè dặt, chỉ sợ làm cô đau, nghẹn ngào trách móc bản thân mình "Tiểu Á, là anh đáng chết, là anh đáng chết…..!"

Tả Lập Quần nhìn Chung Dươngđau khổ tự trách, mở miệng nói: "Cậu cũng không nên trách bản thân mình, không ai muốn nhìn thấy cảnh này, cũng không ai ngờ được chuyện này lại xảy ra, cũng may là Tiểu Á không có việc gì, chỉ hy vọng nó có thể mau chóng tỉnh lại!"

Y tá bên cạnhthấy vậy nhắc nhở: "Mọi người nên đi ra ngoài, bệnh nhân cần an tĩnh nghỉ ngơi!"

Chung Dương nhìn Tả Á, nắm thật chặt một tay còn lại của cô, lo sợ Tả Á sẽ biến mất khỏi anh, đau khổ chỉ hận mình không thể chết đi, kiên quyết nói: "Tôi muốn trông chừng côấy, hãy để tôi ở lại!"

Kiều Trạch lạnh lùng nhìn một cái Chung Dương rồi đứng lên, sải bước đi ra ngoài. Y tá lại nói: "Anh ở lại có ích lợi gì, đi ra ngoài đi, đừng quấy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi nữa, khi nào cô ấy tỉnh lại tôi sẽ báo cho mọi người."

Đám người trong phòng đành phải đi ra ngoài, ngồi xuống ghế trên hành lang chờ Tả Á tỉnh lại. Đúng lúc ấy, ba người mặc đồng phục cảnh sát đi tới, nhìn thấy Kiều Trạch liền nói: "Cô ấy đã thoát khỏi nguy hiểm chưa? Chúng tôi muốn lấy lời khai!"

"Tôi đã nói rõ ràng với các anh rồi, người các anh nên thẩm vấn là phạm nhân chứ không phải cô ấy!" Nếu như không phải còn có pháp luật thì giờ phút này Kiều Trạch thực sự muốn băm cái tên làm Tả Á bị thương thành trăm mảnh.

Cảnh sát nhìn Kiều Trạch, lại nhìn người nhà Tả Á, đột nhiên nghiêm người cúi chào, kính trọng nói: "Thủ trưởng, sao thủ trưởng lại ở đây ạ?"

Tả Lập Quần cố ra vẻ nghiêm trang, nhưng nhìn thấy những người lính của mình, trong lòng cảm thấy vô cùng thân thiết, vỗ vỗ vào vai anh cảnh sát nói: “Nhóc con, chưa làm mất thể diện quân đội đấy chứ?”

“Báo cáo thủ trưởng, binh sĩ Từ Cường sẽ không làm mất thể diện quân đội đâu ạ, xin thủ trưởng yên tâm!” Nói xong lại hỏi: “Người bị thương là người nhà của thủ trưởng ạ?”

Tả Lập Quần nghe đến cháu gái mình, vẻ mặt không khỏi nặng nề: “Nó là cháu gái tôi!”

“Thủ trưởng đừng quá lo lắng, nhất định cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu ạ. Hơn nữa, chúng tôi nhất định sẽ khiến tên trộm đó phải chịu sự trừng phạt của pháp luật. Thủ trưởng, cháu gái của thủ trưởng quả nhiên không đơn giản, giống như ngài vậy, gặp nguy hiểm mà không hoảng loạn, cố gắng tìm cách kéo dài thời gian với tên trộm, vì muốn đợi người đến cứu mà tranh thủ mọi thời gian và cơ hội.”

Tả Lập Quần đột nhiên nhớ đến cái gì, quay đầu nhìn Kiều Trạch: “Đúng rồi, Kiều Trạch, sao cháu biết được Tả Á đang gặp chuyện?”

Kiều Trạch nói: “Cháu gọi điện thoại cho cô ấy, nhưng cô ấy lại hỏi thăm ba mẹ cháu, nói khi nào rảnh rỗi sẽ đến thăm họ.”

Kiều Vân không khỏi nhíu mày, tiếp lời nói: “Ba mẹ đã qua đời nhiều năm, Tiểu Á cũng biết mà.”

Kiều Trạch cau mày nói: “Dạ, cho nên em mới khó hiểu, cảm thấy có chuyện gì đó khác thường, sau đó cô ấy lại đọc một số điện thoại kỳ lạ, *********000195995.”

Cảnh sát kia tiếp lời: “Đây chính là chỗ thông minh củaTả Á, cô hỏi thăm người đã qua đời, khiến anh Kiều nhận ra được có điều khác lạ, rồi lại đọc một dãy số kì quái, thật ra chỉ cần động não một chút liền có thể hiểu được, 195 là mau tới cứu tôi, 995 là cứu tôi, cô ấy đang cầu cứu cậu Kiều. Nhưng tên trộm kia lại chỉ muốn nhanh chóng lấy tiền, rồi sau đó sẽ giết người chạy trốn, nên không hề nhận ra được ám hiệu của cô ấy. Cho nên tôi mới nói, Tả Á là một cô gái rất thông minh, thủ trưởng à, ngài không cho cô ấy đi làm lính thật đáng tiếc!”

Tả Lập Quần vì sự khôn ngoan cơ trí của Tả Á mà hãnh diện, đồng thời cũng thấy được an ủi, bởi vì sự thông minh đó mà con bé đã bảo vệ được tính mạng mình. Nhưng Chung Dương đứng bên cạnh lại như bị dội một gáo nước lạnh, thì ra lúc đó Tả Á đang cầu cứu anh, mà anh lại…..anh lại vội vã cúp điện thoại, chắc hẳn lúc đó đang cố gắng hòa hoãn với tên trộm, đối mặt với con dao sắc bén và sự hung bạo của gã, anh có thể tưởng tượng được, lúc nghe anh cúp điện thoại vì nghe thấy Lô Hi bị ngã cầu thang, Tả Á đã tuyệt vọng đến thế nào, sợ hãi đến thế nào. Chung Dương hận bản thân mình vô cùng, làm sao anh có thể ngu ngốc như thế được, đáng chết, anh thật là đáng chết!

Vẻ mặt Tả Vi có chút nghi hoặc nhìn Kiều Trạch, hỏi “Kiều Trạch, làm sao cháu lại cứu được Tả Á? Nghe nói cháu phá cửa sổ à?”

Cảnh sát kia cũng có chút tò mò nhìn Kiều Trạch, mà Kiều Trạch lại chỉ lạnh lùng nói: "Không có gì đáng nói cả!"

Cảnh sát lại nói: "Cách anh Kiều cứu người rất chuyên nghiệp, hơn nữa vị trí lại rất chính xác, không biết trước kia anh Kiều có từng làm cảnh sát không?" Anh có cảm giác như Kiều Trạch là đồng nghiệp của mình vậy.

Kiều Trạch nhìn anh cảnh sát kia, dáng vẻ lạnh lùng lại mang theo chút không kiên nhẫn nói: "Không thể trả lời!"

Giờ phút này toàn bộ tâm trí của anh đều để hết vào Tả Á, anh đâu còn hứng thú trả lời mấy câu hỏi này chứ.

Cảnh sát kia lại nói: "Có điều, anh Kiều, chúng tôi vẫn phải làm phiền anh đi tới đồn một lát."

Chương 27: UY hiếp trí mạng

Mặc dù Kiều Trạch không muốn đi, nhưng do chuyện này có liên quan đến Tả Á, nên anh đành phải đi theo mấy cảnh sát trở về đồn. Những người còn lại ngồi chờ Tả Á tỉnh lại, thời gian trôi qua từng chút một, mãi cho tớigiữa trưa, Tả Á mới tỉnh lại. Khi y tá nói cho mọi người biết tin tức này, tất cả mới thở phào nhẹ nhõm.

Chung Dương là người đầu tiên chạy vào, nhưng, chỉ một giây sau, cũng chỉ dám đứng cách xa Tả Á, đôi mắt tràn đầy khổ sở nhìn cô. Cho đến khi Tả Á yếu ớt cười với anh, anh mới có dũng khí đi tới, ngồi xuống mép giường cô, nắm tay cô thật chặt.

"Còn đau không? Tiểu Á…….Là tại anh không tốt…….anh ……."

"Kiều Trạch đâu rồi?" Tả Á nhìn Chung Dương, cũng nhìn người nhà mình mới đi vào, nhưng lại không nhìn thấy Kiều Trạch đâu cả, vội vàng hỏi: "Không phải anh ấy xảy ra chuyện gì chứ? Anh ấy đâu rồi?"

Điền Văn Lệ đi tới, an ủi: "Cậu ấy không sao, không có việc gì cả, chỉ đi làm thủ tục một lát thôi, con đừng lo lắng."

Vẻ mặt lo lắng trên mặt Tả Á vừa mới giãn ra một chút, đột nhiên lại nhớ ra cái gì đó, có chút gấp gáp vội vã lại hơi hốt hoảng nói: "Tên trộm đâu rồi? Đã bắt được hắn chưa?"

Điền Văn Lệ vội vàng nói: "Bắt được rồi, bắt được rồi, con dưỡng thương cho tốt đi, những chuyện khác không cần phải lo lắng."

"Vâng!" Tả Á khẽ nói, "Con không sao đâu, thật sự không sao đâu ạ, mọi người đừng quá lo lắng cho con……." Tả Á vừa nói xong, liền nhắm hai mắt lại, mệt mỏi, yếu ớt, lại tiếp tục mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Sang ngày hôm sau, Tả Á mới hoàn toàn tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã thấy Chung Dương đang nằm thiếp đi trên mép giường cô, cô đưa tay nhẹ nhàng chạm vào người Chung Dương, anh giật mình tỉnh dậy, thấy Tả Á đã tỉnh lại, liền kích động cầm tay cô: "Tiểu Á, em đã tỉnh lại rồi! Có đói bụng không? Vết thương còn đau không? Anh đi mua đồ ăn sáng cho em nhé…….Anh sẽ gọi y tá tới!"

Tả Á nhìn Chung Dương không chớp mắt, cũng không nói lời nào. Chung Dương lo lắng nhìn Tả Á, có phải cô đang cảm thấy đau lòng, đang giận anh không: "Sao lại nhìn anh như vậy? Có phải em đang cảm thấy rất giận anh, không muốn nhìn thấy anh nữa không?"

Tả Á lắc đầu, cười yếu ớt: "Chẳng qua em cảm thấy vẫn còn có thể nhìn thấy anh như vậy, thật là tốt quá."

Lòng của Chung Dương đau như dao cắt, hai mắt đỏ lên, áy náy nói: "Anh xin lỗi! Tiểu Á, anh là một tên khốn kiếp, em hãy mắng anh đi……."

Tả Á nhăn mặt, tức giận nói: “Đúng, đáng lẽ em phải mắng anh mới phải, nhưng bây giờ em không có sức lực để mắng anh đâu. Anh phải để cho em có thời gian dưỡng thương em mới mắng anh được chứ.”

Chung Dương thấy Tả Á lại để ý đến mình, trong lòng cảm thấy vui mừng, nắm tay Tả Á thật chặt, lớn tiếng nói: “Chỉ cần em vui vẻ, em muốn đánh hay làm gì anh cũng được!”

” Lời này là do anh nói đó nha, để xem đến lúc em bắt anh trần truồng mà chạy, xem anh còn dám khẳng định chắc chắn như vậy nữa không!”

Sắc mặt Chung Dương lập tức xanh mét: “Tiểu Á, em đang nói thật đấy à?”

“Còn thật hơn cả vàng bốn con chín!” Tả Á nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, cô cảm giác được Chung Dương đang nắm tay mình rất chặt, bàn tay anh rất lạnh, thậm chí còn ra mồ hôi lạnh nữa, anh đang sợ, đang lo lắng.

“Được, chỉ cần em vui vẻ, cái gì anh cũng không quan tâm.” Chung Dương nói rồi nhẹ nhàng ôm ấy eo của Tả Á, mặt áp vào ngực cô, trái tim vẫn còn chìm trong sự sợ hãi không cách nào kiềm chế được, nếu như Kiều Trạch không tới kịp, thì giờ phút này chắc anh đang ôm một cái xác lạnh băng, nghĩ vậy anh không khỏi sợ hãi rùng mình, khẽ thì thào: “Tiểu Á, cám ơn em vì đã để cho anh được ôm như thế này.”

Tả Á lại yếu ớt nói: “Người chúng ta nên cảm ơn chính là Kiều Trạch!”

Thân thể Chung Dương chợt cứng lại, đúng vậy, hai người bọn anh nên cảm ơn Kiều Trạch, người cứu Tả Á là Kiều Trạch chứ không phải Chung Dương anh.

**

Ban ngày người nhà Tả Á tới chăm sóc cho cô, ban đêm thì dĩ nhiên là Chung Dương rồi. Anh chăm sóc cô rất chu đáo, Chung Dương phát hiện, bây giờ Tả Á rất sợ bóng tối, luôn phải nắm tay anh mới có thể ngủ được. Anh biết sự kiện kinh hoàng đêm hôm đó đã để lại cho Tả Á một nỗi ám ảnh rất lớn, thậm chí thỉnh thoảng còn xuất hiện trong giấc mơ của cô, khiến cô giật mình tỉnh giấc.

Đúng, quả thật Tả Á vẫn không thể thoát ra khỏi sự sợ hãi ấy được. Cô luôn mơ thấy những hình ảnh đầm đìa máu tươi, nằm mơ thấy con dao chém vào người cô khiến cô vô cùng sợ hãi và tuyệt vọng.

Cô nghĩ mình nên cám ơn Kiều Trạch, cám ơn anh đã cứu cô, mặc kệ ân oán trước kia của hai người ra sao, thì sinh mạng bây giờ của cô cũng là do anh mạo hiểm mà cứu được.

Mấy ngày này, vẫn trước sau như một, Chung Dương làm xong công việc ở công ty thì về nhà cầm hũ canh người giúp việc nấu rồi lập tức vội vàng đi tới bệnh viện, thay cho người nhà Tả Á chăm sóc cô. Nhưng hôm nay vừa vào đến cửa anh đã thấy Tả Á và Kiều Trạch đang nói chuyện, không biết bọn họ nói những gì, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại

tràn đầy sự kích động, thậm chí trong đôi mắt cô còn lấp lánh tia sùng bái, giống như một cô nữ sinh nhỏ, sùng bái anh hùng, thần tượng của mình.

Ánh mắt của Tả Á khiến Chung Dương đột nhiên cảm thấy bất an, từ lúc nào Tả Á và Kiều Trạch đã trở nên thân thiết như vậy, hai người ở cùng nhau đã nói những chuyện gì mà lại vui vẻ như thế, anh ho khan một tiếng gọi: "Tiểu Á!"

Lúc này Tả Á mới quay đầu, thấy Chung Dương đang đứng ở cửa, vội vàng cười nói: "Chung Dương, anh có mua sách cho em không?"

Chung Dương đi tới, cưng chiều nói: "Có chứ! Việc em giao cho anh làm sao anh dám quên." Vừa nói anh vừa lấy trong túi ra mấy quyển tiểu thuyết ngôn tình, còn cả bữa tối mà anh mang từ nhà đến nữa.

Tả Á liếc mắt nhìn mấy quyển ngôn tình, cuối cùng tầm mắt lại nhìn Chung Dương, ánh mắt sáng ngời như vừa phát hiện được vùng đất mới: "Này, Chung Dương, anh biết không, thì ra trước kia Kiều Trạch từng phục vụ trong quân đội đó."

Chung Dương ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Thật sao?"

"Đúng vậy, anh ấy còn nói anh ấy có thể một mình đánh lại 18 tên nữa." Tả Á vừa nói vừa giơ nắm đấm lên, vẻ mặt sùng bái, nhìn Chung Dương một bụng khó chịu.

Kiều Trạch đứng dậy, lạnh lùng nói: "Nghỉ ngơi cho tốt, anh đi trước."

Tả Á gật đầu nói: "Vâng, gặp lại sau!"

Kiều Trạch xoay người đi, Chung Dương liếc mắt nhìn bóng lưng của anh, rồi lại nhìn vẻ mặt sùng bái của Tả Á, không khỏi nói: "Anh đi tiễn anh ấy!" Nói xong không đợi Tả Á đáp lời liền đuổi theo.

"Anh Kiều, xin dừng bước!" Thấy Kiều Trạch chuẩn bị bước vào thang máy, Chung Dương vội vàng lên tiếng gọi.

Kiều Trạch dừng bước, xoay người lại nhìn Chung Dương, đôi mắt lạnh lùng không chút thân thiện.

Chung Dương cau mày, có chút không vui nhìn Kiều Trạch, hơi tức giận nói: "Tôi muốn cám ơn anh đã cứu Tả Á. Với lại, làm phiền anh từ nay về sau cách xa cô ấy ra."

Kiều Trạch cười lạnh: "Anh lo làm tốt chuyện của mình đi đã."

Kiều Trạch không muốn nhiều lời, nói xong một câu liền xoay người rời đi, Chung Dương đột nhiên kéo áo anh lại, khiêu khích: "Không được có ý đồ gì với Tả Á, nếu không, đừng trách tôi không khách sáo!"

Kiều Trạch hất tay Chung Dương ra, hừ lạnh một tiếng nói: "Chính anh còn không tin

tưởng mình thì sao bảo vệ được cô ấy?"

Lời nói của Kiều Trạch đã đâm trúng chỗ yếu của Chung Dương, anh phẫn nộ nói: "Chuyện này không liên quan đến anh, vết thương sâu nhất trong lòng cô ấy là do anh gây ra, nếu như không có anh, thì bây giờ tôi và Tiểu Á đã kết hôn rồi, cũng có lẽ đã có con nữa. Nhưng bởi vì anh, chúng tôi đã phải đi một con đường rất dài, cho nên, hi vọng anh đừng phá hỏng hạnh phúc của chúng tôi nữa! Anh cũng đừng cố ra vẻ người tốt nữa. Nếu như trước kia không phải anh ép tôi rời đi, sao Tiểu Á có thể tuyệt vọng mà kết hôn với anh được."

Sắc mặt Kiều Trạch chợt trầm xuống, một tay túm lấy cổ áo Chung Dương, dùng sức ép Chung Dương áp sát vào tường, lạnh lùng nói: "Ban đầu chính anh đã sai người táy máy xe tôi khiến cho tôi suýt chút nữa mất mạng, tôi đã không truy cứu. Không phải tôi ép anh đi, mà tôi không muốn Tả Á đau lòng khi thấy anh ngồi tù thôi! Nếu như anh đã không muốn tôi xen vào tình cảm của hai người thì đừng khiến cô ấy tổn thương nữa."

Vẻ mặt Chung Dương trở nên cứng ngắc, anh đẩy Kiều Trạch ra, luống cuống nói: "Chuyện đó không phải là tôi làm. Lúc đó tôi chỉ muốn đấu với anh một trận mà thôi. Về chuyện kia, tôi rất xin lỗi, tôi không biết chỉ vì một lời nói vô tình của mình lại khiến cho người khác khổ sở, nhưng đó thật sự không phải là chủ ý của tôi ."

"Chuyện đến đây chấm dứt, tự giải quyết cho tốt đi!" Kiều Trạch nói xong bước nhanh rời đi, để lại Chung Dương khổ sở đứng tại chỗ. Chuyện năm đó, thật sự không phải là anh cố ý.

Anh lấy lại tinh thần rồi trở lại phòng bệnh của Tả Á, thấy cô đã ăn hết bữa tối, đang mê mẩn đọc ngôn tình. Nhìn vẻ mặt đa sầu đa cảm của cô, Chung Dương biết, cô lại đang chợt vui chợt buồn trước tình tiết trong tiểu thuyết. Chung Dương không khỏi bật cười, đi tới, đưa mặt mình lại gần, chặn tầm mắt cô: "Coi anh không tồn tại sao? Xem tiểu thuyết còn thích hơn nhìn anh à?"

Tả Á gấp sách lại, nhìn Chung Dương, thắc mắc: "Anh và Kiều Trạch nói chuyện gì mà lâu thế, có phải hai người đánh nhau không?" Tả Á đưa tay chỉnh lại cổ áo bị Kiều Trạch túm lấy mà lệch đi của anh.

"Làm sao có thể, tụi anh là người văn minh mà." Khuôn mặt ghen tức của Chung Dương áp sát Tả Á, "Còn anh lại rất tò mò, vừa rồi hai người cười cười nói nói, rốt cuộc là nói những chuyện gì hả?"

"Anh đang ghen sao?" Tả Á giơ tay vê mặt của Chung Dương, "Chỉ nói mấy chuyện phiếm thôi mà. Đã rất lâu rồi bọn em không vui vẻ nói chuyện như thế. Trước đây em giống như con nhím vậy, mỗi khi anh ấy đến gần, em liền xù lông, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công. Thật ra em cũng cảm thấy rất mệt mỏi. Lần này, suýt chút thì mất mạnh, em cũng hiểu ra được nhiều chuyện, chuyện gì qua thì cũng đã qua rồi." Tả Á vừa nói vừa vươn tay ôm cổ Chung Dương, vẻ mặt hạnh phúc nói, "Hơn nữa chúng ta lại có thể ở bên nhau, em cũng không muốn so đo chuyện quá khứ nữa để cho bản thân được thanh thản, quan trọng hơn là về sau, chúng ta có

thể được ở bên nhau vui vẻ hơn."

Chung Dương mỉm cười hôn lên môi Tả Á: "Bảo bối của anh đã trưởng thành rồi!"

Hai người nhìn nhau cười, ôm lấy nhau, dĩ nhiên cũng rất cẩn thận tránh không chạm vào vết thương của Tả Á. Trải qua nhiều chuyện như vậy, Chung Dương và Tả Á đều rất cẩn thận giữ gìn tình cảm giữa hai người, bởi vì lúc trước công ty xảy ra chuyện lớn nên Chung Dương vì bận rộn đến sứt đầu mẻ trán mới lạnh nhạt với Tả Á, hơn nữa Tả Á mới vừa trải quan chuyện lớn như thế, càng khiến cho Chung Dương mỗi phút mỗi giây đều muốn ở bên cạnh cô.

Sau khi xuất viện, tất cả mọi người đều không dám để Tả Á sống một mình nữa, rất không an toàn. Tả Á cũng không muốn mọi người phải lo lắng, hơn nữa bản thân cô cũng cảm thấy sợ hãi căn nhà kia, cho nên cuối cùng Tả Á cũng về ở nhà mẹ. Chung Dương cũng trở thành khách quen, thường tới đây trò chuyện với Tả Á, nếu không cũng dẫn cô ra ngoài cho thoãi mái.

Bởi vì lúc trước Tả Á không gọi được cho Chung Dương liền nói lại với anh, khiến anh bực bội vô cùng, điện thoại di động của anh luôn mở máy 24h, làm sao lại không nhận được điện thoại của cô được. Lúc mở điện thoại ra xem, mới phát hiện ra số điện thoại của cô đã bị liệt vào danh sách từ chối không nhận điện thoại.

Lúc đó sắc mặt Chung Dương liền trầm xuống, trong lúc nóng giận anh đã liệt số điện thoại của Lô Hi vào danh sách đen. Anh biết nhất định chuyện này là do Lô Hi giở trò. Anh cũng giải thích với Tả Á, công ty anh đang hợp tác với công ty nhà Lô Hi trong một hạng mục, cho nên trong lúc bàn bạc khó có thể không nói chuyện với Lô Hi được, những ngày đó anh bận đến không biết trời đất, nên đã ngủ thiếp đi ở văn phòng, tỉnh lại thì đã thấy Lô Hi đang cầm điện thoại của anh. Anh thậm chí còn trở mặt, nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua, chỉ nghĩ rằng Lô Hi nhận cuộc điện thoại của Tả Á gọi tới, lại đúng lúc có việc bận nên chỉ giận dữ giật lấy điện thoại của mình mà không để ý đến nữa.

Thảo nào khi cô gọi cho Chung Dương lại luôn không kết nối được, thì ra là xảy ra chuyện như vậy. Tả Á cũng chỉ có thể cười trừ, dù sao chuyện đã qua rồi, chỉ hy vọng Lô Hi sẽ không giở trò gì nữa.

Mấy ngày nay Chung Dương đối xử với cô rất tốt, giống như muốn bù đắp lại khoảng thời gian anh bận rộn mà lạnh nhạt với cô vậy. Cô bị thương không nấu ăn được, Chung Dương liền bắt đầu học nấu ăn để nấu cơm cho cô, Tả Á muốn ăn trái cây, anh sẽ gọt vỏ cho cô, nếu như không phải Tả Á nhất quyết cự tuyệt, anh nhất định sẽ bắt Tả Á ăn cho bằng được. Bởi vì bả vai Tả Á bị thương cho nên không thể đụng vào nước được, cho nên chuyện tắm rửa của cô do Điền Văn Lệ làm, còn gội đầu thì cho tới bây giờ đều do Chung Dương làm. Có một ngày, rốt cuộc Chung Dương cũng phát hiện được việc khác lạ: trên da đầu Tả Á có một vết sẹo, hơn nữa tóc chung quanh cũng rất ngắn, anh hỏi Tả Á đã xảy ra chuyện gì, Tả Á chỉ nói mình không cẩn thận nên đầu mới bị đập vào rách ra, không có việc gì lớn cả. Chung Dương biết, mình lại một lần nữa không ở bên cạnh lúc cô cần anh nhất, đau lòng ôm lấy cô nói: "Anh xin

lỗi! Tiểu Á, về sau anh sẽ không để em chịu đau khổ một mình nữa.”

Mặc dù đúng là Tả Á có chút thất vọng đối với Chung Dương, bởi vì Chung Dương không hiểu cô, bởi vì lúc cô sợ hãi nhất, anh lại vội vã ở bên Lô Hi. Nhưng, mấy ngày nay, Chung Dương cũng đã rất đau lòng và hối hận, anh cẩn thận chân thành chăm sóc cô, cô có thể cảm nhận được, anh rất yêu cô, chuyện kia cũng chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, Chung Dương cũng đã rất đau lòng.

Sự thất vọng này dưới sự chăm sóc chu đáo của Chung Dương mà cũng dần dần tan đi. Kí ức kinh khủng đó cũng nhờ sự nỗ lực của Chung Dương mà cũng không ám ảnh cô nữa, vết thương trên vai cũng dần khá hơn, tâm tình cô cũng tốt lên rất nhiều. Lúc Chung Dương mới đến nhà, mẹ cô rất khó chịu đối với anh, nhưng đến bây giờ, vẻ mặt bà đã trở nên vui vẻ hơn rất nhiều, bà cũng nhìn ra được sự nỗ lực của Chung Dương.

Ngày hôm đó, Tả Á vừa ăn điểm tâm xong, đang định đánh cờ với dượng Kiều, lại chợt nhận được một cuộc điện thoại, là Lô Hi gọi tới. Tả Á nghe thấy giọng nói của cô theo bản năng không muốn nói nhiều, Lô Hi lại mở miệng nói trước: “Tả Á, có thể ra ngoài gặp tôi một lát không, trong tay tôi có một thứ có thể khiến cô hứng thú đấy.”

“Xin lỗi tôi không có thời gian.” Tả Á nói xong định cúp điện thoại, lại nghe thấy Lộ hi nói: “Chuyện về Chung Dương cô cũng không có hứng thú ư? Được rồi, nếu như cô muốn Chung Dương ngồi tù, thì tôi sẽ cho cô toại nguyện. Nếu như cô muốn gặp tôi, thì cô biết số điện thoại của tôi rồi đấy, nhớ gọi lại cho tôi.”

Tả Á ngẩn ra, trong lòng như có một tảng đá đang đè xuống, nặng nề bất an: “Cô nói gì? Chung Dương làm sao?”

Lô Hi lười biếng nói: “Trên tay tôi có một thứ đồ, có thể khiến Chung Dương phải ngồi tù! Sao? Bây giờ cô có hứng thú nói chuyện rồi chứ?”

Nội tâm Tả Á đấu tranh dữ dội, Lô Hi sao có thể có đồ gì không tốt cho Chung Dương được? Anh sẽ không làm chuyện phạm pháp đâu. Nhưng giọng điệu của Lô Hi lại khiến cô lo lắng, không nhịn được mà cãi lại: “Cô nói láo, Chung Dương sẽ không làm chuyện gì trái pháp luật đâu.”

“Cô đang tự lừa mình dối người rồi. Gặp mặt nhau không phải sẽ rõ ràng sao, tôi đang chờ cô ở quán cà phê XX gần nhà cô!” Lộ Hi nói xong liền cúp điện thoại, Tả Á nghĩ, đi thì đi, đi xem xem rốt cuộc cô định giở trò khỉ gì. Tả Á xin phép Điền Văn Lệ rồi vội vội vàng vàng ra cửa, đi tới quán cà phê Lô Hi đã nói.

Chương 28: Quyến rũ Kiều Trạch

Khi Tả Á tới nơi gặp Lô Hi, câu đầu tiên cô ta nói là: "Tả Á, cô thật sự không hợp với Chung Dương đâu."

Tả Á ngồi xuống, nhíu mày nhìn dáng vẻ cao ngạo của Lô Hi, lạnh lùng đáp lễ: "Cho dù cô có hợp với Chung Dương đi nữa thì anh ấy cũng không yêu cô đâu, cho nên về sau đừng có giở trò gì ra nữa, với điều kiện của cô nhất định có thể tìm được một người thích hợp hơn với mình."

Vẻ cao ngạo của Lô Hi nháy mắt chuyển thành tức giận, cô muốn nổi cáu lên nhưng cuối cùng lại cố nén giận, cười một cách giễu cợt: "Đúng vậy, cô thắng tôi ở điểm Chung Dương yêu cô, có điều, con người ta muốn ở bên nhau không chỉ có tình yêu là đủ. Người như Chung Dương cần phải có một trợ thủ đắc lực, có thể giúp đỡ anh ấy xây dựng sự nghiệp, có tiếng nói chung, có tương đồng về giao tiếp, còn loại phụ nữ luôn được bảo vệ trong nhà như cô làm sao biết được chuyện thương trường như chiến trường."

Tả Á ngắt lời Lô Hi, không kiên nhẫn nói: "Rốt cuộc cô muốn nói gì?"

Lô Hi khẽ cười nói: "Tả Á, cô luôn sống cuộc sống không buồn không lo, trừ sự ngây thơ ra, tôi thật sự không hiểu nổi Chung Dương yêu cô ở điểm nào? Không lẽ tôi thua chỉ vì tôi rành đời hơn cô sao? Được rồi, trở lại chuyện chính, cô là vợ chưa cưới của Chung Dương, vậy cô có biết Chung Dương bây giờ đang rơi vào tình trạng như thế nào không?"

Tả Á không nói gì, tim cô khẽ nảy lên một nhịp, khó khăn của công ty Chung Dương đã khắc phục được rồi, còn có vấn đề gì nữa chứ? Tả Á không nói gì, chờ Lô Hi nói tiếp.

Lô Hi lắc đầu, vẻ mặt không thể tin được: "Chậc chậc, xem ra cô được bảo vệ khá tốt nhỉ? Tại sao Chung Dương lại có thể cưng chiều cô như vậy chứ? Anh ấy không nói cho cô biết Chung Thị sắp bị phá sản sao?"

Lòng Tả Á đột nhiên hốt hoảng, có chuyện gì vậy? Chung Thị sắp phá sản là sao? Thời gian này Chung Dương đã không còn bận rộn chuyện công ty như trước nữa, luôn ở bên cạnh làm bạn với cô, nhưng cô cũng chưa từng nghe thấy anh nói về chuyện công ty.

Lô Hi tiếp tục nói: "Sau chuyện cao ốc chất lượng kém lần trước, mặc dù sóng gió đã yên, nhưng sức ảnh hưởng thì vẫn còn, bây giờ ai lại dám đi mua nhà trong khu cao ốc ấy nữa chứ. Mặc dù đã họp báo thông báo rằng đã khắc phục được sai sót, nhưng lượng người mua vẫn giảm đi rất nhiều….." Lô Hi nói đến đây hơi dừng một chút, nhìn Tả Á chằm chằm, rồi lại nói tiếp: "Thôi, tôi có nói nữa cô cũng không hiểu được. Tóm lại là bây giờ nếu không có ai đứng ra giúp đỡ Chung Thị, chắc chắn Chung Thị sẽ phá sản. Tả Á, tôi muốn hỏi cô… tình yêu của cô có thể giúp Chung Dương vượt qua chuyện khó khăn này không?"

Tả Á rơi vào trầm mặc, Lô Hi lại thừa cơ nói tiếp: "Cô không thể, đúng không? Nhưng tôi thì có thể. Tả Á, chỉ cần cô chịu rời bỏ Chung Dương, tôi sẽ giúp anh thoát khỏi khốn cảnh hiện tại, bởi vì, tôi có thực lực."

"Nếu như Chung Thị thật sự đang rơi vào tình cảnh như thế, tôi và Chung Dương sẽ cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn này. Đúng, tôi không phải là người có gia thế hùng hậu, nhưng, sức mạnh cô có cũng không phải của cô, mà là của ba cô. Nếu như có một ngày, Chung Dương thực sự không thể vượt qua được, tôi sẽ cùng anh ấy ngủ ngoài đường."

Tả Á tức giận nói xong, đứng dậy định đi, Lô Hi lại lạnh lùng kéo tay cô lại: "Đừng vội, nghe xong cái này rồi cô đi cũng không muộn!"

Lô Hi lấy điện thoại di động ra, mở loa, đưa cho Tả Á: "Thứ này, nói không chừng sẽ khiến cho Chung Dương phải ngồi tù đấy. Đến lúc đó, không những công ty phá sản mà bản thân còn phải ngồi tù, chậc chậc, tuổi trẻ đáng giá lại phải ở trong tù, thật đáng tiếc!"

Tả Á chần chừ nhận lấy điện thoại, nghe bên trong có một đoạn đối thoại, giọng nói của hai người rất quen thuộc, một là của Chung Dương, một là của Kiều Trạch, nhưng nội dung nói chuyện lại khiến Tả Á khiếp sợ vô cùng.

"Chuyện này không liên quan đến anh. Vết thương sâu nhất trong lòng cô ấy là do anh gây ra, nếu như không có anh, thì bây giờ tôi và Tiểu Á đã kết hôn rồi, cũng có lẽ đã có con nữa. Nhưng bởi vì anh, chúng tôi đã phải đi một con đường rất dài, cho nên, hi vọng anh đừng phá hỏng hạnh phúc của chúng tôi nữa! Anh cũng đừng cố ra vẻ người tốt nữa. Nếu như trước kia không phải anh ép tôi rời đi, sao Tiểu Á có thể tuyệt vọng mà kết hôn với anh được."

"Ban đầu chính anh đã sai người táy máy xe tôi khiến cho tôi suýt chút nữa mất mạng, tôi đã không truy cứu. Không phải tôi ép anh đi, mà tôi không muốn Tả Á đau lòng khi thấy anh ngồi tù thôi! Nếu như anh đã không muốn tôi xen vào tình cảm của hai người thì đừng khiến cô ấy tổn thương nữa."

"Về chuyện kia, tôi rất xin lỗi, tôi không biết chỉ vì một lời nói vô tình của mình lại khiến cho người khác khổ sở…."

Tả Á nghe xong, thân thể cứng ngắc, đứng sững tại chỗ, sắc mặt trắng bệch, bàn tay cầm điện thoại buông thõng xuống, nhìn chằm chằm Lô Hi, lẩm bẩm: "Không, đây không phải là sự thật, không phải!"

Cuộc đối thoại đã bị chỉnh sửa, thật ra Chung Dương còn nói, 'Kiều Trạch, Chuyện đó không phải là tôi làm. Lúc đó tôi chỉ muốn đấu với anh một trận mà thôi….. Đó thật sự không phải là chủ ý của tôi', thế nhưng lời nói mấu chốt ấy đã bị cắt đi cho nên Tả Á không hề hay biết. Cô chỉ được nghe chính miệng Chung Dương thừa nhận năm đó, chỉ vì một câu nói của mình mà khiến cho Kiều Trạch gặp tai nạn suýt mất mạng.

Tả Á không dám tin chuyện này, Chung Dương đã cho người đi phá hoại xe của Kiều

Trạch thật ư? Đoạn ghi âm này nhất định sẽ gây bất lợi cho Chung Dương. Cố gắng đè nén sự hốt hoảng trong lòng, cố gắng trấn định, Tả Á nói: "Lô Hi, tôi tin Chung Dương sẽ tuyệt đối không làm loại chuyện này, bản ghi âm này cũng có thể do cô cắt ghép tự tạo ra, cô sẽ không uy hiếp được tôi và Chung Dương đâu."

"Cô muốn nghĩ thế nào thì tùy, nhưng đoạn ghi âm này mà bị công khai, hoặc là được giao đến cho Cục Công An hay giới truyền thông, Chung Dương chắc chắn sẽ không chỉ gặp khó khăn trong việc công ty, mà biết không chừng còn có một căn phòng giam đang chờ anh ấy nữa đấy." Lô Hi cười nhạt.

Tay Tả Á nắm lại thật chặt, móng tay đâm sâu vào da thịt. Cô không thể tin được nhìn Lô Hi: "Lô Hi, tại sao cô phải làm vậy? Tại sao cô nhất định muốn dồn Chung Dương vào chỗ chết? Chỉ vì anh ấy không yêu cô thôi sao?"

"Tôi là một thương nhân, thương nhân sao lại đầu tư lỗ vốn được. Được rồi, chuyện nên nói tôi cũng đã nói rồi, sau khi suy nghĩ kỹ thì hãy đến tìm tôi. Tôi hi vọng cô có thể biến đi thật xa, không bao giờ xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa. Nhớ lấy, mười ngày, nếu như sau mười ngày cô không cho tôi được một đáp án ưng ý, thì chắn chắn Chung Dương sẽ không được yên đâu. Tôi nghĩ, chắc cô cũng không muốn anh ấy ngồi tù chứ?"

Lô Hi nói xong, đứng dậy rồi duyên dáng rời đi, nhưng đi được hai bước lại quay đầu, nói: "Nhân tiện tôi nói cho biết thêm, người năm đó làm hỏng xe Kiều Trạch đã chết một cách bất ngờ, cũng không ngoại trừ khả năng bị giết người diệt khẩu đâu."

Lô Hi nói xong liền rời đi. Trong lòng Tả Á vô cùng hoảng hốt, người làm hỏng xe Kiều Trạch đã chết, vậy thì không còn ai có thể chứng minh được Chung Dương đã gây thương tổn cho Kiều Trạch, nhưng trong đoạn ghi âm kia chính miệng Chung Dương đã thừa nhận rồi…..Mọi chuyện sao đột nhiên lại trở thành thế này? Thế giới đơn giản của Tả Á trong phút chốc đã bị đảo lộn.

Tả Á không vội vã đi hỏi Chung Dương, mà nghe ngóng tin tức, cũng đã hỏi một số người trong ngành, biết được quả thực hiện tại Chung Thị đang đứng trước nguy cơ phá sản. Chất lượng cao ốc không tốt đã làm nảy sinh một loạt các vấn đề khác, nợ tiền ngân hàng, đối thủ thừa cơ chèn ép, cao ốc không bán được, cổ phiếu xuống giá, người người ra sức thu mua cổ phần Chung Thị, một loạt các nguyên nhân này đã đủ để Chung Thị rơi vào chỗ phá sản.

Tả Á nghĩ tới trong khoảng thời gian này Chung Dương phải chịu biết bao nhiêu áp lực, trong lòng anh có bao nhiêu lo lắng, nhưng lại chỉ vì lúc trước vì bận công việc mà anh lạnh nhạt với cô khiến cô suýt chút nữa mất mạng mà cho dù bận rộn anh cũng cố gắng tới thăm cô. Tại sao cô lại không nhận thấy được Chung Dương đang phải đối mặt với bao nhiêu khó khăn như vậy chứ? Anh đang phải chịu rất nhiều áp lực, lại còn phải tới chăm sóc cô nữa, Tả Á cảm thấy mình thật ngu ngốc. Nếu như đoạn ghi âm kia là thật thì…… nhất định Chung Dương sẽ phải ngồi tù. Mà cho dù không phải là thật đi chăng nữa, nếu bị công khai ra trong thời điểm quan trọng này, thì cũng trở thành một đòn trí mạng với Chung Dương.

Tả Á định nhờ ba cô giúp, nhưng với thực lực của công ty ba cô có lẽ cũng không giúp được gì nhiều. Cô cũng từng nghĩ tới Kiều Trạch, nhưng, cô nên mở lời nhờ Kiều Trạch giúp như thế nào đây? Cô không thể mở miệng được, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn Chung Dương đi vào đường cùng.

Cô cũng muốn đi hỏi Chung Dương xem có đúng là anh đã sai người làm chuyện như thế hay không. Nhưng, bây giờ, sao cô có thể mở miệng được. Có điều, dù kết quả có ra sao, cô cũng không rời bỏ Chung Dương, cho dù có là Lô Hi uy hiếp sẽ đem đoạn ghi âm kia cho cảnh sát hoặc giới truyền thông để Chung Dương càng lâm vào khó khăn hơn nữa. Bởi hơn tất cả cô tin Chung Dương sẽ không độc ác đến nỗi sai người làm giả tai nạn để dồn Kiều Trạch vào chỗ chết, cho nên cô càng không thể mở miệng hỏi anh được.

Nhưng bây giờ, chuyện cô có thể làm để giúp đỡ anh có thật chỉ là rời xa anh không?

Trong lòng Tả Á chất chứa tâm sự mà đi tới công ty của Chung Dương. Cô do dự rất lâu, không biết có nên đi vào gặp anh, an ủi anh, truyền cho anh sức mạnh không. Nhưng mà những thứ này đều không thể giải quyết được khó khăn trước mắt, không thể giúp ích gì được cho anh cả. Tả Á đứng từ xa nhìn lại, cảm thấy bản thân mình rất vô dụng.

Đang ngây ngốc đứng một chỗ suy nghĩ, đột nhiên Tả Á nhìn thấy bóng dáng của Chung Dương dưới chỗ để xe, bước chân của anh có phần gấp gáp, anh mở cửa xe ngồi vào rồi vội vàng lái xe rời đi. Tả Á vội hoàn hồn, xoay người chạy ra phía ngoài đường, bắt một chiếc taxi, bảo tài xế đuổi theo xe anh.

Tả Á đi theo sau Chung Dương, nhìn anh đi khắp nơi, nhìn anh chán nản bị ngân hàng sập cửa vào mắt, nhìn anh đứng ở cửa chặn đường một lãnh đạo cao cấp của một ngân hàng khác, hoặc là ngồi chờ tại một công ty nào đó, nhưng đổi lấy đều là sự lạnh nhạt.

Tả Á biết, Chung Dương muốn quay vòng vốn, nhưng mà với tình hình của công ty anh hiện tại, có ngân hàng nào dám cho anh vay tiền sao? Chung Dương của cô, hoàng tử của cô, giờ phút này lại khúm núm cầu xin người khác. Tả Á đi theo Chung Dương đi tới bờ biển, nhìn anh đau đớn hét lên, mệt mỏi ngã xuống bờ cát, lòng của cô cũng đau theo, đau đến tan nát.

Thì ra anh của mấy ngày nay là như thế này sao? Nhưng sao trước mặt cô anh lại luôn tỏ ra không có việc gì cả. Tả Á đứng ở đằng xa, lẳng lặng nhìn Chung Dương, trong lòng đau đớn, đau vì Chung Dương, rất đau! Cô muốn chạy tới ôm anh vào lòng, để anh không còn cảm thấy khổ sở, tuyệt vọng như thế nữa, nhưng cô biết, Chung Dương không muốn cho cô nhìn thấy cảnh anh sa sút đến thế này.

Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt, đắng chát, tim, như bị gió biển cuốn đi, không tìm được chỗ dừng chân. Chung Dương, rốt cuộc em nên làm thế nào mới có thể yêu anh đây?

Đến giờ cơm tối, Chung Dương tới nhà Tả Á, anh đã thay một bộ quần áo khác, thoạt nhìn

rất có tinh thần. Sau khi ăn xong, dượng Kiều và mẹ trở về phòng nghỉ ngơi, Chung Dương ngồi trên ghế sofa gọt táo cho Tả Á, còn Tả Á thì ngồi bên cạnh anh, vòng tay ôm lấy anh, áp mặt trên ngực của anh, ngửi hương thơm của anh, cảm nhận hơi thở của anh.

Tả Á nhìn thấy Chung Dương khẽ nhíu hai hàng lông mày lại, thỉnh thoảng còn lấy tay xoa xoa thái dương nữa. Cô vươn tay giật lấy con dao với quả táo trong tay anh ra, lôi anh vào phòng ngủ: "Nằm xuống, em giúp anh mát xa một chút, như vậy đầu sẽ không còn đau nữa."

Chung Dương kéo tay cô ngã xuống giường, ôm chặt lấy cô, dùng cằm cọ cọ vào mặt cô, nhỏ giọng nói: "Ôm em liền hết đau à, em chính là thuốc giảm đau tốt nhất!"

Tả Á hôn môi Chung Dương, cười híp mắt hỏi: "Vậy như thế này có làm đỡ đau hơn không?"

Chung Dương hung hăng hôn Tả Á, trầm giọng nỉ non: "Bảo bối, em đang trêu chọc anh hả?"

"Tiểu Á, Tiểu Á, con có thấy kính lão của mẹ đâu không?"

Hai người đang quấn lấy nhau mà hôn, Chung Dương đang muốn cơ thể nóng bỏng của hai người đi đến bước kế tiếp, tiếng mẹ Tả Á lại đột ngột vang lên. Hai người giống như những đứa trẻ làm việc xấu, vẻ mặt chột dạ. Tả Á đặt tay lên môi mình, 'xuỵt', sau đó từ trong ngực Chung Dương chui ra, chỉnh sửa lại quần áo xốc xếch rồi đi ra khỏi phòng, giúp mẹ tìm kính, cuối cùng cũng tìm được ở cạnh mấy chậu hoa trên sân thượng.

Điền Văn Lệ cầm kính rồi quay về phòng, Tả Á cũng trở lại phòng mình, vừa định gọi Chung Dương, thì thấy anh đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, có lẽ anh đã quá mệt mỏi rồi. Tả Á đau lòng không nói lên lời, rón rén đi tới bên cạnh anh, ngồi xuống đất, ngắm nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh, tì điện thoại di động, hốc mắt đỏ ửng, nước mắt không nén lại được mà từng giọt lại từng giọt rơi xuống, cô lại vội vã giơ tay lau đi. Cô cứ ngồi ngơ ngây ngốc nhìn anh cả đêm, chăm chú nhìn anh, nhưng nhìn bao nhiêu cũng không thấy đủ.

Sáng hôm sau, Chung Dương dậy rất sớm nói phải đi đến công ty. Tả Á biết, chắc hẳn anh lại phải chạy đi nhờ vả khắp nơi. Lúc tiễn anh ra cửa, Tả Á ôm anh, hôn anh, nhìn anh cười nói: "Chú ý giữ sức khỏe nhé, đừng để mệt mỏi quá!"

Chung Dương ôm lấy cô, rồi xoay người rời đi. Tả Á nhìn bóng lưng của anh, nhìn anh dần dần biến mất khỏi tầm mắt cô, trái tim co thắt lại. Cô bấm số điệm thoại của Lô Hi, lập tức có chuông, cô hít vào một hơi thật sâu, khó nhọc nói: "Lô Hi, tôi đồng ý điều kiện của cô."

"Lựa chọn sáng suốt đó! Cô yên tâm, tôi sẽ yêu Chung Dương thật nhiều, tuyệt đối không ít hơn cô đâu! Tôi chỉ hi vọng cô hãy đi thật xa, không bao giờ xuất hiện trước mặt Chung Dương nữa!" Giọng nói Lô Hi nghe rất vui vẻ, lần này cô đã thắng.

Tả Á hờ hững nói: "Tốt, chỉ cần cô giúp Chung Dương vượt qua được khó khăn, chỉ cần

cô không công khai đoạn ghi âm kia ra, tôi sẽ xa rời anh ấy…..Có điều, tôi còn có điều kiện, tôi phải tận mắt nhìn thấy Chung Dương thoát khỏi tình cảnh khốn khó này mới có thể rời đi.”

Lô Hi nói rất kiên quyết: “Không được! Cô phải rời đi ngay lập tức! Tôi không cần biết cô đi đâu, chỉ cần không được để cho Chung Dương tìm được cô, khiến cho anh ấy hoàn toàn tuyệt vọng với cô. Đây chính là điều tôi muốn. Nếu như cô không thể làm được, thì tôi sẽ hủy diệt anh ấy. Cô xem làm thế nào thì làm, chỉ cần anh ấy tuyệt vọng với cô là được.”

Tả Á buông thõng bàn tay cầm điện thoại xuống, một giây sau liền khóc rống lên. Tại sao muốn yêu một người lại khó như vậy? Tại sao vốn dĩ tình yêu là một điều hạnh phúc, nhưng tình yêu của cô và Chung Dương lại đau khổ như vậy? Cô cứ tưởng chỉ cần nhìn thấy Chung Dương bình yên vô sự là được, nhưng tại sao trái tim cô lại đau đớn đến thế? Tại sao dù đã khóc rống lên cũng không thể làm vơi bớt đi nỗi đau trong lòng cô? Cô không sao dứt bỏ được phần tình cảm này, không thể nào rời xa được Chung Dương, nhưng bây giờ anh đã đi vào bước đường cùng rồi….

Mấy ngày nay Chung Dương rất bận rộn, anh đi cầu xin nhờ vả khắp nơi, nhưng tình hình không hề có chút chuyển biến nào. Thất bại lần này là sự đả kích lớn đối với anh, người thân của anh không những không trách móc nặng nề mà còn động viên an ủi anh, khiến cho Chung Dương cảm thấy mình nhất định phải vực dậy công ty.

Anh bận đến nỗi ít có thời gian quan tâm đến Tả Á, rốt cuộc hôm nay cũng có chút rảnh rỗi, anh gọi điện cho Tả Á nói anh rất nhớ cô, một lát nữa anh sẽ tới gặp cô. Lúc đi ngang qua tiệm sách, anh cũng không quên mua mấy quyển ngôn tình mà Tiểu Á thích.

Lúc tới nhà cô, người mở cửa lại là cô giúp việc. Tại sao không giống với bình thường, Tả Á sẽ chạy ra mở cửa cho anh, nhào đến nghênh đón anh? Mặc dù cảm thấy có chút khác thường, nhưng anh cũng không mấy để ý, có chút mệt mỏi hỏi: “Tiểu Á đâu?”

“Đang ở nhà kính trồng hoa trên tầng 3 ạ.”

“Cô đi làm việc đi, tôi tự đi lên.” Chung Dương nghe nói Tả Á đang ở trên nhà kính trồng hoa, liền lập tức đi lên. Chỉ cần nghĩ đến việc được ôm cơ thể mềm mại của cô vào lòng, anh đã cảm thấy yên lòng. Lúc đi lên cầu thang, Chung Dương cố gắng làm cho vẻ mặt mình không thể hiện ra sự mệt mỏi, để cho Tả Á có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười mà cô thích nhất. Nhưng khi anh vừa bước tới phòng khách trên tầng, anh đã nhìn thấy Tả Á và Kiều Trạch đang ôm ấp nhau trên chiếc sofa màu trắng trao nhau nụ hôn nóng bỏng.

Cơ thể Chung Dương như bị cái gì đó xé nát, tim đau đớn vô cùng, khuôn mặt tươi cười biến thành đau đớn, mấy quyển sách trong tay rơi xuống đất, trong mắt đều là sự tức giận, anh phẫn nộ đi tới, túm lấy Kiều Trạch, vung nắm đấm đánh lên mặt anh.

Kiều Trạch không tránh né cũng không đánh lại, con mắt đang nhuốm lửa dục chớp mắt chuyển thành lạnh lẽo, nhìn thẳng Tả Á. Chung Dương một tay kéo Tả Á đứng dậy, bàn tay hơi dùng sức, giận dữ hét lên: “Em đang làm gì thế hả? Nói đi, em đang làm gì?”

Trái tim Tả Á như bị cắt, đờ đẫn nhìn Chung Dương, nhìn khuôn mặt ngập tràn đau thương của anh, cô quay đầu, vẻ mặt tràn đầy đau đớn: "Không phải anh đã nhìn thấy cả rồi sao, còn gì để nói nữa?"

"Tại sao?" Chung Dương điên cuồng gào thét, "Tại sao???"

Tả Á cứng ngắc nói: "Em không biết, có lẽ chỉ là muốn thôi….."

"Muốn…..muốn cái gì? Muốn đàn ông sao? Anh là người đàn ông của em, em tìm anh là được rồi, sao lại cùng với anh ta? Tại sao??"

Tả Á hất ra tay Chung Dương ra, ép bản thân phải vô tình đối với anh: "Chung Dương, em không cách nào với anh được, thân thể của em cũng không thể nào thích ứng với người đàn ông khác, em nghĩ, có lẽ em yêu anh chưa đủ cho nên mới không có cách nào tiếp nhận anh được….."

Chung Dương giống như bị vạn mũi tên đâm vào, đau đớn xen lẫn tức giận vì bị phản bội, hai năm qua, còn có mấy ngàu gần đây nữa, lúc Tả Á cần người bảo vệ che chở, cần người bầu bạn tâm sự, Kiều Trạch luôn ở bên cô, có lẽ vị trí của anh trong lòng cô từ lâu đã không còn nữa, đã bị Kiều Trạch thay thế mất rồi.

Một lần nữa Chung Dương cảm nhận được thế nào là sống không bằng chết, anh chỉ tay vào Kiều Trạch, tức giận nói: "Nói như vậy, em yêu anh ta, cơ thể của em chỉ có thể cho anh ta chạm vào, đúng không?"

Tả Á khổ sở nói: "Đúng! Anh nói rất đúng. Chung Dương, xin lỗi….. Hơn nữa, em cũng không thể nào có thể tiếp tục ở bên một người sắp trắng tay như anh được, tình yêu, suy đến cùng cũng đều dựa trên vật chất mà thôi….."

"Đủ rồi!" Chung Dương hét lớn, mắt vằn tia máu, tung chân đá quyển sách dưới chân ra xa, muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói gì, xoay người đi, bước chân loạng choạng, trái tim đầm đìa máu tươi.

Nhìn bóng lưng tràn đầy tức giận và đau đớn của Chung Dương đang rời đi, Tả Á hồn bay lạc phách, ngã quỵ xuống ghế sofa. Kiều Trạch nãy giờ vẫn thờ ơ lạnh nhạt đứng một bên, ánh mắt lạnh lẽo khiến người khác sợ hãi, anh đi tới, giơ tay bóp cằm Tả Á, lần đầu tiên anh tức giận đến vậy, nhìn cô đầy căm hận: "Tại sao lại làm như vậy?"

Tả Á cười, nhưng trong mắt chứa đầy nước mắt: "Tại sao làm như vậy, tôi đã nói rồi mà."

"Nói cho anh biết tại sao?" Kiều Trạch không giữ được bình tĩnh mà rống lên.

"Tại sao em phải nói cho anh biết? Chuyện anh đã làm với tôi có phải cũng nên nói tại sao không?" Tả Á nói xong, nước mắt liền liên tiếp rơi xuống, nhưng mà trên mặt lại kèm theo một nụ cười khác lạ, trái tim của cô, dường như đã ngừng đập rồi.

“Em lợi dụng anh?” Tròng mắt đen của Kiều Trạch nhìn chằm chằm Tả Á, bây giờ anh mới nhận ra tại sao vừa rồi Tả Á đột nhiên lại hôn anh như thế, đột nhiên lại nhiệt tình với anh như thế. Anh những tưởng rằng cuối cùng cô đã nhận ra bản thân mình cũng có chút quan tâm đến anh, cho dù chỉ là một chút nhớ nhung cơ thể. Nhưng, hóa ra, là cô đang lợi dụng anh. Anh giận dữ đến mức không khống chế được lực tay của mình, bàn tay bóp cằm Tả Á rất mạnh, nhưng dường như cả hai người đều không nhận ra.

Tả Á không nói một lời, lặng lẽ rơi nước mắt, Kiều Trạch buông lỏng tay, trong mắt đều là vẻ tức giận, nghĩ tới vừa rồi sự rung động thoáng qua trong lòng mình lại để cho Tả Á lợi dụng mà vô cùng tức giận, tung chân đã bay khay trà trên bàn, lạnh lùng nói: “Đừng để tôi gặp lại cô.”

Chương 29: Lần cuối yêu cô

Tả Á nghĩ đến vẻ mặt đau đớn, bóng lưng đầy bi thương và tức giận của Chung Dương, nghĩ đến dáng vẻ giận dữ của Kiều Trạch, cô biết, hành động của cô đã làm tổn thương hai người đàn ông này. Một người là người cô yêu và cũng yêu cô, một người là người yêu cô nhưng cô lại không yêu.

Sự thương tổn này vô tình và thoáng cái đã chặt đứt tình cảm dây dưa của ba người, có lẽ Chung Dương sẽ cưới Lô Hi, có lẽ Kiều Trạch sẽ cưới Tình Văn, từng người đều sẽ có cuộc sống riêng của mình.

Mà chính cô lại không biết mình sẽ làm gì, còn có thể yêu không, còn có thể kết hôn không, cô không biết.

Yêu, một lần là đủ rồi.

Như củi khô sau khi cháy hết chỉ còn lại tro tàn, tình yêu của cô đã từng bùng cháy, dù có đốt tiếp cũng không thể cháy lại được nữa rồi.

Tựa như nụ hôn đầu, mất đi rồi sẽ không thể cảm nhận cảm giác lần đầu tiên mới lạ ấy nữa, mà chỉ còn lại dư vị.

Tựa như cơ thể thuần khiết của thiếu nữ, mất đi lần đầu tiên, dù cảm giác ấy là đau đớn, mất đi rồi cũng sẽ không cảm nhận được nữa, bởi vì chỉ có một lần, không thể nào lấy lại.

Tình yêu của cô đều đã trao hết, đã thiêu đốt hoàn toàn cho mối tình đầu, nóng bỏng và bất chấp tất cả, muốn theo đuổi tình yêu đến cùng, cũng đã từng trải qua vô vàn khó khăn. Cô cảm thấy, bản thân sẽ không thể yêu lần nữa.

Ngoảnh đầu ngẫm lại, những năm qua cô đều vì yêu mới có niềm tin để sống, để theo đuổi, để sầu não, để nhớ nhung rồi tổn thương. Hôm nay, cô nên sống theo cách khác, tạm biệt quá khứ, vẫy tay với tình yêu, chào từ biệt thành phố này, không còn vì Chung Dương, mà nên vì chính bản thân mình. Lúc này nên rời đi thôi, thử đi khắp nơi, đi một con đường không giống với quá khứ. Cô chỉ hi vọng rằng Lô Hi sẽ không nuốt lời, có thể giúp Chung Dương vượt qua cửa ải khó khăn này.

Tả Á vứt lon bia trong tay đi, cả người mệt mỏi ngã xuống sàn, ngủ một giấc thật ngon, trong cơn say, cô không cần phải suy nghĩ gì cả, thế giới tối tăm này chỉ còn mình cô chờ đợi và chào đón bình minh ngày mai…..

**

Tại phòng tập thể dục của khu biệt thự nghỉ mát, một khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt lo lắng, thân thể cường tráng, da thịt màu đồng, bắp thịt rắn chắc, mồ hôi trên người anh tạo thành một lớp sáng bóng lóe sáng dưới ánh đèn. Người đàn ông như phát điên đánh vào bao cát trước

mặt, ai cũng nhìn ra được, anh đang trút giận, xả hận, không phải tập thể dục, mà là đang hành hạ chính mình.

"Này, Kiều, bao cát có thù với cậu hả?"

Một giọng nói trêu chọc mang theo biếng nhác và không đồng tình vang lên sau lưng Kiều Trạch, anh không quay đầu lại, chỉ ra sức đánh bao cát, dù đánh đấm loạn xạ, nhưng cũng nhìn ra được, mỗi một quyền của anh đều rất có quy tắc, kỹ thuật.

"Để tôi đoán thử nhé." Đường Lăng khoanh tay trước ngực cười gian, "Bị phụ nữ đùa giỡn sao?"

Kiều Trạch rốt cuộc cũng dừng động tác, quay đầu vẻ không vui nhìn Đường Lăng, khom lưng, ngồi xuống, mồ hôi chảy từ trên mặt rơi xuống sàn, Đường Lăng kéo một chiếc khăn trắng từ cái kệ bên cạnh ném lên người Kiều Trạch: "Bị tôi nói trúng rồi chứ gì? Cô gái này khó trị thật đấy, lâu như thế rồi mà vẫn thờ ơ với cậu." Dáng vẻ anh như vui sướng khi người gặp họa.

Kiều Trạch lạnh lùng liếc xéo Đường Lăng, tay cầm khăn lông lau mồ hôi, mắt khẽ híp lại, trầm giọng nói: "Muốn luyện quyền với tôi không?"

"Miễn đi, tôi không muốn làm bao cát cho cậu trút giận đâu." Đường Lăng ngồi bên cạnh Kiều Trạch, "Mà tôi nói này, cô gái như thế thật sự hiếm thấy đấy, quá cố chấp với tình yêu, cố chấp đến mức mù quáng, còn, Kiều, tình yêu của cậu cứ như hoa hướng dương, yên lặng, lạnh lẽo, không đủ nóng bỏng, không đủ đốt cháy trái tim của một người phụ nữ."

"Không phải cậu nên đi làm rồi ư?!" Kiều Trạch đứng dậy, ném khăn lông trong tay vào mặt Đường Lăng, đi ra ngoài, Đường Lăng nhanh nhẹn bắt lấy chiếc khăn rồi đi theo Kiều Trạch, tiếp tục phân tích: "Kiều, có lẽ tình yêu của cậu trong mắt cô ấy chỉ là chiếm đoạt, cậu quá cưỡng ép, quá ngang ngược, cứ như chiếm đoạt ấy, khiến cô ấy không chống đỡ nổi, hơn nữa, hai người không có một khởi đầu tốt, thế nên cậu thua, thua ngay từ điểm xuất phát."

Kiều Trạch chợt ngẩn người rồi xoay người nhìn Đường Lăng, hồi lâu, lạnh mặt cảnh cáo: "Đừng nhắc đến cô ấy trước mặt tôi."

Đường Lăng nhíu mày, vẫn cười, hắn thừa nhận trong đám bạn hắn và Trương Chính là xấu xa nhất, rất thích nhìn thời khắc mà vẻ mặt như núi băng của Kiều Trạch bị tan ra, nói chuyện cũng chẳng thèm nhìn sắc mặt Kiều Trạch. Nhưng làm anh em sống chết nhiều năm, tự nhiên cũng lo lắng cho cậu ta. Một người phụ nữ cũng không giải quyết được, còn mãi thắt cổ trên một cành cây, thật ra thì, Kiều Trạch cũng giống Tả Á, đối với tình yêu, chấp nhất đến ngoan cố.

Kiều Trạch tắm rửa thay quần áo ra ngoài, Đường Lăng vẫn còn chờ anh, có vẻ như muốn nói chuyện gì đó, Kiều Trạch thắt cà vạt xong, cầm chìa khóa xe, lạnh lùng hỏi: "Có chuyện gì?"

Đường Lăng suy nghĩ một chút nói: “Biển hoa hướng dương này…có thể mở cho người ngoài vào không, rất nhiều du khách rất thích biển hoa này, tôi nghĩ, sẽ hấp dẫn rất nhiều người.”

“Dám để một người đi vào cậu chờ làm bao cát cho tôi!” Đáp án của Kiều Trạch rất rõ ràng, Đường Lăng trước khi nói cũng chỉ là muốn dò hỏi thử thôi, kết quả quả nhiên nằm trong dự tính. Trước đây không biết làm sao mà một người chụp ảnh đi vào được biển hoa này đã khiến cho Kiều Trạch rất tức giận, xem ra kế hoạch này gặp khó khăn rồi đây.

“Ở đây giao lại cho cậu!” Kiều Trạch nói xong mở cửa rời đi, chỉ để lại Đường Lăng với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Kiều Trạch ở lại biệt thự nghỉ mát hai ngày, cố gắng không nghĩ đến Tả Á nữa, nhưng sự tức giận trong lòng lại khó có thể lắng xuống, anh không cách nào tha thứ cho việc cô lợi dụng anh, mỗi lần nhớ lại đều giận dữ không thể kiềm chế được, cũng không muốn nghĩ nhiều đến việc vì sao cô làm thế, thầm thề sau này sẽ không bao giờ quan tâm đến chuyện sống chết của cô gái kia nữa. Thế nhưng, biển hoa kia, tại sao anh còn giữ lại vì cô chứ. Kiều Trạch càng nghĩ đến càng cảm thấy không thoải mái, anh lấy điện thoại ra bấm số của Đường Lăng: “Làm theo lời cậu nói, lập kế hoạch mở cửa biển hoa đi.”

Không đợi Đường Lăng đáp lời, Kiều Trạch đã cúp điện thoại, xe cũng chạy nhanh hơn. Lúc trở về thành phố đã gần tối, anh vốn định quay về nhà nghỉ ngơi, chợt nhận được điện thoại của Tả Vi, “Kiều Trạch, Tiểu Á…..Em ấy hôm nay muốn đi…..”

“Không liên quan đến em.” Kiều Trạch ngắt lời Tả Vi, hờ hững đáp, anh bẻ tay lái, chạy nhanh về nơi mình ở, cô muốn đi đâu không liên quan gì đến anh, rời đi, có lẽ vì tránh cho quan hệ hai người trở nên lúng túng, anh đã từng bảo cô đừng xuất hiện trước mặt anh nữa.

Tả Vi nghe Kiều Trạch nói, thoáng cứng họng, “Chị nghĩ là em…cho nên….. Xem ra chị nhiều chuyện rồi, vậy thì chị cúp trước, tạm biệt.”

Lúc đó Kiều Trạch vẫn chưa biết, Tả Vi nói Tả Á đi, không phải chỉ là đi khỏi nhà Kiều Vân, mà là đi khỏi thành phố này. Thế nên ngày hôm sau, Kiều Trạch nhận được điện thoại của anh trai gọi anh về nhà ăn cơm, lúc anh vào cửa đã không thấy Tả Á nữa, anh trai và Điền Văn Lệ thì đang dặn dò qua điện thoại: “Ở ngoài phải chú ý nhiều hơn, trên xe lửa đừng nói chuyện với người lạ, tiền phải để khác chỗ với đồ, ổn định rồi, đổi số điện thoại phải nói cho người nhà biết, đừng để mọi người lo lắng. Còn nữa này, Tiểu Á, tối ngủ phải khóa cửa cẩn thận, đặt thêm một chốt kéo nữa, nhà cũng cần gắn cửa sổ chống trộm, không thích ứng được với cuộc sống bên ngoài….. hãy trở về, biết không?”

Tả Á bên này nghe mẹ mình lảm nhảm, cảm thấy ấm áp kì lạ, trong lòng vừa ngọt ngào vừa chua xót, hốc mắt đỏ lên: “Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, mẹ cũng phải chăm sóc mình cẩn thận, chú ý thân thể nhiều hơn, còn dượng Kiều cũng phải khỏe mạnh. Lúc đến nơi, con sẽ gọi điện thoại cho mẹ ngay.”

Kiều Trạch bây giờ mới biết được, Tả Vi nói Tả Á đi, không phải chỉ là dọn khỏi nhà Kiều Vân, mà là đi khỏi thành phố này, đi đến một nơi mà bọn họ không biết. Điền Văn Lệ nói cho anh hay, Tả Á đã chia tay với Chung Dương, cô bảo muốn quên hết mối tình này, thế nên mới đi ra ngoài giải sầu, đi khắp nơi một chuyến, bắt đầu lại lần nữa. Lúc đầu, bà cũng không yên lòng, nhưng Tả Á đã trưởng thành, không còn là một cô bé nữa, cô có cuộc sống của mình, có chủ kiến cá nhân, để cô dằn vặt trong thành phố lưu giữ tình cảm này không bằng để cô đi ra ngoài một chuyến, thay đổi tâm trạng.

Kiều Trạch biết rằng, nhất định Tả Á đã gặp phải chuyện gì đó, thế nên mới lựa chọn rời đi, nhưng, một cô gái yếu ớt như cô gặp phải người xấu thì phải làm sao đây, giống như chuyện lần trước trộm vào nhà cô ý, cô làm sao đối phó được với đám người xấu đó?

Kiều Trạch nhìn căn phòng Tả Á đã từng ngủ, anh biết, Tả Á đi lần này, không phải chỉ trong thời gian ngắn, cô đã quyết tâm như thế, rõ ràng chuyến đi lần này có ý nghĩa là tất cả đã kết thúc. Trái tim mạnh mẽ bóp lại, thân thể lại cứng ngắc đứng tại chỗ.

Tả Á ngồi trên xe lửa, nhìn ra ngoài cửa sổ, núi rừng hoang dã lướt dần qua mắt cô, cảm xúc cũng trôi theo đường đi của xe, mất mát rồi lại mong đợi, dường như từng chút nặng nề trong lòng dần tan đi, rẽ sang một con đường mới, cô sẽ được làm lại từ đầu.

Cô chỉ muốn ghi nhớ trong lòng những nơi đã từng đi qua, ngừng lại ở trạm cuối cùng, tìm một công việc nào đó, tạm thời dừng bước, rồi có lẽ là không lâu sau đó, cô sẽ tìm thấy nơi tiếp theo mà mình muốn đi.

Tả Á cứ thế mà đi hết trạm này đến trạm khác, lên xe rồi xuống xe, chụp hình lưu niệm, gửi tin về cho ba mẹ. Xe lửa ngồi đầy người, giọng nói của người lớn, tiếng chơi đùa và tiếng khóc nỉ non của những đứa trẻ, nơi đây tựa như một đại gia đình vậy.

Ngồi cạnh Tả Á là một người phụ nữ cỡ tuổi cô, đang ôm một đứa bé, bé rất đáng yêu, luôn nhìn cô chằm chằm. Tả Á không nhịn được tươi cười trêu chọc đứa nhỏ làm nhóc ta bật cười khanh khách.

Người phụ nữ kia cũng trò chuyện cùng Tả Á, thời gian trôi qua rất nhanh. Tên nhóc kia chỉ mới sáu, bảy tháng, ngồi xe cùng một đứa nhỏ đối với cô mà nói thật sự là một loại hành hạ, người mẹ kia nhìn Tả Á có vẻ rất thích trẻ con, vội đưa đứa bé cho cô ôm, vừa ôm một lát, nhóc con kia đã không nể tình mà tè ướt người cô, người nào không biết còn tưởng Tả Á…..đã làm chuyện gì.

Người mẹ liên tục nói xin lỗi, Tả Á bảo không sao cả, nhưng trên quần ướt một mảng lớn, Tả Á khốn đốn chẳng biết nên làm gì cho phải, cuối cùng đành phải tìm một bộ đồ khác trong túi, cố chịu bộ quần áo ẩm ướt trên người, đi vào nhà vệ sinh thay quần áo.

Thay quần áo xong rửa mặt xong, Tả Á vừa xoay người định trở về chỗ ngồi của mình, lại

đụng ngay vào một "bức tường" dày, cứng đến nỗi suýt chút nữa làm cô gãy cả mũi, Tả Á theo bản năng cúi đầu xoa mũi, hết đau mới ngẩng đầu nhìn "bức tường" kia, đến khi thấy được 'hình dáng' của 'bức tường', cô nhất thời cứng đờ người, ánh mắt chết trân nhìn người đàn ông trước mặt.

Chỉ thấy mặt người nọ không chút thay đổi, trong con ngươi luôn lành lạnh kia đều là sự mệt mỏi và giận dữ khó nén, bàn tay to lớn kéo tay cô, dùng sức nắm, không cho phép cô tránh đi. Tầm mắt hai người giao nhau, đứng tại nơi tiếp nối giữa hai toa tàu mà nhìn nhau, lặng im, không ai mở miệng, cho đến khi đoàn tàu dừng lại, người đàn ông mới lạnh giọng quát lên: "Đồ để đâu?"

Tả Á hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người trước sự xuất hiện đột ngột của người nọ, đầu óc trống rỗng, ngây người nhìn người đàn ông trước mắt, trái tim thiếu chút đã nhảy ra ngoài, quên cả đập, cô theo bản năng giơ tay chỉ buồng tàu của mình, chỉ xong rồi mới thấy hối hận, sao mình lại phải nghe lời như thế chứ!

Người đàn ông kia kéo cô đi về phía khoang tàu cô chỉ, người mẹ ôm con nghi hoặc nhìn Tả Á đang bị một người đàn ông lôi tới, vội hỏi từ xa: "Này anh, anh đang làm gì đấy?"

Tả Á còn chưa kịp nói chuyện, người nọ đã kéo cô đến chỗ người phụ nữ ôm con, anh chỉ vào ba lô rồi hỏi người phụ nữ: "Đồ của cô ấy phải không?" Giọng điệu ngang ngược, mang theo cảm giác ra lệnh cấm phản kháng, người phụ nữ kia không tự chủ được mà gật đầu một cái.

Người đàn ông quan sát cơ thể cô một chút, vươn tay cầm chiếc balo đeo vai kia, rồi định kéo Tả Á đi xuống xe. Lúc này, Tả Á mới phản ứng lại, không chịu đi xuống. Người đàn ông đi về phía trước, Tả Á đi theo sau, lo lắng nói: "Kiều Trạch, tôi không muốn xuống xe, đừng như thế được không?"

Người vừa đến không phải ai khác mà chính là Kiều Trạch. Hai người giằng co chắn mất lối đi nhỏ hẹp khiến cho những người phía sau muốn xuống xe không khỏi la lên. Kiều Trạch thấy Tả Á không chịu hợp tác, liền vươn tay ôm lấy eo cô, kéo ra ngoài, hai người cứ như thế mà đi xuống xe lửa. Lúc này trời bên ngoài đã tối, lại còn mưa rả rích.

Đây là một trạm xe rất nhỏ, hẳn là một huyện nhỏ, trạm xe có chút cũ kĩ, lượng khách cũng không nhiều. Trong màn đêm đen như mực, ánh sáng đèn lóe lên trong mấy căn nhà khách đơn sơ xung quanh, cửa ga phía xa không thiếu taxi lôi kéo khách, Kiều Trạch kéo tay Tả Á, không nói một lời đi về phía trước, Tả Á vùng vằng giật tay ra, đánh lên tay Kiều Trạch, nhất định không chịu đi tiếp. Kiều Trạch tức giận vác Tả Á lên vai, vẫy tay gọi taxi, rồi ném Tả Á vào, bản thân cũng ngồi lên, nói với tài xế: "Đi đến khách sạn gần đây!"

Cả người Tả Á bị Kiều Trạch giữ chặt, cô vội bảo tài xế: "Bác tài, anh ta là lưu manh, phiền anh gọi cảnh sát giúp tôi, bắt…..bắt lấy anh ta!"

Kiều Trạch xoay đầu nhìn tài xế bằng con ngươi đen thâm trầm lạnh lùng, môi mỏng khẽ

mở: “Xin lỗi, bà xã tôi đang giận dỗi nên bỏ nhà trốn đi!”

Tài xế nghe thấy, vừa lái vừa khuyên, gì mà đầu giường đánh nhau cuối giường hòa, gì mà vợ chồng không thể giận nhau lâu, vân vân, nói hoài không dứt. Tả Á tức giận nhìn Kiều Trạch, ra sức giãy giụa, giãy giụa đến mồ hôi chảy khắp người.

Xe chạy qua một ngã tư rồi đến một khách sạn hạng sang nhất huyện. Kiều Trạch mướn một phòng, kéo Tả Á lên, vào phòng đóng cửa lại. Tả Á tức giận nhìn Kiều Trạch, từ trong ngực anh đẩy ra: “Kiều Trạch, sao anh cứ muốn dây dưa không dứt như vậy? Tôi đã lợi dụng anh, làm anh tổn thương… sao anh vẫn còn muốn dây dưa như thế. Anh có phải đàn ông không thế? Nếu như là đàn ông, anh hãy dứt khoát đi, đừng tiếp tục quấn lấy tôi nữa!”

Kiều Trạch đột nhiên giận dữ, ôm lấy cô ném lên giường: “Được, thật ra tôi muốn hỏi em… sao em lại lợi dụng tôi? Dùng xong thì vứt bỏ, em cho rằng tôi là cái gì?”

Chương 30: Yêu cầu tái hôn

Theo đuổi cô nhiều năm như vậy, anh thật sự rất mệt mỏi, lần này anh thật sự buông tay. Anh rời đi, cũng không quay đầu lại, ném cô ở lại nơi huyện nhỏ xa lạ này.

Sự tàn nhẫn này không chỉ cô mới có, trái tim một khi đã chết người đàn ông sẽ trở nên vô cùng tàn nhẫn, tuyệt đối không thua cô. Đây là lần đầu tiên Kiều Trạch bỏ mặc Tả Á một mình như vậy, trước kia, anh luôn không yên lòng về cô, luôn lo lắng cô không biết chăm sóc bản thân mình, nhưng mà, lần này, anh không cách nào tiếp tục được nữa rồi.

Cuộc sống sau này, mặc kệ con đường phía trước có xa bao nhiêu, có gió dữ mưa rền thế nào, cô cũng phải một mình đối mặt, anh không thể trông theo cô cả đời, chăm sóc cô cả đời, hơn nữa cô cũng không cần anh.

Kiều Trạch ngồi xe lửa về nhà, theo mỗi lúc khoảng cách giữa anh và Tả Á càng thêm kéo dài, trái tim anh cũng theo đó mà lạnh lẽo dần. Không biết đi bao lâu, xe lửa rốt cuộc đến trạm, bóng dáng cao lớn của anh theo dòng người mà rời đi, trên mặt đều là mệt mỏi và lãnh đạm.

Anh đứng tại cửa ga ra nhìn thành phố này, anh đã trở về nơi thuộc về anh. Trời đang đổ mưa, mọi người nhanh chóng tìm chỗ trú, trong lòng anh tựa như thiếu vắng thứ gì đó.

Kiều Trạch đang định xông ra màn mưa gọi taxi, lại thấy một bóng dáng cao gầy đứng giữa đám người, che dù lo lắng nhìn quanh, giày của cô đã ướt hết, tóc cũng thấm đầy nước mưa, ẩm ướt dính vào nhau, nước mưa theo gió cuốn xuyên qua chiếc dù cô cầm quất lên người cô làm ướt đẫm quần áo của cô.

Vẻ mặt cô tràn đầy lo lắng và thất vọng, thậm chí còn có chút bất an. Nhưng khi cô vừa nhìn thấy anh, ánh mắt cô chợt sáng lên, khuôn mặt lo lắng lại hiện lên vẻ vui mừng kích động. Cô vội vã bước nhanh về phía anh, rồi nhẹ nhàng nhào vào lòng anh, cây dù trên tay rơi xuống đất. Cô ôm chặt lấy anh, khóc nức nở, nhưng cũng rất nhẹ nhàng, nũng nịu nói: “Anh, em cứ tưởng rằng….. anh bỏ lại em, không về nữa…..”……mà cùng Tả Á cao chạy xa bay.

Kiều Trạch cứng người đứng đó, vươn tay vén mái tóc ẩm ướt của cô, thản nhiên nói: “Không về thì đi đâu?”

Tình Văn cũng vui vẻ gật đầu, đúng thế, Kiều Trạch sẽ không rời đi, anh sẽ mãi ở nơi này. Tình Văn ngẩng đầu lên nhìn Kiều Trạch, mắt cô ngấn nước, đó là nước mắt hạnh phúc, nước mắt sung sướng, cô nắm chặt tay anh, cười nói: “Anh, đi thôi, chúng ta về nhà.”

Kiều Trạch ừ nhẹ một tiếng, cúi người nhặt chiếc dù dưới đất lên, che phía trên đầu hai người, cánh tay dài vòng qua ôm lấy cơ thể đang run rẩy của cô, bước vào màn mưa. Từ giờ trở đi, Tả Á sẽ không còn tồn tại trong cuộc đời của anh nữa.

Tả Á đi qua nhiều nơi rồi đến một thành phố mới, có lẽ đây sẽ là trạm dừng cuối cùng cho chuyến phiêu bạt của cô. Cô không biết được ở thành phố kia Chung Dương đã thoát khỏi khó khăn hay chưa, công ty đã trở lại hoạt động bình thường hay chưa. Mấy tháng nay hai người không hề liên lạc, dù trong lòng Tả Á luôn tự nhủ với mình rằng đã lựa chọn buông tay thì nên dứt khoát, thế nhưng, đáy lòng cô vẫn khó tránh khỏi buồn thương và đau đớn.

Tả Á xuống xe lửa tìm một khách sạn giá rẻ, nhưng, chợt thấy dạ dày không thoải mái, mấy ngày nay đều như thế cả, cô luôn cảm thấy ăn không ngon, hơn nữa cả người mệt mỏi. Gần đây thân thể cô có chút uể oải, khó chịu. Tả Á ngẫm lại thấy cũng đúng thôi, vừa đi vừa chơi, cơ thể hiển nhiên sẽ không chịu nổi.

Tắm rửa, ăn một chút đặc sản nơi này, Tả Á trở về phòng mở máy tính trong khách sạn lên, sau khi vào MAN, không ít tin nhắn nhảy ra, có của Chung Tĩnh, có của Mạch Tử, mọi người đều hỏi cô đang ở nơi nào.

Tả Á nhìn những dòng tin nhắn trên màn hình mà cảm thấy trong lòng ấm áp, sau khi trả lời từng tin nhắn cô lại mở web lên xem tin tức, rất nhiều lần muốn xem tin tức của Chung Dương, nhưng cuối cùng vẫn không có cản đảm tìm kiếm.

Ngồi thẫn thờ một lát, cô cảm thấy có chút mệt mỏi liền tắt máy tính đi nghỉ. Ngày hôm sau lúc tỉnh lại, dạ dày lại càng khó chịu hơn trước, Tả Á tìm thuốc dạ dày mua mấy ngày trước uống hai viên, rồi cũng không coi đó là chuyện lớn, chuẩn bị đi ăn bữa sáng. Tiếp đấy, cô đi tìm nơi nào có thể thuê được phòng trọ giá rẻ, sau đó sẽ tìm một công việc, tạm thời ổn định ở nơi này.

Thế nhưng, cả ngày cô luôn cảm thấy khó chịu, đi được vài nơi cho thuê nhà, Tả Á thật sự không chịu nổi nữa, rốt cuộc cô buộc phải đến bệnh viện, đăng ký khoa dạ dày, sau khi kiểm tra bác sĩ lại bảo cô đến phụ khoa. Tả Á cảm thấy có chút buồn bực, chỉ là dạ dày không thoải mái thôi mà, sao lại phải đến phụ khoa chứ, nhưng thấy bác sĩ không rảnh quan tâm đến mình nữa, Tả Á đành phải nghe lời đến phụ khoa.

Bác sĩ phụ khoa hỏi một vài bệnh trạng của cô rồi viết một tờ hóa đơn, bảo cô đi xét nghiệm nước tiểu. Tả Á cầm tờ đơn, chuông báo động trong đầu vang lớn, đi xét nghiệm nước tiểu? Chẳng lẽ…..Tim cô chợt đập loạn nhịp.

Khi vừa cầm được kết quả xét nghiệm, cô hoàn toàn ngây người, không thể tin được kết quả viết trên đấy, chớp mắt mấy cái, lại chớp thêm mấy cái nữa, cô không nhìn lầm, máy móc đã đưa ra kết quả, bác sĩ liếc mắt nhìn, mặt không chút cảm xúc nói với cô: “Cô đã mang thai! Kết hôn chưa? Có muốn đứa nhỏ này không?”

Cô mang thai? Mang thai sao? Đầu Tả Á choáng váng, cả người trở nên chết lặng, mờ mịt nhìn bác sĩ, ngơ ngác hỏi: “Tôi…..mang thai?”

“Đúng, sáu tuần rồi, cô kết hôn chưa?” Bác sĩ liếc mắt nhìn khuôn mặt Tả Á xám như tro

tàn, không hề có sự vui sướng khi làm mẹ, chỉ có không biết làm sao, thì hiểu ra được bảy tám phần, "Tôi nghĩ cô nên suy nghĩ cẩn thận, đứa bé là của cô, nếu như có năng lực, hãy suy nghĩ đến khả năng sinh nó ra!"

Lòng Tả Á rối rắm, thai nhi đã sáu tuần, vậy chỉ có lần cô lợi dụng Kiều Trạch, quyến rũ anh để Chung Dương thấy được mà chết tâm với mình, cô đã hôn anh, kịch liệt và vội vàng hôn anh, nhớ lúc đó anh đã ngẩn người ra, không hôn trả cô, cũng không ôm cô, mà chỉ muốn đẩy ra cô. Nhưng đã đi đến bước này rồi, cô đã vứt bỏ tất cả, không thể thất bại thì sao có thể bỏ dở nửa chừng.

Cuối cùng, cô đã thành công, Kiều Trạch cướp quyền chủ động, tựa như mồi lửa muốn đốt cháy cô, hôn cô đến hít thở không thông, động tình hôn cô, thế nhưng, khi anh biết cô đang lợi dụng mình, ánh mắt dần lạnh hẳn.

Cô đạt được mục đích, cô bảo ngừng, nhưng Kiều Trạch đã giận dữ và không cho phép cô ngừng lại, rốt cuộc chơi với lửa có ngày chết cháy. Cô vẫn nhớ, khuôn mặt tràn đầy tức giận của anh, ánh mắt đau đớn, hận không thể xé nát cô, cô không những làm tổn thương trái tim anh, mà còn làm tổn thương lòng tự trọng của anh nữa, cô đã chọc giận con sư tử vẫn luôn ngủ say, hậu quả có thể nghĩ ra được.

Cô đã từng có con, nhưng cô lựa chọn không cần, bởi vì, khi đó cô hận Kiều Trạch, thế nên cô không cần đứa bé của anh, mà nay, đứa bé này vẫn là con của Kiều Trạch, cô có muốn hay không?

Bây giờ, cảm giác nằm trên chiếc giường lạnh giá, bị thứ dụng cụ lạnh lẽo tiếp xúc với cơ thể, còn có cơn đau khi một phần máu thịt bị tách khỏi thân mình vẫn còn rất rõ ràng. Khi cô thấy một phần máu thịt nho nhỏ bị ném vào trong thùng rác, ngay lúc đó cô đã té xỉu ở phòng giải phẫu, té xỉu xuống mặt đất lạnh băng.

Cô còn muốn làm kẻ giết người lần nữa sao? Tả Á khổ sở nhắm mắt lại, bàng hoàng không biết làm thế nào, không biết mình phải lựa chọn ra sao.

Bác sĩ nhẹ nhàng gõ bàn: "Cô còn câu hỏi nào không, không có thì người kế tiếp."

Tả Á hoàn hồn, thoát ra khỏi khoảng hồi ức không thể chịu nổi kia, tái mặt hỏi: "Bác sĩ, tôi đã uống thuốc dạ dày có gây tổn thương đến thai nhi không, có ảnh hưởng gì không?"

Để trả lời câu hỏi của Tả Á, bác sĩ đã hỏi cô uống thuốc gì, sau đấy bảo cô không có vấn đề gì cả, làm kiểm tra và đưa ra vài mục cần chú ý khi chuẩn bị làm mẹ.

Tả Á ra khỏi bệnh viện, bàng hoàng trở lại chỗ ở. Cô lẳng lặng nằm trên chiếc giường đơn, cả người vẫn chưa thoát khỏi sự thật mình đã mang thai. Để lại đứa bé này thì có ý nghĩa gì? Để lại là đúng sao? Cô nghĩ mãi, vẫn không có được đáp án. Lần này, không có lòng hận thù, không có sự tức giận và đau đớn của lần đầu tiên, chỉ có sự mâu thuẫn và đấu tranh.

Thật sự nên để lại sao?

Thật sự nên để lại sao?

Sau một năm Tả Á trở lại thành phố A, một thân một mình trở về đã được mấy ngày, khi trở về cô có chút thất hồn lạc phách, khắp người nhuốm đầy sự tang thương vất vả. Nét trẻ trung trên mặt cô đã biến mất, hôm nay cô đã là một người phụ nữ xinh đẹp mang theo vẻ quyến rũ, tuy nhiên trên khuôn mặt có sự bi thương khó hiểu, trong đôi mắt chứa quá nhiều đau khổ và sự nặng trĩu cõi lòng.

Về rồi, xa thành phố này một năm, mọi thứ vốn quen thuộc lại trở nên xa lạ, xa lạ bởi vì cô đã rời đi quá lâu. Trong thành phố này có tình yêu đã chết của cô, có quá nhiều hồi ức, có ngọt bùi cay đắng mà cả đời này cô sẽ khó quên được. Cảm xúc cũng phức tạp lạ thường.

Cô đã trở lại mấy ngày, nhưng cô không về nhà, mà thuê tạm một căn phòng nhỏ, tạm thời cô không thể quay về nhà mẹ được.

Hiện giờ trời đang vào thu, không khí hơi lạnh, Tả Á bước ra khỏi căn nhà nhỏ, lòng đầy tâm sự, không mục đích đi trên con đường lá thu rơi vàng lối, vừa đi vừa suy nghĩ, vô tình đi đến khu vui chơi của thành phố A.

Đầu tiên cô ngẩn ra, tiếp theo bước về phía đu quay, có lẽ vì nơi đây chứa hồi ức bên Chung Dương, nên cô cũng rất thích đu quay và khu vui chơi này.

Tả Á ngồi lên đu quay, nhìn bọn trẻ chơi đùa, nhìn chúng cười một cách ngây thơ hồn nhiên, không buồn không lo. Có thể không buồn không lo như thế thật tốt, lúc này Tả Á chợt có suy nghĩ không muốn lớn lên, không trưởng thành thật tốt.

Tả Á nhìn những đứa bé này, lòng không nén được đau đớn, cô không dám nghĩ đến những chuyện xảy ra trong quá khứ. Lũ trẻ nghe thấy tiếng gọi của người lớn liền chạy đi, tầm mắt Tả Á nhìn theo bọn nhỏ, theo đuổi bóng hình vui vẻ của chúng. Thế nhưng không ngờ, cô nhìn thấy một bóng hình cao lớn, khuôn mặt không kiên nhẫn đi về phía cô, mà phía sau anh có một người phụ nữ xinh đẹp đang đi theo, mặt người phụ nữ không vui, tựa như đang giận dỗi vì người đàn ông không đợi mình.

Lòng Tả Á thoáng hoảng hốt, không biết phải làm sao, thậm chí còn đau đớn kịch liệt. Cô định đứng dậy rời đi, nhưng tầm mắt người đàn ông đang rơi trên người cô, con ngươi sâu lắng thoáng kích động, lại mau đến nỗi người khác bắt không kịp mà trở nên lạnh lẽo, tựa như hai thanh kiếm sắc bén bắn vào tim Tả Á.

Chung Dương, Chung Dương, đáy lòng Tả Á lặng yên gọi tên anh, xa cách một năm, trong một năm này cô chưa từng gặp anh, mà người phụ nữ phía sau anh chẳng phải ai khác, chính là Lô Hi.

Anh dần đến gần cô, còn cô chỉ si ngốc nhìn anh, thân thể cứng còng ngồi tại chỗ không nhúc nhích được.

Tiếng trách cứ của Lô Hi trong một khắc vừa nhìn thấy Tả Á chợt im bặt, cô giật mình khi nhìn thấy Tả Á ở đây, hơn nữa còn có lo lắng: "Cô…. Sao cô lại ở đây?" Thậm chí cô ta còn nghĩ, có phải Tả Á cố ý đến đây tìm Chung Dương hay không.

Tả Á thấy ánh mắt Chung Dương trở nên lạnh lùng, trái tim đau đớn, miễn cưỡng tươi cười chào hỏi: "Thật trùng hợp."

Lô Hi cau mày, cười giễu cợt: "Thế giới này thật sự nhỏ bé mà."

Chung Dương nhíu mày, bình tĩnh hỏi: "Sao thế, không ở cùng chồng trước của em à?"

Thân thể Tả Á run rẩy, lời nói của Chung Dương như lưỡi dao sắc bén đâm xuyên thân thể, linh hồn và cả trái tim cô. Tả Á cắn môi, không nói gì, tuy nhiên sự đau đớn trong đáy mắt hoàn toàn rơi vào mắt Chung Dương, tay anh siết chặt lại, quay đầu để không nhìn thấy ánh mắt bi thương của cô.

Anh vẫn ghi hận sự tổn thương và phản bội ban đầu của cô, không thể nào tha thứ, cũng không thể nào quên được cảm giác đau lòng và nhục nhã ngày đó, tại sao Tả Á có thể đơi với anh như vậy.

Lô Hi thân mật khoác tay Chung Dương, mỉm cười nói: "Tả Á, tôi và Chung Dương đã kết hôn rồi, tiếc là cô không đến uống rượu mừng của chúng tôi được, thôi thì tối này cùng ăn một bữa cơm đi, hình như chúng ta đã lâu không gặp rồi."

Chung Dương đã kết hôn, đã kết hôn, ba chữ gõ mạnh vào lòng Tả Á, từng cú rồi từng cú, đau đớn vô cùng. Anh đã cưới Lô Hi, bởi vì sự nghiệp, cũng bởi vì vết thương do cô gây ra, anh đã hoàn toàn chết tâm với cô rồi.

Máu trong cơ thể Tả Á tựa như ngưng kết lại. Một năm nay nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, đủ để cho rất nhiều việc thay đổi, kết quả Chung Dương và Lô Hi kết hôn. Cô đã từng dự đoán, cũng luôn tự lừa người dối mình không đi dò thăm bất kỳ tin tức nào của Chung Dương, làm bộ chẳng biết gì cả, nhưng khi thực tế bày ra trước mắt, cô chợt hiểu được thứ gì gọi là sống không bằng chết.

Cả người Tả Á lảo đảo muốn ngã xuống, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Chung Dương, nhìn vẻ mặt đắc ý của Lô Hi, trong lòng khổ sở nhưng vẫn cố kiên cường: "Không, tôi có hẹn rồi, không quấy rầy hai người nữa."

Chung Dương khẽ hừ một tiếng, nhìn Tả Á, lạnh lùng nói: "Tạm biệt!"

Chung Dương đi, để lại cho Tả Á một bóng lưng lạnh lùng, tình yêu của anh đã mất rồi, không còn thuộc về cô nữa, ông xã Chung Dương của cô sau này đã là của người phụ nữ khác, anh đã trở thành chồng của người ta.

Tả Á nhìn bóng lưng song song rời đi của hai người, lệ tràn khóe mi, đau thương cuốn qua người cô, sâu tận xương tủy, đau nhức thấu xương, thân thể không kiềm chế được mà khẽ run,

từng giọt nước mắt rơi xuống từ khuôn mặt trắng bệch. Nhìn bóng anh dần biến mất giữa biển người, cô cuối cùng không nén được nữa, tựa như đứa bé bất lực khóc nức nở.

Khi Tả Á đang đau lòng thút thít, tiếng chuông đi động của cô chợt vang lên, tiếng chuông như có ma thuật, khiến cô đang chìm trong bi thương trở nên hốt hoảng rồi bắt đầu sợ hãi, cô đưa tay lau nước mắt trên mặt, run rẩy bắt máy.

"Tôi biết cô đã đến nơi rồi, sáng mai chín giờ đi tìm anh ta!"

Tả Á nức nở, nghẹn lời la lên: "Anh rốt cuộc là ai,vì sao lại ép buộc tôi như thế, vì sao?"

"Làm theo lời tôi nói, nếu không hậu quả ra sao cô biết rồi đấy!" Đối phương nói xong liền cúp điện thoại, tay cầm điện thoại của Tả Á khẽ run, tại sao, tất cả mọi chuyện lại đổ hết xuống người cô?

Là địa chỉ này, là studio chụp ảnh cưới này. Tả Á đứng ở cửa, lòng đấu tranh, lo lắng. Áo khoác đen vây quanh cơ thể nhanh nhẹn của cô, nút áo khoác không cài, bên trong là chiếc áo sơ mi trắng cổ đen hoàn mỹ đối lập với màu đen của áo khoác, ở dưới mặc một chiếc váy ngắn hoa văn trắng đen, đôi chân thon dài được tất đen vây chặt, càng tôn thêm vẻ cao gầy của cô. Tóc đen khẽ bới lên, một nhánh tóc rũ xuống, cả người cao quý trang nhã, lãnh diễm xinh đẹp.

Cô cứ đứng như thế, lo lắng nhìn quanh, không biết trải qua bao lâu, một chiếc xe hơi màu đen lái qua, biển số là số cô quen thuộc.

Lòng cô hồi hộp, chiếc xe còn chưa dừng hẳn cô đã lấy hết can đảm nhảy ra, chặn xe lại. Người lái xe kỹ thuật rất tốt, kịp thời thắng xe, mà lòng bàn tay của Tả Á cũng đã ướt đẫm mồ hôi.

Cửa mở ra, tài xế xuống xe: "Cô đang làm gì thế? Có biết nguy hiểm lắm không!"

Tả Á không nói gì, mặc cho tài xế lải nhải, đôi mắt lo lắng nhìn người ngồi ở phía sau bước xuống, một người đàn ông cao lớn lạnh lùng, một người phụ nữ cao gầy xinh đẹp.

Tả Á nhìn người đàn ông lãnh đạm trước mắt, ánh mắt của anh lạnh lẽo hơn trước, cả người anh càng khiến người khác khó thể lại gần hơn, càng làm người khác phải lùi lại.

Tả Á không thể tiến lên trước, cũng không thể mở miệng nói ra lời đã tập luyện nhiều lần. Chỉ nhìn anh như thế, trong đầu tìm kiếm lời muốn nói.

Sau khi người đàn ông cao lớn lạnh lùng nhìn thấy Tả Á, trong con ngươi tịch mịch lạnh lẽo thoáng hiện điều gì, cuối cùng vươn tay ôm lấy người phụ nữ bên cạnh, lạnh lùng nhìn Tả Á một cái, dặn dò tài xế: "Hỏi cô ta có sao không, ông xử lý đi."

Tài xế nói: "Vâng, thưa ngài!"

Người đàn ông nói xong liền ôm lấy người phụ nữ đi về phía studio chụp ảnh cưới. Tả Á

cũng không do dự nữa, cô vội vàng xông đến chặn đường đi của bọn họ, trên mặt đều là vẻ sốt ruột, gấp gáp đến sắp bật khóc, hít sâu, hít thở mấy lần, mới dám đối mặt với ánh mắt lạnh lẽo kinh người của anh, lấy hết can đảm, nhắm hai mắt la lên: "Kiều Trạch, chúng ta tái hôn, chúng ta tái hôn đi!"

Kiều Trạch lạnh lùng không chút cảm xúc, con ngươi lạnh lẽo nhìn cô, nhưng cơ thể căng thẳng của anh chỉ có Tình Văn đang kéo tay anh biết được, anh đang tức giận, hơn nữa rất tức giận, cô không khỏi đến gần anh, muốn đuổi đi bất an trong lòng. Ánh mắt không chút thiện cảm nhìn về phía Tả Á, kèm theo tức giận, tại sao cô ta lại yêu cầu tái hôn chứ, dựa vào cái gì chứ.

Tả Á lo lắng mong đợi, cô biết, yêu cầu như thế quá mức vô sỉ, quá mức vô lý, quá mức quá đáng, nhưng, cô không thể để ý nhiều như thế được, cô nhìn vẻ mặt như nhìn người xa lạ của Kiều Trạch đang nhìn cô, lạnh giọng nói với cô: "Tôi nghĩ chúng tôi không biết cô!"

Chương 31: Cho tôi một lý do

Tài xế tiến lên kéo Tả Á tránh ra, nhường đường cho Kiều Trạch.

Tả Á sững sờ nhìn Kiều Trạch, giờ đây đối với anh cô chỉ là người xa lạ mà thôi, lần đầu tiên cô thấy được sự lạnh lẽo xa cách ngoại trừ nét mặt lãnh đạm từ trên người anh, nhìn mỗi bước Kiều Trạch đi vào trong, Tả Á như bước từng bước vào địa ngục.

Không, không, cô không thể thất bại, không thể từ bỏ dễ dàng như vậy được, cô không để ý đến đám người đang vây đầy xung quanh xem náo nhiệt, dùng sức hất tay tài xế ra, như phát điên mà xông ra, bắt thật chặt lấy cổ tay Kiều Trạch, vội vàng khẩn cầu: "Kiều Trạch, chúng ta nói chuyện một chút được không, mười phút, chỉ mười phút thôi!"

"Buông tay!" Giọng nói đông lạnh của Kiều Trạch không mang theo bất kỳ nhiệt độ nào, đủ để người ta cảm thấy được giá rét đang dâng trào, con ngươi đen sâu không đáy của anh tựa như đóng băng, không thấy được bất kỳ cảm xúc nào, tầm mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, không một lần liếc nhìn Tả Á bên cạnh.

Tả Á túm chặt lấy tay Kiều Trạch, như bị sự lạnh lẽo của anh xâm nhập, xuyên qua cánh tay của anh lạnh đến trong lòng, không nhịn được mà sợ hãi, sợ anh cự tuyệt đến cùng, khiến cô cùng đường, cơ thể Tả Á không nhịn được mà khẽ run, sắc mặt trắng bệch không một tia máu, đôi môi luôn đỏ thắm cũng nhợt nhạt đi.

Cô nghĩ nếu như cô không thể tái hôn cùng Kiều Trạch, vậy thì….. Không, tuyệt đối không thể! Tả Á không dám nghĩ nữa, đành phải tiếp tục mặt dày, vứt đi lòng tự ái, khóc lóc cầu khẩn anh: "Không, tôi không thể buông tay. Kiều Trạch, anh đồng ý đi, xin anh hãy…..đồng ý….đồng ý với tôi!"

Kiều Trạch rốt cuộc cũng quay đầu lại, cau mày mất kiên nhẫn nhìn cô, cổ tay nhanh nhẹn vừa động, dứt khỏi bàn tay đang nắm chặt của Tả Á, rồi sau đó dứt khoát đi lên lầu, để mặc Tả Á lại sau lưng, nước mắt của cô, nỗi đau của cô đã chẳng còn liên quan gì đến anh nữa.

Tả Á tuyệt vọng nhìn bóng lưng Kiều Trạch, cô biết mình đã thất bại, anh không chấp nhận lời cầu khẩn của cô, ha ha, cô còn cách nào nữa đây.

Anh không chấp nhận, cô cũng không cách nào cưỡng ép được. Tả Á nghĩ ngợi đến thất hồn lạc phách mà đi ra ngoài, ra khỏi tòa nhà, cũng không biết mình phải làm gì nữa đây, lòng bất lực, dạ dày cũng theo đó mà co rút, đối chọi với cô.

"Cô ơi, coi chừng xe!"

Một tiếng la chợt vang lên bên tai Tả Á, coi chừng xe? Cô còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy chỗ nào đấy trên thân thể đau đớn, trước mắt tối lại, còn chưa kịp nhìn thấy gì, chưa kịp

nghe được âm thanh nào đã mất đi tri giác, trong phúc chốc ngất đi kia, đôi môi tái nhợt khẽ mấp máy một từ ‘con’.

…..

Bệnh viện

Khi Tả Á tỉnh lại đã là buổi chiều, vừa mở mắt ra, cô như bị thứ gì đó kích thích, đột nhiên ngồi phắt dậy, hồi hộp thở gấp, đôi mắt cũng lo sợ đảo quanh bốn phía, cô nhìn thấy Kiều Trạch, bóng dáng cao lớn rắn rỏi của anh đang đứng trước cửa sổ, dư âm của ánh tà dương rọi vào trên người anh, tựa như được dát lên một lớp vàng, còn anh như một pho tượng điêu khắc hoàn mỹ nhất.

Dường như anh cảm nhận được cô đã tỉnh lại, từ từ xoay người lại, con ngươi đen sắc bén không mang theo bất kỳ cảm xúc nào nhìn về phía cô, vừa thấy cô tỉnh lại, anh liền bước chân về phía cửa như muốn rời đi, lòng Tả Á căng thẳng, vội la lên: “Kiều Trạch!”

Kiều Trạch nghe được tiếng Tả Á gọi, khẽ dừng bước, nhưng không quay đầu lại, chỉ hờ hững nói: “Nghỉ ngơi một chút, ngày mai là có thể xuất viện.”

“Không, anh đừng đi, Kiều Trạch…..A!” Tả Á vội vàng xuống giường ngăn Kiều Trạch rời đi, nhưng bởi vì chân cô bị đau nên liền ngã giúi xuống giường, cây kim truyền nước biển trên tay đâm trúng mạch máu, Tả Á không nhịn được đau đớn mà la lên.

Anh quay đầu lại, thấy dáng vẻ chật vật của cô, nhìn khuôn mặt tái nhợt không có chút máu, trên mu bàn tay đang chảy máu tươi, trái tim anh khẽ bóp lại, chạy nhanh về phía cô, đưa tay nhổ cây kim đang cắm găm trên tay ra, duỗi tay ôm cô lên giường.

Tả Á vội vàng nắm lấy tay anh, sợ anh rời đi, cầu khẩn nói: “Kiều Trạch, tôi biết yêu cầu của tôi rất quá đáng, nhưng, xin anh…..xin anh hãy tái hôn với tôi, được không….. ?”

Kiều Trạch lạnh lùng đẩy tay Tả Á ra, con ngươi đen như hai lưỡi dao sắc bén bắn thẳng về phía cô : “Tôi thật sự coi thường cô !” Kiều Trạch hừ lạnh, “Đàn ông có rất nhiều, muốn kết hôn tôi có thể giới thiệu cho cô!”

Tả Á sợ mất đi cơ hội duy nhất này, vội vàng ôm chặt lấy Kiều Trạch, nhất quyết không cho anh rời đi, gấp đến độ bật khóc, nức nở cầu khẩn : “Tôi xin anh…..xin anh tái hôn với tôi. Anh muốn sao mới chịu đồng ý tôi ?……Phải thế nào anh mới chịu đồng ý….. ?”

Sự giận dữ dâng lên trong mắt Kiều Trạch, anh đưa tay đẩy vai Tả Á ra, con ngươi đen nhìn thẳng vào gó má giàn dụa nước mắt và đôi mắt đầy đau xót của cô : “Vì sao tôi phải đồng ý với cô… ? Vì sao cô lại yêu cầu tái hôn với tôi ?” Anh tức giận nói xong liền lấy lại vẻ bình tĩnh, giọng điệu chậm rãi, lạnh lùng nói: “Vài ngày nữa tôi sẽ kết hôn với Tình Văn, nếu như cô muốn, có thể đến tham gia hôn lễ của chúng tôi.”

Anh xoay người, vô cùng lạnh lùng. Anh dứt khoát không cho cô bất kỳ cơ hội nào, dứt

khoát một đao cắt đứt với cô, sự cầu xin của cô trong mắt anh cũng chỉ là một màn kịch, cô biết, cô không yêu anh, cũng không cần anh đã khiến anh hoàn toàn chết tâm, cũng khiến anh rất khổ sở. Ban đầu cô không cần anh, hôm nay lại quay về cầu xin anh, là cô tự rước lấy nhục nhã, nhưng, thế thì sao chứ, nếu như có thể, cô có thể chết.

Nhưng cô thật sự cùng đường rồi, Tả Á nhìn bóng lưng lạnh lùng vô tình của anh, hết cách, cô khóc và gào lên: "Kiều Trạch, anh hỏi tôi dựa vào đâu, như vậy anh lúc đầu thừa lúc tôi uống say cướp đi sự trong sạch của tôi là dựa vào đâu, dựa vào đâu, anh dựa vào đâu chứ ? Cũng vì anh yêu tôi phải không, thế nên anh chẳng cần quan tâm tôi có tình nguyện hay không, anh dùng tình yêu ngang ngược của mình ép buộc tôi, đoạt lấy tôi, cưỡng ép chiếm đoạt tất cả những gì anh muốn…"

Tay Tả Á ôm tim, khổ sở khóc: "Tôi đã bị anh chiếm đoạt đến chẳng còn gì cả, chỉ còn trái tim này thôi, tôi mất tất cả rồi….. Tất cả mọi chuyện anh anh làm là dựa vào đâu chứ? Bây giờ tôi…..yêu cầu tái hôn cùng anh, không thể được ư? Ít ra, tôi không cần tự trọng, mặt dày đến cầu xin anh cho tôi cơ hội, tôi có đến cầu xin sự đồng ý của anh. Nhưng trước đây anh có không, anh có không, anh có hỏi tôi có nguyện ý không ? Bây giờ, anh có tư cách hỏi tôi tại sao ư ? Anh có tư cách gì nói tôi không có tư cách chứ ?…..Kiều Trạch, anh là đồ khốn kiếp, anh là đồ khốn kiếp!"

Tả Á gào thét khóc không thành tiếng, gập chân, mặt chôn trên đầu gối, hai cánh tay bất lực mà khổ sở, cơ thể vì kích động và tức giận mà chết lặng, nếu bây giờ Kiều Trạch rời đi, cô cũng không còn sức để đuổi theo nữa. Cơ thể Tả Á khẽ run lên, bả vai run run, như chú nai con cô đơn và bất lực.

Kiều Trạch sững người, anh từ từ quay đầu lại, trái tim bị mỗi một câu của Tả Á làm đau đớn không dứt. Đúng như Đường Lăng nói, anh vừa bắt đầu đã yêu sai cách rồi, thua ngay lúc xuất phát, muốn xuất phát lại lần nữa cũng không thể quay về quá khứ được. Đi tới, ôm lấy cơ thể yếu ớt của cô vào ngực, cô khẽ run rẩy, giọng nói Kiều Trạch có chút nặng nề hỏi: "Cô hận tôi đến thế sao?"

Đôi mắt Tả Á tràn đầy nước mắt nhìn Kiều Trạch, không thể khống chế được, bàn tay nhỏ bé cũng siết chặt quần áo của anh, khóc không thành tiếng mà nói: "Chỉ cần anh tái hôn với tôi…..tôi sẽ không hận…..Tôi chỉ muốn tái hôn với anh, tôi sẽ không hận, không hận….."

"Tại sao, cho tôi một lý do! Lý do để tái hôn?"

"Bởi vì….." Tả Á lo lắng nhìn Kiều Trạch, cố gắng tìm kiếm một lý do thích hợp, do dự nói: "Bởi vì…..tôi cần….."

Chương 32: Hôn lễ chân chính

Cả đêm Tả Á không ngủ được, lo lắng chờ đợi đáp án của Kiều Trạch, liệu anh có đồng ý hay không, có lẽ anh hận cô lắm, sao có thể đồng ý với yêu cầu vô lý như thế của cô đây. Tình Văn, anh đã có Tình Văn rồi, nếu như anh đồng ý với cô thì Tình Văn sẽ như thế nào?

Khi Kiều Trạch trở lại đã thấy Tả Á ngồi trên sofa, vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng của anh, đầu quấn băng gạc, co chân ngồi trên sofa, vẻ mặt mệt mỏi, hình như cả đêm cô không ngủ.

Kiều Trạch cau mày, cô không biết tự chăm sóc cho bản thân sao?

Ánh mắt trách cứ của Kiều Trạch đối diện với ánh mắt dò hỏi của Tả Á, cô đang nhìn anh chờ đợi. Anh biết cô nôn nóng muốn biết đáp án của mình, cô gấp, nhưng anh không vội. Sau khi đặt những thứ đang cầm trên tay xuống mặt bàn, anh liền đi vào toilet rửa mặt.

Còn Tả Á cứ như thế lặng im chờ đợi, giờ phút này tiếng nước chảy trong toilet đối với cô cũng là một loại dày vò. Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Kiều Trạch cũng từ toilet đi ra ngoài, mái tóc đen ướt đẫm, chiếc áo choàng tắm mùa trắng quấn lấy thân người, chân đi dép bước tới, khom người ngồi đối diện với cô.

Ánh mắt anh nhìn cô có chút sắc bén, có chút bí hiểm, khiến Tả Á đoán không ra được anh đang suy nghĩ gì. Lòng cô khẩn trương và lo lắng, còn có cả sự chờ đợi, mong mỏi đáp án của anh là điều cô muốn.

"Tả Á!" Anh đột nhiên mở miệng gọi cô, Tả Á giật mình, vội đáp: "Hả? Cái gì?"

"Hôn nhân như lúc trước, tôi không muốn trải qua lần nữa, cô hiểu không?" Giọng nói của Kiều Trạch có chút nặng nề, cũng có chút mệt mỏi, hang lông mày cương nghị nhíu chặt như đang ẩn chứa tâm sự nặng nề, cũng có lẽ là sự kìm nén, bởi vì, anh đã đưa ra quyết định, mà quyết định này sẽ khiến cho Tình Văn bị tổn thương.

Con ngươi của Tả Á tối lại, lời nói của Kiều Trạch Tả Á hiểu, anh muốn một gia đình chứ không phải chiến trường, anh cần một người vợ chứ không phải kẻ thù. Cuộc sống hôn nhân trong hai năm kia, cuộc sống hôn nhân hai năm chỉ có đối chọi gay gắt, anh không muốn phải trải qua lần nữa.

Nếu cô yêu cầu tái hôn, thế thì anh cũng có điều kiện, anh muốn hai người phải sống với nhau thật hạnh phúc, mà cô cần phải học được bổn phận làm vợ, chứ không phải lại ngày ngày cùng anh giương cung bạt kiếm, không phải lúc nào cũng cả người đầy gai rồi tùy thời đâm về phía anh.

Kiều Trạch nhìn Tả Á thật lâu không nói gì, anh ngã người về sau dựa vào ghế sofa, nhíu mày hỏi: "Không hiểu, hay là không làm được?"

Mặt Tả Á tái dần, mười ngón tay xoắn vào nhau, cô không cách nào tưởng tượng được bản thân diễn vai người vợ tốt sẽ trông thế nào, thế nhưng, cô nhất định phải làm được, vứt đi tự trọng, vứt đi tất cả kiêu ngạo của mình, thậm chí phải học được cách trở nên nhỏ bé.

"Nếu thấy quá khó khăn, thấy mình không thể làm được cô có thể đi, cửa ở bên kia." Kiều Trạch lạnh giọng nói xong định về phòng ngủ nghỉ ngơi, Tả Á vội vàng đứng dậy, kêu lên: "Tôi bảo đảm cuộc hôn nhân như thế sẽ không xảy ra nữa, sẽ không…..Tôi sẽ làm một người vợ tốt, tôi sẽ….."

Đây là lần đầu tiên Tả Á cúi đầu trước anh, chuyện này đối với cô mà nói thực sự rất khó khăn. Kiều Trạch nhìn Tả Á, anh không biết tại sao Tả Á lại muốn tái hôn với anh, đây là lợi dụng hay là cạm bẫy? Không sao cả, anh là thương nhân, không biết buôn bán lỗ vốn. Kiều Trạch ngồi xuống, đặt tờ hiệp nghị đã chuẩn bị sẵn lên chiếc ghế sofa trước mặt Tả Á. "Được rồi, trước khi tái hôn, cô phải ký tờ thỏa thuận này!"

Tả Á nhìn Kiều Trạch, trái tim co rút, vội vàng hỏi: "Ký rồi anh sẽ đồng ý tái hôn với tôi, phải không?"

Trước sự nôn nóng của Tả Á, vẻ mặt Kiều Trạch vẫn bình tĩnh, con ngươi sâu không thấy đáy, trên mặt dường như không có bất kỳ cảm xúc gì, nhưng thật ra tim anh không hề bình tĩnh như mặt ngoài, nếu như Tả Á đến gần nhất định cô sẽ nghe được tiếng tim đập loạn nhịp của anh.

Kiều Trạch lạnh lùng nói: "Tốt nhất là cô nên kí vào trước khi tôi đổi ý."

Tả Á hoảng hốt, sợ Kiều Trạch sẽ thật sự đổi ý, hơn nữa lòng cô lúc này như lửa đốt vội cầm bút ký lên tên mình, cũng không quan tâm nội dung bản thỏa thuận đó như thế nào, chỉ cần có thể tái hôn, chuyện gì cũng không cần để ý đến.

Hôn lễ không quá long trọng, nhưng cũng không hề xuề xòa, có lẽ để đền bù nỗi tiếc nuối khi Tả Á đã chạy mất trong hôn lễ năm đó nên cho dù tái hôn hai người vẫn cử hành hôn lễ một lần nữa.

Người nhà của Tả Á khi biết cô trở về, vừa vui mừng lại vừa chua xót, đứa trẻ này của bọn họ con đường tình cảm không thuận lợi, hôn nhân cũng không được mỹ mãn, bảo đi giải sầu là đi liền một năm, trong suốt một năm này, cô có gọi điện thoại về, cũng gửi thư báo bình an.

Nhưng dù biết, cô sống bên ngoài rất tốt, người nhà vẫn hi vọng cô sẽ có một gia đình an ổn, có một chốn bình an để đi về, tái hôn cùng Kiều Trạch có lẽ là kết cục tốt nhất.

Mặc dù không biết vì sao Tả Á và Kiều Trạch lại đột nhiên tái hôn, nhưng bọn họ đều tin tưởng Kiều Trạch nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Tả Á, như vậy bọn họ cũng có thể yên lòng. Thế nhưng, ai nấy đều thấy nhìn ra được, tinh thần Tả Á có chút không vui, luôn ẩn chứa lo lắng trong lòng, tâm sự nặng nề, mỗi ngày đều nhìn di động đến ngẩn người, thậm chí còn im

lặng rơi lệ, hỏi cô sao thế, cô lại không chịu nói.

Hôn lễ diễn ra ở giáo đường, người đến không nhiều, chỉ có người nhà, bạn thân của Tả Á cùng với người nhà và bạn bè thân thiết của Kiều Trạch. Tả Á mặc áo cưới trắng tinh, ngẩn người ôm lấy cánh tay ba, nỗi lòng nặng nề được dẫn vào giáo đường, khi tay cô được giao vào tay Kiều Trạch cô vẫn không hay biết gì. Hai người đứng trước mặt cha xứ, khi cha xứ đọc lời thề, hỏi: "Chú rể Kiều Trạch, anh có đồng ý cưới Tả Á làm vợ, theo lời dạy của Thánh kinh mà ở cạnh cô ấy, ….. cho đến khi rời khỏi thế giới này?"

"Tả Á, cô có đồng ý cưới Kiều Trạch làm chồng, theo lời dạy của Thánh kinh mà ở cạnh anh ấy, trước mặt Chúa hòa làm một với anh ấy, yêu anh ấy, an ủi anh ấy, tôn trọng và bảo vệ anh ấy, như yêu chính bản thân mình….. cho đến khi rời khỏi thế giới này?"

Kiều Trạch nâng tay Tả Á lên, đeo một chiếc nhẫn kim cương vào ngón tay cô, ánh mắt nhìn cô, nhấn mạnh từng chữ: "Tôi, Kiều Trạch xin thề, em là vợ của tôi, là người bầu bạn và người tôi yêu duy nhất trong quãng đời này. Tôi sẽ trân trọng tình vợ chồng của đôi ta, mãi yêu em, dù là hiện tại, tương lai hay mãi mãi. Tôi sẽ luôn tin em, tôn trọng em, tôi sẽ cùng em cười, cùng em khóc. Tôi sẽ tận tâm mà yêu em."

Tay Tả Á bị Kiều Trạch bóp đau chợt phục hồi tinh thần, cô chỉ nghe được câu nói sau cùng của Kiều Trạch, Tôi sẽ tận tâm mà yêu em, từng lời anh nói đều rõ ràng và mạnh mẽ, đầy khí phách, mỗi một chữ đều là lời hứa hẹn và lời thề của anh.

Con ngươi đen của anh tựa như dòng nước xoáy, muốn hút cô vào trong, Tả Á cầm chiếc nhẫn tương tự đeo vào tay Kiều Trạch, tay cô run lên, thậm chí suýt chút làm rơi nhẫn xuống đất. Kiều Trạch dùng bàn tay còn lại nắm lấy đôi tay run rẩy của cô, cô cho rằng anh sẽ cầm tay cô mà đeo nhẫn vào, thế nhưng anh chỉ bóp nhẹ tay cô, ý bảo cô tiếp tục.

Tả Á cố ổn định bàn tay đang run rẩy của mình, đeo nhẫn cưới vào tay Kiều Trạch, không biết mình nên nói gì, cho đến khi Kiều Trạch hỏi cô, "Đồng ý không?"

"Tôi…..đồng ý!"

"Chú rể có thể hôn cô dâu!"

Trong tiếng vỗ tay của mọi người, Kiều Trạch cầm tay Tả Á, cơ thể nghiêng về phía trước, đôi môi mỏng khêu gợi rơi lên cánh môi lạnh lẽo của cô, giọng nói trầm thấp thầm thì bên tai cô: "Đừng quên lời thề hôm nay của cô!"

Lời thề của cô chỉ có ba chữ, nhưng lại nặng nề vô cùng, trái tim Tả Á chợt nhảy lên, trợn to hai mắt nhìn Kiều Trạch, con ngươi sâu lắng của anh nhìn lại khiến cô không khỏi cúi đầu, tầm mắt rơi xuống đôi tay đang nắm chặt của cả hai, viên kim cương trên nhẫn cưới lóe sáng, khiến Tả Á chói mắt.

Cô lại trở thành vợ Kiều Trạch một lần nữa, trước kia là không tình nguyện, bây giờ lại do chính cô cầu xin anh, sự đời thật khó lường trước, chẳng phải thế ư?

Hôn lễ kết thúc, mọi người vây quanh Kiều Trạch và Tả Á ra khỏi giáo đường, Tả Á giống như tượng gỗ bị Kiều Trạch ôm lấy, chụp hình cùng người thân và bạn bè. Không một ai chú ý đến, ở một nơi xa không thể nhìn thấy, giờ phút này có một người đàn ông cao lớn đang đứng đó chứng kiến tất cả.

Bàn tay anh nắm chặt lại, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt đầy nét tang thương, con ngươi sâu lắng đều là ưu buồn và đau đớn, nhìn chằm chằm vào Tả Á với chiếc áo cưới trắng tinh, tim của anh vỡ vụn thành từng mảnh, ba năm trước đây anh không thể làm chồng cô, ba năm sau cũng thế.

Hôm nay, anh đã là chồng người khác, mà cô cũng vừa trở thành vợ Kiều Trạch, cô đi một vòng cuối cùng lại trở về bên cạnh Kiều Trạch, chẳng lẽ, đây chính là duyên phận? Cô và Kiều Trạch, có duyên có phận, mà Chung Dương anh, nhất định lại có duyên mà không có phận ư?

Là cúi đầu trước số mệnh hay thỏa hiệp với chính mình?

Đêm nay, có người vui mừng, có người đau khổ. Chung Dương mua say, còn Tả Á sau một ngày bận rộn, thần kinh căng thẳng, tắm xong bước ra khỏi phòng tắm, đã thấy Kiều Trạch chờ sẵn bên ngoài nơi đặt lên chiếc giường phủ kín hoa hồng.

Anh ôm cô vào lòng, ánh đèn nhu hòa huyền ảo chiếu sáng trên người cả hai, càng tăng thêm cảm giác ám muội. Tả Á cứng người nằm trong ngực anh, trong tay cô vẫn cầm chiếc điện thoija một giây không rời, cho dù đi tắm cô cũng sẽ đặt cách đấy không xa, chỉ chờ điện thoại vang lên.

Kiều Trạch đưa tay cầm cánh hoa lên, rắc trên người Tả Á, cánh hoa đỏ tươi rơi trên da thịt trắng trẻo của Tả Á trông mỹ lệ lạ thường. Tầm mắt anh rơi vào điện thoại trên tay cô, con ngươi hiện sự giận dữ, anh cho rằng cô đang đợi, đợi điện thoại của Chung Dương. Vươn tay giật lấy điện thoại trong tay cô, đặt trên tủ đầu giường, tay nắm lấy cằm cô, khiến cô nhìn anh, mất hứng nói: “Cô không chuyên tâm.” Đây là anh đêm tân hôn thật sự của anh, hôm nay là một khởi đầu tốt đẹp, anh không muốn phá hỏng sự tốt đẹp này.

Tả Á không rảnh quan tâm đến cảm xúc của Kiều Trạch, quay đầu, vươn tay muốn cầm điện thoại, Kiều Trạch liền kéo tay cô về, lạnh lẽo nhìn khuôn mặt đờ đẫn của cô, không khỏi tức giận: “Đây là lời cam đoan của cô sao? Tái hôn, là do chính cô lựa chọn!”

Đúng vậy, tái hôn là lựa chọn mà cô bất đắc dĩ phải chọn, là cô xin Kiều Trạch tái hôn với cô, là cô cam kết sẽ không giống cuộc hôn nhân trước đây, cô không có cớ để lạnh lùng với anh, không có tư cách từ chối anh, cô phải cố gắng làm tốt bổn phận của một người vợ. Nhưng, tâm tư trong lông cô sao có thể gạt đi mà hoan ái triền miên cùng Kiều Trạch được đây.

Trong lúc Tả Á đang khổ sở và mâu thuẫn, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, trái tim

Tả Á suýt chút nhảy ra khỏi lồng ngực, cô đẩy Kiều Trạch ra, vươn tay cầm lấy điện thoại, vội vàng chạy ra khỏi phòng ngủ nghe máy.

Kiều Trạch nhìn Tả Á chạy ra ngoài, lòng tràn đầy giận dữ, hung hăng đấm xuống giường, biết rõ mình tự tìm mất mặt, nhưng vì sao vẫn làm vậy, anh không nên ép mình đi lên con đường hôn nhân không tình yêu này.

Kiều Trạch không nhịn được mà nghĩ ngợi, cô đang vội vã nhận điện thoại của Chung Dương, cô yêu cầu tái hôn, chẳng lẽ là muốn lợi dụng anh kích thích Chung Dương, đòi tái hôn cũng chỉ vì giận dỗi Chung Dương?

Anh đột nhiên đứng dậy, bước ra ngoài phòng ngủ, bên ngoài rất yên tĩnh, "Tả Á!" Anh gọi, trong lòng lo lắng, có phải cô ra ngoài rồi không, Chung Dương đang ở ngoài và bọn họ đang ở cùng nhau, đúng không.

Lòng Kiều Trạch tràn đầy giận dữ, con ngươi giận dữ nhìn chung quanh, chợt thấy một bóng dáng đang co ro trên ban công, cô đơn bất lực, cô không có rời khỏi, Kiều Trạch không nhịn được mà bước đến, ngồi xổm xuống, có chút giận dữ vòng tay ôm cô, lại thấy trên mặt Tả Á đầy nước mắt.

Chương 33: Ngày bắt đầu niềm vui

Kiều Trạch nhìn gương mặt ướt đẫm nước mắt của Tả Á, không biết là nên giận hay nên đau lòng. Anh buông lỏng cô ra, đứng thẳng người dậy, nhìn cô từ trên cao xuống, trên khuôn mặt lãnh đạm tuấn mỹ đều là vẻ lo lắng, mất đi bình tĩnh mà giận dữ hét lên: "Nếu khổ sở như vậy tại sao còn muốn tái hôn? Nếu khổ sở như vậy tại sao lại tìm tôi mà không đi tìm anh ta?"

Không, Tả Á lắc đầu, cô biết Kiều Trạch nghĩ rằng cô vì đang giận dỗi với Chung Dương, muốn dùng hôn nhân để kích động Chung Dương, xem anh có đến tìm cô hay không. Nhưng sự thật không phải như vậy, không phải vậy. Cô không thể nào giải thích cho anh biết được, chỉ có thể nắm chặt di động trong tay, cúi đầu, không dám nhìn vào vẻ mặt bi thương của anh, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Sự lặng im của Tả Á ở trong mắt Kiều Trạch lại chính là một loại cam chịu, sự tức giận trong lòng anh càng tăng, khóe môi co rút, khép mở mấy lần, nhưng lại không nói ra được lời nào, đêm tân hôn, cái tốt đẹp chó má gì, rốt cuộc cũng chỉ là một câu chuyện cười.

Kiều Trạch xoay người, giận dữ đi lên lầu hai, anh sợ bản thân mình nhất thời kích động sẽ ném Tả Á ra ngoài cửa mất, sẽ rống giận để cho cô đi tìm Chung Dương, để cho cô đi tìm người đàn ông kia. Nhìn thấy cô khóc thầm, anh không có cách nào an ủi cô, cũng không thể nổi giận với cô, chỉ có thể âm thầm chịu đựng như vậy. Nhắm mắt quay đi, cô yêu đi hay yêu lại, tùy cô, anh không có cách gì để can thiệp vào.

Tả Á nhìn bóng lưng bi thương của Kiều Trạch, trái tim co rút từng cơn, cô thẫn thờ ngồi ở đó, cắn môi, cố gắng không để cho mình khóc ra thành tiếng. Hôm nay là ngày cô tái hôn, cũng là ngày cô kết hôn.

Anh vốn nên có một đêm tân hôn tuyệt vời với Tình Văn, không cần phải nhìn thấy khuôn mặt khóc lóc thảm thương của cô, không cần phải chịu đựng sự lạnh nhạt cùng không tình nguyện của cô. Thế nhưng, tất cả đều bởi vì cô xuất hiện mà bị phá hỏng. Anh biết rõ cô không yêu anh, nhưng vẫn là anh vào lúc cô cần được giúp đỡ nhất, lựa chọn cô, mặc kệ cô xuất phát từ mục đích gì, chỉ bởi vì cô đau khổ cầu xin anh.

Trong lòng Tả Á vô cùng khó chịu, Kiều Trạch nói không sai, đúng, tái hôn là cô nói ra, cô đã đồng ý với anh sẽ cố gắng làm tốt bổn phận của một người vợ, không hận anh nữa…..Cô dựa vào cái gì mà bày sắc mặt, dựa vào cái gì mà đối xử với anh như vậy, lần hôn nhân này, gút mắc lần này, đều là con đường do cô tự mình chọn, cô dùng lí do gì để oán trách đây.

Không có, chỉ là bởi vì hiện tại lòng cô như dầu sôi, cô không biết có nên báo cảnh sát hay không, có nên nói cho anh biết sự thật hay không, cô sợ chỉ sơ ý một chút sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Cô cảm thấy mờ mịt bất lực, không biết phải làm như thế nào, người xa lạ kia cứ như lắp máy nghe trộm trên người cô vậy, nhất cử nhất động của cô mỗi tiếng nói

từng cử chỉ, hắn đều nắm giữ ở trong lòng bàn tay, đáng sợ, thật đáng sợ!

Tả Á càng nghĩ lòng lại càng thêm hoang mang lo sợ, cố gắng kéo dài thêm một ngày, có phải sẽ ít đi một ngày hi vọng? Hay là, kết quả sẽ giống như cô vẫn luôn mong đợi? Cô không báo cảnh sát có phải lựa chọn sai lầm hay không?

Kiều Trạch cả đêm không chợp mắt. Đêm tân hôn anh có chút mong đợi lại cứ như thế mà trôi qua. Trong lòng anh, đây mới là đêm tân hôn chân chính, nhưng lại kết thúc bằng việc anh mở to mắt đến bình minh ngày hôm sau.

Vốn định nghỉ phép mấy ngày ở với Tả Á nhiều một chút, cải thiện mối quan hệ của hai người, nhưng bây giờ xem ra anh đến công ty thì tốt hơn. Cho nên sau một hồi do dự, cuối cùng anh vẫn quyết định đến công ty làm việc.

Ở trên lầu rửa mặt, sau khi mặc quần áo chỉnh tề, Kiều Trạch xuống lầu cầm chìa khóa xe, ngay lúc anh đi đến nơi thay giày trước cửa định rời đi, lại nghe được sau lưng có một giọng nói rất không tự nhiên hỏi anh: "Em…..em nấu bữa sáng rồi, anh có muốn ăn một chút không?"

Bàn tay đang thay giày của Kiều Trạch chợt dừng lại, cô vẫn ở đây, không hề rời đi, trong lòng cô rốt cuộc đang nghĩ gì? Bởi vì Chung Dương không để ý tới mà tuyệt vọng, cho nên quyết định yên ổn sống với tình trạng hiện nay ư?

Anh không quay đầu, thay xong giày, đưa tay định mở cửa đi ra ngoài, chợt một cây dù đột nhiên xuất hiện ở trước mặt anh, cây dù màu đen cùng một đôi tay trắng thuần tạo thành sự đối lập rõ ràng. Anh không nhịn được quay đầu lại, thấy Tả Á đang đứng bên cạnh anh, đôi mắt sưng đỏ, ánh mắt có chút e sợ, thậm chí còn có chút lo lắng, các khớp xương tay nắm cây dù trở nên trắng bệch, có cảm giác như sắp bóp gãy nó.

"Hôm nay sẽ có mưa…..cái này…có lẽ anh sẽ cần dùng đến."

Giọng nói cô thật thấp, mang theo chút e dè khiến Kiều Trạch vô thức chậm rãi đưa tay ra nhận lấy cây dù, mà tay Tả Á cũng mau chóng rụt trở về, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Đi đường cẩn thận…..Em…..em đang bận…..còn đang nấu cháo!"

Tả Á nói xong xoay người đi vào nhà bếp, bóng lưng có chút hoảng hốt. Kiều Trạch nhìn bóng lưng của cô, rồi cúi đầu, tầm mắt rơi vào cây dù màu đen trong tay anh. Tả Á chưa từng chủ động làm gì cho anh cả, nhất là những hành động nhỏ nhặt trong cuộc sống như thế này. Những hành động nhỏ nhặt khiến anh cảm thấy thật thân thiết, thật ấm áp như thế này đối với anh mà nói là một loại hy vọng xa vời.

Cô chưa bao giờ làm chuyện thân thiết nhỏ nhặt như vậy với anh, thế mà hôm nay cô nấu cơm sáng cho anh, dặn dò anh trời mưa cầm theo dù, đi đường cẩn thận, lúc cô làm điều này, Kiều Trạch nhìn ra được, cô có chút không được tự nhiên, có chút sợ anh cự tuyệt.

Cô đang cố gắng thực hiện lời hứa của mình sao? Cố gắng làm một người vợ tốt, tái hôn rồi sẽ không hận nữa, không còn hận anh nữa. Đây là bước đầu tiên ư? Bước đầu tiên để không hận anh, để sống hòa thuận với anh, bước đầu tiên tiến hành cuộc hôn nhân tốt đẹp của bọn họ sao?

Khó khăn nhất trong đời chính là đi bước đầu tiên, không phải sao? Mặc dù đêm qua không phải là một đêm tân hôn vui vẻ, thế nhưng, hiện tại, cô vươn cành ô liura cho anh, hơn nữa còn là cành ô liu vừa mới manh nha, sự cự tuyệt của anh sẽ tương đương với việc bóp chết bước đi thứ hai của Tả Á…..

Tả Á có chút mất hồn ngồi ở bên cạnh bàn ăn, cô căn bản cũng không có khẩu vị ăn gì cả, trong đầu đều là những lời nói của người đàn ông xa lạ ở trong điện thoại kia, cho nên khi Kiều Trạch tiến vào phòng ăn, cô hoàn toàn không phát hiện ra, cho đến khi Kiều Trạch ngồi xuống, giọng điệu có chút lãnh đạm nói: "Ngẩn người cái gì thế?" cô mới hoàn hồn, từ trên ghế ngồi bắn người đứng dậy, nghi ngờ nhìn anh, anh không phải đã đi đến công ty rồi sao?

Kiều Trạch tránh đi ánh mắt nghi hoặc của Tả Á, hai cánh tay bắt chéo trước ngực, cau mày nói: "Đột nhiên hơi đói."

Tả Á vẫn còn sững sờ đứng tại chỗ, hai tay xoắn vào nhau, không có phản ứng gì. Kiều Trạch đưa tay gõ lên bàn ăn: "Bữa sáng đâu?"

"À!" Tả Á lúc này mới phản ứng lại, vội vã đi vào phòng bếp bưng đồ ăn sáng ra. Cháo trứng muối thịt nạc, thịt bò khoai tây thái hạt lựu, thịt cuộn rau củ, còn có một bàn món ăn phụ khác. Một năm này sống bên ngoài một mình, năng lực độc lập của Tả Á tăng lên rất nhiều, thức ăn làm cũng rất đặc sắc. Nhìn Tả Á bưng từng món ăn ra, tâm tình khó chịu cả đêm của Kiều Trạch cứ như vậy mà tan dần, chỉ là một bữa cơm sáng đã lấy được lòng anh.

Nếu để cho đám người Đường Lăng nhìn thấy dáng vẻ hiện tại này của anh đoán chừng sẽ chê cười, cười nhạo anh mất. Nếu như Tả Á dùng vẻ mặt nhu tình này cho anh uống thuốc độc, nói không chừng anh cũng sẽ không chút do dự mà uống hết, anh đã bệnh đến không có thuốc nào cứu được rồi.

Sau khi Kiều Trạch ăn xong cơm sáng vẫn đến công ty, tình hình hai người hiện giờ thời gian ở chung không quý trọng ở chỗ nhiều, mà là ở chỗ tinh, mỗi một lần ở cạnh nhau đều phải có ý nghĩa nào đó, dần dần mối quan hệ giữa hai người sau mỗi một lần như vậy nhất định sẽ có sự thay đổi, dù chỉ là một chút cũng được.

Kiều Trạch đến công ty, mới vừa vào văn phòng ngồi xuống, Tình Văn liền gõ cửa đi vào, trong tay cầm một vài văn kiện đặt ở trước mặt anh: "Đây là giấy tờ cần chữ ký của giám đốc." Nói xong lại có chút trêu đùa mà nói: "Thế nào? Ngày thứ hai sau tân hôn đã đi làm ngay rồi sao? Không cần ở nhà chăm sóc chị dâu à?"

Kiều Trạch liếc mắt nhìn Tình Văn không nói gì. Tình Văn cũng chỉ là gượng cười, mà nhìn anh dường như cũng có chút không được vui vẻ. Tình Văn khom lưng, hai tay chống cằm

ghé lên bàn, "Anh nói xem sao anh lại kỳ quái như thế? Biết rõ núi có hổ mà vẫn cứ đi, nếu như anh lựa chọn em thì đã không cần phiền não như vậy rồi. Xem mặt anh khó chịu như vậy, không phải ngày hôm qua bị nhốt ở ngoài cửa đấy chứ?"

"Lá gan càng lúc càng lớn nhỉ?" Kiều Trạch híp mắt, giọng điệu mang theo uy hiếp nhưng cũng là có chút cưng chiều.

Tình Văn cười cười đem một phong thư đặt ở trước mặt Kiều Trạch: "Đây là đơn thôi việc của em, về sau, em không còn là cấp dưới của anh nữa, đã không cần nhìn sắc mặt của anh thì đương nhiên lá gan của em cũng lớn hơn nhiều."

Bàn tay đang cầm bút ký tên của Kiều Trạch chợt ngừng lại, anh ngẩng đầu nhìn Tình Văn: "Nhất định phải như vậy sao?"

Tình Văn buông tay, nhíu mày cười giỡn nói: "Em đều vì anh mà làm trâu làm ngựa ngần ấy năm, cũng mệt mỏi rồi, sau khi thôi việc em muốn ra nước ngoài ít lâu, thả lỏng một chút, nói không chừng, còn có thể bất ngờ gặp được một đoạn tình yêu lãng mạn."

Kiều Trạch có chút trầm tư: "Em có thể nghỉ phép, không nhất định phải thôi việc!"

"Anh à, em đã quyết định rồi, không phải nhất thời xúc động, xử trí theo cảm tính đâu."

Kiều Trạch im lặng một lát rồi nói: "Nếu như vậy có thể khiến em vui vẻ, anh chấp nhận đơn thôi việc của em."

"Vậy em đi ra ngoài trước." Tình Văn khổ sở cười cười xoay người hướng cửa, đi được vài bước, rồi chợt dừng lại, quay đầu nhìn Kiều Trạch, rất nghiêm túc nói: "Anh, nếu như…..nếu như anh đã cố gắng mà vẫn thất bại, thì xin anh đừng quên, em vẫn mãi chờ anh, cho dù là thay thế, em cũng muốn là người đầu tiên, cho nên, đừng dễ dàng trao cơ hội này cho những người phụ nữ khác, biết không?"

Lòng Kiều Trạch cộm lên chút khó chịu, anh rất muốn nói, Văn Văn, thử đi yêu người khác đi, không nên khóa chặt lòng mình, nhưng mà, anh không nói ra khỏi miệng được, bởi vì chính anh đã từng thử đi yêu người khác, nhưng lại làm tổn thương Tình Văn, cho cô hi vọng, rồi lại khiến cô thất vọng.

Chấp nhất của Tình Văn đối với anh không thua kém chấp nhất của anh đối với Tả Á, anh còn không cách nào làm được, làm sao lại dám đi khuyên Tình Văn đi yêu người khác được đây, có lẽ tất cả cứ thuận theo tự nhiên mới là tốt nhất, lúc nào tình cảm nên đến thì tự nhiên sẽ đến. Anh hi vọng, có một ngày, Tình Văn có thể tìm được một phần tình yêu thuộc về cô, còn giờ phút này anh chỉ có thể nói: "Tình Văn, không nên vì anh mà đóng cửa trái tim mình!"

Trong mắt Tình Văn ngấn lệ, nhưng vẫn dùng nụ cười che giấu đi nỗi đau xót trong lòng cô. Tình Văn rời đi, văn phòng chỉ còn một mình Kiều Trạch, giữa anh và Tình Văn, anh đã có lỗi quá nhiều, thế nhưng, anh chỉ có thể lựa chọn con đường này.

Ba người, ba trái tim ngoan cố, con đường Tả Á chấp nhận Chung Dương đi đến một màu tối đen. Mà anh và Tình Văn cũng vậy, cũng toàn một màu đen, cho dù là đầu rơi máu chảy vẫn cố đi tiếp, tình yêu, rốt cuộc là cái gì, có thể khiến cho người ta mù quáng, làm cho người ta mất đi lý trí.

Trời, thật sự đổ mưa, cây dù Tả Á chuẩn bị cho anh đã có tác dụng, nhìn người khác chật vật trong màn mưa, trong lòng Kiều Trạch lại có chút hơi đắc ý. Kiều Trạch cầm cây dù Tả Á chuẩn bị cho anh đi đến một tiệm bán hoa gần đấy, sau khi mua một bó hoa tươi mới trở lại trong xe, ngày trước anh vẫn luôn cảm thấy tặng hoa cho phụ nữ là một việc rất tầm thường, nhưng từ khi gặp gỡ Tả Á, anh đã làm quá nhiều chuyện mà chính mình vẫn luôn khinh thường, nhìn bó hoa đặt ở trên chỗ ngồi, anh không nhịn được khẽ lắc đầu một cái.

Khi về đến nhà, đã hơi muộn một chút, trong phòng rất yên tĩnh, ánh đèn cũng rất nhu hòa, chỉ bật một ngọn đèn nhỏ. Kiều Trạch vào nhà nhìn thấy đầu tiên chính là Tả Á giống như con mèo nhỏ cuộn tròn ngủ trên ghế sofa.

Anh đi khẽ tới, đặt hoa ở trên bàn trà, không nhịn được mà chăm chú ngắm nhìn gương mặt của cô, một năm này, khuôn mặt vốn trẻ con thanh thuần của cô đã tăng thêm phần quyến rũ, mặc dù có chút tiều tụy, nhưng cả người lại toát lên một vẻ gì đó không nói lên lời.

Lúc cô ngủ, không thấy được tâm sự nặng nề trong đáy mắt của cô, không thấy được nét u buồn của cô. Khi Kiều Trạch đang định ôm cô trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, cô lại chợt tỉnh dậy, trong khoảnh khắc mở mắt ra kia dáng vẻ cô mơ màng rất đáng yêu. Cô đưa tay dụi mắt, ngồi dậy, mơ màng nhìn anh, lầm bầm một tiếng: “Anh đã về rồi!”

Kiều Trạch nhìn Tả Á, không tự chủ được nói: “Anh đã về!” Câu trả lời thật tự nhiên, bốn chữ này, giống như đã phải kìm nén rất lâu, ở ngay bên môi Kiều Trạch, vẫn luôn chờ đợi cơ hội được nói ra, hôm nay, rốt cuộc cũng đã đợi được.

“Em làm cơm tối rồi, anh tắm đi, em đi xới cơm.” Tả Á nói xong từ trên sofa đứng dậy, xỏ dép rồi đi vào trong bếp, Kiều Trạch nhìn theo bóng lưng Tả Á, rất lâu sau cũng chưa hoàn hồn, anh thật sự hi vọng cảm giác này có thể kéo dài mãi mãi, cho dù chỉ là một vở kịch.

Ăn cơm tối xong, Kiều Trạch nhận thu dọn bát đũa, mặc dù anh là người đàn ông lãnh khốc, cường thế, nhưng chưa bao giờ tỏ tính đại nam tử ra cả, từng sống trong hôn nhân nên anh cũng biết nấu cơm, biết rửa chén, thỉnh thoảng cũng sẽ giặt quần lót nhỏ của Tả Á. Chỉ là Tả Á không biết mà thôi.

Bởi vì phải xử lý một vài tài liệu của công ty nên sau khi dọn dẹp xong Kiều Trạch liền đi tới phòng đọc sách, còn Tả Á tắm rửa thì trở lại phòng ngủ, thần kinh của cô mấy ngày nay đã kéo quá căng, tâm tư cũng rất nặng nề, cô hiện giờ, trái tim kỳ thật đã sắp kiệt sức rồi. Mỗi một ngày trôi qua, cô đều sống trong nỗi lo lắng, sợ hãi mà vượt qua một ngày.

Đêm càng lúc càng sâu, trong phòng chỉ mở một ngọn đèn nhỏ, Tả Á suy nghĩ miên man, bởi vì quá mức mệt mỏi mà mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, trong cơn mê ngủ, cô cảm thấy

bên kia giường nhẹ lún sâu xuống.

Giờ khắc này Tả Á biết, Kiều Trạch đang nằm ở bên cạnh cô, nằm ở trên giường của hai người. Mùi vị của anh, hơi thở của anh, đều theo đó bao phủ lấy cô, cuộc sống hôn nhân trước kia, cô đã quá mức quen thuộc với mùi vị của anh, động tác của anh rồi, thậm chí không cần nhìn, cũng có thể cảm giác được là anh. Cô đã tỉnh, nhưng lại cố ép bản thân mau đi vào giấc ngủ, thân thể căng cứng từ từ thả lỏng, Tả Á rốt cuộc cũng ngủ thiếp đi, không cần phải lo lắng đối mặt với Kiều Trạch ra sao khi hai người cùng nằm trên một chiếc giường nữa.

Cả đêm bình an vô sự, sáng ngày hôm sau tỉnh lại lại phát hiện có chuyện, cô đã hoàn toàn bị Kiều Trạch ôm vào trong ngực, đầu gối lên cánh tay của anh, mặt chôn ở trong lồng ngực của anh. Thói quen này hóa ra cô chưa hề từ bỏ.

Trước mắt Tả Á là mảng lớn vùng da cổ màu đồng của Kiều Trạch, mùi bạc hà thơm mát bay vào trong mũi cô, cô khẽ động thân thể, muốn rời giường, nhưng eo lại bị cánh tay Kiều Trạch ôm chặt, chiếm lấy, Tả Á ngẩng đầu, đối mặt với ánh mắt có chút ngái ngủ của Kiều Trạch, anh đã tỉnh!

Tả Á vội vàng chui ra từ trong lồng ngực anh, nhưng không ngờ cơ thể cường tráng của Kiều Trạch vừa lật đã đè cô ở dưới thân, tròng mắt đen sáng quắc nhìn cô, cô rõ ràng cảm thấy, một bộ phận nào đó trên thân thể của anh đã cứng thẳng. Từng trải qua cuộc sống hôn nhân, Tả Á hiểu quá rõ Kiều Trạch, buổi sáng, bộ phận nào đấy của anh đều sẽ thế này.

"Em đi nấu cơm, anh muốn ăn cái gì?" Tả Á hấp tấp vừa nói xong nụ hôn của Kiều Trạch đã rơi xuống, hôn lên môi của cô, anh muốn ăn, ăn ở trên giường cũng được rồi, đã một năm anh chưa làm chuyện này, thân thể mềm mại trong ngực chính là vợ của anh, vô số đêm anh không ngủ được, thân thể muốn phụ nữ đến phát đau, mà giờ phút này, cô lại đang ở trong ngực anh.

Dục vọng chẳng khác nào thuỷ triều đột ngột dâng cao, không ngăn được, cũng không muốn ép bản thân mình phải ẩn nhẫn, anh hôn cô cuồng dã mà nóng bỏng, cũng cảm nhận phản ứng của cô, cô không đáp lại, nhưng cũng không cự tuyệt, giống như một đầm nước, chờ đợi anh đi kích thích tầng tầng gợn sóng.

Hô hấp của anh càng lúc càng trở nên nặng nề, ga giường dưới thân nhăn nhúm lại. Áo ngủ của Tả Á bị kéo lên, tay anh xoa nhẹ chỗ đẫy đà của cô, thở hổn hển nặng nề thì thầm bên tai cô: "Anh muốn tiến vào, có được không?"

Đây là lần đầu tiên anh hỏi cô như vậy, lần đầu tiên anh hỏi ý kiến của cô, Tả Á không nói gì, chỉ là yên lặng vươn tay, có chút chần chờ và mất tự nhiên ôm chặt lấy cổ anh.

Đây là lời ngầm đồng ý hay là một lời mời gọi?

Lựa chọn tái hôn, cô nên chuẩn bị để làm tốt những việc này, thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, đồng ý với điều kiện của Kiều Trạch, làm tốt bổn phận của một người vợ, không hận anh nữa,

không hận nữa….. Trong lòng cô không ngừng thôi miên bản thân mình, để cho mình thu hồi gai trên người lại.

Kiều Trạch nắm thật chặt hông của Tả Á, hạ thân xuống, lửa nóng chậm rãi xâm nhập vào cấm địa, không nhịn được mà thở dốc một hơi. Anh không hề làm đau cô, còn mang theo chút dịu dàng, từng bước từng bước đốt cháy thân thể cô đến nóng bỏng…..

Anh bắt đầu thu lại sự chiếm đoạt, cường thế cùng ngang ngược, không để ý đến cảm nhận của cô. Còn cô cũng đã bắt đầu thu lại gai trên người, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, nếu như có thể luôn hòa thuận như thế này, Kiều Trạch nghĩ, anh nhất định sẽ thấy được ánh trăng sáng phía sau màn mây mù.

Triền triền miên miên, thân thể hòa hợp, dây dưa, dục vọng suốt một năm nay của Kiều Trạch, ở trong một ngày này toàn bộ bộc phát ra, chiếm lấy cô thế nào cũng không đủ, anh chỉ sợ giờ khắc tốt đẹp này đảo mắt sẽ trở thành mây khói, chỉ là một giấc mộng, nếu như là một giấc mộng thì xin hãy mộng lâu một chút, đừng dừng lại.

Hai người vô cùng mệt mỏi, lại nặng nề ngủ tiếp, Tả Á tỉnh lại trước, cô bị cơn ác mộng làm cho tỉnh giấc, trong giấc mơ cô thấy hình anh con mình đầm đìa máu tươi, dọa cô ra đầy mồ hôi lạnh, quay đầu thấy Kiều Trạch bên cạnh vẫn còn ngủ say, cô nhẹ nhàng rời khỏi ngực của anh, trong đầu thoáng lên hình ảnh kích tình hỗn loạn của hai người.

Tả Á xuống giường ra khỏi phòng ngủ, vào trong phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, rửa đi một thân mồ hôi cùng tư vị hoan ái. Cô vừa lau tóc vừa bước ra ngoài thì điện thoại đặt ở phòng khách đột nhiên vang lên.

Tả Á sợ đến mức cả người run lên, khăn lông trong tay cũng rơi trên mặt đất, bước một bước dài xông tới, nắm thật chặt điện thoại di động, bắt máy, bên trong vang lên một giọng nói cổ quái xa lạ: “Bốn giờ chiều nay, cô phải đưa chồng cô tới quảng trường Xx, phía dưới ‘tháp X’…..”

Tả Á không nhịn được nhỏ giọng hô: “Rốt cuộc anh muốn thế nào? Tại sao lại bắt anh ấy đến đó? Anh đã nói nếu tôi làm theo lời anh nói, anh sẽ tha cho con tôi cơ mà. Tôi đi…..tôi đi là được rồi, anh nghe thấy không, tôi muốn nghe thấy tiếng của con tôi, tôi muốn nghe thấy tiếng của nó.”

“Không phải tối hôm qua cô đã được nghe rồi sao, tiếng nó khóc rất lớn nha. Tôi cảnh cáo cô… mỗi tiếng nói mỗi cử động của cô đều ở trong lòng bàn tay tôi, nếu cô dám nói lung tung ….. Làm theo lời tôi, bằng không….. đừng trách tôi lòng dạ độc ác!” Người bên kia nói xong liền lập tức cúp điện thoại.

Tả Á hoảng sợ quay đầu, đã thấy Kiều Trạch đứng ở cửa phòng ngủ từ lúc nào, tròng mắt đen nhìn cô chằm chằm!

cành ô liu: theo kinh thánh, sau nạn hồng thủy, ông Nô-Ê đã đưa các loài vật lên tàu, khi

mưa gió chấm dứt, ông liền thả một con chim bồ câu bay đi để tìm kiếm đất liền. Sau đó, con chim bồ câu bay trở về tàu với một cành ô liu ngậm trong miệng. Do vậy biểu tượng chim bồ câu ngậm cành ô liu được xem là biểu tượng hòa bình.

Ở đây ý nói Tả Á đang cố gắng để sống hòa bình với Kiều Trạch.

Chương 34: Bị người hãm hại

Kiều Trạch khẽ híp mắt nhìn cô, bóng dáng cao lớn cũng đi về phía cô, anh đã nghe thấy gì sao, nghe được cuộc nói chuyện của cô? Tả Á nhìn thấy được trong con ngươi thâm trầm, sắc bén của Kiều Trạch mang theo vẻ nghi hoặc, cô nhịn không được mà lùi về sau hai bước.

Cô phải làm gì bây giờ? Có nên đem tất cả mọi chuyện nói cho Kiều Trạch biết không, hay là nên tiếp tục giấu đi đây? Nhưng tình hình trước mắt xem ra là không thể lừa gạt nổi anh nữa rồi. Cô chưa từng nghĩ đến sau này, nghĩ đến việc nếu tìm được con cô có tiếp tục sống với Kiều Trạch nữa không, chưa từng nghĩ đến những chuyện sau này, cô chỉ nghĩ đến chuyện trước mắt là làm sao cứu được con mình, cũng chưa nghĩ đến chuyện nói cho Kiều Trạch biết bọn họ đã có một đứa con.

Kiều Trạch cứ đứng ở trước mặt cô như vậy, hơi thở nam tính bao phủ lấy cô, dường như đang chờ đợi cô nói trước. Tả Á nghĩ, nếu đã vậy thì nói cho Kiều Trạch biết đi, nói cho anh biết tất cả mọi chuyện, hơn nữa cô còn cần nhờ anh giúp cứu con của mình ra, cần anh đi chuộc bé trở về. Ngay lúc Tả Á đang do dự không quyết, điện thoại ở trong tay cô lại đột ngột đổ chuông.

Khuôn mặt Tả Á vốn tái nhợt lại càng thêm không có huyết sắc, lo lắng nhìn Kiều Trạch, hồn giống như cũng bị tiếng chuông này dọa chạy mất, cô cúi đầu, con ngươi mang vẻ hoảng sợ nhìn vào dãy số trên điện thoại di động, lại là một dãy số lạ, là của bọn bắt cóc đó ư?

Tròng mắt đen thâm trầm của Kiều Trạch nhìn dáng vẻ hoang mang sợ hãi của Tả Á, anh đưa tay nắm chặt bả vai của cô, thân thể cô đang run lẩy bẩy, trong lòng anh chợt cả kinh, cau mày, có chút nghi ngờ hỏi: "Làm sao vậy? Sao không nhận điện thoại?"

Tả Á không trả lời, bàn tay run rẩy đưa lên nhấn nút nhận, nín thở lắng nghe âm thanh thật thấp bên đầu kia điện thoại truyền đến: "Kế hoạch có chút thay đổi, 20 phút sau, nói chồng cô mang theo hai trăm vạn, gặp dưới tháp x, chỉ một mình anh ta, không cho phép báo cảnh sát, nếu không tôi giết con tin, đưa điện thoại của cô cho anh ta để thuận tiện liên lạc, lập tức!"

"Anh đừng làm bậy!" Tả Á không nhịn được sợ hãi mà gào thét lên, cô còn muốn nói thêm gì đó nhưng đối phương đã quả quyết cúp máy, Tả Á nắm chặt tay Kiều Trạch, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là nước mắt cùng nét hoảng sợ, khóc lóc cầu khẩn nói: "Kiều Trạch, cứu con giúp em, cứu con….."

Con? Lòng Kiều Trạch đột nhiên co rút, tròng mắt đen nhìn chằm chằm Tả Á, tay nắm chặt bả vai cô: "Em nói cái gì? Con nào? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hả?"

"Người kia…..Người kia muốn anh cầm hai trăm vạn đi chuộc con về…..Kiều Trạch, anh mau đi cứu con đi, em không thể không có con được…..20 phút, chỉ có 20 phút, anh ta muốn

anh mang tiền đến gặp dưới tháp x, chuộc con về…..” Lòng của Tả Á đã trở nên vô cùng hỗn loạn, quá hoảng sợ đã khiến cô không nhịn được khóc nấc lên, cô cố gắng sắp xếp lại ngôn ngữ, nhưng lại vẫn nói năng lộn xộn như cũ.

Nhưng Kiều Trạch nghe thế cũng đã hiểu ra được bảy, tám phần, lòng nhói đau, nhưng lại cố không để ý tới những cảm xúc không thoải mái kia, vội vàng hỏi lại: “Đứa bé bị bắt cóc? Bọn chúng muốn lấy hai trăm vạn để chuộc về?”

Tả Á nức nở gật đầu, trong lòng tràn đầy sợ hãi, cô vẫn luôn tin tưởng rằng bọn bắt cóc sẽ trả lại con cho cô, nhưng mà tại sao chúng đột nhiên lại thay đổi chứ?

Tả Á nhớ lại lời nói của bọn bắt cóc, vội vàng nhét điện thoại di động của mình vào trong tay Kiều Trạch, Kiều Trạch liền hiểu được ý của Tả Á, bọn bắt cóc là muốn dùng điện thoại di động của cô để liên lạc với anh.

Giờ phút này trong lòng Kiều Trạch có quá nhiều nghi vấn cùng đau lòng, đứa bé, Tả Á đã có một đứa con, là của anh ư, hay là của Chung Dương? Nhưng làm sao nó lại bị bắt cóc? Tại sao cô không chịu nói sớm cho anh biết? Những nghi vấn này thoáng qua trong đầu anh, nhưng anh cũng đã không còn thời gian để hỏi chi tiết nữa rồi, anh cảm thấy có chút xót xa, tại sao Tả Á lại không nói sớm cho anh, tại sao lại không chịu báo cảnh sát, thời gian chỉ có 20 phút, giờ muốn báo cảnh sát cũng không còn kịp nữa rồi, hơn nữa để gom góp được hai trăm vạn cũng cần thời gian.

Anh thấy Tả Á gần như sắp sụp đổ, trầm giọng trấn an cô: “Anh sẽ đi thỏa thuận với bọn bắt cóc, đứa bé nhất định sẽ không xảy ra việc gì đâu, em nhất định phải kiên cường lên!”

Tả Á gật đầu, đem toàn bộ hi vọng đặt ở trên người Kiều Trạch, cô đã không còn biết nên làm thế nào mới là tốt nhất, giờ khắc này, cô chỉ còn biết lệ thuộc vào Kiều Trạch, tin tưởng Kiều Trạch, cô đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể hi vọng đứa nhỏ có thể bình an trở về bên cô.

Kiều Trạch dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo, cầm lấy điện thoại của Tả Á, rồi vội vã chạy ra cửa, thời gian chỉ có 20 phút, anh phải giành giật từng giây, nhưng mà, chỉ trong 20 phút anh không cách nào gom góp được nhiều tiền như vậy.

Có điều, nếu mục đích của bọn bắt cóc chỉ là tiền, tại sao chúng lại chỉ cho anh một chút thời gian như vậy? Chỉ với 20 phút căn bản không cách nào thực hiện được mục đích đòi tiền mà bọn chúng muốn. Chuyện này dường như có cái gì đó không đúng, nhưng Kiều Trạch cũng không kịp ngẫm nghĩ nhiều nữa, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước. Anh nghĩ đến đứa con của Tả Á, đứa con, con của Tả Á ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì được.

Kiều Trạch cứ như vậy vội vàng rời đi, cố nghĩ ra cách để chuộc đứa nhỏ về. Mà Tả Á ở nhà cũng đứng ngồi không yên, lòng tràn đầy lo lắng và chờ đợi, chờ đợi Kiều Trạch mang con cô trở về, hi vọng con cô có thể trở về bình yên vô sự.

Nhưng ngay khi Tả Á đang lo lắng, điện thoại cố định trong nhà lại đột nhiên vang lên, Tả Á theo phản xạ xông tới nghe điện thoại, một giây kia điện thoại lên, cô mới ý thức được, điện thoại di động của cô đang ở trong tay Kiều Trạch, còn đây là điện thoại nhà, có lẽ không phải là do bọn cướp gọi tới, nhưng bởi vì lòng cô đang rất sốt ruột, nên cô hấp tấp nghe máy: "A lô, ai vậy?"

"Cô dám để cho chồng cô đi báo cảnh sát!" Người đàn ông bên kia gầm nhẹ một tiếng.

Lòng của Tả Á đột nhiên trầm xuống, vội vàng giải thích: "Không có, không có báo cảnh sát mà, anh đừng làm tổn thương con tôi, tôi đều làm theo những gì anh nói mà, cầu xin anh đừng tổn thương con tôi, đừng….."

"Nghe đây!" Người ở đầu điện thoại bên kia quát một tiếng, ngắt lời nói Tả Á, tiếp tục nói: "Cô lập tức mang hai mươi vạn, đi đến thành phố X! Lần này còn dám giở trò, tôi sẽ giết chết đứa nhỏ để cho cô vĩnh viễn không thấy được con trai của mình nữa."

Tả Á vội vàng hô lên: "Không…không được, tôi không có báo cảnh sát mà, anh đừng làm tổn thương con tôi. Con tôi đang ở đâu?"

Người đàn ông bên kia nói: "Cô lập tức đi đến thành phố X, đến đó tôi sẽ nói cho cô biết làm như thế nào!"

Tả Á sợ người đàn ông cúp điện thoại, vội vàng hô lên: "Đợi đã…! Tôi…tôi phải liên lạc với anh như thế nào?"

"Cô cứ đến đó, tới Cao ốc Hồng Nghiệp của thành phố X!" Nói xong người nọ quả quyết cúp điện thoại.

Trong đầu Tả Á văng vọng giọng nói cổ quái của người đàn ông kia, hai mươi vạn, hai mươi vạn, lập tức đi thành phố X, tới Cao ốc Hồng Nghiệp. Tiền! Tiền! Cô lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Tả Á hoang mang lo sợ, suy nghĩ bắt đầu ngưng trệ, cô buộc mình phải tỉnh táo, cô phải tìm được tiền, sau đó đi máy bay đến thành phố X, tới Cao ốc Hồng Nghiệp.

Đúng, đúng rồi, cô chợt nhớ ra chi phiếu Kiều Trạch đã đưa cho cô sau khi hai người kết hôn. Cô vội vàng chạy vào phòng ngủ tìm kiếm tấm thẻ kia, một hồi luống cuống tay chân tìm kiếm, rốt cuộc cũng tìm được tấm chi phiếu, cô cầm phiếu cùng ví tiền, chạy thục mạng ra ngoài, bắt taxi đi ra sân bay.

Cô đi tới sân bay mua một vé máy bay đi đến thành phố X gần nhất. Ngồi trên máy bay, cô mới chợt nhớ ra mình đã quên gọi điện thoại cho Kiều Trạch rồi, cô phải nói cho anh biết hành tung của cô, nói cho anh biết cô đã đi đến thành phố X, đã có tin tức của con, nơi anh đi tới sẽ không thể gặp được. Tả Á không nhịn được mà lo lắng không biết bên anh như thế nào, không thấy cô đâu nhất định Kiều Trạch sẽ vô cùng lo lắng, cô định bụng tới lúc máy bay hạ cánh, nhất định phải gọi điện thoại cho Kiều Trạch.

Khi Tả Á đến thành phố X đã là buổi tối, việc đầu tiên là cô đi tìm nơi để gọi điện thoại

cho Kiều Trạch, nhưng mãi không thấy anh bắt. Tả Á chỉ đành phải tạm thời từ bỏ ý định gọi điện thoại báo cho Kiều Trạch. Trong lòng nóng như lửa đốt, Tả Á cuối cùng lựa chọn báo cảnh sát lần nữa, rồi sau đó vội vàng chạy tới địa chỉ bọn cướp nói.

Tả Á đi tới nơi, nhìn kiến trúc trước mắt, tòa cao ốc chỉ mới xây được một nửa, vẫn còn hoang phế, ánh sáng chung quanh rất tối, nhưng mà vẫn có thể nhìn ra được, rõ ràng là tòa nhà mới nhưng lại không khác toà nhà cũ là mấy. Tả Á dò dẫm từng bước trong bóng đêm, cô đi khắp các tầng lầu tìm kiếm bóng dáng con mình, cẩn thận lắng nghe từng tiếng động vọng tới.

Nhưng mà, không có, khắp nơi đều vô cùng yên tĩnh, không có tiếng khóc của trẻ nhỏ, ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy, cũng không nhìn thấy được bóng người nhỏ bé của đứa bé, hoảng hốt, sợ hãi, cùng đau đớn khiến cả người Tả Á như bị tê liệt, không nhịn được mà khóc rống lên. Con, cô đã mất con thật rồi ư? Bọn cướp chỉ đang hành hạ cô ư? Tại sao bọn chúng lại không chịu xuất hiện? Tại sao lại không chịu tới lấy tiền mà trả con lại cho cô? Rốt cuộc mục đích của bọn cướp là gì?

Tả Á bất lực khóc lên, kêu la, tìm kiếm, cảm giác lạnh lẽo từ trong đáy lòng tràn ra cả người cô, nhưng cô vẫn ôm hi vọng, hi vọng kỳ tích sẽ xuất hiện, bóng dáng hoang mang sợ hãi dò dẫm tìm kiếm mọi nơi trong cao ốc hoang vắng, tìm kiếm từng tầng từng tầng một, mồ hôi, nước mắt hòa lẫn vào nhau, khiến cho cô chật vật không chịu nổi. Thế nhưng chung quanh lại chỉ là một màu đen tối, không có gì cả. Con…..Tả Á sức cùng lực kiệt ngã xuống mặt đất, cô quá mệt mỏi rồi, sụp xuống mà khóc rống thất thanh.

Cảnh sát tới, sau khi khẩn trương đề phòng tìm kiếm khắp nơi, không phát hiện điều gì khác thường mới dùng đèn pin cầm tay chiếu lên người Tả Á, thấy là Tả Á cả người ướt đẫm mồ hôi, đang nhếch nhác khóc lóc.

Tả Á nghe được thấy tiếng động liền ngẩng đầu, nhìn thấy mấy cảnh sát vội nghẹn ngào cầu xin: “Van cầu các anh, xin hãy giúp tôi, con của tôi mất tích rồi, không tìm được…..”

Mấy cảnh sát chung quanh lại kiểm tra một hồi nữa nhưng cũng không phát hiện dị thường gì, quay lại nhìn Tả Á, có người đột nhiên hô lên: “Lại là cô à?”

“Một tháng hai lần báo mất con, nhưng rốt cuộc đứa bé lại ở trong nhà.”

“Tinh thần cô chắc hẳn là không bình thường rồi, có lẽ lần này cũng là lừa gạt người thôi. Được rồi được rồi, các anh em trở về đi thôi, đêm khuya mà cũng không được yên ổn.”

Tả Á tái mặt nhìn bọn họ, khổ sở hô lên: “Tôi không có nói láo…..Tinh thần của tôi rất bình thường, con của tôi bị mất tích rồi, bị người khác bắt cóc rồi…..Anh ta nói tôi tới nơi này chuộc con về…..!”

“Cứ về cục trước rồi nói tiếp.”

Tả Á nghe đến phải về trong cục, hoảng sợ nhìn bọn họ, lắc đầu nói: “Không, tôi không muốn đi…..không đi…..” Tả Á nói xong đứng dậy bỏ chạy về hướng có cầu thang trong trí

nhớ, mấy cảnh sát thấy Tả Á chạy liền đuổi theo, có một cảnh sát bắt lấy cánh tay Tả Á, có chút giận dữ quát: “Chạy cái gì mà chạy!”

“Buông tôi ra, tôi không muốn đến cục cảnh sát, không muốn đi!” Tả Á cố sức giãy giụa, luốn cuống đẩy người cảnh sát bên cạnh ra, nhưng mà người cảnh sát này nhất quyết không chịu buông cô ra. Tả Á quýnh lên cắn vào tay cảnh sát, cảnh sát bị đau, lới lỏng bàn tay, Tả Á thừa lúc đẩy anh ta, không để cho anh ta ngăn con đường của cô, nhưng ánh sáng quá mờ, cầu thang cũng chưa sửa xong, Tả Á không khống chế được lực đạo, người cảnh sát kiakhông giữ được thăng bằng mà ngã xuống bậc thang.

Tả Á bị nhốt, nhưng không phải ở Cục Công An, mà là ở bệnh viện tâm thần, cô bị giam trong một căn phòng nhỏ bài trí rất đơn giản, chỉ có một chiếc giường. Tả Á khóc lóc, kêu la, bàn tay nhỏ bé không ngừng đánh lên cửa, cô kêu muốn bọn họ thả cô ra ngoài, nhưng không một ai thèm để ý cô cả, bởi vì ở gian phòng bên cạnh cũng có tiếng kêu la ầm ĩ, gào thét đòi ra ngoài, không muốn ở chỗ này.

Nỗi sợ hãi bao phủ lấy cô, đây không phải là lần đầu tiên vào nơi này, mấy tháng trước, cô đã từng bị nhốt một lần rồi. Nguyên nhân là bởi vì ngày đó khi cô vừa về đến nhà sau khi tan ca đã tận mắt chứng kiến một người đàn ông dùng gối đầu làm người chị em ở cùng với cô chết ngạt, người chị em đó quần áo xốc xếch nằm ở nơi đó, không có một chút dấu hiệu của sự sống nào.

Tả Á báo cảnh sát, cuối cùng cô và người đàn ông kia đều bị cảnh sát dẫn tới cục, Tả Á nhận thấy hình như cảnh sát có quen biết với tên đàn ông giết người đó, nhưng cũng không để cho Tả Á kịp suy nghĩ gì thêm, cô đột nhiên bị bắt giam, bị nhốt vào trong một gian phòng nhỏ trong cục.

Những người ở đó không cho phép cô tiếp xúc với bên ngoài, không cho phép cô rời đi, không cho phép cô nói lung tung, giống như ngồi tù vậy. Cô tức giận, nóng nảy, dựa vào cái gì mà giam giữ cô, dựa vào cái gì chứ. Cô muốn đi ra ngoài, rời khỏi nơi này, nhưng mà, cô phải còn đứa con, không được để cho mình bị kích động, cho nên cô nhẫn nại.

Nghĩ đến người chị em cùng phòng bị người hại chết, lòng của Tả Á quặn lên từng cơn, người chị em cùng phòng đó là một cô gái xinh đẹp hoạt bát, mới vừa tốt nghiệp đại học, có không ít người theo đuổi, cũng có rất nhiều tiền, nhưng mà, cô ấy vẫn rất kiên cường, cô thích một người đàn ông, cho dù người nhà lại không đồng ý cô ấy vẫn cố chấp không từ bỏ.

Gã đàn ông giết người kia có lẽ nào là người theo đuổi cô mà không được nên mới cưỡng ép cô, sau đó giết cô? Lòng của Tả Á vô cùng buồn bực, buồn vì cái chết của người bạn cùng phòng, không nhịn được mà khóc rống lên, ngày đó cô mang thai, người bạn đó đối xử với cô rất tốt, rất tốt, nhưng mà, chỉ trong nháy mắt, cô ấy đã mất đi sinh mạng.

Tả Á nghĩ đi nghĩ lại, không hiểu sao mình lại bị giam giữ, cô không biết tại sao mọi

chuyện lại biến thành như vậy, mơ hồ cảm thấy chuyện này có chút gì đó không đúng. Cô cứ như vậy đợi ở đó mấy ngày, cuối cùng kết quả kiểm tra thi thể của người bạn cùng phòng là do sốc thuốc mà chết, mà Tả Á cũng được thả ra.

Sau khi Tả Á trở lại chỗ ở, người nhà của cô gái cầu xin Tả Á ra tòa làm chứng, Tả Á đồng ý, kẻ giết người thì phải đền mạng, người đàn ông kia phải chịu trách nhiệm trước pháp luật vì chết của cô gái kia. Nhưng mà, một ngày kia cô đến bệnh viện khám thai, lại bị người ta nói cô bị tâm thần, sau đó cô bị cưỡng ép nhốt vào bệnh viện tâm thần.

Cứ như vậy cô bị ngăn cách với bên ngoài, bị giam ở bệnh viện tâm thần, mãi cho đến khi sắp sinh con, cô mới được thả ra, mà lúc này, người nhà của cô gái cũng không còn ý định tố cáo nữa. Không tố cáo sao? Tả Á biết mình đã chọc tới người không nên chọc.

Sau đó Tả Á sinh con, thân thể đứa nhỏ vẫn luôn không khỏe, cô muốn đợi cho con khỏe mạnh hơnmột chút sẽ rời khỏi nơi đó, trở về nhà, nhưng mà, có một đêm cô tỉnh lại đột nhiên không thấy con mình đâu nữa, hắn là đứa nhỏ bị bắt cóc đi rồi, cô hoảng sợ đi khắp mọi nơi tìm kiếm người đã mang con cô đi, nhưng mà, không có, không tìm thấy tung tích con, cuối cùng cô chọn cách báo cảnh sát.

Nhưng khi cô về đến nhà, lại thấy con cô đang nằm ở trên giường ngủ say. Chuyện này thực sự rất khó hiểu, hơn nữa cục cảnh sát có người đã từng nhìn thấy cô, biết cô từng bị giam trong bệnh viện tâm thần, nên cho rằng bệnh tâm thần của cô lại phát tác.

Tả Á không khỏi có chút nghi hoặc, chẳng lẽ mình thật sự không bình thường ư, rõ ràng cô không nhìn thấy con mình đâu nữa cả, tại sao đứa nhỏ lại đột nhiên xuất hiện, nhưng mà, niềm vui sướng khi mất mà lấy lại khiến cô không suy nghĩ nhiều đến nữa. Cô chỉ mơ hồ cảm thấy chuyện này có cái gì rất kì quái cho nên quyết định nhanh chóng rời khỏi thành phố này, trở về nhà.

Thế nhưng, ngày hôm đó, lúc cô chuẩn bị rời đi, con cô lại bị người ta bắt cóc, cô bị đánh đến bất tỉnh ở trên đường, sau khi tỉnh lại đã không thấy con mình đâu nữa, trong lúc đang vô cùng hoảng loạn định báo cảnh sát cô lại nhận được cuộc gọi từ một số điện thoại lạ.

Người kia nói nếu cô muốn chuộc con mình về phải đưa cho hắn một trăm vạn, nhưng cô đâu có nhiều tiền như vậy, cô nói với bọn cướp, cô không có tiền, cô chỉ là một người mẹ đơn thân, nhưng người đàn ông bên đầu kia điện thoại dường như biết cô rất rõ, hắn biết cô đã từng kết hôn, biết người chồng trước của cô là một người giàu có, muốn cô đi lấy tiền của Kiều Trạch.

Cô nói với bọn cướp, cô đã ly hôn rồi, Kiều Trạch sẽ không cho cô tiền đâu, cầu xin bọn cướp thả con cô ra. Nhưng kẻ bắt cóc kia giống như bị điên vậy, cảm thấy đùa bỡn cô, làm cho cô sốt ruột thì sẽ thấy rất vui vẻ.

Anh ta bắt cô làm theo lời anh ta, nếu không sẽ không được gặp con mình nữa, mà yêu cầu đầu tiên của anh ta chính là muốn cô và Kiều Trạch tái hôn, sau đó lấy tiền của Kiều Trạch.

Tả Á nói, cô có thể nghĩ cách gom góp tiền, nhưng tên kia lại nói đây là quy tắc của trò chơi, cô phải làm theo quy tắc của anh ta, nếu không trò chơi này sẽ không thể chơi nữa, hơn nữa hắn còn đe dọa không cho cô báo cảnh sát, bằng không đừng trách hắn lòng dạ độc ác.

Nhưng cuối cùng Tả Á vẫn đi báo cảnh sát, nhưng mà lần này cô lại bị cho rằng mắc bệnh tâm thần, hơn nữa còn phải đợi ở đó 48 giờ để lập hồ sơ nữa. Bọn bắt cóc nói cô đi thành phố X ngay trong hôm nay, Tả Á đành bất đắc dĩ bất chấp tất cả mua vé máy bay đi tới thành phố X, nhưng không ngờ…..

Hiện tại cô lại bị giam ở nơi này với lí do bệnh tâm thần của cô phát tác, đánh lén cảnh sát, khai báo sai sự thật, cô hoàn toàn là người không bình thường. Lần này Tả Á không biết mình sẽ bị giam bao lâu, cô đã mất hoàn toàn liên lạc với bên ngoài, trong lòng cô tràn đầy lo lắng cho con mình, lo lắng mình làm cách nào để có thể ra khỏi nơi này, làm thế nào có thể bắt được liên lạc với người nhà.

Cô cứ như vậy mà đánh mất con, đứa con mà cô dùng mười tháng hoài thai sinh ra, con của cô mới chỉ ra đời được bốn tháng, đứa con mà cô xem như toàn bộ sinh mạng mình cứ như vậy mà đột nhiên biến mất khỏi thế giới của cô.

Tả Á cảm thấy cuộc đời của cô đã đến tận cùng rồi, đen tối đến mức cái gì cũng không nhìn thấy được. Nếu như ngay từ đầu khi trở về cô báo cảnh sát, nếu như ngay từ đầu cô nói cho Kiều Trạch biết, mọi chuyện có xảy ra như thế này không?

Nhưng mà, cô cũng rất sợ nếu báo cảnh sát con cô sẽ bị giết, cô nghĩ chỉ cần cô nghe theo lời bọn cướp là có thể chuộc con về, nhưng mà, mọi chuyện vốn không dễ dàng như vậy, mọi chuyện xảy ra đến nước này khiến cô thực sự không thể chịu đựng nổi nữa rồi.

Nước mắt cô đã cạn, lòng của cô cũng đã héo khô rồi, cô…..thậm chí còn không đặt cho con cô một cái tên, chỉ thích gọi con là Tiểu Bảo, là bé cưng của cô, là tâm can bảo bối của cô. Nhưng mà, bé cưng của cô đã đi nơi nào, con của cô đang ở nơi nào.

Cô cảm thấy mình sắp điên rồi, sắp phát điên lên rồi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, cô sợ mình không còn cơ hội nhìn thấy con mình nữa, cứ tiếp tục như vậy cô thật sự sẽ phát điên lên mất. Tả Á khổ sở khóc lóc, ngã quỵ xuống mặt đất, hai tay ôm chặt lấy thân thể của mình. Lần đầu tiên cô cảm thấy được cái thế giới này thì ra lại có nhiều chuyện bất đắc dĩ như vậy, mọi chuyện diễn ra đều không theo ý mình, mất đi, trong đời người đã mất đi quá nhiều, khiến con người ta không cách nào chịu đứng nổi…..

Trong lúc Tả Á đang vô cùng khổ sở, một người đàn ông đứng ở ngoài cửa phòng bệnh của cô, trên đầu đội mũ lưỡi trai, vành nón áp xuống thật thấp, nghe hết tiếng kêu khóc thảm thương của cô, nhưng anh ta dường như không có chút cảm thông nào, thậm chí có chút sảng khoái, nhìn cánh cửa phòng bệnh của cô, lấy điện thoại di động ra, bấm, nhỏ giọng nói: “Tất cả đều hoàn hảo, chuyển một nửa số tiền đến đây!”

Bên kia đầu điện thoại có người nói: “Tốt lắm! Tiền sẽ rất nhanh được chuyển đến, anh

biết làm thế nào rồi chứ?”

“Yên tâm!”

Người đàn ông nói xong liền cúp điện thoại, đi về hướng toilet, rút sim điện thoại ra, vứt vào trong bồn cầu, xả nước, rồi sau đó xoay người rời khỏi.

Sau khi người đàn ông bên kia đầu điện thoại nghe thấy người đàn ông đội mũ lưỡi trai bên này hồi báo, môi anh ta khẽ cong lên thành một nụ cười âm trầm quỷ dị, tất cả mọi chuyện đều ở trong lòng bàn tay của anh ta, anh ta nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thào nói: “Kiều Trạch, tôi muốn khiến anh phải đau khổ cả đời!”

Chương 35: Kiều Trạch nổi giận

Kiều Trạch vội vàng chạy tới nơi đã hẹn để chuộc con cho Tả Á, thật ra thì anh chưa gom góp đủ số tiền nhiều như vậy, nhưng bởi vì thời gian quá cấp bách, từ nhà chạy xe đến địa điểm bọn bắt cóc hẹn cũng mất hơn 10′ đồng hồ rồi, anh mơ hồ cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ.

Bọn bắt có này đòi hỏi như vậy rõ rang không phải là muốn tiền của anh, anh mở phần thu hình của điện thoại di động ra, đặt ở một vị trí vừa vặn hướng về phía trước, bọn bắt cóc rõ rang là đang lừa anh, anh đã lượn vòng quanh địa điểm bọn cướp đã hẹn, cuối cùng dừng ở nơi mà địa thế có chút phức tạp.

Kiều Trạch xuống xe, thấy một người đàn ông vóc dáng thấp bé đang cầm một cái giỏ dung để đặt để nhỏ trên tay, phía trên có che một miếng vải bông, chắc hẳn là đang chờ anh. Anh nhìn không nhìn được đứa nhỏ đang nằm trong giỏ, tên cướp nhìn anh, duy trì với anh một khoảng cách nhất định: “Hàng tôi mang đến rồi, tiền đâu?”

“Hàng gì?” Anh cảnh giác, đứng ở trước xe, hướng điện thoại để có để ghi hình được mặt hai người, lạnh lùng nói: “Tôi tới chuộc về đứa bé, tiền anh cần, tôi đã mang đến rồi, bây giờ anh phải để tôi nhìn xem đứa bé có an toàn hay không đã, nếu như anh làm đứa bé bị thương, thì chờ anh chính là tường cao của nhà giam đấy!”

Tên cướp thấy Kiều Trạch bình tĩnh như vậy, hơn nữa vẻ mặt lại có phần hung dữ, lãnh khốc, anh ta không tự chủ được mà bớt đi sự hống hách, nhưng cũng có chút thẹn quá thành giận nói: “Tiền đâu?”

Kiều Trạch mở cửa xe, kéo ra một cái túi vứt lên trên mặt đất, tròng mắt đen nhìn chằm chằm người kia: “Tiền ở trong đó.”

“Mở ra!”

Kiều Trạch nghe lời ngồi xổm người xuống, đưa tay từ từ mở túi ra làm lộ ra một chồng nhân dân tệ.

Mắt tên kia liền sáng lên, hắn quát: “Ném qua đây!”

Kiều Trạch lại nói: “Anh đặt đứa nhỏ xuống đất, tôi mới ném tiền qua!”

Tên bắt có kia cân nhắc một chút, rồi liền đặt chiếc giỏ đựng đứ nhỏ xuống ngay bên cạnh chân mình, Kiều Trạch cầm túi tiền lên, mắt không biến sắc, dùng hết sức lực ném về phía tên bắt cóc, túi đựng tiền rất lớn, cũng rất nặng, liền nặng nề đập lên ngực tên cướp, thân thể hắn không chịu được mà lảo đảo bước lùi về phía sau mấy bước, dưới đáy túi toàn là gạch giả tiền.

Kiều Trạch thừa cơ dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới, đá một cước lên người tên cướp, đạp anh ta ra thật xa, rồi sau đó vội chạy tới chỗ đặt đứa nhỏ, tay mới vừa nắm được giỏ thì đột

nhiên có mấy gã không biết từ nơi nào xông tới, dí súng lên đầu anh, cũng bắt lấy tên cướp.

"Cảnh sát đây! Không được nhúc nhích!"

Kiều Trạch căng thẳng, anh không hề báo cảnh sát!

Quả nhiên trong giỏ kia không có đứa nhỏ nào cả, nhưng thật sự ngoài dự liệu của anh, bên trong đó lại toàn là ma túy, anh và tên bắt cóc kia đều bị bắt, hắn nói hắn không hề biết đứa nhỏ nào cả, chỉ là có người nói muốn mua hàng của anh ta, cho nên hẹn tới địa điểm này gặp mặt, nói Kiều Trạch chính là người mua ma túy.

Kiều Trạch giải thích anh chỉ là tới để chuộc đứa bé bị người kia bắt cóc thôi, không hề biết chuyện mua bán ma túy gì cả. Nhưng lúc ấy ma túy lại đang ở trong tay Kiều Trạch, điện thoại di động để liên lạc với tay buôn ma túy cũng đang ở trong tay anh, còn tiền mau hàng cũng lại đang nằm trong tay người kia, chẳng khác gì là bị bắt ngay tại hiện trường, anh có miệng cũng không thể nói rõ được.

Nếu như không phải anh đã đề cao cảnh giác ngay từ đầu, cảm thấy chuyện này có chút gì đó không đúng, dùng điện thoại di động để quay lại mọi chuyện xảy ra, sợ rằng lúc này anh đang phải ngồi ăn cơm tù rồi.

Kẻ bắt có lại biến thành người buôn ma túy, giải thích như thế nào đây? Kiều Trạch mơ hồ cảm thấy có người muốn hãm hại anh, nhưng mà, là ai? Anh không đoán ra được, anh chỉ lo lắng cho an toàn của Tả Á và đứa nhỏ.

Cuối cùng Kiều Trạch cũng được thả ra, tên buôn ma túy kia bị giam giữ, tiến hành tra hỏi, Kiều Trạch rất muốn hỏi rõ moiij chuyện đã xảy ra, nhưng khi về đến nhà, anh lại không thấy Tả Á đâu cả.

Đúng vậy, không thấy Tả Á, cô không ở thành phố A, Kiều Trạch như sắp phát điên, dưới sự giúp đỡ của cảnh sát cũng không tìm được Tả Á, anh không nhịn được mà lo lắng nghĩ, có phải Tả Á đã gặp chuyện gì rồi không? Còn chuyện đứa nhỏ rốt cuộc là như thế nào?

Lòng anh vôp cùng sốt ruột, nhưng chỉ có thể từng chút đi điều tra đầu đuôi mọi chuyện. Tả Á sao đột nhiên lại trở về nói muốn tái hôn với anh, cô nói con cô bị bắt cóc nhưng cuối cùng tại sao kẻ bắt cóc lại biến thành người buôn ma túy, tại sao Tả Á lại đột nhiên biến mất không tìm thấy.

Thậm chí, những người anh em của anh đã nói, là Tả Á tạo bẫy để anh chui vào, bởi vì, cô hận anh, hận anh phá hoại tình yêu, hạnh phúc của cô, nhưng, anh không tin, không tin Tả Á có thể làm như vậy .

Anh nhất định phải tìm được cô!

Tả Á bị giam ở đây giống như bị nhốt trong một cái lồng vậy, mỗi khi cô không nghe lời sẽ bị người ta tiêm cho một mũi, khi cô ngoan ngoãn yên lặng thì lại cho cô uống thuốc, cô

nhổ thuốc ra, sẽ có người dung biện pháp cứng rắn đút vào cho cô.

Cô nói cô không bị bệnh, cô nói cô rất bình thường, nhưng mà, bệnh nhân mắc bệnh thần kinh ở trong mắt bác sĩ đều nói mình bình thường, càng nói mình không bị bệnh thì chính là bệnh nghiêm trọng, cho nên lượng thuốc sẽ tăng.

Vì vậy cô đã có kinh nghiệm, không nói mình không bị bệnh nữa, nhưng, mỗi khi cô nhớ tới con mình cô lại không nhịn được mà khóc lên, không nhịn được đau lòng, không nhịn được mong muốn thoát khỏi nơi này, vẻ lo lắng sốt ruột cùng thống khổ của cô lại càng khiến cô giống người không bình thường.

Bọn họ ngại cô ầm ĩ, cho nên tiêm cô, còn cô, trong không gian nhỏ hẹp ấy không ngừng né tránh mũi kim tiêm đâm vào da thịt mình, nhưng cuối cùng cô vẫn bị ấn xuống giường, sau đó bị trói, bị bắt uống thuốc, bị tiêm.

Tả Á không biết cô phải làm thế nào mới khiến cho bọn họ tin rằng cô rất bình thường, không biết phải làm thế nào mới có thể thoát khỏi đây. Cô cảm thấy rất tuyệt vọng, trong nỗi tuyệt vọng cô lại càng nhớ con mình, mỗi lần nghĩ đến đều rất đau lòng, nhưng cô không có cách nào thoát ra ngoài để đi tìm con, không có cách nào liên lạc được với người khác. Đã có lúc cô nghĩ, hay là chết đi, chết rồi sẽ không còn khổ sở như vậy nữa, nhưng không đợi cô kịp làm ra hành động tự sát nào, bọn họ dường như đã đoán được cô có ý định tự sát, liền tiến hành trị liệu điện kích với cô.

Tả Á vẫn tin chắc rằng mình là người bình thường, thế nhưng dưới sự giày vò như vậy, cô không biết cuối cùng mình còn có thể bình thường hay không nữa, có lẽ có người muốn cho cô không bình thường, muốn cô hóa điên, muốn cô chết.

Một ngày lại một ngày, cô càng thêm hi vọng, có người tới cứu cô ra, cứu cô thoát khỏi nơi đáng sợ này, cô không mắc bệnh tâm thần, không có, thật sự không có. Nhưng mà, thời gian ngày lại ngày trôi qua, cô cũng ngày lại ngày thất vọng, sẽ không ai tới cứu cô đâu, không ai biết cô ở chỗ này hết, không ai biết hết.

Cô rất nhớ con cô, rất nhớ ba mẹ, rất nhớ tất cả người thân của cô, còn có Chung Dương, thậm chí, còn có chút nhớ nhung Kiều Trạch nữa, nhưng mà, cô không hề gặp được ai hết, hàng ngày đều chỉ nhìn thấy những con người không bình thường, còn lại chỉ là bức tường bốn phía. Tả Á cảm giác mình như sắp phát điên thật sự rồi. Cô không ngừng suy nghĩ, con cô giờ đang ở nơi nào, còn sống hay không? Cô còn có thể nhìn thấy con mình nữa hay không, có thể nhìn thấy những người thân của mình nữa hay không?

Tả Á nằm trên chiếc giường nhỏ, dùng chăn che đầu, khóc, nhỏ giọng khóc, cô không được để cho người khác nghe thấy, nếu không bọn họ sẽ lại đến trị liệu cho cô, cô muốn đi ra ngoài, nhất định phải rời khỏi nơi này…..

Đêm hôm nay, cô không ngoan, cho nên lại có y tá mang thuốc tới cho cô, rất nhiều thuốc, Tả Á vừa nhìn đã thấy buồn nôn, nhưng mà, nếu như cô nói không uống thuốc sẽ càng thảm hại

hơn. Nhìn thấy hôm nay chỉ có một cô y tá tới đưa thuốc, trong đầu cô liền nảy ra một ý nghĩ.

Cô ngoan ngoãn uống thuốc, sau đó nói với y tá kia rằng trên giường cô có thứ gì đó, khiến cho cô ngủ rất không thoải mái, hình như là ván giường bị gãy rồi, cô y tá kia liền đi tới giường khom người kiểm tra giúp cô, Tả Á thừa lúc cô y tá kia không đề phòng, lấy chăn quấn lấy người cô y tá, giữ lấy cô sau đó dung những thứ mà bình thường bọn họ dùng để trói cô ở hai bên giường trói y tá lại, rồi lấy vỏ gối nhét vào miệng của cô ta.

Fail to scrape. Please check again.

Nữ bác sĩ trung niên nghiêm mặt nói: "Các anh đang làm gì vậy? Không được quấy nhiễu chúng tôi chữa bệnh cho bệnh nhân!

Kiều Trạch giận dữ quắc mắt nhìn về nữ bác sĩ kia, anh đặt Tả Á lên giường, rồi xông tới túm lấy cổ áo của nữ bác sĩ: "Cô ấy có bệnh sao?" Kiều Trạch vừa nói vừa ấn nữ bác sĩ xuống một bên giường, đem đồ kia nhét vào trong miệng bà ta, gắn máy kích điện lên đầu bà ta, đang định mở chốt ra thì mấy bác sĩ y tá đứng bên cạnh vội vàng nói: "Anh là ai? Nếu anh dám làm, chúng tôi sẽ kiện anh!"

Nói xong liền bước tới định ngăn Kiều Trạch lại, lúc này có mấy người ở bên ngoài đi vào, ngăn đám bác sĩ y tá lại, chốt mở trong tay Kiều Trạch cũng mở ra…..thân thể nữ bác sĩ kia cũng liền đau đớn co quắp lại.

Kiều Trạch chưa bao giờ làm khó phụ nữ, nhưng mà lần này anh thật sự không thể nhịn được nữa, bất kể người trước mặt là đàn ông hay phụ nữ anh đều muốn đem ra trút giận, chỉ cần nhớ tới dáng vẻ bị giày vò đau đớn vừa rồi của Tả Á, anh liền tức giận đến muốn giết người.

"Kiều Trạch…..!" Tả Á không chút hơi sức gọi anh, chỉ sợ anh lỡ tay.

Kiều Trạch nghe thấy Tả Á gọi anh, vẻ mặt trở nên xanh mét, anh buông nữ bác sĩ kia ra, ném thân thể bà ta xuống đất, nữ bác sĩ nằm ở trên đất co giật. Mấy bác sĩ y tá bên cạnh bị Kiều Trạch hù dọa, không dám hé răng, hơn nữa mấy người Kiều Trạch mang tới cũng đều mang vẻ vô cùng hung tợn.

Kiều Trạch vươn cánh tay nâng Tả Á lên, ôm cô vào trong ngực, nhìn thân hình gầy yếu, dáng vẻ lo lắng sợ hãi của cô, nghĩ tới việc cô phải chịu khổ bao nay, tim lại nhói đau từng cơn. Nếu như anh không tìm được cô…..Anh không dám nghĩ tới, Tả Á đã phải trải qua hơn một tháng này như thế nào, môi của anh, mang theo sự lo lắng cùng đau lòng không nhịn được mà hôn lên vầng trán ướt đẫm mồ hôi của cô, thì thầm: "Không sao đâu, đừng sợ, đừng sợ."

Anh an ủi Tả Á cũng là đang an ủi trái tim đang hoảng loạn của chính mình.

Tả Á nhìn vẻ mặt lạnh lung của Kiều Trạch, mặc dù mang theo vẻ tức giận, nhưng cũng

tràn ngập đau lòng, người đàn ông này đang thật sự đau long vì cô, Tả Á đột nhiên cảm thấy vẻ mặt tức giận này của anh thật gần gũi, trái tim sợ hãi hoảng loạn như tìm được chỗ dựa, cô ôm chặt lấy cổ của Kiều Trạch, khóc nức nở: "Kiều Trạch…..Em không có bệnh…..Em không có bệnh…..Dẫn em đi…..Xin anh…..Dẫn em rời khỏi nơi này….."

Kiều Trạch ôm Tả Á thật chặt, giọng nói khàn khàn trấn an cô: "Đừng sợ, anh đưa em rời khỏi đây, đừng sợ!

Kiều Trạch ôm Tả Á đi ra ngoài, đám người anh dẫn theo đi phía sau, Tả Á đang lo lắng sợ hãu nằm trong lồng ngực anh, thân thể cô cũng rất lạnh lẽo, nhưng Kiều Trạch lại cảm thấy được sự ỷ lại của cô, cánh tay càng siết chặt hơn.

…..

Khi Tả Á tỉnh lại đã là buổi trưa ngày hôm sau. Cô mở mắt ra đã thấy Kiều Trạch đang nhắm mắt nửa tựa trên đầu giường, cánh tay của anh lướt qua đầu của cô, bàn tay dày rộng nắm tay cô thật chặt, bàn tay rất ấm áp, có lực, khiến cho cô cảm thấy vô cùng an tâm. Tả Á nhớ lại cảnh tượng Kiều Trạch cứu cô thoát khỏi bệnh viện tâm thần đêm qua. Cô rốt cuộc đã rời khỏi nơi đó rồi, rốt cuộc đã rời khỏi, sẽ không bị đối xử như với bệnh nhân tâm thần nữa, không phải uống thuốc, không bị điện giật, có thể đi tìm con cô.

Nhưng mà….nhưng mà, có lẽ cô đã đắc tội với người nào đó rồi, Kiều Trạch cứu cô thoát khỏi bệnh viện như vậy, không biết anh có gặp phải chuyện gì hay không? Tả Á không nhịn được mà lo lắng, tay cũng theo đó mà run rẩy.

Kiều Trạch giật mình tỉnh lại liền nhìn thấy đôi mắt tràn đầy lo lắng sợ hãi của Tả Á, anh đưa tay vuốt tóc cô: "Đừng sợ, có anh ở đây rồi, không còn ai dám làm tổn thương em nữa đâu."

Một câu nói này của Kiều Trạch khiến cho nước mắt Tả Á lách tách rớt xuống, nức nở nói: "Em cứ tưởng là…..về sau sẽ không được gặp lại mọi người, không đi ra ngoài được nữa…..Em đã nghĩ mình sẽ phát điên mất…..rồi mọi người sẽ không nhận ra em nữa….."

Hai chữ 'mọi người' của cô khiến lòng Kiều Trạch ấm áp, những người mà cô sợ không được thấy bao gồm cả anh ở trong đó nữa. Nhưng lời nói của Tả Á cũng làm Kiều Trạch có chút khó chịu, cô đã chịu nhiều đau khổ như vậy, có lẽ ngay cả ý nghĩ muốn chết cũng từng có, cho nên mới có ý nghĩ như vậy, anh siết chặt vòng tay đang ôm lấy cô, trấn an trái tim đang hoảng loạn sợ hãi của cô.

Tả Á níu lấy quần áo Kiều Trạch, khổ sở nói: "Kiều Trạch…..Em thật đáng chết, em làm mất con…..Em không chăm sóc tốt cho con, em làm mất nó….." Tả Á vừa nói liền nức nở, rốt cuộc không nói tiếp được nữa.

Kiều Trạch nằm xuống giường, nhìn Tả Á, an ủi: "Đó không phải là lỗi của em, anh tin đứa nhỏ sẽ không xảy ra chuyện gì hết, chỉ cần chúng ta đi tìm, nhất định sẽ tìm được."

Nước mắt Tả Á rơi vào lồng ngực Kiều Trạch, do dự nói: “Kiều Trạch…..Con là của anh!”

Chương 36: Đến gần anh, em ấm áp

Kiều Trạch nghe thấy lời nói của Tả Á, thân thể đang nằm đối diện với Tả Á liền bật người ngồi phắt dậy, anh vội vàng bắt lấy cánh tay Tả Á, con mắt đen thâm trầm nhìn cô thật chăm chú, nhấ từng từ hỏi lại: "Đứa bé…..Em nói đứa bé là con của anh sao?"

Bàn tay của anh đang run rẩy nhè nhẹ, anh chưa từng nghĩ Tả Á sẽ sinh con cho anh, thậm chí đã cho rằng đứa bé là con của Chung Dương, Tả Á sẽ không muốn có con với anh, bởi vì, đứa con đầu tiên của anh và cô, cô đã lựa chọn bỏ đi.

Đến bây giờ, khi anh biết được mình đã có một đứa con, thì đứa bé lại đã bị người ta bắt cóc, không rõ tung tích. Anh còn chưa kipj tiếp nhận sự thật khiến bản thân vô cùng vui sướng kích động này, cũng đã bị thực tế tàn khốc bóp chết khoảng khắc vui sướng đang dần dâng lên từ đáy lòng. Vui sướng cùng bi thương đồng thời dâng tràn, đó là một loại cảm giác vô cùng chua xót.

'Kiều Trạch, con là của anh.' chỉ mấy chữ đơn giản lại khiến trong lòng Kiều Trạch cuộn lên song to gió lớn, tâm tình như trên dây đu, lên cao rồi hạ xuống, muốn nói gì đó cuối cùng lại không nói được cái gì, chỉ nhìn chằm chằm Tả Á hồi lâu, trầm mặc

Không khí trầm mặc, cả hai người cùng trầm mặc, đều lâm vào trong thống khổ và lo lắng vì mất đi đứa bé.

Kiều Trạch còn đang chậm rãi tiêu hóa sự thật này. Sau vui sướng khi biết được đứa bé là của anh chợt lóe lên là thất vọng cùng đau lòng. Loại cảm giác này giống như đột nhiên phát hiện mình trúng số, lại phát hiện vé số lại đã bị mình ném đi, không những không cảm thấy vui sướng, lại còn chịu đựng sự đau đớn vì mất đi máu mủ của mình. Lời trách cứ, anh không nói được, cũng không nhẫn tâm trách cứ, nhìn Tả Á ở bên cạnh, vậy mà bao lâu nay anh lại quyết tâm không quan tâm đến cô nữa.

Cô hoài thai mười tháng sinh con của anh, anh có tư cách gì trách cứ cô chứ? Vòng tay ôm chặt cô vào trong lồng ngực rắn chắc, mặc cho nước mắt của cô không tiếng động chảy xuống, giờ khắc này lòng của bọn họ sát lại rất gần, nhất định bọn họ phải tìm được đứa bé, cùng đứa bé sống thật hạnh phúc, cho đứa bé một ngôi nhà hoàn chỉnh mà ấm áp.

…..Tả Á tạm thời ở lại khách sạn, những người mà Kiều Trạch mang tới bảo vệ cho cô cũng chăm sóc cô. Kiều Trạch dẫn theo không ít người, nhìn ra được thân phận bọn họ không giống nhau, rất đặc biệt, lúc ấy khi xông vào bệnh viện, khí thế kia rất bức người. Hiện tại chỉ để lại hai người đàn ông, một người tên là A Hổ, một người gọi là A Bưu, tên rất thô, nhưng mà, bộ dạng hai người lại rất lịch sự, hơn nữa còn là bộ dáng rất vô hại.

Nhưng Tả Á nghĩ, người như vậy thoạt nhìn thì vô hại, nhưng kỳ thật rất nguy hiểm, nếu

không Kiều Trạch cũng sẽ không để bọn họ ở lại bảo vệ cô, chăm sóc cô, bởi vì, tình hình hiện tại đang có chút phức tạp, Kiều Trạch muốn cô an toàn khỏe mạnh.

Tả Á kể lại đầu đuôi mọi chuyện cho Kiều Trạch biết, bắt đầu nói từ lúc cô chứng kiến cảnh người chị em cùng phòng bị người ta giết hại, rồi nói đến chuyện xảy ra hiện tại. Kiều Trạch cũng bắt đầu bận rộn, đi lại khắp nơi tìm tung tích đứa bé.

Nỗi khổ của Tả Á không thể bị chịu vô ích, Kiều Trạch muốn những người đó phải trả giá đắt cho những hành vi của mình, tìm ra người hại bọn họ, không để bọn chúng tiếp tục quấy nhiễu cuộc sống sau này của hai người nữa. Kiều Trạch nghiên cứu khắp một lượt những người bên cạnh mình, thương trường như chiến trường, anh đã tạo ra không ít kẻ thù, nhưng mà, trả thù như vậy không phải trên phương diện làm ăn, mà rất giống với ân oán cá nhân.

Nhưng, anh nghĩ không ra được người nào lại có thù oán sâu sắc với anh như vậy, hơn nữa, xem xét tổng thể mọi chuyện, người này hẳn là rất thân với anh, hãm hại anh và Tả Á, hơn nữa còn xuống tay với cả đứa nhỏ. Việc Tả Á bị giam giữ ở bệnh viện tâm thần cùng việc con anh bị bắt cóc có phải đều là một chuyện hay không?

Tả Á chỉ biết là Kiều Trạch đã từng đi lính, nhưng không biết lúc ấy anh là binh gì, chỉ loáng thoáng cảm thấy anh có chuyện gì đó không muốn cho người khác biết, nhưng cô không biết rõ đó là chuyện gì, chỉ là mơ hồ cảm thấy anh có chút gì đó rất thần bí, thân phận dường như cũng rất đặc biệt.

Kiều Trạch bôn ba tìm kiếm tung tích đứa nhỏ suốt nửa tháng, rốt cuộc cũng tìm được manh mối. Tả Á nghe Kiều Trạch nói lại thành quả suốt nửa tháng qua của anh.

Người cô chọc phải là con trai của Phó Cục Trưởng cục công an, cục trưởng vì muốn bảo vệ con trai mình nên giam cô lại, nói cô là bệnh nhân tâm thần để cô không thể ra tòa làm chứng, hơn nữa những lời khai của cô trước kia cũng trở thành vô nghĩa. Lần đầu tiên giam cô, xác định là bởi vì sợ cô đứng ra làm nhân chứng, cho nên cục trưởng vì bảo vệ con trai mình mà giam cô lại.

Nhưng lần thứ hai thì không đơn giản như vậy, con trai cục trưởng đã nói là có người liên lạc điện thoại với anh ta, nói sự tồn tại của Tả Á đối với anh ta là một sự uy hiếp, mong anh ta tiện tay giúp một chuyện, khi Tả Á trở về thành phố X, tìm cơ hội giam cô lại, hơn nữa không được thả cô ra ngoài.

Tả Á mới vừa trở về thành phố X liền bị người ta giăng bẫy, vụ đánh lén cảnh sát, báo án sai của cô chính là cơ hội để người kia bắt giam Tả Á lại. Anh ta chỉ làm những thứ này, còn chuyện đứa nhỏ, anh ta hoàn toàn không biết gì cả.

Hơn nữa, anh ta không hề gặp mặt người gọi điện kia, chỉ biết đó là một đàn ông, nhưng không biết hình dáng hắn thế nào. Còn Tả Á cũng không biết người đàn ông kia ở nơi nào, điện thoại liên lạc cũng đã bị hắn ném xuống cống thoát nước, dãy số giấy căn cước của tài khoản chuyển tiền ở bên kia của hắn không ngờ lại là giấy căn cước của một người đã mất.

Nhưng mà cũng đã rất rõ ràng, mục tiêu của kẻ chủ mưu phía sau màn chính là Kiều Trạch, chuyện này không đơn thuần chỉ là vụ bắt cóc đơn giản như vậy, trước mắt xem ra là trả thù ân oán cá nhân, mà đối tượng trả thù chủ yếu lại chính là Kiều Trạch. Hắn muốn anh mất đi người mình yêu nhất, cũng nhân đó khiến anh phải ngồi tù, nhưng lại cũng không muốn dồn Tả Á vào chỗ chết, có lẽ cũng là để giữ lại một đường lui cho bản thân, dù sao giết người nhất định phải đền mạng.

Đối với Tả Á mà nói, muốn tìm hiểu rõ những chuyện này, sợ là còn khó hơn lên trời, mặc dù cô cảm nhận được tất cả những chuyện này đều có gì đó không đúng, nhưng cô không cách nào điều tra được thấu đáo như vậy, hơn nữa, cô chỉ là một cô gái yếu đuối thân cô thế cô, căn bản không có cơ hội đi làm rõ ràng chuyện này.

Nhưng Kiều Trạch vừa đến, tất cả đều được giải quyết nahnh gọn, Tả Á không biết Kiều Trạch dùng phương pháp gì, quan hệ thế nào để tìm hiểu chuyện này, tóm lại người hại cô, kẻ giết người, bao gồm cả cục trưởng lạm dụng chức quyền bao che con trai cũng đều bị luật pháp trừng trị.

Người chị em của cô trên trời có linh cũng có thể an nghỉ rồi, kẻ giết người cuối cùng cũng đã bị đền mạng. Nhưng mà, Tả Á lại không vui mừng nổi, bởi vì, cô còn chưa tìm được tung tích con, sự thật này không thể khiến cô thoát ra khỏi sự thống khổ lo lắng được.

Sau khi Kiều Trạch sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện trở về đã thấy bóng dáng cô đơn đau thương của Tả Á đang co ro ngồi ở trước cửa sổ sát mặt đất, bóng dáng gầy yếu khiến cho anh đau lòng, anh biết, Tả Á lại đang nghĩ đến đứa bé mà lặng lẽ chảy nước mắt. Anh đi tới, ngồi xổm người xuống ôm lấy cô, trầm thấp nói bên tai cô: "Anh có một dự cảm."

"Dự cảm gì?" Tả Á đưa tay lau sạch nước mắt quay đầu lại nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Kiều Trạch, mấy ngày nay anh cũng tiều tụy đi không ít. Đứa bé đã đưa hai người luôn mẫu thuẫn sít lại gần nhau, an ủi lẫn nhau, cùng cho đối phương hi vọng.

Nếu như lúc này có Kiều Trạch bên cạnh, cô không biết mình phải làm gì, không biết còn có thể chống đỡ được không. Nếu như không phải có anh đang khích lệ cô, có lẽ cô đã lựa chọn cái chết, cô yếu đuối, cô biết, nhưng mà, mỗi khi nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn, dáng vẻ tươi cười khanh khách của con, nghĩ tới việc chính bản thân đã làm mất con, cô lại không nhịn được mà nghĩ lại tiêu cực, tự trách, bi thương, muốn kết thúc tính mạng của mình. Nhưng Kiều Trạch rất chắc chắn nói: "Dự cảm nhất định sẽ tìm được con. Con đã lựa chọn đến với chúng ta, cho nên nhất định nó sẽ không dễ dàng rời đi như vậy, con chỉ là tạm thời rời xa chúng ta thôi. Lần khó khăn này chỉ là một cuộc khảo nghiệm thôi."

Vẻ mặt lãnh đạm của Kiều Trạch vô cùng kiên định, tràn đầy lòng tin, lời của anh tràn ngập hi vọng và khẳng định, khiến lòng của Tả Á cũng không khỏi tràn ngập hi vọng, giống như lời nói của Kiều Trạch là chân lý, chỉ cần anh nói ra thì nhất định sẽ thực hiện được. Kỳ thật Tả Á biết, lòng của Kiều Trạch cũng đang rất lo âu, sốt ruột, cũng đang phải chịu áp lực

rất lớn, nhưng mà, anh nhất định phải mạnh mẽ, không để cho hai người đều mất đi hi vọng, ăn năn hối hận, nỗi đau của người phụ nữ, có thể nhìn thấy rất dễ dàng, cũng rất dễ dàng biểu lộ ra ngoài, mà nỗi đau của người đàn ông, lại luôn còn đó, chôn rất sâu trong lòng.

Chương 37: Cười nữa anh sẽ hôn em

Trước khi trở về thành phố A, Tả Á và Kiều Trạch đã đi tới một nơi, đó chính là căn nhà mà trước đây Tả Á đã thuê khi ở thành phố X. Vốn dĩ trước đây cô thuê một căn nhà với hai phòng ngủ, hai phòng khách, nhưng từ sau khi xảy ra chuyện của người chị em kia, cô đã tìm một chỗ khác, là căn nhà nhỏ với một phòng ngủ một phòng khách.

Trong khoảng khắc vừa bước chân vào căn nhà này, Tả Á chợt cảm thấy có chút khó thở, tim đau đớn vô cùng. Trong phòng vẫn còn lưu lại dấu vết cô và con cùng sống bên nhau, trên nóc nhà phía giường vẫn còn treo mấy thứ đồ chơi để con cô nhìn lên, ngoài ban công vẫn còn treo mấy bộ quần áo của con mà cô chưa kịp cất đi, phía trên rèm cửa sổ vẫn còn chiếc nơ con bướm mà cô dùng sợi tơ đủ loại màu sắc kết thành, ngăn tủ bên cạnh giường ngủ cô dung để đựng quần áo cho con, còn có cả mấy món đồ chơi bằng long nữa.

Tả Á nhìn chiếc nôi nhỏ nơi con cô từng nằm ngủ, ngây người đứng đó nhìn, nước mắt không ý thức được chảy xuống, giống như cô vẫn đang nhìn thấy con cô đang cố gắng lật người, cảm thấy cô đi vào, liền ngẩng đầu lên nhìn cô, bên tai cô dường như vẫn còn nghe thấy tiếng cười khanh khác của con. Tả Á không nhịn được mà bước lên phía trước, đi tới bên chiếc nôi, đưa tay ra ôm lấy con, nhưng lại chợt phát hiện ra, chiếc nôi hoàn toàn trống rỗng, con cô không nằm ở đây. Hai cánh tay Tả Á ôm thật chặt lấy mình, trong ngực trống không, không còn thân thể nhỏ bé để cho cô ôm vào trong ngực để thương yêu nữa rồi.

Kiều Trạch đi tới ôm lấy Tả Á, để cho cô tựa vào trong ngực của mình. Anh nhìn xunng, nhìn mọi thứ trong căn nhà, đây chính là nơi Tả Á và con anh từng sống, nơi này có hồi ức của Tả Á và con anh, còn có đồ con anh đã từng dùng. Thấy cảnh động tình, chính là như thế này, trái tim vốn luôn lãnh đạm của Kiều Trạch giờ khắc này cũng bị bi thương và tiếc nuối bao phủ.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, không gian an tĩnh chỉ có tiếng khóc nghẹn ngào của Tả Á, còn có nỗi đau không tiếng động của Kiều Trạch. Một lúc sau, Tả Á mới khống chế được tâm tình của mình, lau sạch nước mắt rồi đi thu dọn đồ đạc. Nhưng dọn dẹp tới dọn dẹp lui, những đồ Tả Á thu dọn đều chỉ là của con, có quần áo nhỏ, có bình sữa, rồi đồ chơi, cùng với mấy tờ giấy chứng sinh.

Kiều Trạch nhìn Tả Á thu dọn mấy thứ đồ đạc không cần thiết kia, nhịn không được muốn ngăn cô lại, nhưng cuối cùng vẫn không nhẫn tâm, mặc cho cô lấy những thứ đó bỏ vào rương hành lý mang đi.

“Xong chưa?” Kiều Trạch nhìn dáng vẻ đờ đẫn lôi rương hành lí của Tả Á, lòng cũng cảm thấy buồn bã.

Tả Á do dự gật đầu, tầm mắt không nhịn được nhìn mọi thứ xung quanh trong phòng, không

đành lòng, lại khổ sở. Kiều Trạch nhận lấy hành lý trong tay cô, một tay kéo rương một tay ôm bả vai cô: "Đi thôi!"

Hai người ôm nhau đi ra ngoài, giao lại chìa khóa cho chủ thuê nhà, rồi mới rời đi, rời đi khỏi nơi đau lòng này, về nhà, trở lại bên cạnh người thân, tiếp tục tìm kiếm tung tích của con, tìm kiếm hi vọng.

Đêm xuống Tả Á và Kiều Trạch mới về đến thành phố A, người trong nhà cũng đều đã biết bọn họ trở về, với lại sau khi Kiều Trạch tìm được Tả Á cũng đã báo bình an cho bọn họ rồi, trước khi trở về cũng báo cho người thân hay, cho nên bọn họ đều đến chờ hai người về nhà.

Tả Á và Kiều Trạch về ngôi nhà sau khi bọn họ tái hôn, khi vừa bước chân vào cửa nhà kia, nghênh đón Tả Á chính là cái ôm ấm áp của mẹ và chị gái, vẻ mặt của ba, ông nội, dượng Kiều đều là vui mừng đứng bên cạnh cô. Mẹ khóc, xúc động nói: "Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi, ở bên ngoài chắc đã chịu khổ rồi, về sau con đừng bao giờ đi ra ngoài nữa, phải ngoan ngoãn ở nhà, cùng Kiều Trạch yên ổn sống qua ngày, mọi chuyện đều đã qua rồi, đều đã qua rồi….."

"Mẹ…..Chị…..!" Đáy lòng Tả Á tê tái, hốc mắt cũng đỏ lên, ôm chặt lấy mẹ, "Con xin lỗi, con đã khiến cho phải mọi người lo lắng, về sau, con sẽ không tùy hứng nữa, sẽ không rời xa mọi người."

"Được rồi, được rồi, không đi là tốt nhất. Con ở bên ngoài khiến cho mọi người đều lo lắng, về là tốt, về là tốt."

Tả Á buông mẹ ra, nhìn những người thân nhất bên cạnh, hô lên: "Ông nội, dượng Kiều, ba….."

"Dọc đường đi có mệt không? Mau đi tắm đi còn ăn cơm, mẹ con làm món ăn con thích ăn nhất đấy." Tả Quốc Cường vui mừng, cắt đứt tiếng khóc sướt mướt của ba người phụ nữ.

Gia đình, cảm nhận được sự ấm áp, an tâm, cảm nhận được người thân quan tâm, khiến lòng Tả Á đang rét lạnh liền ấm áp lên, những lo lắng, đau buồn vì mất con cũng tạm thời giảm bớt một chút. Lúc ăn cơm tất cả mọi người đều an ủi cô, không để cho cô mất đi lòng tin.

Người trong nhà, dựa vào Kiều Trạch, mà đều biết được những chuyện mà tả Á đã phải trải qua, nhưng lại không ai biết chuyện Tả Á bị giam trong bệnh viện tâm thần, họ chỉ biết chuyện đứa bé bị bắt cóc thôi rồi, Tả Á gặp phải một chút chuyện phiền toái, có điều chuyện phiền toái đó đã giải quyết xong, nghiêm trọng chỉ có chuyện con cô bị mất tích thôi.

Những người ngồi đây đều là người thân của con cô, nhắc tới đứa bé, tâm tình của mọi người khó tránh khỏi trầm xuống, đau thương. Mà Tả Á lại càng thêm đau long, vài lần đỏ vành mắt, một miếng cơm cũng nuốt không trôi.

Sau bữa cơm tối mọi người cũng giải tán để cho Tả Á và Kiều Trạch nghỉ ngơi sớm một

chút. Người rời đi cuối cùng là Điền Văn Lệ và Kiều Vân, tình cảm của Kiều Vân đối với Kiều Trạch, là tâm tình của người làm ba. Khi ba mẹ già mất đi, Kiều Trạch vẫn chỉ là đứa bé, cách Kiều Vân đến gần hai mươi tuổi.

Khi Kiều Trạch mười mấy tuổi ba mẹ đều đã qua đời, Kiều Vân gánh vác trách nhiệm làm ba. Hôm nay Kiều Vân năm mươi tuổi rồi, mà Kiều Trạch cũng ba mươi có lẻ. Kiều Vân vẫn mong đợi Kiều Trạch có một đứa con, tâm tình này có mong ngóng sốt sắng được bồng cháu cùng chờ đợi. Đứa nhỏ này cuối cùng cũng đã đến rồi, nhưng lại xảy ra chuyện như vậy, trong cũng vì không biết tung tích đứa bé mà lo lắng, sốt ruột.

Tiễn bước người nhà, Kiều Trạch đi vào phòng đọc sách, còn Tả Á thì đi đến phòng cất quần áo. Nơi đó có rương hành lý của cô. Rương hành lý nào của cô là do ngày đó, khi đứa bé vừa bị bắt cóc, cô vội vã trở về thành phố A, nên chỉ quơ vội.

Cô ngây người ngồi xuống đất, nhìn chằm chằm rương đồ, do dự một hồi, cuối cùng quyết định vẫn mở ra, bên trong chỉ cso vài bộ quần áo để thay, cô treo từng cái vào trong tủ quần áo.

Dưới đáy rương là một tập ảnh, Tả Á do dự đưa tay cầm lên, nâng niu trong lòng bàn tay, đặt lên vị trí tim mình, vẻ mặt đau đớn, bước chân có chút chần chờ đi vào phòng ngủ.

Cô chỉ bật một ngọn đèn nhỏ, mở tập ảnh ra, bên trong đều là hình cô và con. Tả Á nhìn con cô trong hình, trái tim đau đớn, con à, con đang ở đâu, có biết mẹ đang nhớ tới con, lo lắng cho con không?

Ngón tay Tả Á vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của đứa nhỏ trong hình, nước mắt lại tràn mi, trong lúc cô đang đau xót nhìn hình con, cửa phòng đột nhiên bật mở, Tả Á theo bản năng nhét tập ảnh xuống dưới gối đầu.

Con người đen của Kiều Trạch nhìn Tả Á, nhìn ánh lệ lóe lên trong mắt cô, cô lại nhớ đến con, lại khóc nữa rồi. Anh đi tới, nằm xuống bên cạnh cô, đưa tay lau nước mắt cho cô: "Nhớ con sao?"

Nước mắt Tả Á rốt cuộc cũng không kìm nén được nữa mà chảy xuống, nghẹn ngào nói: "Kiều Trạch…..Em…..Em đã hơn hai tháng không được ôm con rồi…..Đã hơn hai tháng…..Em rất nhớ con, muốn ôm con, muốn nhìn thấy con….."

Con ngươi đen sắc bén của Kiều Trạch nhìn Tả Á, nghiêm túc nói: "Tả Á, chuyện chúng ta có thể làm chính là cố gắng hết sức đi tìm con của chúng ta, nhưng em nhất định cũng phải đối mặt với hai tình huống có thể xảy ra, một là, tìm được đứa bé, tất cả đều vui vẻ; hai là, không tìm được, chúng ta…..chúng ta sẽ mất con. Nhưng dù kết quả có như thế nào, em nhất định phải dũng cảm đối mặt, cho dù em có đau lòng, có khổ sở thế nào đi nữa cũng không thể nào thay đổi được sự thật, cho nên, việc em nên làm bây giờ chính là thoát ra khỏi bi thương, không nên làm cho những người thân của em phải lo lắng, hiểu không?"

Tả Á chỉ cúi đầu khóc, những điều Kiều Trạch nói là đều sự thật, nhưng mà, muốn để có thể đối mặt với sự thật tàn khốc này thật sự rất khó khăn. Kiều Trạch đưa tay lau nước mắt trên mặt Tả Á: "Được rồi, mau ngủ thôi."

Anh vẫn nắm tay cô như cũ, tắt đèn trên đầu giường đi, căn phòng trở nên tối om, hai người không hề lên tiếng, nhưng lại cùng nghĩ đến một người, đó chính là đứa con. Không biết phải mất bao lâu mới ngủ thiếp đi.

Kiều Trạch luôn ngủ rất tỉnh, trong giấc mộng anh nghe thấy có thứ gì đó 'bộp' một tiếng rơi xuống đất, anh giật mình tỉnh giấc, vươn tay bật ngọn đèn nhỏ phía đầu giường, thấy Tả Á vẫn còn ngủ say, anh chống nửa thân mình dậy, trườn qua người cô, nhìn thấy có một quyển album ảnh rơi xuống cạnh giường. Anh vươn cánh tay nhặt lên, cũng nhớ tới cảnh Tả Á vội vàng giấu đồ gì đó khi anh bước vào.

Anh nghi hoặc mở tập ảnh ra, phát hiện bên trong đều là hình của con anh, có cười, có khóc, có làm xấu, có rất nhiều hình chụp cùng Tả Á, hình ảnh mẹ con ấm áp, khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương tròn phúng phính của đứa nhỏ làm cho người ta muốn ôm vào trong ngực thương yêu.

Trái tim Kiều Trạch nảy lên một nhịp, cũng cảm thấy nhói đau, lòng trở nên kích động. Đây chính là con trai của anh ư? Con trai của anh và Tả Á trông như thế này ư? Anh chưa từng nhìn thấy con, cho nên chưa có cảm giác nhớ nhung, bởi vì anh không biết hình dạng của con như thế nào, vì không biết cho nên chỉ tưởng tượng ra một bóng dáng mơ hồ, cũng không thấu được nỗi đau của Tả Á.

Nhưng mà, giờ phút này, khi anh nhìn thấy hình của con anh mới cảm nhận được đầy đủ, nỗi đau xót tràn ngập trong tim, cùng nỗi nhớ nhung khắc khoải. Trong đầu anh hình ảnh của con hiện nên thật rõ nét, không còn là hình dáng mơ hồ nữa.

Tả Á không muốn cho anh nhìn thấy tập ảnh này, chắc cũng bởi vì sợ anh sẽ càng thêm khổ sở, trong lòng Kiều Trạch đau nhói từng cơn, lồng ngực nghẹn ứ đến không thở nổi. Anh tham lam nhìn hình con, muốn ghi nhớ từng hành động, từng nét mặt của con in sâu trong đầu, ghi ở trong lòng. Hốc mắt chẳng biết đã ướt từ khi nào, Kiều Trạch không chịu được giơ tay đè mí mắt mình xuống, buông tay để tập ảnh vào lại dưới gối Tả Á, lại phát hiện ra Tả Á đang nằm đó nhìn anh.

Kiều Trạch và Tả Á đều không cố ngủ nữa, bởi vì ai cũng không ngủ được. Kiều Trạch nửa tựa lên đầu giường, Tả Á theo thói quen rúc vào trong ngực anh, gối lên cánh tay của anh. Trong tay của cô cầm tập ảnh của con, lật từng trang cho Kiều Trạch xem, chia sẻ với Kiều Trạch từng giai đoạn lớn dần của con.

Có lẽ nói ra thì nỗi nhớ nhung cùng đau xót sẽ ít hơn so với cứ giấu kín trong lòng để nó từ từ chất đống. từ từ mục nát .

Sau hai ngày nghỉ ngơi, Kiều Trạch lại đến công ty làm việc như bình thường, Điền Văn

Lệ nghĩ tới tâm tình Tả Á không tốt, muốn anh đi về nhiều hơn, không nên để một mình cô ở trong nhà, cho nên nói Kiều Trạch sau khi tan ca thì đưa Tả Á tới nhà bà ăn cơm tối.

Sau khi ăn xong, Kiều Trạch bồi Kiều Vân đánh cờ, còn Tả Á thì ngồi xem ti vi với mẹ. Gần đây mẹ cô rất si mê phim thần tượng, ham thích không thôi, lôi kéo Tả Á cùng xem. Tả Á cùng Điền Văn Lệ rúc vào trên ghế sofa ngồi xem, thỉnh thoảng bàn luận mấy câu về tình tiết trong phim. Ở trước mặt mẹ, cô vẫn là đứa trẻ không lớn.

Đúng lúc này trên TV chiếu đến một bà mẹ độc thân, đứa bé bị người ba không chịu trách nhiệm đoạt đi, bà mẹ độc thân mất đi đứa bé đau lòng khóc nức nở.

Đến chỗ đau lòng đó Tả Á không nhịn được mà rơi lệ, nhớ tới đứa con của mình, lòng lại thêm buồn bã. Điền Văn Lệ thấy được cảm xúc của Tả Á, bà thở dài, an ủi: "Tiểu Á, mẹ biết trong lòng con khổ sở, đứa bé là con của con, cũng là cháu ngoại của mẹ, trong lòng mẹ cũng không cảm thấy dễ chịu hơn. Có điều có tìm được đứa nhỏ hay không, tương lai gặp phải kết quả như thế nào, con đều phải đối mặt.

Nhân lúc còn trẻ sinh thêm một đứa nữa, như vậy con cũng không đến nỗi sa sút khó chịu như bây giờ. Mẹ nhìn ra được, đứa nhỏ Kiều Trạch này đối với con rất quan tâm lo lắng, yêu thương con đến tận xương tủy, con cũng đừng nên tùy hứng nữa, nếu đã tái hôn rồi, thì hãy sống cho thật tốt, đừng làm tổn thương trái tim của nó nữa, cũng đừng khiến lòng mình thêm chồng chất vết thương."

Suy nghĩ trong đầu Tả Á trở nên mờ mịt, lầm bầm hỏi: "Mẹ, những năm này có phải con đã làm sai chuyện gì hay không? Vì theo đuổi tình yêu, con bất chấp tất cả, những năm này giống như chỉ vì tình yêu mà sống vậy, nhưng cuối cùng lại vẫn chỉ là công dã tràng. Tình yêu rốt cuộc là cái gì, ở nơi nào, con thậm chí bắt không được, sờ không tới…..Con vét sạch tình yêu trong lòng ra, mang tất cả yêu thương, không chút giữ lại giao hết cho Chung Dương, nhưng vẫn oán hận Kiều Trạch. Con chỉ muốn một lòng một dạ yêu một người, nắm tay người đó đến già, cho nên con bỏ rơi Kiều Trạch ở ngoài lòng mình, anh đối tốt với con, con không cần, cũng không muốn thiếu nợ anh ấy, bởi vì con hiểu rõ, lòng của con không thể chia thành hai, một nửa cho Chung Dương, một nửa cho Kiều Trạch được.

Nhưng mà, con càng không muốn thiếu nợ Kiều Trạch, lại càng thiếu nhiều. Hiện tại con và Kiều Trạch đã tái hôn rồi, là con chủ độngyêu cầu, động cơ của con không trong sạch, con chỉ là vì muốn cứu con mình, bây giờ…..con và Kiều Trạch sống chung với nhau, con không biết có thể cho anh ấy cái gì, mẹ, con ở lại bên cạnh anh ấy như vậy, có phải không công bằng đối với anh hay không?"

Điền Văn Lệ thở dài nói: "Mỗi người đều sẽ trải qua yêu đương, rồi kết hôn. Theo đuổi tình yêu không có lỗi, chỉ là, hôn nhân không đơn thuần chỉ có tình yêu mới có thể duy trì, hôn nhân là phải trung thành với nhau, phải có trách nhiệm, thông cảm cho nhau, thích ứng với nhau. Lúc trước mẹ kết hôn với ba con cũng đâu phải không vì tình yêu đâu, nhưng cuối cùng vẫn rơi vào kết cục ly hôn….."

“Mẹ và ba rất yêu nhau sao?”

Tâm tư Điền Văn Lệ cũng sa vào trong ký ức, thì thào nói: “Ban đầu ông bà ngoại con cũng không đồng ý cho mẹ và ba con sống bên nhau. Ông nội con tham gia quân ngũ, quanh năm không ở nhà, bà nội con đã sớm qua đời, ba con ở nhờ nhà thân thích, tính tình không tốt, cũng không ngoan ngoãn học hành, không có ai quản được, khi ông nội con về nhà đã dùng roi mây đánh ba con, nhưng ông ấy đều không nghe, vẫn không chịu đọc sách cũng không chịu làm gì tử tế.

Ông bà ngoại con không đồng ý, bởi vì lúc ấy ba con chỉ là kẻ vô tích sự, không học vấn không nghề nghiệp. Lúc ấy ba con trong cơn tức giận định rời khỏi quê hương đi tung hoành thiên hạ. Ngày ông ấy đi, mẹ nhớ là vào một buổi sáng, mẹ đi tiễn ông ấy, ông ấy bảo mẹ chờ ông ấy trở lại, nhưng mà, mẹ không chịu chờ đợi, mà lựa chọn theo đuổi, đi theo ông ấy, rời khỏi nhà, rời xa ba mẹ, ông ngoại con tức giận đến mức muốn đoạn tuyệt quan hệ với mẹ, không nhận mẹ nữa.

Mẹ đi theo ba con lang bạt khắp nơi, những ngày ấy khổ như vậy nhưng lại rất vui vẻ. Sau đó ông ấy thành công, áo gấm về nhà, về đây phát triển công ty, cũng rất thành công, nhưng giữa ba và mẹ lại dần mất đi sự vui vẻ, cuối cùng…..lại là không thể tiếp tục duy trì hôn nhân…..”

Tả Á không dám tin nhìn Điền Văn Lệ, thì ra mẹ và ba cô đã từng yêu nhau như vậy, thảo nào từ nhỏ cô chưa từng nhìn thấy ông ngoại, hóa ra là ông đã đoạn tuyệt quan hệ với mẹ, đó là tình yêu thế nào, mới có thể khiến cho mẹ có dũng khí lớn như vậy, bất chấp tất cả bỏ đi cùng ba.

Cùng lúc đó một cảm giác đau đớn khổ sợ dâng lên trong lòng Tả Á, vì phần tình cảm và cuộc hôn nhân đã qua của mẹ mình. Thì ra là yêu nhau không nhất định là phải ở bên nhau, sống với nhau cũng không nhất định là phải yêu nhau. Thì ra có rất nhiều chuyện đều là bất đắc dĩ. Không phải tất cả tình yêu cũng sẽ lâu dài nở hoa kết trái, nhưng mà, ít nhất trên đường đời bản thân mỗi người đều đã từng trải qua tình yêu.

Lúc có thì phải biết quý trọng, nắm thật chặt, bởi vì khi mất đi có hối hận cũng không kịp nữa rồi, tình yêu là như thế, đời người cũng như thế.

Điền Văn Lệ nhìn vẻ mặt trầm tư suy nghĩ của Tả Á, vỗ vỗ tay cô, nói: “Đừng suy nghĩ nhiều nữa, cuộc sống hiện tại của mẹ rất tốt, dượng Kiều của con là một người đàn ông tốt, hiện tại mẹ rất hạnh phúc, mẹ nói những chuyện này không phải là muốn khiến cho con thất vọng đối với tình yêu, mà là muốn nói cho con biết, tình yêu không có đúng sai, cũng không có công bằng hay không, chỉ là người nào yêu người nào nhiều hơn thôi. Hiện tại con là người kết hôn, mẹ hi vọng con có thể thử tiếp nhận Kiều Trạch, thử tiếp nhận cuộc hôn nhân này, hai người tin tưởng lẫn nhau, trung thành với nhau, chăm sóc cho nhau, cùng nhau chung sống suốt đời.

Hiện giờ mẹ không còn phải lo lắng cho chị con nữa, chỉ có con…..Mẹ mong con có thể an định lại, sống cuộc sống thật hạnh phúc, đừng tiếp tục khiến bản thân mình bị mẻ đầu chảy máu nữa.”

Tả Á ôm lấy mẹ, trong lòng đau xót, đau lòng cho mẹ mình, ngày trước nhất định mẹ cô đã bị ba làm tổn thương rất nhiều, mẹ có thai, ba lại chung sống với người phụ nữ khác, mẹ làm sao sống được cho đến tận bây giờ, đoạn ngày tháng kia nhất định là như sống trong địa ngục. Tả Á đau lòng nói: “Mẹ, chuyện không vui đã qua thì quên hết đi, đừng nhớ lại nữa, được không?”

Điền Văn Lệ lại nói: “Mẹ bằng này tuổi rồi, mẹ biết phải làm thế nào mà. Chuyện của đứa nhỏ, con cũng phải thật bình tĩnh, dù là tốt hay xấu cũng phải đối mặt…..”

Tả Á hiểu lời của mẹ, kết quả đi tìm con đơn giản là có hai, một là tìm được đứa nhỏ, tất cả đều vui vẻ, cái còn lại chính là mất con, không còn được gặp lại nó nữa. Nghĩ đến kết cục thứ hai, trái tim Tả Á lại co rút kịch liệt.

“Mẹ, con sẽ kiên cường.” Cô nhất định sẽ sống thật tốt.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, chuyện tìm kiếm đứa nhỏ, một giây một phút cũng không hề buông lơi, Cục Công An đang truy tìm, Kiều Trạch cũng thầm sai người tìm kiếm, cũng là để có thể bắt được người bí ẩn đứng phía sau kia, nhưng mà, tạm thời vẫn chưa có kết quả.

Mà Tả Á cũng đã tìm được một công việc mới, làm tình nguyện trong một cô nhi viện, chăm sóc cho những đứa bé cần sự chăm sóc. Mỗi nhìn khuôn mặt tươi cười dễ thương của những người bạn nhỏ, nghe bọn chúng gọi cô là mẹ Tả Á, lòng của cô cảm thấy rất xúc động, cũng được an ủi rất nhiều. Mà Kiều Trạch phát hiện từ khi Tả Á kể đi tình nguyện trong cô nhi viện, tâm tình cô không còn sa sút nữa, dồn toàn bộ tâm trí cho bọn nhỏ, giúp đỡ chúng, chăm sóc chúng.

Quan hệ của anh và Tả Á cũng vẫn duy trì ổn định như vậy, cô không còn chống đối anh nữa, không còn chĩa mũi nhọn vào anh nữa, quan tâm đến sinh hoạt hàng ngày của anh, lệ thuộc vào anh, tin tưởng anh, chăm sóc anh. Một tháng trở lại đây, biểu hiện của cô chính là một hình mẫu người vợ tốt.

Kiều Trạch tới đón Tả Á về nhà, đây là anh lần đầu tiên tới đón cô, anh đứng ở cửa cô nhi viện, bóng dáng cao lớn rắn rỏi, gương mặt góc cạnh lạnh lùng, nhưng lại đặc biệt thu hút sự chú ý của người khác.

Anh nhìn thấy Tả Á cùng một người phụ nữ xấp xỉ bằng tuổi đi ra, còn có mấy đứa nhỏ đi theo bên cạnh, dường như đang đưa họ ra ngoài. Mà Tả Á từ xa đã thấy Kiều Trạch, có chút kinh ngạc, Kiều Trạch đến đón cô sao? Bởi vì trước kia cô rất ghét anh can thiệp vào tất cả mọi chuyện của cô, thậm chí đã từng cự tuyệt việc anh đưa đón cô đi làm, cho nên tái hôn lâu như vậy, Kiều Trạch chưa hề tới đón cô lần nào.

“Oa, chú đó thật là đẹp trai!”

“Mặt của chú đó thật là dọa người a, giống như khối băng vậy.”

“Cô bé ngốc, như thế gọi là lạnh lung, hiểu chưa?”

Mấy người bạn nhỏ vừa cãi cọ, vừa theo Tả Á đi ra ngoài, mấy bóng dáng nho nhỏ đều ngước đầu lên nhìn, bởi Kiều Trạch rất cao.

Mà Tả Á nghe được mấy lời tranh cãi của bọn trẻ, nhịn không được mà nở nụ cười, lời nói của bọn nhỏ luôn làm cho người ta khó lòng phòng bị, nhìn người nhỏ bé thế thôi, những lời nói ra so với người lớn còn lớn hơn.

Đám người Tả Á đi ra đến ngoài thì dừng lại, cô đứng đối diện với Kiều Trạch, cười nói: “Chú này, trông chú nghiêm túc quá đấy, chú sẽ dọa bọn trẻ hoảng sợ đó.”

Cô gái đi ra cùng Tả Á khẽ đẩy Tả Á: “Tiểu Á, người này là ai, sao không giới thiệu cho mọi người biết đi?”

Một cô bé bốn năm tuổi, níu lấy vạt áo Tả Á hỏi: “Phải ha, mẹ Tả Á, chú kì quái này là bạn của mẹ ạ?”

Da mặt Kiều Trạch nhẹ giật mấy cái, anh sao lại trở thành chú kì quái rồi?

Tả Á nén cười, khoác cánh tay Kiều Trạch, dõng dạc giới thiệu: “Chú kì quái này chính là ông xã của mẹ Tả Á. Nào, mau đến đây chào hỏi đi.”

Mấy người bạn nhỏ rất nghe lời, cũng rất nể tình, cùng nhau khom lưng chào: “Chào bố Tả!”

Trong lòng Kiều Trạch đang vui mừng, bởi vì đây lần đầu tiên Tả Á thản nhiên giới thiệu với người khác anh là ông xã của cô như vậy, ngày trước cô đều không muốn thừa nhận, nhưng mà, một tiếng ‘bố Tả’ này lại khiến anh đen mặt.

Tư tưởng trẻ nhỏ đều là kỳ quái như vậy à?

Phốc!

Cô gái cùng đi ra với Tả Á không nhịn được cười phun.

Tả Á chết nghẹn không dám cười, chỉ len lén đi nhìn nét mặt của Kiều Trạch, đen như đáy nồi vậy, chỉ thấy anh khom lưng, tròng mắt đen lạnh lùng cố gắng biểu hiện thật ôn hòa, nhìn đám nhóc kia, nói: “Chú tên là Kiều Trạch!”

Một đứa bé trai thắc mắc: “Vậy chúng mình nên gọi chú là dượng Kiều, hay là bố Tả đây?”

Cô bé kia lại nói: “Tớ thấy gọi là chú Quái nghe hay hơn, như vậy cũng sẽ không bị hiểu

lầm.”

Tả Á cũng nhịn không được nữa ôm bụng cười, cười đến mức chảy cả nước mắt, vẻ mặt Kiều Trạch bất đắc dĩ, nói xin lỗi với đồng nghiệp của Tả Á, sau đó chào đám nhóc đang nhìn mình, rồi nhanh chóng kéo Tả Á rời đi. Tuy nhiên lại nghe được tiếng nói của cô bé vừa rồi vang lên phía sau: “Chú Quái, ngày mai phải đem mẹ Tả Á trả cho chúng con nha, nếu không, con sẽ nói cho tất cả bạn nhỏ, gọi chú là chú Quái!”

Kiều Trạch lên xe không nói một lời khởi động xe rời đi, sau khi về đến nhà, hai người xuống xe, Kiều Trạch đi ở phía trước, Tả Á đi phía sau một chút, nhìn bóng dáng cao lớn của Kiều Trạch, nhớ tới sắc mặt hết trắng lại đen của anh lúc bị kêu là chú Quái, Tả Á không nhịn được lại cười ra tiếng, cười đến gập cả người lại.

Kiều Trạch biết Tả Á cười cái gì, không quay đầu lại, cũng không thèm để ý tới cô. Tả Á đang đắc ý cười, lại đột nhiên hô ‘ai nha’ một tiếng, Kiều Trạch vội quay đầu nhìn lại, thấy gót giày Tả Á vừa vặn nhét vào trong lỗ tròn nhỏ của nắp cống thoát nước.

“Có bị thương không?” Kiều Trạch khom lưng ngồi xổm người xuống, nâng cô dậy, để cho cô ngồi ở trên đùi anh, xem chân của cô, “Đau không?”

“Không có việc gì, không đau.” Vẻ mặt Tả Á ảo não, lần này giễu cợt người gặp phải báo ứng, gót giày cũng méo sẹo rồi.

Kiều Trạch nhìn chân Tả Á không có gì khác thường, mới yên lòng, mặt lạnh, hỏi: “Có gì mà cười như vậy hả?”

Tả Á nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Kiều Trạch, trong đầu lại hiện lên bộ dạng quẫn bách của anh khi bị kêu là Chú Quái, lại không có lương tâm cười rộ lên, Kiều Trạch xấu hổ đưa tay nâng khuôn mặt cười đến sắp rút gân của Tả Á, môi mỏng hung hăng hôn môi của Tả Á, ở trên làn môi cô trừng phạt uy hiếp nói: “Còn cười!”

Chương 38: Tình địch gặp nhau

Sự uy hiếp của Kiều Trạch tương đối hữu hiệu, Tả Á không cười nổi nữa rồi, trên môi thấy tê tê, còn có tư vị riêng của Kiều Trạch, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng lên giống như ráng chiều. Đây là đang ở bên ngoài đó, vậy mà Kiều Trạch lại vẫn bình thản tự nhiên như vậy, mặt không đỏ hơi thở không gấp. Nhưng mà anh cũng tiếp tục bieuer hiện sự ham thích trước mặt nhiều người nữa, đỡ Tả Á đứng lên.

Gót giày Tả Á rớt ra, không cách nào tiếp tục đi giày được nữa, cũng không thể đi chân không được. Biện pháp cũ, Kiều Trạch không nói hai lời, vươn hai cánh tay mạnh mẽ có lực ra bế ngang người Tả Á, động tác thuần thục làm liền một mạch, nhẹ nhàng ôm Tả Á đi vào trong nhà.

Đi tới cửa thang máy còn không có ý tứ để Tả Á xuống, Tả Á đành phải đưa tay ra nhấn nút cái nút thang máy. Về đến nhà Tả Á đi dép vào, cởi áo khoác treo lên trên kệ, đang định đi chuẩn bị cơm tối, eo lại bị Kiều Trạch ôm chặt lấy, thân thể cũng bị anh quay lại đối mặt với anh.

Tả Á thậm chí còn chưa kịp phản ứng gì, nụ hôn của Kiều Trạch đã như sóng to gió lớn nhào tới, hơi thở ngang ngược cường thế giống như muốn cắn nuốt cô, trong đầu Tả Á trở nên trống không, bị hôn đến không biết làm sao, hô hấp cũng ngừng.

"Tả Á!" Anh trầm thấp nhỏ giọng nỉ non tên của cô, tựa như gọi lại tựa như đang quyến rũ cô.

Tả Á không trả lời, cô cảm thấy loại cảm giác bị cắn nuốt này, nhịn không được muốn chạy trốn, nhưng thân thể của cô bị anh gắt gao giam cầm vào trong ngực, xoay người vài lần, cô đã bị áp vào tường.

Lưng dựa vào bức tường lạnh lẽo phía sau, lạnh như vậy, làm cho cái đầu trống rỗng của cô lấy lại chút tỉnh táo, hai tay chống lên lồng ngực của anh theo bản năng khước từ, lại bị anh ôm chặt hơn. Nhưng mà, ngực của anh, nụ hôn của anh lại nóng như vậy, hừng hực như vậy, khiến suy nghĩ của cô cũng bị thiêu đốt. Thân thể của cô lúc lạnh lúc nóng, giống như xuyên qua giữa sông băng biển lửa.

Nóng, Kiều Trạch đốt lên ngọn lửa kích tình, một đường tràn ra, từ phòng khách vào đến phòng ngủ, quần áo trên người Tả Á dưới tay Kiều Trạch mà từng thứ một rơi xuống, bị ném đầy trên mặt đất.

Thân thể mềm mại của Tả Á bị Kiều Trạch đặt ở trên giường hai người, anh cũng theo đó mà đè ép lên, hôn lấy thân thể của cô…..Không thể kiềm được nữa, tay Kiều Trạch ôm lấy eo của của Tả Á, thắt lưng nhấn xuống, đem lửa nóng từ từ đưa vào, từng chút lấp đầy thân thể

Tả Á.

Đã hai tháng anh không được yêu cô như vậy rồi, trước bởi vì chuyện của bảo bảo, còn có chuyện Tả Á đang bị tổn thương, cho nên cả hai người đều không có tâm tư suy nghĩ đến những chuyện này, cho dù lúc Kiều Trạch ôm thân thể đang ngủ của Tả Á mà nổi lên phản ứng, anh cũng sẽ cố đè nén.

Nhưng một nụ hôn đã kích thích khát vọng trong cơ thể Kiều Trạch, chỉ một giây những thứ anh cố đè nén đều xông ra hết, yêu một lần làm sao đủ. Kiều Trạch như muốn bù lại toàn bộ thiếu nợ của hai tháng này, cuối cùng Tả Á cũng không chịu được giày vò nữa kêu đau, anh mới ngừng lại, tạm bỏ qua cho cô.

Lúc này trời cũng đã khuya lắm rồi, giờ cơm tối cũng đã qua, Tả Á đừng nói đến chuyện dậy nấu cơm, chỉ sợ ngay cả hơi sức để ăn cơm cũng không có, thân thể mệt rã rời, mí mắt nặng trĩu không mở ra được, chỉ muốn ngủ. Cô mệt mỏi vô cùng, mơ mơ màng màng mặc cho Kiều Trạch ôm cô đi tắm, cũng mặc cho Kiều Trạch đặt cô trở về trên giường, cô tiếp tục đi gặp Chu Công.

Tả Á không biết mình đã ngủ bao lâu, cũng không biết là mấy giờ rồi, chỉ cảm thấy có chút đói bụng, dạ dày vì đói mà khó chịu, mắt cô cũng không mở, mơ mơ màng màng lầm bầm: "Kiều Trạch, em đói quá….."

"Đói bụng thì dậy ăn đi." Lúc này Kiều Trạch không ngủ, nghe thấy tiếng nói của Tả Á bàn tay anh ấm áp liền rơi xuống eo cô, âm thanh trầm thấp trong buổi tối yên tĩnh đặc biệt rõ ràng, anh vòng tay định đỡ cô dậy, đưa cô ra ngoài ăn cơm.

"Em mệt…..Em muốn đi ngủ….." Tả Á muốn đứng dậy ăn cơm, nhưng cả người lại không có chút sức lực nào, vừa đói, vừa mệt, cô giùng giằng mãi giữa ăn cơm và đi ngủ, thân thể cũng mềm nhũn ở trong ngực Kiều Trạch, còn buồn ngủ đến không mở mắt nổi, đôi mắt to xinh đẹp hơi hé, bộ dạng mơ màng vô cùng đáng yêu.

Đúng, đáng yêu, hai chữ này dùng để hình dung một người phụ nữ hai mươi sáu tuổi đã sinh con mà nói dường như có chút không thích hợp, nhưng mà, Tả Á có đôi lúc lại có dáng vẻ này, trong lúc lơ đãng sẽ vô tình bộc lộ ra, như một đứa trẻ vậy.

Kiều Trạch bất đắc dĩ đành phải để Tả Á nằm xuống ngủ tiếp, còn anh thì đi ra phòng bếp, lấy nồi nấu cháo, làm hai món ăn. Lúc này đã là mười một giờ đêm rồi, Kiều Trạch đi vào phòng ngủ thấy Tả Á vẫn còn đang ngủ, nhưng ngủ không yên chút nào.

Chăn đã bị cô đạp rơi từ lúc nào, áo ngủ anh mặc cho cô sau khi tắm xong từ trên bả vai trượt xuống, lộ ra một mảnh trắng như tuyết trước ngực, Kiều Trạch chỉ cảm thấy cổ họng căng lên, nơi nào đó lại có phản ứng.

Dục vọng lại bị thích thích, có chút không thể kiềm chế được rồi. Anh đi tới, đưa tay vỗ vỗ mặt của cô, trầm giọng nói: "Dậy ăn cơm rồi ngủ tiếp."

Tả Á nửa mê nửa tỉnh lắc đầu, không muốn ngồi dậy, nhưng dạ dày còn đói kêu lên òng ọc, Kiều Trạch nhìn bộ dạng lười biếng của cô, lại nhìn mảnh tuyết trắng đang lộ ra bên ngoài, giống như một lời mời gọi trong im lặng, anh vốn định hôn cô, nhưng cuối cùng lại cúi đầu cắn một cái lên nơi mềm mại của cô, sợ không quản được chính mình lại muốn cô tiếp.

Mà Tả Á bị đau, liền hô lên một tiếng, hoàn toàn tỉnh lại, cúi đầu nhìn thấy trên người lưu lại dấu răng của Kiều Trạch, cô không khỏi đỏ bừng cả mặt, vội vàng kéo áo lại, cau mày nói: "Anh…..Anh sao lại cắn người….."

"Không phải em đói bụng à, dậy ăn cơm!" Kiều Trạch mặt lạnh nghiêm trang nói xong xoay người đi ra khỏi phòng ngủ, Tả Á cũng ngoan ngoãn xuống giường, làm chuyện xấu, còn bày đặt nghiêm trang, lạnh mặt như vậy, giống như người làm chuyện xấu chính là cô chứ không phải anh vậy. Tả Á không nhịn được mà hướng về phía bóng lưng của Kiều Trạch oán thầm: "Sói đuôi dài, ngụy quân tử, tiểu nhân, đánh lén…..Không đúng, là cắn trộm nơi đó của cô….."

Kiều Trạch đột nhiên dừng bước xoay người lại, mà Tả Á bởi vì oán thầm quá chăm chú không chút để ý nên đụng vào trong ngực Kiều Trạch, đây có tính là ôm ấp yêu thương hay không.

Kiều Trạch nhìn bộ dạng mê hoặc này của Tả Á, nhịn không được đưa tay vò đầu của cô trừng phạt, con ngươi lành lạnh nhìn cô, lạnh giọng dạy dỗ: "Thói quen oán thầm vẫn không đổi!"

Anh làm sao biết cô vừa oán thầm? Tả Á sững sờ tại chỗ, mặc cho Kiều Trạch vò tóc cô thành ổ chim, trong đầu nhớ rất lại nhiều năm về trước, khi lần đầu tiên cô được Kiều Trạch đón về nhà anh ở, anh hình như cũng đã từng nói như vậy với cô. Bởi vì cô muốn về trường học ở, mà anh không cho, Tả Á không nhịn được đưa tay sờ bụng một cái, chẳng lẽ Kiều Trạch không phải là người, mà là con giun trong bụng cô sao? Cô oán thầm mà anh cũng biết được?

Kiều Trạch nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mờ mịt khó hiểu của Tả Á, lại nhìn cô sờ bụng, nghĩ là cô đang rất đói liền đưa tay lôi cô đi tới phòng ăn: "Đừng nghĩ anh là đồ độc ác như vậy."

Miệng Tả Á khẽ mở ra, anh còn biết cả cô oán gì sao? Cô nghĩ anh thật sự thành mất côn trùng. Đàn ông như vậy có phải rất đáng sợ hay không? Nhưng tất cả ý nghĩ của Tả Á sau khi nhìn thấy thức ăn bày trên bàn đều biến mất không còn một mảnh.

Kiều Trạch làm cơm rất đơn giản, cháo thịt gà, xào hai món ăn thanh đạm lót dạ. Mặc dù đơn giản, nhưng đối với Tả Á đang cực đói mà nói, mùi thơm rất có sức hấp dẫn, không cần nói tiếng nào cô liền cầm chén đũa lên, múc cháo cho Kiều Trạch, lại tự múc cho mình một chén, vừa rồi bị Kiều Trạch làm loạn, cơn buồn ngủ của cô đã tan đi không ít rồi.

Lúc ăn không nói, lúc ngủ cũng không nói, cho nên cả hai người đều không nói chuyện.

Cháo Kiều Trạch nấu tựa hồ ngon hơn so với cô nấu. Ăn uống no đủ, Tả Á đột nhiên nhớ tới cái gì đó, thân thể khẽ hướng lên trước, mở to mắt nhìn Kiều Trạch: "Kiều Trạch, chúng ta có nên đi mua đồ Tết không? Cũng sắp sang năm mới rồi." Thời gian trôi qua thật sự rất nhanh, vừa đảo mắt một năm đã trôi qua.

Kiều Trạch ngẩng đầu, con ngươi đen nhìn Tả Á, cúi đầu tiếp tục ăn cháo: "Những thứ này anh sẽ chuẩn bị."

Con ngươi Tả Á khẽ chớp, tiếp tục nói: " Kiều Trạch, anh có biết, ở cô nhi viện có rất nhiều người bạn nhỏ cần những người có tiền như các anh thiện tâm giúp đỡ không? Sắp đến Tết rồi, anh có thể….."

Kiều Trạch híp mắt nhìn Tả Á, lạnh lùng nói: "Quyên góp?"

Tả Á gật đầu: "Anh sẽ không cự tuyệt chứ?"

"Có ích lợi gì?" Kiều Trạch không chút động đậy, lạnh giọng hỏi Tả Á, chọc Tả Á líu ríu một hồi, "Đây chính là hành động thiện tâm, trợ giúp những người bạn nhỏ dễ thương kia, anh nhất định sẽ cảm thấy rất vui vẻ, sao lạ có thể đòi thù lao nữa chứ." Lòng của anh thật nhỏ nhen, thật lạnh lùng, thật cứng rắn đi.

"Mấy ngày nữa, theo anh tham gia một bữa tiệc." Kiều Trạch nói xong đứng dậy ra khỏi phòng ăn, Tả Á vội vàng đuổi theo, nhìn tấm lưng rộng lớn của Kiều Trạch, xác định lại: "Anh nói mấy ngày nữa em tham gia tiệc với anh, anh sẽ quyên góp cho cô nhi viện à?"

Kiều Trạch lạnh lùng liếc cô một cái: "Có vấn đề gì à?"

Tả Á vội vàng lắc đầu: "Không thành vấn đề, quyết định như vậy đi."

Mấy ngày nay đối với Tả Á mà nói, trôi qua rất an tĩnh, bình thản, cũng rất ấm áp, chỉ là trong lòng vẫn cô vẫn hoàn toàn chưa thoát khỏi nỗi đau mất con, đằng sau nụ cười của cô vẫn là nỗi đau, nỗi nhớ nhung khắc khoải khắc sâu trong lòng.

Cô cũng luôn hỏi Kiều Trạch, có điều tra được manh mối gì không, có biết được tin tức của con không, đã tìm được tên chủ mưu đứng sau vụ này chưa, nhưng Kiều Trạch luôn nói, đang tìm, đang điều tra, không thể có kết quả được nhanh như vậy được, nói cô đừng quá sốt ruột, nhưng cô có thể không sốt ruột được sao?

Sốt ruột thì có tác dụng gì không? Hoàn toàn không có, cho nên, chờ, cô chỉ có thể chờ đợi thôi. Khi ở thành phố X, Kiều Trạch xử lý mọi chuyện rất quyết đoán, nhanh gọn, khiến cho cô nhất mực tin tưởng, tin tưởng Kiều Trạch nhất định sẽ xử lý tốt chuyện của con, chỉ cần cố gắng, chỉ cần ra sức tìm kiếm, nhất định sẽ có tin tức đứa nhỏ.

Nhưng bây giờ cô hỏi lại anh, đáp án của anh vẫn như vũ, lòng rất chán nản, nhưng lại không có cách nào tốt hơn. Trái tim co rút từng cơn, đau đớn, bất lực.

Vẻ mặt cô đơn của Tả Á rơi vào trong mắt Kiều Trạch, anh đi tới ôm lấy bả vai cô: "Thay

quần áo đi, chúng ta đi ra ngoài."

Tả Á không chút hứng thú hỏi lại: "Làm gì? Đi đâu?"

Kiều Trạch cau mày nhắc nhở: "Ngày mai em phải tham gia tiệc với anh mà, mình đi mua lễ phục."

"Anh xem rồi mua là được rồi." Cô thật sự không có tâm tình đi, cô đang nhớ con, rất nhớ.

Kiều Trạch đâu chịu để cho cô buồn bực như vậy, anh mạnh mẽ kéo theo cô ra khỏi nhà, hai người đi ở trên đường, xem nơi này một chút, đi dạo nơi kia một chút, không mua đồ gì cả, chỉ giống như ra ngoài để giải sầu giảm bớt áp lực thôi.

Đây cũng là lần đầu tiên hai người đi dạo phố, lúc băng qua đường Kiều Trạch dắt tay của cô. Người đàn ông cao lớn lãnh đạm lại vô cùng cẩn thận, chắn một bên của cô bảo vệ mà đi qua ngã tư đường.

Đây là khu vực phồn hoa nhất của thành phố A, người vô cùng đông đúc, nơi này đã từng có những hồi ức của Tả Á cùng Chung Dương.

Suốt đường đi, Kiều Trạch vẫn không hề buông tay Tả Á ra, từ cầm lấy tay cô dần biến thành cùng Tả Á đan mười ngón tay vào nhau, bàn tay của hai người nắm thật chặt ở trên đường cái người đến người đi.

Kiều Trạch lạnh lùng, tuấn mỹ, Tả Á xinh đẹp, đáng yêu đi ở trên đường, đúng là một đôi hoàn mỹ.

Môi Kiều Trạch hơi cong lên, trong lòng bàn tay cảm nhận được lòng bàn tay Tả Á, mềm mại, đan chặt tay anh, anh hưởng thụ giờ khắc này, đi dạo phố thì ra cũng tư vị đặc biệt như vậy, tâm tình cũng khác lạ như vậy, không hề là chuyện nhàm chán khiến người ta thấy đau đầu.

Hai người cứ như vậy đi tới đi lui, bước chân của Tả Á chợt do dự dừng lại, tầm mắt rơi vào một cửa tiệm, đăm chiêu nhìn vào, Kiều Trạch không hề hay biết Tả Á đang nhớ tới một kí ức đã qua.

Khi đó Tả Á cùng Chung Dương mới quen nhau không lâu, hai người cũng đi dạo phố qua chỗ này, khi đó cô đã ngu ngốc đuổi theo người ta để mua bao cao su, Tả Á suy nghĩ đến xuất thần, cho đến khi Kiều Trạch kéo kéo tay cô, cô mới hoàn hồn, quay đầu nhìn khuôn mặt lãnh đạm tuấn mỹ của Kiều Trạch, trong lòng không khỏi áy náy, cô đang làm cái gì vậy, tại sao lại nhớ đến Chung Dương rồi.

"Đi thôi." Cô cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt Kiều Trạch, sợ anh nhìn thấu được tâm tư giờ phút này của cô khiến cho anh mất hứng.

Ánh mắt Kiều Trạch sắc bén nhìn Tả Á có chút kì lạ, anh hơi nheo mắt lại, nhưng không

hỏi gì hết chỉ dắt tay của cô tiếp tục đi về phía trước. Kiều Trạch không biết Tả Á nghĩ cái gì, nhưng mà, ánh mắt của cô cho Kiều Trạch biết, cô hẳn là đang nhớ tới người đó.

Anh vẫn không cam lòng buông tay của cô ra, đi, cứ đi như vậy, cũng không có ai mở miệng. Đang đi thì bước chân của Kiều Trạch chợt dừng lại, mà Tả Á cúi đầu cũng chợt thấy một đôi giày da sáng bóng xuất hiện trước mắt của cô, người nào đó đang chặn đường đi của bọn họ.

Tả Á ngẩng đầu nhìn lên, trái không nhịn được mà nảy lên một nhịp, hai mắt trừng lớn, sững sờ nhìn người đàn ông ở trước mặt. Chung Dương! Là Chung Dương! Lòng cô từng nhớ nhung mà vang lên cái tên này, nhưng cô thật không ngờ đến, anh sẽ đột ngột xuất hiện trước mặt cô như vậy. Trong đám đông giữa biển người, bọn họ lại vô tình gặp nhau trên con đường từng có hồi ức.

Sau lần gặp mặt của mấy tháng trước kia, cô rất sợ hãi khi nhìn thấy anh, sợ hãi khi nhìn thấy dáng vẻ thân mật của anh và Lô Hi, sợ hãi khi nhìn thấy vẻ lạnh lùng của anh. Trong đầu cô cũng không khỏi nhớ lại tình cảnh lần đó cô vô tình gặp anh, sự lạnh lùng của anh làm tim cô nhói đau, càng không cách nào quên, giây phút tim mình đang nhói lên ấy, người đàn ông cô yêu đã ôm lấy người phụ nữ khác rời đi. Nhưng mà, tất cả đều là sự lựa chọn của cô, cho dù là đau đớn, cô cũng phải cắn răng mà chịu đựng.

Trong lúc nhất thời Tả Á không cách nào nói lên lời, không cách nào hoạt động bước chân, chỉ thấy tầm mắt sáng quắc của Chung Dương nhìn chằm chằm tay của cô, cô cúi đầu, nhìn thấy tay mình và tay Kiều Trạch đang mười ngón đan nhau, cũng không biết cô nghĩ gì mà đột nhiên buông lỏng tay Kiều Trạch ra, che tay mình ở phía sau, giống như bị bỏng.

Tay Kiều Trạch trống rỗng, không chút dấu vết nắm chặt lại, sắc mặt trở nên đông lạnh, sau khi nhìn Tả Á một cái, tầm mắt rơi vào trên người Chung Dương, trái tim, vì một động tác nho nhỏ của Tả Á mà trở nên lo lắng.

Con ngươi Chung Dương thoáng qua cái gì đó, tầm mắt dời về phía Tả Á cùng Kiều Trạch, như cười như không nói: "Thật là trùng hợp, không ngờ người bận rộn công việc như tổng giám đóc Kiều lại đưa vợ mình đi dạo phố."

Kiều Trạch lạnh lẽo nói: "Tình cờ gặp mặt."

Chung Dương nhìn đồng hồ trên cổ tay, rồi sau đó nhìn Kiều Trạch và Tả Á, nói như với hai người bạn tốt: "Có rảnh ngồi với nhau một chút không?"

Mùa đông năm nay sao lại lạnh như vậy chứ?

Chương 39: Đổi cô ôm anh

Chung Dương khiêu chiến, Kiều Trạch sao lại không ứng chiến, còn Tả Á thì tay chân lạnh lẽo. Ba người ba tâm tình khác nhau, Tả Á cự tuyệt yêu cầu của Chung Dương, là trốn tránh, hay là cái gì khác, cô không biết, cô chỉ muốn biến mất khỏi tầm mắt anh.

Từ lúc gặp Chung Dương đến khi nói lời tạm biệt, Tả Á chỉ nói một câu, đó chính là cự tuyệt lời mời của Chung Dương, bóng dáng cô và Kiều Trạch song song rời đi đau nhói mắt cùng trái tim Chung Dương.

Ánh mắt anh phức tạp nhìn theo bóng lưng của Tả Á, chỗ sâu trong con ngươi có quá nhiều thống khổ và bất đắc dĩ. Lần đó, anh nhìn thấy cô dưới đu quay, đối xử với cô lạnh lung xa cách, chỉ vì anh giận cô dây dưa với Kiều Trạch.

Trong lúc công ty của anh nguy nan nhất, trong lúc anh khốn khó nhất, cô lại dây dưa không rõ, ở cùng một chỗ với Kiều Trạch, một màn kia giống như một khối u ác tính sinh trưởng trong lòng anh, không thể quên được, anh khi đó, trong lúc tức giận mà bỏ đi. Anh buộc bản thân mình sau này không được nghĩ tới cô nữa, buộc mình buông tha cô, buộc mình không đi tìm cô.

Lô Hi ra tay cứu giúp, khiến anh có thể cứu được ông ty, anh cưới Lô Hi, bởi vì sự nghiệp cũng bởi vì nhất thời giận dỗi cô, anh không thể sống nếu không có cô ư? Anh có thể! Tại sao cô có thể nói yêu anh, rồi lại thân thiết với người đàn ông khác được chứ?

Đối với anh, đó chính là sự phản bội. Anh cảm thấy tức giận, nhục nhã. Về sau, anh mới biết tin cô rời khỏi thành phố này. Nhưng anh không them để tâm đến tất cả tin tức lien quan đến cô, bởi vì, trong lúc anh ở thời khắc gian nan nhất, cô đã từ bỏ anh, từ bỏ tình yêu của bọn họ.

Nếu cô đã không cần, thì anh cần gì phải khổ sợ níu giữ, cầu khẩn cô hồi tâm chuyển ý. Cảm giác, tình cảm, mất thì mất, giữ lại cũng không còn ý nghĩa gì nữa, huống chi là giữ lại một người phụ nữ phản bội mình, vứt bỏ mình.

Trong hơn một năm qua, anh cho là mình đã quên được cô, quên được tình yêu của bọn họ, nhưng, giây phút kia nhìn thấy cô, anh mới biết, hóa ra bản thân vẫn chưa hề quên, cô vẫn còn có thể tác động tới trái tim anh, làm anh đau lòng, khiến anh động tâm.

Nhưng anh không muốn cúi đầu trước cô, thừa nhận anh không có tự trọng, thừa nhận cho dù cô có phản bội anh, anh cũng vẫn yêu cô, cho nên…..anh lựa chọn lãnh đạm, không muốn biết một chút tin tức nào của cô hết…..

Hôm nay gặp nhau là tình cờ, cũng là cố ý, thời gian xa nhau càng lâu, tim của anh lại càng trống rỗng vô hồn, anh đi khắp mọi nơi, đến những nơi mà bọn họ đã từng có hồi ức tốt

đẹp, đến những nơi cô đã từng đến, tìm kiếm hơi thở của cô.

Nhưng sâu trong nội tâm của anh vẫn không vượt qua được chuyện năm đó, mặc dù nhớ nhung, mặc dù yêu tha thiết, nhưng anh không cách nào nói ra, cũng không cách nào đến gần. Mà hôm nay, anh đã là chồng của Lô Hi, cô cũng đã là phụ nữ đã có chồng, tình yêu giữa bọn họ chỉ có thể theo thời gian mà chôn cất ở trong bụi đất.

Tình yêu theo thời gian cùng những chuyện xảy đến đã thay đổi hoàn toàn rồi. Lòng của Chung Dương nhói lên đau đớn, anh đã mất đi tình yêu, mất đi con người ấy cùng tất cả mọi thứ. Lòng của Chung Dương vô cùng khó chịu, không nhịn được mà châm thuốc.

Sau khi rời khỏi cô, anh điên cuồng với khói thuốc, anh và thuốc lá yêu nhau.

Tình yêu, thì ra lại đau đớn như vậy?

Tả Á và Kiều Trạch cũng không còn tâm trạng đi dạo nữa, Tả Á bị sự xuất hiện của Chung Dương làm nhiễu loạn mà chột dạ, còn Kiều Trạch thì bị thái độ của Tả Á làm tổn thương, anh đang thận trọng dắt tay của cô, hưởng thụ thời khắc nắm tay cô cùng đi trên đường, mà cô, bởi vì sự xuất hiện của Chung Dương mà buông tay anh ra.

Trên đường trở về hai người lặng im không nói, nét mặt Kiều Trạch đông cứng, tròng mắt đen vô cùng lạnh lẽo, xe dừng lại ở cửa chung cư, Kiều Trạch lạnh lùng nói: "Xuống xe!"

Tả Á mờ mịt liếc mắt nhìn Kiều Trạch, cũng rất nghe lời xuống xe, anh đang rất tức giận, mặt lạnh đến đông lại, Tả Á cũng vô tâm không thèm cẩn thận nhớ lại xem tại sao Kiều Trạch lại đột nhiên tức giận, chỉ hỏi: "Anh…..không về nhà sao?"

Kiều Trạch không nói một lời quay ngược đầu xe chạy nhanh đi. Tả Á đưa mắt nhìn theo xe Kiều Trạch rời đi, một chuỗi khói xe ô tô giống như sự tức giận của Kiều Trạch, lưu lại dấu vết ở trong không khí. Tả Á ngây người một giây rồi xoay người rời đi.

Lúc trở về nhà Tả Á có chút mất hồn mất vía, thay quần áo ở nhà vào liền nằm trên giường ngủ, cơm trưa cũng không ăn, ngủ thẳng tới bảy giờ tối, khi Tả Á tỉnh lại chỉ cảm thấy chóng mặt, cô đã ngủ quá lâu.

Nhìn đồng hồ, bảy giờ, căn phòng quá yên tĩnh khiến người ta cảm thấy có chút cô đơn. Cô giật mình bừng tỉnh, Kiều Trạch vẫn chưa trở về, bình thường thời gian này anh đều ở nhà ăn cơm tối cùng cô, nếu có chuyện mà về muộn, anh cũng sẽ gọi điện thoại báo cho cô hay, nhưng mà, hôm nay điện thoại không hề có cuộc gọi nào.

Trong lòng cô dậy lên cảm giác khó hiểu, giống như trống rỗng, giống như có chút không quen. Cô rời giường, buộc tóc kiểu đuôi ngựa, rồi đi ra phòng bếp, bận rộn làm cơm tối, nhưng lúc thái rau, bởi vì mất hồn mà không cẩn thận cắt phải tay.

Làm xong cơm đã đến tám giờ, Tả Á ngồi ở trước bàn cơm, cầm điện thoại di động trong tay, do dự bấm số điện thoại của Kiều Trạch, tiếng chuông vang lên, nhưng không có người

nghe, cuối cùng Tả Á đành thôi, không gọi nữa.

Giữ ấm thức ăn chờ Kiều Trạch trở lại cùng nhau ăn, cô đi vào phòng sách, mở máy vi tính hàn huyên với Mạch Tử và Chung Tĩnh một lát, rồi lại xem phim thêm lát nữa, cuối cùng lại ngủ gật trên ghế.

Mơ mơ màng màng nghe thấy có tiếng động trong phòng khách, Tả Á giật mình tỉnh lại, dụi dụi đôi mắt cay xè, đi ra khỏi phòng sách, thấy Kiều Trạch đã về, đang cởi áo khoác, đi tới phòng tắm.

Tả Á nhìn đồng hồ trên tường, đã mười một giờ rồi, nhân lúc Kiều Trạch tắm rửa, Tả Á hâm nóng thức ăn, bưng ra ngoài, định gọi Kiều Trạch ra ăn cơm, lại phát hiện Kiều Trạch đã tắm xong, đi vào phòng sách từ luc nào.

Tả Á đi đến phòng sách, đẩy cửa ra, thấy Kiều Trạch đang chuyên chú xem cái gì đó trong máy tính. Kiều Trạch lạnh lùng như vậy khiến cho cô không biết nên làm thế nào, nhưng vẫn mở miệng hỏi: "Anh ăn cơm chưa?"

Anh không ngẩng đầu, chỉ lạnh lùng nói: "Đã ăn rồi! Đóng cửa lại."

Tả Á cảm thấy có chút buồn bực khó chịu, cô khẽ cắn môi, đưa tay đóng cửa lại, trong lòng cũng có chút tức giận, Kiều Trạch đang giận cái gì chứ? Tả Á cũng không ăn cơm nữa, đi thẳng về phòng ngủ.

Nhưng mà cô làm thế nào cũng không ngủ được, trằn trọc trở mình, mãi cho đến rạng sáng mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, trong giấc mộng cô có cảm giác bên kia giường nhẹ lún xuống, cô những tưởng Kiều Trạch sẽ giống như thường ngày dán lại gần cô, áp sát lồng ngực vào lung cô, để cho cô gối lên cánh tay của anh, rồi anh sẽ nắm tay cô ngủ, nhưng mà, không có, cô có chút lạnh, không nhìn được rụt thân lại, trong giấc mộng cảm thấy có chút khổ sở, nhưng khổ sở vì cái gì cô lại hoàn toàn không hiểu được.

Sáng ngày hôm sau, khi Tả Á tỉnh lại, Kiều Trạch đã không còn trên giường nữa, nửa giường bên kia đã không còn lưu lại hơi ấm của anh. Tả Á ngây người ngồi tại chỗ, thẫn thờ nhìn nhìn nơi anh nằm một lúc, cuối cùng xuống giường đi ra ngoài phòng ngủ. Lại nghe thấy tiếng Kiều Trạch hình như đang nói điện thoại với ai đó ở bên ngoài, cô chỉ loáng thoáng nghe được Kiều Trạch nói: "Bắt được rồi? Được, tôi lập tức qua."

Tả Á dựa theo âm thanh tìm được bóng dáng của Kiều Trạch, anh đang đứng ở phòng khách trước cửa sổ lớn sát đất, cô vội vàng hỏi: "Kiều Trạch, có phải đã có tin tức của con rồi không? Có phải đã bắt được người bắt cóc con rồi không?"

Kiều Trạch quay đầu lại nhìn cô: "Không phải!" Anh nói xong liền đi về phòng chứa quần áo, bóng dáng cao lớn đi qua trước mặt Tả Á, Tả Á vội vàng đi theo:0 "Nhưng anh vừa nói bắt được rồi mà, có phải anh đang giấu em chuyện gì không, có phải…..con…..đã….." Lòng của Tả Á bị nỗi hoảng sợ lấp đầy, không nói tiếp được nữa.

Kiều Trạch lấy từ trong tủ ra một bộ âu phục, nhìn cũng không nhìn Tả Á, lạnh lùng nói: "Em nghĩ quá nhiều rồi."

Cô suy nghĩ nhiều ư? Chuyện Kiều Trạch vừa nói không có liên quan tới con sao?

Kiều Trạch thay xong quần áo liền đi ra ngoài, Tả Á nhìn bóng lưng của anh, muốn gọi anh, nhưng cuối cùng lại im lặng, thái độ lạnh lùng khiến cho cô có chút sợ hãi và khó chịu, cô chỉ đành nhìn anh mở cửa đi ra ngoài.

Tả Á đi toilet, lúc rửa mặt cô ngẩng đầu nhìn mặt mình trong gương, sao lại thành vẻ mặt của oán phụ thế này, đáy mắt lại còn mang vẻ cô đơn, trái tim cô không khỏi nảy lên mấy nhịp, đưa tay soi gương vỗ vào mặt của mình, ảo giác sao?

Thu dọn nhà cửa xong, Tả Á liền đi tới cô nhi viện, viện trưởng nói cho cô biết, có một người thiện tâm quyên góp cho cô nhi viện, hơn nữa còn là số tiền không nhỏ, cho đến tận bây giờ đây là lần đầu tiên cô nhi viện được quyên góp số tiền lớn như vậy. Người quyên góp không lưu lại tên, chỉ biết hình như là họ Kiều.

Tả Á nghĩ, chắc chắn người đó là Kiều Trạch, lòng cô có chút vui mừng, bấm số điện thoại của anh, muốn cám ơn anh, cũng thuận tiện hỏi xem có phải anh đang giận cô không. Điện thoại thông, Tả Á vội vàng hỏi: "Anh ăn cơm chưa?"

"Có việc." Bên kia truyền đến giọng nói lạnh lùng cứng nhắc của Kiều Trạch, Tả Á nghe thấy giọng nói này liền giống như quả bóng cao xu bị xì hơi, "Cám ơn anh quyên góp cho cô nhi viện….."

"Anh phải đi họp."

Giọng nói lạnh lẽo của Kiều Trạch vang lên ngắt lời Tả Á, hơn nữa còn rất quả quyết cúp máy, Tả Á nhìn điện thoại di động, không nhịn được cau mày, ngay lúc trong lòng cô đang dấy lên cảm giác cô đơn, chợt nghe thấy A Hà gọi cô: "Tả Á, có người tìm cô."

Ai tới tìm cô chứ? Có phải là Kiều Trạch không? Nghĩ thế, tâm tình Tả Á có chút mong đợi, nhưng khi cô đi vào văn phòng, không thấy Kiều Trạch, mà lại thấy được Chung Tĩnh đã lâu không gặp.

Hai người giống như người điên ôm chầm lấy nhau, Chung Tĩnh hung tợn mắng: "Đồ chết tiệt, lâu như vậy cũng không liên lạc gì, gả cho đàn ông rồi thì không cần bạn nữa hả, thấy sắc quên bạn à."

Hai người đã gặp mặt lúc Tả Á và Kiều Trạch tái hôn, rồi sau đó mất liên lạc. Tả Á vui mừng ôm Tiểu Tĩnh, không ngừng nhận lỗi: "Là lỗi của tớ, là lỗi của tớ, tớ mời cậu ăn cơm bồi tội được không?"

Chung Tĩnh lúc này mới nói: "Ý này cũng không tồi nha. Tớ quả nhiên là người bạn tốt. Tả Á cậu vừa mới nói cho tớ biết chỗ này, tớ liền lập tức tới thăm cậu, cậu tìm đâu được

người bạn tốt như tớ chứ, cậu mà không biết quý trọng, thì sẽ phải hối hận đấy."

"Nữ hiệp, ngàn vạn lần xin cậu đừng bỏ rới tớ, hôm nay tớ mặc cậu làm thịt còn không được à?"

Hai người đã lâu không gặp, dĩ nhiên là có chút kích động, tối hôm qua cô mới lên mạng liên lạc lại với Mạnh Tử và Chung Tĩnh, hôm nay Chung Tĩnh đã liền tới đây gặp cô. Tả Á xin viện trưởng cho nghỉ, rồi dẫn Chung Tĩnh tới một tiệm cơm nổi danh gần đó, hai người vừa ăn vừa trò chuyện, nói tới chuyện những năm gần đây, cảm khái thời gian trôi qua quá nhanh. Cơm chưa ăn được nhiều, mà lời nói đã không ít. Chung Tĩnh xấu bụng véo mặt của Tả Á: "Gầy như vậy, có phải túng dục quá độ không? Bảo ông xã nhà cậu cố nhịn một chút đi."

Tả Á đẩy tay Chung Tĩnh ra: "Thiếu đứng đắn!"

Mắt Chung Tĩnh quái dị nhìn chằm chằm mặt của Tả Á, thần bí nói: "Thì sao nào? Đừng nói với tớ, mới có mấy tháng mà cậu đã bị giáng cấp rồi, nhìn cậu xem, nhắc tới chồng cậu, dáng vẻ lại như oán phụ, hay là anh ta vì không đạt được ấm áp từ cậu, đi tìm người phụ nữ khác rồi, tớ cho cậu biết, đàn ông ưu tú như vậy cậu nên giám sát chặt chẽ một chút, đừng cứ mãi để anh ấy nhìn sắc mặt."

Ánh mắt Tả Á cũng trở nên ảm đạm, lại vươn tay không khách khí đẩy mặt của Chung Tĩnh ra, nhỏ gọng nói: "Bây giờ tớ làm gì có cơ hội cho anh ấy nhìn sắc mặt chứ!"

Chung Tĩnh cười ha ha: "Giọng điệu ai oán này rất giống oán phụ nha! Sao thế? Có mâu thuẫn à?"

Tả Á nhịn không được đem nghi ngờ trong lòng nói ra, cũng kể cả chuyện hôm qua vô tình gặp Chung Dương trên đường, sau khi về nhà, sắc mặt của Kiều Trạch đột nhiên đổi khác, không hiểu được nguyên nhân vì sao.

Chung Tĩnh nghe xong, liếc Tả Á một cái: "Cậu đấy, mỡ lấn hết tim rồi! Cậu suy nghĩ một chút đi, cậu yêu người khác, đối với anh ta mà nói đã là một sự hành hạ, nhưng mà anh ta yêu cậu, anh ta là đang đợi cậu, đã nỗ lực để đến gần lòng cậu, nhưng còn cậu, nhìn thấy mối tình đầu đoán chừng hồn cũng bị mất, anh ta yêu cậu như vậy, đoán chừng chết cũng dám. Nhưng khiến anh ta tổn thương nhất chính là, cậu vừa nhìn thấy Chung Dương liền không dám nắm tay anh ta nữa, vội buông tay anh ta ra. Anh ta hẳn là bị cậu làm tổn thương rồi. Cậu hành động như vậy khác nào nói với Chung Dương, Kiều Trạch vẫn chưa phải chồng cậu, Kiều Trạch không có quan hệ gì với cậu, rằng cậu không yêu Kiều Trạch."

Tả Á không nhịn được mà ngẩn ra, đây chính là nguyên nhân khiến Kiều Trạch trở nên lạnh lùng với cô từ hôm qua ư? Chung Tĩnh nhắc nhở như vậy khiến cô không khỏi nghĩ ra, mình quả thật làm sai, mình không nên buông tay Kiều Trạch ra, nhưng lúc đó cô chỉ là không tự chủ được mới làm như vậy, Tả Á không nhịn được nắm cái tay kia của mình: "Tớ cũng không biết lúc ấy tại sao lại….." Vẻ mặt cô ảo não.

Chung Tĩnh lắc lắc đầu, giọng điệu dạy bảo: "Chồng cậu nhìn qua rất thâm trầm lãnh khốc, hơn nữa còn là loại đàn ông mừng giận không để lộ ra ngoài, dù trái tim anh ta có là sắt đá đi nữa, bị cậu tra tấn vài lần như vậy, cũng không thể chịu nổi, trái tim dù cứng rắn, nhưng cũng vẫn là da thịt, anh ta cũng sẽ đau, cậu nghĩ anh ta từ sắt thép tạo thành à. Cậu đó, nếu muốn hai người chung sống hạnh phúc, thì nên để ý đến cảm nhận của anh ta nhiều hơn. Còn về phần Chung Dương, anh ta cũng là người đã kết hôn rồi, cậu…..Sao cậu lại không biết quý trọng người bên cạnh."

"Tớ cũng đang cố gắng mà, Tiểu Tĩnh…..Nhưng….."

"Được rồi, đừng ép mình quá, cứ để từ từ đi, nhưng hai người ở bên nhau cần phải biết cảm thong cho nhau." Chung Tĩnh vỗ vỗ tay Tả Á an ủi. Tình cảm của Tả Á và Chung Dương bắt đầu thế nào, cô biết, tình cảm nhiều năm như vậy, sao có thể nói quên là quên, dễ dàng quên đi như vậy.

Hai người phụ nữ vừa nói vừa cười, giống như trở lại thời trung học, không muốn phải chia ra, nhưng tên đàn ông nhà Chung Tĩnh đã bắt đầu gọi điện thoại lien hoàn rồi, Tả Á và Chung Tĩnh đành phải lưu luyến không thôi mà tạm biệt nhau.

Chung Tĩnh về nhà, Tả Á trở về cô nhi viện chăm sóc cho bọn nhỏ, đến lúc tan tầm Tả Á mới rời khỏi, quá giang xe trở về nhà. Tả Á tìm chìa khóa mở cửa, nhưng lật tung túi cũng không tìm được.

Tả Á phiền muộn không thôi, cô để quên chìa khóa ở trong nhà rồi, làm sao lại hồ đồ như vậy được chứ, quả thực là mất hồn mất vía mà. Tả Á gọi điện thoại cho Kiều Trạch, hỏi anh lúc nào thì về nhà, nhưng mà, điện thoại di động lại không gọi được, Tả Á nghĩ có lẽ Kiều Trạch sẽ trở về nhà sớm thôi, nên mệt mỏi ngồi xổm xuống, chờ anh trước cửa.

Trong lúc yên tĩnh này cô lại nhớ lại lời Chung Tĩnh nói, mỗi lần nghĩ tới lại nghĩ xem mình nên làm thế nào. chờ a chờ, nghĩ rồi nghĩ, đến tận tám giờ mới nghe được tiếng bước chân.

Cô nhìn thấy cửa thang máy mở ra, rồi bóng dáng của Kiều Trạch xuất hiện. Cô vội đứng lên, nhìn anh, anh cũng nhìn lại cô, Tả Á lẩn tránh tầm mắt lạnh lẽo của Kiều Trạch: "Em không mang chìa khóa."

Con ngươi lành lạnh của Kiều Trạch khẽ híp, mày rậm nhíu lại: "Sao không gọi điện thoại?" Kiều Trạch vừa nói vừa mở cửa, người cũng liền đi vào. Nếu là lúc trước, hẳn Kiều Trạch sẽ đau lòng ôm cô vào lòng, sau đó sưởi ấm thân thể, sưởi ấm tay cho cô, nhưng mà bây giờ anh chỉ hờ hững nói một câu liền đi vào nhà, còn cô thì nhìn theo bóng lưng của anh, ảo não đi vào theo.

Kiều Trạch đi tắm, Tả Á rửa tay rồi đi làm cơm tối.

Nhưng mà, cơm tối lại chỉ có mình cô ngồi ăn, bởi vì Kiều Trạch nói đã ăn rồi. Tả Á ăn

mà chẳng cảm nhận được mùi vị gì, cô thu dọn bát đũa xong, trở về phòng ngủ lại thấy Kiều Trạch đã nghỉ ngơi.

Anh, hôm nay có chút gì đó rất kì lạ.

Hình như anh đã uống rượu, Tả Á rót một chén nước đặt lên trên tủ đầu giường chỗ Kiều Trạch, sau đó đi tắm, thay áo ngủ, rồi nằm xuống bên cạnh Kiều Trạch, mà anh căn bản không hề để ý đến cô. Anh chưa ngủ, hô hấp của anh cô nghe được: "Kiều Trạch….." Cô lấy hết dũng khí gọi anh, muốn nói chuyện với anh.

Kiều Trạch đưa tay nhu nhu vùng thái dương, hình như có chút nhức đầu, nhắm mắt lại, hờ hững hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Cô muốn nói, cô rất xin lỗi chuyện ngày hôm qua, cô muốn nói, Kiều Trạch, cho em thời gian, em sẽ cố gắng, đặt anh vào trong tim, nhưng mà, cô không làm được, nói không ra, nhìn anh nhắm chặt mắt, nhíu chân mày, cuối cùng nói: "Không có việc gì, anh ngủ đi. Ngủ ngon."

Kiều Trạch thật sự ngủ, có lẽ là bởi vì đã uống rượu, cho nên anh rất nhanh ngủ thiếp đi. Tả Á nhìn anh, tầm mắt không khỏi rơi vào trên ngực anh, Chung Tĩnh nói, lòng của Kiều Trạch dù có kiên cường thế nào đi nữa cũng là chỉ da thịt, lòng dù lãnh đạm, cũng sẽ biết đau, bởi vì anh cũng là người, cũng có máu có thịt, không phải đúc từ sắt thép.

Tả Á nghĩ tới hành động ngày hôm qua của mình, lòng khẽ nhói đau, rốt cuộc cô vẫn làm tổn thương anh, cô rúc vào bên cạnh anh, dựa sát ngực của anh, nhẹ nhàng hôn lên vị trí trái tim anh.

Giống như không tiếng động trấn an trái tim bị thương của anh, lần này đổi lại cô ôm lấy anh…..

Chương 40: Thất vọng về cô

Lúc sáng tỉnh dậy, trong lòng Tả Á thoáng thấy trống rỗng, cô lười biếng xoay người, nhìn về phía chỗ nằm của Kiều Trạch, đúng như dự đoán, anh đã không còn ở đây, trên giường chỉ còn lại một bộ lễ phục lộng lẫy.

Tả Á hoàn toàn tỉnh táo, hôm nay là ngày phải tham gia bữa tiệc sao? Cửa phòng ngủ bị người đẩy ra, thu hút sự chú ý của Tả Á, cô quay đầu nhìn, thấy Kiều Trạch đang đi vào. Trong tay anh là bữa ăn sáng dành cho cô, chân giò hun khói thổ ty và nước trái cây. Tả Á không chớp mắt nhìn dáng người cao lớn của anh đi đến bên giường, giường khẽ lún xuống, anh ngồi bên cạnh cô. Nét mặt lãnh đạm, đôi mắt lạnh lẽo, ánh nắng mặt trời chiếu rọi trên khuôn mặt anh, càng lộ rõ gương mặt tuấn mỹ góc cạnh của anh.

"Buổi tối anh sẽ về đón em." Giọng điệu của anh vẫn trước sau như một, trong veo mà lạnh lùng, nhưng Tả Á nghe thấy được, giọng điệu này đã không còn âm trầm mà lạnh lùng giống hai ngày trước nữa.

Kiều Trạch nói đơn giản không dài dòng, có thể nói anh là người tiếc chữ như vàng, nhưng Tả Á cũng hiểu được, anh muốn đi ra ngoài, buổi tối sẽ trở lại đón cô đi tham gia dạ tiệc để cô ở nhà chờ anh. Tả Á nhận lấy bữa sáng: "Em biết rồi." Cô sẽ ở nhà chờ anh trở lại đón cô cùng đến bữa tiệc.

Kiều Trạch dường như rất hài lòng về sự ngoan ngoãn của cô, cúi đầu xuống hôn lên trán cô, đúng lúc môi Tả Á lại ở trên cằm Kiều Trạch, như có như không, nhẹ tựa lông hồng, mềm mại đến khó tin, thân thể Kiều Trạch căng cứng, hai mắt tối lại, môi mỏng viền theo trán Tả Á hướng một đường xuống phía dưới, hôn lên đôi môi của cô.

Tay Tả Á nắm thật chặt mâm sứ trong tay, mặt ửng đỏ, nỉ non bên môi anh: "Kiều Trạch…….em…….em còn chưa đánh răng."

Kiều Trạch đưa tay cầm lấy bữa sáng trong tay Tả Á, đặt lên bàn. Bàn tay nóng rực bắt đầu dạo quanh trên người Tả Á, đẩy váy ngủ của cô lên cao, không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, anh kéo quần lót của cô ra, đem dục vọng của mình từng chút một tiến vào, tự nhiên mà hoà hợp, như nước chảy thành sông, khiến hai người quấn chặt lấy nhau, triền miên hoan ái.

Một cuộc hoan ái tới nhanh đi chậm, hai người lăn lộn trên giường hồi lâu mới buông ra. Không ai nhắc lại những ngày tháng không vui trước kia, chuyện gì qua rồi không nên nói lại nữa, quên đi thôi.

Kiều Trạch tắm rửa xong rồi đi ra ngoài, anh còn có một họp quan trọng trong hôm nay. Còn Tả Á cũng rửa mặt, rồi đi đến cô nhi viện, cô nhóc gọi Kiều Trạch là chú Quái kia đột nhiên bị bệnh, Tả Á chăm sóc cho cô bé nguyên một ngày, cho đến khi hết sốt, Tả Á mới giao

cho những người khác chăm sóc, rồi trở về nhà.

Lúc rời khỏi cô nhi viện cũng đã là năm giờ chiều, Tả Á muốn trở về sớm một chút để chuẩn bị, không thể làm trễ giờ được. Cô vội vàng đi, đang định đi tới bắt xe buýt, thì có một chiếc xe màu đen đột ngột dừng lại phía trước cô, dọa cô giật mình.

Tả Á lấy lại bình tĩnh, đang muốn dạy bảo người đang lái xe, lái xe như thế, ngộ nhỡ có đứa trẻ nào đi qua thì làm thế nào. Nhưng Tả Á mới vừa đi hai bước về phía chiếc xe, cửa xe lại đột ngột mở ra, một người đàn ông từ trên xe bước xuống khiến trái tim cô không khỏi nảy lên, đứng sững người lại, ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mắt, nhìn khuôn mặt của anh dần tiến lại gần trước mắt cô, cho đến khi người đàn ông trước mặt cầm lấy cổ tay cô kéo vào trong xe, cô mới hoàn hồn, vùng vẫy muốn thoát ra khỏi cánh tay của anh ta, hốt hoảng nói: "Chung Dương, anh làm gì thế? Mau buông tôi ra!"

Chung Dương không nói một lời, trên mặt tràn đầy sự tức giận và khổ sở, anh lôi Tả Á lên xe, đóng sầm cửa xe lại, rồi sau đó lên xe từ cửa bên kia, Tả Á thừa dịp định đẩy cửa xe chạy đi, nhưng vừa ló người ra Chung Dương đã một tay bắt lấy tay cô, gắt gao nắm chặt: "Đừng khiến tôi mất đi lý trí!"

Tả Á cố giằng tay ra, nhìn thấy vẻ mặt anh có cái gì đó lạ lạ, trái tim cô hoảng loạn không dứt, giống như anh đang bị kích động hay như vừa phải gặp chuyện gì đó đả kích khiến cho Tả Á không khỏi đờ người ra, cô không giãy giụa nữa, có chút lo lắng hỏi: "Chung Dương, anh làm sao vậy?"

Chung Dương không nói câu nào nữa, chỉ buông lỏng tay Tả Á ra, khởi động xe, như một mũi tên chạy về phía trước, thân thể Tả Á theo quán tính bị đập mạnh vào ghế ngồi phía sau. Chung Dương điên rồi sao? Sao lại chạy nhanh như vậy? Tả Á không nhịn được kêu lên: "Chung Dương, anh bị điên à? Chạy chậm lại đi!"

Chung Dương vẫn im lặng không nói như trước, chỉ tăng tốc chiếc xe, lái xe trên đường như bão táp, lái ra khỏi khu dân cư, dần dần đi ra vùng ngoại ô, con đường rộng rãi, lượng xe chạy cũng ít hơn, đi qua cầu rồi chạy vào đường cao tốc.

Tốc độ của xe quá nhanh, Tả Á quá sợ hãi mà nhắm mắt lại, cảm giác như não mình, vì xe chạy quá nhanh, mà văng ra khỏi hộp sọ. Cô không dám nói thêm gì nữa, sợ hãi mím chặt môi lại, tái mặt, nhìn con đường phía trước, con đường này rất quen thuộc, cảnh vật bên đường rất quen thuộc. Cô đã từng đi qua con đường này không biết bao nhiêu lần, đây chính là đường đến thành phố Q, nơi cô đã từng học.

Không biết đã đi được bao lâu, điện thoại Tả Á đột nhiên vang lên, Tả Á đang định nhận điện thoại, Chung Dương lại đột nhiên giận dữ hét: "Không được nhận!"

"Chung Dương, anh dừng xe lại đi, có gì từ từ nói không được sao?" Tả Á nhìn điện thoại, là Kiều Trạch gọi tới, trong lòng cô không khỏi sốt ruột, nhưng, sắc mặt Chung Dương xanh mét, tức giận giật lấy đinẹ thoại trong tay Tả Á, hạ kính xe xuống, 'bốp' một tiếng ném

điện thoại cô xuống đường, chiếc điện thoại nát bấy.

"Chung Dương!" Tả Á bị sự hung dữ của Chung Dương dọa cho vô cùng sợ hãi, cô chưa bao giờ thấy Chung Dương mất bình tĩnh như vậy, cô muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại lựa chọn im lặng, mặc cho Chung Dương chạy xe như bay chở cô về thành phố Q.

Cuối cùng xe cũng chạy chậm lại, dừng ở một khu đất trống của vùng ngoại ô, giờ này trời đã tối sầm xuống, chỉ còn ánh đèn đường nhàn nhạt, mà ảm đam lạnh lẽo. Xe vừa ngừng lại Tả Á cũng lập tức vọt ra khỏi xe, chống tay vào một cái cây cúi đầu nôn, đầu óc cô choáng váng, mặt cũng tái nhợt giống như quỷ, không giống với trước khi cô sinh con, dù cô có chơi những trò chơi cảm giác mạnh cô vẫn không cảm thấy choáng váng, nhưng kể từ khi sinh con xong, dường như thể chất cũng thay đổi, Chung Dương chạy xe với tốc độ cao như vậy, khiến dạ dày của cô như sóng cuộn, vô cùng khó chịu.

Chung Dương nhìn Tả Á khó chịu, trong lòng cũng cảm thấy hối hận, lấy trong xe một chai nước muối đưa cho Tả Á, Tả Á vội nhận lấy súc miệng, tay Chung Dương cũng vỗ lên lưng Tả Á, Tả Á lại tức giận hất tay anh ra, sắc mặt trắng bệch mà nghiêm mặt nhìn anh, trong mắt tràn đầy nước mắt: "Chung Dương, anh có chuyện gì vậy? Không thể từ từ nói sao, tại sao lại làm như vậy, tại sao lại muốn lấy sinh mạnh ra mà đùa giỡn? Tôi kêu anh dừng xe, anh không nghe thấy ư? Tại sao lại muốn như vậy?"

Chung Dương tiến lên hai bước một tay nắm lấy bả vai Tả Á, khổ sở quát lên: "Muốn biết vừa rồi anh nghĩ gì ư? Anh chính là muốn chết, cứ như vậy mà chết được cũng tốt, ít nhất, trên đường đi xuống hoàng tuyền cũng còn có em bên cạnh, chết đi thì có thể giải thoát, không còn phải chịu sự hành hạ khổ sở nữa!"

Tả Á thấy trong mắt Chung Dương lấp lánh nước mắt, thấy được đáy mắt anh tràn ngập đau đớn. Tại sao anh lại nói những lời cực đoan như thế này? Anh đã gặp chuyện gì sao? Sự tức giận trong lòng Tả Á liền tan đi, lòng mềm nhũn ra: "Chung Dương…….Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Chung Dương bất chấp tất cả ôm cô vào trong ngực, khổ sở nói: "Tiểu Á…….Em có biết không, năm đó anh nhìn thấy em và Kiều Trạch ở đó, anh đã rất hận em, anh cảm thấy em đang phản bội anh, làm tổn thương lòng tự ái và trái tim của anh. Anh tự nhủ với mình rằng cả đời này sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho em, anh muốn lấy lại tất cả tình yêu anh dành cho em, anh không muốn nghe bất kỳ tin tức gì về em, anh muốn chứng minh, không có em anh vẫn có thể sống tốt, em có thể ở bên Kiều Trạch, tại sao anh lại không thể chung sống với người phụ nữ khác……."

"Nhưng, hóa ra, tất cả sự thật, chỉ là bởi vì, em muốn cứu anh, em chỉ là diễn kịch để anh chết tâm. Sự phản bội và nỗi tổn thương mà em mang lại vẫn luôn canh cánh trong lòng anh bấy lâu hóa ra lại là em bị Lô Hi uy hiếp. Tả Á, em nói, anh nên làm như thế nào, nên làm thế nào đây? Tại sao mọi chuyện lại như vậy? Tại sao anh lại không kiên trì, tại sao anh lại không có giữ vững niềm tin với tình yêu của em? Tại sao ngày đó em lại lừa gạt anh, lựa chon cách

đó để giúp anh…….Tại sao? Bây giờ, anh phải làm sao đây……..?”

Nước mắt đau đớn của Chung Dương lặng lẽ chảy xuống bên cổ Tả Á, lạnh thấu xương, khiến lòng cô dâng lên sự đau đớn cùng bất đắc dĩ: “Vậy thì cứ thế này đi…….Cứ giữ nguyên trạng thái như bây giờ …….Cứ như thế này được không?”

Trái tim của Chung Dương như bị dao cắt, khi anh được biết năm đó Tả Á rời khỏi anh là bởi vì bị Lô Hi dùng thủ đoạn uy hiếp, anh đã hận không thể đánh chính mình một bạt tai. Anh không thể quên được lúc anh lạnh lùng xa cách với Tả Á, anh càng không có cách nào tha thứ cho nỗi hận thù mà anh đã dành cho Tả Á.

Sự thành công hôm nay của anh, sự bình yên vô sự của anh đều là nhờ Tả Á mặc cho anh hiểu lầm, mặc cho anh hận mà tan nát cõi lòng đổi lấy, thế mà anh lại hận cô lâu như vậy. Nhưng, cô cho là anh muốn như thế ư? Cô hy sinh nhiều như vậy cứu thoát anh, là điều anh muốn sao? Rõ ràng tình yêu của họ có thể đi đến hạnh phúc dễ như trở bàn tay, nhưng vì cái gì mà phải lỡ mất dịp tốt như vậy, là do ông trời chọc ghẹo, do vận mệnh đùa giỡn, hay do tình yêu của anh đối với Tả Á không đủ kiên định?

Nghĩ tới đây, lòng của Chung Dương tựa như một cuộn chỉ rối, vướng mắc, khổ sở không cách nào thoát ra, anh vô cùng tức giận và không cam lòng. Anh đột ngột đẩy Tả Á ra, như bị nổi điên đá chân vào gốc cây bên cạnh, tay không ngừng đấm lên thân cây, khổ sở gào thét, gào thét ‘tại sao, tại sao’, cả người bị sự rối rắm khổ sở bao lấy, xé rách linh hồn cùng trái tim anh.

Tả Á nhìn Chung Dương nổi điên như thế, bộ mặt dữ tợn thô bạo, cô vội vàng ôm lấy anh từ phía sau, sợ hãi, đau lòng mà khóc lên: “Chung Dương…….Đừng như vậy, đừng làm thương tổn mình như thế……..”

Nỗi phẫn hận trong lòng Chung Dương sau khi được phát tiết ra, cũng từ từ tan đi, cả ngườ như một quả bóng cao su bị xì hơi, ngồi sụp xuống nền cỏ, đôi mắt đỏ ửng nhìn thấy ánh mắt sợ hãi giàn giụa nước mắt của Tả Á, trái tim lại nhói đau, anh dọa cô sợ rồi. Chung Dương đưa tay lau nước mắt trên mặt Tả Á, ôm thật chặt Tả Á vào trong ngực. Anh không biết phải làm thế nào, anh càng cố gắng để có thể ở bên Tả Á, nhưng dường như lại càng đẩy cô xa hơn.

“Tiểu Á, em có biết không, mấy ngày nay, anh luôn sống trong hồi ức, nhớ về thời gian vui vẻ cùng với em, bên tai luôn nghe thấy giọng nói của em, gọi anh Chung Dương, Chung Dương. Càng nhớ lại, anh càng muốn chiếm lấy, càng nhớ lại, anh càng muốn quay về, nhưng dù anh có làm thế nào cũng không thể quay trở về được……..” Chung Dương đau đớn nghẹn lời không nói được nữa, vùi khuôn mặt đầy nét đau đớn vào cổ Tả Á.

Tả Á nhẹ nhàng đẩy Chung Dương ra, thoát khỏi ngực của anh: “Chung Dương, những kỉ niệm tốt đẹp quả thật rất đáng để ghi nhớ, để hoài niệm, nhưng, những năm tháng đã qua, chúng ta không thể trở về được nữa rồi, tựa như tuổi của chúng ta, cũng lớn tuổi rồi, cũng già rồi, nghĩ lại thời trẻ, muons trở lại tuổi mười tám là chuyện không thể. Bây giờ chúng ta đã

không còn như thời thanh xuân nữa, chúng ta đều đã thay đổi rất nhiều. Tình yêu ban đầu trong sự rửa trôi của năm tháng đã thay đổi hoàn toàn rồi, bị phá tan thành những mảnh nhỏ, dù chúng ta có sửa chữa thế nào, có làm cách gì để khôi phục như lúc ban đầu, nhưng, khi ghép lại với nhau lại phát hiện ra chỉ càng tạo thêm vết nứt.

Hai chúng ta liều mạng muốn ở cùng nhau, muốn tìm về những thứ hoàn mỹ trước kia, nhưng, đúng như anh nói, càng muốn nắm chặt, lại cách xa hơn, sẽ lại đột nhiên xảy ra chuyện gì đó khiến chúng ta tách ra. Em vốn không tin vào định mệnh, nhưng, hiện tại đã có chút tin rồi. Những thứ của anh sẽ mãi là của anh, nếu đã không phải cưỡng cầu cũng không có được. Không phải chúng ta không đủ cố gắng, không đủ kiên định, mà có lẽ chỉ là chúng ta không có duyên với nhau. Chung Dương, đừng cố gây khó khan cho mình nữa, đừng tiếp tục khổ sở như vậy nữa, có được không?"

Chung Dương đỏ mắt nhìn Tả Á, cô đã không còn là cô bé không sợ trời không sợ đất mà anh đã biết nữa rồi, cái gì mà tin số phận không cho chúng ta ở bên nhau, tại sao lại chấp nhận như vậy, tại sao? "Yêu nhau…….tại sao lại không thể đến được nới nhau? Đây là cái số phận gì chứ? Anh không chấp nhận!"

"Chung Dương, không phải mọi cuộc tình đều có thể ra hoa kết quả. Chúng ta yêu nhau, đã từng có nhau, đã từng quý trọng, đã từng vui vẻ, đã từng nhớ nhung lẫn nhau, nhưng có lẽ tiếc nuối, thiếu sót cũng là một loại tình yêu." Tả Á nói xong dùng giọng điệu cầu khẩn nói: "Chung Dương, chúng ta trở về thôi, được không?"

Chung Dương nắm bả vai Tả Á thật chặt: "Em ……. Đã hết yêu anh rồi sao? Anh ta đã chiếm được lòng em rồi, phải không?"

"Chung Dương, đừng suy nghĩ cực đoan như thế nữa. Em…….đã không còn hơi sức để bàn về tình yêu nữa rồi, em chỉ muốn bình yên sống qua ngày thôi."

"Cái gì đã mài mòn hết tình cảm trong lòng em rồi……." Chung Dương rốt cuộc cũng cảm nhận được, Tả Á dường như đã phải chịu rất nhiều khổ sở, con người của cô đã thay đổi, trở nên xa lạ với anh, nhưng, anh vẫn yêu cô gái này, "Nói cho anh biết mọi chuyện đã xảy ra với em trong hơn một năm qua, em còn giấu anh những gì nữa, nói đi, rồi chúng ta trở về thành phố A."

Tả Á yên lặng nhìn Chung Dương, trong lòng cũng đau đớn đấu tranh.

Khi Tả Á trở về thành phố A đã là rạng sáng ngày hôm sau, cô đoán Kiều Trạch có lẽ đã sắp nổi điên lên rồi, nhưng, lúc ấy Chung Dương bị như thế, cô cũng không dám mượn điện thoại di động của Chung Dương để gọi điện thoại về mà kích động anh.

Chung Dương đưa Tả Á đến cửa chung cư, lúc này nhìn bề ngoài có vẻ như anh đã khôi phục lại sự nình tĩnh, nhưng chỉ có anh mới rõ, trái tim anh bị đang chất đầy nỗi đau, hận, giận, thương. Tất cả đều vì Tả Á.

Anh biết, Tả Á đã có một đứa con trai, mà Kiều Trạch chính là cha đứa bé, nhưng nó đã bị bắt mất. Mong ước của cô bây giờ chỉ là mau tìm được đứa bé, rồi bình an sống qua ngày. Cô đã bị rất nhiều nỗi đau đớn khổ sở hành hạ, đã không còn sức lực để theo đuổi tình yêu nữa rồi.

Chung Dương là người thông minh, đương nhiên nhận ra được, Tả Á vẫn còn giấu anh rất nhiều việc, những chuyện cô kể chỉ là những chuyện bên ngoài thôi, nhưng chỉ thế cũng đã đủ để khiến anh đau lòng rồi, số mệnh của Tả Á chính là cô phải chịu khổ.

Tả Á nói, bọn họ hãy làm bạn, không nên vì tình yêu mà làm tổn thương lẫn nhau, tổn thương những người bên cạnh nữa, mặc cho đã xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng đều đã có gia đình, cũng nên chăm sóc tốt cho người bên cạnh mình.

Làm bạn thì làm bạn, chỉ cần cô có thể sống vui vẻ, chỉ cần cô không còn khổ sở nữa, anh sẽ đồng ý…….làm bạn của cô. Tả Á nói, tình yêu của bọn họ không có kết quả là do duyên phận, vậy thì anh sẽ chờ đợi, dùng thân phận bạn bè mà tạo ra duyên phận của tình yêu. Sự đau đớn khó chịu trong lòng anh không thể nói ra, cũng không cách nào giải thoát cho trái tim đang khốn khổ này.

Tả Á xuống xe, chào tạm biệt Chung Dương, nói anh lái xe cẩn thận, rồi quay người đi lên lầu. Xe Chung Dương đỗ ở dưới chung cư, ở đó rất lâu mới rời đi, anh nhìn căn nhà của Tả Á, trong lòng không ngừng nghĩ về quá khứ. Thời gian vui vẻ như vậy, tình yêu đẹp như vậy, làm sao có thể vứt bỏ được đây? Chung Dương đốt điếu thuốc cuối cùng rồi lái xe rời đi.

Lúc Tả Á về đến nhà, Kiều Trạch đã không có ở đó, cô nóng lòng lo lắng, vội nhấc điện thoại cố định lên gọi cho Kiều Trạch, muốn nói cho anh biết, cô đã trở về, nhưng điện thoại của Kiều Trạch lại không có người bắt máy.

Cô có chút đứng ngồi không yên, chạy vào phòng ngủ Kiều Trạch thấy bộ lễ phục đã được chuẩn bị từ hôm trước bị vứt trên mặt đất giống như vứt rác, Kiều Trạch nhất định là đã bị chọc tức, đã nổi điên rồi. Quan hệ của hai người mới vừa được giải tỏa, bây giờ lại phải đón nhận một trận băng tuyết mới.

Tả Á đang lo lắng thì đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa. Cô vội đi ra khỏi phòng ngủ, liền thấy khuôn mặt mệt mỏi của Kiều Trạch, hai mắt anh đỏ ửng, mới chỉ có một đêm mà râu ria anh đã mọc ra lởm chởm.

Nhưng, vẻ mặt anh lại không có chút biểu cảm nào, không có tức giận, không có sự lạnh lẽo khác thường, chỉ có sự mệt mỏi cùng xa cách. Tả Á biết không thấy mình, Kiều Trạch nhất định sẽ rất lo lắng, mà mình lại ở cùng với Chung Dương, còn không gọi điện thoại nói cho anh biết, cô nợ anh một lời giải thích.

Mặc dù biết, chuyện giữa cô, Chung Dương, và Kiều Trạch là chuyện cấm kỵ, nhưng, Tả Á vẫn quyết định thẳng thắn nói chuyện, thành thật nói hết ra, có như vậy quan hệ của hai người mới không trở nên tồi tệ. Cô đi về phía anh hai bước: “Kiều Trạch, xin lỗi anh, đã để

cho anh lo lắng rồi, em……..”

“Về sau, không được phép ra khỏi cửa!” Kiều Trạch lạnh lùng ngắt lời Tả Á, cũng không nhìn cô một cái mà đi thẳng vào phòng tắm. Anh đã quá mệt mỏi, cả người đều mệt mỏi. Anh đi tìm cô suốt cả đêm, lo lắng suốt cả đêm, nhưng cô lại ở bên Chung Dương. Bảo vệ dưới lầu nói, thấy có người nào đó đưa Tả Á trở về, anh hỏi là ai, Từ Bân ú ớ không chịu nói, nhưng anh cũng có thể nhận ra được ai đã đưa cô về.

Tả Á ngẩn ra, sự áy náy trong lòng chuyển thành tức giận: “Tại sao không cho phép em đi ra ngoài? Chuyện xảy ra hôm qua, anh nghe em giải thích đã, đừng giận dữ như thế, được không?”

Kiều Trạch xoay người, đôi mắt vốn lạnh lùng giờ lấp đầy sự tức giận, híp mắt lại nhìn chằm chằm Tả Á: ” Được, em giải thích đi!”

“Anh ấy đã biết chuyện năm đó em lợi dụng anh đóng kịch, cho nên mới tìm em.”

“Anh ta nhất định rất đau lòng, rất tức giận.” Kiều Trạch cười lạnh, “Cho nên, em phải an ủi anh ta, đúng không?”

“Kiều Trạch……..”

Kiều Trạch âm trầm lạnh lùng nói: “Lúc em an ủi anh ta, có nghĩ tới tôi đang lo lắng chạy khắp thành phố A tìm em không?”

Lòng Tả Á rối loạn, tự biết mình đuối lý, đau lòng nói: “Em xin lỗi…….Điện thoại di động em bị rơi vỡ, cho nên không thể gọi điện thoại cho anh được……. Kiều Trạch ……Anh đừng tức giận nữa được không?”

“Tả Á!” Kiều Trạch tiến tới gần cô, gương mặt tuấn tú mà lạnh lùng, ánh mắt tràn đầy giận dữ biến mất, thay vào đó là sự thất vọng ngập tràn, “Đây chỉ là viện cớ mà thôi. Không phải em không dám gọi điện thoại cho tôi trước mặt anh ta, mà bởi vì em quá quan tâm đến cảm nhận của anh ta, sợ anh ta sẽ đau lòng, sẽ khó chịu, cho nên dù biết là tôi đang lo lắng, đang giống như con chó vội vàng tìm chủ, em cũng không dám mở miệng mượn điện thoại của anh ta!”

Kiều Trạch ít khi nói nhiều, nhưng, chỉ cần nói ra thì sẽ nói trúng tim đen của người khác. Những lời Kiều Trạch nói, đã nói hết ra tâm tư của cô, nhưng lại không muốn tìm hiểu đến cùng, giống như năm đó, Kiều Trạch đã buông tay khi nhận ra cô lợi dụng anh để lừa gạt Chung Dương, khi đó tình yêu của Kiều Trạch đã thực sự lùi bước. Tả Á muốn nói không phải, nhưng lại không thể phát ra âm thanh nào, lặng yên, không một tiếng động.

Chương 41: Thủ đoạn đáng sợ

Tả Á thật sự bị cấm túc! Sáng hôm sau Kiều Trạch đã liền cử hai người tới trông chừng cô. Tả Á cau mày nhìn Kiều Trạch, hình như anh phải ra ngoài, cô vội vàng chạy ra ngoài phòng ngủ đuổi theo, níu cánh tay anh lại, có chút tức giận hỏi: "Tại sao không cho em đi ra ngoài? Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Anh không được gạt em!"

Kiều Trạch nghĩ tới chuyện xảy ra hôm qua, cơn giận vẫn còn sót lại chưa tiêu tan hết, trong lòng lại có chuyện giấu cô, còn có chút lo lắng sốt ruột, tròng mắt đen đầy sự đe dọa nhìn cô, không nói một lời hất tay Tả Á ra, đẩy mạnh cô về phía phòng ngủ, rồi sau đó 'rầm' một tiếng đóng chặt cửa lại, nói với hai vệ sĩ: "Trông chừng cô ấy cẩn thận, đừng để cô ấy chạy lung tung."

"Rõ, anh Kiều."

Kiều Trạch phân phó xong liền đi ra ngoài, đi rất vội vàng. Tả Á buồn bực ngồi xuống giường, tức giận nghĩ, Kiều Trạch đang làm cái quái gì vậy, cấm túc sao? Có thể cấm túc cô cả đời không? Chỉ vì không muốn để cô đi gặp Chung Dương thôi sao? Nhưng, cô có cảm giác Kiều Trạch sẽ không bởi vì những chuyện như vậy mà cấm túc cô, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Nghĩ tới đó, Tả Á lại chạy ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy hai người đàn ông đang ngồi ở phòng khách, Tả Á ổn định lại cảm xúc của mình, vẻ mặt thân thiện hỏi: "Chào hai anh, các anh có khát không, tôi rót nước mời các anh nhé?"

"Không cần, cám ơn!" Một người trong bọn họ khách khí nói, nói xong liền im lặng, thái độ lạnh lùng, rõ ràng là không muốn nói nhiều.

Tả Á đi về phía trước mấy bước, tiếp tục hỏi: "Kiều Trạch có nói với các anh là anh ấy đi đâu không?"

" Không biết!"

Dứt khoát trả lời không chừa cho cô một đường, Tả Á bực mình một hồi, cô lấy túi xách định đi ra ngoài, nhưng cửa lại bị thân thể của hai người đàn ông chặn lại, người đàn ông cao hơn một chút vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Chị dâu, chị đừng ra ngoài thì tốt hơn, anh Kiều làm như vậy chỉ là vì muốn tốt cho chị thôi."

Khuôn mặt nhỏ của Tả Á đỏ bừng vì tức giận, nhìn hai người mặc đồ đen không có ý định khoan nhượng trước mặt, vẻ mặt kiên quyết không cho cô đi, cô nhụt chí đành trở lại phòng ngủ, hung hăng ném túi xách lên giường.

Ý nghĩ đi ra ngoài đã trở thành vô vọng, cơn tức giận của cô cũng dần dần tan đi, hơi thở dần bình thường trở lại. Thôi được rồi, cô đuổi lý với hai người ngoài đó rồi, nghĩ rằng cứ chờ đến tối Kiều Trạch quay lại, hai người nói chuyện một chút. Nhưng, cô ở đó như tù nhân đợi cả một ngày, Kiều Trạch lại không hề về nhà, cứ như vậy mà ném cô cho hai người đàn

ông xa lạ trông chừng.

Sáng ngày hôm sau khi tỉnh dậy, Tả Á phát hiện Kiều Trạch đi cả đêm không về, mà những người của Kiều Trạch đã chuẩn bị xong bữa sáng cho cô. Tả Á không có tâm trí đâu để ăn nữa, anh vẫn còn đang tức giận nên muốn trả thù cô vì đã tổn thương đến anh sao? Cho nên cả đêm không về như thế, anh chưa bao giờ qua đêm ở bên ngoài hết. Tâm trạng Tả Á kì lạ khó hiểu, rầu rĩ, khó chịu không nói ra được.

Cô không nhịn được mà thắc mắc, Kiều Trạch đã đi đâu, đã ở cùng với ai, đang làm gì. Nghĩ tới đây trong lòng có chút rối loạn, xoa xoa đầu óc hơi đau nhức, lại gõ đầu vào mình hai cái để mình không suy nghĩ lung tung nữa Nhìn hai người đàn ông ở phòng khách, Tả Á nghĩ, nếu như cô ngoan ngoãn ở nhà, Kiều Trạch có thể sẽ hết giận, nếu vậy thì cô sẽ chờ ở đây, đợi anh về nhà, không chọc giận anh nữa.

Tả Á ăn qua loa bữa ăn sáng, rồi trở về phòng ngủ, định đọc sách để sống qua ngày, thì đúng lúc này chuông điện thoại lại vang lên, cô tưởng là Kiều Trạch, trong lòng dấy lên một tia vui mừng, không nhìn mà trực tiếp nhấn nút trả lời.

Nhưng, không phải là Kiều Trạch gọi điện thoại tới, mà là viện trưởng của cô nhi viện, trong điện thoại viện trưởng hốt hoảng nói cho Tả Á biết, bệnh của Tiểu Linh đột nhiên chuyển xấu, vốn là đã hạ sốt rồi nhưng lại tiếp tục sốt trở lại, tình trạng rất xấu, Tiểu Linh luôn khóc lóc kêu muốn gặp mẹ Tả Á, hi vọng cô có thể tới đây một chút.

Tả Á nghe vậy lòng run lên, vội vàng nói: “Đang ở trong bệnh viện sao? Tôi lập tức đến ngay.” Cúp điện thoại, Tả Á mới chợt nhớ ra, cô không thể ra ngoài, hai người mặc đồ đen của Kiều Trạch đang chặn cửa rồi còn đâu, Tả Á sốt ruột cắn đầu ngón tay, nghĩ cách làm sao để mình có thể đi ra ngoài, cuối cùng cô chọn cách thuyết phục bọn họ.

Tả Á nghĩ, Kiều Trạch có lẽ chỉ làm quá lên mà thôi, phái đến hai người coi chừng cô, chắc hẳn là anh lo lắng, sợ cô xảy ra chuyện gì, nhưng, tình trạng bệnh tình của Tiểu Linh khiến cô không thể nào yên tâm được, cho nên cô quyết định nói rõ tình trạng bệnh tình của Tiểu Linh cho hai người canh chừng bên ngoài nghe, nói với bọn họ rằng bọn họ có thể đi tới bệnh viện cùng cô, như vậy thì bọn họ vẫn có thể canh chừng cô. Mới đầu hai người nhất quyết không đồng ý, nhưng, Tả Á liên tục cầu xin, thuyết phục, cuối cùng hai người đó cũng đành gật đầu chấp nhận.

Ba người cùng đi ra ngoài, lần đầu tiên Tả Á như thế này, ra ngoài thôi mà, lại cần phải còn có người trông chừng, thật là không quen nổi, nhưng những việc này cũng chỉ là bất đắc dĩ. Đi đến bệnh viện, hai người kia ở bên ngoài coi chừng, Tả Á vào trong phòng bệnh.

Tiểu Linh chính là cô bé kêu Kiều Trạch là chú Quái, vừa thấy Tả Á đến liền vui mừng trở lại, cánh tay nhỏ ôm cổ Tả Á không buông, nước mắt ướt đẫm khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn Tả Á làm cô thấy đau lòng. Cô dỗ dành, trấn an, lau đi những giọt nước mắt của Tiểu Linh, để

con bé ngoan ngoãn phối hợp với bác sĩ, ngoan ngoãn chích thuốc. Tiểu Linh sợ đau, Tả Á nói, mẹ thổi phù phù thì sẽ không còn đau nữa, lúc này Tiểu Linh mới bất đắc dĩ đồng ý, nhưng vẫn còn rất sợ, lúc bác sĩ đâm kim tiêm vào tay, Tiểu Linh khóc thê lương, khóc mãi không ngừng khiến Tả Á từng đợt đau lòng.

Rốt cuộc cũng chích xong, Tả Á lau sạch nước mắt trên mặt và cái trán đầy mồ hôi của Tiểu Linh, cưng chiều hỏi: "Bé con muốn ăn cái gì, mẹ đi mua cho con."

Tiểu Linh kéo kéo tay cô nói: "Mẹ mua cái gì Tiểu Linh cũng thích ăn."

" Được rồi, Tiểu Linh cùng với viện trưởng chờ mẹ, mẹ Tả Á đi mua đồ ăn cho Tiểu Linh, có được không?"

Tiểu Linh gật đầu, đôi mắt đen láy trong veo vẫn còn lấp lánh nước.

Lúc Tả Á từ phòng bệnh đi ra đã không thấy hai tên người áo đen kia đứng ở bên ngoài nữa, trong lòng cảm thật có chút kỳ lạ, bọn họ đi đâu rồi? Cô nhìn quanh bốn phía, nhưng không thấy một bóng người nào cả, cô cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao không có ai đi theo cô, cô mới cảm thấy được tự do.

Trong cửa hàng ở gần bệnh viện, Tả Á mua rất nhiều đồ ăn mà Tiểu Linh thích, lúc cô trở về thì Tiểu Linh đã ngủ rồi, Tả Á đặt đồ ăn ở trên bàn, đắp chăn lại cho Tiểu Linh, cúi đầu, yêu thương hôn xuống trán con bé.

Tả Á nhớ lại khi mình ra ngoài, hình như không mang theo điện thoại di động, lúc này hai người trông chừng cô đột nhiên lại đi đâu không biết rồi, cô giao Tiểu Linh cho viện trưởng, rồi vội vã bắt taxi đi về nhà, cô chỉ sợ Kiều Trạch trở về mà không thấy cô lại nổi giận.

Xe dừng lại ở trước cửa chung cư, Tả Á thanh toán tiền rồi xuống xe, lúc đang định đi vào bên trong, bỗng nhiên một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, Tả Á nhìn, người kia cảm thấy có chút quen mắt, hình như đã từng gặp qua ở đâu rồi, nhưng cũng không phải là quá quen thuộc, cô nghi hoặc nhìn người đàn ông trước mặt: "Anh là…….?"

Người đàn ông cười hiền lành: "Chị dâu quên tôi rồi sao? Tôi là bạn của anh Kiều, tôi có tham gia hôn lễ lần thứ hai của anh chị mà, anh Kiều nhờ tôi đến đón chị."

"Anh ấy đang ở đâu? Tại sao lại nhờ anh tới đón tôi?" Ngày trước, Kiều Trạch cũng từng nhờ Từ Bân hoặc Trương Chính tới đón cô, nhưng chưa bao giờ nhờ người này, Kiều Trạch sao lại nhờ một người mà cô không biết đến đón cô được? Trên khuôn mặt của anh ta vẫn còn nét cười hiền lành, nhưng, ánh mắt lại khiến Tả Á lo lắng, ánh mắt đó giống như đang nhìn chằm chằm con mồi vậy. Tả Á theo bản năng chạy vào phía trong chung cư, nhưng eo lại bất ngờ bị người túm lấy, còn bị vật gì cưng cứng lành lạnh chạm vào.

Trong lòng Tả Á dậy lên một cảm giác chẳng lành, nhưng, trải qua nhiều chuyện như vậy cô đã không còn giống như trước kia nữa, gặp chuyện thì hốt hoảng mất đi sự tỉnh táo. Thứ đặt trên eo cô hẳn là dao hoặc súng: " Anh muốn làm gì?"

Người đàn ông vẫn mỉm cười như cũ, lúc đi ngang qua người gác cổng, trông anh ta và Tả Á không khác gì một đôi tình nhân, không ai thấy được eo Tả Á đang bị một cây súng chĩa vào. Anh cúi đầu làm như thân mật nói: " Không có gì, chỉ là muốn nhờ chị dâu chút chuyện thôi. Đi thôi, chớ lộn xộn, cẩn thận súng không có mắt."

Tả Á bị bắt lên một chiếc xe, người đàn ông trói tay Tả Á lại trên xe, rồi sau đó khởi động xe rời đi.

Kho hàng ở vùng ngoại ô.

Tả Á bị đưa đến một kho hàng ở vùng ngoại ô, bên trong chất đầy hàng hóa, còn có một hàng thùng được xếp rất ngay ngắn cùng hai người đàn ông lực lưỡng. Tay chân của cô bị trói lại, miệng thì bị dán băng dính, chỉ có thể ngước mắt lên nhìn người đàn ông trông có vẻ điềm đạm trước mặt.

Anh ta là ai? Tại sao lại bắt cóc cô mang tới nơi này? Anh ta là bạn của Kiều Trạch mà, chẳng lẽ có ân oán gì với Kiều Trạch sao? Tả Á chợt nghĩ tới chuyện con cô bị bắt cóc, chẳng lẽ cũng có quan hệ với người đàn ông này?

Tả Á 'ưm ưm' mấy tiếng muốn nói, nhưng lại không thể phát ra được bất cứ từ nào, người đàn ông kia đứng đưa lưng về phía cô, tựa như đang chờ người nào đến. Tiếng 'ưm ưm' của Tả Á khiến người đàn ông kia quay đầu lại nhìn cô, cười ôn hòa, nói: "Có phải cô đang thắc mắc tại sao tôi lại đưa cô tới nơi này không? Thật ra thì cô phải trách Kiều Trạch, tất cả mọi chuyện đều do anh ta gây ra."

Kiều Trạch? Anh ta và Kiều Trạch có mâu thuẫn gì sao? Tả Á nghĩ tới, không nhịn được lắc đầu, người đàn ông đột nhiên đi tới, lột băng dính trên miệng cô xuống, Tả Á liền lấp tức hô lên: " Anh làm như vậy là phạm tội đấy, đừng nên tiếp tục nữa……."

"Câm mồm!" Người đàn ông tát Tả Á một cái, Tả Á đau đến đầu óc choáng váng, thân thể cũng bị cái tát này làm ngã xuống đất, vị tanh lợt tràn đầy trong miệng. Người đàn ông kia lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số, rồi đặt bên tai Tả Á: "Nói cho anh ta biết, cô cần anh ta tới cứu!"

Điện thoại được kết nối, Tả Á nhìn cây súng lạnh lẽo trong tay người đàn ông, nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng, bên tai nghe được giọng nói tràn đầy lo lắng của Kiều Trạch trong điện thoại, cô lắc đầu, cắn môi không nói một câu nào, cô không muốn Kiều Trạch tới nơi này, anh không được tới.

Người đàn ông nổi giận quát to: "Nói mau!"

Tả Á căm tức nhìn anh ta, nhưng vẫn không chịu mở miệng, người đàn ông kia giận dữ, hung hăng đạp Tả Á một cái, Tả Á bị đá đau, không nhịn được mà rên thành tiếng. Người đàn ông đặt điện thoại lên tai mình, trầm giọng nói: "Kiều Trạch, vợ mày đang ở trong tay tao, tao cảnh cáo mày đừng nên gọi cảnh sát, mày mau đưa Tình Văn tới đây, nếu không làm theo lời

tao nói, thì chờ đó mà nhặt xác vợ mày đi…….!”

Tả Á nghe những lời đe dọa của người đàn ông kia nói với Kiều Trạch, trong lòng tràn đầy sợ hãi, hình như anh ta rất hận Kiều Trạch. Tầm mắt Tả Á khẽ chuyển, chợt nhìn thấy một người đàn ông đang ở phía sau cô từ từ tiến lại gần, lặng yên không tiếng động bò tới chỗ cô.

Tả Á liền hoảng hốt, là Chung Dương! Làm sao anh ấy lại tới được nơi này? Không… không nên tới đây, Chung Dương, anh ta có súng, anh đi mau đi, Tả Á hoảng sợ lắc đầu, cũng không dám để lộ bất kì tiếng động hay biểu hiện nào, chỉ sợ người đàn ông kia phát hiện ra Chung Dương mà nổ súng.

Chung Dương từng chút từng chút một tới gần gã đàn ông đang đàm phán với Kiều Trạch, dường như hắn ta đang rất kích động, đang không ngừng mắng chửi Kiều Trạch. Chung Dương chớp đúng thời cơ nhào tới, cánh tay kẹp thật chặt cổ của người đàn ông kia, hất khẩu súng trong tay người đàn ông kia ra ngoài.

Tả Á vừa nhìn thấy vậy, vội nhịn đau, bò đến định nhặt khẩu súng lên, thế nhưng đúng lúc đó người đàn ông kia lật người lại, đè lên Chung Dương, dung tay đánh túi bụi vào bụng anh.

Hai người vật lộn đánh nhau, mặc dù dáng người Chung Dương vạm vỡ cao lớn, sức mạnh cũng không nhỏ, nhưng, người đàn ông bắt cóc Tả Á rõ ràng là đã từng được huấn luyện, mỗi cú đánh ra đều rất chuyên nghiệp, cực kỳ hiểm ác và chính xác, Chung Dương căn bản không phải là đối thủ của anh ta, không bao lâu sau Chung Dương đã bị nâng lên, ném sang một bên, ngã xuống đất.

Súng cũng bị người đàn ông kia nhặt lên, họng súng nhắm ngay gáy Chung Dương đang trên mặt đất, Tả Á vội liều mạng xông đến, chắn phía trước Chung Dương: ” Không…không được nổ súng, chuyện này không liên quan gì tới anh ấy, anh hãy thả anh ấy ra đi.”

Chung Dương bình tĩnh nhìn họng súng đen ngòm, kéo Tả Á ra phía sau lưng mình: “Anh hãy thả cô ấy ra, cô ấy vô tội, có chuyện gì không thể để súng xuống từ từ giải quyết sao? Anh nghĩ xem, anh làm thế này thì có thể giải quyết được mọi chuyện sao? Nếu anh nổ súng, anh cũng không thể trốn thoát được, bởi vì, người tiếp theo phải chết chính là mày!”

“Kha Kiệt!”

Không đợi Kha Kiệt lên tiếng, một giọng nói lạnh lùng mà mạnh mẽ đột ngột vang lên từ phía cửa vào nhà kho, tầm mắt mọi người liền đổ dồn về phía đó, chỉ thấy Kiều Trạch mặc áo đen, bình tĩnh tự nhiên mà đi vào.

“Kiều Trạch, rốt cuộc mày đã đến! Tao biết, mày nhất định sẽ đến!”

Đôi mắt đen của Kiều Trạch không chút sợ hãi nhìn Kha Kiệt, bình tĩnh nói: “Tôi tới rồi đây, có chuyện gì cứ nói với tôi!”

“Tình Văn đâu?” Tầm mắt Kha Kiệt nhìn về phía sau Kiều Trạch, ngó quanh mấy lượt, đột

nhiên điên tiết la lên: “Tại sao mày không đưa Tình Văn tới!”

Kiều Trạch từ từ đi đến gần chỗ Kha Kiệt cùng với Tả Á và cái thùng: “Tôi gọi điện thoại cho cô ấy rồi, cô ấy nói sẽ đến đây sau, nhưng, cậu nhất định phải để cho cô ấy nhìn thấy bộ dạng này của cậu à? Cô ấy sẽ càng thêm khổ sở, sẽ càng thêm đau lòng, đúng không? Cậu làm như vậy có phải với người anh đã chết của cậu hay không?” Trong khi nói chuyện Kiều Trạch đã từng bước từng bước đi lên trên nóc cái thùng, chỉ còn thiếu một bước nữa.

Kha Kiệt lập tức hô lớn: “Không được tới nữa, nếu không tao sẽ nổ súng!”

Kiều Trạch dừng bước lại, anh không hề gọi điện thoại cho Tình Văn, anh nói vậy chỉ là muốn kéo dài thời gian với anh ta, khi Chung Dương vừa gọi điện thoại cho anh, nói cho anh biết Tả Á hình như bị người nào đó bắt cóc, cho nên lúc này anh mới có thể kịp thời chạy tới.

Kha Kiệt kích động chĩa súng vào Kiều Trạch, điên cuồng hô lên: “Mày còn dám nhắc đến anh trai tao ư? Năm đó nếu như không phải tại mày, anh tao sẽ chết sao? Nếu như không phải là do mày chịu không nghe theo lời chỉ huy, quá mức tự tin, thì anh tao có phải hy sinh trong lúc làm nhiệm vụ không? Là do mày, là mày đã hại chết anh tao! Tao hận mày, Kiều Trạch! Tại sao mày lại sống, còn anh trai phải chết?”

Kiều Trạch chỉ vào ngực mình, lạnh lùng nói: “Được, cậu hận tôi, vậy thì chĩa súng vào nơi này mà bóp cò đi, đánh chết tôi đi, sau đó cậu sẽ phải ngồi tù, kết quả như thế là do cậu chọn. Kha Kiệt, cậu đừng quên, cậu cũng đã từng là một quân nhân, đừng quên sứ mạng của cậu, họng súng của cậu phải nhắm vào bọn lưu manh, kẻ phạm tội, chứ không phải dùng để báo oán những chuyện riêng tư, nhắm ngay vào đồng đội của mình!”

Kha Kiệt hình như có chút dao động, khẩu súng trong tay hắn khẽ run lên, nhưng anh ta chợt quát lớn: “Đừng nói những thứ đạo lý này với tao, tao đã không thể quay đầu lại được nữa rồi. Thà ngồi tù, thà không có được Tình Văn, tao nhất định phải bắt mày chết chung! Thứ tao không có được, mày cũng đừng hòng có!”

“Không…Không được!” Tả Á hoảng sợ kêu lên, thật đáng sợ, thật đáng sợ, chỉ cần tiếng súng vang lên thì Kiều Trạch nhất định sẽ ngã xuống. Kha Kiệt một tay kéo Tả Á dậy, chĩa súng vào cổ cô: “Không được sao? Vậy thì…Kiều Trạch rất yêu cô, đúng không? Tôi sẽ giết cô trước để hắn ta phải nếm mùi đau đớn.”

“Kha Kiệt! Anh dừng tay lại mau!”

Một tiếng quát đột ngột vang lên phá tan tình hình căng thẳng trong gian nhà kho. Tầm mắt Kha Kiệt khẽ chuyển, là Tình Văn, trong mắt của anh ta thoáng qua một tia sang: “Văn Văn! Em qua đây, em qua đây, để cho anh nhìn kỹ em một chút!” Đã nhiều ngày nay anh không được nhìn thấy Tình Văn, bởi vì, sự thật về anh đã bị bại lộ, cảnh sát đang đuổi bắt anh khắp mọi nơi.

Tình Văn sắc mặt trắng bệch từng bước từng bước đi tới, bước lên trên nóc cái thùng, cô

vươn tay, dịu dàng trấn an nói: "Kha Kiệt, bỏ súng xuống, được không? Anh làm vậy là tự hủy hoại chính mình đấy, nghe lời em, bỏ súng xuống, được không."

Nước mắt dần dâng lên trong mắt Kha Kiệt: "Văn Văn, tại sao em lại không yêu anh? Vì Kiều Trạch, anh đã mất đi người thân duy nhất, mất đi người anh trai thấu hiểu anh nhất. Anh hận anh ta, nhưng anh vẫn có thể bỏ qua lỗi lầm của anh ta, nhưng, sao anh ta đã sai lại càng sai, tai sao anh ta lại cướp đi người anh yêu, tại sao? Tại sao em không chịu yêu anh?"

"Không, Kha Kiệt, anh hãy nghe em nói!" Tình Văn lắc đầu, "Anh để súng xuống đi, em sẽ đi với anh, chúng ta hãy rời khỏi này, đi đến một nơi thật xa, ra nước ngoài, chúng ta có thể mua một nông trường, em sẽ đi cùng anh, có được không?

"Em nói thật sao? Là thật sao?"

"Em nói thật, Kha Kiệt. Anh để súng xuống, buông Tả Á ra, có được không?"

Kha Kiệt dường như tin những lời Tĩnh Văn nói, từ từ hạ súng xuống, đẩy Tả Á ra, đi tới chỗ Tình Văn, nhưng anh ta như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, tâm tình lại trở nên kích động: "Đừng tới đây, em lừa anh! Người em yêu là Kiều Trạch, làm sao em có thể đi theo anh được. Em lừa anh! Căn bản là em khinh thường anh, trong mắt em anh chẳng là cái gì cả, em kêu anh đặt bình hoa ở văn phòng của Kiều Trạch, em sai anh đưa quần áo của em cho người giúp việc, anh cận thận chọn khăn lụa tặng cho em, em lại quàng vào cổ tên khốn nạn Kiều Trạch kia. Em có biết rằng anh đã rất đau lòng không? Căn bản là luôn em khinh thường anh!"

"Không, em xin lỗi, Kha Kiệt, sau này em sẽ không như thế nữa, em sẽ đối xử tốt với anh mà. Anh để súng xuống đi, dẫn em đi, chúng ta mau rời khỏi nơi này thôi, em đã hoàn toàn tuyệt vọng với anh ta rồi, anh ta không yêu em. Kha Kiệt, đừng làm những việc ngốc nghếch nữa, được không? Để súng xuống, em sẽ đi với anh, nếu như anh giết người, chúng ta cũng sẽ không còn cơ hội nữa đâu?"

"Có thật không? Em sẽ đi với anh sao?" Ánh mắt điên cuồng của Kha Kiệt thoáng qua tia mong đợi, bàn tay cầm súng dần buông xuống, nhưng lúc này ở phía xa đột nhiên truyền đến tiếng còi cảnh sát, hai mắt Kha Kiệt đỏ vằn lên, chĩa súng vào Chung Dương, "Mày dám báo cảnh sát!"

Nói xong liền định nổ súng, Tả Á hoảng hốt, vội dùng sức đẩy Kha Kiệt ngã xuống, chắn trước mặt Chung Dương. Chung Dương vội nhào lên xô Tả Á ra, Kiều Trạch cũng tiến lên một cước đạp Kha Kiệt ngã trên mặt đất. Trong lúc hỗn loạn, khẩu súng trong tay hắn đột nhiên vang lên một tiếng, nhắm thẳng vào đùi Chung Dương, Chung Dương đau đớn hô lên, thân thể ngã phịch xuống đất.

Tả Á sợ hãi hô lên, mà Kiều Trạch cũng liền tung chân đạp vào ngực Kha Kiệt, Kha Kiệt ngã xuống đất. Kiều Trạch giữ chặt tay Kha Kiệt, dùng sức dập đầu anh ta xuống mặt đất, muốn giật lấy khẩu súng trong tay anh ta, Kha Kiệt tay không túm lấy bả vai của Kiều Trạch, hai người lăn lộn, Kha Kiệt thừa cơ nhấn Kiều Trạch ngã xuống đất, nhắm thẳng vào Kiều

Trạch mà nổ súng, Kiều Trạch biết được ý định của Kha Kiệt liền đá vào bụng anh ta, thân thể Kha Kiệt chợt phóng ra, tránh được đòn công kích của Kiều Trạch, thế nên cú đá của Kiều Trạch lại trún ngay vào bụng của Tình Văn đang chạy lại giúp……..

"Tình Văn!"

Kiều Trạch cùng Kha Kiệt đồng thời hô lên một tiếng, trái tim của Tả Á như từ trong lồng ngực nhảy ra ngoài, chỉ tới kịp hét lên một tiếng, nhưng không có cách nào kéo được Tình Văn đang ngã xuống bên dưới. Tất cả đều chậm, Tình Văn rơi thẳng xuống phía dưới, thậm chí còn không kịp hét lên một tiếng đã ngất đi. Kha Kiệt điên cuồng chạy xuống, ôm Tình Văn vào trong ngực, nhưng Tình Văn đã mất đi tri giác. Kha Kiệt ôm Tình Văn, khóc rống lên, Kiều Trạch cũng vọt xuống tới nơi, mà giờ khắc này cảnh sát cũng giơ súng chạy vào.

"Tất cả không được nhúc nhích, giơ tay lên!"

Sắc mặt Kiều Trạch trở nên trắng bệch chưa từng có, anh hoảng hốt hét lên, gọi xe cứu thương, nỗi đau đớn và hoảng sợ tràn ra khắp người anh, anh ngây người đứng sững tại đó, nhìn Tình Văn bất tri bất giác, lại quay đầu nhìn về phía Tả Á, cô và Chung Dương đang ở bên nhau, ôm nhau thật chặt, mà anh lại cô đơn đứng ở nơi này, anh làm Tình Văn bị thương, anh đã làm Tình Văn bị thương!

Tầm mắt rơi xuống Kha Kiệt, anh lại mất đi một người anh em nữa. Tay nắm chặt thành quyền, trái tim Kiều Trạch, giống như đã hóa thành tro bụi bị một cơn gió thổi cuốn đi, không còn sót lại chút nào.

Chương 42: Cuộc sống của tình nhân

Hai tháng sau

"A…….!"

Tả Á từ trong giấc mơ sợ hãi kêu lên, ngồi bật dậy, trán ướt đẫm mồ hôi, nét mặt đầy vẻ hoảng hốt, cô sợ hãi giơ hai tay của mình lên, mở lớn hai mắt nhìn xuống, sạch sẽ, trắng nõn, không hề dính chút máu tươi nào.

Cô lại nằm mơ, lại mơ thấy giấc mơ đáng sợ từ hai tháng trước.

Ngày đó, Chung Dương và Tình Văn được đưa vào phòng cấp cứu, cô lo lắng cầu nguyện cho bọn họ không xảy ra việc gì, nhưng Kiều Trạch đang đứng phía sau cô lại đột nhiên ngã xuống.

"Anh Kiều!"

Mọi người trở nên hỗn loạn, hoảng hốt gọi Kiều Trạch, cô cũng bị dọa cho sợ hãi vội chạy tới đỡ anh, lại cảm nhận thấy tay dính máu tươi sền sệt, đẫm máu, máu đỏ tươi nhuộm đầy tay cô. Anh bị thương, thế mà cô lại không biết gì, thậm chí cô còn không liếc nhìn anh một cái.

"Kiều Trạch!" Cô vội gọi anh, đau lòng đến chết đi được, cô lại một lần nữa quên mất anh, trái tim bị sự hoảng sợ và đau đớn lấp đầy, hốt hoảng kêu khóc: "Bác sĩ, bác sĩ…….Có người bị thương!"

Kiều Trạch đưa tay nắm lấy cổ tay của cô, vẫn là cảm giác dinh dính nhớm nháp, đôi mắt đen lạnh lùng nhìn cô, dùng cánh tay dính đầy máu mạnh mẽ đẩy cô ra. Thân thể của cô không chống đỡ được mà ngã trước mặt anh.

Anh đẩy cô ra! Cú đẩy đó chính là Kiều Trạch đã hoàn toàn đẩy cô ra khỏi thế giới của anh rồi. Cô vô cùng sợ hãi nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của anh, trong đôi mắt đó đã không còn có cô nữa.

Kiều Trạch nghe thấy tiếng mình được bác sĩ và y tá đẩy vào phòng cấp cứu, thì ra trong lúc hỗn loạn, Kha Kiệt nổ súng lung tung đã bắn trúng anh, thế nhưng anh lại không kêu rên một tiếng. Kiều Trạch được đưa vào phòng phẫu thuật, còn Tả Á lại bị giữ ở ngoài cửa, chỉ cách một cánh cửa nhưng lại giống như một chướng ngại vật không thể nào vượt qua, khi đó cô đã hiểu, cô đã mất đi một thứ, một thứ rất quý giá, thứ ấy cô chưa kịp quý trọng đã đánh mất đi.

Chuyện cũng xảy ra được hai tháng rồi, nhưng cô vẫn không có cách nào quên được cảm giác đau lòng đó, không thể nào quên được ánh mắt buốt giá của Kiều Trạch nhìn cô, càng không cách nào quên được cảm giác sợ hãi khi bàn tay cô dính đầy máu của Kiều Trạch. Cho

dù cô đã chà rửa bàn tay mình không biết bao nhiêu lần, nhưng chỉ cần nhắm mắt lại sẽ lại nhìn thấy máu tươi ướt đẫm tay.

Kha Kiệt cũng phải chịu kết quả xứng đáng, anh ta đã bị bắt giam! Chính anh ta là người chủ mưu bắt cóc con cô, là anh ta đã lợi dụng quyền lực của bộ máy chính quyền thành phố X giam cô ở bệnh viện tâm thần. Anh không chiếm được tình yêu của Tình Văn, cho nên, trở nên cực đoan, hận Kiều Trạch, chán ghét Kiều Trạch, định lợi dụng chuyện của đứa bé để dụ Kiều Trạch ngồi tù, nhưng Kiều Trạch quá thong minh, nên chuyện không được như ý nguyện của anh ta.

Kiều Trạch tra tới tra lui, tra ra được người đứng đằng sau mọi chuyện chính là Kha Kiệt, anh ta biết chuyện sắp bị bại lộ, cho nên liền vội vã chạy trốn, lại bị cảnh sát không ngừng truy đuổi, cho nên, anh ta quay ngược trở lại nơi này, tìm cơ hội bắt cóc cô, muốn chết chung cùng Kiều Trạch và Tình Văn. Dù sao, anh ta đã không thể quay đầu lại được nữa rồi, thay vì phải ngồi trong nhà giam nửa đời còn lại, không bằng chết một cách sảng khoái, kéo theo mấy người làm đệm lung nữa.

Nhưng, con của cô có lẽ không thể tìm được nữa rồi, Kha Kiệt đã để đứa bé lại ở trạm xe lửa, nơi đó người đông như vậy, phức tạp như vậy, việc tìm kiếm manh mối cần phải có thời gian, nhưng như vậy ít ra vẫn còn có hi vọng, khả năng con của cô còn sống tương đối lớn.

Tả Á mở to mắt, không cho phép mình khép cặp mắt lại nữa, ép mình phải dừng suy nghĩ, không được nhớ những chuyện trước kia nữa. Cô giống như người mất hồn bước xuống giường, đi về phía toilet. Mở vòi nước, rửa tay, cô ngẩng đầu lên nhìn mình trong gương, khuôn mặt tái nhợt không có một tia huyết sắc, đáy mắt đều là u buồn.

Hai tháng, đã hai tháng rồi cô không gặp được anh. Từ khi bị thương nằm trong bệnh viện,a nh không còn muốn thấy cô nữa, sai Từ Bân và Trương Chánh canh chừng ở cửa phòng bệnh, không cho phép cô vào, thậm chí ngay cả phòng bệnh của Tình Văn, cô cũng không thể đến gần. Đã rất nhiều lần cô ngồi đợi ở bên ngoài, nhưng lần nào cũng bị chặn lại không cho vào.

Cô đã không thể chạm tới thế giới của Kiều Trạch nữa rồi.

Hai giờ sáng, nhưng dòng suy nghĩ của Tả Á lại tuôn trào, không thể tiếp tục ngủ được nữa, cô ngồi gắp từng ngôi sao nhỏ bỏ vào bình thủy tinh hình trái tim, cứ như vậy mà chào đón bình minh.

Cả đêm Tả Á không ngủ, những ngày qua cô cũng đều như vậy, bệnh mất ngủ càng nghiêm trọng, tinh thần cũng không được khá lắm, nhưng khi mẹ cô gọi điện thoại tới, nói hôm nay Kiều Trạch xuất viện, tinh thần của cô lại khẽ dâng lên.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, cô liền gọi xe đi đến bệnh viện, xe dừng lại ở một tiệm bán hoa tươi, Tả Á muốn mua một bó hoa, nhưng cô lại không biết nên mua loại hoa gì, lúc nghe cô bé bán hoa giới thiệu, không biết vì sao cô lại chọn hoa Violet. Bó hoa được gói lại cẩn thận. Tả

Á trả tiền rồi đi vào khu nội trú của bệnh viện.

Lúc vừa mới bước vào khu nhà tầng, cô chợt chạm mặt một đoàn người, tầm mắt Tả Á không chút sai lệch rơi đúng vào người đàn ông ở giữa, khuôn mặt lãnh đạm, phong thái lạnh lùng, dáng người cao lớn nhưng lại gầy gò.

Cô nhìn thấy anh, anh cũng nhìn thấy cô, chỉ là ngày xưa anh lạnh lùng nhưng mang theo thâm tình, còn anh của hôm nay chỉ có sự lạnh lung xa cách. Sự xuất hiện của Kiều Trạch khiến trái tim Tả Á đập loạn nhịp, tay của cô nắm chặt bó hoa, có chút hồi hộp. Nhìn bạn bè anh em vây quanh Kiều Trạch đưa anh ra viện, chân Tả Á giống như mọc rễ, không có cách nào tiến lên phía trước dù chỉ một bước, chỉ đứng đó kinh ngạc nhìn anh từng bước từng bước đi tới.

"Ai để cho cô ta đến đây." Tầm mắt Kiều Trạch lướt qua Tả Á rồi nhìn ra xa, tiếng nói lạnh lẽo không mang theo một chút hơi ấm nào, thân thể cao lớn của anh chỉ cần hơi động là sẽ đụng vào Tả Á, hơi thở lạnh lùng của anh chèn ép Tả Á khiến cô một câu cũng nói không ra được.

"Bọn em không hề nói cho chị ấy biết." Cấp dưới của Kiều Trạch vội vàng thanh minh.

Tả Á đứng gần anh như vậy, nhưng lại có cảm giác lại thật xa xôi, thật xa xôi…….Khuôn mặt của cô nháy mắt trở nên tái nhợt, cô nhỏ giọng nói: "Kiều Trạch…….Em tới đón anh về nhà."

Đôi mắt đen của Kiều Trạch chợt híp lại, thoáng qua một tia lạnh nhạt, anh đang định nói gì đó, thì đột nhiên điện thoại di động của anh lại vang lên, anh ưu nhã bắt máy.

Tả Á chỉ nghe được Kiều Trạch nói: "Được, tôi lập tức qua đó."

Nói mấy từ đơn giản ấy xong anh liền cúp điện thoại, rồi sau đó phân phó Từ Bân: "Đưa cô ta trở về!" Kiều Trạch nói xong liền lướt qua Tả Á, đi tới chỗ đậu xe, Trương Chính đi theo anh, làm tài xế lái xe cho Kiều Trạch.

Tả Á nhìn bóng lưng lạnh lùng của Kiều Trạch, nhìn anh ngồi vào xe rồi rời đi, biến mất khỏi tầm mắt của cô, cô chỉ cắn cắn môi không nói gì, bó hoa trong tay như mất đi màu sắc.

"Đi thôi, thất thần cái gì, tôi đưa chị trở về." Trên mặt Từ Bân rõ ràng là không hề có vẻ gì là tình nguyện, nhưng Kiều Trạch đã lên tiếng, anh không thể không nghe.

"Không cần, tôi có thể tự đi về."

Tả Á không chịu để Từ Bân đưa về, mà tự đi về nhà, cô cắm bó hoa vào trong bình rồi ngồi thẫn thờ bên bàn một lúc lâu. Cô không biết Kiều Trạch đi đâu, nhưng có vẻ như anh không muốn trở về nhà. Cô biết, là Kiều Trạch không muốn nhìn thấy cô.

Mặc dù không biết hôm nay Kiều Trạch có về nhà không, nhưng Tả Á vẫn làm đồ ăn thật thịnh soạn, chờ anh. Nhưng anh còn chưa về, thì mẹ cô và dượng Kiều lại đột nhiên tới, bọn

họ biết hôm nay Kiều Trạch xuất viện, cho nên mới đến xem anh thế nào. Nhưng Kiều Trạch lại không ở nhà, dượng Kiều hỏi cô Kiều Trạch đi đâu, cô không biết trả lời ra sao cả, chỉ úp úp mở mở nói rằng hình như công ty có việc gì đó.

Sắc mặt dượng Kiều dường như có chút không vui, tuy nhiên ông cũng không nói gì nữa, cùng với Điền Văn Lệ ở lại ăn cơm cùng Tả Á rồi mới rời đi. Lúc mẹ cô và dượng Kiều rời đi đã ý vị dặn dò Tả Á, phải quan tâm đến Kiều Trạch nhiều hơn, trong sinh hoạt, ăn uống, đều phải chú ý, Tả Á gật đầu đồng ý.

Sau khi hai người bọn họ rời đi, cô thu dọn bát đũa, rửa mặt rồi ngồi trên ghế sofa xem ti vi, chờ Kiều Trạch trở về, có lẽ tối nay anh sẽ trở về, mấy tháng qua, anh ở trong bệnh viện, tối nay, anh sẽ trở về.

Tả Á cuộn người trên ghế sofa, xem ti vi, nhìn đồng hồ trên tường, chỉ 21h, đầu óc của cô đã có chút mơ mơ màng màng, sự mệt mỏi bao trùm lấy cô cuốn cô đi vào trong giấc mộng. Trong lúc mơ ngủ cô khẽ lật người, lại đột nhiên ‘phịch’ một tiếng, lăn xuống đất, cô giật mình tỉnh lại, xoa xoa chỗ đau, cau mày đứng lên, lại phát hiện đèn trong toilet sáng rực, bên trong còn truyền ra cả tiếng nước chảy.

Kiều Trạch đã về rồi sao?

Tả Á bật đèn phòng khách lên, đã thấy quần áo Kiều Trạch cởi ra đặt trên ghế sofa, lòng cô liền cảm thấy yên lòng. Cô lấy áo ngủ giúp Kiều Trạch, lúc đi ra từ phòng cất quần áo cô đã thấy Kiều Trạch chỉ quấn một cái khăn trắng đi trong toilet đi ra ngoài, để lộ toàn bộ thân hình, cách tim không xa có một vết sẹo, đó chính là do vết đạn để lại, không lớn, nhưng thiếu chút nữa đã cướp đi tính mạng của anh.

Anh lấy từ trong túi quần ra một điếu thuốc, định đốt lên hút, Tả Á chợt nhớ tới lời của bác sĩ, không khỏi nói: “Vết thương của anh vẫn chưa hoàn toàn bình phục, hiện tại không thể hút thuốc.”

Kiều Trạch ngồi xuống ghế sofa, khẽ cười, môi mỏng khẽ cong lên, không nói tiếng nào mà lại toát lên vẻ quyến rũ hấp dẫn vô cùng, nhưng, Tả Á cảm nhận được rõ ràng, nụ cười kia của anh mang theo bao giễu cợt và lạnh lẽo.

Anh dập tắt khói, đôi mắt đen nhìn Tả Á, lạnh lùng nói: “Tới đây.”

Tả Á chần chừ đi tới, Kiều Trạch cũng không chờ được, một tay túm lấy tay cô, dùng sức kéo, cô liền ngã vào lồng ngực của anh, tay chạm lên lồng ngực trống không của anh, cảm nhận hơi thở nam tính quen thuộc, cũng cảm nhận được cơ thể lạnh lẽo của anh.

Anh đẩy cô ngã xuống ghế sofa, giam thân thể phía dưới lồng ngực của mình, trong đôi mắt đen không thấy được một tia tình cảm nào, chỉ có lạnh lẽo, nói: “Áo ngủ không đủ hấp dẫn!” Anh nói xong liền đưa tay dùng sức xé áo ra, chiếc áo ngủ bằng bông trên người Tả Á bị anh dùng sức xé nát.

"Kiều Trạch……." Tả Á có chút sợ hãi kêu tên anh, tay chống lên lồng ngực của anh, nhưng anh lại càng áp chặt hơn. Tả Á cảm thấy hình như Kiều Trạch không giống trước kia nữa, nhưng, không giống ở chỗ nào thì cô không nói rõ ra được.

Anh tách hai chân cô ra, đặt vật nóng bỏng nào đó và nơi mềm mại của cô, đôi môi mỏng của anh mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt vùi vào giữa ngực cô, hôn lên nơi đẫy đà của cô, dưới thân cùng lúc xông vào.

Khô khốc và có chút đau, cô cau mày, bàn tay nắm chặt bờ vai anh, cô muốn hôn lên đôi môi của anh. Lúc cô đau, anh sẽ hôn cô, cô sẽ cảm thấy thỏa mãn, đau đớn sẽ bớt dần, nhưng, bây giờ anh lại không hề làm thế, đôi môi của anh không giống trước kia mạnh mẽ hôn xuống môi cô, mà chỉ tiếp tục lưu luyến ở trên nơi đẫy đà của cô.

Động tác của anh rất mạnh mẽ, thậm chí có chút thô bạo, như muốn phá nát cô, đâm vào chỗ sâu nhất của cô, để cho cô đau đớn mà cũng vui vẻ, mắt Tả Á nhắm lại rồi đột nhiên mở ra, cô nhìn chằm chằm Kiều Trạch, gương mặt lạnh lùng, hai mắt dài hẹp nhắm lại, không còn là ánh mắt thâm tình say đắm nhìn cô mỗi khi hai người hoan ái như trước kia nữa.

Giờ khắc này cô đột nhiên hiểu ra được, anh không phải là đang yêu thương cô, mà giống như đang phát tiết. Trái tim, như bị cái gì đó nặng nề đánh một phát, Tả Á quay đầu đi chỗ khác, từ từ nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy vẻ mặt lạnh lẽo kia của Kiều Trạch nữa, không kịp để cho cô chuẩn bị tinh thần trái tim đã nhói lên đau đớn, nỗi đau xót dâng đầy trong tim, nước mắt không sao kìm nén được mà chảy dàn ra từ khóe mắt.

Cuộc hoan ái cuối cùng cũng dừng lại, Kiều Trạch đứng dậy đi tắm, Tả Á lấy áo ngủ bọc lấy thân thể mình rồi không chút nhúc nhích nhìn Kiều Trạch tắm rửa sạch sẽ đi ra ngoài, nhìn thấy anh đi về phía tủ quần áo, lấy một bộ trang phục thoải mái màu sắc trang nhã định đi ra ngoài.

Tả Á nhìn anh, anh nhìn Tả Á, nhìn dấu vết anh để lại trên làn da mịn màng của cô, rồi xoay người định rời đi. Tả Á vội hướng về phía bóng lưng anh kêu lên: "Kiều Trạch…….Anh đi đâu vậy?"

Kiều Trạch quay đầu lại: "Từ lúc nào cô lại quan tâm xem tôi đi đâu rồi thế hả?" Anh lạnh lùng nói xong liền quay đi không dừng lại, bóng dáng cao lớn ấy dứt khoát rời đi, chỉ để lại cho Tả Á một căn phòng trống rỗng, với một ánh đèn le lói.

Sáng hôm sau, mẹ cô gọi điện thoại tới hỏi Tả Á hôm qua Kiều Trạch có trở về không, Tả Á nói anh đã trở về rồi, nhưng buổi sáng lại đi luôn. Lúc cúp điện thoại Tả Á cũng hiểu ra được, Kiều Trạch nằm viện lâu như vậy là vì không muốn gặp cô, người trong nhà ai cũng biết giữa hai người bọn họ đang có vấn đề.

Nhưng, tâm nguyện của những người lớn là hy vọng hai người bọn họ có thể cùng nhau

vượt qua, cho nên, tối hôm qua sau khi tới nhà cô, thấy Kiều Trạch không có nhà, có lẽ dượng Kiều đã gọi điện thoại cho Kiều Trạch, bảo anh về nhà, nếu không, chắc hẳn anh đã đi cả đêm không về.

Tả Á quỳ gối ở trên giường, nhìn tờ giấy thõa thuận trước mặt, đây chính là giấy thỏa thuận tái hôn của cô và Kiều Trạch, trên đó là những điều kiện tái hôn của Kiều Trạch.

Một: Không cho phép Tả Á âm thầm rời khỏi Kiều Trạch.

Hai: Gặp chuyện gì không thể giải quyết phải báo cho Kiều Trạch biết đầu tiên.

Ba: Phải làm một người vợ tốt, không cho phép đối đầu gay gắt, miệng lưỡi sắc bén.

Bốn: Không cho phép đi qua đêm không về nhà ngủ.

Năm: Không cho phép không có bằng lái.

Sáu: Không cho phép Tả Á nói ly hôn, trừ phi Kiều Trạch nói ra trước.

Bảy: Phải hoà thuận với chồng, phải khắc sâu hình ảnh chồng ở trong lòng.

Tám: Trong vòng hai năm nhất định phải có một đứa con.

Không cho phép, phải, chính là giọng điệu ngang ngược bá đạo của anh. Đến tận hôm nay Tả Á đọc đến nội dung của bản thỏa thuận, thì ra là nó như thế này. Trước kia, cô cảm thấy những điều kiện này là ngang ngược và vô lý, nhưng bây giờ hình như cô đã hiểu một chút.

Tìm bút, cô viết thêm vào bản thỏa thuận:

Một: Không cho phép Tả Á âm thầm rời khỏi Kiều Trạch. (vì anh sợ em gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn)

Hai: Gặp chuyện gì không thể giải quyết phải báo cho Kiều Trạch biết đầu tiên. (vì anh hi vọng anh có thể chiếm một vị trí quan trọng trong lòng em)

Ba: Phải là một người vợ tốt, không cho phép đối đầu gay gắt, miệng lưỡi sắc bén. (vì anh nghĩ muốn cùng em xây dựng một gia đình ấm áp, bởi vì đó là thứ em vẫn luôn khao khát vọng)

Bốn: Không cho phép đi qua đêm không về nhà ngủ. (vì anh lo lắng cho em, lo lắng em sẽ uống say)

Năm: Không cho phép không có bằng lái. (vì anh hi vọng em được an toàn)

Sáu: Không cho phép Tả Á nói ly hôn, trừ phi Kiều Trạch nói ra trước. (vì anh muốn sống bên em trọn đời, bởi vì anh sẽ vĩnh viễn sẽ không nói ra từ ly hôn)

Bảy: Phải hoà thuận với chồng, phải khắc sâu hình ảnh chồng ở trong lòng. (vì anh hi vọng trong lòng em có anh, hi vọng em sẽ luôn nhớ nhung anh)

Tám: Trong vòng hai năm nhất định phải có một đứa con. (vì anh muốn có những đứa con của chúng ta)

Tả Á viết xong, bên môi dâng lên một nụ cười giễu cợt, cô viết cái này này để làm gì chứ, anh đã không còn yêu cô nữa rồi. Tả Á giơ tay định xé đi, rồi lại ngừng lại, cuối cùng gấp tờ giấy thỏa thuận thành một trái tim, lấy ra một cái bình thuỷ tinh tinh sảo, để vào.

Mỗi ngày qua đi, Tả Á càng ngày càng trở nên im lặng, trừ những lúc đi đến Cô Nhi Viện, cô vẫn ở nhà của hai người. Cô biến căn nhà trang nhã trước kia thành một căn nhà mang hương vị ấm áp, hàng ngày cô đều chờ Kiều Trạch trở về ăn cơm.

Nhưng, Kiều Trạch lại thường xuyên không về nhà, cô làm thức ăn nhưng cuối cùng lại chỉ có một người ăn, hoặc là đổ hết đi. Cho tới bây giờ Kiều Trạch chưa một lần gọi điện thoại cho cô, mà cô có chủ động gọi cho anh thì phần lớn anh đều không nghe máy, cho nên cô không gọi nữa, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Tình cờ một đêm nào đó anh trở về nhà, nhưng cũng không nói gì nhiều, chỉ có hành động, anh chỉ cùng cô ân ái, có lúc ở trên sàn nhà, có lúc ở trên giường, có lúc ở trong phòng tắm. Hoan ái đi qua, cô lại không dám mở miệng nói anh ở lại, chỉ đành yên lặng nhìn anh rời đi. Một ngày 24h, anh chỉ dành cho cô hai đến ba giờ đồng hồ, có một lần cô không nhịn được hỏi anh: "Kiều Trạch, anh trở về chỉ vì ân ái thôi sao?"

Anh lạnh lùng nói: "Giữa chúng ta còn có thể làm cái gì nữa."

Cô biết, cô đã làm tổn thương trái tim của anh, cô biết, anh đối với cô từ thất vọng đã chuyển sang tuyệt vọng, anh đã không còn yêu thương cô nữa, anh từng coi cô như sinh mạng của mình, nhưng bây giờ anh đã không còn yêu cô nữa, cho nên, hôn nhân của bọn họ, cứ như vậy mà trôi qua, chỉ sex không yêu.

Từ đó về sau, cô không hỏi anh nữa, cũng không nói nhiều nữa, chỉ yên lặng ngồi chờ anh về, nghĩ đến lúc anh quay trở về nhà, thay ga giường, quét nhà, dọn dẹp tất cả, nhìn lúc anh rời đi. trả lại cho cô một căn nhà rộng lớn, cô cũng không suy nghĩ anh rời đi là có ý gì.

Tả Á và Kiều Trạch cứ trải qua cuộc sống như vậy, mùa xuân cuối cùng cũng đến, Tả Á cũng trở nên lười nhát, không muốn nhúc nhích, chỉ ăn cơm rồi ngủ, đó là những việc cô thích làm nhất. Chung Tĩnh gọi điện thoại, hẹn cô đi dạo phố, cô cũng không cảm thấy hứng thú, nhưng Chung Tĩnh không chịu bỏ qua cho cô, Tả Á đành phải miễn cưỡng đồng ý, chuẩn bị một lát rồi ra cửa, đến chỗ hẹn với Chung Tĩnh.

Vừa thấy cô, Chung Tĩnh nhéo mặt cô, thẳng thắn hô lên: "Cái con nhỏ chết tiệt này, lại gầy đi nữa rồi, làm gì mà tự ngược đãi mình như vậy chứ."

Tả Á tức giận đẩy tay Chung Tĩnh ra: ''Đừng nhéo nữa, tớ ra đây không phải để cho cậu nhéo đâu."

Hai phụ nữ nói xong cũng dắt tay nhau về khu trung tâm thương mại, đi dạo một lát, hai người đều có thu hoạch, mỗi người mua hai bộ đồ thời trang mùa xuân, Chung Tĩnh còn muốn mua tiếp, nhưng nhìn Tả Á có chút không khỏe, cô quay đầu lại, chợt thấy sắc mặt Tả Á tái nhợt không có chút máu, dường như sắp té xỉu.

"Tiểu Á, cậu không sao chứ? Sắc mặt sao lại kém như vậy?"

"Tớ cần hít thở không khí một chút……." Vẻ mặt Tả Á xám như tro tàn, dọa Tiểu Tĩnh sợ hãi, vội đỡ cô xuống dưới lầu, Tả Á ngồi trên dãy ghế phía bên ngoài khu thương mại thở từng hơi dài mới dần cảm thấy bớt khó chịu.

Chung Tĩnh mua một chai nước đưa cho Tả Á: "Đỡ hơn chút nào chưa? Sao thân thể cậu lại yếu như vậy?"

Tả Á không chút hơi sức nói: "Không biết nữa, gần đây tớ rất lười nhác lười, thân thể cũng không được khỏe."

Chung Tĩnh nghi ngờ nhìn Tả Á: "Không phải là cậu mang thai đấy chứ?"

Tả Á đang uống nước chợt dừng lại, những chuyện như vậy, cô luôn phản ứng rất chậm, có rồi cũng không biết, lúc làm chuyện đó với Kiều Trạch cô không sử dụng các biện pháp an toàn, có cũng không có gì lạ, trong lòng cô lại có chút vui mừng, đưa tay kéo cổ tay Chung Tĩnh, hơi nhảy cẫng lên nói: "Theo tớ đi bệnh viện."

Đến bệnh viện, sau khi trải qua các cuộc kiểm tra, kết quả chính là Tả Á thật sự đã mang thai. Lúc nghe được kết quả, trên khuôn mặt nhỏ nhắn Tả Á đều toát lên vẻ vui mừng, ôm lấy Tiểu Tĩnh nói: "Tiểu Tĩnh, tớ đã làm mẹ, tớ đã làm mẹ rồi!"

"Chúc mừng cậu, mẹ Tả Á." Chung Tĩnh cười mặc cho Tả Á vui mừng đến phát điên, cô biết Tả Á đã từng mất một đứa con, biết cô ấy mong muốn có con đến sắp phát điên rồi, đứa bé này đối với cô ấy mà nói chính là một sự an ủi, là một chuyện vui rất lớn, cô vội đề nghị: "Đi, chúng ta đi ăn mừng nào."

"Ừ, ừm!" Tả Á ra sức gật đầu, tay nắm chặt tờ kết quả xét nghiệm, mặt mày hớn hở.

Hai người đi đến một nhà hàng ở gần đó, món ăn ở đây làm rất ngon, rất nổi tiếng, hai người đi vào, phục vụ liền nhiệt tình chào đón, dẫn bọn họ đến chỗ ngồi.

Lúc này Tả Á lại như người mất hồn, cô đang nghĩ tới Kiều Trạch, không biết anh nghe được tin này có cảm thấy vui mừng như cô không? Có không? Cô nói với Kiều Trạch như thế nào đây, cô có con rồi, là con của bọn họ. Tuy rất vui mừng nhưng cũng có lo lắng, không biết anh biết tin này sẽ phản ứng thế nào.

Thời điểm trong lòng cô rối loạn, Chung Tĩnh lại đột nhiên lôi tay cô đi, hình như rất vội vã, tờ xét nghiệm trong tay Tả Á lại rơi xuống đất, cô dừng bước xoay người lại nhặt lên, đứng dậy, ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy ở phía lối ra vào có một người đàn ông.

Khuôn mặt lạnh lùng, vẻ đẹp tuấn mỹ không hề tỳ vết, là Kiều Trạch! Mấy ngày nay cô không được gặp anh rồi. Mà lúc này anh lại đang ôm một người phụ nữ cao gầy trong lồng ngực, thận trọng ôm lấy cô ta, như sợ cô ta rơi ngã.

Trong lòng Tả Á vốn đang vui mừng vì biết tin mình đã có thai, lại từ từ lạnh dần, trên mặt không có một tia huyết sắc, trái tim cũng như ngừng đập, đau nhức, khiến cho cô nhất thời không thể nào hô hấp được, đầu óc ong ong, mọi vật trước mắt đều trở nên mơ hồ.

Thời gian quay ngược lại, suy nghĩ của Tả Á giống như thuỷ triều, trở lại nhiều năm trước, cũng chính là ở khách sạn. Cô nhìn thấy anh và một người phụ nữ cao gầy ở cùng nhau, nam cao lớn đẹp trai, nữ xinh đẹp cao gầy, tuy địa điểm khác nhau, nhưng người lại rất giống nhau.

Kiều Trạch ôm lấy Tình Văn, dìu cô ta đi từng bước một .

Thân hình cô cứng ngắc, anh lại rất tự nhiên, thậm chí còn nhìn cô nhếch môi cười nhạt, cánh tay ôm lấy Tình Văn vẫn không chút lơi lỏng, Tả Á vò nát tờ giấy xét nghiệm trong tay thành một cục.

Tiểu Tĩnh nhìn thấy thân thể Tả Á lảo đảo như sắp ngã, vội đưa tay đỡ cô, không vui nhìn Kiều Trạch: "Kiều Trạch, Anh…….anh thật là quá đáng, Tả Á, cô ấy……., "

Tả Á kéo tay Tiểu Tĩnh, ý bảo cô đừng nói gì cả, cô nở một nụ cười yếu ớt: "Tình Văn, vết thương của cô có khá hơn chút nào không? Tôi không có cơ hội nào để cám ơn cô đã cứu tôi."

"Đã tốt hơn rất nhiều rồi, ở lâu trong nhà buồn bực quá, cho nên tôi mới nói với anh Kiều dẫn tôi đi ra ngoài một chút, chị dâu…….chị đừng……." Tình Văn có vẻ như rất áy náy, không muốn Tả Á hiểu lầm, nhưng cô ta vẫn không chịu rời khỏi lồng ngực của Kiều Trạch.

"Sao thế? Hai người đang định rời đi à? Vậy thì không quấy rầy nữa, Tiểu Tĩnh, chúng ta đi ăn cơm thôi." Nói xong Tả Á nở nụ cười nhạt nhòa, lôi tay Chung Tĩnh đi vào bên trong.

Sau khi ngồi xuống, Tiểu Tĩnh nhìn sắc mặt tái nhợt của Tả Á, vội vàng an ủi: "Tiểu Á, cậu đừng để ý, đứa bé quan trọng hơn, bác sĩ nói rồi, thân thể cậu quá yếu, cần phải chú ý nhiều, thai nhi có chút không ổn định."

"Tớ không sao." Tả Á nói xong liền cúi đầu, thở ra một hơi, "Tớ đói rồi, gọi thức ăn thôi."

Mãi cho đến khi dọn đủ món ăn, Tả Á không hề nói một câu nào, chỉ vùi đầu vào ăn cơm, Tả Á đột nhiên hiểu ra Kiều Trạch lại đột nhiên trở về vào ban đêm để làm gì, bởi vì, Tình Văn. Anh luôn đi cùng với Tình Văn sao, hai người bọn họ ở cùng một chỗ sao?

Hai người bọn họ ở bên nhau không phải là lẽ tự nhiên rồi sao, Tình Văn yêu Kiều Trạch như vậy, nguyện ý vì Kiều Trạch mà bỏ đi tất cả.

Còn cuộc sống của cô bây giờ chỉ giống như là tình nhân của Kiều Trạch, lúc ban đêm chờ

đợi anh đến ban cho ân sủng, trái tim không thể chịu nổi mà đau đớn, nhưng lại không có loại thuốc nào có thể giảm đau được, nước mắt lại bị ép ra ngoài.

Chung Tĩnh nhìn nước mắt Tả Á từng viên một rơi xuống mặt bàn, vì Tả Á mà cảm thấy khó chịu, rút khăn giấy ra đưa cho Tả Á: "Còn nói không sao, còn chưa được bao lâu mà anh ta đã như vậy rồi, uổng công tớ ngày trước còn khen ngợi anh ta."

Tả Á cười giễu cợt, cười khổ sở, Tiểu Tĩnh không hiểu, không hiểu được, chính cô cũng không hiểu……..

Chương 43: Cô quét anh hứng

Tả Á vốn muốn nói tin cô đã mang thai cho Kiều Trạch biết, cho dù hiện tại anh có còn yêu cô hay không, đứa bé bày vẫn là con của hai người, cô nên nói cho anh biết. Nhưng, sau khi nhìn thấy Kiều Trạch và Tình Văn ở cùng nhau, Tả Á lo lắng rằng thời điểm này nếu cô nói tin mình đã mang thai cho Kiều Trạch có thể anh sẽ cho rằng cô muốn dùng đứa bé để trói chặt anh, một chút lòng tự tôn đã đủ để cô do dự rồi.

Đau khổ, chấp nhận, rồi nghĩ thông suốt, nhất định cô sẽ giữ lại đứa bé này, cho nên, sớm hay muộn gì Kiều Trạch sẽ biết thôi, nhưng biết sớm so với biết muộn thì vẫn tốt hơn.

Căn cứ vào quan hệ của hai người hiện tại, Tả Á không thể xác định được Kiều Trạch có muốn đứa bé này hay không, do dự mấy ngày, cuối cùng Tả Á vẫn bấm số điện thoại của Kiều Trạch, sau khi chuông reo, nghe thấy tiếng đầu dây bên kia đã được kết nối, Tả Á sợ mình không có dũng khí nói ra, cho nên không đợi Kiều Trạch mở miệng nói ra những lời nói lạnh lùng, vội vàng nói: "Kiều Trạch…….Em đã mang thai."

Nói xong, lòng cô tràn ngập lo lắng.

Trầm mặc, yên lặng trầm mặc, khiến Tả Á nín thở, trái tim, đập thình thích trong lồng ngực, cô đang mong đợi Kiều Trạch sẽ nói gì đó, cho dù chỉ là một tiếng "ừ" cũng được, hoặc là nói đã biết, nhưng, sau khi giây phút trầm mặc, Kiều Trạch ở phía đầu bên kia đột nhiên cúp điện thoại.

Điện thoại truyền tới tiếng tút tút, từng tiếng từng tiếng như gõ vào trái tim Tả Á, lạnh buốt, đau đớn.

Kiều Trạch đã không còn yêu cô nữa, nhưng đến cả đứa con của cô với anh anh cũng không cần sao? Nhưng, nếu anh đã muốn ở bên Tình Văn, tại sao lại vẫn không hề đề cập đến chuyện ly hôn với cô? Tại sao lại muốn duy trì cuộc hôn nhân trống rỗng chỉ có vỏ bọc này?

Tả Á buông điện thoại trong tay ra, xoay người lại nhìn căn nhà lớn này, cười tự giễu, rồi đi tới nhà bếp, không sao, một mình cô cũng có thể chống đỡ được tất cả. Đi tới nhà bếp, cô liền nhớ ra mình phải nấu cơm trưa, phải ăn cơm đầy đủ để tang thêm dinh dưỡng cho con.

Tại nhà Tình Văn.

Người giúp việc làm xong thức ăn rồi bưng lên, Kiều Trạch đang rửa tay trong toilet, vẻ mặt lạnh lùng không chút cảm xúc nào, càng ngày càng trở nên lạnh giá, anh rửa tay xong thì đi ra, nhìn Tình Văn hỏi: "Có ai vừa gọi điện thoại cho anh à?"

"Không có." Tình Văn ngửi mùi thơm của thức ăn, nhíu nhíu mày nói, "Anh nghe lầm rồi, mau ăn cơm thôi, lát nữa đồ ăn nguội ăn sẽ không ngon đâu!"

Kiều Trạch nghe vậy liền không hỏi gì nữa. Hai người ngồi đối diện nhau, sau khi cùng nhau ăn cơm trưa xong, người giúp việc đi tới thu dọn bát đũa. Tình Văn nhìn Kiều Trạch cầm áo khoác lên, có vẻ như anh muốn về công ty, cô cau mày nói: "Anh, anh vừa tới lại đi luôn sao, ở lại với em một lát nữa đi."

Kiều Trạch mặc áo khoác vào: "Phải đi họp."

"Ồ!" Tình Văn cau mày, hô lên: "Anh, thắt lưng em đau quá!"

Kiều Trạch buông áo khoác trên tay xuống, đi tới bên cạnh Tình Văn, đưa tay dìu cô: "Đi nghỉ ngơi thôi."

Tình Văn vươn tay ôm lấy cổ anh: "Anh, anh bế em đi, thắt lưng em đang bị đau đi lại nhiều sẽ càng bị đau đó."

Vẻ mặt Kiều Trạch nguội lạnh, anh đưa tay kéo tay Tình Văn ra, có chút không kiên nhẫn: "Đừng có làm loạn, tự đi vào nghỉ ngơi đi."

Tình Văn không chịu nghe theo, nói: "Không được, anh bế em vào trong đi. Nếu không em cứ đứng ở chỗ này, xem anh làm thế nào."

Kiều Trạch khẽ cau mày, khom lưng, ý bảo muốn cõng cô ta trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, Tình Văn mặc dù không nguyện ý, nhưng, vẫn phải thỏa hiệp, nằm sấp trên lưng Kiều Trạch. Mấy ngày nay, Tình Văn phát hiện Kiều Trạch có một thói quen, đó chính là chưa bao giờ ôm cô. Cô vẫn luôn mơ tưởng Kiều Trạch sẽ ôm cô, ôm trong lồng ngực anh giống như người vợ mới cưới vậy, nhưng dường như anh không thích ôm người khác, ngay cả cõng cô thế này, anh cũng rất miễn cưỡng.

Kiều Trạch cõng Tình Văn vào phòng ngủ, đặt cô ở trên giường, rồi đứng dậy định đi, Tình Văn vội ôm chặt lấy cổ anh, nhất quyết không buông, ghé vào lỗ tai anh nhẹ nhàng, thận trọng nói: "Anh, em sinh cho anh một đứa con được không?"

Nét mặt Kiều Trạch cứng đờ, dứt khoát đứng dậy, đẩy nhẹ Tình Văn xuống giường, rồi xoay người đi, Tình Văn ở phía sau anh cô đơn nói: "Anh…….Chỉ có cô ta mới có thể sinh con cho anh thôi ư? Em…….Em thì không được sao?"

Anh nhìn cô, trong mắt Tình Văn đều là uất ức cùng bi thương, nước mắt dần dâng lên, con, anh đã có, nhưng chính anh lại vứt bỏ bảo bảo, anh nhất định sẽ tìm nó trở về: "Nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai anh lại tới." Âm thanh cứng nhắc, cho dù là nói với người nào giọng điệu của anh vẫn lạnh lùng trước sau như một. Anh nói xong liền không có chút do dự sải bước ra khỏi phòng ngủ của Tình Văn.

Gương mặt Tình Văn buồn bã tổn thương.

Tả Á lại trải qua một đêm tối yên tĩnh, cô lấy chăn quấn chặt cơ thể mình lại, như một cái kén tằm, nghĩ tới chuyện hôm nay gọi cho Kiều Trạch, nói cho anh chuyện cô mang thai mà

anh lại im lặng khiến cho cô không thể nào thở được, lòng lại thấy khổ sở.

Có phải là anh không muốn có đứa bé này không, có khi nào anh sẽ bắt cô bỏ nó không? Không biết, không biết, cô không biết Kiều Trạch muốn gì, nhưng, tại sao anh không nói một lời đã cúp điện thoại, cảm giác này thật không tốt chút nào.

Tả Á hít một hơi cố gắng để cho mình không buồn rầu nhiều nữa, tránh làm ảnh hưởng đến bảo bối trong bụng. Trong lúc cô đang đặt tay lên bụng mình, ngoài phòng ngủ đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa, tiếp theo là một hồi tiếng bước chân quen thuộc.

Tả Á dựng lỗ tai lên, là Kiều Trạch trở về ư? Tả Á vươn tay bật chiếc đèn ngủ màu vàng ở đầu giường lên, tầm mắt cũng nhìn về phía cửa phòng ngủ, một, hai, ba…….Tả Á cho là phải đếm tới mười Kiều Trạch mới đi vào, nhưng chỉ mới đếm đến ba, Kiều Trạch đã đẩy cửa phòng ngủ đi vào, ánh đèn màu vàng khiến Tả Á thu lấy toàn bộ vẻ mặt lãnh khốc của anh vào mắt.

Đã lâu rồi anh không về nhà, Tả Á âm thầm ở trong chăn điểm đầu ngón tay, phải đến hai mươi mấy ngày rồi, sau lần đó gặp anh ở nhà hàng đã được hai mươi mấy ngày rồi, có lẽ thời gian đó anh luôn ở bên Tình Văn.

Nhưng sao hôm nay anh không đi tắm trước? Trên người anh chỉ mặc một cái áo sơ mi đen và một chiếc quần âu, phong thái lạnh lùng, dáng điệu lạnh như băng, để lộ ra hơn nửa dáng người cao lớn rắn rỏi của anh. Mắt anh hơi phiếm hồng, Tả Á biết anh đã uống rượu, hơn nữa còn uống không ít, bởi vì, ánh mắt của anh không còn sự lạnh lẽo như ngày thường, ngược lại còn anh mang theo vẻ mờ mịt vì men say.

Tả Á nhìn anh, mà anh cũng đi tới bên giường, có chút không kiên nhẫn tháo cà vạt ra, tiện tay vứt sang một bên, thân hình cao lớn cũng nằm lên giường, chiếc giường lập tức lún sâu xuống, chiếc giường vốn lớn lại như nhỏ hẹp lại.

Thân thể cao lớn của Kiều Trạch thuần thục bao trùm lấy cơ thể mềm mại của Tả Á, đòi hỏi như mọi lần. Không nói tiếng nào, cũng không có quá nhiều giao tiếp, đôi môi mỏng của anh mang theo mùi rượu nhàn nhạt, xuyên qua lớp áo ngủ hôn lên nơi đẫy đà của cô.

Tả Á khó chịu vặn vẹo thân thể, tay đẩy lồng ngực của anh, mùi rượu và mùi nước hoa trên người anh kích thích giác quan của cô, cô đẩy anh ra không cho anh tiếp tục làm loạn nữa: “Anh tự lái xe về à? Đã uống rượu lại còn dám lái xe sao?”

Đôi mắt đen sâu hút của Kiều Trạch khẽ nheo lại, nhìn Tả Á, không chút kiên nhẫn túm lấy bàn tay không nghe lời chống lên ngực anh của cô, cố định trên đỉnh đầu: “Nói nhiều quá.” Anh lạnh lùng nói.

Dường như cô chỉ có nói mấy chữ, anh cũng đã cảm thấy phiền. Tả Á cắn môi không nói thêm gì nữa, cô chỉ hi vọng anh say rượu thì đừng lái xe thôi mà. Tay của anh đã kéo váy ngủ của cô lên cao đến tận lưng, rồi sau đó kéo vượt qua đầu, thân thể cô, giống như bóc vỏ trứng

gà, cứ như thế mà phơi bày ra trước mặt anh.

Thân thể Tả Á chợt lạnh ngắt, hoảng loạn. Chuyện cô có thai, cô không dám nói nữa, bởi vì cú điện thoại lúc nãy của cô đổi lại chỉ là sự im lặng của anh, cô cảm thấy Kiều Trạch không muốn có đứa bé này, có lẽ bởi vì anh đã quá tuyệt vọng với cô, oán hận cô, cũng có lẽ là vì Tình Văn, cô sợ, sợ bây giờ nếu mình nhắc tới, Kiều Trạch sẽ nổi giận quát rống lên, sẽ bỏ đi!

Chỉ khi nào không vui anh mới uống rượu thế này thôi, cho nên, tốt nhất là cô không nói gì cả. Thân thể Tả Á cảm nhận được sự nóng lòng của Kiều Trạch, bàn tay của anh mang theo lửa nóng không ngừng dao động trên người cô, cô vội vàng nói: "Kiều Trạch, hôm nay không được…….A……..”Tả Á đang nói thì Kiều Trạch chợt cắn lên cô cổ, cô bị đau liền hô lên.

"Sao lại không được?" Kiều Trạch dù đang rất nóng lòng nhưng vẫn dừng lại nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo, không có một tia dục vọng nào, dường như anh chỉ là đang phát tiết mà thôi, nói xong cũng liền cởi quần áo của mình ra.

Thân thể hai người dán chặt vào nhau, ngay cả khi vẫn còn cách một chiếc áo sơ mi Tả Á cũng cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của Kiều Trạch, nhưng, ánh mắt sâu thẳm của anh làm cô không thể nhìn thấy nội tâm của anh.

Trên người của anh, trên tóc của anh có mùi nước hoa nhàn nhạt, mùi nước hoa này không phải là của cô, cũng không phải là của anh, cô chưa bao giờ dùng nước hoa, còn nếu là mùi hương của Kiều Trạch sao cô lại không cảm nhận được sự quen thuộc chứ. Mùi nước hoa trộn lẫn với mùi rượu khiến dạ dày cô sôi trào, thân thể Tả Á vùng vẫy, cau mày hô: "Kiều Trạch, anh buông em ra đi, có được không? ……. Em ……. Anh đi tắm trước được không?" Tẩy đi mùi nước hoa, tẩy đi mùi rượu.

Đột nhiên Kiều Trạch dừng lại, cười lạnh, dường như có chút hiểu ra tâm tư của Tả Á, cô kháng cự là vì đã nhìn thấy anh ở cùng Tình Văn, anh lạnh nhạt nói: "Thế nào, vẫn còn ngượng ngùng sao?". Nói xong liền cúi đầu ngậm lấy nụ hoa của cô, nhẹ nhàng gặm cắn, thân thể Tả Á nhịn không được mà khẽ run lên, không thể nói được, nhưng dạ dày thật khó chịu, muốn ói, cô chọc vào bụng Kiều Trạch, Kiều Trạch ngẩng đầu nhìn Tả Á, cảm thấy cô có cái gì đó lạ lạ liền buông lỏng cô ra, Tả Á vội vàng đứng dậy, che miệng vọt ra khỏi phòng ngủ, úp mặt vào bồn cầu, ói ra.

Tiếng Tả Á nôn mửa từng đợt khiến trong đôi mắt của Kiều Trạch dấy lên sự giận dữ, nét mặt lạnh lẽo đến dọa người, anh đi ra khỏi phòng ngủ liền nhìn thấy Tả Á tái mét đang từ toilet đi ra ngoài, anh cầm chiếc áo khoác vắt trên ghế sofa, xoay người đi ra cửa, thay giày, rồi mở cửa rời đi.

Tả Á nhìn Kiều Trạch rời khỏi, nhìn bóng lưng lạnh lùng của anh, trái tim hụt hẫng, anh không có hứng thú ân ái với người phụ nữ vừa ói mửa, sắc mặt tái nhợt như quỷ sao.

Cô quét anh hứng.

Có điều, như vậy cũng tốt, cô đang mang bầu, không thể làm chuyện đó được.

Đêm nay, không có niềm vui, không có hoan ái.

Bởi vì cô đang mang thai, sức khỏe lại không được tốt cho nên cũng ít khi đến cô nhi viện thăm bọn trẻ. Hôm nay cô vừa tới đã nghe viện trưởng nói, một Cô Nhi Viện ở thành phố khác có một đứa bé bị bệnh nặng, cần một số tiền lớn để chữa bệnh, nhưng Cô Nhi Viện không thể nào kiếm ra đủ chi phí.

Tên nhóc kia cũng một tuổi rồi, Tả Á không nhịn được nghĩ đến con của cô, bây giờ nó cũng được một tuổi rồi, nghĩ tới đứa bé đáng thương ở Cô Nhi Viện kia cùng tuổi với con mình, trong lòng Tả Á không khỏi thương cảm lo lắng cho đứa bé chưa từng gặp mặt kia, hai mươi ba vạn đúng là không phải số tiền nhỏ, bây giờ còn thiếu mười mấy vạn nữa, nhưng nếu như không có tiền để tiến hành phẫu thuật, tính mạng của đứa bé sợ là khó bảo toàn.

Nhưng, đó cũng là một sinh mạng, sao có thể để mất đi chỉ vì không có tiền chứ . Sau khi Tả Á trở về nhà, cô không sao ngủ được, cô thật sự rất muốn giúp đỡ đứa bé này, nhưng, hiện tại cô đang mang thai, hơn nữa tình trạng sức khỏe của cô cũng không tốt lắm, không có cách nào đi tìm người quyên góp được.

Mà bản thân cô lại không có nhiều tiền như vậy, nghĩ đi nghĩ lại, cô chợt nhớ khi kết hôn, Kiều Trạch có cho cô một sợi dây chuyền, trong lòng cô liền kích động, trước tiên phải cứu lấy tính mạng của đứa bé cái đã. Nghĩ như vậy, Tả Á liền quyết định làm, một loại cảm giác kỳ lạ nảy sinh trong cô, giống như có một sức mạnh nào đó đang làm chủ cô vậy, thôi thúc cô phải làm như vậy, nhất định phải giúp đỡ đứa trẻ này. Hôm sau, Tả Á liền đi lấy tiền rồi đưa tới cho viện trưởng để có thể giúp cho đứa bé kia.

Cô cầu nguyện cho sinh mạng bé nhỏ kia được bảo toàn, cuộc phẫu thuật tiến hành thuận lợi, đứa bé có thể lớn lên khỏe mạnh, đáng tiếc là hai người cách xa cả ngàn dặm, thân thể của cô lại không thể đến gặp mặt đứa bé đang chống chọi với bệnh tật ấy, hi vọng cuộc phẫu thuật của bé có thể tiến hành thuận lợi, để cô có cơ hội để nhìn thấy đứa bé ấy mỉm cười.

Chớp mắt, đứa nhỏ trong bụng của cô cũng đã sắp được hai tháng rồi, Tả Á một mực cẩn thận che chở từng chút cho đứa bé trong bụng, mong mỏi nó sớm ra đời, nhưng, hôm nay cô lại đột nhiên cảm thấy rất đau bụng, trong lòng Tả Á không khỏi lo lắng, thậm chí là sợ hãi. Cô chuẩn bị một chút, liền vội vàng gọi xe đi đến bệnh viện.

Bác sĩ nói, thai nhi của cô có chút không ổn định, cần phải chăm sóc cẩn thận hơn, nhưng may là vẫn còn có thể giữ được. Sau khi đi bệnh viện để kiểm tra, tiêm một liều an thai, ở lại bệnh viện quan sát hai ngày cô mới được xuất viện.

Tả Á biết, tình trạng hiện tại của mình không tốt, không tốt chút nào cả, nhưng, không phải mọi chuyện cô đều có thể làm chủ được, lúc Tả Á từ bệnh viện đi ra, trong lòng có chút buồn bã, cũng thầm lặng cầu nguyện, đứa con trong bụng có thể ra đời khỏe mạnh, xin đừng……..

rời xa cô. Rời xa, hai chữ này, khiến trái tim Tả Á chợt nhói đau, không dám nghĩ tiếp nữa.

"Tả Á!"

Lúc cô đang định bắt xe rời đi, chợt nghe thấy người nào đó gọi tên cô, cô liền nhận ra ở phía cửa chính của bệnh viện có một đôi nam nữ đang bước lại gần, chính là Chung Dương và Lô Hi, cô lại vô tình gặp hai người họ. Tả Á chớp chớp mắt, cười nhẹ, nhìn Chung Dương và Lô Hi đang từng bước một đi lại gần cô.

"Em không khỏe sao?" Chung Dương vẫn ngày càng anh tuấn, lại có thêm vẻ trầm ổn, nhưng, trong mắt anh vẫn là sự quan tâm đối với Tả Á, cùng tình ý thầm kín, đúng, thầm kín, anh đang thầm kín yêu cô.

Tả Á cười nói: "Em không sao. Còn anh… cái chân bị thương của anh đã khỏi hoàn toàn chưa? Bước đi còn cảm thấy khó chịu không?"

Lô Hi khẽ đẩy Chung Dương một cái, thân thể Chung Dương loạng choạng lùi sang một bên mấy bước, Lô Hi nhíu mày nói: "Anh ấy mới vừa kiểm tra rồi, không có chuyện gì cả, không phải chỉ trúng một viên đạn thôi sao, đâu dễ bỏ đi như vậy, cho anh ấy chạy 2000m cũng không có vấn đề gì."

"Em đến đây một mình sao?"Chung Dương nhìn Tả Á một mình đi đến bệnh viện, không nhịn được nói: "Sao em lại đi một mình, không có người nào cùng em đến bệnh viện sao?"

Đây mới là giọng điệu của Chung Dương, bọn họ không còn là người yêu, nhưng vẫn là bạn, là người thân, tình cảm của bọn họ trải qua nhiều năm như vậy không thể nói cắt đứt là liền cắt đứt ngay được. Chung Dương vẫn là Chung Dương của này xưa, vẫn nói chuyện không nghiêm chỉnh, có chút du côn, có chút hư hỏng, ngàn năm cũng không thay đổi.

Tả Á nhìn ánh mắt lo lắng của Chung Dương, nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, lòng vẫn cảm thấy có chút buồn bã không nói lên lời, nhưng, tất cả đều đã là quá khứ rồi, bây giờ bọn họ chỉ là bạn bè, cô lắc đầu, mỉm cười nói: "Không cần, em tự gọi xe về được."

Chung Dương cười vô lại nói: "Thế nào, sợ anh có ý đồ bất chính với em à? Đối với anh, em là người có chồng rồi, hiện tại anh không có chút hứng thú nào đâu."

"Anh ít lắm mồm lại đi, em đi trước đây." Tả Á cười nói xong, nhìn Lô Hi nói: "Hẹn gặp lại."

Tả Á xoay người đi, nhưng Chung Dương cũng chưa rời đi, ánh mắt thâm thúy bây giờ không có sự nhẹ nhõm, mà chỉ có u buồn, vẫn nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh của Tả Á, ngây người đến mất hồn.

Lô Hi không vui đẩy Chung Dương mấy cái: "Tổng giám đốc Chương, nhìn đủ chưa, mau đi lấy xe đi."

Chung Dương cau mày, nụ cười trên mặt đã biến mất từ lúc nào, anh liền đi về phía chỗ

đậu xe, Lô Hi cũng vội vàng đi theo, hai người lên xe, Lô Hi ngồi cạnh Chung Dương, lườm anh: " Sao lại không nói cho cô ta biết, hôm nay chúng ta ly hôn? Bây giờ chỉ cần cô ta đồng ý là hai người lại có thể ở bên nhau."

"Ít xen vào việc của người khác đi!" Chung Dương khởi động xe, liền xe chuyển bánh, quay đầu lại, anh lái xe ra khỏi bệnh viện. Kết hôn, ly hôn, ở bên nhau, nếu quả thật đơn giản như thế thì thật là tốt.

Lô Hi hừ lạnh một tiếng: "Chung Dương, mặc dù chúng ta không còn là vợ chồng nữa, nhưng vẫn là đối tác, chú ý giọng điệu của anh đấy."

Chung Dương dừng xe, không vui nhìn Lô Hi, mặt lạnh nói: "Xuống xe!"

Lô Hi lại không hề sợ bộ dáng này của anh, quay đầu, không chịu yếu thế mà nói: "Tại sao tôi phải xuống xe?"

Vẻ mặt Chung Dương tràn đầy tức giận quát: "Nếu không xuống tôi sẽ ném cô xuống đấy, đừng có thách thức tôi."

Lộ Hi nhìn Chung Dương thẹn quá hóa giận, cô biết, năm đó là do chính cô dùng thủ đoạn hèn hạ buộc Tả Á rời đi, anh đã biết rồi, anh hận cô, là cô không đúng, nhưng, cô không hối hận, cũng không muốn nhận mình sai, làm thì cũng đã làm rồi, không còn gì để nói nữa, tất cả mọi chuyện đều không thể nào quay lại được nữa rồi.

"Chưa từng thấy người đàn ông nào không có phong độ như anh." Lô Hi mắng xong một câu liền giận dữ xuống xe, 'rầm' một tiếng đóng cửa xe lại.

"Tôi cũng chưa từng thấy người phụ nữ nào độc ác như cô." Chung Dương cũng không khách khí mà lái xe rời đi.

Ly hôn, hai người cũng cảm thấy nhẹ nhõm, cô trả tự do cho anh, cũng là cho chính mình là một con đường sống mới. Trước kia là cô ép buộc anh, nhưng hôm nay đã chẳng còn ý nghĩ gì nữa? Lô Hi đứng ở đó, suy nghĩ đến mất hồn.

Trên đường về nhà, lòng Tả Á tràn đầy lo lắng, tất cả đều vì đứa con trong bụng cô, cô sợ nó mất đi, nhưng, bác sĩ nói, cô không nên quá căng thẳng, cho nên cô cố gắng không để cho mình suy nghĩ bậy bạ nữa, tâm trạng cũng được buông lỏng.

Nhấn thang máy lên lầu, lúc đi tới trước cửa nhà, cô chợt thấy có người đang đứng trước nhà mình, bóng dáng cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp, mỹ lệ trang nhã, cô lẩm bẩm khẽ gọi: "Tình Văn……." Lúc Tả Á gọi cái tên này lên, không nhịn được lại nghĩ đến ngày hôm đó, Kiều Trạch ôm cô ấy một cách thân mật, "Cô…….Cô tới đây có chuyện gì sao?"

Tình Văn cười nói: "Để khách ở ngoài nói chuyện hình như không phải phép rồi."

"A, xin lỗi!" Tả Á vội tìm chìa khóa mở cửa, mời Tình Văn vào nhà. Tả Á đi toilet rửa tay rồi đi ra hỏi Tình Văn: "Cô uống gì? Cà phê hay trà?"

“Không cần đâu!” Tình Văn ngồi trên ghế sofa nhẹ mỉm cười, bởi vì đang bị thương, cho nên cô ta không thể đứng quá lâu, hay đi quá nhiều được, phần lớn thời gian vẫn cần người chăm sóc, “Chúng ta nói chuyện một chút.”

Tả Á ngồi xuống một bên sofa, đôi mắt xinh đẹp nhìn Tình Văn: “Thân thể của cô thế nào rồi? Có thường xuyên đến bệnh viện kiểm tra không?”

“Tôi cần thời gian để từ từ hồi phục.” Tình Văn cười cười, dáng vẻ không sao cả, dừng một chút rồi nói tiếp: “Tả Á, tôi nhớ cô đã nói một câu, quay đầu là bờ, nhưng bờ đã đi xa rồi, cho nên cô nhất định sẽ không về bờ, nhưng tôi lại có chút tò mò, cô đã sớm biết kết quả ngày hôm nay, tại sao lại lựa chọn quay đầu lại, sự kiên định lúc trước của cô đâu mất rồi?”

Tả Á cười khổ sở: “Cuộc sống giống như đánh cờ vậy, đánh sai một bước, thì bước kế tiếp cũng sẽ tiếp tục sai, hơn nữa cũng không phải chỉ một mình mình sai. Tôi vẫn cho mình là người đánh cờ, không ngờ tới cuối cùng mới phát hiện, thì ra mình cũng chỉ là một con cờ.”

“Cô nói cũng có chút đạo lý, tôi nghĩ, nếu như cô là người đánh cờ, cô sẽ hi vọng mình và Chung Dương có thể tiến tới với nhau, mà không phải là đi đến kết quả như bây giờ với Kiều Trạch, cho nên, thật đúng là cô không phải là người đánh cờ, có điều, ván cờ này vẫn còn chưa kết thúc, tôi nghĩ cô còn phải đi tiếp.”

Tả Á buông thõng cánh tay xuống: “Bây giờ đối với tôi mà nói, kết quả của ván cờ là thắng hay thua, muốn đi như thế nào đã không còn quan trọng nữa, tôi chỉ muốn thuận theo tự nhiên thôi. Tình Văn, tôi chỉ muốn chúc phúc cho cô, đừng đi sai một nước cờ nào. Đời người, một khi đã đi qua thì không thể quay trở lại được đâu.”

“Cuộc đời của tôi, tôi sẽ tự làm chủ!” Trên mặt Tình Văn có chút tức giận, “Cô sẽ không buông tay Kiều Trạch thật sao? Dù giữa hai người chỉ còn lại cái vỏ bọc của một cuộc hôn nhân?”

Sắc mặt của Tả Á hơi tái đi, cười yếu ớt: “Tình Văn, tôi mệt rồi, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Tầm mắt Tình Văn rơi xuống bụng Tả Á, ngày ấy, Tả Á gọi điện thoại nói cho Kiều Trạch chuyện cô mang thai, là cô nhận điện thoại, lúc nghe thấy Tả Á nói ra mấy chữ kia, cô như bị sét đánh ngang tai, nếu như Kiều Trạch biết Tả Á có thai thì làm sao Kiều Trạch có thể trở về bên cô được. Nhưng, cô biết làm thế nào đây, trái tim đau nhói, cô rất sợ, rất sợ Tả Á yêu Kiều Trạch, nếu thật sự như vậy thì cô cũng chẳng còn cơ hội nữa rồi.

Lúc Tình Văn nghĩ tới đó, bụng đột nhiên đau đớn dữ dội, trên trán từ từ rỉ ra mồ hôi, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt không có chút huyết sắc, đi về phía trước mấy bước, bước chân cũng không vững, thân thể có chút lay động, che bụng khom lưng cúi gập người xuống.

“Tình Văn! Cô làm sao vậy?” Tả Á thấy Tình Văn không ổn, vội tới đỡ cô ta, nhưng, sắc mặt của Tình Văn lại tái nhợt đến dọa người, Tả Á nhất thời hốt hoảng nói: “Cô cố chịu đựng, tôi gọi xe cứu thương.”

Trong phòng bệnh của bệnh viện, Tình Văn tay ôm bụng khóc thất thanh, có chút điện loạn, Tả Á luống cuống đứng ở đó, không biết nên an ủi cô ta thế nào, Tình Văn đau bụng chỉ là đau bụng kinh, nhưng, bác sĩ cũng nói cho cô ta biết tin cô ta không thể mang thai được, cô đã từng bị thương, làm tổn thương đến tử cung, vì thế về sau cô ta không thể mang thai được nữa. Tin tức này, đối với người phụ nữ mà nói, chính là một nhát đao trí mạng.

Tả Á nhớ lại lần đó cô bị bắt cóc, lúc Kiều Trạch cùng Kha Kiệt đánh nhau đã vô tình đá một cú vào bụng Tình Văn, hơn nữa, Tình Văn còn bị ngã xuống bên dưới, bị thương rất nặng, là lần ấy, chỉ có lần ấy mới tổn thương đến tử cung thôi.

Tả Á như bị bóng đêm nuốt sống, Tình Văn không đáng bị như vậy.

Trên mặt Tình Văn đều là nước mắt, nhìn Tả Á đứng bên cạnh, cô bị như vậy Tả Á nhất định sẽ rất vui mừng, trong bụng của cô ta còn đang mang đứa con của Kiều Trạch, còn cô, sau này ngay cả một đứa con cũng thể có, liền kêu khóc nói: "Cô đứng ở đây làm gì? Tôi như vậy, cô vui mừng lắm có phải không? Tôi không có khả năng sinh con cho Kiều Trạch nữa rồi, cô vui mừng đi, đắc ý đi!"

Khuôn mặt Tả Á cứng ngắc, tái nhợt, cô vội lắc đầu: "Tôi không có!"

"Tình Văn!"

Bóng dáng của Kiều Trạch vội vàng xuất hiện ở cửa phòng bệnh, anh nhìn thấy bóng dáng của Tả Á, cũng nhìn thấy bộ dạng khóc lóc thảm thiết của Tình Văn, anh chưa từng thấy Tình Văn nóng nảy như vậy, anh đi tới bên giường bệnh của Tình Văn.

"Anh…….Anh bảo cô ta đi ra ngoài được không, bảo cô mau ra ngoài đi, em không muốn thấy cô ta." Tình Văn nhổm người dậy quỳ gối trên giường, nhào vào trong ngực Kiều Trạch, nức nở khóc, cô thực sự rất đau lòng, cô đã không thể có con được nữa rồi, đau lòng vì tại sao Tả Á lại có con với Kiều Trạch, còn cô ngay cả một cơ hội cũng không có. Nhưng tình huống trước mắt lại khiến người ngoài hiểu nhầm rằng cô bị Tả Á khi dễ.

Kiều Trạch cứng đờ người ngồi đó, mặc cho Tình Văn ôm anh khóc nức nở, bàn tay của anh vỗ vỗ lưng Tình Văn trấn an, quay đầu nhìn Tả Á khạc ra ba từ lạnh lẽo: "Đi ra ngoài!"

Trước mắt Tả Á là một màn hơi nước, trái tim đau đớn, hít sâu vào một hơi, cô nhìn bóng lưng Kiều Trạch, không nói một lời xoay người từ từ ra khỏi phòng bệnh, vẫn có thể nghe thấy tiếng khóc đau lòng của Tình Văn ở phía sau, trong đầu cô toàn là hình ảnh Kiều Trạch lo lắng cho Tình Văn như thế nào, cùng lạnh nhạt đối với cô ra sao.

Bước chân của Tả Á có chút nặng nề, đưa tay vịn vào tường, từng bước từng bước đi tới thang máy.

Chương 44: Biết cô mang thai

Trước kia, dù Kiều Trạch có lạnh lùng, khiến cho cô có chút sợ hãi, tuy nhiên chuyện đó không làm tổn thương cô được, nhưng bây giờ, thái độ lạnh lùng của anh giống như những cây kim nhỏ, từng cây từng cây đâm vào trái tim của cô, tại sao lại khó chịu như vậy, đau đớn đến không thở nổi như vậy.

Tả Á vất vả đi từ bệnh viện ra, ngẩng đầu nhìn bầu trời, dùng sức để hô hấp, cô cảm thấy mệt mỏi quá, rất mệt mỏi. Cô không biết phải làm sao mới có thể giải thoát được. Kiều Trạch chắc cũng rất mệt mỏi rồi, Tình Văn không thể có con được nữa, nhất định là Kiều Trạch đang tự trách mình, cũng cảm thấy rất khổ sở, Kiều Trạch làm sao có thể thoải mái được.

Anh sẽ ly hôn với cô rồi kết hôn với Tình Văn?

Hay là vẫn tiếp tục tình trạng như bây giờ?

Tả Á quay đầu lại nhìn cửa chính bệnh viện một lần nữa, ngày hôm nay cô đã tới bệnh viện hai lần, không biết con cô có bị mệt không nữa, cô phải về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, cố gắng để cho mình không suy nghĩ bậy bạ nữa. Mới vừa lên xe, chuông điện thoại di động lại chợt vang lên, cô lấy điện thoại ra xem thì ra là mẹ gọi tới, Tả Á vội bắt máy: "Mẹ ạ!"

"Tiểu Á, sao mấy ngày nay con không về thăm nhà, hôm nay về nhà đi, chị của con cũng đến đây đó." Giọng nói ấm áp đầy tình thương yêu của mẹ khiến tâm trạng vốn đang đầy nỗi lo lắng của Tả Á chợt dâng lên một luồng ấm áp, cô suy nghĩ một chút nói: "Được rồi mẹ, con sẽ về ngay."

Cúp điện thoại, Tả Á nói tài xế thay đổi lộ trình, đi đến chung cư của mẹ. Có lẽ là do quá mệt mỏi, Tả Á ngồi trên xe lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, cho đến khi tới nơi, tài xế gọi cô dậy, cô mới tỉnh lại, thanh toán tiền rồi xuống xe, đi lên lầu.

Lúc vào nhà, không biết mẹ và chị cô đang nói chuyện gì mà vẻ mặt tràn đầy vui mừng, Tả Á thấy vậy cũng mỉm cười, cúi đầu, thay giày, vừa đi vào vừa nói: "Mẹ, chị, hai người đang nói chuyện gì mà vui vẻ vậy, sao không nói cho con nghe với?!"

Tả Vi ngoắc ngoắc tay ý bảo Tả Á ngồi xuống, cười nói: "Lúc nãy đang nói xấu em. Sao em trở về có một mình vậy, Kiều Trạch đâu, không về củng em sao?"

Tả Á ngẩn người ra, cô trả lời lấy lệ: "A, Kiều Trạch, anh ấy còn đang bận, công ty có nhiều việc lắm……"

Điền Văn Lệ cau mày nhìn khuôn mặt gầy gò của Tả Á, cằm cô lại nhọn ra, gầy yếu không chịu nổi, bà không khỏi đau lòng: "Sao lại gầy như thế này, con đó, nhất định là không chịu ăn cơm đầy đủ rồi."

“Mẹ, không phải là con không ăn cơm, mà là con ăn bao nhiêu lại bị tên nhóc này lấy mất rồi.” Khuôn mặt Tả Á tràn đầy hạnh phúc, tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, trên môi còn mỉm cười.

Sắc mặt Điền Văn Lệ liền trở nên vui mừng: “Con ……. con nói con mang thai rồi?”

Tả Á cười ngọt ngào gật đầu một cái, nhìn nụ cười trên gương mặt của mẹ và chị, tâm trạng của cô cũng tốt theo, niềm vui sướng này nên cùng chia sẻ cùng người thân.

Tả Vi đột nhiên tựa như phát hiện ra cái gì đó hỏi: “Kiều Trạch đâu rồi, anh ta có biết không? Em có thai được bao lâu rồi, sao lại giữ bí mật, không nói cho mọi người biết chứ?.”

Nét cười trên mặt Tả Á cứng lại, lắc đầu nói: “Được hơn hai tháng rồi, em…….hôm nay em mới vừa biết mình có thai, còn chưa kịp nói cho anh ấy biết, em định sẽ tìm cơ hội nói cho anh ấy biết sau.”

Điền Văn Lệ không hỏi gì nữa, chỉ đứng lên nói: “Con đó, là phụ nữ mà sao lại phản ứng chậm như vậy, bây giờ mới phát hiện ra, tốt nhất con nên nghỉ ngơi đi, mẹ đi làm mấy món con thích nhất cho con ăn, mấy ngày nay phải ở trong nhà, mới có mang thai, cần có người chăm sóc.”

Tả Á nghe lời của mẹ, hình như nghe ra cái gì đó, mẹ cô biết được cô không có người chăm sóc ư, biết tình trạng bây giờ của cô và Kiều Trạch sao? Có lẽ là mới vừa biết, cho nên mới gọi cô về nhà.

Quan hệ của dượng Kiều, Kiều Trạch và Tình Văn rất thân thiết, muốn không biết cũng khó. Lúc ăn cơm tối dượng Kiều lại không có ở nhà, hình như là đang đi làm chuyện gì đó. Sau bữa cơm chiều, ba mẹ con hàn thuyên một lát. Cuộc sống hiện tại của Tả Vi cũng rất ổn định, đứa bé cũng đã lớn hơn một chút, có bà ngoại giúp một tay chăm sóc nó, cô cũng rất thoải mái, tình cảm với anh rể cũng rất tốt.

Tả Á có chút hâm mộ chị mình, tình cảm thuận buồm xuôi gió, nước chảy thành sông, yêu được người mình yêu, lúc kết hôn cũng cưới được người trong lòng, sống qua ngày, sinh ra bào bối của họ.

Bình lặng như thế mới là thật.

Khi sắc trời không còn sớm nữa, chị bị anh rể đến đón đi, Tả Á thì bị mẹ bắt ở lại, xem ra mẹ không yên tâm về cô, hơn nữa có lời gì đó muốn nói với cô, vốn là cô muốn gạt mẹ một số chuyện, nhưng thấy vậy liền hiểu ra mẹ cô đã biết được chuyện gì rồi.

Tả Á ở lại nhà mẹ, ở tới hai ba ngày, mẹ cô cũng không hè hỏi chuyện gì cả, dượng Kiều cũng không nói gì, chỉ bắt cô ăn nhiều một chút, chú ý thân thể, mà trong 2-3 ngày này, Kiều Trạch Cũng chưa từng đến thăm cô, cũng không gọi điện thoại cho cô. Không cần hỏi, chắc hẳn mẹ cùng ba Kiều cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Tả Á ở nhà mẹ một tuần lễ mới rời đi, thật ra thì cô không muốn đi, nhưng dù sao cô cũng muốn có cuộc sống của riêng mình, quá quen với sự ấm áp khi trở lại với nỗi cô độc sẽ rất khó khăn, cho nên cô không nên đắm chìm quá lâu trong sự ấm áp này.

Từ lúc nhìn thấy Kiều Trạch lần trước, mấy ngày nay anh không hề về nhà, thật ra thì Tả Á cũng đã quen với việc anh không có nhà rồi. Tả Á sẽ sắp xếp thời gian thật hợp lý, chỉ làm những việc tốt cho con của hai người, những thứ đồ ăn dù không thích cô cũng cố ép bản thân phải ăn.

Tóm lại bây giờ con là quan trọng nhất.

Đêm, lại một đêm nữa, bóng đêm đẹp đến mê người, nhưng cũng rất cô đơn, Tả Á đứng ở trước cửa sổ, cô đơn nhìn lên bầu trời đầy sao, cuối cùng chỉ khe khẽ thở dài một tiếng, nhỏ đến khó có thể nghe thấy. Đến lúc cảm thấy hơi lạnh cô mới đứng dậy, tắm nước nóng rồi đi nghỉ ngơi. Nằm trên chiếc giường rộng rãi dành cho hai người, Tả Á co người lại, nhắm mắt, để cho mình đi vào giấc ngủ. Bóng đêm mịt mùng, không biết Kiều Trạch đang sưởi ấm cho người phương nào……..

Cô nằm mơ thấy những thứ lung tung, không thể nào ngủ yên ổn được, bụng cũng truyền tới từng cơn đau đớn khó chịu, đau, rất đau, đau tới mức hành hạ người. Tả Á đau đến sắp mất đi tri giác, rồi lại đột nhiên hoảng hốt, ngồi bật dậy, đưa tay vén chăn lên, cúi đầu nhìn lên giường, trong bóng đêm mông lung, cô nhìn thấy trên giường có một mảnh máu đỏ sậm. Không…….không phải, sự sợ hãi bao trùm lấy cô, trái tim đau nhói từng cơn, kèm theo thân thể cũng đau đớn, khiến cho cô hoảng sợ không biết phải làm sao. Tả Á không nhịn được mà hoảng sợ kêu lên, luống cuống chịu đựng sự đau đớn đi tìm điện thoại di động, gọi xe cứu thương.

Con của cô nhất định không thể xảy ra chuyện gì được. Cô nắm chặt điện thoại trong tay, lại đi tìm ví tiền, rồi sau đó vất vả đi tới cánh cửa, mở ra, sợ mình chịu không được mà lát nữa đến cửa cũng không mở được.

Giờ phút này Tả Á đau đớn ngồi bệt trước cửa, không có một chút hơi sức để động đậy.

Xe cứu thương tới, Tả Á được đưa vào bệnh viện, dọc đường đi cô không ngừng cầu xin, phải cứu lấy con của cô, nhưng cuối cùng cô lại bị đưa vào phòng giải phẫu, Tả Á khóc, sợ hãi mà khóc, cô sợ sẽ mất đi con, rất sợ……..

Khi Tả Á tỉnh lại, thân thể đã không còn đau đớn nữa, cô mở mắt ra kinh ngạc nhìn trần nhà màu trắng, không đau, nhưng cô ý thức được, mình đã mất con rồi. Trái tim chỉ cảm thấy vô cùng đau đớn, giống như bị rách ra một lỗ lớn, lại gió lạnh không ngừng thổi vào. Muốn khóc, muốn khóc rống lên, nhưng làm thế nào cũng không khóc nổi, chỉ thấy khó chịu, rất khó chịu, lại không tìm được cách phát tiết ra.

Cô rút cây kim truyền nước biển ra, sau đó đi tới trước cửa sổ, mở cửa sổ ra, chỉ cần nhẹ

nhàng nhảy xuống, thì cô sẽ không phải đau đớn khổ nữa, cô có thể đi theo con của cô rồi. Nhưng đột nhiên có một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy tay của cô, dường như sợ cô sẽ nhảy xuống, sợ cô sẽ rời đi vĩnh viễn.

Bàn tay ấm áp? Tả Á không nhịn được quay đầu, nhìn về phía bàn tay này, rồi lại sững sờ một giây, là Chung Dương? Anh…….Tại sao anh lại ở chỗ này? Trong mắt cô thoáng hện lên vẻ chán nản.

Chung Dương nhìn sắc mặt tái nhợt đến dọa người rồi đến vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc của Tả Á, nhìn cô muốn khóc nhưng khóc không được, dáng vẻ khó chịu, lo lắng hỏi: "Cô bé, em tỉnh rồi, còn…….đau không?"

Con…….đã mất rồi……., Tả Á hoảng hốt nghĩ tới, lẩm bẩm nói: "Chung Dương…….Anh…….Tại sao anh lại ở chỗ này?"

Chung Dương nói xong cũng không buông tay Tả Á ra, bàn tay anh vẫn nắm chặt bàn tay ướt đẫm mồ hôi của Tả Á, trong lúc cô ngủ, cô vẫn luôn nắm chặt tay anh. Cô nói mơ, có lẽ là mơ thấy ác mộng, hoặc là bởi vì quá đau khổ, mà cô vẫn nắm chặt tay anh không buông ra, miệng cũng luôn kêu tên một người đàn ông, hai chữ đó đâm vào trong lòng anh. Anh chỉ vào điện thoại trên bàn: "Không biết tại sao bệnh viện lại làm như vậy, có hàng chục số điện thoại, lại gọi cho anh, nói em nhập viện. Anh liền vội vàng chạy tới, dù thế nào anh cũng là bạn chí cốt của em mà. Nhưng, nửa đêm canh ba, em thật biết dọa người đấy."

Bạn, Chung Dương đang nỗ lực làm bạn cô, từ người yêu đến bạn, cũng cần phải có dũng khí. Tả Á nhìn Chung Dương, nhỏ giọng nói: "Cám ơn!" Cám ơn anh đã tới bệnh viện chăm sóc cô, cám ơn anh đã làm bạn của cô.

Chung Dương chau mày: "Đồ ngốc, khách khí với anh làm cái gì, có đói bụng không, muốn ăn cái gì, anh đi mua cho em."

Tả Á lắc đầu, cô không muốn ăn gì cả: "Anh về đi …….Ở đây có có y tá chăm sóc cho em là được rồi……."

Chung Dương nhìn thấy sự khổ sở trong mắt Tả Á, cô đang cố kìm nén nước mắt đang chực chảy ra ngoài. Chung Dương biết trái tim cô đang vô cùng đau đớn, anh theo thói quen đưa tay xoa xoa đầu cô, cho cô sự an ủi, nhưng động tác lại chợt dừng tại giữa không trung, anh đã không còn thích hợp làm những việc này nữa, không còn thích hợp nữa, động tác thân mật như thế này, người cho cô sự an ủi đã không còn là anh nữa rồi, nhưng, người đàn ông kia đang ở đâu, tại sao lúc này, anh ta lại không ở bên cạnh cô. Tay Chung Dương nắm thành quyền rồi chán nản buông xuống: "Có muốn anh thông báo cho người nhà em biết không? Tình trạng của em hiện giờ cần phải có người chăm sóc."

Tả Á khẽ gật đầu. Chung Dương trầm mặc một chút, cuối cùng nói: "Vậy thì tốt, anh không cần phải trông nom em rồi, em tự chăm sóc mình cho tốt, anh đi trước." Chung Dương nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài, mặc dù không muốn, mặc dù không yên tâm, nhưng, bạn thì

nên có giới hạn của một người bạn thôi, không phải sao?

Tả Á đắm mình trong nỗi đau khổ vì mất đi đứa con. Cuối cùng cô cũng không thể giữ được đứa bé này. Tả Á không biết phải chấp nhận như thế nào, không biết tại sao lại mất đi. Đứa con đầu tiên là vì cô không muốn có, lựa chọn bỏ nó, cho nên bây giờ ông trời đang trừng phạt cô sao? Khiến cô một lần lại một lần đánh mất con mình.

Cuộc sống của cô tựa như khi gần có được thì lại mất đi, cứ lặp đi lặp lại như vậy, và dường như càng ngày càng mãnh liệt, không chịu sự nghe theo khống chế của cô. Loại cảm giác bất lực, cảm giác không có cách nào nắm giữ này khiến Tả Á thật sự rất khổ sở. Cô không biết nên gì, phải làm sao gì, phải làm thế nào mới có thể giữ được những thứ của mình, phải làm thế nào mới có thể ném đi thứ mình không muốn. Cô, thậm chí, ngay cả con mình cũng không giữ được, không bảo vệ được. Đau quá, rất đau, cũng không biết đau ở đâu nữa, chỉ cảm thấy rất đau đớn.

Trong lúc Tả Á đang vô cùng đau đớn điện thoại di động lại đột ngột vang lên, cô đưa tay lau sạch nước mắt, hít vào một hơi, rồi nhận điện thoại, bên trong liền truyền đến giọng nói của viện trưởng Cô Nhi Viện, thân thiết và tràn đầy vui sướng: "Tiểu Á, đoán xem tôi đang ở đâu?"

"Ở đâu? Tôi đoán không được."

"Lần trước không phải cô đã giúp đỡ một đứa bé sao, ca phẫu thuật của nó rất thành công, bây giờ tôi đang ở cùng với nó, đứa bé còn nhỏ nhưng thông minh lắm, dáng vẻ cũng rất đáng yêu, đến đây nào Tiểu Duyên, gọi mẹ đi nào."

"Mẹ……."

Giọng nói trẻ con non nớt, ôn nhu mềm nhũn vang lên trong điện thoại giống như một đôi bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vỗ về trái tim Tả Á, một tiếng 'mẹ' kia khiến những giọt nước mắt mà Tả Á đang cố kìm nén cứ thế mà rơi xuống, khóc thành tiếng: "Con ngoan, con……phải mau hồi phục nhé, biết không? Mẹ…….khi nào mẹ rảnh mẹ sẽ đến thăm con……."

" Mẹ…….Mẹ……." Tiểu Duyên chưa nói được nhiều, chỉ có thể không ngừng bi bô từ mà nó thuần thục nhất, mẹ, mẹ.

"Mẹ ở đây…….ở đây……." Nghe tiếng Tiểu Duyên ở bên kia gọi mẹ, Tả Á như có ảo giác, đó là đứa con của cô, là con của cô đang gọi mẹ, Tả Á che miệng khóc ra thành tiếng, nước mắt giống như chuỗi ngọc bị đứt, từng hạt từng hạt rơi xuống.

"Con ngoan, mau nghỉ ngơi đi, chào tạm biệt mẹ nào."

"Mẹ…….bái bai……." Giọng nói non nớt chưa rõ ràng lại giống như một luồng ánh mặt trời ấm áp sưởi ấm nỗi thống khổ trong lòng Tả Á. Cô áp sát vào điện thoại, nhỏ giọng nói: "Tiểu Duyên, hẹn gặp lại."

Tay nắm chặt điện thoại di động, Tả Á ngây người nằm xuống giường, đây có được coi là bù đắp không.

Đã nhiều ngày nay Kiều Trạch không có trở về chỗ của Tả Á, cho dù là ban đêm, cũng không qua chỗ Kiều Vân. Hôm nay, mới từ nước ngoài trở về, sau khi đưa Tình Văn về nhà, Kiều Trạch liền lái xe chạy tới nhà Kiều Vân.

Đoán chừng mọi người trong nhà đều đã biết được cuộc sống hôn nhân của anh và Tả Á hiện tại, bọn họ không hỏi, anh cũng không muốn nhiều lời, không trở về nhà cũng là có nguyên nhân, mặt khác cũng sợ người trong nhà hỏi này hỏi nọ, tóm lại chính là chuyện như vậy.

Anh vừa về đến nhà cũng đúng lúc đang ăn cơm tối. Trong lúc ăn cơm Điền Văn Lệ không nói gì, chỉ đến khi ăn cơm xong, Kiều Vân mới gọi anh vào trong phòng sách, anh biết, anh hai có chuyện muốn nói, về phần nói chuyện gì, anh cũng có thể đoán được.

Kiều Vân không nói thẳng, mà mở miệng hỏi trước: "Sức khỏe của Tình Văn thế nào?"

Kiều Trạch ngồi trên ghế sofa, đưa tay nhu nhu thái dương: "Vẫn đang trong quá trình hồi phục." Giọng điệu anh lạnh lùng, không cảm nhaanh được chut cảm xúc gì.

"Con bé Văn Văn vì em mà bị thương, em chăm sóc cô ấy cũng là điều nên làm, có điều, Tiểu Á mới là vợ của em, em làm chuyện gì cũng chỉ nên có chừng mực thôi……."

Kiều Trạch đứng dậy, anh không muốn nói nhiều về đề tài này: "Anh hai, em biết mình nên làm gì mà, em đi trước."

Kiều Vân nhìn bộ dạng không muốn nghe, không muốn nói chuyện của Kiều Trạch, nét mặt trở nên nghiêm lại, có chút tức giận nói: "Mày đừng có nghĩ rằng những thứ trăng hoa ong bướm kia là hay, học người ta nuôi gái bên ngoài……."

Đôi mắt đen của Kiều Trạch nhìn về phía Kiều Vân, "Chuyện của em, em biết phải làm thế nào." Kiều Trạch nói xong xoay người mở cửa đi ra, Kiều Vân hướng về phía bóng lưng Kiều Trạch nói: "Mày biết sao? Đã bao lâu rồi mày không về nhà? Tiểu Á đã mang thai, mày có biết hay không?"

Thân thể Kiều Trạch chợt sững lại, quay đầu lại nhìn Kiều Vân, Kiều Vân lại cúi đầu đọc sách, không để ý tới Kiều Trạch nữa, khoé môi Kiều Trạch co giật mấy cái, hình như muốn nói cái gì đó, cuối cùng lại ba chân bốn cẳng vội vã rời đi.

"Trẻ con làm việc không biết suy nghĩ, không biết còn hành hạ nhau thế nào nữa." Kiều Vân lắc lắc đầu nói, ngay sau đó lại hô lên: "Bà nó ơi, pha cho tôi một ly trà với."

Khi Kiều Trạch trên đường về nhà, anh không thể biết được Tả Á có đang ở nhà hay không, bởi vì anh thường không trở về nhà, mỗi khi về đến nhà cũng đều vào ban đêm. Vừa bước vào đến nhà, tầm mắt của anh liền vội vàng tìm kiếm bóng dáng của Tả Á.

Trong nhà rất yên tĩnh, đèn cũng không được bật lên, anh đẩy cửa phòng ngủ ra, không có người, cô đi đâu rồi? Bây giờ đã là chín giờ tối rồi. Đôi mắt đen Kiều Trạch tối dần, chợt nghe trên lầu hình như có tiếng động.

Kiều Trạch vội lên lầu, trên lầu không tối đen như bên dưới, cạnh cửa sổ sát nền nhà có một bóng người nhỏ nhắn đang ngồi, cô mặc áo ngủ màu trắng, co người ngồi đó, bên cạnh đặt một cây đèn cầy nhỏ, phát ra ánh sáng yếu ớt.

Bước đến gần, anh liền ngửi thấy mùi thuốc lá, Kiều Trạch đột nhiên hiểu ra, Tả Á đang hút thuốc lá, đôi mắt anh thoáng qua một tia tức giận, vội bước nhanh tới, giật lấy điếu thuốc trong tay Tả Á, giận dữ đến không kiềm chế được quát lên: "Ai cho em hút thuốc lá?"

Tả Á quay đầu lại, lúc này Kiều Trạch mới nhìn thấy, dưới ánh nến yếu ớt, gương mặt côthoáng ửng hồng, trong mắt còn có men say, còn có chút nước mắt, trong ngực cô vẫn còn đang ôm một chai rượu đỏ, cô không chỉ có hút thuốc lá, mà còn uống rượu nữa.

Kiều Trạch bị anh vò nát điếu thuốc trong tay, vứt đi, nhưng, trong lòng anh lại dấy lên một đám lửa giận, tức giận nắm lấy bả vai Tả Á: "Rốt cuộc em đang làm gì hả?"

Anh rất tức giận, nhưng chỉ tức giận mà thôi, dù thế nào cô cũng đang mang thai đứa con của anh mà, anh không phải đang quan tâm cô, anh tự nói với chính mình, anh chỉ tức giận thôi, chỉ quan tâm lo lắng cho con của anh chứ không phải đang lo lắng cho cô.

Nhưng, ngay khoảnh khắc tay anh chạm vào bờ vai cô, anh lại không ý thức được mà giảm bớt lực, vai của cô dường như không có chút thịt nào, gầy yếu, tựa như anh chỉ cần dùng lực một chút thôi, cô sẽ bị bóp nát.

Dường như bị anh làm đau, Tả Á cau mày, nước mắt dâng đầy trong mắt, có chút sợ hãi nhìn anh, vùng vẫy, nói không rõ ràng: "Buông ra…….Đau…….Đau."

Trong lúc Tả Á giãy giụa, chai rượu trong lòng cô liền rơi xuống, rượu bắn tung toé ra xung quanh, chảy đầy trên nền nhà, cô không để ý đến vẻ mặt doạ người của Kiều Trạch, chỉ chú ý đến bàn tay mình, ơ, điếu thuốc lá của cô đâu rồi, thuốc lá của cô biến đâu mất rồi?

Cô nhìn quanh lại thấy chai rượu đổ ra trên nền nhà, cô vội cầm chai rượu lên, cười khanh khách, cười đến khi trên mặt ướt đẫm nước mắt: "Thuốc lá……. Không tìm được thuốc lá…… Rượu, cũng đổ……. Ai ……. Các người ai cũng xấu xa……." Vừa nói vừa cúi đầu khóc nức nở.

Kiều Trạch nhìn Tả Á thần trí không còn rõ ràng, nhìn cô khóc, nhìn cô yếu ớt, dáng vẻ say đến hồ đồ, trong lòng có chút tức giận, hận không thể ném cô qua cửa sổ, giận dữ giật lấy chai rượu trong ngực Tả Á, vứt sang một bên, lại càng chọc cho Tả Á khóc rống lên, tay cô không ngừng đánh anh, không ngừng kêu khóc: "Trả lại cho tôi…….Trả lại cho tôi……."

Kiều Trạch không dễ nổi giận, nhưng nhìn bộ dạng này của Tả Á, không biết vì sao anh vô

cùng giận dữ, một tay nắm lấy bàn tay đang không ngừng đánh lên người anh của Tả Á, một tay bế ngang người cô, không cần tốn nhiều sức, cô nhẹ tựa như một mảnh lông hồng vậy, vẻ mặt giận dữ của Kiều Trạch càng lúc càng dọa người, giống như hận không thể nuốt luôn Tả Á.

Anh ôm cô đi vào trong phòng tắm, mặt mày vẫn xanh mét, căng thẳng doạ người, đưa tay lột váy ngủ dính rượu của Tả Á, lại lột cả quần nhỏ của cô ra, Tả Á lại vùng vẫy không nghe lời, mượn rượu làm càn, không để cho Kiều Trạch đụng vào cô.

Mà Kiều Trạch vì sợ làm cô bị thương, nên liền ôm chặt cô vào trong ngực, lúc kéo quần lót của cô ra, lại phát hiện cô đang có kinh nguyệt. Kiều Trạch nhất thời cứng đờ người, khuôn mặt mang nét nghi ngờ cùng sự lạnh lẽo. Không phải cô đang mang thai sao? Tại sao lại có kinh nguyệt được? Là anh hai cố ý lừa anh, hay là…….Kiều Trạch nghĩ tới việc đó, trái tim đột nhiên trầm xuống.

Chương 45: Hạnh phúc của anh

Sau khi Tả Á tỉnh lại, cảm thấy đầu có chút đau, đầu óc mờ mịt, không nhịn được đưa tay gõ vào đầu, trong phòng vẫn tối, trời còn chưa sáng hẳn, vừa tỉnh táo lại cô liền phát hiện ra có điều khác lạ.

Hình như đêm hôm qua cô thấy được khuôn mặt của Kiều Trạch, vẻ mặt anh rất tức giận, là anh đã về nhà, hay là cô bị ảo giác? Tả Á rời giường, mang dép vào rồi ra ngoài phòng ngủ.

Bây giờ chắc đã là bốn năm giờ sáng rồi, ngoài trời vẫn còn mịt mùng, trong nhà cũng có chút mông lung, tầm mắt Tả Á đảo quanh khắp nơi, chợt nhìn thấy một dáng người cao lớn đang đứng ngoài ban công, thân thể rất cao, thon dài, trong bóng đêm lại mang vẻ vẻ hiu quạnh, Kiều Trạch, là anh ấy, anh ấy đã trở về.

Tả Á do dự đi tới: "Kiều Trạch!" Cô gọi tên anh, muốn hỏi anh tại sao không nghỉ ngơi, muốn xin lỗi anh, là tại cô uống say, cho nên mới không biết anh trở về, hỏi anh có phải anh tức giận vì cô uống rượu?

Cô đang định bước tới gần anh, nhưng anh lại đột nhiên xoay người lại, ánh mắt căm hận nhìn cô, một cánh tay ôm lấy eo cô thật chặt, một tay khác xuyên qua mái tóc cô giữ ở sau gáy cô, khiến cho đầu của cô ngửa ra sau .

Một giây đó Tả Á vô cùng kinh hoảng: "Đau, Kiều Trạch…….anh làm em đau!"

"Đau?" Kiều Trạch rống lên giận dữ: "Cô cũng biết đau sao?"

Trong đôi mắt của anh đều là lửa giận, dường như muốn dùng lửa giận đó thiêu đốt thân thể Tả Á thành tro, trong lòng Tả Á không nhịn được mà run lên, anh bị sao thế, sao lại giận dữ đến thế này, cánh tay của anh sắp bẻ gảy eo cô rồi.

"Anh làm sao vậy? Tại sao lại tức giận?" Tả Á đưa tay chống lên ngực anh, có chút sợ hãi Kiều Trạch lúc này, cô cau mày, khổ sở nói: "Anh buông tay ra đã……."

Kiều Trạch bởi vì tức giận mà quên mất không khống chế sức lực của mình, càng tức giận, anh lại càng lạnh lùng, đôi mắt đen của anh nhìn chằm chằm khuôn mặt Tả Á, lạnh lùng mà nói: "Trái tim của em là đá tảng, là sắt thép à?"

"Đau quá, Kiều Trạch…….Anh buông em ra đi……." Tả Á không biết tại sao Kiều Trạch lại tức giận như vậy, cô chỉ cảm thấy eo rất đau, không nhịn được mà kêu lên.

Nhờ ánh trăng mà Kiều Trạch nhìn thấy nước mắt trên khuôn mặt Tả Á, anh đột nhiên buông tay, tay nắm chặt đấm lên tường, rồi xoay người sải bước rời đi.

“Kiều Trạch!” Tả Á hoàn hồn muốn đuổi theo, lại vấp chân vào ghế, không nhịn được rên lên, đau đớn nhíu mày, nước mắt rơi xuống càng lúc càng nhiều, nỗi đau đớn vì mất con đã khiến cho trái tim cô trở nên vô cùng yếu ớt, lúc này sự lạnh lùng, giận dữ đến đáng sợ của Kiều Trạch càng làm trái tim cô thêm tổn thương, cô đã không cảm nhận được gì nữa rồi, chỉ còn cảm thấy đáy lòng rất đau, muốn khóc, muốn nói, Kiều Trạch anh đừng đi, nhưng ‘ầm’ một tiếng, tiếng đóng cửa mạnh mẽ mà dứt khoát vang lên, Tả Á biết Kiều Trạch đã mang theo sự giận dữ mà rời đi rồi.

Tả Á không hiểu được, đã lâu như vậy Kiều Trạch không trở về nhà, sao hôm nay lại đột nhiên trở về, lại còn nổi giận đến như vậy nữa? Trong ấn tượng của cô, trừ lần anh ở trong bệnh viện của thành phố X ra, anh chưa bao giờ mất khống chế như thế này.

Không biết Tả Á sợ hãi run rẩy ngồi ở đó bao lâu, cho đến khi tiếng chuông cửa vang lên, cô mới hoàn hồn lại, trái tim cô nhảy lên một nhịp, cũng không nhịn được mà càng run hơn, là Kiều Trạch trở về sao, cô sợ nhìn thấy bộ dạng tức giận của anh lắm. Nhưng cô cũng muốn hỏi anh cho rõ, rốt cuộc là tại sao anh tức giận đến vậy.

Tả Á nghĩ vậy, liền đứng dậy, vội vàng đi mở cửa, cô đã quên mất, Kiều Trạch cũng có chìa khóa, không cần phải nhấn chuông cửa.

“Dì Lâm!” Người ở ngoài cửa không phải Kiều Trạch, mà là người giúp việc của cô ngày trước, dì Lâm.

Hai tay dì Lâm ôm cái gì đó, vừa đi vào bên trong, vừa nói: “Cô chủ, lâu rồi tôi không được thấy cô, cậu chủ bảo tôi đến chăm sóc cô, lại đây xem đi, tôi mới mua thức ăn mang đến đấy, đợi tôi một lát, tôi sẽ nấu canh gà cho cô uống.”

“Chăm sóc tôi?” Tại sao đột nhiên anh lại làm vậy? Tả Á nhìn dì Lâm xách nhiều đồ như vậy, đưa tay muốn giúp, dì Lâm lại nói: “Đừng, cô chủ, thân thể của cô hiện tại không thể xách đồ nặng được, phụ nữ mới đẻ non, phải chăm sóc thật tốt, nếu không sẽ rất dễ bị bệnh, mình tôi làm được rồi, cô nghỉ ngơi đi.”

Tả Á kinh ngạc rút tay trở về, trong lòng cảm thấy nghi ngờ, làm sao dì Lâm biết được chuyện cô đẻ non? “Dì Lâm ……. Làm sao dì biết con……..”

Dì Lâm nói: “À…….Cậu chủ nói cho tôi biết đấy, cậu ấy sợ công việc bận rộn không có thời gian chăm sóc cô, cho nên sáng sớm hôm nay liền gọi điện thoại cho tôi, nói tôi tới đây, cậu ấy thật đúng là người đàn ông tỉ mỉ.”

Làm sao Kiều Trạch biết được cô đẻ non? Vừa rồi anh nổi giận như vậy là vì chuyện cô làm mất con của hai người sao? Cô chợt nhớ tới lời nói của Kiều Trạch, anh nói trái tim cô là đá tảng, là sắt đá sao. Không lẽ anh cho là……cho là cô không cần con nên….? Nghĩ tới đây lòng của Tả Á càng thêm hoảng hốt, khó chịu vô cùng: “Kiều Trạch có nói anh ấy đi đâu không?”

Dì Lâm đặt đồ trên tay xuống dưới đất, thay dép, xoay người đóng cửa, lại xách đồ lên, vừa đi vào trong bếp, vừa nói: "Cậu ấy không nói gì. Mới sớm như vậy mà cậu ấy đã đi ra ngoài rồi sao? Sau này, một ngày ba bữa cơm, cứ để tôi làm, có chuyện gì cần cô chủ cứ nói, để tôi làm cho, cô cứ yên tâm nghỉ ngơi đi. Có điều buổi tối tôi phải về chăm sóc cho cháu tôi, không thể ở lại đây được, cho nên tôi cũng không thể chăm sóc cô nhiều được."

Tả Á nghe dì Lâm thân thiết càu nhàu, cô cũng vội đi tìm điện thoại, cô phải nói cho Kiều Trạch, mọi chuyện không phải như anh nghĩ, không phải cô không cần con, xin anh đừng hiểu lầm cô. Sao cô lại không cần bảo bối của hai người được.

Nhưng, điện thoại Kiều Trạch lại không kết nối, không thể liên lạc được, Tả Á gọi rất nhiều lần, cuối cùng cũng chán nản buông xuôi, mất hồn thẫn thờ ngồi trên ghế sofa trong phòng khách. Cô đã từng nói cô không muốn đứa con của anh, cho nên nhất định Kiều Trạch sẽ cho rằng lần này cũng là cô không cần con của anh, bởi vì, cô không yêu anh, hơn nữa, anh cũng không còn yêu cô nữa.

Tả Á vốn đang nóng lòng muốn giải thích cho anh, nghĩ đến đây lòng lại chợt trùng xuống, cô đi tới cửa phòng bếp, nhìn dì Lâm đang nhanh nhẹn đặt đồ ăn vào trong tủ lạnh, cô biết dì Lâm vì nhớ đến ân tình trước kia mới tới đây, không cho cô làm việc, bắt cô nghỉ ngơi, bởi vì hiện tại dì ấy còn phải chăm sóc cho cả đứa cháu mới chào đời nữa, Tả Á khẽ mỉm cười: "Làm phiền dì Lâm rồi."

"Phiền gì mà phiền, cô chủ đừng khách khí như vậy." Dì Lâm cất đồ ăn xong, sau đó chạy lại đỡ Tả Á nói: "Cô chủ, đừng đứng mãi như thế, mau về phòng nằm xuống nghỉ ngơi đi."

Tả Á cười cười: "Con không sao đâu, cũng đã mấy ngày rồi, không có gì đáng ngại nữa cả, con chỉ cần ngồi lên ghế sofa, chờ nồi canh của dì Lâm thôi, đã lâu rồi con không được nếm tay nghề của dì Lâm rồi, thật là thèm quá đi."

"Được, cô xem tay nghề nấu ăn của dì Lâm có giảm đi không nhé! Vậy thì cô chủ ra ngoài xem ti vi đi, nhưng cũng đừng xem quá lâu, không tốt cho mắt đâu." Dì Lâm dìu Tả Á đến ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, rồi đi vào phòng ngủ, mang ra cho Tả Á một tấm chăn mỏng, để cho cô đắp lên, rồi vén tay áo lên đi vào bếp, bắt đầu nấu nướng.

Tả Á ngồi trên ghế sofa, lấy chăn bọc quanh chân, rồi mở ti vi lên xem. Ti vi chiếu cái gì cô không biết, ánh mắt luôn không tự chủ được mà nhìn về phía cửa.

Tay nghề của dì Lâm vẫn là tốt như xưa, nồi canh thơm ngào ngạt khiến người ta rất muốn ăn, thân thể Tả Á cần phải bồi bổ nhiều, hiện tại cô quá gầy, cũng quá yếu đuối. Tả Á ăn không nhiều lắm, cũng không uống canh nhiều, chỉ có một chén nhỏ, liền không muốn ăn nữa, dì Lâm thấy vậy liền nóng nảy: "Cô chủ không thể như vậy được, ăn như thế này thì thân thể làm sao có chất dinh dưỡng, cậu chủ cũng sẽ rất đau lòng, để tôi lấy thêm cho cô một chén nữa."

Dì Lâm như nhận được mệnh lệnh nếu như Tả Á không chịu ăn cơm thì đầu của dì sẽ bị Kiều Trạch bẻ đứt ra vậy, cho nên, hôm nay Tả Á ăn đủ ba bữa cơm đều là do dì Lâm ép buộc ăn, ăn rất nhiều.

Sau bữa cơm chiều, dì Lâm thu dọn xong tất cả, cũng quét dọn phòng một lần, rồi mới rời khỏi. Một ngày có dì Lâm căn nhà trở nên thật náo nhiệt, nhưng bây giờ dì ấy đi, căn nhà lại càng thêm lạnh lẽo, cả căn nhà rộng như vậy lạichỉ có mình cô.

Trái tim cô cũng trở nên trống rỗng.

Dì Lâm chăm sóc Tả Á rất cẩn thận, nhưng Tả Á vẫn không mập nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò chỉ lớn cỡ bàn tay, cơ thể gầy gò như thể một trận gió cũng đủ để thổi bay cô đi, có điều, sức khỏe từ sau khi đẻ non cũng dần được khôi phục.

Nửa tháng rồi Kiều Trạch không về nhà, cũng không gọi điện thoại cho cô. Cô và Kiều Trạch luôn như vậy, anh có cuộc sống của anh, mà cô cũng có cuộc sống của riêng mình, mặc dù trên danh nghĩa bọn họ là vợ chồng, nhưng, thật ra thì…….không phải.

Có lẽ con của hai người cũng là một chuyện hạnh phúc, dù sao như thế cũng tốt hơn là phải sống trong một gia đình không có hơi ấm, ba và mẹ không hòa thuận, ba có một phụ nữ khác, gia đình như vậy làm sao có thể mang đến hạnh phúc cho đứa trẻ được. Nhưng, cô vẫn muốn giải thích cho Kiều Trạch biết, không phải là cô không cần con của hai người.

Đã nhiều ngày Tả Á luôn chỉ ở nhà, vừa đúng lúc dì Lâm muốn đi ra ngoài mua đồ, nên Tả Á liền cùng đi. Dì Lâm vốn muốn Tả Á ở nhà nghỉ ngơi, nhưng lại nghĩ, cả ngày cô không đi đâu cả, ra ngoài đi dạo cũng tốt, thời tiết cũng ấm áp, ra ngoài một chút cũng không sao cả.

Hai người cùng đi vào siêu thị lớn nhất trong thành phố, cách nhà rất xa, phải ngồi xe buýt 20 phút mới tới nơi. Hôm nay không phải chủ nhật, mặc dù có nhiều người, nhưng cũng không quá đông đúc. Tả Á cùng dì Lâm đi lên tầng mua rau quả và trái cây, cũng mua một chút thịt hầm cách thuỷ để tối ăn.

Tả Á và dì Lâm đang cúi đầu chọn táo, lúc cô đưa tay định lấy một quả vừa to vừa đỏ thì có một bàn tay của một người phụ nữ khác cũng vừa chạm tới. Tả Á ngẩng đầu lên nhìn, liền được khuôn mặt quen thuộc, người kia cũng đang nhìn cô, vẻ mặt kinh ngạc.

Cô không cần ngẩng đầu, không cần dời mắt, nhưng vẫn nhìn thấy rất rõ ràng, cánh tay kia của Tình Văn đang ôm lấy cánh tay của một ngươi đàn ông. Tả Á nhất thời không biết phải phản ứng ra sao, chỉ thoáng giật mình, cũng rụt tay lại, quả táo kia liền rơi vào tay Tình Văn, nhưng đúng lúc cô rút tay về thì lại có một bàn tay nhăn nheo khác cầm lấy quả táo. Tả Á quay đầu nhìn lại, là dì Lâm, dì ấy đang nhìn Tình Văn với anh mắt căm ghét.

“Cậu chủ!” Giọng điệu của dì Lâm có chút ngỡ ngàng, không dám tin, thậm chí còn mang theo chút tức giận, đau lòng cho Tả Á, thân là phụ nữ, bà và Tả Á đang đứng ở đây, làm sao cậu chủ lại có thể dắt tay người phụ nữ khác đi dạo siêu thị được, cậu chủ có người phụ nữ ở

bên ngoài sao, dì Lâm không nhịn được mà quay đầu nhìn sắc mặt Tả Á, vè mặt của cô hình như càng thêm tái nhợt. Bà vốn cho là Tả Á thấy thế sẽ phẫn nộ mắng phụ nữ kia, hoặc là đau lòng chất vấn Kiều Trạch, nhưng những gì dì Lâm nhìn thấy chỉ là sắc mặt Tả Á thoáng cái đã khôi phục lại bình thường, sau đó còn cười một cách rất tự nhiên, còn ngốc nghếch chào hỏi Kiều Trạch cùng phụ nữ kia: "Hai người cũng đi mua sắm sao, thật trùng hợp ha ha……."

"Tinh thần của cô xem ra cũng không tệ nhỉ!" Kiều Trạch hờ hững nói, đôi mắt sâu như xoáy nước híp lại, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt gầy gò của Tả Á, trên mặt của anh vẫn không chút tình cảm nào, vẫn tự nhiên không chột dạ, giống như chuyện vợ mình nhìn thấy mình đang ở cùng một người phụ nữ khác thì không có gì lạ, không có gì không ổn cả.

Tình Văn lại có vẻ như không muốn nhìn thấy Tả Á, khẽ kéo tay áo Kiều Trạch, nũng nịu nói: "Anh, em mệt rồi, chúng ta về thôi."

"Có cần tôi đưa về không?" Trong lúc nói ánh mắt Kiều Trạch còn lóe lên tia cay nghiệt, rõ ràng là lời hỏi thăm nhưng không mang theo một chút hơi ấm nào.

Tả Á nhíu mày, khoác tay dì Lâm, lắc đầu: "Cảm ơn, không cần đâu, tôi còn muốn đi dạo một chút nữa, hai người cứ đi trước đi."

Kiều Trạch nghe Tả Á nói vậy ánh mắt càng trở nên lạnh lẽo, môi mỏng mím chặt lại, cười lạnh một tiếng, tròng mắt đen quét qua Tả Á một cái, cuối cùng cũng không nói gì nữa, cùng Tình Văn xoay người rời đi.

"Cậu chủ……." Dì Lâm hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhìn theo bóng dáng Kiều Trạch rời đi, lại nhìn vẻ mặt không có chuyện gì của Tả Á, không sao hiểu được, chẳng lẽ Tả Á không quan tâm chút nào sao, "Cô chủ…… Cô không sao chứ."

Tả Á hé miệng khẽ cười: "Con không sao, đi thôi, chúng ta đi mua thức ăn, hôm nay ăn lẩu hẳn sẽ ngon lắm đây."

Tả Á kéo tay dì Lâm đi về phía khu bán rau củ, trên mặt vẫn mang nét cười, nhưng trong đầu lại toàn là hình ảnh Kiều Trạch và Tình Văn dắt tay nhau. Một người đàn ông cầm tay một phụ nữ, giữa đoàn người náo nhiệt, bàn xem sẽ ăn cái gì, mua món gì, rồi sau đó về nhà cùng nhau nấu cơm, cùng nhau ăn cơm, cảm giác đó như thế nào, đó chính là cảm giác vợ chồng, cảm giác của gia đình, đó sẽ là một bức tranh vẽ đẹp đến nhường nào?

Kiều Trạch đối với Tình Văn, có lẽ là càng ngày càng có tình cảm.

Bọn họ cũng ngủ cùng nhau sao?

Bọn họ sống với nhau như vợ chồng à?

Trái tim Tả Á chợt nhói đau, giống như bị móng vuốt ác ma hung hăng xé rách, máu từ vết thương không ngừng chảy ra. Cô luôn muốn giải thích rõ cho Kiều Trạch, nói cho anh biết, không phải cô không cần con của hai người, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi này, giải

thích, cô cảm thấy mình không cần giải thích nữa, đột nhiên cảm thấy chuyện đó đã không còn cần thiết nữa, Kiều Trạch đã tìm được hạnh phúc của anh, lời giải thích của cô còn ý nghĩa gì nữa đây?

Tình Văn và Kiều Trạch ở bên nhau, không phải cô đã biết từ trước rồi ư, cần gì lại phải đi giải thích nữa, thật sự không còn cần thiết nữa rồi, có lẽ, cô và Kiều Trạch cần phải nói chuyện, nói chuyện về cuộc hôn nhân của bọn họ, nên tiếp tục hay kết thúc.

Cuối cùng Tả Á và dì Lâm mua rất nhiều thứ, rất nhiều, rất nhiều. Cô chợt phát hiện hóa ra mình rất có khả năng mua sắm, buổi tối ăn lẩu, cô và dì Lâm cùng ăn, cô ăn rất nhiều, giống như thức ăn là kẻ thù của cô vậy, cô phải tiêu diệt hết kẻ thù, chính là ăn hết chúng, nếu ăn hết được, cô không mập lên cũng khó.

Dì Lâm ngẩng đầu, thấy khuôn mặt Tả Á giàn giụa nước mắt, liền có chút nghẹn họng: "Cô chủ, sao cô lại khóc?"

Tả Á đang ăn uống hăng say, nghe thấy tiếng nói của dì Lâm, liền đưa tay sờ lên mặt mình, bàn tay lạnh lẽo ướt đẫm nước mắt: "Con khóc sao?" Cô vội rút một chiếc khăn giấy lau mặt, "Tại nóng quá mồ hôi chảy ra thôi, sao tự nhiên con lại khóc được chứ, ha ha…….Dì Lâm, mau ăn đi, lẩu để lâu ăn không ngon đâu."

Dì Lâm nhìn Tả Á, không nói gì nữa, chỉ cúi đầu thở dài.

Tả Á lại cười, cuộc đời của cô, đâu phải chỉ có mình cô thở dài.

Chương 46

Đầu mùa hè, thời tiết ấm áp hơn, nỗi đau cũng vơi bớt, thân thể Tả Á cũng dần dần khôi phục, dì Lâm cũng không tiếp tục mỗi ngày bôn ba tới chăm sóc cô nữa. Thời gian này là mẹ đến chăm sóc cho cô, khi vừa nghe tin cô sảy thai, mặt mẹ liền tối sầm lại.

Điền Văn Lệ vốn nghĩ rằng sự xuất hiện của đứa bé nói không chừng có thể cải thiện mối quan hệ đang căng thẳng giữa Tả Á và Kiều Trạch, không ngờ, cuối cùng đứa bé lại mất đi. Hẳn là bây giờ Tả Á đang vô cùng khổ sở, đứa bé là nỗi đau sâu thẳm trong trái tim cô, không chạm vào thì không sao, nhưng một khi chạm đến, lập tức lại đau đớn vô cùng.

Điền Văn Lệ vì sợ Tả Á đau buồn mà ở cùng với cô mấy ngày nay, mà những ngày này, Kiều Trạch lại không hề về nhà thăm cô lấy một lần, thì ra hôn nhân của hai người đã chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa mà thôi.

Kiều Trạch yêu Tả Á một cách chân thành, Điền Văn Lệ cũng biết, chuyện xảy ra ngày hôm nay, mặc dù bà không thể nào trách cứ được Kiều Trạch cái gì, nhưng nếu cứ tiếp tục như thế này có ý nghĩa gì sao? Hơn nữa, bà cũng mơ hồ biết rằng, hình như Kiều Trạch đang cùng sống chung với Tình Văn.

Tả Á là con gái của bà. Từ nhỏ, bà đã không thể mang đến cho Tả Á sự ấm áp, cho đến khi cô lớn, bà mới dần dần thương yêu cô. Hiện tại Tả Á lại phải trải qua nhiều chuyện như vậy, chịu nhiều khổ sở như vậy, nhưng lại không thể nói ra, vẫn tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân không còn ý nghĩa này.

Tiếp tục, hay nên kết thúc, Điền Văn Lệ lo lắng sốt ruột thay Tả Á, bà nghĩ, nhất định bà phải nói chuyện rõ ràng với Kiều Trạch mới được.

Tả Á cũng đã trở lại Cô Nhi Viện chăm sóc bọn nhỏ, cô cũng nói với mẹ mình chuyện của Tiểu Duyên, đứa bé ấy còn nhỏ mà đã phải chịu nhiều khổ sở. Điền Văn Lệ biết, Tả Á không có cách nào thoát khỏi nỗi khổ sở trong lòng vì mất đi con, tình mẫu tử của cô dường như đã chuyển sang cho đứa trẻ kia.

Hôm nay Tả Á không đến Cô Nhi Viện, mà ở nhà cùng Điền Văn Lệ, hưởng thụ bầu không khí ấm áp của hai mẹ con. Hai người đang tựa sát vào nhau xem ti vi, điện thoại lại đột ngột vang lên, Tả Á từ trên ghế salon đứng dậy cầm lấy điện thoại, nhấn nút nhận cuộc gọi, vừa bắt máy liền nghe được tiếng gọi non nớt.

"Mẹ……chụt…..mẹ……"

"Tiểu Duyên!" Tả Á nghe thấy tiếng trẻ non nớt lại mang theo chút ấm ức đang gọi cô, không khỏi cất cao giọng gọi đứa bé, "Là Tiểu Duyên sao?"

Tả Á lại không nghe tiếng Tiểu Duyên nói chuyện, mà lại nghe chỉ nghe thấy tiếng hôn gió phát ra từ bên kia, Tả Á không nhịn được cười, trong lòng cảm thấy ấm áp, dịu dàng, nước mắt như lại dâng lên trong mắt.

"Xin chào, cô là Tả Á?" Đầu bên kia điện thoại đột nhiên truyền đến một giọng nói trung niên của người nào đó, Tả Á vội nói: "Xin chào, tôi là Tả Á đây ạ."

"Tôi là viện trưởng cô nhi viện nơi Tiểu Duyên sống, Tiểu Duyên đang hồi phục rất tốt, tôi thay mặt toàn bộ tu sĩ và các bạn nhỏ ở Cô Nhi Viện, cám ơn cô đã giúp đỡ Tiểu Duyên, ngày mai Tiểu Duyên sẽ xuất viện."

"Tốt quá rồi." Tả Á có chút không được tự nhiên, bị người khác cảm ơn long trọng như vậy cô thật sự cảm thấy không quen, vội nói, "Viện trưởng, bà quá khách khí rồi, Tiểu Duyên cũng nên cảm ơn Viện Trưởng và những người đã quan tâm đến nó, hi vọng thằng bé có thể có một cuộc sống thoải mái."

Tả Á hỏi thăm tình trạng Tiểu Duyên một chút, sau khi nói vài câu khách khí, chào tạm biệt Tiểu Duyên xong cúp điện thoại. Điền Văn Lệ vỗ vỗ bả vai Tả Á : "Đứa nhỏ đó phúc lớn mạng lớn, tương lai nhất định sẽ không thua kém ai, con không cần phải quá lo lắng."

Tả Á gật đầu, suy nghĩ một chút nói: "Mẹ, con vẫn muốn đến gặp thằng bé, mong muốn này rất mãnh liệt."

"Mẹ không phản đối, có điều, lúc lày thân thể của con không tốt, hơn nữa, con đi một mình mẹ cũng không yên tâm." Điền Văn Lệ thử hỏi, "Nếu không thì gọi Kiều Trạch cùng đi với con, con thấy thế nào?"

Nét mặt Tả Á chợt cứng lại, vội vàng trả lời lấy lệ: "Đến lúc đi hãy nói."

Điền Văn Lệ đi rồi, căn nhà lại vắng vẻ trở lại, mục tiêu sống của Tả Á bắt đầu chuyển sang công việc, đến Cô Nhi Viện chăm sóc những đứa bé, cô cũng tìm một công việc văn phòng. Mỗi ngày đều tận dụng tất cả thời gian, không để cho mình có thời gian rảnh rỗi.

Có điều, mỗi tối, cô đều về nhà đúng giờ, mặc cho các đồng nghiệp có nói thế nào, cô đều kiên trì giữ vững thói quen đó của mình. Có người đồng nghiệp giễu cợt cô là sợ ông xã nổi giận, cô cũng chỉ cười trừ, rồi chào tạm biệt, gọi xe về nhà.

Cuộc sống của cô chỉ có một mình với những căn phòng rộng rãi trống rỗng. Đi làm một mình, tan ca một mình, về nhà một mình, nấu cơm một mình, ăn cơm một mình, ngủ cũng chỉ có một mình, làm tất cả mọi việc đều chỉ có một mình.

Hôm nay là thứ Bảy, là ngày mà Tả Á đến cô nhi viện, nhưng tới giờ ăn trưa cô lại nhận được điện thoại của mẹ, kêu cô buổi tối về nhà sớm để ăn cơm, cô nói buổi chiều cô còn có việc phải làm, sợ rằng không thể về nhà sớm được, cho nên hôm nay không tới nữa, để ngày mai cô qua, nhưng mẹ cô nói lại: "Hôm nay là sinh nhật Kiều Trạch, mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm, con đến đây đi, lâu rồi hai đứa không gặp nhau mà, phải không?"

Tay Tả Á không nhịn được mà khẽ run một cái, muốn nói cái gì đó nhưng mẹ cô lại cúp luôn điện thoại đi. Hai mươi mốt tháng sáu dương lịch là sinh nhật của Kiều Trạch, hình như cô chưa bao giờ biết sinh nhật Kiều Trạch thế nào, cô không khỏi có chút thở dài thất vọng.

Thời gian sống với nhau lâu như vậy nhưng hình như hai người chưa từng tổ chức sinh nhật cho Kiều Trạch, mà Kiều Trạch cũng chưa từng nói ra, anh không phải là người quá chú trọng đến những việc thế này. Mà cô, lại chưa từng quan tâm tới anh, cho nên, Kiều Trạch giống như không có ngày sinh nhật vậy.

Lần này, mẹ và dượng Kiều tổ chức sinh nhật cho Kiều Trạch, là họ có dụng ý, có lẽ là muốn tác hợp cho cô và Kiều Trạch, nhưng, chuyện này không đơn giản như vậy. Tả Á do dự hồi lâu, vội vàng ăn vài miếng cho xong, sau đó đành xin lỗi viện trưởng, xin phép nghỉ sớm.

Ra khỏi Cô Nhi Viện, Tả Á liền đi đến khu thương mại, sinh nhật thì phải tặng quà cho người ta, nhưng, phải tặng cái gì mới được đây? Tả Á đi dạo trong khu thương mại hồi lâu, tính tặng cho anh cái gì tinh xảo một chút, nhưng cô lại không chọn được cái gì cả.

Kiều Trạch thích cái gì, cô đều không biết.

Tả Á chán nản đi vào một cửa hàng đồ sứ, không chút tập trung mà đi dạo vòng quanh, tầm mắt đột nhiên bị một cặp ly sứ hấp dẫn, cô không nhịn được mà đưa tay cầm lên xem xét cái ly cẩn thận.

Tặng cái ly này cho anh có được không?

Cuối cùng thì Tả Á cũng quyết định mua cái ly, sau khi trả tiền xong, nói nhân viên bán hàng gói lại, nhìn đồng hồ, đã hơn bốn giờ chiều rồi, cô cầm cái hộp đựng ly được gói lại kỹ càng rồi đi ra ngoài gọi xe đi đến chỗ mẹ.

Nhưng đến chỗ mẹ, Tả Á ngạc nhiên nhìn thấy một người khách không ngờ đến, còn chưa kịp nói gì, người kia vừa nhìn thấy Tả Á liền lập tức chạy tới ôm Tả Á đến nghẹt thở.

"Mạch Tử, cậu định mưu sát mình đấy à?" Tả Á nói giỡn, cũng đưa tay ra ôm lấy Mạch Tử, "Cậu đi một mình thôi à ? A Long không tới sao? Đến đây lúc nào thế ? Cũng không nói cho tớ biết một tiếng."

"Đây không phải là muốn cho cậu bất ngờ sao ? Mẹ tớ cũng tới, A Long cũng tới nữa."

Đang nói thì A Long cũng từ phòng ngủ đi ra, vừa tách cánh tay đang ôm chặt Tả Á của Mạnh Tử ra, vừa nhẹ giọng khiển trách: "Mạch Tử, em có thể đừng ôm người khác trừ anh ra có được không ?"

Tả Á không nhịn được cười giỡn nói: "Mạch Tử, chuyện gì xảy ra thế ? Từ lúc nào A Long đã biến thành gã chồng hay ghen rồi, dấm của phụ nữ mà cũng ăn!"

"Cứ mặc kệ anh ấy đi." Khuôn mặt Mạch Tử tràn đầy hạnh phúc, cô không thèm để ý tới

lời uy hiếp của A Long, kéo Tả Á vào trong, « Được rồi, mọi người đến đông đủ cả rồi, chúng ta cũng mau đi thôi, mọi người đều đang chờ cậu đó."

Gương mặt Tả Á có chút buồn bực : "Đi đâu? Mẹ tớ và dượng Kiều đâu?" Không phải bọn họ tổ chức sinh nhật cho Kiều Trạch ở nhà sao?

"Khó khăn lắm tớ mới tới đây được một chuyến, sao lại có thể ở nhà chịu buồn bực được, mẹ tớ và cậu mợ đã đi chơi riêng rồi, mặc kệ bọn họ đi, chúng ta chơi phần của chúng ta." Mạch Tử nói xong liền lôi Tả Á và A Long đi ra ngoài.

A Long lái xe, Tả Á và Mạch Tử ngồi ở phía sau, hai người tám chuyện gì đó, đã lâu không gặp, chuyện để nói không bao giờ hết cả, Tả Á hỏi Mạch Tử đang đi đâu, Mạch Tử chỉ là thừa nước đục thả câu nói, đến nơi cậu sẽ biết. Tả Á mơ hồ suy nghĩ, nếu cô bị Mạnh Tử đem bán thì không biết sẽ bị bán bao nhiêu lần nữa, cô vẫn không khôn ngoan như vậy.

Xe dừng lại ở một khách sạn cao cấp, Mạch Tử kéo tay Tả Á đi thẳng vào trong khách sạn, rồi đi thang máy lên lầu, đi tới một căn phòng của khách sạn KTV, A Long vẫn đi theo sau như một vệ sĩ hộ tống hai người.

Mạch Tử đẩy cửa phòng ra, Tả Á chợt ngẩn ra, trong phòng có rất nhiều người, hơn nữa đều là những người cô quen, Tả Á theo bản năng lùi lại bước, những Mạnh Tử lại túm lấy cô lôi vào trong. Căn phòng vốn đang rất náo nhiệt, chợt tiếng nhạc bị tắt đi, không còn âm thanh nào, tầm mắt của mọi người cũng rơi lên người cô, lúc này cô trở thành một vị khách không được hoan nghênh.

Tầm mắt Tả Á vô ý nhìn về phía Kiều Trạch, anh đang yên lặng ngồi trên chiếc ghế sofa màu đen ở chính giữa, đôi mắt đen của anh trong bóng tối trở nên bén nhọn khác thường, như đang suy nghĩ mà nhìn cô.

"Xin lỗi, đã tới muộn." Mạch Tử lên tiếng chào hỏi, phá vỡ bầu không khí kì lạ này, rồi kéo Tả Á len vào trong đám đông đến bên cạnh Tình Văn và Kiều Trạch, ngồi xuống, rồi sau đó khoác cánh tay của Kiều Trạch nói : "Cậu nhỏ à, sinh nhật vui vẻ nhé, đưa cháu thân yêu này từ xa đến để chúc mừng cậu đó"

Kiều Trạch chỉ lạnh lùng ừ một tiếng, coi như trả lời.

Mạch Tử đặt quà tặng đã chuẩn bị từ trước lên trên bàn, lại hỏi Tả Á, "Ai, Tiểu Á, quà của cậu đâu, không phải cậu cũng mang quà tới sao?" Mạch Tử chỉ là tùy tiện nói thôi, cũng hi vọng là Tả Á đã có chuẩn bị rồi, cô đưa tay lấy túi xách của Tả Á, Tả Á vội vàng giữ túi xách của mình lại.

, "A, để tớ tự lấy."

Tả Á mở túi xách ra, lấy hộp quà đã được gói bọc cẩn thận ra, đặt cạnh hộp quà của Mạch Tử. Kiều Trạch lạnh lùng liếc mắt nhìn một cái, nhưng không nói gì cả. Mạch Tử thấy vậy liền nhét hộp quà của Tả Á vào tay Kiều Trạch: "Ai, quà mợ nhỏ mua đó, cậu mau nhận đi."

Mợ nhỏ?

Khuôn mặt Tả Á chợt đen lại, đây là lần đầu tiên Mạch Tử xưng hô như vậy với cô, khiến cô có chút không được tự nhiên, cô và Mạch Tử là bạn học, cùng tuổi với nhau, vẫn luôn gọi tên nhau, nay đột nhiên cô ấy gọi cô là mợ nhỏ, mí mắt Tả Á liền co giật.

Sau một hồi yên ắng, đám người trong phòng lại tiếp tuc cuộc vui của mình, phụ nữ thì tiếp tục hát hò, đàn ông thì tiếp tục chơi bài, còn chơi cả trò xúc xắc nữa. Những người này, trừ Từ Bân, Đường Lăng, Trương Chính, là những người Tả Á biết, còn những người còn lại Tả Á chưa từng gặp qua.

Tiếng nhạc đinh tai nhức óc, mọi người chơi đùa náo nhiệt, đây là thế giới của Kiều Trạch. Tả Á giống như người bị cô lập, không có cách nào hoà nhập vào thế giới này, Kiều Trạch vẫn lạnh lùng như vậy khiến cô không biết phải làm thế nào, chỉ muốn chạy trốn khỏi nơi ngạt thở này.

Mạch Tử đứng dậy túm lấy Tình Văn, cô và Tình Văn tuy không tính là thân thuộc, những cũng không coi là xa lạ, dù sao khi Kiều Vân còn quản lí công ty cô cũng từng là nhân viên ở đó rồi, "Tình Văn, chúng ta khiêu vũ đi."

"Phần hông của cô ấy bị, không thể khiêu vũ được." Âm thanh lạnh lùng của Kiều Trạch ở nơi ầm ĩ này, trong hoàn cảnh này lại rõ ràng khác thường, truyền vào lỗ tai Tả Á, Mạch Tử và Tình Văn. Mạch Tử nhíu nhíu mày, lại túm lấy Tả Á, "Tiểu Á, cậu nhảy với tớ."

"Nhảy cái gì mà nhảy?" Kiều Trạch và A Long đồng thời mở miệng, Kiều Trạch là lạnh lẽo nặng nề, A Long dâng cao âm điệu, vẻ mặt Mạch Tử vô tội nói: "Em và Tiểu Á muốn nhảy một điệu này."

Kề người khiêu vũ, Kiều Trạch, A Long, Tả Á và Mạch Tử đồng thời nhớ lại đoạn video ngắn kia, trước đây Tả Á đã từng bị Kiều Trạch dùng đoạnn video này uy hiếp.

"Không cho phép nhảy." Kiều Trạch không hề thương lượng ra lệnh.

Tả Á biết Mạch Tử là vì tốt cho cô, hoặc là vì tốt cho Kiều Trạch, muốn mượn cơ hội này để cải thiện mối quan hệ giữa cô và Kiều Trạch. Mọi người bên cạnh đều ở đây vì cô mà cố gắng tạo cơ hội, nhưng, người không biết tận dụng cơ hội lại chính là cô.

Kiều Trạch đã quá tuyệt vọng đối với cô, mà cô, cũng đã không còn muốn đề cập tới tình cảm của mình nữa rồi, giờ phút này cô thật sự cảm thấy rất khó chịu, luống cuống đứng dậy, lắc đầu : "Mạch Tử, mọi người cứ chơi tiếp đi, tớ cảm thấy có chút không thoải mái, đi trước nha."

Nói xong liền đưa tay cầm lấy túi xách đặt trên ghế sofa, bên trong là quà cô mua cho Kiều Trạch, vừa định đi, tay lại bị một lực mạnh mẽ kéo lại, Tả Á cúi đầu chỉ thấy một tay Kiều Trạch đang cầm ly rượu thưởng thức, một tay khác lại nắm chặt cổ tay cô, thân thể cao

lớn lười biếng tựa vào ghế sofa, tay dùng sức kéo lại, khiến cô lại một lần nữa cô ngã ngồi xuống ghế sofa.

"Đã đến rồi, sao lại vội đi như vậy." Đôi mắt đen của anh mang theo tia khó hiểu nhìn cô, môi mỏng khẽ nâng lên, âm thanh lạnh lẽo xuyên qua không gian huyên náo truyền vào tai cô.

Từ lúc nào mà cô đã trở nên nhút nhát như vậy, dè chừng mọi thứ, luốn cuống luống y như đứa ngốc vậy, là bởi vì thái độ của Kiều Trạch, hay là do phải đối mặt với Tình Văn, cô cũng không biết nữa.

Lực nắm trên tay chợt nhẹ đi, Kiều Trạch buông lỏng tay cô ra, cô không bỏ đi nữa, mà cứ ngồi ở đó như vậy. Sắc nặt xán xịt, Tình Văn đã bị Mạch Tử kéo đi đánh bài, nhưng Tình Văn lại nhất định lôi Kiều Trạch đi theo làm quân sư, Kiều Trạch đặt ly rượu xuống, đứng dậy rời đi, trên ghế sofa chỉ còn mỗi mình Tả Á.

Cô không phải là người không chơi đùa cùng mọi người, chẳng qua là do cô có muốn hay không thôi, với không khí hiện tại, cô chơi không nổi, nhìn Kiều Trạch đứng ở sau lưng Tình Văn, nghiêng người dạy cô ta cách đánh bài, ở góc nhìn này của cô, cánh tay Kiều Trạch đang đặt lên bả vai của Tình Văn, một cái ôm thân mật.

Tả Á im lặng ngồi nơi này, có cảm giác như mình như một món đồ chơi bị vứt bỏ.

Cảm giác không khí nơi này thật nhơ bẩn khiến người ta không thể thở nổi, lồng ngực bị đè nén đến sắp nổ tung, Tả Á đứng dậy ra khỏi phòng, xuyên qua ánh sáng mờ mịt của hành lang, đi tới khúc quanh gần cửa sổ, hít thật sâu thật nhiều bầu không khí trong lành bên ngoài, nhưng tại sao lại vẫn cảm thấy khó thở như vậy

Cô đột nhiên rất muốn hút thuốc, nhưng cô không có mang thuốc theo. Cô vẫn còn nhớ lần đầu tiên hút thuốc lá, bị sặc khói ho khan mãi không thôi, còn chảy cả nước mắt nữa, cảm giác đó thật sự không hề dễ chịu chút nào, nhưng không biết vì sao cô lại cảm thấy thích làn khói đó.

Cửa phòng phía sau bật mở, có người đang đi ra, Tả Á nhìn thấy một người đàn ông, một người đàn ông xa lạ, dưới ánh đèn lờ mờ, cô không thấy rõ khuôn mặt của anh ta, cũng không muốn xem hình dạng người đàn ông đó thế nào, chỉ là mở miệng hỏi: "Anh à, có thể cho tôi một điếu thuốc được không?

"Sao?"

Người đàn ông dường như có chút sửng sốt, ngay sau đó không nói một lời liền lấy từ trong túi ra một gói thuốc lá, rút một điếu đưa cho cô, thậm chí còn rất lịch sự châm thuốc cho cô nữa, Tả Á hít một hơi, lại sặc chảy đến nước mắt.

"Cám ơn!" Tả Á nói cám ơn, rồi xoay người sang chỗ khác, lúc vừa định rít một hơi thuốc lá nữa, tay cô đột nhiên bị người khác nắm chặt, điếu thuốc cũng bị giật ra khỏi tay cô, Tả Á quay đầu lại chợt thấy khuôn mặt lạnh giá của Kiều Trạch.

Điếu thuốc bị anh ném xuống đất, dập tắt, cánh tay của anh ôm lấy hông của cô, ngón tay của anh xuyên qua mái tóc của cô, đôi môi mỏng của anh mang theo sự trừng phạt, hung hăng hôn lên môi cô, ngang ngược mà hôn, mang theo mùi rượu nhàn nhạt, bao phủ lấy cô.

"Kiều….ưmh……" Cô muốn nói, không muốn, nhưng miệng cô bị nụ hôn ngang ngược mà mạnh mẽ của Kiều Trạch chặn lại, hô hấp cũng bị Kiều Trạch cướp đi, thân thể bị anh chèn ép, thân thể lảo đảo bị dẫn tới nơi nào đó.

Đến tận khi nghe thấy tiếng mở cửa rồi đóng cửa, Tả Á mới hoàn hồn, mở đôi mắt mờ mịt ra, chợt nhận ra mình đã bị Kiều Trạch đưa cho tới một căn phòng.

Thân thể cao lớn của Kiều Trạch ép cô ngã xuống một chiếc giường mềm mại mà xa lạ, thân thể bị anh đè xuống, tay của anh thô lỗ mà vội vàng dao động trên người cô, nụ hôn của anh từ môi của cô một đường đi xuống phía dưới, nóng bỏng, cuồng dã.

Tả Á trợn to mắt nhìn lên trần nhà sang trọng, tuy cô đắm chìm trong nụ hôn của Kiều Trạch thế nhưng nhớ tới lúc Kiều Trạch và Tình Văn ở trong siêu thị nắm tay nhau, tràn đầy tình cảm, trong đầu xuất hiện một ý nghĩ đáng sợ, Kiều Trạch cũng từng hôn Tình Văn như vậy, cũng từng mạnh mẽ quấn lấy Tình Văn như vậy. Thân thể đang bị Kiều Trạch đốt nóng đột nhiên nguội lạnh, bàn tay nhỏ bé của cô nắm lấy bả vai của Kiều Trạch, khuôn mặt trong nháy mắt tái nhợt, hoàn hồn lại, ánh mắt đối diện với đôi mắt đen của Kiều Trạch, anh đã nhận ra cô đang mất hồn.

Ngón tay thon dài của Kiều Trạch chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt của Tả Á, ngón tay ấm áp mang theo cảm giác thô ráp, đôi mắt đen hình như mang theo một chút tức giận, nhìn cô chằm chằm, trầm giọng chất vấn: "Đang suy nghĩ gì? Sao lại mất hồn như vậy ?"

Tả Á đưa tay chạm vào khuôn mặt tuấn mỹ mà lạnh lùng của anh, sự đụng chạm của cô khiến trong mắt Kiều Trạch lóe lên cái gì đó. Tả Á ngước mắt lên nhìn người đàn ông này, anh đang tức giận bởi vì cô không chuyên tâm sao ? Tả Á tự nói với mình, đừng nhớ nữa, đừng nhớ nữa, mặc kệ Tình Văn, đừng nhớ tới nữa.

Sinh nhật của anh, anh được vui vẻ là tốt rồi : "Sinh nhật vui vẻ." Cô nói thật nhỏ, lấy hết dũng khí hôn lên đôi môi mỏng của anh, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

Lần đầu tiên Tả Á chúc anh sinh nhật vui vẻ, lần đầu tiên cô chủ động hôn anh, trong lòng Kiều Trạch giống như có pháo hoa đang nổ tung, làm cho anh tạm thời quên mất mình đang phải tỏ ra lạnh lùng với cô, quên tất cả nỗi buồn và sự thống hận. Môi của cô rất nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo sự quyến rũ đến mê người.

Chỉ một nụ hôn cũng đã đủ để anh mất khống chế.

Giờ phút này, cô như một con thỏ nhỏ thấp thỏm lo sợ nằm trong lồng ngực của anh. Anh bất chấp tất cả hôn cô, bàn tay cuồng loạn cởi quần áo của nhau, đã lâu rồi anh không chạm đến cô như vậy, chỉ có dục vọng, không có tình yêu, chỉ có trăng hoa, anh muốn cô chỉ là bản

tính đơn thuần mà thôi.

Anh thuần thục tách hai chân của cô ra, phần thân dưới đột nhiên hạ thấp xuống, xông vào.

Cô khẽ rên lên một tiếng, anh trầm giọng thở dốc, mang theo sự thỏa mãn, thân thể chinh phục cô, làm cô nở rộ, quên đi sự vô tình của cô, quên đi con người máu lạnh, ít nhất thân thể của cô vẫn còn nóng, vẫn có thể sưởi ấm nỗi lạnh giá trong anh.

Một khắc cuối cùng, lửa nóng của anh phun trào vào bên trong cơ thể cô.

Kiều Trạch vẫn giống như trước, sau khi hoan ái xong liền đi tắm, rửa đi mùi hương của cô. Tiếng nước chảy trong phòng tắm giống như từng nhát dao đâm mạnh vào lòng của Tả Á. Cô lấy chăn quấn lấy thân, ngây người ngồi trên giường. Trống rỗng, cảm giác trống rỗng bao trùm lấy cô.

Điện thoại Kiều Trạch đột ngột vang lên, một tiếng lại một tiếng mãi không chịu dứt. Kiều Trạch quấn khăn tắm từ trong phòng tắm ra ngoài, đi tới trước giường, nhặt quần áo đang nằm tán loạn trên đất lên, lấy điện thoại từ trong túi ra. Tả Á không biết ai nói ở đầu bên kia, nhưng cô có thể đoán được.

Cô biết là Tình Văn gọi cho anh, cũng không thể không nghe thấy tiếng Kiều Trạch đáp : "Biết rồi, anh sẽ lập tức đến đó."

Cúp điện thoại, Kiều Trạch đứng trước mặt Tả Á nhanh chóng mặc quần áo chỉnh tề vào, sau đó liền nhấc chân hướng đi về phía cửa. Nhưng vừa đi được hai bước lại dừng lại, xoay người đi trở lại chỗ Tả Á, cúi người xuống hôn lên má cô, lạnh lùng ra lệnh: "Không được hút thuốc lá nữa, tôi không thích quan hệ với người phụ nữ đầy mùi thuốc lá."

Trái tim Tả Á như nghẹn lại, chẳng qua chỉ là một cuộc hoan ái, ai quyến luyến vì ai chứ.

Sau khi Kiều Trạch rời đi, Tả Á cũng đi tắm rửa, mặc quần áo vào rồi đi ra, cô và Kiều Trạch, chỉ còn lại quan hệ xác thịt, chỉ sex không yêu, chỉ sex không yêu, bây giờ cô ngày càng giống một tình nhân, ha ha, Tả Á cười ngây ngốc.

Tả Á không trở về căn phòng kia nữa, mà đi thẳng ra khỏi khách sạn, vừa đúng lúc Mạch Tử và A Long đi ra, vẻ mặt nghi hoặc nhìn cô. Mạnh Tử khoác cánh tay của cô, cùng đi ra ngoài. Tả Á cũng nghe được tiếng nói huyên náo truyền tới, cô biết đám người Kiều Trạch cũng đang đi ra.

Một nhóm người ra khỏi khách sạn, Tình Văn đang định lên xe của Kiều Trạch, Mạch Tử lại đột nhiên nói: "Cậu nhỏ à, cậu uống rượu rồi thì không thể lái xe về được đâu, để con bảo A Long lái xe đưa cậu và mợ nhỏ về nhà. Tình Văn, cô nói Từ Bân chở cô về nhé, anh ta không uống rượu đâu."

Kiều Trạch lạnh lùng quét mắt nhìn Tả Á một cái, sự trầm mặc, vẻ mặt không sao cả của cô dường như chọc giận Kiều Trạch, anh mở cửa xe, ngồi vào trong, rồi gọi Tình Văn: "Lên

xe!”

Tình Văn lên xe, mới vừa ngồi xuống liền oán giận nói: “Thứ gì vậy, cấn chết em rồi.”

“Ném đi!” Âm thanh lạnh lẽo của Kiều Trạch từ bên trong buồng xe truyền ra, tiếp theo một hộp quà nhỏ hình chữ nhật bị ném ra ngoài cửa xe, thoáng cái rơi vào trong bụi cỏ.

Tả Á thấy rõ, đó chính là hộp quà cô mua cho Kiều Trạch, cứ như vậy mà bị người ta ném đi, trái tim không khỏi cảm thấy buồn bực khó chịu. Gương mặt Mạch Tử cũng tràn đầy giận dữ và không cam lòng. Cô nhìn Tả Á trầm mặc không biết tranh thủ cơ hội, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Tả Á ơi Tả Á, chính mắt mình nhìn thấy người đàn ông của mình đi với người phụ nữ khác lại không làm gì cả, cậu thực sự không quan tâm đến Kiều Trạch chút nào sao.

Hai người trong cuộc này giống như hai con lừa lì lợm, một người ở hướng đông, một người đi hướng tây, những người ngoài cuộc như cô liều mạng vì hai người bọn họ, rốt cuộc cũng chỉ uổng công. Mạch Tử đột nhiên có chút nhụt chí, cô là người hiểu rõ tình cảm Kiều Trạch dành cho Tả Á, chứng kiến Kiều Trạch từng bước từng bước trải qua cùng Tả Á.

Chảy nhiều nước mắt như vậy mới đến được với nhau, nhưng, khi được ở bên nhau sao lại trở thành không yêu nhau nữa rồi?

Cho dù Tả Á yêu Kiều Trạch nhất định sẽ không thể nào không quan tâm đến chuyện Kiều Trạch quan hệ với Tình Văn như vậy được, nếu như A Long có quan hệ với người phụ nữ khác như vậy, cô nghĩ mình cũng sẽ không cần người đàn ông này nữa, cho nên, đối với một Kiều Trạch như vậy, có lẽ Tả Á cũng cảm thấy mình không cần phải cố gắng nữa.

Người Tả Á yêu không nhất định phải là Kiều Trạch.

Tâm trạng Mạch Tử có chút chán nản, nhủ thầm trong lòng, mợ lớn à (Điền Văn Lệ), con cũng không giúp được gì đâu, chuyện tình cảm hãy để cho bọn họ tự giải quyết đi, ai, thật không biết hai người này đã làm gì để mọi chuyện thành ra thế này.

Một nhóm người, cứ như vậy mà giải tán.

A Long và Mạch Tử lái xe đưa Tả Á về nhà, sau đó trở về nhà Kiều Vân báo cáo lại tình hình. Không ai biết được, tại nơi để xe của nhà hàng có một chiếc xe đột nhiên phóng nhanh tới, một người đàn ông cao lớn bước xuống xe, đi tới bụi cỏ, cúi người nhặt thứ gì đó lên, cầm trong tay.

Sau đó liền đi về phía ánh sáng nơi cửa chính của nhà hàng.

Chương 47: Trong phòng khách sạn

Kiều Trạch ngồi bên chiếc bàn làm việc có đặt một chiếc ly thủy tinh trừ vẻ ngoài sáng bóng thì ngoài ra không còn gì nữa, nhưng không ít người phát hiện Kiều Trạch luôn nhìn chằm chằm cái ly thuỷ tinh này đến ngẩn người, giống như đang thưởng thức một đóa hoa vậy.

Ví dụ như Từ Bân, Trương Chính, ví dụ như thư ký của Kiều Trạch, cũng phát hiện ra hành động yêu thích này của Kiều Trạch. Từ Bân cố ý bắt chước Kiều Trạch nhìn chằm chằm vào cái ly đó, hi vọng có thể nhìn ra đoá hoa ẩn chứa trong đó, đáng tiếc cái ly chỉ là một cái ly rất bình thường, dù cố gắng xem nó coi nó là một đoá hoa thì nó cũng vẫn chỉ là một cái ly mà thôi, cuối cùng sau một hồi trêu đùa giễu cợt Kiều Trạch, bị Kiều Trạch quát lạnh một tiếng đành rút lui.

Hôm nay Kiều Trạch vừa chủ trì một hội nghị, trở lại văn phòng, đứng ở phía trước cửa sổ lới lỏng chiếc cà vạt khiến người ta hít thở không thông ra một chút, xoay người, tầm mắt lại rơi vào cái ly trên bàn, lại nhìn đến mất hồn, không biết anh đang nghĩ cái gì, ngay khi anh đang mất hồn thì chuông điên thoại lại đột nhiên vang lên.

“Buổi tối anh đến nhà em ăn cơm nha, một mình em ăn không thấy ngon.” Bên kia truyền đến giọng nói của Tình Văn, mang theo mong đợi cùng vui mừng.

Chân mày Kiều Trạch bất giác cau lại, nói đơn giản một từ “Được” liền cúp điện thoại, trở lại trước bàn làm việc, ngồi xuống, nhìn cái gì đó trên máy tính, khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt thâm trầm, sâu không thấy đáy.

Lúc Kiều Trạch đến nhà Tình Văn ăn cơm tối thì người giúp việc đã làm xong chuẩn bị xong cả rồi. Kiều Trạch đến khiến Tình Văn thật sự rất vui mừng, bởi vì giờ đây Kiều Trạch đã dần dần bước vào cuộc sống của cô.

Sau khi ăn cơm tối xong, Tình Văn hào hứng lôi Kiều Trạch đi coi hình bọn họ chụp khi ở nước ngoài. Cô xem từng tấm hình một, thỉnh thoảng lại trách Kiều Trạch sao không chị chụp ảnh cùng với cô, chỉ có duy nhất một tấm là nhìn thấy Kiều Trạch, lúc đó là anh đang ngủ trên máy bay, vẻ mặt mệt mỏi, nhưng lại chỉ chụp được mỗi gò má của anh.

Nghe Tình Văn nói xong, Kiều Trạch cũng không phát biểu bất kỳ ý kiến gì, chỉ ngồi ở một bên nghe nhìn, trên mặt không chút cảm xúc, nhưng trong mắt lại có chút không kiên nhẫn, đưa tay vuốt mi tâm.

“Anh à, anh…….anh đang suy nghĩ chuyện gì à?” Tình Văn nhận ra Kiều Trạch có chút khác lạ, khiến cô cảm thấy có chút mất mát, anh và cô ta tuy ở cùng một chỗ nhưng anh vẫn không thực sự để tâm vào.

Kiều Trạch đang muốn nói gì đó thì đột nhiên chuông điện thoại di động lại đúng lúc vang

lên, anh đứng dậy đi ra ban công nghe điện thoại, trong mắt Tình Văn hình như có chút lo lắng, sợ một cú điện thoại sẽ khiến Kiều Trạch xoay người bỏ đi mất.

"Cậu à, cậu đang ở đâu vậy?" Kiều Trạch còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, phía bên kia điện thoại di động đã liền truyền đến tiếng của Mạch Tử.

Kiều Trạch giơ tay vuốt mi tâm, giọng nói trong veo mà lãnh đạm hỏi: "Có chuyện gì, nói ngay đi."

Những lời của Mạch Tử khiến trái tim Kiều Trạch khẽ trùng xuống, bàn tay cầm điện thoại cũng nắm chặt lại, "Nói xong chưa?"

"Xong rồi."

"Ngủ ngon!" Kiều Trạch nói xong liền cúp điện thoại.

"Cứ như vậy sao?" Mạch Tử không nhịn được ở đầu kia điện thoại lầm bầm một câu.

Hôm nay Tả Á và Mạch Tử đi dạo phố, mua sắm rất nhiều thứ, hai người cùng nhau ăn tối ở nhà Kiều Vân, cô mới trở về, vì quá mệt mỏi mà nằm vật xuống, nghỉ ngơi một chút rồi đem những thứ mua được cất vào trong tủ.

Bận rộn một hồi, đến khi xong việc thì toàn thân đã ướt đầy mồ hôi. Tả Á nhấc cái thùng lên định cất vào trong góc, vừa ngẩng đầu lên đã thấy một bóng người cao lớn đứng ở cửa phòng ngủ, đôi mắt đen nhìn thẳng vào cô, trên mặt mang theo vẻ hốt hoảng như có như không.

Tả Á ngẩn ra, mãi mới ý thức được Kiều Trạch đã về nhà. Đã lâu rồi anh không về, đột nhiên hôm nay lại trở về khiến cho cô có cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ, bàn tay nhỏ bé không tự chủ được mà nắm chặt lấy cái thùng, khớp xương theo động tác của cô mà trắng bệch ra, sững sờ nhìn anh một lát mới hoàn hồn: "Anh…….Anh đã về rồi, đã ăn tối chưa?"

Tầm mắt lạnh lẽo của Kiều Trạch quét về phía cái thùng trong tay Tả Á, trong đôi mắt thoáng qua tia tức giận, từng bước bước đến chỗ Tả Á, đưa tay giật lấy cái thùng trong tay cô, ném xuống đất, lạnh lùng nói: "Sao em không nói tiếng nào mà đã rời đi?"

"Em vốn định gọi cho anh, nhưng, Mạch Tử nói…….Cô ấy sẽ giúp em chuyển lời cho anh, nên……."

Kiều Trạch chợt đưa tay kéo tay Tả Á, Tả Á bị mất thăng bằng liền ngã về phía anh, chỉ thiếu chút nữa là đụng vào ngực anh, tay của anh cầm tay cô thật chặt, thậm chí làm cho cô có cảm giác hơi đau, cô cau mày nhìn anh.

"Kiều Trạch…….Anh làm sao vậy?" Tả Á nhìn đôi mắt đen lạnh lùng của Kiều Trạch, anh đang tức giận, tức giận vì cô không nói cho anh biết, nhưng, là vì cô sợ giọng nói lạnh lùng và chán ghét của anh, thậm chí cô rất muốn anh tới giúp đỡ mình, nhưng lại không dám hỏi, bây giờ cô trở nên không còn là mình nữa, ngay cả một câu cũng không dám nói, không dám hỏi.

Đúng vậy, anh sao thế, Kiều Trạch thoáng ngẩn người, trong lòng cảm thấy chán nản, buông tay Tả Á ra, lại đưa tay lới lỏng chiếc cà vạt, vẻ mặt lạnh lùng, còn có chút hung hăng ra lệnh: "Không được đi, em đã quên thoả thuận hôn nhân rồi sao?"

Nói xong bàn tay cũng mạnh mẽ kéo cà vạt xuống, rồi xoay người đi vào phòng tắm. Tả Á vừa nghe thấy Kiều Trạch nói không cho phép cô đi, liền vội vàng đuổi theo: "Nhưng, vé máy bay em đã mua xong rồi, hơn nữa em đã hứa với bên kia rồi, không thể nói không đi liền không đi được."

Kiều Trạch đột nhiên xoay người lại, một tay ôm Tả Á vào trong ngực, Tả Á ngẩn người, lúc này mới ý thức được mình đang chạy theo Kiều Trạch vào phòng tắm, mặt của anh dựa vào cô gần như vậy, hơi thở ấm áp nam tính phả lên mặt cô, lồng ngực của anh rắn chắc, nóng bỏng, đôi mắt đen sâu như xoáy nước nhìn thẳng vào cô, có chút phẫn nộ lại có chút dục vọng, thái độ của anh làm cho cô trở nên có chút luống cuống.

Đôi môi mỏng khẽ giật giật như muốn nổi giận, như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng chỉ là cúi đầu xuống hung hăng cắn môi cô, tay cũng không yên phận mà dao động trên người của cô. Đó không phải là hôn, mà là sự trừng phạt, dường như anh muốn cắn nuốt lấy cô. Đó không phải là yêu thương vuốt ve, mà là một sự chiếm đoạt và phát tiết mạnh mẽ, thô bạo. Chỉ cần cô khơi mào sự bất mãn của anh, anh sẽ liền trừng phạt cô vì không ngoan, không nghe lời. Thậm chí anh còn không muốn nói với cô một câu, hoặc là nghe cô nói một lời.

Trong lòng Tả Á có chút buồn bực khó chịu, ra sức kháng cự nụ hôn nóng bỏng của anh, mà anh lại vẫn lỗ mãng mà vuốt ve. Kiều Trạch cảm nhận được sự mâu thuẫn của Tả Á, động tác chợt dừng lại, cánh tay ôm cô có chút lới lỏng ra, Tả Á nhân cơ hội này lui ra khỏi lồng ngực của anh, bước chân có chút vội vàng mà lui ra khỏi phòng tắm, trong mắt còn ẩn chứa một làn sương mù, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuấn mỹ của anh, cô không phải công cụ phát tiết dục vọng và tức giận của anh.

Cô kinh ngạc đứng ở đó, nhìn Kiều Trạch đi qua trước mắt cô, thấy Kiều Trạch có chút tức giận mở cửa, đóng cửa rồi rời đi. Tả Á cảm thấy vô cùng chán nản, mọi chuyện tại sao lại như vậy? Nghĩ tới chuyện Kiều Trạch tự nhiên tức giận, nói không cho phép, không phải Kiều Trạch đang biểu đạt sự quan tâm chứ?

Trong lòng Tả Á vốn đang chán nản lại như rót thêm chút sức mạnh, kéo thẳng bả vai và lên tinh thần, cô mơ màng nhìn cửa phòng ngủ, trong lòng có một chuỗi âm thanh đang không ngừng reo hò, anh……anh đang lo lắng vì cô, vì sợ cô đi một mình không an toàn sao?

Chẳng lẽ anh cho rằng lần này cô đi, cũng giống như trước kia đến thành phố X, cho nên anh mới tức giận? Cô chỉ muốn đi thăm Tiểu Duyên thôi mà, không phải là bỏ đi không trở lại, càng không giống như trước đây, bốc đồng mà rời đi.

Là Mạch Tử nói lộn cái gì à, hay là con bé này muốn trêu chọc Kiều Trạch? Kiều Trạch bởi vì chuyện này mà tức giận ư? Có đúng như vậy không? Trong lòng Tả Á suy nghĩ một hồi,

rồi đột nhiên đứng dậy, vừa gọi điện thoại vừa đuổi theo Kiều Trạch.

Anh không nhận điện thoại của cô, Tả Á vội vàng để điện thoại trong túi, ra ngoài mới phát hiện trời đang mưa, Tả Á chưa kịp quay về lấy ô, thì cô lại chợt nhìn thấy xe Kiều Trạch từ trong nhà để xe chạy ra, rồi sau đó lái ra khỏi chung cư. Tả Á chạy ra màn mưa, đuổi theo chiếc xe đang ra khỏi chung cư, Tả Á vội vàng bắt một chiếc xe taxi, mắt luôn nhìn hướng Kiều Trạch đi, chỉ vào xe của Kiều Trạch, vội vàng nói: "Bác tài xế, làm phiền bác đi theo chiếc xe trước mặt giúp tôi."

Tài xế taxi nhìn Tả Á một cái, suy đoán chắc là cô đang theo dõi ông xã bắt gian, nghĩ rằng có lẽ hai vợ chồng đang giận dỗi rồi, cũng không hỏi nhiều, liền phát huy tài nghệ lái xe tuyệt đỉnh của mình, đuổi theo.

Quả nhiên Kiều Trạch chạy xe một vòng, đến trước cửa một khách sạn mới dừng lại, bác tài xế kia thấy vậy càng thêm chắc chắn Tả Á đi theo để bắt gian, nhận lấy tiền của Tả Á, xong không nhịn được mà khuyên nhủ: "Có chuyện gì thì cùng nhau thương lượng, đàn ông như vậy, không đáng để cô kích động."

"À? A, bác nghĩ như vậy à…….?" Dĩ nhiên Tả Á hiểu được ý nghĩa trong lời nói của bác tài xế, giải thích mấy câu rồi mở cửa xuống xe, xe taxi cũng quay đầu chạy đi.

Tả Á đứng trước cửa khách sạn, cảm thấy nơi này khá quen thuộc, đây không phải là nơi tổ chức tiệc sinh nhật của Kiều Trạch sao, Kiều Trạch đến đây làm gì, Tả Á nghi hoặc đi về phía cửa khách sạn.

Lúc bước vào khách sạn, Tả Á đã không thấy bóng dáng của Kiều Trạch đâu nữa, cô có chút hoang mang, Kiều Trạch đang ở tầng nào, anh đến đây làm gì? Lòng Tả Á càng lúc càng hốt hoảng, không nhịn được nhớ lại đêm hôm đó. Trong đêm sinh nhật của Kiều Trạch, Kiều Trạch đã mang cô tới một căn phòng. Lúc đi lên, cô không biết là tầng nào, nhưng lúc đi ra từ căn phòng kia cũng thấy rõ. Sau khi Tả Á vào thang máy, không nhịn được đưa tay nhấn nút, cũng chính là đi lên tầng lầu mà Kiều Trạch đến.

Lúc trong thang máy Tả Á lại không nhịn được mà lại bắt đầu suy nghĩ miên man. Đêm hôm đó anh trực tiếp vào căn phòng kia, mà bây giờ Kiều Trạch cũng đi tới căn phòng đó, suy nghĩ một chút, có khi nào Kiều Trạch đã thuê trước căn phòng đó rồi không?

Một ý niệm đột nhiên nảy ra trong đầu Tả Á khiến trái tim cô bình bịch đập loạn, chẳng lẽ Kiều Trạch ở khách sạn này sao? Không phải là anh ở cùng với Tình Văn? Trong lòng bồn chồn không thôi, trái tim không khống chế được mà nảy lên từng nhịp.

Lúc cửa thang máy mở ra Tả Á vội vàng ra khỏi thang máy, cô không biết tại sao mình lại nhất định phải đuổi kịp Kiều Trạch, tại sao thấy Kiều Trạch ở nơi này trong lòng cô lại vui sướng, kích động như vậy. Hiện tại trong cô chỉ có một ý niệm, cô muốn nói cho Kiều Trạch biết, không phải cô không nói một tiếng mà rời đi, cô chỉ đi đến thành phố X thăm Tiểu Duyên thôi. Cô muốn hỏi Kiều Trạch có thể cùng cô đi thăm Tiểu Duyên không, trực giác mách bảo

cho cô biết, Kiều Trạch sẽ giống cô, sẽ yêu thích Tiểu Duyên.

Dựa vào trí nhớ của mình, Tả Á đi đến căn phòng mà cô đã từng ân ái với Kiều Trạch, nhìn cánh cửa trước mắt, lòng cô có chút lo lắng, không dám gõ cửa, do dự, đấu tranh, vì sự thiếu quyết đoán mà âm thầm tự mắng mình không có tiền đồ, từ lúc nào mà cô đã sợ Kiều Trạch đến mức này rồi.

Với cá tính trước đây của cô không phải là cô sẽ hung hăng gõ cửa, sau đó gọi to, 'Kiều Trạch, mau mở cửa cho em' sao? Tại sao hôm nay cô lại trở nên nhút nhát và không có dũng khí như vậy? Hạ quyết tâm, cô lấy hết dũng khí của mình đưa tay gõ cửa, trái tim cũng đang hồi hộp mà đập liên hồi.

Chỉ đợi một lát thôi mà Tả Á cảm thấy sao mà dài đằng đẵng. Cửa mở ra, cô mở miệng định gọi tên Kiều Trạch, nhưng vừa nhìn thấy rõ người mở cửa, trái tim cô lạnh ngắt như bị ném vào hầm băng, chìm sâu đến ngàn trượng.

Người mở cửa không phải là Kiều Trạch, Tả Á nhìn cô gái trước mắt, Tình Văn, cô ta cứ như vậy, không để Tả Á có chút phòng bị nào mà xuất hiện trước mặt cô. Mái tóc dài của Tình Văn hơi ướt, còn hơi rối, chiếc áo T-shirt mặc bên ngoài thân hình cao gầy, màu sắc của chiếc áo rất trang nhã, đó là phong cách của Kiều Trạch.

Tựa như tất cả máu chảy trong người Tả Á đều đông cứng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trở nên tái nhợt, chân như mọc rễ, nặng nề không sao di chuyển được, một cảm giác đau đớn khó tả lặng lẽ lan khắp cơ thể cô.

"Ai ở bên ngoài đó?"

Giọng nói trầm thấp rõ ràng của Kiều Trạch từ trong phòng truyền ra, tay chân Tả Á trở nên lạnh lẽo, ngay lúc đinh xoay người bỏ đi cô lại chợt thấy bóng dáng của Kiều Trạch, hình như anh mới vừa tắm xong, chỉ mặc một cái quần mềm màu vàng nhạt, trong mắt anh hình như thoáng qua một tia hốt hoảng, bàn tay đang lau tóc cũng cứng đờ.

Tả Á không nhịn được lui về phía sau hai bước.

"Tả Á!" Kiều Trạch kêu một tiếng, đi tới, Tả Á nhìn thấy anh đi tới gần mình lại giống như nhìn thấy cái gì đó rất đáng sợ, xoay người, hoảng hốt vội vã chạy đi. Biết là một chuyện, tận mắt chứng kiến lại là chuyện khác.

Cô chạy nhanh ra ngoài, không nhìn gì, không nghe gì, chỉ cần thấy đường là cô liền lảo đảo chạy theo, cho đến khi trên mặt cảm thấy lạnh giá cô mới hoàn hồn, phát hiện mình đã ra khỏi khách sạn, từng giọt mưa giống như những con dao găm lạnh lẽo khứa vào thân thể cô, cô mờ mịt chạy trong màn mưa ra đến con đường phía trước.

Nước mưa hoà vào dòng nước mắt rồi chảy xuống, tầm mắt của cô mờ dần, cô không thấy rõ những gì ở phía trước nữa, bàn tay đưa ra không ngừng vẫy, hi vọng có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhưng, bây giờ trời mưa lớn như vậy, từng chiếc xe chạy tới, nhưng không có

một chiếc nào chịu dừng lại. Trên người cô, trên mặt cô ướt đẫm nước mưa, giúp cô che giấu đi những giọt nước mắt không thể nào kiềm chế được mà đang rơi xuống, không biết là do nước mưa hay là nước mắt, cảnh trước mắt cô đã trở nên mơ hồ.

Lúc Kiều Trạch vội vàng đuổi tới đã thấy Tả Á lạnh run đứng ở bên lề đường đón xe, cả người bị nước mưa không ngừng xối vào: "Tả Á!" Anh đau lòng gọi cô, người cũng vội xông tới, nhưng, lại thấy Tả Á chặn một chiếc xe màu đen rồi nhanh chóng chui vào. Chiếc xe kia không phải là xe taxi, mà là xe riêng.

Cuối cùng Kiều Trạch cũng không đuổi kịp Tả Á, anh vội vàng chặn một chiếc taxi lại, nhưng, lại không ngăn được, chỉ có thể nhìn chiếc xe kia dần biến mất khỏi tầm mắt anh.

Tình Văn che ô ra ngoài, che mưa cho Kiều Trạch: "Anh, anh cứ đứng như vậy sẽ cảm lạnh đấy."

Kiều Trạch xoay người, đôi mắt tràn đầy tức giận nhìn Tình Văn: "Lập tức, đi về nhà." Nói xong, mặt mày anh xanh mét xoay người trở vào khách sạn, trở về phòng, anh không để ý cả người mình đang ướt đẫm nước mưa, mà liền gọi điện thoại cho Đường Lăng.

"Kiều Trạch, muộn như thế này rồi còn có chuyện gì thế, quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác."

Kiều Trạch không có tâm trí nói nhảm với Đường Lăng, nói ngay một biển số xe, có chút gấp gấp nóng nảy: "Đường Lăng, tôi muốn biết chiếc xe này đi đâu, là xe của ai, ngay lập tức!"

"Đã xảy ra chuyện gì à?"

"Đừng hỏi nhiều, tôi muốn biết ngay lập tức."

Đường lăng nghe giọng điệu nghiêm túc mà hốt hoang của Kiều Trạch, đành nói: "Biết rồi, chờ đó."

Chương 48: Thích anh có đủ hay không?

"Đây là đâu vậy?" Tả Á hoảng hốt ngước mắt lên nhìn ngôi biệt thự sang trọng trước mắt, trong lòng không hề cảm thấy hoang mang lo lắng, dường như bây giờ cho dù Kim Tự Tháp có đột nhiên xuất hiện trước mặt cô cũng khong nhíu chân mày.

"Nhà tôi." Một giọng nam trầm ấm truyền đến tai cô, cô quay đầu nhìn, chợt thấy một người đàn ông, con người của anh ta cũng giống như giọng nói, lộ ra vẻ tuấn mỹ không thể nào che giấu được.

"Nhà anh sao?" Đôi mắt Tả Á nhìn xung quanh như chợt thoát ra khỏi sự chím đắm trong nỗi đau không thể kìm nén lại vừa rồi, "Tại sao tôi lại ở đây? Anh là ai?"

"Tôi có hỏi cô muốn đi đâu, cô nói đi đâu cũng được." Người đàn ông ấy cười, lộ ra một hàm răng trắng toát, nụ cười kia như câu dẫn hồn phách của người khác, nhưng hiện tại Tả Á không còn lòng dạ nào mà thưởng thức trai đẹp, giờ phút này cô mới phát hiện, lúc ra khỏi khách sạn mình ngồi lên chiếc xe này, hình như đây không phải là taxi, và người đàn ông ngồi bên cạnh cô cũng không phải là tài xế.

Nhưng cô lại không thể nhớ ra mình vào chiếc xe này bằng cách nào, cũng không nhớ mình đã nói những gì, nhưng có lẽ cô thật sự bắt nhầm xe rồi, sao lại gặp phải chuyện đen đủi như vậy chứ, Tả Á có một chút hốt hoảng: "Xin lỗi anh…….Tôi cứ nghĩ đây là xe taxi cho nên……."

Tả Á lúng túng nói xong liền định đẩy cửa xuống xe, người đàn ông kia lại nói: "Cứ đi như vậy à?"

Bàn tay đang đẩy cửa của Tả Á chợt ngừng lại: "A…….Cám ơn anh đã cho tôi đi nhờ xe, hẹn gặp lại." Bộ dạng cô vẫn mang vẻ mất hồn, không tập trung như trước.

"Cô làm bẩn xe tôi." Người đàn ông nhíu mày, ý muốn nói rằng cô làm bẩn xe tôi, rồi bỏ đi, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Tả Á cúi đầu, thấy toàn thân mình ướt sũng, còn làm ướt cả ghế xe của người ta nữa, dưới chân cũng có một vũng nước đọng, đệm xe màu trắng bị ướt, rất dễ thấy, lúc Tả Á đang định nói gì đó, người đàn ông kia đã mở cửa xuống xe, đi tới phía bên chỗ cô ngồi mở cửa ra: "Xuống xe thôi."

Anh ta muốn làm cái gì thế?

Người đàn ông này thấy cô cứ ngây người ngồi đó, có chút không kiên nhẫn, đưa tay kéo cô xuống xe: "Cô làm bẩn thì tất nhiên phải chịu trách nhiệm rửa sạch rồi."

Lúc này Tả Á lúc này mới hoảng hốt, quên mất cảm giác hít thở không thông lúc nãy, quên mất mình đang đau đớn khổ sở, vội vàng muốn giật tay thoát khỏi bàn tay đang nắm tay mình của người đàn ông kia: "Tôi…….tôi sẽ bồi thường tiền cho anh."

Người đàn ông dùng một tay lôi Tả Á ra ngoài, một tay tháo chiếc đệm ra, ném vào người Tả Á: "Bớt nói nhảm đi, tôi chỉ cần cô giặt nó sạch sẽ là được rồi." Đàn ông nói xong, không khách khí mà lôi cổ tay Tả Á đi vào trong nhà.

Tả Á cau mày liên tục lui về phía sau, vùng vẫy muốn thoát khỏi tay anh ta, cô không quen biết anh ta, cô không muốn vào nhà của anh ta, đem đệm xe nhét lại vào trong ngực người đàn ông, "Tôi đã nói tôi sẽ bồi thường cho anh rồi mà, tôi không đi vào đâu."

Người đàn ông này tính tình cũng thật khác người, anh ta có chút tức giận đối với sự bất hợp tác của Tả Á, quát lên: "Cô thấy tôi là người thiếu tiền sao? Cô làm bẩn ghế của tôi thì cô phải giặt sạch đó sau đó mới được rời đi, biết chưa?"

Người đàn ông xấu tính cũng khiến Tả Á không khỏi nổi giận, cản xe chặn đường anh ta là lỗi của cô, làm bẩn xe của anh ta cô cũng rất xin lỗi, nhưng tại sao anh cứ bắt cô vào trong nhà? Không còn cách nào khác, Tả Á đành phải ăn vạ, lẻo mồm già khẩu nói: "Này anh, nếu như không phải anh dừng xe lung tung, chở người lung tung, thì làm sao tôi có thể làm bẩn xe anh được, còn nữa, anh giả bộ làm taxi chở tôi đến đây, cho nên đáng lẽ anh phải chở tôi về mới phải, nhưng tôi không phải là dạng người tính toán chi li, cho nên coi như chúng ta hòa nhau, anh không cần phải đưa tôi về, hẹn gặp lại."

"Ba, sao ba lại ở đây cãi nhau với cô này thế?"

Tả Á quay đầu nhìn, liền nhìn thấy một bé trai khoảng bốn năm tuổi đang ôm một con gấu nhỏ đứng ở cửa, đôi mắt mịt mờ vì buồn ngủ, bàn tay nhỏ bé dụi dụi mắt, hình như cậu nhóc đang ngủ thì bị hai người đánh thức. Người đàn ông này vốn dĩ đang rất hung dữ, nhưng vừa nhìn thấy đứa bé liền lập tức thay đổi thái độ, trở thành một người cha hiền lành: "Thần Thần bị đánh thức à?"

Bé trai đi đôi dép bông tiếng gần tới chỗ Tả Á, bàn tay nhỏ bé ấm áp kéo kéo bàn tay có chút lạnh lẽo của Tả Á: "Cô à, tính khí ba con có chút nóng nảy, nhưng ba là người tốt, cô đừng sợ, Thần Thần đưa cô đi lau khô tóc nhé."

Ngay khi bàn tay nhỏ bé ấm áp kia chạm vào bàn tay Tả Á, Tả Á hoàn toàn đầu hàng.

Vào nhà, người giúp việc dẫn Tả Á đi tắm rửa, đưa cho cô một bộ quần áo khô ráo, người giúp việc nói đó là quần áo của cô Thần Thần, cũng rất vừa vặn với cô. Lúc Tả Á từ phòng tắm đi ra đã thấy người đàn ông tính tình thô lỗ kia ngồi trên ghế sofa, còn Thần Thần thì đang ngồi bên cạnh người đàn ông đó, tay nhỏ bé nâng mặt, nhìn Tả Á không chớp mắt.

"Dì thật là xinh đẹp! Ba à, cô ở nơi nào thế?"

Người đàn ông kia hừ lạnh một tiếng : "Nhặt được ở trên đường."

Tả Á cau mày, không khỏi trừng mắt liếc người đàn ông kia, vẻ mặt anh ta mang nét hào phóng của người đàn ông, cô đi tới trước mặt Thần Thần, không nhịn được mà đưa tay sờ sờ mặt của nó : "Thần Thần mấy tuổi rồi ?"

"Thần Thần bốn tuổi ạ." Thần Thần nói xong đưa ra bốn ngón tay ra, cực kỳ đáng yêu.

Đôi mắt to tròn đen láy của Thần Thần nhìn Tả Á, bộ dạng giống như một ông cụ non nói : "Dì, sao ba con lại nhặt dì ở trên đường ? Sao dì không mang theo ô, dầm mưa sẽ bị bệnh đó."

Tả Á khẽ cười, trong lòng lại nhớ đến Tiểu Bảo, trái tim nhè nhẹ đau : "À,…..cô quên mang ô."

"Được rồi, Thần Thần nên đi ngủ thôi, nếu không ngày mai lại ngủ nướng đó." Người đàn ông đứng dậy hai cánh tay vươn tới, ôm lấy bả vai Thần Thần, giờ khắc này, Tả Á cảm nhận được tình cảm giữa cha và con trai thật thân thiết.

"Cô ơi, cô có thể kể chuyện cổ tích cho Thần Thần nghe được không? Đã lâu rồi ba con không kể cho con nghe."

Người đàn ông lại nói: "Được rồi, Thần Thần, đi ngủ thôi."

Thần Thần chép miệng, vẻ mặt như có chút mất mát, Tả Á không nhịn được nói: "Tôi…….tôi nghĩ tôi có thể……."

…….

Thần Thần nằm bên cạnh Tả Á nghe cô kể chuyện cổ tích rồi dần dần chìm vào giấc ngủ, mà Tả Á cũng buồn ngủ, nằm trên giường Thần Thần mà ngủ thiếp đi, ngủ rất say rất sâu, trong ánh trăng mờ nhạt một đôi tay mạnh mẽ bế cô lên, hơi thở quen thuộc, cái ôm quen thuộc khiến cô không nhịn được mà rụt đầu lại, muốn hấp thu sự ấm áp của anh, thế nhưng sự ấm áp này, tại sao, ngay cả trong mơ cũng làm trái tim cô đau nhói.

Kiều Trạch ôm Tả Á từ phòng ngủ ra ngoài, nhìn người đàn ông kia, Huyền Chí Thương, trên thương trường cũng đã từng gặp mặt một lần, chỉ là không có hợp tác gì với nhau thôi: "Quấy rầy anh rồi, cảm ơn anh Huyền đã chăm sóc cho vợ của tôi."

Vợ của tôi, khi Kiều Trạch nói ra ba chữ này đã thể hiện sâu sắc ham muốn giữ lấy cô của anh, anh như đang tuyên bố cái gì đó, Huyền Chí Thương nhíu nhíu đôi mày rậm, trong mắt như có chút không chút kiên nhẫn: "Có gì đâu, chỉ tiện tay thôi mà."

Kiều Trạch không nói gì nữa, ôm Tả Á rời đi, Đường Lăng và Từ Bân cùng nói lời xin lỗi với Huyền Chí Thương, rồi cũng xoay người rời đi. Huyền Chí Thương nhìn bóng dáng Kiều Trạch rời đi, trong mắt lóe lên cái gì đó.

Bên tai loáng thoáng nhớ lại một câu nói, anh à, có thể cho tôi một điếu thuốc được

không?

Ánh mắt của cô lúc ấy rất cô đơn, rất yếu ớt thật giống như một mảnh thuỷ tinh mong manh dễ vỡ. Hôm nay, anh lại thấy cô mất hồn đứng giữa trời mưa lớn, tại sao lúc nào anh nhìn thấy cô cũng đều là lúc cô đang phải chịu bi thương?

***

Kiều Trạch ôm Tả Á trở về nhà, Tả Á vẫn chưa tỉnyh lại, anh chỉ định đặt cô lên giường rồi anh sẽ đi ng, thế nhưng tay của cô lại níu chặt lấy quần áo anh giống như người chết đuối vớ được chiếc bè gỗ, không chịu buông tay.

Kiều Trạch không tiếp tục động đậy nữa, mà nằm xuống bên cạnh cô, mặc cho cô dựa vào ngực anh, cô đã phải chịu rất nhiều đau khổ, anh biết, cô yêu Chung Dương, anh biết. Nhưng….anh không cách nào hiểu cô được.

Anh biết, đến cuối cùng anh cũng không thể nào chiếm được trái tim cô, cô trong lòng anh chẳng có ý nghĩa gì cả, chỉ như một chiếc lông hồng thôi. Anh đã từng nói, anh có thể, có thể đi vào trái tim cô, cho dù không có được trái tim cô, thì chỉ cần có cô thôi, thế là đủ rồi.

Nhưng trái tim của cô, ánh mắt của cô lại đều chỉ có Chung Dương, anh trong mắt cô không đáng giá một đồng, theo đuổi cô nhiều năm như vậy, anh thật sự mệt mỏi, từ thất vọng đã dần dần chuyển sang tuyệt vọng, tình yêu, anh không thể ép buộc được nữa rồi.

Anh lạnh nhạt với cô, cô không oán trách, cô nhìn thấy anh và Tình Văn ở bên nhau, cô cũng không quan tâm chút nào, anh nghĩ anh nên giành cho mình một con đường sống, đi yêu người phụ nữ khác, lấy lại cuộc sống của mình, nhưng tại sao hôm nay Tả Á lại để cho anh thấy được sự không kìm nén được cảm xúc của cô.

Yêu là một việc rất đỗi tự nhiên, nhưng buông tay lại cần rất nhiều thời gian và dũng khí, mà anh đang tự cho mình một khoảng thời gian để học cách quên, học cách buông tay. Kiều Trạch đưa tay vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của Tả Á, mọi chuyện đến đây là kết thúc rồi sao. Anh cứ nghĩ rằng, cô đang đố kị, cô đang ghen, thậm chí cô…….đã có chút yêu anh, nhưng làm sao có thể, sao cô lại có thể yêu anh được, trái tim của cô đều đã thuộc về Chung Dương rồi. Cho dù là cô không còn hận anh nữa, cũng không thể nào yêu anh được. Chuyện cô mất khống chế ngày hôm qua cũng thực chẳng mang ý nghĩa gì.

Đang suy nghĩ thì chuông điện thoại di động chợt vang lên, Kiều Trạch móc điện thoại di động ra, là Tình Văn, anh cúi đầu nhìn Tả Á đang nằm trong ngực mình, cậy bàn tay đang nắm lấy mình của Tả Á ra.

Bàn tay Tả Á trở nên trống rỗng, mất mát…….

Kiều Trạch do dự một chút rồi nghe điện thoại.

“Anh…….Tả Á không sao chứ?”

Kiều Trạch quay đầu lại liếc mắt nhìn Tả Á: "Không sao."

"Vậy thì anh về đây được không? Ở một mình em sợ……."

Sau một hồi yên lặng Kiều Trạch có chút mệt mỏi nói: "Em nghỉ trước, đừng chờ anh."

"A, vậy anh cũng nghỉ ngơi sớm đi, em cúp trước đây." Tình Văn có chút cô đơn cúp điện thoại.

Kiều Trạch tắt điện thoại di động, đang định tắt đèn đi, lại chợt nghe thấy Tả Á đang mê sảng cái gì đó, giống như…anh nghe thấy tên của mình. Kiều Trạch không nhịn được mà dừng lại, lại nghe thấy tiếng khóc nức nở của Tả Á.

"Kiều Trạch…….Đừng đi…….Đừng……."

Anh đột nhiên xoay người lại nhìn về phía cô, mắt cô vẫn nhắm chặt, vẫn còn đang ngủ say, cô chỉ là đang nói mơ, khuôn mặt ửng đỏ, khóe mắt có nước mắt trong suốt chảy ra, Kiều Trạch đi đến trước giường, khom lưng xuống bên giường, đưa tay cầm bả vai của cô, "Em…….Đang nói gì? Nói gì?"

Tả Á mơ màng mở mắt ra, như tỉnh như mê, cũng đưa tay ôm lấy cổ Kiều Trạch, vùi mặt vào lồng ngực nóng bỏng của anh, đau đớn khóc nức nở: "Đau …… Tiểu Á ……. Nhớ anh……. Giống như ……. Kiều Trạch ……."

Trái tim Kiều Trạch đột nhiên không thể khống chế được mà trở nên cuồng loạn, lời nói đứt quãng lời của cô, mỗi một chữ lại rõ ràng như gõ vào trái tim Kiều Trạch, hai tay anh run rẩy nâng gương mặt gầy gò của Tả Á lên, đôi mắt đen chăm chú nhìn cô, có chút hấp tấp cắt lời cô, nói: "Nói lại lần nữa, anh không nghe rõ, nói lại lần nữa đi!"

Nhưng Tả Á chỉ ôm anh thật chặt, không nói thêm gì nữa. Cái trán nóng bỏng, bàn tay nhỏ bé lại lạnh lẽo, cô sốt rồi, hơn nữa, sốt cũng không nhẹ. Cô chỉ là đang nói mê sảng, đầu nóng cho nên mê sảng thôi, nhưng, những lời đó cũng đủ làm cho anh động lòng…….

Kiều Trạch gọi bác sĩ tới truyền nước biển cho Tả Á, bởi vì cô nhất định không chịu uống thuốc. Cho đến khi trời sáng, Tả Á mới hết sốt. Khi tỉnh lại, cô có chút mơ màng, cô đang ở nhà sao? nhưng sao cô lại ở nhà? Làm thế nào cô về nhà được?

Cô nhớ mình đã lên nhầm xe, bị đưa đến nhà của một người đàn ông kì lạ, còn có đứa bé tên Thần Thần, biệt thự, mưa to, phòng khách sạn, Kiều Trạch, Tình Văn, mọi chuyện đã xảy ra, từng đoạn kí ức cứ đua nhau hiện về, hình ảnh Kiều Trạch và Tình Văn ở trong khách sạn cứ lẩn quẩn trong đầu cô. Đầu của cô lại bắt đầu đau đớn, trái tim cũng co rút từng cơn, cô không chịu đựng được mà ôm lấy tim mình, cô nhất định là bị bệnh rồi, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ.

Không thể tiếp tục suy nghĩ nữa, cô kéo chăn mỏng trùm qua đầu, nằm mơ, nằm mơ, mọi chuyện ngày hôm qua nhất định là do cô nằm mơ thôi, tự thôi miên chính mình thôi. Trong lúc

cô đang cố trốn tránh, lại chợt có người không chút khách khí xốc chăn của cô lên, phá vỡ giấc mộng hão huyền của cô, tầm mắt Tả Á liền chạm ngay vào gương mặt tuấn tú khiến cô luôn lo được lo mất. Cô không vui mừng như tưởng tượng mà thoáng cái gương mặt trở nên trắng bệch, Tả Á theo bản năng túm lấy chăn, muốn trốn tránh gương mặt này, nhưng Kiều Trạch lại không cho cô cơ hội đó.

"Tại sao không dám nhìn mặt anh?" Kiều Trạch ngồi bên cạnh cô, vẻ mặt không chút gợn sóng hỏi cô, trong tay của anh đang bưng một chén cháo trắng, một tay đặt lên trán cô để thử nhiệt độ, "Còn chỗ nào không thoải mái không?"

Tả Á nhìn Kiều Trạch, cảm thấy như có cái gì đó không đúng, Tả Á kinh ngạc nằm ở đó, một câu cũng không nói ra được.

Kiều Trạch đến gần cô, đôi mắt đen khẽ nheo lại nhìn cô đe dọa, trầm giọng hỏi: "Hôm qua sao đột nhiên lại chạy trốn?"

"Anh…….rất thích Tình Văn sao?" Tại sao lại trốn chạy, cô không biết, không biết, theo bản năng không muốn nghĩ tại sao mình làm vậy nữa, trong lòng chỉ có ý nghĩ này thôi, "Anh…….anh muốn kết hôn với cô ấy sao?"

"Sao? Em muốn thành toàn cho anh hả?" Đôi mắt Kiều Trạch lạnh xuống mấy phần, anh đặt chén cháo lên chiếc bàn ở đầu giường, rồi đứng ở bên giường, hơi thở lạnh lùng bao lấy quanh thân, có chút thất vọng, lại có chút tức giận, lửa giận phừng phừng nói: "Anh thích ai em còn không biết sao? Nhiều năm như vậy, trong lòng em, anh vẫn không là cái gì cả sao? Trái tim của anh, tình yêu của anh trong lòng em không đáng giá một đồng, phải không? Từ bỏ anh không cần chút do dự nào, thậm chí…….còn muốn đẩy anh sang cho người phụ nữ khác, phải không?"

"Không phải, không phải!" Tả Á không ngừng lắc đầu, cúi đầu kêu lên, không để cho Kiều Trạch nói gì thêm nữa. Kiều Trạch đưa tay nắm lấy bả vai Tả Á: "Vậy là cái gì, nói cho anh biết, là cái gì?"

Tả Á không nói ra, chỉ đau đớn nhìn Kiều Trạch, nhưng như vậy chỉ càng khiến anh thêm thất vọng, khuôn mặt lạnh lẽo của Kiều Trạch tràn đầy nỗi thất vọng, rốt cuộc cô đang suy nghĩ gì, "Em đã không thể nào được nữa rồi, phải không? tất cả mọi thứ của em đều giành cho anh ta, cho nên, ngay cả hơi sức để đáp lại anh cũng không có, đúng không?"

"Nói, tại sao không nói gì!" Kiều Trạch thất vọng gầm nhẹ, anh chỉ muốn cô trả lời một câu thôi, nếu như vậy anh sẽ tiếp tục cố gắng, nhưng, rõ ràng, anh lại tiếp tục lãng phí rồi, "Ngày mai anh sẽ gọi luật sư đưa thỏa thuận li hôn tới, em được tự do rồi, Tả Á!"

Anh muốn ly hôn? Anh muốn ly hôn? Tả Á nhìn Kiều Trạch xoay người, để lại cho cô bóng lưng tuyệt tình, trái tim không khỏi hoảng loạn, vội ôm chặt lấy anh, khóc lên: "Kiều Trạch…….Em không muốn ly hôn, đừng ly hôn có được không."

Thân thể Kiều Trạch chợt cứng lại, anh rất muốn quay đầu, muốn ôm chặt cô vào trong lồng ngực của mình, nhưng lại cố kiềm chế để không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói: “Tả Á…….chỉ mình anh đơn phương là không đủ, em hiểu không? ly hôn, có lẽ, đối với chúng ta là biện pháp tốt nhất.”

Tả Á nức nở nói: “Không muốn……. Không muốn ly hôn ……. Kiều Trạch …….Có lẽ em không đủ yêu anh ……. Nhưng, em thích anh…….em thích anh có đủ hay không…….Có đủ không?”

Chương 49: Thỏi son khả nghi

Tả Á ôm lấy Kiều Trạch không chịu buông tay, tại sao anh không nói lời nào, không trả lời, cô thích anh có đủ hay không, có đủ hay không. Có phải anh vẫn còn muốn ly hôn với cô không, trái tim cô co rút từng cơn, khó chịu vô cùng, nước mắt cũng không nén được mà tuôn rơi.

Bàn tay của anh vuốt ve đầu của cô, bóng dáng cao lớn của anh từ từ quay lại, Tả Á ngẩng đầu, đôi mắt đẫm lệ mờ mịt nhìn Kiều Trạch, chỉ thấy viền mắt Kiều Trạch cũng hồng hồng, đôi mắt đen lại chợt lóe sáng, như có chút nước mắt.

Khuôn mặt anh tuấn của anh từ từ tiến lại gần cô, ngày càng xích lại gần, đôi môi mỏng khêu gợi của anh nhẹ nhàng hôn lên mặt cô, nhẹ nhàng hôn những giọt nước mắt đang tuôn rơi của cô, giống như mỗi một giọt nước mắt đều là lời hứa hẹn của cô, mỗi giọt nước mắt đều được anh thận trọng hôn lấy, hòa tan trong thân thể anh, trong lòng anh. Môi anh từng chút từng chút đi xuống phía dưới cho đến khi hôn lên đôi môi của cô, nụ hôn càng trở nên nồng nhiệt, nóng bỏng, như muốn hòa tan cô vào trong anh.

Nụ hôn của anh khiến cho cô dần cảm thấy an tâm, khiến cho cô không tự chủ được mà đưa tay ôm lấy gáy anh, đáp trả anh, mút lấy mùi thuốc lá nhàn nhạt từ khóe miệng của anh, quấn lấy lưỡi của anh, dụ hoặc anh khiến anh không cách nào kiềm chế, dụ anh lún sâu hơn vào nụ hôn này, dụ anh dần cướp đi hô hấp và lí trí của cô.

Thân thể từ từ bị hoà tan, không biết từ lúc nào đã bị anh giam ở giữa giường và lồng ngực của anh, hai tay của anh tìm được tay cô, mười ngón tay đan xen vào nhau, cô có thể cảm nhận được dục vọng mạnh mẽ của anh qua lớp quần áo. Nhưng anh lại không có thêm một động tác nào hết, chỉ hôn từ trên khuôn mặt xuống vành tai nhạy cảm của cô, đôi mắt đen thâm trầm nhìn cô, ồm ồm nỉ non: “Tả Á, nói lại lần nữa cho anh nghe.”

Tựa như lời khẩn cầu, lại cũng là mệnh lệnh kiên quyết, anh muốn cô nói lại một lần nữa, đôi mắt động tình Tả Á lóe lên nước mắt, cô đưa tay giữ chặt lấy khuôn mặt của Kiều Trạch, ngắm nhìn nhau, cô nhìn vào đôi mắt đen của anh, nhấn mạnh từng câu từng chữ mà nói: “Tiểu Á đã thích Kiều Trạch, Tiểu Á ……. thích Kiều Trạch ……. Tiểu Á không muốn ly hôn, không muốn rời xa Kiều Trạch.”

Chỉ cần câu này của cô thôi, không cần cô nhiều lời nữa. Môi của cô bị Kiều Trạch mạnh mẽ hôn lấy, môi của anh viền theo gương mặt của cô đi tới vành tai của cô, mặt của anh vùi thật sâu vào cổ cô, không có động tác gì khác, nhưng Tả Á lại cảm thấy cổ mình dần nóng lên…….

Nước mắt ai đang chảy xuống cổ cô…….?

Tả Á ôm anh thật chặt vào trong ngực mình, trái tim như vừa tìm được cái gì đó, đang muốn suy nghĩ thật kỹ xem đó là cái gì, thì ngoài cửa lại đột nhiên truyền đến tiếng chuông cửa dồn dập, suy nghĩ của cô liền bị cắt đứt. Cô không muốn đi mở cửa, cũng không muốn Kiều Trạch đi, chỉ muốn hai người cứ tựa sát vào nhau như vậy. Kiều Trạch dường như cũng có ý nghĩ giống cô, vẫn nằm trên người cô không nhúc nhích.

Nhưng, chỉ chốc lát sau, bên ngoài là tiếng chuông cửa, trong nhà là tiếng điện thoại, Kiều Trạch nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, cuối cùng cũng đành đứng dậy, khuôn mặt lạnh lùng không biểu lô chút cảm xúc nào, chỉ có một tia không vui lóe lên trong đôi mắt đen, anh đưa tay vuốt vuốt tóc rồi xoay người đi ra ngoài mở cửa.

Chỉ trong một khoảng khắc mà anh đã có thể khôi phục lại vẻ lạnh lùng như thường, giống như chuyện xảy ra vừa rồi chỉ là một giấc mơ vậy, Tả Á đưa tay sờ lên cổ mình, ướt, là dấu vết của nước mắt, đó không phải là mơ.

Tả Á sửa sang lại áo ngủ trên người, đưa tay cột lại tóc, tránh để cho bộ dáng mình lôi thôi, vừa lúc định rời khỏi giường thì đột nhiên có rất nhiều người xông vào phòng ngủ, Tả Á giật mình ngây người tại chỗ, chỉ thấy mẹ, dượng Kiều, Mạch Tử, A Long đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

"Mẹ, dượng……." Tả Á liền hô lên gọi những người vừa đột nhiên xuất hiện này. Kiều Trạch đen mặt từ bên ngoài đi vào, kéo chăn bao kín hết lấy bộ quần áo mát mẻ trên người Tả Á, lông mày nhíu chặt lại.

"Tiểu Á, sao sắc mặt con lại kém như vậy?" Điền Văn Lệ đi tới, nhìn khuôn mặt tái xám của Tả Á, hình như cô đã ngã bệnh, "Con khó chịu chỗ nào sao?"

Mạch Tử trừng mắt nhìn, chỉ vào ánh mắt sưng đỏ của Tả Á, hỏi: "Sao thế? Lại khóc nhè rồi. Có phải cậu nhỏ lại ăn hiếp cậu không ?"

"Hả? Không có, không có……." Tả Á vội vàng lắc đầu, xong nghi hoặc nhìn mọi người, "Mẹ, dượng…….sao mọi người lại đột nhiên tới đây thế ạ? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?" Không phải bọn họ đều đã biết hôm qua đấy chứ?

Mạch Tử liếc mắt nói: "Không phải cậu định hôm nay sẽ đi đến thành phố X à? Cả nhà muốn đi tiễn cậu, tớ và A Long cũng đã bàn bạc xong rồi, bọn tớ sẽ cùng đi với cậu, tránh cho mọi người lo lắng vì để cậu đi một mình."

Tả Á nhìn qua sắc mặt Kiều Trạch, gương mặt anh vẫn bình tĩnh, thân thể cao lớn nghiêng người tựa vào chiếc bàn ở đầu giường. Tả Á quay đầu lại nhìn mọi người, có chút áy náy nói: "Chuyện đó…… Tạm thời con sẽ không đi thành phố X nữa……."

Gương mặt Mạch Tử hiện lên chút giảo hoạt, nhìn Kiều Trạch hỏi: "Sao lại không đi nữa ? Không phải cậu từng nói là muốn đi sao?"

Tả Á nhìn thấu được ý đồ của Mạch Tử, không nhịn được mà nháy mắt mấy cái, vẻ mặt

đáng thương: "Chẳng lẽ cậu không nhận ra tớ đang bị bệnh à?"

"Sao lại đột nhiên ngã bệnh?" Vẻ mặt Điền Văn Lệ quan tâm, đưa tay sờ lên trán Tả Á, trán cô có chút nóng, "Uống thuốc chưa? Hay là đi tiêm?"

"Con không sao đâu mẹ, nghỉ ngơi một chút là được rồi."

"Bị bệnh thì phải cố gắng nghỉ ngơi đi, mẹ sẽ ở lại chăm sóc cho con." Điền Văn Lệ sợ không có ai chăm sóc cho Tả Á, quan hệ giữa Kiều Trạch và Tả Á, bọn họ chỉ biết lúc trước kia nhưng không biết được tình hình hiện tại.

"Con sẽ chăm sóc cho cô ấy thật tốt." Kiều Trạch đưa tay ôm lấy bả vai Tả Á, giọng nói trong trẻo lạnh lùng nhưng lại lộ ra sự cưng chiều.

Như nhận thấy Kiều Trạch và Tả Á vừa trải qua chuyện gì đó, quan hệ giữa hai người dường như cũng tốt lên rất nhiều rồi, Kiều Vân bật cười ha hả: "Được rồi, chúng ta đi về thôi, còn để cho Tả Á nghỉ ngơi, có Kiều Trạch chăm sóc là được rồi, vợ của nó đâu đến lượt chúng ta quan tâm."

Dượng Kiều nói những lời này rất có lí, nếu Tả Á không đi thành phố X nữa, thì cũng không cần phải đi tiễn nữa, hơn nữa, hiện tại Kiều Trạch cũng đã về nhà, lại có vẻ như Kiều Trạch và Tả Á đã giải toả những hiểu lầm trước đây rồi, mọi người cũng vui vẻ vì cuối cùng hai người bọn họ đã hòa thuận, dặn dò mấy câu liền rời đi.

Kiều Trạch tiễn mọi người đi về xong liền đi mua đồ ăn, đoạn đường đi khá dài, đồ ăn cũng đã nguội mất, trong lúc hâm nóng đồ ăn, trong đầu anh lại văng vẳng lời nói của Tả Á, "Kiều Trạch anh thích em", khóe môi anh lại nhẹ nhàng cong lên.

Hâm nóng cháo anh liền mang vào phòng ngủ, nhưng Tả Á lại ngủ thiếp đi mất rồi. Kiều Trạch đặt chén cháo trong tay xuống bàn cạnh đầu giường, ngồi xuống cạnh cô, đưa tay kiểm tra trán của cô, vẫn còn hơi nóng, cô phải thêm uống thuốc. Anh không muốn đánh thức cô dậy, nhưng không thể không uống thuốc được, anh đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt cô: "Tiểu Á, dậy uống thuốc nào, uống xong lại ngủ tiếp, được không?"

"Kiều Trạch……." Hai mắt cô vẫn nhắm chặt, miệng khẽ lẩm bẩm, "Anh……anh sẽ không đi mất chứ…….?"

Kiều Trạch nhẹ cong môi, cúi đầu hôn xuống tóc mai cô, thấp giọng nói: "Sẽ không!" Hai cánh tay của anh ôm lấy cô thật chặt, dường như bây giờ mùa đông mới thực sự qua đi, trong tim, trong đầu anh có cô, mà trong lòng của cô cũng đã bắt đầu có anh…….

Từ bị căm hận, đến được thích, cả chặng đường này Kiều Trạch đã phải trải qua rất nhiều khó khăn vất vả, cũng đã phải chờ đợi quá lâu. Cuộc sống vẫn cứ như vậy mà tiếp diễn, nhân viên trong công ty đều dễ dàng nhận ra tâm trạng của Kiều Trạch gần đây rất tốt, mặc dù vẫn mang bộ mặt lạnh lùng nghiêm khắc trước kia, nhưng đã không còn vẻ nặng nề nữa.

Sau đó Kiều Trạch mới biết, thì ra không phải là Tả Á muốn rời khỏi thành phố A, mà chỉ là muốn đi thăm một đưa trẻ tên Tiểu Duyên, lời mà Mạch Tử nói với anh chỉ là do cô cố ý làm bậy để khiến cho anh bộc lộ ra nỗi sợ hãi giấu kín tận đáy lòng.

Anh sợ Tả Á rời đi, cũng căm hận Tả Á rời khỏi mình. Cho nên anh mới bộc phát, mà Tả Á cũng vì muốn giải thích, cho nên mới đuổi theo anh đến khách sạn, nhưng lại thấy được cảnh anh và Tình Văn đang ở cùng nhau. Anh không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại khiến cho Tả Á nói ra tình cảm của mình, anh không cần phải đoán mò nữa, cũng không cần suy nghĩ trong lòng cô có anh hay không nữa.

Mấy lần Từ Bân rủ anh đi chơi, anh đều từ chối, lý do từ chối là vì anh có hẹn, mà đối tượng hẹn hò lại chính là Tả Á. Hai người bọn anh quen biết nhau nhiều năm như vậy, lại cùng là vợ chồng nhiều năm như vậy, nhưng chỉ một câu thích đơn giản liền giống như một tình yêu nồng nhiệt.

Anh luôn muốn mau chóng về nhà, muốn nhìn khuôn mặt cô nở một nụ cười ngọt ngào khi thấy anh về, nghe cô nói ‘anh đã về rồi’, trong lòng anh sẽ tràn ngập cảm giác ấm áp. Một ngày hai người cũng nói chuyện điện thoại với nhau đến mấy lần, dù là anh không nói lời nào, chỉ nghe Tả Á nói hôm nay cô làm cái gì, ăn cái gì, anh cũng cảm thấy rất tuyệt vời.

Đường Lăng mặc kệ Kiều Trạch, yêu thì cứ yêu đi, Từ Bân thì lại giễu cợt anh, bao nhiêu tuổi rồi mà còn bày đặt yêu đương, còn anh thì từ chối cho ý kiến. Yêu sao? Anh cũng không biết nữa, anh đã qua cái tuổi niên thiếu ngây thơ kia rồi. Nhưng chỉ một câu thích kia lại khiến cho anh trở thành một cậu thiếu niên mới biết yêu, có lẽ, đây mới chính là cảm giác yêu đương, yêu người phụ nữ yêu mình, yêu vợ của mình, hai người yêu nhau, tuổi tác không thành vấn đề, đúng vậy không?

Hôm nay, Kiều Trạch về nhà hơi trễ, anh đã gọi điện thoại cho Tả Á nói cho cô biết đại khái là anh sẽ về lúc nào. Lúc về đến nhà, mở cửa, đập vào mắt anh đầu tiên là cảnh Tả Á đang mặc chiếc áo sơ mi trắng của anh, co người nằm trên ghế sofa như một con mèo lười ngủ thiếp đi, trong nhà còn thoang thoảng mùi thơm của thức ăn .

Trái tim nguội lạnh của Kiều Trạch ngay khi vừa nhìn thấy Tả Á liền trở nên mềm mại, anh đi tới, đưa tay chạm vào gương mặt của cô, cô lại giống như một con mèo nhỏ cọ cọ vào tay anh, cô giật mình tỉnh dậy, mở mắt ra, nhưng dường như vậy còn chút ngái ngủ, cả người toát lên vẻ quyến rũ lạ thường, cô lười biếng cười: “Anh đã về rồi, đi tắm đi rồi ăn cơm.”

Cô nói xong liền ngồi dậy, đang định đi vào bếp lại bị anh ôm lấy, hôn cô cho đến khi cô không thể hít thở được mới buông chịu ra, đứng dậy vừa đi về phía phòng tắm, vừa nói: “Sau này không cho phép em ngủ trên ghế sofa nữa.”

“Vâng.” Cô ngủ không có nề nếp cho lắm, cứ theo thói quen cứ nằm xuống là ngủ, hiểu được sự quan tâm của Kiều Trạch cô liền ngoan ngoãn đồng ý, cũng nhanh nhẹn đi vào bếp.

Sau khi hai người cùng nhau ăn cơm tối, Kiều Trạch đến phòng sách, anh vẫn còn một số

công việc cần phải xử lý, mà Tả Á cũng không quấy rầy anh, cô đi tắm rửa rồi nằm trên giường đọc tiểu thuyết, đến tận lúc muộn, trong lúc cô đang đọc đến mê mẩn thì quyển sách trong tay lại bị người giật lấy.

"Đi ngủ!" Anh lạnh lùng ra lệnh, vô cùng không vui khi thấy Tả Á mải mê đọc tiểu thuyết mà không thèm để tâm đến anh.

Tả Á đang đọc đến đoạn hấp dẫn, lại đột nhiên bị cắt đứt cảm thấy có chút khó chịu, không chừng ngày mai Kiều Trạch sẽ vứt cuốn sách này đi mất, cô vội vàng đứng dậy lấy lại: "Cho em đọc một chút nữa thôi, sắp xong rồi mà."

Kiều Trạch giơ cao cánh tay, tránh né, không cho Tả Á lấy được cuốn sách, Tả Á tức giận bắt được cánh tay Kiều Trạch, cả người cũng bò lên bụng của anh, Kiều Trạch thả cuốn sách trong tay rơi xuống đất, Tả Á đang định từ trên người anh đi xuống nhặt lấy, thân thể lại bị Kiều Trạch ôm chặt lấy, còn không đợi cho cô kịp phản ứng, mọi thứ trước mắt đột nhiên xoay tròn một vòng, cô lại bị Kiều Trạch đè ở phía dưới.

Tả Á tội nghiệp lên án: "Anh là đồ độc tài, ngang ngược, hạn chế sự tự do đọc sách của em, em muốn kháng án."

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Kiều Trạch tràn đầy sự cưng chiều, khóe môi khẽ nhếch lên, thấp giọng nói: "Kháng án vô hiệu, giữ vững phán xét ban đầu!"

"Anh bắt nạt người ta!"

"Người bị bắt nạt chính là em." Nói xong nụ hôn của anh đã liền đột kích về phía cô, bàn tay ấm áp cũng dao động trên người cô, dấy lên từng ngọn lửa nóng rực, khiến cho cô mất đi lý trí, chỉ có thể như người chết đuối, ôm chặt người anh, mặc cho anh đang làm chuyện xấu trên người cô.

Áo bị cởi hết ra, ngay lúc Tả Á nghĩ Kiều Trạch sẽ mạnh mẽ xông vào lại nghe được thấy tiếng động sột soạt, cô mở mắt ra, thấy Kiều Trạch đã mang mũ xong xuôi, chuẩn bị xông vào, Tả Á không khỏi cau mày, đưa tay đẩy anh, thân thể cũng không chịu tiếp nhận mà giãy dụa, không cho anh vào, đỏ mặt nói: "Đừng…đừng mang thứ kia……."

"Sao thế?" Anh đã phải chịu đựng khó chịu, Tả Á lại còn không chịu phối hợp.

Vẻ mặt Tả Á có chút mong đợi nói: "Em muốn có một đứa con…….vậy nên, không cần…….không cần đeo cái đó……."

"Bây giờ còn chưa được." Con…….vẻ mặt Kiều Trạch của sa sầm, trong mắt lóe lên cái gì đó, thân dưới cũng trầm xuống, không nói một lời nào liền xông vào. Tả Á cảm thấy có chút khó chịu, cau mày, tay nắm chặt bờ vai của anh, cuối cùng ôm chặt lấy anh.

Anh đang lo lắng cho sức khỏe của cô, hay là vì cô đã làm mất con cho nên bây giờ anh không chịu cho cô một đứa con nữa, trong lòng Tả Á cảm thấy khó chịu, cố gắng suy nghĩ,

nhưng lý trí lại bị anh thổi bay hết bảy tám phần.

Hai người cứ như vậy mà dây dưa trên giường, không biết đã trải qua mấy lần rồi, cho đến khi kiệt sức Kiều Trạch mới ôm cô đi tắm rồi đưa cô trở lại giường. Cô rất buồn ngủ, chỉ còn sót một tia lý trí cuối cùng, cố hỏi: "Kiều Trạch…….Sao bây giờ lại không được?"

Kiều Trạch không trả lời ngày, chỉ ôm chặt cánh tay của cô, "Đừng hỏi nhiều nữa, mau ngủ đi."

Tả Á đưa tay ôm lấy Kiều Trạch, ngủ đã, vấn đề này để hôm khác rồi thảo luận tiếp, cô vùi đầu vào ngực anh, khuôn mặt thoáng nét ngọt ngào, cô thỏa mãn với cuộc sống như thế, Kiều Trạch cưng chiều cô, yêu cô, thương cô, làm cho cô cảm thấy rất hạnh phúc, cứ như vậy mà trải qua cả đời thì thật tốt.

Trong mơ mơ màng màng cô nhớ đến lời Kiều Trạch nói, anh và Tình Văn không có gì cả, cũng sẽ không dính dáng gì đến nhau. Đối với Tình Văn, anh nợ cô ấy quá nhiều, nhưng, trên phương diện tình cảm anh chỉ có thể phụ Tình Văn.

Tình Văn vì chuyện của Kiều Trạch và Tả Á mà bị thương, hơn nữa còn là do Kiều Trạch đạp cô khiến cô rơi xuống, mặc dù chỉ là vô tình, không phải là cố ý, nhưng lại gây ra hậu quả nặng nề, thậm chí còn làm ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của Tình Văn nữa, Kiều Trạch phải có trách nhiệm với Tình Văn, nhưng chỉ trong giới hạn là một người bạn, trách nhiệm của người anh.

Những lời của Kiều Trạch khiến Tả Á an tâm, cô tin tưởng Kiều Trạch nói được làm được, đối với Tình Văn, quả thật cô cũng nợ cô ấy quá nhiều, một người phụ nữ mà mất đi khả năng sinh con là một điều vô cùng đáng tiếc, món nợ này không cách nào có thể bù đắp được.

Nhưng…….nhưng cô đã bắt đầu hiểu được thế nào gọi là ghen tỵ.

Sáng hôm sau, Tả Á tỉnh lại, toàn thân đau nhức, mở mắt ra đã thấy gương mặt anh tuấn của Kiều Trạch, nét mặt vốn lạnh lùng nay lại lộ ra vẻ lười biếng, đôi môi mỏng của anh đặt lên trán cô một nụ hôn : "Chào buổi sáng!"

"Chào buổi sáng !" Tả Á hoàn toàn tỉnh lại mới để ý Kiều Trạch đã ăn mặc chỉnh tề, "Hôm nay là ngày nghỉ, anh còn phải đi làm sao?"

"Công ty có chuyện đột xuất." Kiều Trạch ngồi bên cạnh cô nói, "Đồ ăn sáng đã làm xong rồi, anh đi một chút rồi sẽ về sớm."

"Vâng." Tả Á cúi đầu đồng ý một tiếng, "Lái xe cẩn thận."

Kiều Trạch ừ một tiếng, rồi mở cửa đi ra khỏi phòng ngủ, Tả Á cũng rời giường. Mấy ngày nay, công ty anh chắc hẳn đang có việc bận, hôm qua anh cũng phải làm việc đến khuya, nhất định là rất mệt, cô nên làm cho anh chút việc gì đó, hoặc chăm sóc cho anh tốt hơn…….

Tả Á đi rửa mặt rồi ăn cơm, sau khi dọn dẹp nhà cửa, liền mang quần áo hôm qua của

Kiều Trạch và mình đến hiệu giặt. Cô kiểm tra xem trong quần áo mình có còn sót gì không, phân loại đồi, rồi kiểm tra túi quần Kiều Trạch, tay lại chợt sờ thấy một vật gì đó thô ráp.

Cô thoáng cau mày, đưa tay ờira, nhìn món đồ trong tay, ngẩn ng, trái tim không khỏi đập loạn nhịp, đó là son môi, một thỏi son đã được dùng qua, không phải của cô, không phải còn mới, cho nên, hẳn là của người phụ nữ khác.

Chương 50: Tại sao lại gạt em?

Tả Á mang quần áo đi giặt, sau đó lại ghé vào Cô Nhi Viện, lúc xế chiều Kiều Trạch làm việc xong tới đón cô, thấy anh không lái về nhà, Tả Á không nhịn được hỏi: "Kiều Trạch, chúng ta đi đâu vậy?"

"Đi nghỉ phép." Kiều Trạch nói xong đưa tay vuốt ve khuôn mặt của cô, đặt lên môi cô một nụ hôn, rồi sau đó chuyên tâm vào lái xe, đôi môi khêu gợi hơi nhếch lên, có thể nhận ra được tâm trạng anh đang rất tốt.

Đi nghỉ phép, đây là một ý kiến rất hay. Hình như đã lâu rồi cô không đi ra ngoài xả stress, lần này có Kiều Trạch đi cùng, lại có thể cùng nhau đi chơi nữa. Chuyện về thỏi son kia cũng bị Tả Á bỏ qua, cô lựa chọn im lặng, bởi vì cô tin tưởng Kiều Trạch sẽ không lừa gạt cô, anh hẳn là đang giải quyết chuyện với Tình Văn, không còn chuyện gì khác, thỏi son kia, có lẽ là do có người giở thủ đoạn mà thôi. Cô hỏi Kiều Trạch chuyện này thì lại thành lớn chuyện mất rồi, tự nhiên lại trúng quỷ kế của người khác. Cô tự nói với bản thân phải thật bình tĩnh, nhất định phải thật bình tĩnh.

Xe đang đi trên đường, Tả Á cũng dần đoán được anh muốn dẫn cô đi đâu rồi, trong lòng càng thêm vui mừng, Kiều Trạch muốn đưa cô đến khu nghỉ mát để nghỉ ngơi, nơi đó có biển hoa hướng dương mà cô rất thích.

Lúc đến nơi, trời đã nhá nhem tối, xe của hai người dừng ở trước ngôi biệt thự, ngay khi bọn họ vừa xuống xe, liền có người lập tức đi đến chào hỏi bọn họ, Kiều Trạch gật đầu rồi dắt tay Tả Á đi vào.

Tả Á nhận thấy cách bài trí trong căn biệt thự đã thay đổi, trừ những thiết bị được thay đổi thì bên trong còn được xây thêm một hồ bơi nữa, chỉ duy có một thứ không thay đổi đó chính là biển hoa hướng dương phía ngoài ban công, mỗi khi có gió thổi qua, dường như có thể ngửi thấy hương hoa thoang thoảng, ở phía đám cỏ xanh phía xa còn có một vài cây tùng, lại còn có thể nghe được những tiếng sóng vỗ vào bờ nữa.

Quay đầu lại, Tả Á thấy trên tường treo rất nhiều tấm ảnh, giữa biển hoa màu vàng, cô đang chạy rất vui vẻ, còn có một tấm ảnh khác, đó là tấm hình Kiều Trạch đang hôn cô nồng nhiệt, Tả Á nhớ lại lần đầu tiên tới đây, đã có người chụp ảnh rồi đưa cho cô.

Lúc ấy khi trở về cô đã tiện tay đặt những tấm ảnh này ở đây, thật không ngờ, Kiều Trạch lại cất chúng như vật báu quý giá như thế, thậm chí còn phóng lớn chúng lên, đóng vào những khung hình tinh tế đẹp đẽ, rồi treo lên tường. Tầm mắt Tả Á dừng lại ở tấm hình hai người đang hôn nhau, khuôn mặt anh tuấn mỹ mà lạnh lùng, đôi mắt thâm tình, môi của anh đang hôn môi cô cuồng nhiệt.

Tấm hình thân mật như vậy lại được đặt ngay ở vị trí trung tâm của căn phòng, không biết là bởi vì xúc động hay là ngượng ngùng mà gò má Tả Á thoáng đỏ ửng lên. Là lãng mạn sao? Tả Á vẫn luôn cho rằng Kiều Trạch không phải là con người lãng mạn, anh chỉ đang cảm nhận bằng tất cả trái tim mình, khắc sau mỗi khoảnh khắc của bọn họ, khắc sâu hình ảnh cô vào trong lòng anh.

Tả Á đang mải suy nghĩ eo lại chợt bị người ôm lấy, một lồng ngực rắn chắc dán vào lưng cô: "Thích không?"

Tả Á đang định nói thích, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của anh, như trong bất kì tình huống nào, có chuyện gì xảy ra anh cũng không bộc lộ chút mừng giận nào, khiến cho người khác không thể nào nhìn thấu tâm tư của anh, Tả Á lại xoay người, vẫn ở trong lòng anh, khẽ nhíu mày: "Tạm được." Cô không muốn anh quá đắc ý.

Kiều Trạch nhíu nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nếu vậy thì……."

Tả Á cười xấu xa: "Vậy cái gì?"

"Vậy thì phá hết những thứ này đi……."

"Đừng!" Tả Á vội vàng kêu lên, "Em thích……."

"Có thích nhiều không?" Kiều Trạch thấp giọng hỏi, khóe môi cũng khẽ nhếch lên, tay dùng sức nhấc bổng Tả Á lên, để cho chân cô vòng qua hông của anh, tay của anh nâng mông cô lên, Tả Á theo bản năng đưa tay ôm chặt cổ anh lại.

"Rất thích, thích vô cùng." Tả Á ngoan ngoãn trả lời, tầm mắt nhìn những tấm hình khổng lồ treo trên tường.

Kiều Trạch đọc được sự nghi ngờ trong mắt Tả Á, ánh mắt cô đang nhìn những tấm hình ở phía trê: "Sao thế? Những tấm hình này có vấn đề gì à?"

Tả Á lại nhìn anh, ánh mắt đối mặt với đôi mắt thâm sâu của Kiều Trạch, ngón tay chơi đùa cổ áo của anh, ngập ngừng nói: "Kiều Trạch…….Anh hãy thành thật nói cho em biết, những tấm hình kia, có phải anh đã cho người chỉnh sửa không, mặt em sao có thể đỏ lên như vậy được, có phải là anh cố ý thêm vào không…….?"

Tả Á mới vừa nói xong, liền nghe thấy tiếng cười trầm thấp của anh vang lên bên tai, lồng ngực Kiều Trạch cũng phập phồng, môi mỏng khẽ cong lên như hình trăng khuyết, lộ ra hàm răng trắng noãn, Kiều Trạch đang cười, hơn nữa còn là cười lớn, lần đầu tiên cô thấy Kiều Trạch cười như vậy, không thể phủ nhận, nụ cười của anh khiến Tả Á có một loại cảm giác hít thở không thông, ánh mắt cứ dán chặt lên gương mặt anh tuấn của Kiều Trach, gương mặt cô cũng dần đỏ lên, cô đang hỏi vấn đề gì thế này?

Đột nhiên cô nảy sinh ý định muốn chụp lại khuôn mặt tươi cười này của Kiều Trạch, trăm năm mới có một lần, cơ hội khó có được, núi tuyết ngàn năm cũng biết cười cơ đấy. Lúc Tả Á đang vội vươn tay lấy điện thoại thì môi lại bị Kiều Trạch hôn tới, nụ hôn ấm áp hình như còn

mang theo sự vui sướng, môi lưỡi của anh thuần thục trêu chọc dây thần kinh của cô, Tả Á bị anh hôn đến mọi ý nghĩ, hành động đều dừng cả lại.

Kiều Trạch buông cô xuống, đứng trên mặt đất, váy lại bị anh đẩy đến tận thắt lưng, quần lót bị xé đi, rồi đột nhiên anh lại ôm cô lên , làm cho cô quấn lấy eo anh, vật nóng bỏng của anh cứ như vậy mà chen lấn đi vào, lấp đầy cô.

Tả Á theo bản năng ôm cổ anh thật chặt, khuôn mặt tựa trên bờ vai vững chãi của anh, chỉ sợ mình sẽ ngã xuống, mở mắt ra lại thấy trước mặt mình là một chiếc gương. Đầu óc như Tả Á nổ tung, như có một luồng lửa nóng đang thiêu đốt cô.

Cô nhìn thấy vẻ mặt ửng hồng của mình, đôi mắt mê ly, vòm lưng cường tráng của Kiều Trạch, làn da trắng trẻo của cô kết hợp với nước da màu đồng rắn chắc của anh tạo nên một sự đối lập mãnh liệt. Thấy mình như vậy, Tả Á không nhịn được mà càng vùi mặt sâu vào ngực Kiều Trạch, ngượng ngùng nói: “Kiều Trạch…….Chúng ta về phòng đã có được không…….”

Kiều Trạch nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, đáy lòng càng thêm rung động: “Em không biết mỗi lần anh hôn em, em đều đỏ mặt à?” Giọng nói khàn khàn mà mị hoặc của anh khiến mặt Tả Á còn đỏ hơn nữa. Mỗi khi Kiều Trạch hôn cô, cô đều đỏ mặt sao? Bây giờ là bởi vì cô thích anh, nhưng trước kia là vì lí do gì?

Tả Á muốn suy nghĩ tiếp, nhưng suy nghĩ, lý trí lại bị Kiều Trạch làm rối loạn, khiến cho cô không thể nào suy nghĩ tiếp được nữa. Trong căn phòng lớn, một màn kiều diễm lại tiếp tục, từng âm thanh khiến người khác đỏ mặt tim đập cuốn trong gió, khiến cho ngay cả những đoá hoa hướng dương cũng xấu hổ theo, lặng lẽ nhắm hai mắt lại…….

Cả đêm triền miên hao phí không ít sức lực, nhưng sáng hôm sau Tả Á lại dậy sớm hơn ngày thường, sau khi ăn xong bữa sáng, về đến phòng thấy Kiều Trạch vẫn còn đang ngủ, cô hôn lên môi anh một cái, để lại một tờ giấy rồi đi ra ngoài.

Xuyên qua cánh đồng hoa, Tả Á đi lên một ngọn đồi cách đó không xa, ở đây có một cái cây hấp dẫn Tả Á, trên thân cây có một hình vẽ nho nhỏ, còn có ghi ‘tình vợ chồng’ nữa, nhìn kỹ một chút sẽ thấy được đó là hình hai vợ chồng đang ôm nhau tràn đầy yêu thương, mỗi một cái lá cây giống như một nụ hôn, nhìn sườn núi này cảm thấy thật hạnh phúc. Tả Á nằm trên thảm cỏ dưới tán cây, gió nhẹ thổi vào mặt, lá cây cũng sào sạt đung đưa như đang kể một câu chuyện tình cảm động.

Cô không khỏi nhớ lại một câu thơ, trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành. Cho dù là làm cây, cũng muốn làm một gốc cây hạnh phúc, vĩnh viễn ở chung một chỗ không xa rời nhau, đây mới chính là hạnh phúc.

Kiều Trạch đã từng nói, cho dù cô ở nơi nào, anh cũng có cách tìm được cô, cho nên, Tả Á chỉ để lại một tờ giấy cho Kiều Trạch, cô muốn trêu đùa, chờ đợi anh đến. Cho nên Tả Á

nằm ở dưới tán cây này chờ đợi, cô muốn Kiều Trạch co thật sự thần kỳ như vậy không.

Có điều đợi hơi lâu, cô lại nhanh chóng ngủ thiếp đi, mãi cho đến khi có người nào đó dùng ngọn cỏ khều khều vào mặt cô, cô mới mở mắt ra, liền nhìn thấy Kiều Trạch đang khoanh chân ngồi bên cạnh cô, "Không thể tưởng tượng nổi!" bốn chữ này chợt thoáng qua đầu cô.

Kiều Trạch lạnh lùng nghiêm nghị nói: "Giác quan thứ sáu."

"Gạt người!" Tả Á không tin cái gọi là giác quan thứ sáu, vộiđưa tay tìm cái gì đó trên người Kiều Trạch, "Nhất định là có dụng cụ gì đó." Tìm nửa ngày cũng không tìm ra cái gì, cô lại quay lại tìm trên người mình, chẳng lẽ trên người cô có gắn máy theo dõi sao?

Kiều Trạch đứng dậy kéo Tả Á từ dưới mặt đất lên, ôm lấy eo cô, trầm giọng nói: "Đi thôi, bây giờ phải về rồi."

Tả Á nghi hoặc nhìn Kiều Trạch: "Không phải anh nói chiều mới về sao?"

"Công ty có chuyện đột xuất." Kiều Trạch hờ hững giải thích, trên gương mặt tuấn tú còn có chút lành lạnh, đây là anh của ban ngày, còn anh của ban đêm lại có chất cuồng dã của đàn ông, đây hoàn toàn là hai người khác nhau. Cô chợt nhớ đến nụ cười của anh, nụ cười đó rất mê người, khiến người khác phải động lòng.

Mặc dù không được chơi đã, nhưng nói tóm lại bọn họ cũng đã rất vui vẻ. Lúc trở về thành phố cũng đã trưa rồi, Kiều Trạch chở Tả Á về nhà sau đó liền rời đi ngay. Tả Á về đến nhà làm cơm trưa, ăn xong liền đi nghỉ ngơi. Hôm qua không tiết chế được, cộng thêm với buổi sáng nay leo núi, mặc dù chỉ leo lên sườn núi, nhưng cũng đã hao phí không ít hơi sức của cô.

Ngủ mấy giờ liền, tinh thần Tả Á rất sảng khoái, cô đi mua thức ăn, chuẩn bị làm cơm tối, nhưng lại chợt nhận được điện thoại của Kiều Trạch, nói buổi tối nay anh sẽ không về ăn cơm, bảo cô đừng chờ anh.

"Có chuyện khó khăn sao?" Cô không nhịn được hỏi, Kiều Trạch chỉ ừ một tiếng bằng chất giọng lạnh lùng đặc trưng của anh, rồi liền không nói gì khác nữa, Tả Á cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ dặn dò anh chú ý nghỉ ngơi, không nên làm quá sức.

Tả Á ngồi chờ Kiều Trạch, đợi đến tận mười hai giờ, nhưng anh vẫn chưa về, Tả Á liền trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, Kiều Trạch không cho phép cô ngủ trên ghế sofa, cho nên, cô phải nghe lời, có lẽ, tối nay anh sẽ không về nhà rồi. Tả Á đi ngủ, mang theo chút cảm giác mất mát, cô ôm gối của anh, trên đó có lưu lại mùi hương của anh, cô sợ…….anh sẽ không trở về nhà nữa, sợ những chuyện đáng sợ sẽ tiếp tục xảy ra…….

Sáng ngày hôm sau Tả Á tỉnh dậy ra khỏi phòng ngủ, liền nhìn thấy Kiều Trạch đang mệt mỏi ngồi trên ghế sofa, nhắm hai mắt, mày nhíu lại, hình như anh đang nhức đầu. Cô đi tới đưa tay nhẹ nhàng ấn hai thái dương cho anh: "Anh về lúc nào thế? Sao không gọi em dậy? Anh mệt lắm à, đi tắm đi, ăn chút điểm tâm rồi nghỉ ngơi, được không?"

Tay Kiều Trạch bắt lấy tay Tả Á, đặt trong lòng bàn tay mình, kéo cô lại gần, nghiêng người, hôn cô, rồi không nói một lời đi vào phòng tắm. Tả Á yên lặng ngồi đó, mùi nước hoa nhàn nhạt bay vào mũi cô, mùi hương quen thuộc khiến cho trái tim cô không nhịn được mà co rút.

Trong lúc Kiều Trạch tắm rửa, Tả Á cũng đã chuẩn bị xong bữa sáng, bọn họ cùng nhau ăn rồi sau đó Kiều Trạch đi nghỉ ngơi. Tả Á quét dọn phòng, sau đó lấy tất cả quàn áo đưa đến tiệm giặt là, rồi đi làm.

Cô không kiểm tra xem túi quần Kiều Trạch có cái gì không nữa, nhưng người chủ cửa hiệu giặt là lại gọi cô lại: "Cô Kiều, đây là hoa tai của cô phải không?"

Bước chân Tả Á chợt dừng lại, từ từ xoay người lại, thấy ông chủ mập mạp đang cầm trong tay một chiếc hoa tai bằng kim cương, phát ra ánh sáng lóng lánh khiến mắt cô đau nhói, đó không phải là hoa tai của cô. Cô đi tới, thẫn thờ nhận lấy chiếc hoa tai: "Cám ơn!" Nói xong liền xoay người rời đi.

Tả Á ngồi ở trên xe buýt, tự hỏi cô còn có thể bình tĩnh sao? Kiều Trạch nói là đến công ty, nhưng, xem ra sự thật là anh ấy không đến công ty, cả đêm không về, vậy anh đã đi đâu? Trừ chỗ của Tình Văn, cô không biết chỗ nào khác nữa.

Tại sao anh lại nói dối cô, vì, muốn che giấu sự thật gì sao?

Cô ghét mình như vậy, đa nghi, đố kỵ, như một người phụ nữ hay ghen, trong lòng thấp thỏm, lên lên xuống xuống, đứng ngồi không yên. Sao cô lại đột nhiên mất bình tĩnh như vậy…….? Tới công ty, lúc làm việc Tả Á không thể nào chuyên tâm được, cố nhịn đến lúc nghỉ trưa, Tả Á do dự hồi lâu mới dám bấm số điện thoại của Kiều Trạch: "Kiều Trạch……."

"Sao thế?" Giọng nói trong trẻo của anh từ bên kia truyền đến, rất có tinh thần, hình như anh đã tỉnh ngủ rồi.

Tả Á im lặng hồi lâu cuối cùng lấy hết dũng khí hỏi: "À, em chỉ muốn biết anh đã dậy chưa thôi, còn đau đầu không?."

"Anh không sao." Kiều Trạch lạnh lùng nói xong, hỏi cô: "Ăn cơm trưa chưa?"

"Đang ăn rồi."

"Không được uống đồ lạnh, không được ăn cay ." Giọng điệu hàn nhạt, nhưng cũng không khác gì ra lệnh xuyên qua điện thoại, Tả Á như thấy được gương mặt lạnh lùng của anh, đôi môi mỏng cũng phối hợp mấp máy dặn cô không được làm cái này làm cái kia…….

"Em biết rồi, có chuyện……."

"Tan làm anh sẽ đến đón em."

“Kiều Trạch, hôm qua anh qua đêm ở công ty sao?”

Kiều Trạch ở đầu dây bên kia chợt im lặng, sau mới nói: “Đừng nghĩ lung tung, anh phải đi họp đây1″ Hai người cứ như vậy mà cúp điện thoại, Rốt cuộc Tả Á cũng không còn bụng dạ nào mà ăn cơm nữa, anh không trả lời cô, hay là không thể trả lời. Tả Á buồn bã vuốt vuốt đầu của mình, không được suy nghĩ lung tung, không được suy nghĩ lung tung, nhưng lòng cô lại rối như tơ vò rồi.

Buổi chiều giờ tan ca, Kiều Trạch tới đón cô, suốt đường đi hai người luôn im lặng, xe về đến chung cư thì dừng lại trước cửa, Tả Á vẫn ngồi mất hồn trên xe. Kiều Trạch thấy vậy liền đưa tay nắm lấy cằm của cô, đôi mắt đen lành lạnh nhìn cô: “Đang suy nghĩ lung tung cái gì đó, hả?”

“A…….Không có gì.” Tả Á hoàn hồn mới nhận ra đã về đến nhà, vội quay đầu đi chỗ khác, mở cửa xuống xe.

Cơm tối hôm nay là Kiều Trạch làm, Tả Á có chút hứng thú nào mà ăn cơm, mặc dù cô rất muốn nể mặt anh, ăn nhiều một chút, nhưng ăn được hai chén thì cô không ăn nổi nữa rồi. Cô ngẩng đầu lên đối mặt với ánh mắt bất mãn của Kiều Trạch: “Em ăn no rồi, thật đó!”

“Lại đây.” Anh cau mày, vươn cánh tay bảo cô lại gần anh. Tả Á đành phải đứng dậy đi tới, cánh tay dài của Kiều Trạch duỗi ra ôm cô vào trong lòng, đặt cô ngồi trên đùi anh, cầm cái muỗng múc cơm và mấy món ăn đưa vào miệng cô, lạnh mặt nói: “Sau này em phải ăn đúng khẩu phần cho anh.”

Ăn cơm cũng bắt đủ khẩu phần nữa, Tả Á thiếu chút nữa nghẹn họng.

“Trong vòng một tháng phải tăng năm cân.”

Lần này Tả Á thực sự mắc nghẹn, Kiều Trạch để cái muỗng xuống vỗ lưng Tả Á, đưa đến một chén xanh, Tả Á vội vàng uống một hớp canh, mới nuốt trôi cơm xuống được. Lần trước đẻ non cô đã gầy đi rất nhiều, thời gian lâu như vậy rồi mà cô cũng không tăng cân lại được, mặc dù mỗi ngày Kiều Trạch đều bắt cô ăn cơm, nhưng có lẽ là cô không thể phát triển được nữa, cô đã ăn rất nhiều, uống cũng rất nhiều rồi, thật sự nếu cô không thể tăng cân, có lẽ Kiều Trạch sx bắt cô một bữa cơm phải ăn hai chén, ba chén, bốn chén…….cứ tăng lên như vậy thì thực sự rất khủng bố.

Vẻ mặt Tả Á sợ hãi, đáng thương nói: “Chuyện này không thể miễn cưỡng được! Anh đừng ép em như vậy.”

Kiều Trạch nhíu mày hừ lạnh một tiếng: “Không thương lượng!”

Ngay lúc Tả Á muốn phản kháng, thì tiếng chuông cửa lại đột nhiên vang lên rồi, cứu tinh, là cứu tinh. Tả Á vội nhảy dựng lên định đi mở cửa, Kiều Trạch lại đứng dậy ấn cô xuống chỗ của mình: “Ăn cơm cho xong đi.”

“Khách đến mà em cứ ngồi ăn như vậy rất không phải phép nha.” Tả Á không nghe lời anh, cũng không nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Kiều Trạch nữa, vội chạy lên trước Kiều Trạch đi ra mở cửa, trên mặt vẫn còn nụ cười cảm kích, muốn dành cho người ngoài cửa đã cứu cô thoát khỏi sự ngang ngược của Kiều Trạch, nhưng trong nháy mắt mở cửa ra, nụ cười của Tả Á liền cứng lại.

“Chị dâu, anh, quấy rầy hai người rồi.”

Tả Á đứng sững người trước cửa, như không muốn để cho Tình Văn bước vào, hoặc là trong lúc bất ngờ cô đã mất phản ứng, trong đầu toàn là hình ảnh Tình Văn và Kiều Trạch ở trong khách sạn kia, cho đến khi Tình Văn mỉm cười nói: “Chị dâu, em có thể đi vào không?”

Cô không thể nói không cho vào được, Tả Á không nói gì, tránh sang một bên, Tình Văn vào nhà, rồi tự nhiên đi vào phòng khách giống như đây là nhà cô ta vậy.

Đúng lúc Kiều Trạch vừa từ phòng ăn đi ra, nhìn thấy Tình Văn, sắc mặt của anh lập tức biến đổi, con ngươi trở nên lạnh lẽo vô cùng, “Có chuyện gì sao?” Anh lạnh lùng hỏi, vẻ mặt lạnh lùng, dưới ánh đèn càng thêm vẻ lạnh lẽo.

Khuôn mặt Tình Văn thản nhiên như không có chuyện gì nói: “À, em tới chỉ là muốn hỏi, anh có nhìn thấy chiếc hoa tai của em không, hôm qua em không biết đã để lung tung ở đâu đó, đó là di vật của mẹ em, cho nên em muốn hỏi, anh có thấy ở đâu không?”

Một tay Kiều Trạch chợt nắm chặt lấy cổ tay, ánh mắt tràn đầy sự lạnh lẽo: “Rốt cuộc cô muốn làm gì?” Nói xong liền lôi cô ta đi ra, toàn thân lạnh băng tràn đầy sự tức giận, sắc mặt lạnh lẽo kinh người.

Tình Văn hất tay Kiều Trạch ra, cười lạnh: “Anh à, em chỉ tìm hoa tai của mình thôi mà, bởi vì nó rất quan trọng với em. Cả ngày hôm qua em chỉ ở cùng với anh, nếu như anh không thấy, như vậy thì thôi, đâu cần phải nổi giận như vậy chứ?”

Bàn tay Tả Á đưa đến trước mặt Tình Văn, đặt một vật vào lòng bàn tay cô ta, Kiều Trạch và Tình Văn nhìn lại, thấy đó là một chiếc hoa tai bằng kim cương đang lóe sáng, trái tim Kiều Trạch đập hẫng một nhịp, sắc mặt của Tình Văn có chút khó coi, chỉ có gương mặt Tả Á là bình tĩnh, thậm chí mang theo sự áy náy mà mỉm cười, nói với Tình Văn: “Đây là vật cô muốn tìm đúng không? Vốn dĩ Kiều Trạch nói tôi đem trả cho cô, nhưng bởi vì tôi đi làm không có thời gian, nên chưa kịp đi, à, đúng rồi, cái này cũng là của cô đúng không?” Tả Á lại đặt thỏi son môi màu hồng đặt vào trong tay Tình Văn, “Cô còn mất thứ gì nữa không? Kiều Trạch chỉ đưa cho tôi hai thứ này thôi.”

Tình Văn nhìn bộ dạng mỉm cười tít mắt của Tả Á, cô ta nắm chặt chiếc hoa tai và thỏi son trong tay, trong lòng vô cùng căm tức, cuối cùng cười lạnh nói: “Đồ đã tìm được rồi, vậy thì tôi cũng đi đây, không quấy rầy nữa.”

Tình Văn đi giày cao gót, ngước đầu, tỏ vẻ kiêu ngạo, rồi xoay người đi nha.

Thân thể Tả Á khẽ run, làm lộ ra tâm trạng thực sự lúc này của cô. Lúc cô xoay người định đi vào phòng ngủ, eo lại bị một lực lớn kéo lại, thân thể ngã vào lồng ngực ấm áp của Kiều Trạch, nhưng, tại sao cô cảm thấy ngực của anh không hề ấm áp nữa?

"Anh và cô ta không có chuyện gì, Tả Á, tin tưởng anh." Lòng Kiều Trạch đang vô cùng lo lắng và sợ hãi, giọng nói lạnh lùng vội vàng cam kết với Tả Á, muốn giải thích.

Tả Á quay đầu lại nhìn Kiều Trạch, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, "Em có thể tin tưởng anh và cô ta không có gì, nhưng, em muốn biết, tại sao anh lại nói dối em?"

Chương 51: Đồ độc ác!

Đối với chất vấn của Tả Á, Kiều Trạch không có bất kì lời giải thích nào, anh chỉ ôm Tả Á thật chặt, cằm đặt lên đỉnh đầu cô, như đang lâm vào trầm tư, khó xử.

Nhưng Kiều Trạch càng trầm mặc như vậy càng khiến cho trái tim Tả Á trở nên lạnh lẽo, sự tin tưởng của cô đối với anh bắt đầu dao động, không còn tin anh tuyệt đối như trước nữa, cô không nhịn được mà suy nghĩ miên man, anh và Tình Văn thật sự kết thúc rồi sao ?

Không, không phải, có lẽ hai người vẫn còn vương vấn không dứt, Tình Văn vẫn còn một chỗ đứng nhất định trong lòng Kiều Trạch. Thời gian cô ấy ở bên anh so với cô còn dài hơn, nói không chừng hai người còn trải qua chuyện gì đó mà cô không biết .

Tình Văn giống như em gái của Kiều Trạch vậy, có lẽ còn thân thiết hơn cả người nhà, bạn bè của anh nữa. Cô là thư kí đắc lực của Kiều Trạch, cũng từng là bạn gái, là vợ chưa cưới của anh, bạn giá, nữ nhân. Nếu như quan hệ giữa Kiều Trạch và Tình Văn là trong sáng thì cũng sẽ không xảy ra chuyện ngày hôm nay.

Tả Á nghĩ vậy, trong lòng cảm thấy rất chán nản, tình cảnh như bây giờ, cô nên làm như thế nào đây. Cô không rõ tim mình thế nào, không biết phải làm sao, không muốn yêu cầu bất cứ cái gì, nhưng Kiều Trạch cũng không lên coi cô như con cừu nhỏ, như một đứa ngốc như vậy chứ.

Không phải cô không tức giận, chỉ là cô không muốn vì chuyện như vậy mà hai người cãi vã, đối chọi gay gắt với nhau, khiến cho hai người càng thêm xa cách,cô không muốn phá vỡ cuộc sống hiện tại của hai người. Nhưng không nói ra không có nghĩa là không để ý, chỉ là cô không biết phát tiết ra thế nào mà thôi.

Như bây giờ cục diện tình cảm có chút phức tạp, cô lại tham dự ở trong đó, để cắt đứt một đoạn tình cảm, đối với bất kì ai cũng cần phải có thời gian và dũng khí, huống chi, đối với Tình Văn, Kiều Trạch còn phải có trách nhiệm, cho nên, có lẽ hai người bọn họ cũng cần có thời gian.

Tả Á lắc lắc cái đầu đang đau nhức, tự nói với mình không lên lại đi hỏi chuyện thỏi son và hoa tai là như thế nào cũng, anh trầm mặc lâu như vậy không phải cũng đã cho cô hiểu hết được rồi sao. Giờ phút này nàng lâm vào trạng thái mờ mịt, tình cảm của cô với Kiều Trạch nên tiếp tục, hay cô nên bảo vệ tim mình, học cách kìm nén trái tim mình, không nên tiếp tục trầm luân nữa, như vậy cô mới không bị tổn thương…

Mọi chuyện trở lại bình thường, Tả Á rời khỏi cái ôm ấm áp của Kiều Trạch một cách lạnh lùng, trở lại phòng ăn ăn cơm, cô theo thói quen coi cơm như kẻ thù, ăn từng miếng lớn, cũng không nói một lời, Kiều Trạch chăm chú nhìn nàng, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Sau bữa cơm chiều, Tả Á trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, Kiều Trạch thì đi vào phòng sách bận rộn giải quyết các công việc còn lại.

Tả Á mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, không biết bao lâu mới cảm giác được Kiều Trạch nằm xuống bên cạnh cô. Môi mỏng của anh mang theo hương bạc hà nhàn nhạt hôn lên môi cô, lộ ra tình yêu say đắm cùng nỗi bất an trong lòng, cuối cùng anh ôm cô thật chặt.

Cô ngủ, nhưng không ngủ yên được, cô cảm giác được Kiều Trạch dường như không ngủ, bàn tay anh vẫn luôn nắm chặt tay cô, lồng ngực của anh áp sát vào cô, rất gần, nhưng là trái tim của anh giống như biển, như làn nước xoáy sâu, khiến cô nhìn không thấu, cũng không thấy được đáy.

Sáng hôm sau lúc tỉnh dậy, Tả Á có chút mơ màng, thật giống như đang lọt vào sương mù vậy. Sau khi ăn sáng xong cô cùng Kiều Trạch đi xuống lầu, Kiều Trạch vẫn theo thói quen nắm lấy tay cô, còn cô thì mặc cho anh nắm tay mình, cùng đi xuống dưới lầu. Anh vẫn giống như trước, muốn đưa cô đi làm.

Từ sáng sớm, Tả Á đã không thèm để ý đến Kiều Trạch.

Mặt lạnh, không chỉ có anh mới làm được, cô cũng làm được vậy.

Sau khi lên xe, Kiều Trạch không vội đi ngay, mà quay sang nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng của Tả Á, khẽ thở dài, vươn tay nắm lấy bả vai nàng, lạnh lùng nói: "Đừng suy nghĩ lung tung nữa, đến chiều anh sẽ đến đón em."

Tả Á vẫn im lặng, Tình Văn tìm đến cửa, lại xảy ra chuyện vậy, cô có thể không suy nghĩ lung tung được sao, không biết cô ta có bình thường không nữa….Ai lại muốn ôm phiền não vào người đâu? Cô hận bản thân mình hiện tại, cứ như một đứa ngốc, lo được lo mất, như đang bị bệnh vậy. Anh nói cô đừng suy nghĩ lung tung, nhưng cô có thể không nghĩ được sao? Đúng là nói mà không biết suy nghĩ. Tả Á nặn ra nụ cười giả tạo, ánh mắt cũng cong lên: "Em không có suy nghĩ lung tung, anh lái xe đi, trễ giờ làm rồi."

Tây Kiều Trạch kìm chặt người cô, môi mỏng ấn lên, nụ hôn bá đạo, cường thế cướp đi hô hấp của cô, cho đến khi mặt cô đỏ bừng lên, khiến cô mất đi lý trí, không thể suy nghĩ lung tung nữa, đến khi nhìn thấy bộ dạng ý loạn tình mê của Tả Á, anh mới vừa lòng buông cô ra.

"Tả Á, không được phép chiến tranh lạnh."

Chiến tranh lạnh, thực sự rất đáng sợ, so với đánh lộn còn đáng sợ hơn rất nhiều.

Tả Á gật đầu: "Mau lái xe đi, thật sự trễ giờ làm rồi."

Lúc này Kiều Trạch mới khởi động xe rời đi, chạy nhanh tới công ty của Tả Á. Lúc đến lầu dưới của công ty, trước khi Tả Á bước xuống xe, cô khẽ nghiêng người hôn lên mặt anh một cái: "Làm việc vui vẻ, tạm biệt..!" Trong mắt cô chợt lóe lên tia giảo hoạt khiến cho Kiều Trạch không khỏi cảnh giác, cô nhóc này vừa bày trò xiếc gì vậy?

Tả Á đang định xuống xe, tay lại bị bàn tay to lớn của Kiều Trạch túm lại, cô quay đầu lại nhìn, chỉ nhìn thấy trong mắt anh có chút không vui. Anh không vui cái gì chứ, người không vui phải là cô mới đúng, Tả Á xuống cố tay mình: "Còn có chuyện gì nữa sao? Em bị muộn rồi."

Kiều Trạch cau mày, lạnh lùng nói: "Lần sau không cho phép mặc váy ngắn thế này nữa."

Tả Á nhìn xuống váy của mình, đâu có ngắn, cũng dài đến đầu gối rồi mà, rất phù hợp, chính cô cũng cảm thấy rất hài lòng, liền không để ý đến anh nữa: "Vâng, vâng, biết rồi, sếp à, ngài không mau đến công ty đi, không phải còn có cuộc họp à?!" Xem anh còn đắc ý được bao lâu nữa.

Có vấn đề, chắc chắn có vấn đề. Kiều Trạch nhận ra được, nhưng cũng không nói gì nữa, buông tay Tả Á ra, nhìn thân ảnh mảnh khảnh của cô trước mặt anh xoay người, vội vã đi về phía cửa lớn công ty. Một đôi chân thon dài không tỳ vết sáng ngời trước mắt anh, khiến anh có chỉ muốn bao kín lấy đôi chân đó của cô. Đưa mắt nhìn cho đến khi Tả Á bước vào cửa lớn công ty, rồi biến mất khỏi tầm mắt anh, Kiều Trạch mới lái xe rời đi.

Lúc Kiều Trạch đưa Tả Á đến công ty cô đã nhận ra được tia giải hoạt lóe lên trong mắt cô, nhưng anh không đoán ra được Tả Á có quỷ kế gì, chỉ nghĩ rằng cô đang tức giận mà phát tiết ra thôi. Anh thích nhìn vẻ mặt tức giận ấy của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, khiến anh không nhịn được mà muốn hôn cô, nhưng, anh sẽ không cố ý khiến cô tức giận đâu, bởi anh hi vọng cô luôn được vui vẻ.

Lúc chuẩn bị vào họp, chuông điện thoại của Kiều Trạch chợt vang lên, anh ra dấu xin lỗi mọi người, tay lấy điện thoại di động, nếu như là người khác gọi đến, anh sẽ lập tức tắt máy, tiếp tục cuộc họp, nhưng, đây là nhạc chuông riêng của Tả Á, vì vậy, bất kể hiện tại đang làm gì, chỉ cần Tả Á gọi tới, anh không thể không bắt máy.

Bàn tay của Kiều Trạch chạm tới không phải là cảm giác cưng cứng của điện thoại mà lạicó cảm giác mềm mại giống như tơ lụa, cảm giác này lại có chút quen thuộc, động tác móc điện thoại ra của anh theo bản năng mà chậm lại, đến khi chiếc điện thoại được lấy ra trong tay anh còn kèm theo một chiếc quần lót gợi cảm bắt mắt, điện thoại di động của anh bị quần lót bịt kín lấy, tiếng nhạc điện thoại xuyên qua quần lót truyền ra ngoài, thân thể Kiều Trạch thoáng cứng lại, vội vàng phủ kín thứ đồ kia trong lòng bàn tay.

Mọi người kinh ngạc nhìn món đồ trong tay Kiều Trạch, sắc mặt như đang cố gắng kìm nén cái gì đó, cuối cùng khi cảm thấy ánh mắt lạnh như băng của anh tất cả mọi người đều đồng loạt cúi đầu, hoặc là quay đi chỗ khác, chỉ sợ…Ánh mắt sắc lạnh của Kiều Trạch đảo qua mọi người.

Chuông điện thoại vang lên không ngừng, bàn tay to lớn của Kiều Trạch cầm chặt chiếc

điện thoại vẫn được bao trong quần lót, đứng dậy đi ra khỏi phòng họp, trở lại phòng làm việc của mình. Trong mắt tràn đầy vẻ nguy hiểm, anh tự tay kéo quần lót nhỏ bao bên ngoài ra, nhận điện thoại.

"Kiều Trạch, anh đang làm gì vậy?" Giọng nói của Tả Á có chút xấu xa, thậm chí còn dường như còn có chút hả hê.

Khóe môi Kiều Trạch cong lên, trong nhớ đến bộ dạng tiểu hồ ly của Tả Á đang nở nụ cười gian sảo, đắc ý, lạnh lùng hỏi: "Em nghĩ anh đang làm gì?"

"Ái chà, sao nghe như anh đang không vui thế nhỉ? Chiều tới đón em sớm chút nha, em sẽ về nấu chè cho anh ăn giải nhiệt."

"Tả Á."

Kiều Trạch gọi tên của cô, thản nhiên không chút gợn sóng, nhưng Tả Á lại có cảm giác lạnh buốt sống lưng: "Sao thế?…Sao nghe u ám vậy…?"

"Tốt nhất em nên cầu nguyện đi, món chè của em có thể khiến anh hạ hỏa được sao?"

"Hì hì.." Tả Á chột dạ cười khúc khích.

"Tối nay về nhà chúng ta sẽ vui vẻ 'hàn huyên'."

"A…em có việc bận, cúp mày trước, tạm biệt."

Tả Á rất không khách khí cúp điện thoại. Kiều Trạch nhìn chiếc quần lót nhỏ trên bàn, cầm lấy, định ném vào trong thùng rác, nhưng cuối cùng lại chợt dừng lại, cất lại vào trong túi quần, cô nhóc này cần phải ăn đòn!

Trở lại phòng họp, vẻ mặt Kiều Trạch vẫn rất bình tĩnh, lạnh lùng, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì, nhưng tầm mắt của mọi người lại không tự chủ được mà lén nhìn mặt anh, không xảy ra chuyện gì, vừa rồi bọn họ không nhìn thấy gì hết, đó không phải là quần lót gợi cảm, có lẽ chỉ là một chiếc khăn tay thôi.

Mà sự thật là mọi người cũng không nhìn rõ đó chính xác là thứ gì, chỉ là nghi ngờ thôi, vô cùng nghi ngờ.

Kiều Trạch lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người một cái, tròng mắt đen híp lại, nhưng lại lộ ra ánh sáng rét lạnh: "Thấy cái gì sao?" Quả không hổ danh Kiều Trạch, gặp loạn không sợ hãi.

Mọi người bị ánh mắt kia đảo qua, vội vã lắc đầu:"Không có, không có!"

"Bắt đầu họp!"

Trên đường Kiều Trạch đưa Tả Á về nhà, Tả Á vẫn luôn quan sát nét mặt của Kiều Trạch, vẻ mặt anh như không xảy ra chuyện gì cả, không có 'hung ác' như đã đe dọa trong điện thoại. Về đến nhà, Tả Á tìm chìa khóa mở của nhà, mới vừa thay dép, treo áo khoác lên giá áo, thân thể chợt bị nhấc bổng lên không trung, cô bị Kiều Trạch ôm lấy, vác lên vai.

"Kiều Trạch…anh làm gì thế, thả em xuống."

Nửa người Tả Á nằm trên vai Kiều Trạch, chỉ thấy bước chân sải dài của Kiều Trạch trên sàn ngà, cửa phòng ngủ bị mở ra, Kiều Trạch ngồi xuống giường, mà trước mắt Tả Á lại trở nên mờ mịt. Cô bị anh đặt vắt ngang đùi anh, mông cô bị người nào đó đánh lên, Tả Á bị đau liền kêu lên, Kiều Trạch đánh cô, anh dám 'ngược đãi' cô, đánh cô.

"Khốn kiếp, Kiều Trạch, đồ khốn kiếp, anh dám đánh em…"Tả Á giãy dụa, sợ Kiều Trạch lại đánh mình, vừa vội, vừa tức, liền bấm móng tay vào đùi Kiều Trạch, nhưng da thịt trên đùi Kiều Trạch rất rắn chắc, cô không bấm vào được : "Còn dám làm loạn nữa?" Tiếng nói của Kiều Trạch chợt vang lên trên đỉnh đầu, vừa hung dữ, vừa lạnh lùng. Chỗ bị đánh rất đau, nước mắt cô không nhịn được mà trào ra, không được vùng vẫy, không được phản kháng nếu không sẽ bị anh đánh chết mất.

Kiều Trạch thấy Tả Á ngoan ngoãn nằm gục trên đùi mình, không nhúc nhích, biết là đã làm cô sợ, vội đỡ cô dậy, lại thấy khuôn mặt Tả Á giàn giụa nước mắt, trong mắt cũng đều là ấm ức, nước mắt giống từng hạt trân châu rơi xuống khiến trái tim Kiều Trạch nhói đau. Anh muốn an ủi, nhưng lại bị Tả Á đẩy ra, cô quay người chạy ra khỏi phòng ngủ, khóc lóc chạy lên tầng. Lúc Kiều Trạch chạy lên tầng hai, Tả Á đã chạy vào một gian phòng, khóa cửa lại.

"Tả Á, mở cửa."

"Cút đi, cút đi, em không muốn thấy mặt anh nữa…Đồ độc ác…em muốn mẹ…em muốn đòi công bằng, hu hu…Đồ độc ác…" Tả Á khóc nức nở, vô cùng ấm ức, chỗ bị đánh truyền đến cảm giác đu rát. Tả Á lau nước mắt, đánh lên một cái gối.

Kiều Trạch cũng không tiếp tục gọi cô nữa, mà đi xuống dưới lầu, làm xong cơm tối mới lên tầng, mở khóa cửa một cách dễ dàng, liền thấy Tả Á đang ôm gối ngủ, anh bước tới, ngồi xuống cạnh cô, ôm ngang người cô, đi xuống dưới nhà.

Khi bị Kiều Trạch ôm Tả Á đã tỉnh lại, nhưng vẫn giả vờ ngủ, không thèm để ý đến anh, cho đến khi Kiều Trạch ôm cô vào trong phòng tắm, làm như định cởi quần áo tắm cho cô, Tả Á mới "Tỉnh", giữ lấy bàn tay to lớn của anh, giãy giụa thoát khỏi ngực anh.

"Tắm rửa, ăn cơm." Anh lạnh lùng nói.

Thôi bỏ qua đi, còn ồn ào nữa khác gì trẻ con đâu chứ, Tả Á cau mày nói: "Em tự làm được, anh ra ngoài trước đi."

Kiều Trạch đặt Tả Á xuống, rồi đi ra khỏi phòng tắm, vào phòng ăn, dọn cơm xong, thấy Tả Á đã thay bộ quần áo trong nhà đang đi tới, hắn ngồi xuống, chỉ chỉ vị trí bên cạnh mình:

“Ngồi xuống, ăn cơm.”

Vẻ mặt Tả Á có chút sầu khổ, không chịu ngồi xuống. Kiều Trạch cau mày, con nhóc này còn cáu kỉnh nữa, cũng không nghĩ xem thứ đồ riêng tư như vậy lại bị bao nhiêu người nhìn thấy, có khác nào để người ta nhìn thấy chỗ riêng tư kia của cô đâu, lúc ấy anh thật sự rất muốn giết người, không biết là nên đâm mù mắt mình hay đâm vào mắt mấy người kia nữa.

“Có giận dữ thế nào cũng không nên tự hành hạ mình chứ, ăn cơm đi.”

Tả Á tức giận nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Kiều Trạch, bị đánh là cô, đau cũng là cô, còn anh từ đầu đến cuối lại làm như không có chuyện gì, giống như là cô đang cố tình gây sự vậy: “Anh….hôm nay….đồ đáng ghét…chán muốn chết…!”

Tả Á xoay người rời phòng ăn, đi ra phòng khách nằm sấp xuống ghế sofa, tìm điều khiển mở tivi lên. Kiều Trạch đen mặt đi ra, nhìn bộ dạng của Tả Á, có vẻ như đang rất tức giận. Anh đi tới vươn tay túm cô ngồi dậy, nhưng Tả Á lại đột nhiên kêu đâu: “Sao thế?” Anh ngơ ngác.

“Đau…!” Tả Á cau mày, vẻ mặt đau đớn.

Kiều Trạch chợt lo lắng: “Đau ở đâu?”

Tá Á liếc nhìn Kiều Trạch một cái, tức giận nói: “Đau ơi nơi bị tên điên nào đấy đánh đó!”

Kiều Trạch nhìn ánh mắt ai oán của Tả Á:”Để anh xem nào.”

“Không!” Tả Á cố nhịn đau, tránh đi bàn tay của Kiều Trạch, nhưng vẫn bị anh bắt được, nằm sấp xuống trên đùi Kiều Trạch, quần cũng bị anh kéo ra.

Kiều Trạch nhìn thấy mông Tả Á sưng đỏ cả lên, dấu bàn tay rất rõ ràng như bằng chứng lên án anh đã sử dụng “bạo lực” với cô, thảo nào cô không chịu ngồi xuống, trong lòng anh không khỏi nhói đau, hối hận vô cùng, không nói lên lời.

Một lát sau….

“Anh xin lỗi!”

Giọng nói trầm thấp tràn đầy áy náy khác với vẻ lạnh lùng thường ngày chợt vang lên trên đỉnh đầu Tả Á, có phải cô nghe nhầm rồi không? Kiều Trạch đang xin lỗi cô sao, hình như đây là lần đầu anh nói xin lỗi, cách đây rất lâu, khi anh cướp đi lần đầu tiên của cô, anh cũng không hề nói xin lỗi. Tả Á có chút khó khăn quay đầu lại cau mày nhìn Kiều Trạch: “Anh vừa nói gì? Em nghe không rõ.”

“Anh đã nói xin lỗi em rồi, em…còn muốn được voi đòi tiên hả?” Kiều Trạch đỡ Tả Á ngồi lên đùi anh, cố gắng không đụng đễn chỗ đau của cô, trong tròng mắt đen tràn đầy sự áy náy cùng đau lòng, giọng nói trong trẻo lạnh lùng lại có chút không được tự nhiên.

Nói xin lỗi cũng không có thành ý, vừa lạnh lùng vừa nghiêm nghị lại hung dữ như vậy đấy.

Kiều Trạch nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không vui của Tả Á, bàn tay đỡ lấy vòng eo thon của cô, trầm giọng: "Nói đi, anh phải làm gì em mới không giận nữa?"

Đây có lẽ đây đã là giới hạn của Kiều Trạch rồi, là cách Kiều Trạch bày tỏ sự hối lỗi, nếu cô còn tiếp tục ép anh nữa thì có chút quá đáng rồi, cô hít mũi một cái, không có ý tốt nói: "Muốn em tha thứ cho anh, được thôi, nhưng em có ba điều kiện."

Gương mặt lạnh lùng của Kiều Trạch có chút giãn ra: "Nói anh nghe xem."

Tả Á níu lấy cổ áo anh: "Ta muốn biết… uhm… lúc nghe điện thoại anh đang làm gì?"

Mặt Kiều Trạch chợt đen lại, con nhóc này, vết sẹo vừa liền đã liền quên đau, vừa bị anh lại đã quên mất rồi, nhất định là cô rất để ý chuyện thỏi son môi và hoa tai kia. Tả Á nhìn mặt Kiều Trạch đen như đít nồi, nhưng cô cũng có thể khẳng định Kiều Trạch sẽ không đánh cô nữa, cô liền vừa làm nũng vừa ép buộc anh: "Nói mau đi, nếu không em sẽ không tha thứ cho anh đâu."

"Chuẩn bị họp!"Kiều Trạch lạnh lùng phun ra ba chữ khiến cho Tả Á ôm bụng cười lớn, Kiều Trạch đen mặt đặt Tả Á xuống ghế salon, đứng dậy định dời đi, Tả Á cười đến mức chảy cả nước mắt: "Anh…anh đi đâu vậy?"

"Mua thuốc."

"Thuốc gì?"

"Không phải em bị đau à?" Khóe mắt Kiều Trạch co giật, lạnh mặt nói xong liền đi ra ngoài, trong đầu Tả Á tưởng tượng cảnh Kiều Trạch lấy điện thoại ra nghe, nhất định là rất luống cuống, cười lớn, mặt cũng không khỏi đỏ lên, nhưng lúc này cô mới chợt có phản ứng, Kiều Trạch đang chuẩn bị họp thì nghe điện thoại, không phải là bị mọi người nhìn thấy hết rồi sao…Vẻ mặt của Kiều Trạch nhất định là rất mất mặt….Vẻ tươi cười của Tả Á chợt cứng lại, thôi rồi, cô biết mình xong đời rồi, xong thật rồi…

Sự trả thù của Tả Á đổi lấy mông cô bị đánh, đổi lấy cả đêm bị Kiều Trạch hành hạ, bây giờ Tả Á mới biết, Kiều Trạch nói là hỏa, không phải là lửa giận mà là lửa dục.

Cô, hình như bị lỗ vốn mất rồi. Tả Á hoàn toàn không biết được, đều là vì sự chiếm hữu của Kiều Trạch quá mạnh mẽ cho nên mới mất đi khống chế như vậy, quần nhỏ của cô đâu thể cho người khác thấy được, hơn nữa còn là nhiều người như vậy… Mặc dù anh không cố ý làm cô đau , nhưng kết quả lại khiến cô đau mất rồi.

Sáng hôm sau Tả Á mang đôi mắt gấu mèo đi làm, thắt lưng cũng bị Kiều Trạch hành hạ đến đau nhức, đi cũng không thể đi nhanh được, cô bị đồng nghiệp trêu chọc là túng dục quá độ, cô càng giải thích thì càng bôi nhọ, nên dứt khoát câm miệng lại, nghĩ tới khuôn mặt lạnh

lùng của Kiều Trạch, hận đến chỉ muốn…cắn anh mấy phát.

Sau khi tan làm, Kiều Trạch nói mười phút sau sẽ tới đón cô, Tả Á định đi xuống lầu đợi Kiều Trạch, nhưng khi vừa mới ra khỏi công ty chợt có hai người đàn ông gầy gò, một trước một sau tới vây cô lại : "Các người… Có chuyện gì không?" Tả Á cảnh giác nhìn hai người, hai gã đàn ông này đều đeo kính đen, Tả Á chỉ thoáng nhìn thấy ánh mắt bén nhọn.

"Lão đại của chúng tôi muốn mời cô đi một chuyến."

"Lão đại các người là ai, tôi không biết, phiền các người tránh đường, tôi phải về nhà."

"Xin lỗi, cô không thể về nhà được."

Hai người vừa nói vừa kéo cánh tay Tả Á, Tả Á hoảng hốt hô to :"Cứu với, buông ra…"

Nhưng, chỉ chớp mắt sau cô đã bị nhét vào trong một chiếc xe.

Chương 52: So với yêu, thích có ý nghĩa gì đâu

"Thả tôi ra, rốt cuộc các người muốn gì?" Tả Á ngước mắt lên nhìn hai người đàn ông trước mặt, sợ hãi có tức giận cũng có. Cô bị bắt mang đến một căn biệt thự tư nhân gần biển, khung cảnh rất đẹp, còn được lắp đặt các thiết bị hiện đại, bọn bắt cóc này quả thật không tầm thường, nhưng bọn chúng bắt cô tới đây với mục đích gì? Trong lòng Tả Á vô cùng hoảng hốt, muốn gọi điện thoại cầu cứu cũng không được, vì điện thoại di động và túi xách của cô đều trong tay hai người đàn ông đáng ghét kia rồi.

"Chỉ cần cô hầu hạ lão đại của chúng tôi cho tốt, thì cô có thể đi, còn bây giờ tốt nhất cô nên câm miệng lại, nếu không đừng trách chúng tôi không khách khí." Một trong hai người đàn ông cảnh cáo Tả Á với vẻ mặt hung ác, ý muốn bảo nếu cô còn nói nhiều nữa thì bọn họ sẽ đánh nát mặt của cô.

"Lão đại các người là…..là ai?" Tả Á lắp bắp hỏi lại, trong lòng cũng không nhịn được mà suy nghĩ lung tung, là xã hội đen sao? Còn lão đại nào thế? Trong cuộc đời cô, cô đắc tội với quá nhiều người, nhưng không lẽ lại có thể đắc tội với một nhân vật xã đen có vai vế lớn sao? Nghĩ tới nghĩ lui trong đầu, hình như không có ai cả. Lúc này vẻ mặt Tả Á vừa tức giận vừa lo lắng, cô muốn rời khỏi nơi này, không được để cho người khác uy hiếp, không nên bị người khác định đoạt, khiến người trong gia đình phải lo lắng.

"Một lát nữa cô sẽ biết." Hai người đàn ông này nói xong liền xoay người rời đi, Tả Á bị nhốt vào một căn phòng, cửa phòng kêu cạch cạch mấy tiếng rồi bị khóa lại từ bên ngoài.

Tả Á tức giận đá cửa, gõ cửa, mắng những người này là trộm cắp, nhưng không một ai để ý đến cô. Cô hốt hoảng nhớ tới những lời mà gã đàn ông đeo kính kia vừa nói, cái gì gọi là hầu hạ lão đại của chúng tôi cho tốt chứ? Tả Á lại nhìn quanh quan sát gian phòng, bên trong có một chiếc giường lớn, tỉ mỉ suy xét, ầm, đầu cô như bị sét đánh trúng, không phải ý bọn họ là cô phải lên giường phục vụ tên lão đại nào đó đấy chứ? Hừ, đây không phải là ép người lương thiện trở thành kỹ nữ sao?

Sau khi Tả Á âm thầm chửi mắng đám người này, liền vội vàng nhìn quanh bốn phía, nhìn thấy bên kia có một cái cửa sổ. Tả Á như thấy được hi vọng, liền không nói lời nào chạy tới, lặng lẽ mở cửa sổ ra, vừa nhìn xong liền trợn tròn mắt, là lầu ba, cứ thế này mà nhảy xuống thì không chết cũng tàn phế.

Ngay trong lúc lòng Tả Á đang gấp gáp, chợt nghe phía bên ngoài có tiếng nói chuyện: "Anh Cường, Huyền lão đại lúc nào sẽ tới? Chuyện này mà thành công Huyền lão đại chắc sẽ xem trọng chúng ta hơn?"

Một giọng nói khác liền đáp: "Nghe lời tôi thì không sai đâu, chờ xem, tôi sẽ không bạc đãi các người đâu, chờ một chút, lão đại sẽ tới ngay."

Hai người đàn ông đeo mắt kính luôn miệng: "Đúng, đúng!"

Huyền lão đại? Tên Huyền này nghe có chút quen tai, nhưng, giờ phút này trong lòng Tả Á đã vô cùng hỗn loạn, không còn tâm trí đâu để suy xét xem trong những người cô quen có ai mang họ Huyền không, chỉ biết là cô như trở thành một lễ vật để đám người bên ngoài lấy lòng người họ Huyền kia, khuôn mặt Tả Á hiện lên sự oán hận, chuyện này là loại chuyện gì chứ, Kiều Trạch không thấy cô nhất định sẽ rất lo lắng, chắc chắn là anh đang chạy khắp nơi để tìm kiếm cô rồi, cô phải nhanh chóng nghĩ cách thoát khỏi chỗ này thôi.

Tầm mắt Tả Á lại rơi trên giường, ga giường màu trắng, còn có cả rèm cửa sổ! Một ý tưởng lóe lên lên trong đầu. Cô kéo ga giường ra, rồi tháo rèm cửa xuống,xong định xé chiếc ga giường ra làm hai, nhưng ga giường lại quá bền chắc, xé thế nào cũng rách ra được, Tả Á gấp đến độ cả người ướt đẫm mồ hôi, vội vàng tìm trong phòng xem cái gì đó sắc bén một chút không, nhưng tìm một vòng, cũng không tìm ra được cái gì cả.

Oán hận đến nghiến chặt răng, cô lại chợt nhận ra hàm răng có thể giúp được mình trong lúc gấp gáp thế này, thế là cô vừa cắn vừa xé, rốt cuộc cũng khiến tấm ga rách một chút, có thể xé ra dễ dàng hơn, giằng co một lúc, cuối cùng Tả Á cũng xé được ga giường và rèm cửa sổ, rồi buộc từng mảnh lại với nhau.

Giường cách cửa sổ khá gần, Tả Á đem "sợi dây" buộc vào chân giường, kéo thử, chiếc giường rất nặng, có thể chịu được cân nặng của cô, cột thắt nút lại thật chặt, rồi mới ném đầu còn lại qua cửa sổ. Chiều dài 'sợi dây' cũng không quá ngắn, Tả Á vội vã muốn thoát khỏi nơi này, cũng không màng tới sự sợ hãi, leo lên cửa sổ, bám vào sợi dây trèo xuống…….

…….

"Huyền lão đại đến."

Ba người đàn ông bên ngoài chợt thấy một người đàn ông tuấn lãng đi tới, vội vàng khom người cúi đầu chào hỏi.

Người đàn ông được gọi là Huyền lão đại nhíu đôi mày rậm, quét mắt qua hai người đàn ông đeo kính, nhưng không hề nói gì.

Cường Tử tiến lại gần nói: "Đại ca, hai tên nhóc này muốn làm việc cho anh, anh xem……"

Hai tên đeo kính vội nói: "Huyền lão đại, hai anh em chúng tôi muốn theo lão đại, mong rằng lão đại cho chúng tôi một cơ hội, ngài muốn hai anh em tôi làm gì cũng được."

Huyền lão đại không kiên nhẫn cau mày, lạnh lùng nói: "Họ Huyền tôi là người làm ăn, không phải là bang phái, Cường Tử, anh không hiểu chuyện này sao?"

Cường Tử nháy mắt với hai tên đeo kính kia, một người trong bọn họ vội nói: "Huyền lão đại, là do chúng tôi không hiểu phép tắc, lần này tới đây, anh em chúng tôi mang đến một món

quà để tặng anh, anh có muốn nhìn một chút không ạ?"

Cường Tử ra vẻ thần bí nói: "Đại ca, không phải anh vẫn nhớ thương đến người phụ nữ đó phải không a, hai tên nhóc này thật có lòng, đã đem cô ta về cho đại ca……."

"Khốn kiếp!" Huyền Chí Thương tức giận, đưa chân đá vào mông Cường Tử, "Ăn gan báo rồi hả? Ai cho các ngươi tự ý làm? Người đâu?"

Mọi người bị sự giận dữ của Huyền Chí Thương doạ sợ hết hồn, Cường Tử che lại chỗ bị đạp, một ngón tay chỉ vào trong phòng, lắp bắp nói: "Ở đây ạ…….Trong căn phòng này ạ."

Gương mặt Huyền Chí Thương tràn đầy sự giận dữ, đi tới, tung chân dùng sức đạp một cái, sức lực rất lớn, cửa lập tức bị bung ra, nhưng trong phòng lại trống không, không có ai ở trong đó cả, mấy người còn lại cũng chạy vào xem, không có ai cả, chỉ có cửa sổ đang mở toang ra.

"Cô ta đâu rồi?" Một tên đeo kính khó hiểu lẩm bẩm.

Đôi mày rậm của Huyền Chí Thương nhíu chặt lại, nhìn thấy tấm ga giường đã biến mất, rèm cửa sổ cũng bị làm hỏng, giường bị kéo lệch đi, dưới chân giường còn buộc một sợi dây, anh lập tức hiểu ra, vừa rồi là do quá tức giận nên không nhìn thấy, bây giờ trên mặt anh lại hiện lên vẻ suy tư, anh nhấc chân đi tới trước cửa sổ, chỉ thấy ga giường, và rèm cửa sổ đã được kết thành một sợi dây, đang nhè nhẹ đung đưa ở bên ngoài. Người phụ nữ này thật thú vị!

Huyền Chí Thương đột nhiên cười lên một tiếng, quay đầu lại nhìn hai tên đeo kính và Cường Tử: "Loại người ngay cả một con đàn bà cũng không canh giữ như các cậu cũng dám đòi làm việc cho tôi?" Nói xong liền túm lấy cổ áo một trong hai tên đeo kính, hung tợn nói: "Nhớ lấy, đừng bao giờ tự cho rằng mình là người thông minh, cẩn thận mạng không dài……."

"Hiểu…hiểu rồi, thưa Huyền Lão Đại." Tên đeo kính kia không ngừng gật đầu, vẻ mặt kinh hoảng, trên trán ướt đẫm mồ hôi.

Huyền Chí Thương buông lỏng anh ta ra, rồi xoay người, nhìn về phía cửa sổ đang mở, nụ cười bên mội mang theo sự hứng thú, giống như anh vừa nhìn thấy một bảo vật quý giá, khiến cho ba người đàn ông kia run như cầy sấy, không biết lão đại vẫn còn giận hay là đang vui nữa.

Bọn họ nịnh hót như thế lại thành phí công vô ích rồi.

Tả Á ngồi bên đài phun nước trong quảng trường, miệng há to để hô hấp, chạy một hồi lâu khiến cả người cô ướt đẫm mồ hôi, trong lòng vẫn còn sợ hãi, nếu như cô không chạy thoát được, hậu quả chắc chắn sẽ rất nghiêm trọng. Sờ sờ chiếc túi trống không, ví tiền và điện thoại di động … đều ở trong tay hai tên bại hoại kia rồi, cô muốn gọi cho Kiều Trạch cũng không thể.

Tả Á nhìn đám người qua lại trong quảng trường, đứng dậy định đi mượn điện thoại báo

cho Kiều Trạch biết, nếu không anh lại lo lắng mà tìm cô khắp nơi. Tả Á đi tới bên cạnh một người phụ nữ trung niên, rất lễ phép nói: "Xin lỗi đã làm phiền chị, chị có thể cho tôi mượn điện thoại di động của chị dùng một chút được không ạ?"

"Tiểu Á!"

Người phụ nữ kia còn chưa kịp mở miệng, Tả Á liền nghe được tiếng người nào đó ở sau lưng đang gọi tên cô, cô chợt cứng người lại, từ từ xoay người lại, liền nhìn thấy một gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ.

"Chung Dương!" Cô cúi đầu mở miệng, đã lâu rồi cô chưa gặp lại Chung Dương, đã lâu…….không ngờ: "Anh…….Sao anh lại ở đây?"

"Đi theo anh." Chung Dương nhìn Tả Á có chút chật vật, gương mặt ửng hồng, trên trán toàn là mồ hôi, hình như mới vừa làm việc gì đó rất mệt, không nhịn được mà trêu ghẹo cô: "Em thật hăng hái, buổi tối còn đến đây chạy bộ…….!"

"Đừng có đùa nữa." Tả Á còn chưa tỉnh hồn, lấy đâu ra tâm trạng mà chạy bộ chứ, "Đúng rồi, cho em mượn điện thoại của anh một lát."

Chung Dương không hỏi nhiều, liền lấy điện thoại di động ra đưa cho Tả Á, Tả Á vội vàng bấm số điện thoại của Kiều Trạch, không đợi cô mở miệng nói, bên kia đã truyền đến tiếng hét lạnh lùng đầy phẫn nộ: "Ai đó? Nói chuyện đi!"

"Em, là em." Tả Á vội trả lời.

"Đang ở đâu?" Giọng điệu Kiều Trạch trở nên mềm nhũn, nhưng Tả Á nghe thấy anh vẫn còn rất sốt ruột.

"Ở quảng trường, bên cạnh đài phun nước. Vâng, vâng, em chờ anh tới. Em biết rồi……." Tả Á nói xong cúp điện thoại, rồi đưa trả điện thoại di động lại cho Chung Dương.

Chung Dương nắm điện thoại, hít sâu một hơi, khẽ mỉm cười hỏi: "Gọi cho Kiều Trạch à?"

Tả Á cúi đầu "Ừ" một tiếng, rồi không nói gì thêm nữa.

"Em còn nhớ nơi này không?" Chung Dương đột nhiên hỏi.

"Cái gì?" Tả Á ngẩng đầu lên nhìn Chung Dương.

Chung Dương có chút buồn bã mỉm cười: "Chúng ta…….quen nhau ở chỗ này biết, em…….quên rồi sao?"

Tả Á dời tầm mắt nhìn về nơi xa kia, cô quên rồi sao? Không, cô không quên…….Cô đã từng đến nơi này đau lòng khóc nức nở, Chung Dương đến đưa khăn tay cho cô lau nước mắt.

"Anh đi theo tôi làm gì?!"

“Tôi đi theo một người đòi chịu trách nhiệm! Em…….khóc thật dọa người!”

“Tôi phải đi đây, anh đừng đi theo tôi nữa.”

“Em giẫm hỏng giày tôi rồi, đôi giầy này rất quý, hơn nữa nói không chừng chân của tôi cũng bị thương rồi!”

“Đừng đùa cợt nữa!”

“Cho tôi số điện thoại của em!”

“Tôi không có điện thoại di động!”

…….

Trong quán cà phê cô tát Chung Dương một cái, ở quảng trường này cô biết tên của anh, biết số điện thoại của nhau. Quan hệ của hai người lúc mới quen nhau rất không rõ ràng….chỉ trong nháy mắt kí ức trong đầu liền được cất đi, không phải là cô đã quên, mà là cô không muốn mất đi hồi ức này, vậy nên chỉ có thể biến nó thành hồi ức, cô và Chung Dương, chỉ còn lại trong hồi ức thôi.

“Chung Dương…….Xin lỗi…….” Có phải cô mới là người phản bội tình cảm của hai người, phản bội lại Chung Dương, phản bội lời thề tình yêu giữa bọn họ, làm tổn thương Chung Dương, cũng làm tổn thương những người bên cạnh.

Chung Dương nhẹ mỉm cười: “Sao mà em vẫn còn ngốc nghếch như vậy? Xin lỗi cái gì chứ? Chỉ là anh đột nhiên nhớ tới, đột nhiên nhận ra mình đã già rồi, cũng không ngờ mọi chuyện đã xảy ra nhiều năm như thế, ngày đó, lúc anh mới quen biết em, em vẫn còn là một cô nhóc hay phá phách.” Anh cho là, anh có thể bảo vệ cô, mãi mãi là như vậy, nhưng không ngờ kết thúc lại đau đớn đến thảm hại đến như thế này.

“Anh đâu có già đâu, mới chỉ 31 tuổi thôi mà,” Trong thâm tâm Tả Á, nói không có tình cảm chính là nói dối, Chung Dương làm bạn của cô từ những năm tháng cấp hai, ở bên cô cùng cô vượt qua tuổi mười tám, ở bên cô trong suốt cuộc sống đại học, cho cô quá nhiều điều tốt đẹp và ấm áp. Nhưng vốn nên thân mật rồi yêu nhau, cuối cùng lại chỉ có thể thấy cảnh mà không còn người.

Chung Dương nhếch môi mỉm cười, không nói gì nữa. Nhưng sự trầm mặc này lại khiến cho Tả Á nhất thời không biết nên đối mặt với anh như thế nào, im lặng hồi lâu mới hỏi: “Anh……bây giờ anh sống có tốt không?”

“Cũng không tệ, rất thoải mái.” Chung Dương vừa mới nói xong, điện thoại di động liền kêu lên, anh vội bắt máy: “Đế đô, được rồi, lập tức tới ngay…….”

“Anh phải đi đây, anh ta chắc cũng sắp đến rồi, em có muốn gọi lại cho anh ta không?” Chung Dương cúp điện thoại, đôi mắt có chút tham luyến nhìn Tả Á.

“Không cần đâu…….Anh ấy cũng sắp đến rồi…….”

“Vậy anh đi trước.”

Chung Dương chào tạm biệt Tả Á xong quay người rời đi, bóng dáng cao lớn của anh vẫn vậy, nhưng ngay trong khoảnh khắc anh quay người, Tả Á liền hiểu được thế nào gọi là càng chạy càng xa. Lúc Tả Á nhìn bóng lưng Chung Dương rời đi tâm trạng có chút phức tạp, đầu đột nhiên bị người khác xoay lại, thân thể cũng không khỏi quay về phía sau, cô liền thấy được vẻ mặt lạnh lùng của Kiều Trạch, ánh mắt lo lắng của anh mang theo một chút tức giận.

“Nhìn còn chưa đủ hả?” Tay của anh nắm chặt mặt cô khiến trong mắt cô chỉ còn có anh.

“Kiều Trạch.” Khi Tả Á vừa thấy Kiều Trạch liền cảm thấy rất an tâm, cám giác lo lắng nãy giờ lúc này mới được buông xuống: “Chúng ta về nhà đi, em mệt quá…….” Chạy trên đường lâu như vậy cô không mệt mới lạ.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lúc chiều Kiều Trạch tới đón Tả Á lại không thấy người đâu cả, gọi điện thoại thì lại tắt máy, lòng anh như lửa đốt, không biết cô đã đi đâu, cũng không biết tại sao cô không ở công ty chờ anh tới đón, tại sao lại ở cùng Chung Dương trong quảng trường, ánh mắt Tả Á nhìn theo bóng lưng Chung Dương khiến lòng anh khó chịu vô cùng: “Không nhận điện thoại, không trở về nhà, là vì anh ta sao?”

Tả Á đưa tay che môi Kiều Trạch, vội vàng nói: “Em không cho phép anh tức giận, không cho phép, không cho phép!”

Kiều Trạch cầm lấy tay Tả Á, ôm cô vào trong ngực, nhìn vẻ mặt gấp gáp của cô, lửa giận trong lòng lập tức bị dập tắt, lạnh mặt nói: “Điện thoại di động của em đâu? Tại sao lúc anh đến công ty đón em lại không thấy em, em không biết anh sẽ rất lo lắng sao?”

Thật ra Tả Á cũng không muốn nói cho anh biết chuyện mình bị bắt cóc, cô không muốn anh phải lo lắng nhiều, nhưng nếu không nói thì nhất định người đàn ông này sẽ hiểu lầm cô, sức ghen của người đàn ông này rất lớn nha, Tả Á đành phải kể lại đầu đuôi sự việc cho Kiều Trạch nghe.

“Có bị thương chỗ nào không?” Anh cau mày xem xét khắp người Tả Á một lượt xem cô có bị thương chỗ nào không, lầu ba, cô trèo từ lầu ba xuống đấy, đôi mắt Kiều Trạch như muốn phun ra lửa, người nào lại dám làm vậy với Tả Á, may mà Tả Á không xảy ra chuyện gì, nếu như cô bị làm sao, anh thật không dám nghĩ tới…….Quả đấm nắm chặt đến nổi cả gân xanh.

“Em không có bị thương, may mắn chạy thoát được, chỉ là, chạy nhiều quá cho nên chân có chút đau. Kiều Trạch…….anh cõng em được không? Cõng em đến chỗ để xe thôi, em đi không nổi nữa…….” Nguy hiểm cũng qua rồi không nên nhắc lại nữa, nhưng chân cô thật sự rất đau, chạy bộ lâu như vậy cơ mà, Kiều Trạch nghe vậy liền vác Tả Á lên vai.

“A…….Kiều Trạch…….Cõng em là được rồi, không cần phải vác em đâu……” Quảng trường nhiều người như vậy….tư thế này thật sự rất mất mặt, Tả Á xấu hổ giãy giụa không ngừng, Kiều Trạch lại lạnh lùng nói: “Đừng lộn xộn!”

Tả Á bị Kiều Trạch vác đến chỗ để xe, bất mãn nhìn Kiều Trạch, anh nhường nhịn cô một lần không được sao? Về đến nhà, Tả Á liền đi tắm rửa sạch sẽ, toàn thân cô đầy mồ hôi, nhớp nháp dinh dính khó chịu vô cùng.

Tắm xong liền cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái hơn nhiều, nhưng đôi chân vẫn còn có chút đau, hơn nữa cánh tay cũng bắt đầu đau đớn, từ lầu ba trèo xuống không là chuyện đùa, tất cả hơi sức cô đều đem ra dùng hết. Hiện tại cô chỉ muốn nghỉ ngơi, nhưng vẫn bị Kiều Trạch ép phải ăn cơm tối.

Sau bữa cơm, cả người Tả Á mềm nhũn như con chi chi nằm trên giường, không muốn nhúc nhích, mới vừa mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, lại cảm thấy một đôi tay cực nóng nắm chặt lấy eo cô, giúp cô xoa bóp chân tay, giảm bớt sự đau nhức của cô, nhưng cũng dấy lên một loại đau khác.

Bàn tay cực nóng dời lên phía trên, váy ngủ bị đẩy cao đến trước ngực, lồng ngực rắn chắc cũng lại dần đí tới, dán sát vào lưng cô, chân bị nâng cao, Kiều Trạch cứ như vậy mà xông vào, không có bất kỳ màn dạo đầu, khiến cô có chút đau, lại có chút kích thích, Tả Á rên lên một tiếng, cũng tỉnh táo lại.

Kiều Trạch lại mãnh liệt tiến công cô, khiến cho thân thể cô dần dần thức tỉnh, bùng cháy lên. Cánh tay của anh ôm chân cô thật chặt, hô hấp nặng nề, khàn khàn giọng bên tai cô: “Anh là ai?”

“Kiều Trạch…….” Tiếng nói rời rạc của Tả Á nỉ non bên tai anh, đổi lấy là Kiều Trạch lại tiến vào sâu hơn. Anh muốn trong lòng cô, trong đầu cô đều chỉ có anh…….

Chuyện này Kiều Trạch nói là anh sẽ xử lý, Tả Á cũng không hỏi đến nữa, nếu như muốn báo cảnh sát, đoán chừng cũng chỉ bị bắt nộp tiền phạt hay tạm giam mấy ngày, rồi những người đó lại được thả ra thôi, có điều, Tả Á không muốn Kiều Trạch làm chuyện phi pháp, Kiều Trạch nói anh sẽ có chừng mực.

Mặc dù xảy ra chuyện như vậy, nhưng cuộc sống vẫn diễn ra như trước, mỗi ngày Tả Á vẫn đi làm, Kiều Trạch phụ trách đưa đón cô. Thoạt đầu Kiều Trạch muốn cho vệ sĩ đi theo bảo vệ Tả Á, nhưng bị Tả Á từ chối, nói như vậy cô cảm thấy không được tự nhiên, hơn nữa, cũng không phải ngày nào cũng có người kiếm chuyện với cô. Hai, ba ngày sau khi chuyện xảy ra, Kiều Trạch nói cho cô biết anh giải quyết chuyện này như thế nào, cũng biết được nguyên nhân là vì hai tên côn đồ kia vì muốn lấy lòng Huyền lão đại nên mới dâng hoa hiến Phật, biến cô thành lễ vật. Nịnh bợ không được, lại gặp hạn, cả hai tên đó đều phải chịu trừng phạt.

Tả Á cũng mới biết được, người được gọi là Huyền lão đại kia chính là người đàn ông cô đã cản đường trong đêm mưa hô trước, cũng chính là người chở cô đến nhà anh ta, bắt cô phải

giặt đệm xe, ba của Thần Thần. Chuyện này xảy ra, anh ta cũng không hề hay biết, có điều, bắt cô thì có thể lấy được lòng Huyền Chí Thương sao? Bọn họ suy nghĩ cái kiểu gì vậy, bị thần kinh rồi à?

Tóm lại, Tả Á cảm thấy, cái người tên Huyền Chí Thương đó nhất định không phải là người tốt lành gì, chỉ đáng thương cho Thần Thần, một đứa bé thông minh và biết điều như vậy sao lại có một người cha như anh ta, có điều, con không chê mẹ xấu, chó không chê nhà nghèo, cho dù Huyền Chí Thương là ai nhưng ở trong mắt Thần Thần cũng là người ba vĩ đại nhất.

Kiều Trạch nói xong, Tả Á không còn băn khoăn gì nữa, trong lòng liền thoải mái, cô rất muốn quên đi những chuyện đó, quên luôn cả những xui xẻo mà cô gặp phải.

Thần Thần, đứa nhỏ đó thật đáng yêu, không biết Tiểu Bảo của cô hình dáng hiện tại ra sao, có phải đã lớn lên rất nhiều, có khỏe mạnh không? Đến bây giờ cô vẫn không có chút tin tức gì của nó cả…….Cô không dám đụng vào nỗi đau sâu kín nhất ấy.

Kiều Trạch thấy cô buồn bực, vốn định đưa cô đi chơi mấy ngày để xả stress, nhưng cô lại muốn đi thăm Tiểu Duyên, cho nên hai người bàn bạc sẽ cùng nhau đi. Tả Á mong đợi mấy ngày rồi, chỉ chờ Kiều Trạch giải quyết xong công việc rồi anh sẽ đưa cô đi. Nhưng, chờ mãi, chờ mãi cũng không thấy Kiều Trạch dứt việc ra được, hơn nữa chuyến đi này phải kéo dài đến năm, sáu ngày, cho nên kế hoạch này cuối cùng rơi vào thất bại, trong lòng Tả Á khó tránh khỏi cảm giác mất mát, chỉ là, chuyện của công ty không thể trì hoãn được, cô nên ủng hộ công việc của Kiều Trạch.

Sau khi quan hệ của hai người tiến lên một bước, đây là lần đầu tiên hai người tách nhau ra, hơn nữa Kiều Trạch lại đi xa nhà, ra nước ngoài, Tả Á vốn muốn hỏi cô có thể đi cùng không, nhưng Kiều Trạch lại không hề đề cập đến, cô cũng ngượng ngùng không dám nói ra, ngộ nhỡ làm trễ nải công việc của anh thì không hay cho lắm.

Đưa Kiều Trạch ra sân bay, Tả Á vẫn níu tay Kiều Trạch lại, dặn dò cái này cái kia, dông dài một một hồi, thấy đã đến giờ phải lên máy bay, Tả Á vội vàng nói thêm: “Phải nhớ đó…….Gọi điện thoại cho em…….Còn có…….Ưmh.”

Miệng cô chợt bị lấp kín, Kiều Trạch hôn cô, nhưng sau đó liền nhanh chóng rời khỏi môi cô: “Phải ăn cơm đầy đủ, biết không?”

“Vâng, anh cũng thế nhé.”

“Trở về đi.”

“Vâng.”

Cứ như vậy Tả Á giương mắt nhìn Kiều Trạch rời đi, trong lòng có chút trống trải, rất trống trải, như có cái gì bị Kiều Trạch mang đi…….

Cuộc sống của Tả Á vẫn từng ngày trôi qua, Kiều Trạch phải đi công tác ba ngày, nhưng mỗi ngày đều gọi điện thoại về cho cô. Sau khi tan làm, Tả Á từ công ty đi ra ngoài, lúc Kiều Trạch không ở nhà, liền nói với Từ Bân lái xe tới đưa đón cô. Thái độ của Từ Bân đối với cô cũng tốt lên nhiều, giống như cô đối với Kiều Trạch tốt, thì thái độ Từ Bân đối với cô cũng tốt lên một chút, cô đối với Kiều Trạch không tốt, Từ Bân liền căm thù cô.

Ngày mai là thứ Bảy có thể nghỉ ngơi rồi. Rời khỏi công ty, Tả Á nhìn quanh cửa công ty, không thấy có xe, hôm nay Từ Bân sao lại chưa tới? Tả Á suy nghĩ, nói không chừng anh ta có việc bận, đợi thêm chút nữa vậy.

Tả Á đang đứng trước cửa công ty nhìn thời gian trôi, lại chợt thấy có một người đàn ông đi tới. Gương mặt đó khiến Tả Á không khỏi run lên, người kia có phải là ba Thần Thần, chính là cái người đàn ông hẹp hòi bắt cô giặt có đệm xe đó? Hai mắt Huyền lão đại nhìn thấy chính là Tả Á lùi dần, lùi dần về phía sau.

"Này, cô kia, trốn cái gì mà trốn."

Huyền Chí Thương nói một câu khiến Tả Á dừng bước, căm hận nhìn anh: "Anh muốn gì?"

Huyền Chí Thương đi tới trước mặt Tả Á, ánh mắt nhìn thẳng vào cô, áy náy nói: "Chuyện lần trước, xin lỗi cô, đã dọa cô sợ rồi."

Điều đó còn cần phải nói sao? Tả Á liếc anh một cái, không nói gì nữa.

"Mọi chuyện đều là hiểu lầm thôi, chuyện đó tôi cũng không hề hay biết mà." Huyền Chí Thương nhìn phản ứng của Tả Á, lại nói, "Cùng nhau ăn một bữa cơm được không? Coi như là tôi đền bù cho cô."

Tả Á vội lắc đầu: "Anh cũng đã nói chỉ là chuyện hiểu lầm, vậy thì cũng không cần xin lỗi, anh Huyền, gặp lại sau.……À không, tôi nói lại, không gặp, hi vọng về sau không xảy ra những chuyện hiểu lầm như thế nữa."

"Cô ơi!"

Một giọng nói mềm mại non nớt chợt vang lên phía sau Tả Á, Tả Á quay đầu nhìn lại, là Thần Thần, đôi mắt sáng ngời của nó đang nhìn cô, nở nụ cười, thằng bé ăn mặc như một tên quan nhỏ, vô cùng dễ thương.

Thần Thần rất nghiêm túc nói: "Cô à, ba con đã biết sai rồi, cô tha thứ cho ba có được không? Với lại, đó cũng không phải là chủ ý của ba mà, ba con không làm chuyện xấu như vậy đâu." Hai ba con họ đúng là chung một phe, có điều Kiều Trạch cũng đã nói, chuyện kia không phải là chủ ý của Huyền Chí Thương, có điều cũng vì anh ta nên mới xảy ra chuyện đó, đối với Huyền Chí Thương, Tả Á có cảm giác gì đó không nói lên lời, khiến cô có chút cảnh giác, Tả Á cúi đầu, "Ba Thần Thần là người tốt, cô biết, nhưng mà, cô phải về nhà rồi, gặp lại Thần Thần sau nha."

“Cô!” Bàn tay nhỏ bé mềm mại của Thần Thần kéo tay Tả Á lại, sau đó lôi từ trong balô ra một tấm vé mời: “Cô à, ngày mai có buổi triển lãm các tác phẩm thiết kế trang sức, cô đến tham gia có được không? Có tác phẩm của Thần Thần đó nha.”

“Hi vọng cô Kiều có thể tới tham gia, lời xin lỗi của tôi rất chân thành.” Huyền Chí Thương kéo tay Thần Thần lại, Thần Thần cũng lấy từ trong balô một vật khác đưa cho Tả Á, đó là chiếc túi cô mà bị lấy mất.

“Cô, cô nhất định phải tới đó, tác phẩm của Thần Thần đứng thứ nhất, cho nên Thần Thần rất hi vọng cô có thể tới tham gia.”

Tả Á nhìn ánh mắt mong đợi của Thần Thần, có chút: “Để cô xem có được hay không đã.”

“Được, Thần Thần sẽ chờ cô.”

Nhóc con kia nói xong liền đưa tay chào Tả Á, rồi lôi Huyền Chí Thương xoay người rời đi, Huyền Chí Thương quay đầu nói hẹn gặp lại với Tả Á, rồi cũng nghiêng đầu rời đi, Tả Á nhìn tấm giấy mời, hội đồng giám định danh giá.

Tả Á không khỏi sợ hãi ngẩn ra, những vị giám khảo này cô có nghe nói qua, những người được mời đến đều là những người có thân phận và địa vị cao, hơn nữa số lượng có hạn, mà điểm mấu chốt là Thần Thần mới chỉ là đứa bé bốn, năm tuổi, mà tác phẩm của nó đã được đem ra trưng bày, thật là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Lúc Từ Bân chạy vội tới rối rít xin lỗi, bởi vì có chuyện đột xuất, cho nên mới khiến Tả Á đợi lâu như vậy, Tả Á cười cười nói không sao, để Từ Bân liền đưa cô trở về nhà. Về đến nhà, cô liền đặt tấm thiệp mới lên bàn, có đi hay không cô chưa nghĩ đến, trực giác mách bảo rằng cô không nên dính dáng gì đến Huyền Chí Thương. Sau khi ăn cơm tối xong, Tả Á liền nhận được điện thoại của Kiều Trạch, mỉm cười bắt máy.

“Đã ngủ chưa?” Kiều Trạch hỏi trước, giọng nói trong trẻo lạnh lùng rơi vào tai cô nhưng lại khiến cô có cảm giác khác lạ, nhưng cô cũng không thèm nghĩ nhiều nữa, cô khẽ lắc đầu, không để ý đến Kiều Trạch không thể nhìn thấy: “Kiều Trạch.”

“Hả?”

“Kiều Trạch.”

“Sao thế?”

“Không có việc gì, chỉ là em muốn gọi tên anh thôi.”

Anh biết, Tả Á nhớ anh rồi, khóe môi không khỏi cong lên: “Ngủ sớm đi.”

“A, bao giờ anh về?”

“Ba, bốn ngày nữa.”

“Em biết rồi…….”

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Tả Á nói, mặc cho bên anh giờ này là ban ngày.

Hai người đồng thời cúp điện thoại, ngắn gọn không có những lời nói dài dòng, nhưng nói xong lại mang theo cảm giác ấm áp, hôm nay Tả Á sẽ có giấc mơ đẹp.

Hôm nay là ngày nghỉ, Kiều Trạch không có nhà, Tả Á buồn chán cũng đi ra ngoài dạo phố, trời sắp trở lạnh rồi, cô muốn mua quần áo cho Kiều Trạch, cũng mua cho ông nội, ba, mẹ nữa, đi dạo hồi lâu trong khu thương mại, Tả Á cảm thấy hơi mệt, đầu óc choáng váng như muốn ngất đi, không chút sức lực nào đi ra phía ngoài.

“Tiểu Á!”

Lúc đang bước xuống thang máy, chợt một tiếng gọi vang lên bên tai Tả Á, cô quay đầu nhìn lại, liền thấy Chung Dương, anh đang đứng ở cạnh thanh máy, nét mặt có chút bất ngờ vì tình cờ gặp được cô ở đây.

Tả Á cười gọi: “Chung Dương.”

Năm tháng càng làm cho anh tăng nét quyến rũ, đẹp trai, trầm ổn, lại vẫn mang chút bất cần đời, Chung Dương nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô: “Sao chỉ có một mình em thế?”

Tả Á hung dữ nói: “Không được à?”

“Được, dĩ nhiên được, nếu vậy thì anh đi dạo với em được không?”

Tả Á lắc đầu, lại cảm thấy đầu ngày càng nặng nề, muốn nói cái gì, nhưng trước mặt lại đột nhiên tối đen, thân thể mềm nhũn ngã xuống, vào thời khắc mất đi ý thức ấy, cô nhìn thấy được vẻ mặt lo lắng của Chung Dương, nghe được anh kinh hoảng không ngừng gọi cô, tiếp theo đó thân thể cô rơi vào một vòng tay ấm áp.

“Tiểu Á!” Chung Dương vội vàng kêu Tả Á, nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, vội đưa tay bấm lên huyệt nhân trung của cô, “Tiểu Á, em tỉnh lại đi, tỉnh lại đi.” Lúc Chung Dương đang định gọi xe cứu thương, Tả Á lại chợt dần tỉnh lại, nhìn Chung Dương, trán của anh chảy mồ hôi: “Em không sao…….Chỉ là đầu có chút choáng váng thôi.”

Vẻ mặt lo lắng của Chung Dương lúc này mới bình tỉnh trở lại, đỡ Tả Á dậy ôm chặt vào trong ngực: “Anh đưa em đến bệnh viện, em cứ như vậy không được đâu.”

“Em không sao, về nhà nghỉ ngơi một chút là được rồi…….”

Chung Dương nhìn sắc mặt Tả Á suy yếu đến ttái nhợt, không nhịn được quát lên: “Em ở đây cậy mạnh cái gì, nhất định phải giữ khoảng cách với anh như vậy sao? Chúng ta không phải là bạn sao? Ngay cả sự quan tâm của bạn bè em cũng không thể nhận à?”

Anh đã cố gắng làm bạn của cô, cũng không được sao? Cô nhất định phải vạch rõ giới hạn với anh như vậy à? Chung Dương không thèm quan tâm Tả Á phản ứng như thế nào, liền giật lấy những thứ trong tay cô, ôm lấy eo cô đi ra khỏi khu thương mại, nét mặt nghiêm lại, mang theo vẻ tức giận, hơn nữa cũng lo lắng vì Tả Á đột nhiên té xỉu.

Ra khỏi khu thương mại, Chung Dương đỡ Tả Á lên xe, Tả Á không cự tuyệt ý tốt của Chung Dương nữa, cứ thế nhìn Chung Dương khởi động xe rời đi, chạy đến bệnh viện. Đèn đỏ, xe dừng lại, Chung Dương quay đầu nhìn Tả Á, cô đang nhắm hai mắt lại, không có chút tinh thần nào cả, thân thể cô rất gầy, cô không biết tự chăm sóc mình sao?

Đầu Tả Á nghiêng về phía Chung Dương, nhắm hai mắt, có chút mệt mỏi, không có sức lực, muốn ngủ, nhưng trong đầu lại tràn ngập nét mặt bi thương của Chung Dương, cô đối với Chung Dương có phải đã quá vô tình rồi không?

Đèn xanh sáng lên, Chung Dương đi về phía trước. Tả Á không nhìn thấy, trong một chiếc xe đi hướng ngược lại, một tầm mắt sáng quắc đang nhìn cô, quét qua người cô, mặc dù chỉ là quét qua, nhưng người đàn ông bên trong đã thấy rõ cô và Chung Dương, người đàn ông bên trong xe cau mày, đôi mắt đen ngưng tụ bão táp, thò đầu ra nhìn về phía chiếc xe Tả Á đang ngồi, vẻ mặt lạnh lẽo đến đáng sợ, không thể nào quay đầu xe, người đàn ông tức giận đập tay vào tay lái.

Rốt cuộc cũng đến chỗ có thể quay đầu xe, người đàn ông có vẻ mặt lạnh lùng kia quay xe, chuyển làn đường sang phía Tả Á đi, nhưng, xe Chung Dương đã biến mất trong dòng xe cộ từ lúc nào, người đàn ông lạnh lùng lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của Tả Á.

Điện thoại di động của Tả Á kêu lên, vừa nhìn là Kiều Trạch, trong lòng liền vui mừng, cố lấy lại tinh thần: "Kiều Trạch……."

"Đi đâu vậy?" Kiều Trạch lạnh lùng hỏi, chỉ hy vọng Tả Á nói thật, quả thật anh rất để tâm đến vị trí của Chung Dương trong lòng Tả Á, nhưng anh không hẹp hòi đến mức không cho phép bọn họ gặp mặt nhau.

"Em……đang đi dạo trong khu thương mại." Tả Á không biết Kiều Trạch trở về, cô cho là anh còn hai, ba ngày nữa mới trở về, cho nên không muốn cho Kiều Trạch biết được thân thể cô không thoải mái, anh đang bận việc nước ngoài, cô sợ anh sẽ lo lắng, hơn nữa, cô cũng không có vấn đề gì lớn cả.

"Về nhà sớm." Kiều Trạch dặn dò xong liền cúp điện thoại, con ngươi tối lại đến đáng sợ. Rõ ràng Tả Á đang ở cùng Chung Dương, cô nói dối. Anh có thể cho Đường Lăng điều tra Tả Á đi đâu, nhưng, cần thiết sao, cần sao?

Kiều Trạch kín đáo che dấu sự buồn phiền trong lòng, chạy xe về nhà, tự nói với mình, anh phải có lòng tin đối với Tả Á, có lẽ, bọn họ chỉ là vô tình gặp nhau thôi.

Nhưng so với yêu, thích có ý nghĩa gì đâu…….

Chương 53: Quan tâm lẫn nhau

Kiều Trạch cố gắng giải quyết xong sớm mọi chuyện bên kia, anh không yên lòng để Tả Á ở nhà một mình, lo lắng cô không muốn ăn cơm lại bỏ bữa, còn…….rất muốn cô, chỉ muốn sớm trở về bên cô, được ôm người mà anh luôn nhớ mong vào trong ngực, ôm cô ngủ. Nhưng lại không ngờ, cô và Chung Dương lại đi cùng với nhau, hơn nữa cô lại còn nói dối anh.

Trời càng lúc càng muộn, khuôn mặt lạnh lùng của Kiều Trạch càng thêm lo âu, thất vọng, không an tâm, anh thấp thỏm hết mở điện thoại lên lại tắt đi, Tả Á có phải cô đang hối hận không, hối hận vì đã chọn anh, về phía Chung Dương, theo như anh biết, anh ta đã ly hôn rồi.

Không phải lòng anh không đủ rộng lượng, nhưng lý trí vốn luôn tỉnh táo của anh vì Tả Á không còn giữ được bình tĩnh nữa. Cuối cùng anh cất điện thoại vào túi quần, dập tắt điếu thuốc trong tay rồi rời đi, chỉ để lại mùi thuốc lá thoang thoảng.

Kiều Trạch chạy xe nhanh như bay, hướng về phía công ty, như vậy anh sẽ không cần vì không chờ được cô mà nóng lòng nữa, có lẽ…….cô sắp về rồi. Màn đêm yên tĩnh và nặng nề, trong lòng Kiều Trạch cũng nặng trĩu, lo lắng càng nhiều…….

Lúc Tả Á trở về nhà đã rất trễ, mà Kiều Trạch cũng đã rời đi rồi, cô hoàn toàn không biết Kiều Trạch đã về, đợi cô đến tức giận, cô chỉ ngửi thấy trong nhà thoang thoảng mùi thuốc lá, hít sâu vài hơi, cô đoán anh đã về, nhưng lại không thấy bóng dáng của anh đâu cả, cô không tự chủ được lại chờ anh…..mình thật là mê muội rồi, có lẽ bởi vì quá nhớ nhung mới có ảo giác như vậy.

Hôm sau, tại buổi triển lãm.

Buổi triển lãm được tổ chức tại một khách sạn cao cấp ở thành phố A, khách sạn được xây dựng tại một mảnh đất sầm uất, kiến trúc sang trọng, quầy rượu cũng náo nhiệt khác thường, nam ăn mặc lịch lãm, tác phong nhanh nhẹn, nữ cao quý thanh lệ, từng người phụ nữ ở đây giống như những viên kim cương toả sáng ở trong bóng đêm, phát ra ánh sáng lấp lánh dưới ánh đèn.

Mà ở quầy rượu lại có một tên nhóc ăn mặc như một quý ông nhỏ ngồi khiến cho không ít người phải ngoái đầu nhìn cậu chăm chú. Cậu nhóc mặc một bộ âu phục màu đen, bàn tay nhỏ bé vắt sau lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại rất nghiêm túc, sau lưng cậu là hai người đàn ông cũng mặc âu phục, mặc dù vô cùng có khí thế, nhưng đứng sau cậu nhóc này không khỏi bị che lấp đi.

Thần Thần ngước mắt lên nhìn từng chiếc xe sang trọng chạy qua, nhìn từng cô gái khoác tay người đàn ông đi với họ đi vào gian phòng triển lãm, nhưng sao mãi không thấy cô ấy tới, trước đây không lâu cậu đã gọi điện cho cô Tả Á rồi, nói rằng cậu sẽ ngồi ở quầy rượu đợi

cô. Người phụ nữ kia lẽ nào lại không đến, nhẫn tâm để mặc cậu ngồi đây đợi? Dù sao thì giao tình giữa bọn họ cũng không sâu đậm lắm, ánh mắt Thần Thần không khỏi lộ ra một chút vẻ lo lắng.

Cậu nhóc vẫn ngồi đó nhìn người đến người đi, ánh mắt không ngừng tìm kiếm, cuối cùng cậu chợt nhìn thấy một chiếc xe taxi dừng lại cách cửa khách sạn không xa lắm, một người phụ nữ mặc một bộ lễ phục mang sắc trắng làm chủ đạo còn kết hợp một chút xám bạc xuất hiện trước mặt cậu.

Trên mặt Thần Thần lộ ra nụ cười vui mừng, cậu cảm thấy bộ lễ phục này rất hợp với Tả Á, làn váy trên đầu gối, bả vai mượt mà, xương quai xanh mảnh khảnh hoàn toàn lộ ra, có chút hấp dẫn lại có chút tinh nghịch, mái tóc hơi xoăn thả tự do, quyến rũ giống như một yêu nữ vậy.

"Cô ơi!" Cuối cùng cô ấy cũng tới rồi, Thần Thần vui mừng, bước chân nhảy nhót chạy ra đứng trước mặt Tả Á, đưa bàn tay nhỏ bé ra kéo tay Tả Á: "Cô, Thần Thần biết mà, cô sẽ không để Thần Thần phải chờ lâu đâu."

"Thần Thần đợi lâu không?" Tả Á cúi người, nhéo mũi Thần Thần, cười nói: "Thần Thần dùng khổ nhục kế khiến cô không từ chối nổi, thật không ngờ, tuổi nhỏ thế này đã biết dùng thủ đoạn rồi, đồ nhóc tròn."

Thần Thần lại nở nụ cười dễ thương, khen Tả Á không tiếc lời: "Cô thật là xinh đẹp! Cô là người thứ hai Thần Thần thấy xinh đẹp đó."

Tả Á vờ tỏ ra đau lòng: "Không phải là xinh đẹp nhất sao? Người thứ nhất là người nào?"

Thần Thần lay lay tay Tả Á, nhìn lên bầu trời, rồi rất nghiêm túc nói: "Phụ nữ xinh đẹp nhất chính là mẹ của Thần Thần, mẹ Thần Thần cũng rất tốt, rất xinh đẹp."

"Này Thần Thần, mẹ con đâu? Thần Thần tới đón cô, mẹ con không lo lắng à?"

Thần Thần chỉ lên bầu trời rồi nói với Tả Á: "Mẹ biến thành sao trên trời rồi, là ba nói với con thế."

Tả Á không nhịn được mà nắm chặt tay Thần Thần, thì ra…….Thần Thần không có mẹ, trái tim cô không nhịn đuowjc mà co rút, đau nhói, cười cưng chiều : "Thế sao ? Vậy Thần Thần cũng là ngôi sao nhỏ rồi, đến đây nào, ngôi sao nhỏ, chúng ta đi vào thôi."

"Vâng!" Thần Thần vui vẻ gật đầu, kéo tay Tả Á đi vào bên trong, đưa thiếp mời ra, sau khi làm xong thủ tục kiểm tra, lúc này hai người mới cùng nhau đi lên lầu hai dự triển lãm. Bên trong lúc này rất náo nhiệt, các nhân vật nổi tiếng cũng đều đã đến, tiếng nhạc du dương nổi lên.

"Hoan nghênh cô Kiều, thật mừng vì cô đã đến." Huyền chí Thương mặc một bộ lễ phục màu đen, mái tóc được cắt tỉa tỉ mỉ chải hất về phía sau, khiến Tả Á không nhịn được nghĩ anh ta rất giống với Châu Nhuận Phát, rất có khí thế đại ca.

Dáng vẻ Thần Thần kiêu ngạo nhìn ba mình : “Ba à, cô còn đau lòng vì Thần Thần nữa nha.”

“Đồ nhóc con !” Huyền Chí Thương cưng chiều vuốt vuốt đầu Thần Thần, rồi sau đó nói với Tả Á: “Xin lỗi cô, tôi muốn nói chuyện với Thần Thần một lát.”

“Không sao.”

“Cô chờ Thần Thần một chút nhà, Thần Thần sẽ trở lại ngay.”

“Được, cô vẫn chờ được xem tác phẩm của Thần Thần đấy.”

Lúc này Thần Thần mới hài lòng kéo tay Huyền Chí Thương rời đi, Tả Á đứng giữa đám người, nhìn theo bóng người một lớn một nhỏ rời đi, trong lòng có chút cô đơn, con cô, tại sao con cô lại không được hạnh phúc như thế?

Tả Á khẽ lắc lắc đầu, đang định đi tìm chỗ ngồi, lại chợt nhìn thấy Chung Dương, anh đang bị một đám người đẹp vây quanh, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ, vừa đúng lúc xoay đầu lại anh cũng nhìn thấy cô.

Chung Dương từ từ thoát khỏi vòng vây của những người kia, đi về phía bên Tả Á, nhíu nhíu mày : “Bé à, hôm nay em thật xinh đẹp đấy, thân thể đã khá hơn chút nào chưa? Chuyện bác sĩ đề nghị, em…….có suy nghĩ không? Em nên đến kiểm tra xem.”

“Biết rồi, Đường Tăng sư phụ…….” Tả Á đáp, đang định nói gì đó, tầm mắt lại lướt qua bả vai Chung Dương thấy một đôi nam nữ đang đi vào trong hội trường, nụ cười Tả Á đông cứng trên mặt, khuôn mặt vốn trắng nõn lúc này lại trở thành trắng bệch không chút huyết sắc, cả người cứ như vậy mà sững sờ đứng tại đó, đầu trống rỗng, trái tim như bị dao cứa vào, hơi nước dần lên trước mắt, tầm mắt cũng trở nên mơ hồ.

Chung Dương cảm thấy vẻ mặt Tả Á đột nhiên thay đổi, theo tầm mắt của cô quay đầu nhìn lại liền nhìn thấy Kiều Trạch, bên cạnh anh ta là một người phụ nữ xinh đẹp, chín chắn tự tin, giống như một đóa hoa hồng kiều diễm, tay cô ta khoác lên tay Kiều Trạch, dáng vẻ rất thân mật cùng nhau đi về phía hội trường bên kia.

“Tiểu Á !” Chung Dương quay đầu lại nhìn Tả Á, bừng bừng tức giận, lo lắng cho Tả Á, lòng cũng nhói đau. Tả Á quan tâm đến Kiều Trạch, rất quan tâm, cô đã bắt đầu…….yêu người đàn ông kia rồi sao?

Tả Á nhìn theo bóng lưng Kiều Trạch đang đi tới hướng kia, tay chân của cô dần lạnh lẽo, tê dại, trái tim co rút từng cơn. Không phải Kiều Trạch đang ở nước ngoài sao ? Anh trở về lúc nào ? Tại sao không về nhà ? Tại sao lại cùng Tình Văn xuất hiện ở nơi này ?…….

Ngay trong lúc trái tim Tả Á đau đớn đến không thở được, chợt một giọng nói dễ nghe vang lên tuyên bố bắt đầu buổi trao giải, ánh đèn ở hội trường liền tối lại, chỉ còn mấy bóng đèn trên sân khấu là được bật sáng.

Hệ thống an toàn để bảo vệ trang sức được bật lên, từ phía dưới chậm rãi kéo lên trên, rồi hiện ra ở trước mắt mọi người, ánh sáng chói mắt, giá trị vô giá, ánh mắt của mọi người cũng bị thứ quý giá kia hấp dẫn, không một ai chú ý tới, trong bóng tối có một người phụ nữ sắc mặt tái nhợt đang đứng đó.

Triển lãm trang sức cái gì chứ, cho dù nó hấp dẫn người khác như thế nào cũng không thể nào gợi lên sự hứng thú của Tả Á được, cô giống như người mất hồn mà rời khỏi hội trường, cứ đi thẳng trên đường, không khóc, chỉ là mất hồn mà đi, cảm thấy lạnh lẽo, rất lạnh.

Chung Dương đi theo phía sau cô, không nói gì cả, cũng không quấy rầy cô, mặc cho cô dùng cách này để phát tiết ra. Cô cứ đi như vậy, không biết sẽ đi đâu, cuối cùng đôi giày cao gót cô mang cũng không chịu hợp tác nữa, gót giày nghiêng đi, Chung Dương vội đỡ lấy cô : "Đau đớn không nói ra được thì khóc lên sẽ dỡ hơn đấy, đừng hành hạ đôi chân và bản thân mình nữa."

Tả Á nhìn vẻ mặt lo lắng của Chung Dương, lắc đầu, khóc, cô không muốn khóc, không muốn khóc một chút nào : "Em không sao, Chung Dương, anh về đi, em cũng phải về nhà thôi."

"Anh ta…….Như vậy đã lâu chưa?" Vẻ mặt Chung Dương tràn đầy lo lắng, tại sao anh ta đã lấy được Tả Á, lại không biết quý trọng cô, để cho cô khổ sở như vậy, trái tim anh vô cùng đau đớn, vô cùng khó chịu.

Tả Á cười yếu ớt : "Chung Dương, em sẽ tự giải quyết được chuyện này, thật đấy !"

Chân mày Chung Dương nhíu chặt lại, trong mắt đều là vẻ phiền não : "Được rồi, cứ yên tâm, anh sẽ không nhiều chuyện đâu, để anh đưa em về nhà."

Chung Dương không trở về khách sạn lấy xe nữa, bởi vì hai người đã đi cách xa nơi đó rồi, anh đưa tay gọi taxi, rồi đưa Tả Á trở về nhà, nhìn bóng dáng gầy yếu của cô biến mất ngay trước mắt, anh có chút đau đớn và bất đắc dĩ. Anh cứ tưởng rằng mình buông tay, không dây dưa với Tả Á nữa thì cô sẽ được hạnh phúc, không bị tình cảm rối rắm giữa ba người làm cho phiền muộn nữa, nhưng tại sao Kiều Trạch không toàn tâm với Tả Á như vậy? Chung Dương giận dữ đá một cước trên thân cây, mãi lâu sau bóng dáng cô đơn của anh mới xoay người rời đi.

…….

Tả Á về đến nhà, ngâm mình trong bồn nước nóng, buông lỏng thần kinh đang căng thẳng, hi vọng trái tim của cô cũng được giải thoát, nhưng toàn thân kể cả trái tim cô như đang bị trói buộc bởi một chiếc vòng kim cô, khiến cô cảm thấy không sao thở nổi, nghẹt thở đến sắp chết đi.

Bàn tay cô nắm chặt một cái bình thủy tinh trong suốt hình trái tim, bên trong đó chứa đầy những ngôi sao nhỏ, cô nắm rất chặt như muốn bóp nát chiếc bình vậy, trái tim lại dâng lên

một loại cảm giác buồn bã chưa từng có.

Đến khi nước trong bồn nguội lạnh, Tả Á mới bước ra ngoài, cô chỉ quấn một cái khăn tắm, từ phòng tắm bước ra, nhưng cô không ngờ lại thấy Kiều Trạch, anh đang ngồi hút thuốc trong phòng khách, nét mặt lạnh lùng, trong làn khói khiến người ta có cảm giác mơ hồ không thật, đôi mắt đen không còn có hình cô nữa, mà là thâm trầm cùng u buồn. Anh nhìn thấy cô ra ngoài, khẽ cau mày, liền vươn tay dập điếu thuốc đi, rồi bước về phía cô.

"Anh về khi nào thế? Tại sao…….không gọi điện thoại cho em?" Tả Á thuận miệng hỏi, nhưng thân thể lại bị Kiều Trạch ôm chặt vào trong lồng ngực, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ cách một chút nữa thôi là đôi môi sẽ chạm vào mặt cô, gương mặt lạnh lùng lớn dần trước mắt cô, môi mỏng hôn lên môi cô, trầm giọng nói: "Anh về em không vui sao?"

"Sao lại như thế được?" Tả Á đưa tay ôm lấy anh, hôn đáp lại, cô thật sự rất nhớ anh, tuy rằng mới chỉ có mấy ngày thôi, nhưng chợt một mùi hương không thuộc về anh và cô chợt xông vào mũi cô, cô theo bản năng nghiêng đầu, đẩy anh ra: "Kiều Trạch, anh mau đi tắm đi, khắp người toàn là mùi thuốc lá, anh hút bao nhiêu rồi hả? Ăn cơm chưa?" Cô không muốn ngửi thấy mùi hương của Tình Văn trên người anh.

"Ăn rồi." Kiều Trạch lạnh lùng nói, đôi mắt cũng theo đo mà càng trầm xuống, liếc cô một cái như đang suy nghĩ chuyện gì đó, cuối cùng buông cô ra rồi đi về phía phòng tắm.

Tả Á đi vào phòng ngủ, nằm ở trên giường nhắm mắt lại, nhưng cô không ngủ, chỉ nhắm mắt lại mà thôi, đầu óc suy nghĩ lung tung, cô nghe thấy tiếng Kiều Trạch mở cửa đi vào nhưng cũng không mở mắt ra.

Bên kia giường khẽ lún sâu xuống, hơi thở của Kiều Trạch cũng tràn ngập xung quanh cô, tinh khiết, không có mùi vị của người phụ nữ khác, thân thể mát mẻ lành lạnh của anh dán vào người cô, vật cứng ở nơi nào đó chọc vào mông cô.

"Đã ngủ chưa?" Đầu của anh vùi vào vai cô, đôi môi mỏng dán lên cổ cô, trêu chọc thân thể và trái tim cô. Tả Á cảm thấy nhột, không nhịn được mà rụt cổ lại: "Đừng làm loạn nữa, mau ngủ đi, không còn sớm nữa đâu."

Tay Kiều Trạch nắm bả vai của cô nhẹ nhàng kéo một cái, cô đang nằm nghiêng nên thân thể không tự chủ được mà nằm ngang lại, thân thể Kiều Trạch cũng liền phủ kín lấy, đôi mắt tĩnh mịch sáng quắc nhìn cô, bàn tay ấm áp che trước ngực mềm mại của cô, nhẹ nhàng xoa nắn: "Không muốn sao?" Giọng nói lạnh lẽo mang theo chút không cam tâm, gương mặt góc cạnh lạnh lùng đẹp đến mê người, trong con ngươi dường như có một chút lửa giận, hình như anh đang rất bất mãn với sự lạnh nhạt của cô: "Đầu lưỡi bị mèo tha rồi à? Sao lại không nói chuyện?"

Tả Á cảm nhận được dục vọng của Kiều Trạch đang nhộn nhạo dâng lên, nhưng hôm nay, cô không cách nào tiếp nhận lửa nóng của anh được, thân thể muốn kháng cự, không chút hưng phấn nào. Lúc bàn tay Kiều Trạch đang định cởi bỏ quần lót của cô ra, cô liền ấn chặt bàn tay

to của anh: “Kiều Trạch, hôm nay không làm có được không? Em…….có chút không thoải mái.”

Kiều Trạch nhìn Tả Á, trong đôi mắt có chút u ám, anh dừng động tác, hai mắt tối sầm, hơi nheo lại, lạnh giọng hỏi: “Có cần đi khám bác sĩ không?”

“Không cần, nghỉ ngơi một đêm là được rồi, mau ngủ đi, được không?” Tả Á nhíu mày, học theo giọng điệu của Kiều Trạch nói.

Kiều Trạch lật người từ trên người Tả Á nằm, đưa tay ôm cô vào trong ngực, hôn cô một cái, trầm giọng nói: “Ngủ đi.”

Hai người đều mang tâm sự riêng mà ngủ, hiểu lầm, lạnh lùng, dường như đã làm xuất hiện vết nứt trong mối quan hệ của hai người.

Hai người không ai chất vân ai, dường như không có chuyện gì xảy ra cả, bởi vì, có một số việc sẽ giống như một quả bom, chạm đến sẽ lập tức nổ tung, thế nhưng càng cất giấu đi, càng chôn sâu xuống, đến ngày nó nổ tung, có phải lực sát thương sẽ rất khủng khiếp không?

Hôm sau Tả Á gọi điện thoại cho Thần Thần, xin lỗi cậu bé về việc mình rời đi mà không nói tiếng nào, Thần Thần cũng rất hiểu chuyện nói không sao cả, cô đến tham dự là nó đã rất vui rồi.

Cuộc sống vẫn diễn ra như cũ, nhưng dường như thiếu đi cái gì đó, lại như thêm vào thứ gì đó, không nói rõ được. Kiều Trạch vẫn cưng chiều cô như trước, có điều anh lại hay ra ngoài xã giao nhiều hơn, có khi đã về đến nhà chợt có người gọi anh lại liền rời đi.

Lúc Tả Á về nhà thăm mẹ và dượng Kiều cũng được nghe nhắc tới, Kiều Trạch đang cố gắng phát triển công ty, cho nên sắp tới sẽ rất bận rộn, rất vất vả. Mẹ cô không ngừng dặn dò, nói cô phải cố gắng chăm sóc Kiều Trạch nhiều một chút, đừng để cho anh vì quá lao lực mà kiệt sức.

Đúng, anh rất bận, thật sự rất bận, vì chuyện của công ty, Kiều Trạch quả thật rất bận, nhìn anh bận rộn cả ngày, Tả Á không phải không đau lòng, mỗi ngày cho dù anh có về ăn cơm tối hay không, cô đều tự biết mà ăn cơm muộn hơn một chút, chờ anh về ăn cùng, đợi không được mới đành phải ăn một mình.

Những lúc anh về muộn cô đều đi ngủ trước, không dám nằm trên ghế sofa đợi anh nữa, sợ anh lại nói cô không biết tự chăm sóc mình, sợ anh thêm lo lắng. Những lúc cô mơ mơ màng màng ngủ đều cảm giác anh đã trở về. Khi đó anh đều đã tắm rửa, cơ thể nhẹ nhàng khoan khoái nằm bên cạnh cô, ôm cô vào lòng. Mấy ngày nay hình như hai người bọn cô không có thời gian nói chuyện, tán gẫu với nhau, hiện tại hai người dường như chỉ “tương tác” với nhau khi ở trên giường, anh ôm cô ngủ và cùng nhau ăn sáng trong yên lặng, rồi sau đó lại vội vàng đi làm.

Tối hôm nay Kiều Trạch trở về sớm hơn mọi ngày, sau khi hai người cùng nhau ăn cơm

tối, Kiều Trạch nằm trên ghế sofa, gối đầu lên chân Tả Á, để Tả Á nhẹ nhàng xoa bóp đầu cho anh, chẳng mấy khi hai người mới có được khoảnh khắc ấm áp như thế này. Kiều Trạch rất thích cảm giác bàn tay nhỏ bé mềm mại của Tả Á xoa bóp cho anh.

Kiều Trạch không muốn khiến cho Tả Á phải cảm thấy hối hận, hối hận vì đã lựa chọn anh, nhưng hình như đã lâu rồi cô không cười, thậm chí lại còn có chút phản kháng mỗi khi hai người ân ái, cô không còn thoải mái như trước nữa. Anh nghĩ mình có thể đối xử tốt với cô, muốn có thời gian để chăm sóc cô, nhưng gần đây anh thật sự rất bận.

Thích có đủ hay không, có đủ hay không, đối với anh mà nói, có lẽ là đủ, nhưng đối với Tả Á, chỉ là hơi có cảm giác với người đàn ông sống cùng với mình, liệu có đủ hay không?

Kiều Trạch cầm bàn tay có chút lạnh lẽo của Tả Á, gần đây khí sắc của cô không được tốt, gầy đi rất nhiều, bồi bổ thế nào cũng không tăng cân được: "Ngày mai anh phải đi công tác, em cùng đi với anh." Không thương lượng, không phải là hỏi ý kiến, mà là trực tiếp quyết định, anh muốn cô cùng đi với anh.

Tả Á suy nghĩ một chút, mình đã hẹn với bác sĩ rồi, ngày mai cô phải làm kiểm tra tổng quát, nhưng cô chưa nói những chuyện này với Kiều Trạch, muốn đợi đến khi có kết quả, mới nói cho anh hay: "Anh còn phải đi làm việc, em đi lại khiến anh phân tâm vì phải chăm sóc cho em, hơn nữa em còn có việc, em ở nhà chờ anh, có được không?"

Lông mày Kiều Trạch khẽ nhíu lại, xem ra lá gan của cô ngày càng lớn rồi, hơn nữa lại càng ngày không biết nghe lời, anh đã nói như thế mà dám từ chối. Anh nhìn gương mặt gầy gò của cô, chân mày càng nhíu chặt hơn, "Có chỗ nào không thoải mái không, chút nữa anh dẫn em đến bệnh viện."

Ngón tay Tả Á chọc chọc vào lồng ngực rắn chắc của Kiều Trạch, dặn dò: "Em không sao, ngược lại là anh đó, không được làm việc quá sức, tổn hại đến thân thể, tiền lúc nào kiếm cũng được, không được quá liều mạng."

Kiều Trạch cau mày, đưa tay giữ lấy gáy Tả Á kéo lại, Tả Á liền ngã vào ngực anh, Kiều Trạch liền ôm lấy eo cô, nâng cô lên, vác trên vai.

"Này, này, Kiều Trạch…….Anh đừng coi em là bao cát chứ." Quả đấm nhỏ của Tả Á nện vào ngực Kiều Trạch nhưng lại giống như gãi ngứa. Sau khi Kiều Trạch ném cô trên giường, liền đưa tay cởi bỏ áo ngủ ra, làm lộ ra lồng ngực rắn chắc, rồi sau đó liền nhảy về phía Tả Á.

"Kiều Trạch…….Em còn chưa rửa bát, để em ……."

"Anh nhịn em lâu lắm rồi." Kiều Trạch nói, khuôn mặt lạnh lùng đầy vẻ đe dọa, nếu cô còn dám cự tuyệt, anh cũng sẽ không khách khí nữa, đã mấy ngày nay anh không được giải toả rồi…….

Tả Á nhìn bộ dạng hung hăng của Kiều Trạch, như muốn nói hôm nay không muốn cũng

phải cho, hơn nữa còn phải cho nhiều, Tả Á chớp chớp mắt nhìn Kiều Trạch, đáng thương kêu lên: "A…….Cứu mạng, có dê xồm……."

Lời Tả Á bất thình lình bay ra khiến gương mặt lạnh nhạt của Kiều Trạch co giật mấy cái. Còn biết đùa cơ đấy. Ngay sau đó khóe môi anh liền cong lên rồi mạnh mẽ hôn môi của cô, lần này lại phải xa nhau nhiều ngày.

Anh phải thực hiện quyền lợi của mình đã…….Anh bất chấp tất cả mãnh liệt muốn người phụ nữ phía dưới, nhìn đôi mắt quyến rũ mê ly của cô khi nằm phía dưới anh, nhìn cô khi ở phía dưới anh mà đạt tới cao triều.

Khi Kiều Trạch kích tình bên trong cơ thể Tả Á, Tả Á nghe được tiếng Kiều Trạch nỉ non cái gì đó. Âm thanh nhỏ đến mức không thể nghe được, nhưng cô lại nghe thấy rất rõ, Kiều Trạch nói "Đừng rời bỏ anh". Thân thể của anh đè trên người cô, cô không nhịn được ôm lấy anh thật chặt, em sẽ không rời bỏ anh, cả đời này…….

Kiều Trạch đi công tác, Tả Á lại đến bệnh viện làm kiểm tra. Lần đầu tiên cô tới kiểm tra là khi cô ngất xỉu ở khu thương mại, Chung Dương đã bắt ép mà đưa cô tới. Sau khi tới bệnh viện, miêu tả triệu chứng, kiểm tra một chút, lúc ấy bác sĩ nói tình trạng của cô không được tốt lắm, muốn cô mau chóng sắp xếp thời gian để kiểm tra lại lần nữa.

Cô không cảm thấy mình sẽ bị bệnh gì nặng cả, bởi vì trừ khi cô bị choáng váng đầu óc, mất hết sức lực, tinh thần ra thì không có biểu hiện gì xấu cả, có lẽ cô chỉ bị thiếu máu nhẹ thôi. Nhưng Chung Dương lại bị lời của bác sĩ hù dọa, vẫn luôn thúc giục cô đến kiểm tra lần nữa.

Tả Á biết, Chung Dương là vì lo lắng cho cô nên mới thường xuyên gọi điện cho cô, để cô sắp xếp thời gian đi làm kiểm tra, nhưng cô lại kéo dài thêm mấy ngày nữa. Sau khi làm kiểm tra chẩn đoán chính xác, ba ngày sau mới có kết quả.

Lúc cô đến bệnh viện để lấy kết quả kiểm tra, cô chỉ đi có một mình, Kiều Trạch vẫn đang công tác ở nước ngoài chưa về. Tả Á rất ghét mùi bệnh viện, nhưng cô không thể không đến, lúc đi tới phòng bệnh, Tả Á lại thấy Chung Dương ở đó, sắc mặt của anh…….nói thế nào nhỉ, giống như người chết rồi ấy, cái ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện trong đầu Tả Á, cô vội vàng lắc đầu, mình đang nghĩ cái gì vậy, sao lại nghĩ đến chuyện xui xẻo như vậy.

Chung Dương vừa thấy Tả Á liền giấu đi vẻ mặt nặng nề vừa rồi, miễn cưỡng cười, muốn nói cái gì, nhưng lại phát hiện cổ họng bị nghẹn lại, không nói được lên lời.

"Kết quả ra sao?" Tả Á hỏi.

Bác sĩ nhìn Chung Dương, rồi sau đó mới nói với Tả Á: "Người nhà của cô không tới đây sao? Tôi cần nói chuyện với người thân cô."

Trong lòng Tả Á lại xuất hiện dự cảm không lành, cô bị bệnh nặng gì sao? Cô kiên quyết lắc đầu, có chút kích động nói: "Tôi là người bệnh, thân thể là của tôi, nói với tôi là được rồi,

không cần gọi người thân đến.”

Trong mắt Chung Dương mắt lóe lên tia lo lắng, “Tiểu Á, kết quả kiểm tra vẫn chưa có, nếu không……Anh dẫn em ra ngoài đi dạo một chút được không?”

Tả Á lắc đầu, cô không tin lời Chung Dương nói, kết quả là đã có rồi, Chung Dương và bác sĩ nhất định là đang giấu cô chuyện gì đó, cô cố gắng không kích động nữa, mà thật bình tĩnh nói: “Tôi muốn biết kết quả thật, được không? Tôi có quyền được biết kết quả, dù tốt hay xấu, tôi cũng đều phải biết.”

Chương 54: Người phụ nữ ở trong nhà

Lúc đang công tác ở nước ngoài, điện thoại di động của Kiều Trạch chợt nhận được một tin nhắn, người gửi là Tình Văn, nội dung tin nhắn là một tấm hình, mà người trong hình chính là vợ anh, Tả Á, đang đeo một cặp kính đen, mắt kính to đùng gần như có thể che kín hết dấu tay trên một bên mặt của cô, cô đang được Chung Dương ôm lên xe.

Kiều Trạch nhìn bức hình, gương mặt của anh cũng dần dần âm trầm đến đáng sợ, trái tim như bị một con dao sắc chém vào, bàn tay cầm điện thoại di động run lên, lửa giận trong lòng bừng bừng bốc lên, "Bốp" một tiếng, chiếc điện thoại bị ném lên bàn, ánh mắt lạnh lùng lúc này tràn đầy giận dữ, đây chính là lý do cô không muốn đi công tác cùng với anh sao?

Ngay lúc Kiều Trạch giận dữ không có chỗ phát tiết, đột nhiên chuông điện thoại di động vang lên, cắt đứt nỗi thống khổ và tức giận của anh, anh lạnh lùng cầm điện thoại di động lên, bắt máy, giọng nói lạnh lẽo mang theo sự tức giận nói với đầu dây bên kia: "Tình Văn, đừng sử dụng những thủ đoạn mờ ám này nữa, hiểu không?"

Tình Văn có chút ấm ức nói: "Anh à, anh không vui cũng không được lôi em ra trút giận chứ, em chỉ muốn cho anh biết, cô ta không yêu anh, người cô ta yêu là người đàn ông khác, em chỉ hi vọng tình cảm chân thành của anh không bị cô ta lừa gạt mà thôi."

"Người tôi yêu cũng không phải cô, cô không biết sao? Sau này đừng có nhúng tay chuyện của tôi nữa!" Kiều Trạch lạnh lùng nói, xong liền dập máy, phiền não mà thẳng bước đi mấy bước, sau đó đấm đá ầm ầm vào tường khách sạn, phát tiết sự tức giận và nỗi đau trong lòng.

…….

Đêm hôm ấy Kiều Trạch trở về thành phố A, khi về đến nhà cũng đã tám giờ tối, trong phòng khách tối om, cô không có ở nhà hay cô đã ngủ sớm rồi ? Khi đẩy cửa phòng ngủ ra, anh nhìn thấy Tả Á đang gập đầu gối ngồi trên giường mà khóc, trong tay đang cầm một quyển tiểu thuyết. Nhìn Tả Á như vậy, trong đáy lòng anh dâng lên cảm giác, dường như cô đang rất cô đơn, giống như một con nai con bị lạc đường vậy.

Vừa thấy anh đẩy cửa bước vào, trong đôi mắt đầy nước của cô hiện lên một tia kinh ngạc, cuối cùng có chút thẹn thùng đưa tay lau sạch nước mắt, từ trên giường đứng dậy, chạy về phía anh, như một con nai nhỏ bé chạy vào lồng ngực của anh, anh vươn tay tiếp lấy cô, ôm hông cô thật chặt, chân của cô cũng quấn ở trên hông anh, "Kiều Trạch, sao anh đã về rồi?"

Anh nên coi lời nói của cô là sự vui mừng hay là không hoan nghênh anh đây?

Nhưng khi nhìn lại, dường như cô rất vui vẻ khi thấy anh trở về, tham lam hít lấy mùi vị

của anh, vòng cánh tay qua cổ anh, đôi môi đỏ mọng nghịch ngợm hôn cằm của anh, hôn môi của anh : "Không phải anh nói mấy ngày nữa mới trở về sao? Đã ăn tối chưa? Em đi làm bữa tối cho anh, anh đi tắm trước đi."

Hình như trước đây chưa bao giờ cô nhiệt tình như vậy, Kiều Trạch đặt cô xuống, để cho cô đứng trước mặt anh, đôi mắt của anh nhìn cô, muốn nhìn thấu lòng của cô, nhưng cái gì cũng không thể thấy được, lạnh lùng hỏi: "Sao lại khóc?"

"A…….Không có gì, bởi vì…….cuốn tiểu thuyết này viết rất cảm động." Tả Á tham lam lưu luyến mà ôm hông Kiều Trạch không muốn buông tay, nếu như có thể ôm anh cả đời như thế này …….cả đời, thật là tốt biết bao, cô không biết mình còn có thể ôm anh bao lâu nữa…….Trong lòng không khỏi cảm thấy buồn bã : "Em chuẩn bị nước cho anh tắm."

Tả Á nói xong thì buông Kiều Trạch ra, đi ra khỏi phòng ngủ, chuẩn bị nước tắm cho anh. Kiều Trạch buồn bực tháo cà vạt ra, cởi phăng bộ âu phục trên người ném lên giường, nhìn cuốn sách Tả Á đặt lên giường, anh cầm lên, không biết là vô tình hay cố ý liếc nhìn trang sách khiến Tả Á rơi nước mắt đầy mặt, tiếng lật sách xột xoạt giống như nỗi bực dọc và phẫn uất trong lòng anh giờ phút này, đúng lúc Kiều Trạch đang định gấp sách lại, lại thấy tờ cuối cùng, phía dưới có mấy dòng chữ viết tay rất đẹp nhìn rất quen thuộc, đó chính là chữ viết của Tả Á.

Nếu như không tái hôn…….

Nếu như anh đồng ý nói lời ly hôn…….

Bi thương, khổ sở, mâu thuẫn, có thể bớt đi một chút hay không…… ?.

Mỗi chữ giống như một lưỡi dao sắc bén xuyên thấu trái tim của anh, cô hối hận, hối hận vì đã tái hôn, hối hận vì đã lựa chon anh, cuối cùng cô cũng không có cách nào yêu anh.

Thích, cũng chỉ là một câu chuyện cười mà thôi, trong lòng Kiều Trạch đau đớn từ từ đóng băng lại, nguội lạnh, trang sách được anh nặng nề khép lại, đặt lên giường, gương mặt tuấn mỹ chỉ còn lại sự đau đớn, ngay sau đó lạnh lẽo dần.

Kiều Trạch tắm rửa xong đi ra ngoài, Tả Á đang ở phòng khách chờ anh, muốn cùng anh ăn cơm tối, Kiều Trạch lại ôm lấy Tả Á, đôi môi mỏng hôn lên môi của cô. Vẫn là nụ hôn của Kiều Trạch, vẫn là bàn tay Kiều Trạch đang dao động trên người cô, nhưng, Tả Á lại cảm thấy như thiếu cái gì đó.

Áo ngủ bị bàn tay anh lột ra từng mảnh, cô bị anh hôn, bị anh vuốt ve, trêu chọc đến mụ mị đầu óc, lảo đảo trở lại phòng ngủ, hai người cùng nhau ngã xuống chiếc giường lớn, anh tiến vào thật sâu trong cô, giống như muốn dùng cách này để chạy thẳng vào trái tim cô…….Nhưng, khi kích tình bộc phát, anh cũng biết, vĩnh viễn sẽ không có ngày đó…….

Ngày hôm sau, Kiều Trạch đưa Tả Á đến công ty, Tả Á muốn xin nghỉ việc, như vậy mới có thêm nhiều thời gian ở bên cạnh chăm sóc Kiều Trạch. Tả Á viết đơn từ chức, nộp lên.

Buổi chiều, giờ tan ca, Kiều Trạch có việc bận nên không thể tới đón cô, liền nhờ Trương Chính tới đón cô, hai người chào hỏi nhau, lúc Tả Á đang định lên xe, lại chợt nghe thấy có người gọi tên cô. Cô quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Tình Văn, khỏe khoắn xin đẹp, giống như một đóa hoa hồng đang nở rộ, còn cô lại giống như một cánh hoa nhỏ bé khô héo…….Trong lòng Tả Á tối tăm không chút ánh sáng.

Tình Văn đi tới gần, nói : "Chị dâu, đang vội vã về nhà sao? Tôi muốn mời chị một ly cà phê, chị sẽ không từ chối chứ?"

Trương Chính nhìn Tình Văn, nhướn mày : "Ơ, sao cô lại không mời tôi? Chị dâu lên xe đi, em đưa chị trở về, chị đừng để ý tới cô ta."

Quả thật Tả Á cũng không có gì để nói với Tình Văn, liền lên xe, thế nhưng Tình Văn cũng nhanh chân lên xe theo : "Vừa đúng lúc mấy ngày nay tôi không gặp anh Kiều rồi, đến nhà gặp anh ấy cũng được."

Trương Chính sao lại không nhận ra được suy nghĩ của Tình Văn có chứ, anh không nhịn được nói: "Văn Văn, cô đừng quá đáng, xuống xe, mau về nhà đi."

Tình Văn liếc Trương Chính, có chút ấm ức nói: "Anh Trương, sao anh lại nói nhiều như vậy ? Tôi tìm chị dâu, chứ có tìm anh đâu, anh ít nói lại đi."

Cuối cùng Tả Á cũng đành xuống xe cùng Tình Văn đến một quán cà phê gần đó, ngồi vào một không gian yên tĩnh trang nhã, gọi cà phê, sau khi Tình Văn nhấp một ngụm, đôi mắt sáng rực của cô ta nhìn vào gương mặt trắng bệch đến lạ kì của Tả Á : "Tả Á, tôi rất yêu Kiều Trạch, vì anh ấy, tôi có thể đi làm bất cứ chuyện gì. Tả Á, tôi hận cô, cô biết không, sau khi cô và Kiều Trạch ly hôn, tôi đã cố gắng để trở thành vợ của Kiều Trạch, tôi đã rất vui mừng, cô biết không? Nhưng, cô lại trở về, không nói hai lời, liền đòi tái hôn với anh ấy…….Giấc mơ của tôi đột nhiên tan vỡ, cô biết làm sao tôi có thể sống được đến bây giờ không? Trái tim đã chết rồi……."

"Nhưng may mà tôi đủ kiên cường, hơn nữa, Kiều Trạch vẫn không hề bỏ rơi tôi." Tả Á không có cách nào nghe Tình Văn nói tiếp được nữa, chỉ im lặng nhìn vẻ mặt si mê của cô ta. Tình Văn nhìn Tả Á, rồi sau đó nhíu mày, cười cười : "Tả Á, Chung Dương ly hôn rồi, cô biết không?"

Tay Tả Á đang cầm ly trà hơi cứng lại một chút, Chung Dương không nhắc tới, cô không biết được, cô…….dường như đã lâu rồi cô không còn quan tâm đến những tin tức liên quan đến Chung Dương nữa, cô hi vọng Chung Dương được hạnh phúc, nhưng cô không phải là chìa khoá hạnh phúc của Chung Dương.

Tình Văn đột nhiên kích động nói: "Tả Á, tại sao cô không rời khỏi Kiều Trạch ? Cô không yêu anh ấy, cô yêu Chung Dương, không phải sao? Bây giờ cô có thể cùng Chung Dương sống bên nhau rồi đấy, sẽ không ai ngăn trở cô nữa……."

“Tình Văn!” Tả Á ngắt lời Tình Văn, “Đây là chuyện của tôi, tôi nghĩ, mình không cần cô chỉ dạy phải sống như thế nào, tôi ở bên người nào không liên quan đến cô, xin lỗi, tôi phải đi rồi, cám ơn cô đã mời cà phê, tôi nghĩ cuộc nói chuyện của chúng ta đến đây chấm dứt được rồi.”

“Tả Á!” Tình Văn kéo tay Tả Á lại, trong đôi mắt xinh đẹp lấp lánh nước mắt, “Cô không yêu Kiều Trạch, tại sao cô lại muốn ở bên cạnh anh ấy? Cô không yêu anh ấy mà, tôi cầu xin cô rời khỏi anh đi, tôi yêu anh ấy, không có anh ấy cuộc đời của tôi không có ý nghĩa gì nữa, cô biết không, cô buông tay cho anh ấy, cũng là cứu giúp tôi, có được không?”

Tình Văn vốn xinh đẹp trầm tĩnh giờ lại để lộ ra bộ dáng chật vật thế này, giọng điệu như van nài cầu khẩn, mắt ầng ậng nước, tay của cô ta níu chặt lấy tay Tả Á khiến tay Tả Á hằn lên vết đỏ. Thấy Tả Á không lên tiếng, cô ta lại tiếp tục nói: “Tả Á…….cô thành toàn tôi, được không ? Cầu xin hãy cô rời xa Kiều Trạch, rời xa anh ấy, tôi biết nói như vậy là rất quá đáng, nhưng chỉ vì tôi quá yêu anh ấy mà thôi…….Chung Dương mới thuộc về cô, anh ta đã ly hôn rồi, các người có thể ở bên nhau rồi, còn Kiều Trạch, là người tôi yêu, trả Kiều Trạch lại cho tôi, như vậy không tốt sao, không tốt sao?”

Tả Á nhìn Tình Văn khóc rống lên, trong lòng chợt mềm nhũn ra, cô đẩy tay Tình Văn ra, khổ sở nói: “Cô không cần cầu xin tôi đâu…….sớm muộn gì cũng có một ngày tôi sẽ rời đi …….”

Ngoài cửa một bóng người cao lớn chợt cứng đờ tại đó, người kia không phải là ai khác, chính là người vừa nhận được điện thoại của Trương Chính liền vội vàng chạy tới, Kiều Trạch. Bàn tay đang giơ lên đẩy cửa nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi lên. Lời Tả Á nói, vô cùng rõ ràng, từng tiếng đập vào trái tim anh, một tiếng vang lên là một lần đau.

Sớm muộn gì cô cũng sẽ rời đi là có ý gì?

Tả Á, cô ấy vẫn không thay đổi chút nào, thì ra cô ấy đã quyết định rời xa anh rồi, cô ấy vẫn đối xử với anh vô tình như vậy.

Thích anh có đủ hay không ?

Không đủ, không đủ !

Kiều Trạch từ từ xoay người lại, một giọt nước mắt khổ sở từ trong hốc mắt anh chảy xuống, dọc theo gương mặt lạnh lùng của anh rơi xuống đất, anh nhấc chân, mỗi bước chân càng lúc càng trở nên nặng nề, bóng dáng thẳng tắp rời đi, để lại một bóng lưng tràn đầy đau đớn bi thương.

Tả Á không biết Kiều Trạch đột nhiên thay đổi từ lúc nào, anh không thường xuyên trở về nhà nữa, trở nên lạnh lùng hơn, lại giống như trước kia, lạnh lùng, không nói. Nếu như không phải hiện tại thân thể cô không tốt, Tả Á nhất định sẽ tranh thủ, nhưng với tình hình hiện tại, cô không dám.

Cô đã nghỉ việc, cô cũng đến nhà mẹ chơi một ngày, thân thể của mẹ cô không tốt lắm, cho nên Tả Á không dám nói tình trạng của mình cho mẹ biết. Rời khỏi nhà mẹ sớm một chút, Tả Á đến bệnh viện, mang thuốc về nhà, mới có chín giờ sáng.

Về đến nhà Tả Á mở cửa, nhưng không ngờ được, trước cửa nhà cô có một người phụ nữ đang cúi đầu thay giày. Trái tim Tả Á trong nháy mắt chợt ngừng đập, mặt không có chút máu nào, không dám tin nhìn người phụ nữ trước mắt : "Tình Văn…….sao cô lại ở nhà tôi?"

"Cô thử nói xem?" Tình Văn nhún vai, cười cười, thay xong giày, trước khi đi còn quay đầu lại nói với Tả Á: "Có một số việc không cần hỏi cũng có thể đoán ra được."

Tả Á thẫn thờ đi vào trong phòng khách, Kiều Trạch cũng đã ăn mặc chỉnh tề đang định đi ra ngoài, Tả Á tái mặt nhìn anh : "Kiều Trạch…….Có thể nói cho em biết chuyện gì đang xảy ra không? Anh và Tình Văn……." Còn phải giải thích rằng không có chuyện gì sao?

Kiều Trạch tới trước mặt cô, lạnh lùng nói: "Không phải cô đều thấy hết rồi sao ?"

Chương 55: Ba đoạn cao trào

Kiều Trạch thừa nhận, nói xong anh liền rời đi, bóng dáng cao lớn, bóng lưng rộng rãi, không một chút hơi ấm, không một chút do dự mà rời đi. Trái tim Tả Á cũng vì đó mà chìm sâu xuống đáy.

Lúc đầu cô tự nguyện tự thôi miên lừa gạt chính mình, chỉ cần Kiều Trạch không thừa nhận, chỉ cần anh làm như không có chuyện gì xảy ra, cô sẽ tự lừa mình dối người, coi đó chỉ là hiểu lầm. Nếu như…….Kiều Trạch thật sự có thể quên được cô, thật sự có thể yêu người phụ nữ khác, như vậy…….cũng tốt, như vậy sau này anh sẽ bớt đau lòng hơn.

Tả Á lột tấm ga giường xuống, vứt hết, cô không muốn phải ngửi thấy mùi của người phụ nữ khác trên giường của mình, như vậy cô…….sẽ điên mất, thay ga giường và vỏ chăn mới, mở tất cả cửa sổ ra để cho làn gió lành lạnh thổi vào, cuốn đi đau đớn đang trào dâng trong đáy lòng cô.

Bận rộn một hồi, rồi Tả Á liền đứng ở giữa phòng khách trống rỗng, ngẩn người, căn phòng lớn khiến con người ta cả thấy trống rỗng đến đáng sợ. Kiều Trạch vốn muốn tìm người giúp việc , nhưng cô không muốn, cô thích cảm giác tự mình chăm sóc gia đình của mình, tự mình quét dọn sạch sẽ, bố trí căn phòng ấm áp, tự mình nấu cơm, vì người đàn ông của mình mà làm tất cả, đều là một chuyện hạnh phúc. Nhưng cái nhà này hiện tại hình như đã mất đi ý nghĩa của nó, lạnh lẽo không có một chút ấm áp.

Rất lâu sau Tả Á mới hoàn hồn lại, xoay người hoảng hốt đi lên lầu, mở một hộc tủ của cô ra, bên trong đều là những chiếc bình trong suốt bằng thuỷ tinh hình trái tim, đựng rất nhiều sao, còn có một cái ly thuỷ tinh trong suốt nữa, Tả Á đưa tay lấy cái ly kia ra, nâng niu trong tay, nước mắt không tiếng động rơi xuống.

Một ngày cứ như thế trôi qua, mặt trời lặn dần về hướng tây, bóng đêm dần bao phủ, bữa tối Tả Á làm đã nguội lạnh cả, nhưng Kiều Trạch vẫn chưa về. Mắt cô nhìn chằm chằm điện thoại di động để trên bàn ăn, nhưng chuông điện thoại vẫn không một lần vang lên, cô cầm điện thoại lên gọi cho dãy số đã khắc sâu trong đầu, nhưng rồi lại buông xuống, cuối cùng, cô cầm bát đũa lên một mình ngồi thẫn thờ ăn cơm, cô ăn nhưng lại không có cảm giác gì cả. Ăn được vài miếng cô đặt đũa xuống, điện thoại trên bàn lại đột nhiên vang lên, Tả Á không nhìn mà bắt máy luôn: "Alô?"

"Tiểu Á, là anh." Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp có chút nặng nề của Chung Dương, "Có chỗ nào không thoải mái không? Có uống thuốc đúng giờ không? Em nói chuyện với người nhà chưa? Lúc nào thì tiếp nhận điều trị……."

"Ha ha……." Tả Á cười, "Nhiều vấn đề như vậy làm sao em trả lời anh hết được?" Tả Á cố tỏ ra nhẹ nhõm, bị bệnh đã đủ thương tâm rồi, cô không muốn vì chuyện này lại khiến mọi

người khổ sở.

Chung Dương cũng cười theo, "Vậy thì cứ trả lời từ từ từng câu, anh sẽ kiên nhẫn ngồi nghe em trả lời."

Tả Á nhẹ nhàng báo cáo: "Không có chỗ nào không thoải mái cả, cũng đã uống thuốc đúng giờ, vẫn chưa nói với người nhà, thân thể mẹ em không được tốt, đợi mấy ngày nữa em sẽ nói, bác sĩ cũng nói, bây giờ cũng chưa thể trị liệu ngay được……."

"Anh ta đâu?"

"Chung Dương." Tả Á ngắt lời Chung Dương, cô biết Chung Dương đang hỏi đến Kiều Trạch, liền đổi chủ đề hỏi, "Gần đây anh có khỏe không?"

"Làm sao anh không khoẻ được chứ, em phải thường xuyên đến bệnh viện để kiểm tra, nếu trì hoãn nữa, anh sẽ không khách khí đâu……Biết không?"

"Ừ, biết rồi, em sẽ làm theo lời bác sĩ, anh không cần phải lo lắng đâu."

Chung Dương hừ một tiếng, rồi nói: "Coi như em biết điều, muộn rồi, nghỉ ngơi đi, anh cúp máy đây."

Tả Á nhẹ giọng nói: "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon!" Chung Dương cúp điện thoại, xuyên qua cửa sổ xe nhìn vào bên trong khu chung cư của Tả Á, trong đôi mắt tràn ngập nỗi đau đớn nặng nề, cuối cùng khởi động xe rời đi. Tiểu Á, nhất định em sẽ không sao đâu.

Tả Á đặt điện thoại di động xuống, khe khẽ thở dài, tại sao cô lại luôn khiến cho người khác lo lắng cho mình như vậy? Chung Dương, cảm ơn anh đã đối xử tốt với em, hi vọng anh có thể tìm một người xứng đáng với mình, cô thầm nghĩ, cũng đứng dậy dọn dẹp bàn ăn, tắm rồi đi ngủ.

Đã chín giờ, anh…….tối nay chắc anh sẽ không về, chắc là anh ở lại chỗ Tình Văn rồi. Tình Văn yêu Kiều Trạch nhiều năm như vậy, cũng giống như Kiều Trạch yêu cô, mặc dù trái tim Kiều Trạch lạnh lùng, lại cứng rắn, nhưng cho dù là một tảng băng lớn cũng sẽ có ngày tan chảy ra.

Tả Á nằm trên giường, nhìn vị trí bên cạnh trống không, không nhịn được mà đưa tay xoa gối Kiều Trạch; ga giường, vỏ chăn, bao gối đều đã thay mới, trên giường đã không còn mùi vị của anh nữa, đáy lòng dâng lên cảm giác khó chịu, cô vùi mặt vào gối, ép mình phải ngủ.

Trong giấc mơ, cô thấy một biển hoa màu vàng nhạt, Kiều Trạch cõng cô chạy trong biển hoa ấy, đến lúc mệt, Kiều Trạch đặt cô trên mặt đất được phủ kín toàn là hoa, hôn môi của cô, cúi đầu nỉ non, nói anh yêu cô.

Tả Á đang nằm mơ chợt cảm thấy phía bên kia giường lún xuống, một luồng hơi thở quen

thuộc nhích lại gần, một đôi tay khỏe mạnh ôm lấy hông của cô, đôi môi quen thuộc hôn cô, nụ hôn nhẹ nhàng ôn nhu, như những cánh hoa rơi lên mặt cô, trên da thịt cô, anh về sao? Hay là mơ? Nếu như chỉ là một giấc mơ, cô mong nó sẽ kéo dài mãi mãi.

Khi thân thể của cô bị dục vọng nóng rực lấp đầy từ phía sau, cô biết đây không phải là mơ, nhưng cô vẫn không muốn tỉnh lại, không muốn nhìn thấy vẻ mặt lạnh lẽo của anh, cũng không muốn nhớ tới thân thể của anh cũng đã từng dây dưa với Tình Văn như vậy, đôi môi của anh cũng đã hôn người phụ nữ khác như thế.

Kiều Trạch hôn Tả Á, thân thể từ từ di chuyển, từng chút từng chút nghiền nát nơi mềm mại của Tả Á, đôi môi của anh từ trên vai cô di chuyển lên đôi môi cô, lên gương mặt của cô, đôi mắt của cô, cho đến khi hôn đến khoé mắt của cô, mặn mặn chát chát .

Anh biết, cô đã tỉnh, chỉ là không muốn nhìn thấy anh thôi, động tác của anh trở nên cuồng dã, đâm vào nơi sâu nhất trong thân thể cô, rốt cuộc cô yêu kiều rên lên một tiếng, bàn tay chống lên ngực anh, ý bảo anh chậm lại một chút, đừng dùng nhiều sức như vậy nữa, cô sẽ không chịu nổi. Anh nông nông sâu sâu mà ra vào, thỉnh thoảng nhanh thỉnh thoảng chậm, cuối cùng cánh tay của cô cũng ôm lấy cổ anh…….

“Kiều Trạch…….Anh…….không mang mũ…….” Giọng nói của Tả Á vang lên từ phía dưới Kiều Trạch có chút đứt quãng, lời nhắc nhở của cô dường như lại càng khiến cho anh thêm buồn bực, dùng sức đâm vào mấy cái, rút ra, rồi buông thả trên bụng của cô.

Tả Á muốn ôm lấy anh, nhưng anh đã đứng dậy, đi ra phòng tắm, trong đó liền truyền đến tiếng nước chảy ào ào. Tả Á đứng dậy, rút khăn giấy lau đi cái thứ dịch lỏng sền sệt trên người mình, rồi ra khỏi phòng ngủ, vào phòng tắm trong phòng khách, tẩy rửa đi mùi của tình dục.

Lúc cô quấn khăn tắm đi ra lại thấy Kiều Trạch, anh đang thay đồ, đã mặc xong cái quần tây màu đen, làm lộ ra một thân hình cân đối, trong tay anh là một chiếc áo sơ mi trắng, anh nhanh nhẹn mặc vào, ngón tay thon dài cài nút áo lại, sau đó cầm chiếc áo khoác trên ghế sofa lên, mặc vào người.

Anh…….phải đi sao?

Anh …….chỉ cần một cuộc hoan ái thôi sao?

Đúng lúc Tả Á mở miệng định nói gì đó, điện thoại đặt trên bàn trà chợt vang lên, Kiều Trạch khom lưng cầm điện thoại di động lên nghe máy, trầm giọng ‘alô’ một tiếng, bên kia nghe loáng thoáng giọng của phụ nữ.

Tả Á nghe không rõ bên kia nói gì, chỉ nghe Kiều Trạch lạnh lùng thốt: “Anh sẽ trở về.”

Trở về?

Trở về đâu?

Chỗ của Tình Văn sao?

Như vậy thì nơi này là gì? Quán trọ sao? Còn cô là gì?

"Kiều Trạch." Cô không nhịn được gọi tên anh, muốn nói gì đó, thế nhưng anh lại chỉ dùng ánh mắt lạnh lẽo trước sau như một liếc cô, không có chút tình cảm nào nói: "Nghỉ ngơi sớm đi."

Anh chỉnh trang quần áo ngay ngắn rồi đi ra cửa, không quay đầu lại, chỉ để lại cho cô một bóng lưng lạnh lùng. Tả Á cắn môi, không nói một lời nào nữa, nhìn anh không chút do dự, quyết tuyệt mà quay đầu rời đi.

Dần dần xa cách nhau, có phải cũng là một chuyện tốt không?

Sáng hôm sau, Tả Á làm điểm tâm rồi ăn một mình, cố gắng quên đi những chuyện khiến cô đau lòng, thay một bộ đồ thể thao định đi chạy bộ, nhưng vừa mới ra khỏi cửa, lại nhận được điện thoại của Thần Thần, cô không khỏi mỉm cười.

"Hôm nay cô có rảnh không? Thần Thần muốn cô tới nhà Thần Thần chơi, có được không?" Giọng nói non nớt của Thần Thần lại mang theo chút trưởng thành, như một ông cụ non vậy, khiến người ta không thể không yêu mến.

Đến chơi với Thần Thần thì không có vấn đề gì cả, có điều Tả Á không muốn giáp mặt với Huyền Chí Thương, ai bảo anh ta để lại ấn tượng không mấy tốt đẹp với cô chứ, hẹp hòi keo kiệt, lại còn bắt cóc cô nữa, nhưng giọng nói mang theo sự mong đợi của Thần Thần khiến Tả Á không đành lòng cự tuyệt, trong lúc cô đang do dự Thần Thần lại nói tiếp, vẻ đáng thương: "Cô ơi…….hôm nay là sinh nhật Thần Thần đấy ạ……Cô có thể đến dự sinh nhật Thần Thần không ạ? Thần Thần bây giờ đã được năm tuổi rồi đấy nha……."

"Được rồi, được rồi, cô hứa, Thần Thần không được mếu máo nữa, nghe chưa? Nếu còn mếu máo như vậy sẽ không còn đẹp trai nữa đâu." Tên nhóc này giả giọng đáng thương khiến Tả Á không cách nào chống đỡ được.

"Sao cô lại biết Thần Thần đang mếu máo?"

"Cô có Thiên lý nhãn mà."

"Cô đang cười Thần Thần."

"Ồ, làm sao con biết?"

"Hì hì, Thần Thần có Thuận Phong Nhĩ, nghe được chứ sao."

"Đồ yêu tinh."

"Cô à, cô nói địa chỉ đi, con gọi tài xế đến đón cô."

“Con nói địa chỉ là được rồi, cô sẽ tự tới đó.”

Thần Thần nghe Tả Á nói sẽ tới, vui vẻ nói địa chỉ, thật ra thì đó là căn biết thự Tả Á đã từng đến, nhưng mà khi đó Tả Á không biết mình đến được đó bằng cách nào, lúc về lại bị Kiều Trạch ôm trở về, cho nên không biết được đường đi thế nào.

Tả Á quay về nhà thay một bộ quần áo khác, lại đến khu thương mại mua quà, chọn lựa rất lâu, trẻ con bây giờ hẳn là rất thích Transformers … Ai, Thần Thần còn nhỏ như vậy, thật không thể nào đoán ra cậu nhóc thích gì. Cô chợt nhớ hình như Thần Thần rất thích nghe truyện cổ tích, Tả Á liền mua một bộ truyện cổ tích tặng cho cậu.

Có chuyện để làm, thời gian trôi qua cũng rất nhanh, đến xế chiều Tả Á gọi xe đi đến nhà Thần Thần. Lúc vừa mới đến cửa của căn biệt thự, Tả Á đã thấy người giúp việc đứng sẵn ở đó chờ đón cô rồi, có vẻ hơi long trọng, một người đàn ông mặt râu khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi mỉm cười nói với Tả Á: “Mời cô vào bên trong, cậu chủ đợi cô đã lâu rồi.”

“Gọi tôi là Tả Á là được rồi.” Tả Á mới vừa nói xong, liền nhìn thấy Thần Thần ăn mặc rất ngầu từ trong nhà ra ngoài, nhìn thấy cô cậu vui mừng gọi: “Cô!”

“Sinh nhật vui vẻ!” Tả Á khom lưng ôm lấy Thần Thần, Thần Thần lại kéo tay của cô ra, không cho cô bế lên, dáng vẻ như người lớn nói: “Cô à, Thần Thần đã năm tuổi rồi, con lớn rồi, không cần dì bế nữa đâu.”

“Cám ơn cô đã tới dự sinh nhật của Thần Thần.” Huyền Chí Thương không biết cũng đã đi ra ngoài từ lúc nào, đứng trước mặt Tả Á, Tả Á liền thẳng người lên nhìn người đàn ông có vẻ hẹp hòi này, “Anh có đứa con trai rất thông minh.”

Huyền Chí Thương cười, đưa tay mời cô vào, Thần Thần kéo tay Tả Á đi vào trong, Tả Á đi vào mới nhìn thấy có ba người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, khí khái vô cùng, người nào người nấy đều mang vẻ không tầm thường.

Thần Thần kéo Tả Á đi tới, chính thức giới thiệu: “Cô, đây là chú Phong, đây là chú Lôi, đây là chú Dạ.”

Ba người đàn ông cùng đứng dậy, bắt tay với Tả Á, so với Huyền Chí Thương thì những người này có vẻ thân thiện hơn nhiều, có điều, Tả Á không hề quen biết những người này, cũng không quen thuộc, lúc này lại giao thiệp với bọn họ, cô có chút không thích ứng được.

Cũng may, đa số thời gian của đều cô bị Thần Thần chiếm lấy, vào trong phòng cậu bé nhìn những thứ mà cậu sở hữu, những món đồ chơi, những đồ cậu thiết kế, vân vân…, mãi đến giờ cơm tối mới đi ra ngoài.

Tả Á thấy được Huyền Chí Thương yêu thương Thần Thần đến cỡ nào, hơn nữa ba người đàn ông kia cũng tương đối có cảm tình với Thần Thần, mặc dù không phải cùng chung huyết thống, nhưng cô hiểu, bọn họ đều là bạn chí cốt của Huyền Chí Thương.

Có Thần Thần ở bên cạnh, Tả Á không lúng túng lắm, cũng không cảm thấy nhàm chán, ăn xong cơm tối, sau khi cắt bánh ngọt, mọi người chúc cậu nhóc sinh nhật vui vẻ, sau đó Thần Thần liền mở quà, những thứ bọn họ tặng cho cậu đều là những thứ rất mạnh mẽ, chỉ có Tả Á là tặng sách.

Không phải là thứ gì quý giá, nhưng tất cả mọi người đều biết, Tả Á rất có lòng, bởi vì Thần Thần thích nghe chuyện cổ tích, chuyện này mọi người đều biết, trước khi ngủ, cậu rất thích có người kể chuyện cổ tích cho mình nghe rồi mới đi ngủ.

Thần Thần rất thích những cuốn sách Tả Á tặng mình, sinh nhật của Thần Thần kết thúc trong vui vẻ, ba người đàn ông kia cũng lần lượt đi về, Tả Á cũng định rời đi nhưng Thần Thần lại cầm tay cô, có chút chờ mong nói: "Cô kể chuyện cổ tích cho Thần Thần nghe, có được không?"

Tả Á do dự, cuối cùng mỉm cười: "Được, đi thôi."

Thần Thần dắt tay Tả Á đi lên lầu, nhưng chỉ mới đi được vài bước, đầu cô chợt choáng váng, chỉ nghe thấy Thần Thần kinh hãi gọi cô, nhưng trước mắt cô bỗng tối sầm lại, mất đi tri giác, thân thể mềm nhũn ngã xuống đất.

…….

Khi tỉnh lại, trong lúc nhất thời Tả Á không biết mình đang ở đâu, chỉ có cảm giác có một bàn tay nhỏ bé mềm nhũn đang nắm lấy tay mình, lúc tầm mắt đã trở nên rõ ràng hơn, cô liền nhìn thấy gương mặt lo âu của Thần Thần đang kề sát mặt cô, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu ngân ngấn nước mắt.

Đây là phòng ngủ của Huyền Chí Thương.

"Cô, cô tỉnh lại rồi, Thần Thần lo lắng cho cô lắm."

"Cô không sao đâu." Khuôn mặt tái nhợt của Tả Á khẽ mỉm cười, muốn ngồi dậy, nhưng không có sức, may mà có một bàn tay chợt nâng sau lưng cô, đỡ cô ngồi dậy, lại lấy một cái gối kê sau lưng cô.

Tả Á quay đầu lại liền nhìn thấy Huyền Chí Thương, gương mặt nam tính của anh có chút nặng nề, mày rậm hơi nhíu, nói với Thần Thần: "Thần Thần, con đi ngủ trước đi."

"Nhưng……."

"Không nhưng nhị gì hết, đi nhanh đi."

"Vâng." Thần Thần không tình nguyện rời đi.

Tả Á nhìn sắc trời, đã muộn rồi, liền vén chăn lên: "Tôi phải đi rồi."

"Nằm xuống!" Huyền Chí Thương hung tợn nói xong, rồi đưa tay đắp chăn lại cho cô, lại

có chút buồn bực hỏi: "Cô đang như vậy thì làm sao trở về được?"

"Chỉ là thiếu máu mà thôi, anh Huyền, trời cũng không còn sớm nữa, tôi phải đi rồi. Tôi rất vui được đến mừng sinh nhật của Thần Thần, nhưng tôi cũng xin lỗi vì lúc nãy đã hù thằng bé sợ, anh…….sẽ không bắt tôi phải giặt sạch ga giường rồi mới cho tôi đi chứ?"

Huyền Chí Thương phì một tiếng, nhếch môi cười: "Tôi không thù dai như vậy đâu, ga giường vỏ chăn đều không cần giặt lại, sau khi cô đi, tôi cũng sẽ vứt chúng đi thôi mà."

"Anh!" Tả Á nổi đóa, "Thật không thể hiểu nổi, người 'không hiểu chuyện' như anh, sao lại có một đứa con trai ngoan ngoãn tài giỏi như Thần Thần được."

Sắc mặt Huyền Chí Thương tối sầm lại, đến gần Tả Á, hung dữ nói: "Cô có muốn biết người già mồm với tôi sẽ có kết cục thế nào không?"

Tả Á nhíu mày: "Băm thây hay chôn sống à? Tôi sợ anh quá đi."

Huyền Chí Thương chịu thua thật rồi, bình thường anh tung hoàng khắp nơi, bọn thuộc hạ của anh ngay cả mở miệng nói một câu cũng không dám, cũng chẳng dám thở mạnh một tiếng, mà người phụ nữ này lại heo chết không sợ nước nóng, hoàn toàn không để anh vào trong mắt: "Được rồi, xem ra cô vẫn còn sức cãi nhau, tôi đưa cô về."

Huyền Chí Thương đưa Tả Á tới cửa chung cư, lúc Tả Á chuẩn bị xuống xe, Huyền Chí Thương đột nhiên giữ tay cô lại, nhưng chỉ trong chốc lát rồi liền buông ra: "Bệnh của cô không phải là không có hi vọng, cô…….không được bỏ cuộc."

Sắc mặt Tả Á cứng đờ: "Anh …….biết sao?"

"Rất xin lỗi, tôi đã động vào túi xách của cô, lúc ấy không biết tại sao cô té xỉu, nên tôi vội vàng tìm thuốc, tôi đã nhìn thấy thuốc cô uống."

Tả Á nhẹ mỉm cười: "Tôi sẽ không bỏ cuộc đâu. Khuya lắm rồi, anh trở về với Thần Thần đi."

"Chúng ta là bạn, được không?" Huyền Chí Thương đột nhiên hỏi.

"Giống như…….Không còn là kẻ thù." Tả Á thoải mái cười.

"Ngủ ngon."

"Hẹn gặp lại." Tả Á xuống xe, đi vào trong chung cư. Huyền Chí Thương là một ẩn số. Khi Tả Á nhìn vào ánh mắt của anh ta, cô đọc thấy được sự tự trách, cô không nghĩ ra được, tại sao trong mắt anh ta lại có sự tự trách đó. Chẳng phải trước kia bọn họ chưa từng gặp mặt nhau sao? Cảm xúc tự trách đó…….là vì cái gì?

Hai, ba ngày sau sinh nhật Thần Thần, cậu nhóc đều gọi điện thoại tới, hỏi xem thân thể cô có tốt không. Tả Á đối với Thần Thần là thương hại, yêu thương, bởi vì phần thiếu sót sâu

trong lòng kia, cũng còn vì bản thân Thần Thần rất đáng yêu, luôn đòi được cưng chiều, nhưng cô có chút không hiểu, tại sao Thần Thần lại muốn thân thiết với cô như vậy, hơn nữa còn rất lệ thuộc vào cô. Nghĩ tới nghĩ lui, không nghĩ ra được, cuối cùng Tả Á không suy nghĩ nữa.

Hai, ba ngày nay Tả Á cũng không gặp Kiều Trạch, xem chừng, không phải anh đến công ty mà là ở cùng một chỗ với Tình Văn. Tả Á đã không biết có nên đau lòng không nữa, cô một mặt hi vọng anh sẽ quên đi tình cảm dành cho cô, một mặt vừa buồn cho tình cảm của mình.

Cô vốn định nói cho người nhà tình trạng của mình, nhưng lúc này, mẹ cô đột nhiên lại ngã bệnh, phải nhập viện, cho nên Tả Á không muốn lúc này gia đình phải đối mặt với những lo lắng liên tiếp. Ban ngày, cô chăm sóc mẹ, buổi tối chị cô sẽ đến thay, cũng may mẹ không có nguy hiểm gì lớn.

Từ bệnh viện trở về, Tả Á có chút mệt.

Nhớ tới lời mẹ hỏi cô sao Kiều Trạch lại không đi cùng, mấy ngày nay đều chỉ thấy cô, cô chỉ nói Kiều Trạch đang bận, cũng không dám nói hai người xảy ra chuyện, hơn nữa còn rất nghiêm trọng, với tình hình hiện tại của mẹ, Tả Á chỉ có thể trấn an, không muốn bà phải lo lắng quá nhiều.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tả Á quyết định bấm số điện thoại của Kiều Trạch, sau một lúc mới kết nối được: "Kiều Trạch, ngày mai anh có thể đến bệnh viện với em được không?"

"Chỗ nào không thoải mái sao?" Âm thanh bên kia điện thoại hình như có chút lo lắng, nóng vội, là cô nghe lầm sao?

Tả Á vội nói: "Em rất khỏe, nhưng mẹ em nhập viện rồi, anh có thể cùng em tới bệnh viện thăm mẹ một chút không?"

Bên kia Kiều Trạch thoáng trầm mặc, Tả Á có chút lo lắng: "Nếu như anh không rảnh, thì thôi cũng được……."

"Anh có nói là không rảnh sao?" Kiều Trạch lạnh lùng ngắt lời Tả Á, "Chiều nay, anh đón em."

Nói xong anh liền cúp máy, Tả Á cũng thu điện thoại lại, dựa theo sách dạy nấu ăn nấu bữa tối, uống thuốc, tắm rửa, lại chợt cảm thấy khó thở, căn phòng vẫn trống không, giường vẫn trống không, trái tim trống rỗng nhói lên từng cơn, đau, ai…….

Ngày hôm sau lúc xế chiều, Kiều Trạch quả nhiên tới, dừng xe ở dưới lầu chờ cô. Tả Á thấy khuôn mặt mình tái nhợt vội trang điểm một chút, nhìn qua cũng có chút tinh thần, lúc đi xuống lầu đã thấy xe Kiều Trạch dừng ở dưới lầu đợi cô.

Sau khi cô mở cửa lên xe, Kiều Trạch liền khởi động xe rời đi. Suốt dọc đường, cả hai người đều trầm mặc, không khí như đông cứng lại. Đôi mắt đen của Kiều Trạch thoáng quét qua Tả Á, hình như cô lại gầy đi rồi.

Lúc tới bệnh viện, dượng Kiều đang chăm sóc Điền Văn Lệ, giúp bà ăn tối, Kiều Trạch quàng tay ôm hông cô đi vào. Những cử chỉ thân mật này không phải là thật, chỉ là một trò đùa, một vở kịch, lừa được người khác, nhưng lại không lừa được chính mình.

Khí sắc của mẹ đã khá hơn nhiều khiến Tả Á cũng an tâm, Kiều Trạch hỏi thăm tình trạng sức khoẻ của Điền Văn Lệ, rất đúng mực, quan tâm, cánh tay vẫn không hề rời khỏi hông của cô, Tả Á cũng mỉm cười, cố gắng cho mẹ thấy, cô đang sống rất tốt.

Ở bệnh viện với Điền Văn Lệ đến tám giờ thì Tả Vi tới, cô ấy chăm sóc Điền Văn Lệ vào ban đêm, nhìn thấy sắc mặt Tả Á không được tốt, liền nói cô mau về sớm nghỉ ngơi. Kiều Trạch đưa Tả Á trở về, Tả Á xuống xe, không đợi anh, trực giác mách bảo cho cô biết anh sẽ không về nhà.

Không ngờ cô mới vừa đi mấy bước, eo lại bị Kiều Trạch ôm lấy, cô quay đầu lại nhìn anh, khuôn mặt tuấn mĩ, lạnh lùng, ánh mắt vẫn lạnh lẽo như trước, lại nhìn về phía trước, đây là ông xã của cô, người đàn ông của cô, nhưng đã còn không thuộc về mình cô nữa.

Lúc ăn cơm tối Tả Á ăn không ít, đều là do Kiều Trạch ép, đã lâu rồi bọn họ không ăn cơm cùng với nhau, lâu rồi cô không nấu cơm cho Kiều Trạch. Ăn cơm tối xong, Tả Á đang rửa chén trong bếp, eo lại bị Kiều Trạch ôm lấy từ phía sau.

Đôi môi mỏng của anh hôn lên trên gáy cô, có chút ngứa, khiến trái tim cô xôn xao, tay của anh cũng phủ trước ngực cô, vuốt ve, cuối cùng đôi tay đỡ hông của cô, xoay thân thể cô về phía anh, dùng sức bế cô lên, đặt cô ngồi trên bồn rửa.

Cô biết anh muốn, ở chỗ này, cũng là lần đầu tiên, khuôn mặt tái nhợt không nhịn được mà ửng đỏ, cô không muốn cự tuyệt, chỉ muốn cùng anh triền miên một lần, trong lòng chua xót, có lẽ về sau thân thể của cô không thể cùng anh thân mật được nữa rồi.

Quần áo bị rút đi, thân thể của cô và anh đều đã chuẩn bị xong, chân cô bị anh tách ra, toàn bô mở ra không che giấu chút nào, phần thân dưới nhắm thẳng cô, xông vào…….Hai thân thể quấn lấy nhau, nhưng không có một lời nào cả, chỉ có tiếng hít thở trầm thấp và một màn kiều diễm, cuồng dã, thật lâu không ngừng…….

Tả Á không biết đợt kích tình này kéo dài bao lâu, đến nửa đêm tỉnh dậy cô đã thấy mình nằm trên giường, mà anh, đã không còn ở đây nữa. Trời rất tối, không có tí ánh sáng nào, cô chân trần xuống giường, đi ra ngoài phòng khách, hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có chính cô.

Tả Á đi vào phòng tắm tẩy rửa thân thể, lại phát hiện, phía sau lưng có một mảng tím bầm, mặc dù cô đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng thấy triệu chứng của bệnh như vậy, cô vẫn cảm thấy lạnh lẽo, từ trái tim, lạnh đến tận xương tủy.

Anh lại rời đi.

Không thấy được bóng dáng của anh, không cảm nhận được hơi thở của anh nữa.

Hình như càng ngày anh lại cách cô ngày càng xa.

Kiều Trạch, anh có biết không, em rất nhớ anh…….

Mẹ xuất viện, về nhà nghỉ ngơi, lúc Tả Á từ nhà mẹ ra liền nhìn thấy Chung Dương, chân mày anh nhíu rất chặt, trong mắt tràn đầy sự đau lòng cùng tức giận, tại sao anh lại ở đây? Tả Á biết, anh tới tìm cô, nhưng làm sao Chung Dương biết được cô đang ở đây?

Chung Dương đi tới kéo tay cô, sức lực của anh rất lớn, anh mở cửa, nhét cô vào trong xe, rồi sau đó anh cũng lên xe, quay đầu nhìn cô, có chút không vui hỏi: "Tại sao lại không biết quý trọng bản thân như vậy?"

"Chung Dương, anh giống mẹ em thật đấy."

"Anh già như vậy sao?" Chung Dương cau mày, nhìn gương mặt gầy gò của Tả Á, trái tim đau nhói: "Dẫn em đi hóng gió, chịu không?"

Tả Á cười cười nói: "Trước kia chúng ta từng đến một chỗ, hôm nay lại đi đến đó được không? Đột nhiên em rất nhớ chuyện ngày trước."

Chung Dương không nói gì, trái tim lại trầm xuống, khởi động xe đi đến những nơi cô muốn nhớ lại, không ai mở miệng nói chuyện, Chung Dương lái xe, chạy một mạch. Từ trường cấp hai Tả Á đã từng học, cho đến những con phố, quảng trường bọn họ đã từng đi qua, chạy đến tận bờ biển mới dừng lại.

Chung Dương dừng xe, quay đầu lại, nước mắt rơi xuống, cuối cùng anh vươn tay ôm Tả Á vào trong ngực, trái tim co rút đau đớn, người phụ nữ trong ngực là bảo bối anh muốn che chở từng li từng tí, chia chia hợp hợp, cuối cùng là buông tay, anh hi vọng cô được hạnh phúc, cho nên anh buông tay, nhưng tại sao ông trời lại muốn cướp cô đi, để cho cô sống hạnh phúc không được sao, để cho cô được vui vẻ không được sao, để cho cô khỏe mạnh, không được sao?

Tả Á cũng đưa tay ôm lấy Chung Dương, trong lòng không có chút tạp niệm nào, chỉ đơn giản là ôm một người bạn lâu năm, ôm người thân thiết người thân với mình. Ngày cô biết kết quả, cô không khóc, chỉ cứng đờ người đứng sững ở đó, muốn khóc, lại khóc khôn nổi, chỉ cảm thấy mình như bị sét đánh trúng. Cũng là Chung Dương đã ôm cô như vậy, an ủi cô, người rơi lệ cũng là anh, đều tại cô không tốt, cô không tốt chút bào, tại sao cô lại luôn khiến người khác phải đau lòng, khổ sở?

Tiếng gió, tiếng sóng biển, tựa như đang gào thét…….

Tả Á nhìn biển, cau mày hỏi: "Chung Dương,…….anh có tin trên đời này có kiếp luân hồi không? Em có cảm giác, kiếp trước anh nợ em rất nhiều, cho nên kiếp này em đang đòi lại."

Chung Dương đưa tay vuốt vuốt đầu Tả Á: "Anh lại cảm giác kiếp trước em nợ anh thì đúng hơn, kiếp này mới để cho em chịu nhiều đau khổ như vậy……."

“Không phải đâu, nhất định là các người thiếu nợ em, anh xem anh đi, bởi vì em mà lãng phí nhiều thời gian như vậy, bây giờ vẫn còn sống độc thân, mà em, lại rất hạnh phúc, lúc ba mẹ không yêu thương em, có anh yêu thương em, có Kiều Trạch yêu em, em còn có hai người ba, một người mẹ rất yêu em, có rất nhiều bạn tốt luôn quan tâm chăm sóc đến em, ngược lại em lại luôn làm phiền mọi người như vậy.”

Chung Dương kiên nhẫn nói: “Được a rồi, vậy kiếp này là em nợ anh đó, kiếp sau nhớ phải trả đủ đấy. Lấy thân báo đáp là tốt nhất, anh không có yêu cầu gì khác đâu.”

“Chung Dương…….Anh nhất định phải tìm một cô gái tốt, yêu thương cô ấy, sống thật hạnh phúc…….Sống thật hạnh phúc có được không?”

“Anh sẽ…….Anh hiểu mà…….Em cũng phải sống thật hạnh phúc, phải kiên trì, không được bỏ cuộc, nghe không?”

“Em biết rồi, em biết rồi.”

Bọt sóng dường như nghe thấy tâm nguyện của bọn họ mà cuốn vào nhau, chúc phúc cho nhau, cùng đi tới bờ bên kia. Tả Á ngủ thiếp đi trên xe, làn da cô trắng đến mức nhìn như trong suốt, Chung Dương cởi áo khoác trùm lên người cô, rồi khởi động xe đưa cô về nhà.

Mỗi ngày Tả Á đều cười híp mắt lại, cô không muốn cả ngày mình đểu mang vẻ mặt đưa đám, cô còn chưa chết, vẫn còn sống, tại sao lại phải sống như một người chết rồi cơ chứ, mặc dù, cô đang phải chịu đau đớn, mặc dù sẽ có lúc cô ngất xỉu, nhưng, cô vẫn còn sống, cô vẫn còn có hi vọng.

Nhưng cô lại sợ đợi một người, ban ngày, cô sẽ không phải hốt hoảng, bởi vì ban ngày Kiều Trạch sẽ không bao giờ ở nhà, chỉ trở lại vào ban đêm, nhưng sau cuộc hoan ái, anh cũng sẽ không quay đầu lại mà rời đi.

Cô cũng đã từ từ quen dần với cuộc sống không có anh, quen dần với việc không có sự quan tâm và thương yêu của anh, quen dần với việc mỗi ngày phải đối mặt với căn nhà trống rỗng, quen dần với việc nhớ nhung một người, quen dần với việc đau lòng. Giường củahai người, chỗ của hai người, lại chỉ có mình cô, khi anh xoay người đi, chỉ có một mình cô bi thương.

Nhà, nhưng anh lại chỉ coi là khách sạn, cô, vợ của anh, nhưng anh chỉ cao hứng thì đến, chỉ là đối tượng để anh vui vẻ, thứ anh lưu luyến chẳng qua là cơ thể sắp vỡ nát này mà thôi.

Cho dù là ân ái, Kiều Trạch cũng rất ít chọn ở trên giường, mùi anh trên giường cũng dần dần biết mất, trong phòng cũng không có hơi thở của anh, khoảnh khắc trở về ngắn ngủi, rồi lại nhanh chóng rời đi, bóng dáng của anh trong cuộc sống của cô, trong sinh mệnh của cô dần dần đã chỉ còn lại một bóng lưng lạnh lùng, từ toàn bộ cuộc sống của cô, biến thành một người khách qua đường.

Tả Á không tiếp tục chờ anh nữa, mỗi khi xong việc, cô sẽ lên giường sớm, chỉ chừa lại một ngọn đèn nhỏ chờ anh trở về, cô muốn ở nơi này, trên chiếc giường của hai người, nơi lưu lại mùi vị của anh, trên chăn, trên gối, trên thân thể của cô, đều có mùi vị của anh.

Ngoài phòng ngủ chợt truyền đến tiếng mở cửa, sau một hồi yên tĩnh, lại nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, tiếp theo là tiếng nước chảy trong phòng tắm, anh trở về, trái tim cô lại chợt kích động.

Chờ, rồi chờ, cửa phòng ngủ bị đẩy ra, anh chỉ quấn một chiếc khăn tắm đi vào, tóc vẫn còn hơi ẩm, bắp thịt rắn chắc bên trên còn có vương lại vài hạt nước, ướt át nhưng không nhỏ giọt, ngọn đèn nhỏ chiếu sáng khuôn mặt của anh, gương mặt góc cạnh hoàn chỉnh như một tác phẩm nghệ thuật.

Cô cứ như vậy nhìn thẳng vào anh, muốn in sâu hình ảnh anh vào trong linh hồn mình, cho dù là có một ngày thân thể của cô biến mất, linh hồn của cô cũng sẽ nhớ hình dáng của anh, trong ánh mắt của cô thể hiện khát vọng cháy bỏng, môi mỏng hôn lên môi của cô, cô hôn trả anh, để cho anh chìm càng sâu hơn vào trong nụ hôn này, ngón tay thon dài ấm áp dao động trên thân thể cô, như đốt lên từng đốm lửa nhỏ. Anh hôn thân thể da thịt cô, để thân thể cô chuẩn bị cho anh.

Thời điểm khi vật nóng rực của anh lấp đầy cô, cô kích động muốn khóc, hàm răng cắn bờ vai của anh, rất dùng sức, thậm chí còn nghe thấy tiếng anh rên đau. Cô không buông ra, anh lại càng thêm cuồng dã, động tác càng phát ra mãnh liệt, dường như muốn nghiền nát cô ra, hóa thành nước, hóa thành bùn, cùng anh hòa vào nhau.

Sau khi triền miên, anh đứng dậy xuống giường, ra khỏi phòng ngủ, không cho cô bất kỳ cơ hội tham luyến nào, Tả Á vô lực nằm ở đó, nghe tiếng anh tắm, cô lấy váy ngủ, mặc vào, che giấu chỗ xuất hiện vết bầm tím.

Một lát sau, cô nghe phía bên ngoài có tiếng động, anh lại muốn đi rồi sao? Tả Á vội xuống giường, đi tới cửa phòng ngủ, thấy anh đã ăn mặc chỉnh tề, cô rất muốn ôm lấy anh, nói cho anh biết, cô nhớ anh, cô sợ nhìn thấy bóng lưng của anh.

Nhìn về phía anh rời đi, trái tim Tả Á cũng đau theo, anh lại rời đi rồi, sau mỗi một lần kích tình, anh đều để lại cho cô một bóng lưng lạnh lùng như vậy, làm cho cô ban đêm không cách nào ngủ được, trợn tròn mắt đếm vết thương lòng.

Cô đứng ở cửa phòng ngủ, tay nắm chặt khung cửa, hai mắt mở thật to nhìn bóng lưng to rộng của anh, chờ đợi và mang theo chút thỉnh cầu: "Tối nay đừng đi, được không?"

Kiều Trạch nghe thấy lời của cô, bóng dáng cao lớn cứng đờ lại, bàn tay đang đưa ra mở cửa khựng lại giữa không trung. Mấy ngày nay, mỗi khi anh trở về đều không thấy cô chờ anh, mỗi lần anh rời đi, cô đều không nói gì, tối nay là lần đầu tiên cô nói anh ở lại, trong lòng anh lướt qua cái gì đó, nhưng chỉ chớp mắt rồi biến mất, trái tim lần nữa nguội lạnh, anh không phải liều thuốc chống cô đơn của cô: "Tình Văn đang chờ tôi!"

Thân thể Tả Á lảo đảo muốn ngã, gương mặt vốn tái nhợt càng thêm không có huyết sắc, một câu nói của Kiều Trạch đã làm vết thương trên người cô càng thêm rỉ máu, cô, Tả Á, mới là vợ của anh, không phải sao?

Đi thôi, đi thôi, anh đi, cô cũng muốn đi, từ biệt căn phòng trống rỗng lạnh lẽo này, từ biệt chiếc giường tịch mịch của hai người, cô không cần phải mở to mắt đếm vết thương mỗi đêm nữa, không cần nhìn bóng lưng lạnh lùng của anh nữa, không cần đau lòng nữa.

Anh đi, vẫn không quay đầu lại, chỉ cần anh quay đầu lại, anh sẽ thấy, cô gái sau lưng kia, trên mặt đều là những giọt nước mắt khổ sở, chỉ cần anh quay đầu lại, anh có thể thấy, vẻ mặt tràn đầy thâm tình của cô.

Nhưng, anh sẽ không quay đầu lại đâu, chỉ để lại cho cô một bóng lưng, một tháng này, mỗi một lần trở về anh đều không nói một lời, chỉ cùng cô đan vào triền miên, anh rời đi vẫn cũng không quay đầu lại, chỉ chừa cho cô một bóng lưng lạnh lùng, vô tình, không yêu.

Từng đêm như vậy với cô rất dài, mỗi một ngày kéo dài như cả năm. Cô cô đơn một mình trông giữ căn phòng này, ban đêm ngủ trên chiếc giường tịch mịch của hai người, nghĩ tới anh và Tình Văn đang ở bên nhau, trái tim của cô nhói đau, không cách nào đập được.

Kiều Trạch, Kiều Trạch, đã không còn là Kiều Trạch yêu thương cô trước đây nữa, cuộc sống của anh đã bắt đầu chệch sang hướng khác, anh đã có cuộc sống mới. Cho tới bây giờ anh chưa từng yêu cầu cô ở lại hay đi, không phải là không, không phải là không dám, mà là…….không muốn.

Cô giống như không khí, chỉ mong cứ như vậy lặng lẽ chờ anh trở về, trông chừng nhà anh, cho đến khi, anh hoàn toàn quên cô và cái nhà này, quên đi sự tồn tại của cô, quên đi tình yêu nặng nề này.

Nhưng, trái tim của cô, tại sao lại đau đớn như vậy. Tả Á nằm trên giường, tầm mắt rơi vào chiếc nhẫn trên bàn tay cô, chiếc nhẫn nằm trên ngón tay áp út này đã trở nên xa lạ rồi, tình yêu, dường như đã rời đi rất xa, chỉ còn lại mình cô lưu luyến?

Không nỡ rời xa anh, không nỡ rời bỏ căn nhà này, không nỡ phải chia xa…….

Nhưng cuối cùng cũng phải buông tay thôi.

Tả Á quét dọn sạch sẽ căn nhà, mang đi những thứ thuộc về mình, trở về căn phòng nhỏ của cô trước kia, rồi sau đó một mình gọi xe đi đến khu nghỉ dưỡng. Cô có chìa khoá của căn biệt thư trong núi kia, đi tới trước cửa, mở cửa đi vào.

Nhìn những tấm hình cô và Kiều Trạch treo trên tường cô nhẹ mỉm cười, ra ngoài bằng cửa sau, cô băng qua biển hoa hướng dương, đi tới ngọn đồi kia, cô nhìn cái cây có khắc hình vợ chồng, nhìn hình ảnh của hai người đung đưa trong gió.

Cô đào đất dưới tán cây, từng chút từng chút đào một cái hố nhỏ, có chút mệt mỏi ngồi

xuống dưới đất, lấy trong túi xách ra một chiếc bình nhỏ, cuối cùng lấy ra một cái ly.

Cô nhìn cái ly trong tay, nước mắt không nhịn được rơi xuống, cuối cùng có chút không đành lòng đặt cái ly vào trong cái hố, tất cả, đều dùng đất chôn lại. Cô nằm trên mặt đất, tựa như nghỉ ngơi, cũng tựa như đang ngẩn người. Cuối cùng cô đứng dậy, nhìn nơi đã chôn đi tình yêu của mình, chìa tay ra, chảy nước mắt nói lời tạm biệt, rồi xoay người rời đi.

Lúc về đến thành phố, trời đã tối rồi, mẹ cô gọi điện thoại, nói muốn cô về nhà, hôm nay là Tết Trung thu, muốn cùng cô đoàn viên. Tả Á trở về phòng trọ thay quần áo, rồi đến nhà mẹ và dượng Kiều chơi.

Tả Á cứ ngỡ rằng Kiều Trạch sẽ ở đó, nhưng, lại không thấy anh, hai người chưa từng được đón Tết Trung Thu cùng nhau. Anh…….đang làm gì? Cô đang định chuyện xảy ra giữa cô và Kiều Trạch, thì dượng Kiều lại mở miệng trước, nói Kiều Trạch có chuyện, không thể về kịp được, khó trách Tả Á điện thoại không được, cho nên bảo cô đừng lo lắng.

Tả Á chỉ dạ một tiếng, không nói gì thêm nữa, ngày lễ chỉ có ba người, có chút lạnh lẽo ăn cơm tối. Tả Á phục vụ mẹ và dượng Kiều xem văn nghệ, mẹ nói muốn uống nước, Tả Á liền cầm cái ly đi rót nước cho mẹ.

Điền Văn Lệ không đợi được nước, chợt nghe thấy tiếng cái ly rơi xuống đất, vội gọi Tả Á mấy tiếng, lại không nghe thấy tiếng trả lời, cùng Kiều Vân vào xem, đã thấy Tả Á đã mất đi tri giác ngất xỉu nằm trên dưới sàn nhà.

Điền Văn Lệ cũng choáng váng, may mà được Kiều Vân đỡ: "Gọi xe cứu thương, xe cứu thương." Điền Văn Lệ đẩy Kiều Vân ra, đi tới, nắm tay Tả Á, cũng không dám làm gì lung tung.

Con bé này, con làm sao vậy, sao lại như thế này?

Tả Á tỉnh lại thì cô đang ở bệnh viện, mở mắt ra liền thấy những người thân nhất của cô, ba mẹ, dượng Kiều, ông nội, chị, thậm chí còn có mẹ kế cùng với đứa em cùng cha khác mẹ của cô.

Mọi người dường như đang khóc, trong lòng Tả Á thoáng đông cứng lại, bọn họ đều biết hết rồi sao? "Mẹ ……. Con không sao đâu……. Thật đó ……."

"Chuyện lớn như vậy sao lại không nói cho mọi người biết…….?" Điền Văn Lệ nói xong liền khóc nức nở. Tả Á vội vàng nói: "Mẹ, mẹ đừng khóc, mẹ không được quá kích động."

Điền Văn Lệ nắm tay Tả Á, chảy nước mắt, nói: "Con bé ngốc này, bệnh tình của mẹ có là gì, lúc này mẹ không thể ngã xuống đâu, đừng sợ, bác sĩ nói rồi, có thể trị khỏi được, con phải kiên trì, biết không?"

"Vâng, mẹ, ba, ông nội, con có lòng tin mà, chuyện rồi cũng sẽ ổn thôi. Mọi người không cần phải lo lắng."

Kiều Vân nhận được một cú điện thoại, liền ra khỏi phòng bệnh, vẻ mặt tức giận, hướng về phía bên kia đầu điện thoại quát: "Kiều Trạch đang ở đâu?"

"Anh Kiều không có ở trong công ty, mấy ngày nay cũng không tới, anh ấy đi công tác rồi ạ."

Kiều Vân giận dữ mắng: "Đừng tưởng là có thể lừa được tôi, anh nói mau, không phải nó và Tình Văn đang ở với nhau đấy chứ? Nó đang ở đâu?"

"Tôi thật sự không biết anh Kiều đi đâu, anh chỉ giao lại việc công ty cho chúng tôi, nói anh ấy phải đi ra ngoài, chúng tôi cũng không liên lạc được với anh ấy."

"Tôi hỏi cậu, nó đi cùng với ai?"

"Cái này…….Tôi không biết ạ."

Kiều Vân giận dữ cúp điện thoại, Kiều Trạch, thằng quỷ này, thật là quá đáng!

Tả Á bị bệnh, mọi người đều đã biết hết, đều để ý trông chừng cô, che chở cho cô, tất cả đều là hậu phương vững chãi của cô. Có điều, cô nằm viện đã được mấy ngày rồi, cũng không thấy anh đến, đáy lòng có cảm giác mất mát, nhưng lại không dám biểu hiện ra, tất cả mọi người đều an ủi cô, nói Kiều Trạch đang ở nước ngoài, sẽ trở về sớm thôi.

Đúng là vậy, hay không phải đã không còn quan trọng nữa, quan hệ giữa bọn họ cô biết rõ.

Trong phòng khám của bác sĩ, nét mặt mọi người trong nhà đều vô cùng nặng nề, tuỷ của bọn họ đều không hợp với Tả Á. Điền Văn Lệ và Tả Vi không nhịn được mà khóc lên, ba Tả Á cũng đỏ mắt, trên mặt đều là nước mắt. Chẳng lẽ không có chút hy vọng nào sao?

"Kiều Trạch đâu? Tại sao anh ta không trở về? Tả Á bệnh thành ra như vậy, anh ta không biết sao?" Tả Vi nhìn Kiều Vân, mấy ngày rồi cô không thấy Kiều Trạch, anh ta là chồng của Tả Á, Tả Á cần anh ta.

"Tìm cũng tìm rồi, điện thoại cũng gọi rồi, không biết nó đi đâu cả." Sắc mặt Kiều Vân cũng vô cùng khó coi, rất tức giận với Kiều Trạch.

Gương mặt đầy nước mắt của Điền Văn Lệ có chút oán hận cùng tức giận hỏi: "Có phải nó ra nước ngoài với con Tình Văn kia không?"

Kiều Vân không lên tiếng, mặc dù không thể xác định Kiều Trạch đi đâu, nhưng Kiều Trạch và Tình Văn đều không ở đây, khó nói rằng không phải bọn chúng ở chung một chỗ. Trong phòng khám mọi người đều đang đau lòng khổ sở, nóng nảy, cũng vì hành động của Kiều Trạch mà tức giận. Ngoài phòng khám, Tả Á từ từ quay đầu, đi về phía phòng bệnh của mình.

Cô không có hy vọng nào sao?

Lo lắng bao trùm lấy người nhà của Tả Á, nhưng mọi người vẫn cố gắng bảo nhau phải giữ tinh thần lạc quan trước mặt cô, người nhà cô không muốn khiến Tả Á cảm thấy mình không có hy vọng, Tả Á cũng không muốn khiến mọi người lo lắng vì cô.

Mỗi lần Chung Dương đến thăm Tả Á, đều đứng trước cửa phòng bệnh không dám đi vào, chỉ đến khi lau sạch nước mắt trên mặt mới dám đẩy cửa đi vào. Anh đã sớm kiểm tra tủy của mình, nhưng cũng không phù hợp, hơn nữa anh cũng từng đến tìm kiếm trong kho tủy, nhưng cũng không có kết quả. Nhìn Tả Á, trái tim anh như lọt vào vực sâu.

Trong lúc mọi người đang bế tắc, chợt có một người đến bệnh viện, Tả Á biết người này, Chung Dương cũng đã từng gặp, nhưng, người nhà cô không ai biết cả, người tới không ai khác, chính là Huyền Chí Thương.

Lần đầu anh vào thăm Tả Á, không nói một lời, hốc mắt có chút đỏ lên, cuối cùng lại nói một câu kinh người, "Tôi muốn mang cô ấy đi."

Việc Huyền Chí Thương đến khiến cho người nhà Tả Á nhìn thấy được một tia sáng, anh nói anh sẽ tìm được tuỷ thích hợp với cô, tìm bệnh viện tốt nhất để chữa bệnh cho cô, nhưng, có một điều kiện, trong thời gian này, Tả Á không được liên lạc với người nhà, cho đến khi bệnh tình của cô có chuyển biến tốt. Nói xong những lời này Huyền Chí Thương liền bước đi, trước mắt, chỉ có anh là hi vọng duy nhất của Tả Á.

Nhưng, một người xa lạ, một người không quen biết tại sao muốn giúp Tả Á đến thế? Bọn họ làm sao yên tâm giao Tả Á cho một người hoàn toàn không quen biết thế này được? Cứ như vậy hai ngày, mọi người trong nhà vẫn chưa có quyết định gì cả.

Nhưng, còn có chuyện gì tệ hại hơn tình trạng bây giờ nữa? Thay vì cứ như vậy chờ chết, không bằng được ăn cả ngã về không, thử một lần, cuối cùng cũng là chết, sao không lớn mật mà đánh cược một trận. Tả Á nói với Điền Văn Lệ và Tả Quốc Cường: "Ba mẹ, con quyết định rồi, nên vì sinh mạng mà thử một lần, cho nên, con lựa chọn tin cậy Huyền Chí Thương."

Điền Văn Lệ và Tả Quốc Cường dù thế nào cũng không đồng ý, chết cũng phải ở bên cạnh chăm sóc cho Tả Á, sao có thể giao cô cho một người xa lạ. Cuối cùng Tả Á thuyết phục mọi người, hơn nữa lần đó Huyền Chí Thương đến thăm cô đã khiến cho mọi người tin tưởng anh có thể giúp Tả Á tiếp tục.

Cuối cùng, ông nội tìm đến Huyền Chí Thương nói chuyện, không ai biết bọn họ đã nói những gì, chỉ là cuối cùng thay mặt mọi người quyết định, cho phép Huyền Chí Thương mang Tả Á đi, hiện tại đã không còn biện pháp nào khác nữa rồi, cho nên, chỉ có thể liều thử một lần.

Lúc Huyền Chí Thương tới đón Tả Á đi, Điền Văn Lệ và Tả Vi khóc rất nhiều. Tả Á cũng khó chịu đến đức gan đứt ruột, chuyến đi lần này, cho mọi người một tia hi vọng, luôn tâm niệm trong lòng, chỉ cần cô không xuất hiện, như vậy tức là cô vẫn còn sống. Nhưng, lần từ

biệt này, cô không biết, còn có thể gặp lại những người cô thương yêu không. Sau khi ôm từng người, cô liền lên xe của Huyền Chí Thương.

Trong phút chốc cửa xe đóng lại, trái tim Tả Á như nứt ra, khóc nức nở nói: "Mẹ, ba, ông nội, dượng, chị, con sẽ quay trở về, mọi ngươi phải chờ con, chờ con trở lại……"

Mọi người ôm nhau khóc rống lên, bên trong xe, Tả Á bị Huyền Chí Thương ôm vào trong ngực, cô không biết, đây có coi là sinh ly tử biệt không, chỉ là trong lòng có bi thương, giống như có cái gì bị cắt đứt, đau như bị xát muối.

Mọi người, hẹn gặp lại.

Kiều Trạch, hẹn gặp lại.

Tình yêu của em, hẹn gặp lại.

Chung Dương, hẹn gặp lại.

Các bạn, hẹn gặp lại.

Tả Á đi, cứ như vậy mà rời đi, mang theo niềm hi vọng về sinh mệnh của cô, cô sẽ đến một nơi xa lạ. Lúc Chung Dương tới bệnh viện, lúc thấy giường bệnh trống không, suýt chút nữa anh đã phát điên, lập tức túm lấy một bác sĩ, liều mạng lay người, hầm hừ hỏi, Tả Á đi đâu rồi, đi đâu rồi.

Anh trở nên mất trí, cơ hồ không nghe được những lời bác sĩ nói, cho đến khi tỉnh táo lại mới nghe rõ được bác sĩ nói gì, Tả Á không chết, chỉ là rời khỏi bệnh viện thôi. Chung Dương đi tìm người nhà Tả Á hỏi mới được biết Tả Á đi theo Huyền Chí Thương, đi đến nơi khác chữa bệnh.

Anh chỉ có thể rời đi, cầu nguyện, chờ đợi.

Mà Kiều Trạch, người trong nhà vẫn không cách nào liên lạc được với anh, cuối cùng tức giận hạ lệnh không cần liên lạc với anh nữa, lần này Kiều Trạch thật quá đáng, thật là rất quá đáng, ngay cả người tính tình luôn dễ chịu như Kiều Vân cũng tức giận.

Kiều Trạch trở về, cũng không được một ai thông báo, anh dừng xe ở dưới lầu, bóng đêm mông lung, giống như trái tim của anh vậy, mê man mờ mịt. Đã nhiều ngày rồi anh không trở về, anh rất muốn gặp cô, cho dù chỉ là bởi vì anh muốn thân thể của cô.

Bước chân anh có chút vội vàng gấp gáp đi lên tầng lầu, đứng trên thang máy lên nhà. Anh trở về, trong đầu vẫn còn luôn văng vẳng lời nói của Tả Á đêm hôm đó giữ anh ở lại, hèn mọn, giọng điệu khẩn cầu.

Lúc vừa mở cửa, anh liền sửng sốt, trái tim của anh trong nháy mắt ngừng đập, thiếu cái gì đó, thiếu cái gì chứ? Trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ, không có hơi thở của cô, giầy anh cũng không thay ra, vội vàng chạy về phía phòng ngủ.

Trống không, trống không, trên giường hai người hoàn toàn trống không. Anh đi ra ngoài, nhìn quanh bốn phía, không thấy cô, anh chạy lên lầu, trên lầu cũng trống không, những thứ thuộc về cô cũng không thấy đâu cả, căn phòng hoàn toàn trống rỗng, khiến trái tim anh co rút đau đớn, Tả Á, đã đi đâu rồi? Người phụ nữ vẫn luôn lẳng lặng ở nhà đợi anh đi đâu mất rồi?

Anh như bị mất trí đẩy tất cả cửa phòng ra, tìm kiếm khắp trên lầu, dưới lầu, nhưng đều không thấy bóng dáng của cô, cô lại len lén rời đi sao? Rời bỏ anh, rời bỏ căn nhà này, rốt cuộc cô lại bỏ đi…….

Kiều Trạch chán chường gục xuống cạnh giường, khuôn mặt u ám, ngồi gục xuống bên giường, tầm mắt rơi vào góc tủ đầu giường, trên đó có một tờ giấy, bởi vì đau khổ, anh chết lặng vươn tay ra, cầm lấy tờ giấy.

Tờ giấy đã bị vò nát, anh mở ra, có chút không tin được nhìn nội dung tờ giấy, Kiều Trạch chợt có cảm giác như thế giới hoàn toàn bị hủy diệt rồi, Tả Á…….Tả Á, bị bệnh bạch cầu, đầu như bị sét đánh trúng, trái tim tê liệt đau đớn, tay cũng run rẩy, nước mắt cuồng loạn rơi xuống: “Tả Á, Tả Á…….” Anh đứng bật dậy, điên cuồng kêu tên cô, vọt ra khỏi phòng ngủ, nhưng không biết phải đi đâu tìm cô, âm thanh bi thương vang vọng trong căn nhà vắng vẻ trống rỗng, mà trả lời anh chỉ tiếng gió đã từng cùng cô chờ đợi anh về.

Chương 56: Dùng cách khác để tìm em

Kiều Vân chợt nghe thấy tiếng chuông cửa dồn dập vang lên không ngừng, vừa cửa mở ra, Kiều Trạch liền giống như đầu xe lửa mà xông vào, ánh mắt cuồng loạn,nước mắt chảy ra trong hối hận, điên cuồng gào thét, kêu tên Tả Á, bóng dáng cao lớn giống như mất khống chế xông đi khắp nơi tìm kiếm Tả Á

Điền Văn Lệ từ phòng ngủ đi ra liền nhìn thấy Kiều Trạch, đối với anh, bà có oán hận, có giận dữ, tuy nhiên lại không thể phát tiết ra được.

Kiều Trạch điên cuồng tìm kiếm, cuối cùng vẫn không tìm được Tả Á đâu cả, đầu óc anh choáng váng, thân thể trở nên chết lặng, không thể nhìn thấy gì trước mắt, tai cũng nghe thấy gì cả, đầu óc ong ong, chỉ đau khổ nức nở mà gào to: "Tả Á ở đâu? Ở đâu?"

Không ai trả lời anh cả, có lẽ bởi vì anh đã đến gần ranh giới chuẩn bị sụp đổ cho nên anh không nghe thấy được bất kì âm thanh nào cả, bóng dáng cao lớn tràn đầy nỗi hoảng sợ men theo trí nhớ đi ra cửa, anh phải tìm Tả Á, phải tìm cô, phải tìm được cô.

Kiều Vân nhìn Kiều Trạch như vậy, sự tức giận trong lòng lại biến thành đau xót, Kiều Trạch đã hoàn toàn suy sụp rồi, anh còn ra ngoài tìm Tả Á kiểu gì đây.

Lời nói của ông chắc hẳn Kiều Trạch không nghe lọt, anh dường như đã trở nên điên loạn rồi. Kiều Vân nhìn Kiều Trạch đang đi ra phía cửa, dưới tình thế cấp bách, liền vung tay đấm lên mặt Kiều Trạch, đầu của Kiều Trạch liền nghiêng sang một bên, thân thể cũng theo đó mà ngã xuống.

Anh đã không còn chút hơi sức nào nữa rồi.

Thần kinh căng thẳng điên loạn cũng từ từ tỉnh táo lại, chỉ còn lại sự đau đớn khôn cùng, anh ngã ngồi ở đó, không chút sức lực, thân thể như bị rút cạn sức lực, uể oải tựa người vào cửa, giống như một đứa trẻ bất lực, ngẩng đầu lên nhìn Kiều Vân, trong đôi mắt tràn đầy sự đau đớn cùng cực: "Anh hai…….Tả Á ở đâu? Em muốn gặp cô ấy……."

Anh muốn gặp cô, nhưng không phải anh muốn là được. Kiều Vân nói cho anh biết, Tả Á đã đi rồi, mang theo sinh mạng của mình đến một nơi không ai biết, còn sống hay đã chết, bọn họ cũng không thể nào biết được.

Trái tim của Kiều Trạch như bị ném vào hầm băng vạn năm, lạnh đến thấu xương, đau đến tê tâm liệt phế.

Lúc cô đau anh không biết, lúc cô rời đi anh không có ở đây, thậm chí anh cũng không biết, cô mắc căn bệnh này, cô luôn miệng nói yêu anh, chính là như vậy sao?

Kiều Trạch cố sức đứng dậy muốn rời khỏi đây, định đi tìm cô, cho dù cô ở đâu, đến nơi nào, anh nhất định phải tìm được cô.

Nhưng, chân anh lại không cách nào hoạt động được, đầu trở lên choáng váng, đau đớn cuốn lấy anh, trước mắt anh đột nhiên tối đen lại, thân thể cao lớn lại ngã vật xuống.

"Kiều Trạch!"

Kiều Vân và Điền Văn Lệ kêu lên chạy tới đỡ anh như không kịp, Tả Á bị bệnh, Tả Á rời đi, đối với anh chính là sự đả kích trí mạng.

Kiều Vân đỡ Kiều Trạch dậy chợt nhìn thấy trên áo sơmi của anh ướt đẫm một mảng máu, sao nó lại bị thương? Kiều Vân cả kinh, hô lên: "Mau gọi xe cứu thương!"

Kiều Trạch được đưa vào bệnh viện, đầu tiên người ta xử lý vết thương bị rách của anh, không ai biết được tại sao anh lại bị thương, cho dù có hỏi, đoán chừng anh cũng sẽ không nói.

Bác sĩ lại một lần nữa băng bó vết thương cho Kiều Trạch, nhưng Kiều Trạch vẫn hôn mê bất tỉnh.

Bởi vì vết thương và cũng bởi vì đả kích trí mạng kia, cả đêm Kiều Trạch sốt cao không giảm, hai mắt nhắm nghiền lại, nhưng vẫn luôn gọi tên Tả Á, trong cơn mê sảng luôn miệng nói xin lỗi cô…….

Kiều Vân ngồi bên giường bệnh của Kiều Trạch, ông chăm sóc Kiều Trạch từ nhỏ đến lớn, anh giống như con trai của ông vậy. Từ nhỏ Kiều Trạch tính tình đã mạnh mẽ, trầm mặc, lạnh nhạt, sau khi đi lính tính tình càng thêm cứng rắn, ngang ngược, kiên cường, cứng cỏi.

Khi bị tai nạn giao thông, phải phẫu thuật, nhưng anh không nháy mắt một cái, cũng không nhíu lông mày một lần. Từ nhỏ đến lớn anh chưa từng bị bệnh, cũng chưa từng mềm yếu, chưa từng gục ngã, nhưng hôm nay Kiều Trạch lại trở nên yếu ớt như vậy, bất lực như vậy, đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy.

Kiều Vân có chút lo lắng, lo lắng Kiều Trạch sẽ vì chuyện này mà suy sụp, không gượng dậy nổi. Nếu anh quan tâm Tả Á như vậy, tại sao lại làm bộ như không quan tâm, nếu đã quan tâm như vậy, mấy ngày nay tại sao lại không hề quan tâm đến Tả Á? Thậm chí Tả Á bị bệnh nặng như vậy, cũng không biết, chẳng lẽ anh lại ngày nào cũng không về nhà?

Cả một đêm Kiều Vân không ngủ, tinh thần có chút không được vững vàng nữa, ông đưa tay sờ trán Kiều Trạch, nhưng bàn tay lại chợt khựng lại giữa không trung, trái tim như bị dao cứa.

Trong nháy mắt hai mắt Kiều Vân chợt đỏ lên…….Mái tóc của Kiều Trạch trước đây đen bóng, nhưng mới chỉ trong một đêm đã bạc hơn phân nửa.

Kiều Vân thấy Kiều Trạch như vậy, cổ họng của ông như bị ai bóp nghẹn, ông dường như có thể cảm nhận được trong lòng Kiều Trạch đang đau đớn thế nào, hối hận đến mức nào, bất đắc dĩ đến cỡ nào. Vừa đau lòng cho cậu em trai này, vừa bất đắc dĩ, thở dài, rồi lắc đầu, mọi

chuyện sao lại trờ nên như thế này.

"Cô ấy có nói gì không?" Ngay lúc đó Kiều Trạch đột nhiên tỉnh lại, mở mắt ra, nhìn Kiều Vân, đôi mắt đen như hóa thành tro tàn, giọng nói khàn khàn như những hạt cát.

Kiều Vân nhìn Kiều Trạch, chỉ trong một đêm mà tóc của anh trở nên bạc trắng, trái tim đau nhói từng cơn, cố đè nén nước mắt đang dâng lên trong hốc mắt, an ủi anh: "Con bé bảo chúng ta hãy chờ nó trở về, con bé nhất định sẽ trở lại…….Bây giờ cậu hãy lo tịnh dưỡng cho thật tốt đi, khỏe mạnh thì muốn làm cái gì cũng được, thân thể sụp đổ thì muốn làm gì cũng không làm được."

Kiều Vân nói xong, Kiều Trạch không nói gì thêm nữa, nhắm nghiền hai mắt nhắm, hình như anh lại ngủ, Kiều Vân gọi mấy tiếng, nhưng Kiều Trạch không trả lời, chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của anh, Kiều Trạch lại chợt nói mấy câu, là nói mơ.

Anh nói, cho dù cô ở đâu, chỉ cần anh quyết tâm đi tìm, thì nhất định sẽ tìm được cô, anh sẽ không để cho cô phải khóc một mình nữa, sẽ không để cho cô phải chịu đau đớn một mình nữa, nhưng, lần này anh lại không tìm được cô, lúc cô đau, lúc cô khóc, lúc cô khổ sở, anh đều không ở bên cạnh cô.

Kiều Trạch vận dụng tất cả các mối quan hệ cố gắng tìm nơi Tả Á đã đến, thậm chí tìm đến cả bạn của Huyền Chí Thương, nhưng không một ai biết được Huyền Chí Thương đã mang Tả Á đi đâu, chỉ cần có được một chút xíu đầu mối, Kiều Trạch đều chạy tới tìm kiếm, nhưng cuối cùng vẫn đều trở về tay không.

Lần lượt hi vọng rồi lần lượt thất vọng đã khiến người đàn ông kiên cường này trở nên yếu đuối đến mức không chịu nổi một chút kích thích. Máy bay đã hạ cánh nhưng anh không về nhà. Nhà, không còn cô nữa, không còn hơi thở của cô, không còn bất kì đồ vật gì của cô, cô đã ra đi dứt khoát như vậy đấy, không để lại cho anh bất cứ thứ gì để hoài niệm về cô, không còn có cô, nhà đã không còn là nhà nữa rồi.

Kiều Trạch như người mất hồn đi đến khu nghỉ dưỡng trước kia, đi đến nơi Tả Á thích nhất, trong thời tiết buốt giá, nơi đây đã không còn biển hoa cô yêu thích nhất nữa, chỉ còn khuôn mặt tươi cười của cô trong những tấm hình treo trên tường.

Trái tim nhớ cô đến điên loạn, trái tim hối tiếc vì tính mạng mình không thể đổi lại sự khỏe mạnh cho cô.

Nhớ nhung là một loại bệnh không có cách nào chữa trị được, mà anh lại đang bị căn bệnh này quấn lấy, mà bản thân anh cũng không muốn thoát ra, chỉ mong cứ tiếp tục như vậy mà trầm luân chìm sâu xuống. Anh muốn nhìn thấy cô nhưng không cách nào tìm được cô, cảm giác đau đớn này không ngừng hành hạ anh, trái tim đau đến mức như bị khoét đi một miếng.

Bóng dáng cao lớn của Kiều Trạch thẫn thờ chậm chạp bước ra khỏi căn biệt thự, đi đến mảnh đất trồng hoa hướng dương.

Từng bước rồi từng bước anh đi đến những nơi đã từng in lại dấu chân của Tả Á, đến khi đi đến dưới tàng cây liền cành, trái tim anh không nhịn được mà nhớ Tả Á đến quay quắt.

Cô đã từng như một đứa trẻ con, trốn dưới tán cây này, bắt anh phải đi tìm, muốn thử xem anh có thể tìm thấy cô không.

Anh còn nhớ rất rõ lúc anh tìm được cô, khuôn mặt cô rất kích động và ngạc nhiên, như một đứa trẻ vậy.

"Sao anh có thể tìm được em vậy?"

"Giác quan thứ sáu!"

"Gạt người! Chắc chắn anh có dụng cụ gì đó."

…….

Kiều Trạch nhớ tới mỗi nụ cười của cô, từng vẻ mặt của cô, ngay cả tính tình trẻ con của cô nữa, anh cứ thế ngồi dưới tán cây, mặc cho gió lạnh thổi qua thân thể anh, trái tim cũng nhói đau, nước mắt làm mờ tầm mắt của anh.

Chợt một điểm sáng hấp dẫn tầm mắt của anh, anh vội đưa tay lau sạch nước mắt trên mặt, cầm đồ vật đó lên. Là một chiếc bình thuỷ tinh nhỏ hình trái tim, phía trên dính đầy bùn đất, Kiều Trạch duỗi ra ngón tay ra lau sạch bùn đất trên bình, những ngôi sao bên trong liền lộ ra, đủ mọi màu sắc, giống như một bầu trời đầy sao.

Trái tim Kiều Trạch thoáng nghẹn lại, bàn tay khẽ run, trong đầu chợt thoáng qua cái gì đó, hình như anh đã từng thấy vật này ở nhà rồi, ở trong tay Tả Á, lúc đó anh không hề để ý đến, chỉ cho là thú tiêu khiển của phụ nữ thôi.

Kiều Trạch nhìn chung quanh thấy cách đó không xa, có một miếng đất hơi nhô lên, phía trên hình như có một cái hang chuột.

Kiều Trạch như bị kích thích, bật người dậy, đưa tay đào đất lên.

Đất lạnh như băng, lại rất cứng, không thể đào bằng tay không được, anh vội vàng bẻ một cành cây điên cuồng đào khối đất kia lên, cho đến khi những thứ được chôn xuống lộ ra trước mắt anh.

Đưa tay nhẹ nhàng phủi nhẹ lớp đất phía trên, nhẹ nhàng cẩn thẩn nâng chiếc bình thủy tinh hình trái tim kia lên, đặt ở một nơi sạch sẽ, trong bình là những ngôi sao đủ màu sắc, còn có một cái ly, cái ly rất quen thuộc, đang lẳng lặng nằm ở đó.

Đưa tay cầm cái ly lên, bên trong có một tờ giấy viết thư màu trắng, bàn tay Kiều Trạch run run mở nắp, lấy bức thư, mở ra, đọc từng chữ: Kiều Trạch, tại sao em lại yêu anh?

Tám chữ kia lại làm cho trái tim Kiều Trạch vỡ vụn…….Cô yêu anh, cô yêu anh,

nhưng…nhưng anh lại tổn thương cô.

Cô yêu anh, sao lại có thể không cần đứa bé của hai người được chứ?……Thậm chí khi đó anh cũng không ở bên cạnh cô. Anh không thể nào quên được dáng vẻ cô đơn của cô ngồi một mình bên cửa sổ, mất hồn vừa ôm chai rượu vừa hút thuốc.

Đó không phải là cô buông thả, mà là bởi vì cô quá đau đớn, nỗi đau vì mất đi đứa bé, và chịu đựng sự lạnh nhạt của anh. Bởi vì anh, bởi vì nỗi đau anh mang lại, cô cần rượu, cô tìm đến khói thuốc.

Một câu "Kiều Trạch, tại sao em lại yêu anh" kia của Tả Á chứa đựng biết bao nỗi đau đớn, chứa đựng bao nhiêu tình cảm.

Một câu kia là thổ lộ, cũng là buông xuôi.

Cô hiểu trái tim của mình, nhưng cũng bởi vì hành vi của anh mà quyết định buông xuôi phần tình cảm mới vừa chớm nở này.

Nếu như không tái hôn, nếu như ly hôn, tổn thương, đau đớn, thống khổ biết đâu sẽ ít đi một chút, người Tả Á muốn nói đến chính là anh.

Cô sợ có một ngày cô chết đi sẽ làm anh khổ sở, cô không cách nào bỏ được anh, nhưng anh lại không hay biết gì cả.

Trái tim anh đau đớn kịch liệt, hối hận chỉ muốn bóp chết mình ngay tức khắc, khổ sở không thể giải toả được.

Thậm chí ngay cả một câu xin lỗi anh cũng không nói được, cũng không có cơ hội được nói ra. Anh muốn cô sống hạnh phúc, nhưng cuối cùng, người tổn thương cô sâu sắc nhất chính là anh, chính anh làm tổn thương người phụ nữ anh yêu, người phụ nữ duy nhất anh yêu trong suốt cuộc đời này.

"Tả Á…….!" Anh kêu tên cô, cả thân thể lẫn trái tim đều co rút đau đớn, thân thể anh vì đau đớn mà gập lại, rồi ngã vật xuống đất, khóc rống lên, nước mắt lành lạnh từ trong hốc mắt như nước vỡ đê không có cách nào kiềm chế được mà rơi xuống.

"Tả Á…….!" Anh bi thương gọi cô.

Sau lưng bức thư xuất hiện một dòng chữ: Tả Á, anh chỉ cho em ba năm, đến lúc đó nếu em không trở lại anh sẽ dùng cách khác để tìm em.

Anh gấp bức thư lại, đặt vào trong hộp, chôn xuống.

Đã lâu rồi Kiều Trạch không hề đoái hoài gì đến chuyện của công ty, hơn một tháng nay kể từ ngày Tả Á biến mất, anh trở nên chán nản, không có chút tinh thần nào, cả ngày chỉ nhốt mình bên trong căn phòng nhỏ của Tả Á, nơi này có đồ đạc của cô, có mùi hương của cô, có hơi thở của cô, mỗi ngày anh đều uống say khướt, dường như chỉ có như thế này, anh mới có

thể sống tiếp được.

Kiều Vân sốt ruột, Điền Văn Lệ cũng sốt ruột, tất cả mọi người đều sốt ruột, nhưng không một ai có thể khơi lại được ý chí tiếp tục sống của Kiều Trạch, linh hồn của anh như đã theo Tả Á rời đi, chết rồi, chỉ còn lại một cái xác cùng làm bạn với rượu.

Nhưng, rượu cũng không thể khiến anh quên được khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Tả Á khi nhìn thấy anh và Tình Văn ở cùng với nhau.

Rượu cũng không thể khiến anh quên dược ánh mắt đau đớn của Tả Á khi nhìn thấy Tình Văn ở trong căn nhà của hai người.

Rượu không thể để cho anh quên được lúc cô ngã bệnh, anh lại hoàn toàn không hay biết, để cô ở nhà một mình, chờ đợi một mình, một mình chịu đựng sự hành hạ của bệnh tật, cô đơn một mình, một mình ở trong căn nhà trống rỗng.

Cả đêm say rượu, đến lúc trời sáng, Kiều Trạch cũng không tỉnh dậy, cửa căn nhà trọ nhỏ chợt bị người đẩy ra, đi vào, mà Kiều Trạch, người đang nằm trên ghế sofa, không hề để ý, nằm ở đó như người đã chết.

Từ Bân bước vào đưa tay đẩy Kiều Trạch một cái, gọi: "Anh Kiều, tỉnh lại đi."

Kiều Trạch không có phản ứng gì, chỉ không kiên nhẫn hất tay Từ Bân ra, Từ Bân có chút áy náy quay lại nhìn hai người một lớn một nhỏ vừa đi vào phòng cùng anh, cuối cùng anh đưa tay túm Kiều Trạch: "Lão đại, có người tìm anh, anh nên gặp họ, nếu không gặp nhất định anh sẽ phải hối hận."

Kiều Trạch bị Từ Bân không ngừng làm phiền, bộ dạng giận dữ, mày đẹp nhíu chặt, gương mặt lạnh lùng không chút nhiệt độ, đôi mắt đen mang theo một chút không kiên nhẫn, lạnh lùng quét qua hai người vừa tới.

Tầm mắt của anh rơi ngay vào một cậu nhóc đứng cạnh bàn trà. Anh nhìn cậu nhóc kia, đứa bé kia cũng nhìn anh, một đôi mắt to đen láy nhìn anh như nhìn thấy động vật quý hiếm.

Lòng Kiều Trạch như bị một vật bặng đánh vào, đứa nhỏ này sao lại quen thuộc như vậy? Dường như nó đã từng tồn tại trong đầu anh.

Tầm mắt Từ Bân cũng không ngừng đảo qua Kiều Trạch và đứa bé kia đang nhìn nhau, vẻ mặt nghi hoặc, còn có chút kích động, anh đặt mông ngồi xuống bên cạnh Kiều Trạch, vỗ vỗ vai anh: "Anh Kiều, anh có nhận ra rằng gương mặt tên nhóc này rất giống anh không?"

Kiều Trạch đẩy Từ Bân ra, khó nén được kích động trong lòng, vẻ mặt uể oải mất tinh thần trước đây cũng dần biến mất, anh vươn tay ôm lấy cậu nhóc, rút ngắn khoảng cách giữa anh và cậu nhóc lại, tay khẽ run, tiếng nói phát ra nhưng lại không có âm thanh nào, một lát sau, Kiều Trạch mới tìm lại được tiếng nói của mình: "Con…….tên là gì?"

Cậu nhóc nhíu nhíu mày, nhìn về phía người bên cạnh anh, rồi sau đó dùng thái độ rất kiên

quyết dứt khoát nói với Kiều Trạch: "Viện trưởng nói, không thể nói cho người lạ biết tên của mình." Bộ dạng nhỏ bé này hoàn toàn giống với khí thế của Kiều Trạch, cho dù chú có đẹp trai, cũng không cho chú mặt mũi, cho dù chú có mái tóc trắng dễ nhìn, cũng không ngoan ngoãn khuất phục chú.

Người vẫn đứng bên cạnh tên nhóc vội lên tiếng: "Xin chào anh Kiều, tôi là viện trưởng cô nhi viện, nơi Tiểu Á từng làm công tác xã hội. Chẳng qua…….Nói thật, đứa nhỏ này thật sự rất giống anh Kiều." Nói xong lại ngồi xổm xuống, nói với tên nhóc: "Chào chú, nói cho chú ấy biết tên của con đi, đây là lễ phép, chú ấy không phải là người xấu."

Cậu nhóc nghe viện trưởng nói như vậy, lúc này mới đưa bàn tay nhỏ bé ra, tỏ vẻ hữu nghị, bộ dáng như một ông cụ non, còn nhỏ mà rất thông minh lanh lợi nói: "Chào chú, cháu tên là Tiểu Duyên."

Khuôn mặt lạnh nhạt của Kiều Trạch thoáng do động, kinh ngạc vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm nhũn của Tiểu Duyên, tựa như đang nắm lấy hi vọng của mình.

Tiểu Duyên, Tiểu Duyên, không phải chính là đứa bé mà Tả Á luôn muốn đến thăm sao? Kiều Trạch không nhịn được mà kéo Tiểu Duyên lại gần, tại sao khi thấy đứa bé này trái tim của anh lại có những cảm giác khó tả, cảm động, chua xót như vậy? Trong đầu anh lại chợt thoáng qua cái gì đó, đúng rồi, Tả Á đã từng cho anh xem album ảnh của Tiểu Bảo.

Đứa nhỏ trước mắt này không chỉ giống anh, mà còn giống với Tiểu Bảo lúc lớn. Tiểu Bảo! Tiểu Duyên có phải là Tiểu Bảo của anh không? Chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên hay là kì tích xuất hiện? Trái tim chán nản, chết lặng của Kiều Trạch bấy lâu nay như được ánh sáng chiếu tới, anh ôm Tiểu Duyên thật chặt, không chịu buông tay.

Anh sợ đây là mơ, sợ là mơ.

Thì ra Tiểu Duyên bị chuyển đến Cô Nhi Viện của thành phố A là do Cô Nhi Viện trước kia nó ở bị đóng cửa, viện trưởng nghĩ đến tình cảm đặc biệt của Tả Á đối với Tiểu Duyên nên muốn đưa Tiểu Duyên đến gặp Tả Á. Đáng tiếc lại không liên lạc được với Tả Á, không thể làm gì khác đành tìm đến công ty của Kiều Trạch,

viện trưởng không hề hay biết Tả Á đã không còn ở thành phố A nữa rồi.

Sau khi làm phẫu thuật, thân thể của Tiểu Duyên đã tốt lên rất nhiều, hoàn toàn là một đứa trẻ khỏe mạnh khiến Kiều Trạch yên tâm rất nhiều, khỏe mạnh mới là quan trọng nhất, không phải sao? Mặc kệ Tiểu Duyên có phải là con của anh và Tả Á không, đứa trẻ này Kiều Trạch đã quyết định nuôi nó.

Kiều Trạch đột nhiên trở lại bình thường, Kiều Vân và Điền Văn Lệ đã vô cùng giật mình rồi, nhưng khi thấy Kiều Trạch mang Tiểu Duyên về, bọn họ lại càng thêm kinh hãi.

Nếu như nói Tiểu Duyên không phải là con của Kiều Trạch, Kiều Vân nguyện đâm vào mắt mình. Nếu như Tiểu Duyên không phải là con cùa Tả Á, thế thì Điền Văn Lệ cũng muốn

như ông vậy.

"Quá giống, quá giống." Điền Văn Lệ ôm Tiểu Duyên, lệ nóng quanh tròng, nếu như đây thật là Tiểu Bảo đã bị mất tích trước đó, hôm nay trở về bên cạnh bọn họ thì thật tốt quá. Tả Á biết được nhất định sẽ rất vui mừng.

Kiều Trạch đứng bên cạnh nhìn Tiểu Duyên đến ngẩn người, gương mặt lạnh nhạt gầy gò của anh hiện lên bao cảm xúc phức tạp, Tiểu Duyên là Tiểu Bảo của anh, anh tin chắc, anh hi vọng, đáy lòng như một dây cung bị kích thích nhẹ nhàng mà cảm động.

Kiều Vân cảm thấy Tiểu Duyên chính là phiên bản thu nhỏ của Kiều Trạch, mà Điền Văn Lệ lại cảm thấy giống Tả Á hơn. Hai người tranh luận không nghỉ, ngày hôm sau còn gọi mọi người đến để phân giải. Cuối cùng người nhà Tả Á cảm thấy Tiểu Duyên giống Tả Á, còn bên nhà Kiều Vân, bao gồm Mạch Tử và mẹ Mạch Tử lại cảm thấy đứa bé giống Kiều Trạch hơn.

Điền Văn Lệ còn không ngừng lấy ảnh Tả Á khi còn bé ra so sánh, còn Kiều Vân cũng lấy ảnh Kiều Trạch khi còn bé ra.

Nhìn mấy tấm ảnh lúc nhỏ của Kiều Trạch liền cảm thấy Tiểu Duyên chính là phiên bản thu nhỏ của Kiều Trạch, lúc nhìn ảnh Tả Á, lại cảm thấy thằng bé rất giống Tả Á. Điều này càng khiến bọn họ càng thêm chắc chắn vào suy nghĩ của mình, Tiểu Duyên chính là con của Kiều Trạch và Tả Á !

Có lẽ trẻ con vẫn luôn rất vô tư, mặc cho người lớn hai nhà kích động, Tiểu Duyên nằm trên giường lớn an tĩnh ngủ thiếp đi.

Mọi người vẫn không ngừng tranh luận Tiểu Duyên giống ai. Mà Kiều Trạch lại ngồi xuống bên cạnh Tiểu Duyên, đôi mắt đen không chớp mắt nhìn thằng bé. Tiểu Duyên là đứa con đã mất của anh và Tả Á sao? Tuổi của nó và Tiểu Bảo cũng sêm nhau, là con trai của anh, đúng, là con trai của anh và Tả Á, mỗi lần nhìn thấy Tiểu Duyên, anh đều tự nói với mình như vậy.

Mạch Tử đặc biệt đi máy bay bay tới, nhìn Kiều Trạch tiều tuỵ, gầy đi rất nhiều, cô hỏi: "Cậu, cậu tính nhận nuôi Tiểu Duyên à?"

Điền Văn Lệ nói: "Tiểu Duyên chính là con cháu nhà chúng ta, sao lại cần phải nhận nuôi, Tiểu Duyên…….là do Tiểu Á sinh ra……." Điền Văn Lệ lại nhớ tới Tả Á, không biết cô sống chết thế nào, hốc mắt liền đỏ lên, không nhịn được mà lại khóc lên.

Mạch Tử nghĩ tới Tả Á, lòng cũng cảm thấy buồn bã, lại đột nhiên nghĩ đến cái gì đó : "Con có cách rồi, mọi người không cần phải tranh luận nữa, chúng ta mang Tiểu Duyên làm giám định ADN không phải tốt hơn sao, như vậy không cần phải nhận nuôi, cũng chứng minh được đứa bé là máu mủ của nhà chúng ta, chính thức nhận lại, cũng không phải dùng đến thân phận con nuôi mà chính là con ruột."

Ý kiến của Mạch Tử nhận được sự đồng ý của mọi người, đến ngày đưa Tiểu Duyên đi

giám định, mọi người trong nhà đều đi theo, viện trưởng cũng đi cùng, ai cũng cảm thấy đây là sự trùng hợp đến không thể tin được, nếu như Tiểu Duyên chính là con của Tả Á thì tất cả mọi chuyện dường như đã được định trước.

Tất cả mọi người nóng lòng mong đợi kết quả. Bọn họ nóng lòng muốn biết, đứa nhỏ này có phải là Tiểu Bảo hay không, có phải là đứa con đã mất của Tả Á không.

Tám ngày chờ đợi dài đằng đẵng, đến ngày có kết quả, tất cả mọi người đều khóc, kết quả giám định là Tiểu Duyên thật sự là con trai của Tả Á và Kiều Trạch, là đứa con mà Tả Á nhớ nhung đến đứt gan đứt ruột, chính là Tiểu Bảo đã bị bắt cóc đi, chính là đứa nhỏ đã phải trải qua nhiều trắc trở.

Thời khắc Kiều Trạch nhận được kết quả này, chỉ cảm thấy, trên đời này thật sự có kỳ tích, cảm thấy trái tim như được chất đầy bông gòn, trở nên mềm mại vô cùng, vui sướng vô cùng cũng đau đớn vô cùng.

Kiều Trạch ôm Tiểu Duyên thật chặt vào trong ngực, ôm lấy đứa con tưởng nha đã mất lại tìm lại được của anh, nỗi đau xót từ trong ngực lan dần ra.

Hốc mắt ngân ngấn nước, Tả Á, Tả Á, em biết không, con của chúng ta, Tiểu Bảo của chúng ta đã trở về rồi, nó còn sống, nó chính là Tiểu Duyên, chính là đứa bé em cứu giúp, là đứa bé đã gọi em là mẹ, nó là con của chúng ta, em nghe chưa?

Viện trưởng thấy được kết quả như thế cũng lệ nóng quanh tròng, Tả Á là một cô gái lương thiện, tốt bụng, cuối cùng cũng đã nhận được hồi đáp tốt đẹp, nếu như không phải cô là người lương thiện, giúp đỡ những đứa trẻ khó khăn, vậy thì Tiểu Bảo cũng sẽ không thể xuất hiện ở nơi này. Chỉ tiếc là hiện tại cô không thể nào biết được, Tiểu Bảo vẫn còn sống, Tiểu Bảo chính là Tiểu Duyên.

Viện trưởng đứng bên cạnh Tiểu Bảo nói : "Tiểu Duyên, gọi ba đi, chú ấy là ba của con đí, con…….không phải con từng hỏi ba mẹ của con là ai, ở đâu sao……."

Tiểu Duyên nhìn Kiều Trạch, trên khuôn mặt giống Kiều Trạch như đúc hiện lên chút nghi ngờ, người lớn không sao hiểu được cảm xúc của cậu lúc này được.

Dáng người nhỏ bé, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, trong đôi mắt to vẫn mang nét ngây thơ khó hiểu, trong thâm tâm cậu biết, bạn bè của cậu trong cô nhi viện đều không có cha mẹ, không đúng, không phải là không có, mà là mất đi ba mẹ.

Nhưng mà cậu đột nhiên lại có ba, hơn nữa lại bất ngờ xuất hiện trước mặt cậu, một người đàn ông lạnh lùng, một người đàn ông rất cao lớn, một người đàn ông đẹp trai tóc trắng, là ba của cậu sao? Vậy mẹ của cậu ở đâu?

Sau khi có kết quả, viện trưởng liền rời đi, Tiểu Tuyên theo người thân của cậu về nhà, dọc theo đường đi, cậu nhóc không nói một câu nào, Tiểu Duyên mới ba tuổi, nhưng đã có suy nghĩ riêng của mình.

Người lớn không hiểu được tâm tư của Tiểu Duyên, nhìn cậu trầm mặc không nói, khuôn mặt nhỏ nhắn lại mang vẻ lạnh lùng không khỏi lo lắng, muốn chọc cho cậu vui, nhưng cậu lại chỉ nhắm mắt, nằm trong ngực Kiều Trạch, giả bộ ngủ, cho dù cậu chỉ là một đứa trẻ, nhưng cậu cũng có rất nhiều việc cần suy nghĩ.

Về đến nhà, một lần nữa Tiểu Duyên được nghe giới thiệu, ba của cậu, còn có bà ngoại, ông ngoại, ừ, không đúng, là hai ông ngoại, cũng không đúng, một người trong đó là ông ngoại tại sao lại là anh hai của ba, cậu không nghĩ ra, không sao hiểu được.

Nhưng, tất cả mọi người đều rất yêu thương cậu, chỉ hận không thể đem hết những thứ tốt nhất cho cậu, nhiệt tình đến mứ khiến cậu không phản ứng lại kịp, nhưng, mẹ đâu? Tại sao lại không xuất hiện? Có phải là vì mẹ không thích cậu không? Tại sao mọi người lại vừa khóc vừa cười, khi nhắc tới mẹ tất cả mọi người dường như rất đau lòng, bà ngoại đang khóc, nhưng khi nhìn thấy cậu lại sẽ cười.

Đến tối, sau một ngày vô cùng kích động, cuối cùng mọi người cũng giải tán, về nhà mình nghỉ ngơi, Kiều Trạch và Tiểu Duyên ngủ cùng một phòng.

Nói thật, Kiều Trạch không biết phải ở cùng với một đứa trẻ thế nào. Mặc dù đứa trẻ này là con của anh và Tả Á, nhưng đã ba năm, anh vắng mặt trong quá trình trưởng thành của thằng bé ba năm, sự đau lòng và áy náy đầy ắp trong lòng khiến anh không biết đối mặt với con mình thế nào, không biết phải bắt đầu quan hệ với Tiểu Duyên ra sao. Kiều Trạch có chút lúng túng, có chút vụng về. Anh nhận ra được thằng bé dường như có chút trầm mặc, có chút không vui, có lẽ là do nó chưa thể thích nghi với cuộc sống mới này ngay lập tức được.

Kiều Trạch cầm một con gấu bông, thân thể cao lớn ngồi xuống giường, đặt con gấu bông vào trong lòng Tiểu Duyên, cậu nhóc nằm ở đó, đôi mắt to tròn vo nhìn anh, cặp mắt kia, chuyển động, cực kỳ giống Tả Á.

Anh đã từng tưởng tượng vô số lần, Tiểu Bảo trở về bên bọn họ, ảo tưởng về một nhà ba người hạnh phúc. Nhưng, không ngờ, Tiểu Bảo trở về, lại mất đi Tả Á, tại sao bọn họ không thể hạnh phúc ở bên nhau, là tại anh, đều là lỗi của anh.

“Chú thật sự là ba của cháu sao?” Giọng nói non nớt của Tiểu Duyên mang theo sự khó hiểu.

“Đương nhiên là thật !” Kiều Trạch cố gắng để cho giọng nói của mình không quá cứng nhắc, không quá lạnh lùng.

Tiểu Duyên có chút nghi ngờ nhìn Kiều Trạch : “Tại sao trước kia Tiểu Duyên không có ba?”

Lòng Kiều Trạch vô cùng khó chịu, Tiểu Duyên đang hỏi anh, tại sao trước đây anh lại không ở cùng nó, anh suy nghĩ hồi lâu xem phải giải thích thế nào cậu nhóc mới có thể hiểu được ý tứ của anh, mới nói: “Chuyện này…….rất phức tạp, con chỉ cần biết, mẹ và ba không

phải không cần Tiểu Bảo, ba và mẹ vẫn luôn đi tìm Tiểu Bảo. Còn tại sao Tiểu Bảo bị lạc, đợi con lớn lên ba sẽ nói cho con biết."

Tiểu Duyên gật đầu, ý của ba cậu đã hiểu, nhất định là bọn họ không cẩn thận mới làm lạc cậu. Người lớn thường rất hay ném đồ đi, ngay cả con cũng mang ném đi nữa, thật là khiến cho trẻ con các cậu lo lắng mà.

Mắt chớp chớp tràn đầy sự chờ đợi, lại có chút mất mát hỏi: "Tại sao Tiểu Duyên không nhìn thấy mẹ?"

Trái tim lại Kiều Trạch đau nhói, cố gắng giải thích : " Mẹ Tiểu Duyên …….bị bệnh, cho nên phải đến một nơi rất xa để chữa bệnh, mọi người đều đang đợi cô ấy trở về."

Sắc mặt Tiểu Duyên có chút buồn bã, nhớ tới lúc mình bị bệnh, vẻ mặt chân thành nói: "Tiểu Duyên cũng muốn chờ mẹ trở về."

Kiều Trạch mỉm cười, đưa tay sờ đầu Tiểu Duyên : "Chúng ta cùng nhau chờ mẹ trở về."

Ba năm sau.

Một lần đợi, chính là ba năm, Tiểu Duyên đã được sáu tuổi rồi.

Tiểu Duyên là bảo bối trong nhà, Kiều Trạch lại vô cùng trân trọng đứa con tưởng đã mất lại tìm được này, cho dù phải chịu nhiều đau đớn, nhiều nỗi bi thương hơn nữa, anh cũng cố đè nén xuống. Lúc Tiểu Duyên mới vừa trở về thằng nhóc không chịu gọi anh là ba, có lẽ nó cần thêm thời gian để chấp nhận. Lúc anh bận rộn việc công ty cũng sẽ mang Tiểu Duyên theo, không, phải là gọi Lạc Kỳ, anh cho đặt tên cho Tiểu Duyên là Lạc Kỳ, Kiều Lạc Kỳ.

Cậu nhóc rất thông minh, càng lớn càng có khuôn có dạng, trở thành một cậu nhóc thông mình, nghiêm nghị, lạnh lùng, nhưng cũng rất nghịch ngợm, dùng trí thông minh của cậu giúp ba cậu xua đuổi không ít những người phụ nữ có ý đồ xấu. Còn Kiều Trạch thì yêu thương Lạc Kỳ đến tận xương tủy.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, con trai cũng ngày từng ngày lớn lên, Kiều Trạch vẫn nhớ như in ngày Lạc Kỳ gọi anh là ba, khi đó trái tim anh vô cùng vui sướng cũng hết sức xót xa.

Đó là ba năm trước đây, đột nhiên cả nhà không tìm thấy Lạc Kỳ đâu cả, anh lại một lần nữa ném trải mùi vị của sự sợ hãi. Dò hỏi khắp nơi mới biết có một đứa bé đi lên xe buýt một mình, Kiều Trạch vội liên lạc với công ty xe buýt, từ đó mới tìm được Lạc Kỳ, cậu đã đến nơi hiến tuỷ.

Cậu chỉ mới có ba tuổi mà cái gì cũng biết, bọn họ cứ cho rằng đứa bé ba tuổi không hiểu gì, nhưng kỳ thật cậu lại luôn ghi nhớ tất cả mọi thứ.

Cũng không biết do đâu cậu biết được Tả Á bị bệnh bạch cầu, biết Tả Á cần phải có tuỷ sống, chỉ biết lúc anh chạy tới đó liền nghe thấy Lạc Kỳ dùng giọng nói non nớt của mình nói:

“Mẹ của cháu bị bệnh bạch cầu, cháu muốn cứu mẹ, nhưng…….cháu không biết mẹ đang ở đâu.”

Trái tim của anh đau như bị dao cứa, vội chạy tới ôm Lạc Kỳ vào trong ngực, hai ba con ôm nhau thật chặt, anh không nhịn được mà rơi nước mắt : “Con của ba!”

Giọng nói non nớt nhưng lại rất kiên định của Lạc Kỳ đột nhiên vang lên bên tai anh: “Ba, Lạc Kỳ muốn cứu mẹ!”

Lạc Kỳ trưởng thành sớm khiến cho anh rất đau lòng, đó là lần đầu tiên Lạc Lỳ gọi anh là ba, kể từ ngày đó, anh hoàn toàn tỉnh táo lại, không uống rượu cả ngày nữa, không chán chường nữa, không bất ổn nữa, anh cứ thế mà từ từ tỉnh lại, cố gắng làm một người cha tốt, không để cho mình biến thành một con ma men.

Vì muốn cứu mẹ, Lạc Kỳ đã ghi danh, chuẩn bị hiến tủy, nhưng, vẫn không có ai tìm đến bọn họ xin tủy, có lẽ là vì không phù hợp…….có lẽ vì…….Kiều Trạch không dám nghĩ tới.

Kiều Trạch đứng dưới tán cây, bóng dáng cao lớn gầy gò, một người một cây, lộ ra vẻ thê lương, đôi mắt đen của anh nhìn biển hoa hướng dương xinh đẹp, cả một biển vàng, đẹp đẽ vô cùng. Thời gian trôi qua, hoa vẫn nở như cũ, nhưng Tả Á…….lại vẫn chưa trở về.

Anh đã tìm kiếm cô trong tuyệt vọng, cả trái tim và thân thể đều quá sức mệt mỏi rồi. Tả Á không bao giờ trở về nữa sao? Ôm lấy một tia hi vọng, nhưng theo thời gian lại dần biến thành tuyệt vọng, khiến cho anh không thể nào gắng gượng được nữa, muốn gục xuống, muốn dùng một cách khác để có thể gặp cô, anh nghĩ đến casic chết, chết rồi có thể được ở bên cô không……. ?

Một bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay anh, anh cúi đầu nhìn, là con trai bảo bối của anh, con trai chính là sức mạnh để anh tiếp tục chống đỡ. Chậu ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên, dùng cặp mắt đen to tròn kia nhìn anh : “Ba, ba đang nhớ tới mẹ sao?”

“Lạc Kỳ !” Kiều Trạch khom lưng bế con trai lên, Lạc Kỳ là cái tên anh và Tả Á nghĩ ra, chờ sau khi tìm được Tiểu Bảo sẽ đặt cho Tiểu Bảo cái tên này, Lạc Kỳ, Kiều Lạc Kỳ.

Lạc Kỳ vòng tay ôm cổ Kiều Trạch, nhìn ánh mắt của Kiều Trạch, cậu biết ba cậu đang rất đau lòng, hai mắt ba đỏ ngầu, chắc chắn là ba đang nhớ mẹ. Mỗi lần nghĩ về mẹ, ba sẽ uống rượu, sẽ biến mất, sau này cậu mới biết được, ba biến mất vài ngày là để tới nơi này. Sau đó cậu và ba cùng đến đây, cậu không muốn một mình ba chịu khổ sở, không muốn nhìn thấy bóng lưng cô đơn của ba, cậu muốn cùng ba nhớ mẹ, chờ mẹ trở về.

Ba rất tuấn tú, cũng rất đặc biệt, bởi vì, tóc ba màu trắng, nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến sự đẹp trai của ba, cũng càng làm thêm vẻ cá tính, giống như những nhân vật nam lạnh lùng trên TV đó.

Cậu hỏi bà ngoại và ông ngoại, tại sao tóc ba lại màu trắng, ông ngoại nói, bởi vì ba đã phải chịu một đả kích rất lớn. Đả kích đó, là mẹ sao? Bởi vì, mẹ bị bệnh, hơn nữa…….có thể

mẹ sẽ không về được nữa, trong lòng Lạc Kỳ cũng có chút khó chịu, mẹ có biết cậu và ba vẫn đang đợi mẹ không?

Lạc Kỳ và Kiều Trạch vẫn ở đến ở một ngày rồi mới về nhà. Nhà, đã từng có Tả Á, Tả Á đã từng ở trong căn nhà này, nhưng hiện tại chỉ có Kiều Trạch và Lạc Kỳ. Hai ba con trông coi căn nhà này chờ Tả Á trở về.

Ban đêm, Lạc Kỳ gối lên cánh tay Kiều Trạch, nghe anh kể chuyện quân sự rồi mới đi ngủ. Kiều Trạch đắp chăn cho Lạc Kỳ, nhưng không ngủ được, đứng dậy xuống giường, ra khỏi phòng ngủ, đi lên lầu, nằm trên ghế sofa, nhìn cặp ly trên bàn, cả đêm không chợp mắt, chỉ có khói cùng anh, cho đến khi trời sáng…….

Kiều Trạch nói muốn đi ra ngoài, cho nên đưa Lạc Kỳ đến chỗ Kiều Vân, ban ngày Lạc Kỳ đều đến ở cùng Điền Văn Lệ và Kiều Vân, cho tới bây giờ cậu mới hiểu được, ba cưới con gái của bà ngoại, mà ông ngoại không phải ba của mẹ, mà là anh hai của ba, như vậy ông ngoại cũng là bác trai, bà ngoại cũng là bác gái. Quan hệ có chút phức tạp, cũng may cậu rất thông minh, phân biệt được rất rõ ràng, cho nên không khỏi có chút đắc ý.

Nhưng mà, cậu có chút không hiểu được lời nói của ba lúc sáng, ba nói, lúc ba không có ở đây phải nghe lời ông ngoại và bà ngoại, phải kiên cường, phải độc lập, phải là một nam tử hán. Lúc xuống xe, ba còn ôm cậu rất lâu, còn nói xin lỗi cậu, nói cậu nhất định phải tha thứ cho ba.

Không phải ba chỉ đi công tác thôi sao? Tại sao lại nói những lời như thế? Giống như ba đi không quay lại nữa vậy. Tại sao lại nói xin lỗi cậu, nói cậu nhất định phải tha thứ cho ba ?

” Lạc Kỳ, đánh cờ với bác nào.”

Lạc Kỳ đang xem ti vi với bà ngoại, xem chương trình thế giới động vật, nhưng chợt nhớ tới những lời ba nói, cậu không muốn xem nữa. Nghe ông ngoại gọi cậu, cậu liền quay lại nhìn bà ngoại, mỗi lần ông ngoại xưng là bác, mặt bà ngoại đều đen lại.

Điền Văn Lệ vỗ vỗ vai Lạc Kỳ : “Đi đi, giết ông ngoại không chừa mảnh giáp cho bà.”

“Tuân lệnh!” Lạc Kỳ đứng dậy chào, chào theo đúng nghi thức quân đội, đây là Kiều Trạch dạy cho cậu. Chọc cho Điền Văn Lệ cười xong, Kiều Vân cũng là rất thích thú, Lạc Kỳ đặt quân cờ xuống.

Tuy mới sáu tuổi, nhưng chớ xem thường Lạc Kỳ, mười ván cờ, thắng bốn ván, những ván thua thỉnh thoảng là do cậu nhường cho ông ngoại, chỉ sợ ông thua khiến huyết áp tăng vọt thôi.

Ngay lúc khí thế của Lạc Kỳ và bác cả đang dâng cao ngất trời, tiếng chuông cửa phía ngoài chợt vang lên, Điền Văn Lệ đứng dậy, lẩm bẩm, ai vậy, đang định đứng dậy đi mở cửa thì Lạc Kỳ lại vui vẻ chạy ra, bà ngoại đứng dậy quá tốn sức.

Đưa cánh tay nhỏ mở cửa, Lạc Kỳ thấy ở ngoài cửa có một người phụ nữ, khuôn mặt xinh đẹp, da thịt trắng nõn, giống như tấm hình của mẹ mà ba nhìn mỗi ngày, trong tay của cô còn dắt theo một đứa bé trai.

Chương 57: Chúng ta ly hôn đi!

"Tiểu Á, thật sự là con sao? Tiểu Á!" Điền Văn Lệ đi tới, trợn to hai mắt lên nhìn người trước mắt mình, không dám tin, là Tiểu Á, con gái của bà, ba năm trước đây Tả Á vì chữa bệnh mà rời đi, nay cô đã về rồi? Trở về rồi thật sao? Trong mắt Điền Văn Lệ tràn đầy nước mắt, vô cùng kích động. Bà đưa tay lau đi nước mắt đang không ngừng dâng lên trong mắt làm cản trở tầm nhìn của mình, xác định mình không phải đang hoa mắt, không phải là ảo giác.

"Mẹ, con đã trở về…….Con đã trở về!" Tả Á đưa tay ôm chặt lấy Điền Văn Lệ, trái tim cuồn cuộn sóng, có chua xót, có khổ đau, có ngọt ngào, có quá nhiều nhớ nhung, nghẹn ứ nơi cổ họng, nước mắt cũng lã chã rơi xuống. Có thể còn sống trở về, có thể được ôm chặt lấy người thân của mình như vậy, thật là tốt, thật là tốt.

"Con đã trở về…….Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi…….Mẹ và mọi người vẫn luôn chờ con, cuối cùng cũng chờ được con trở về. Đã chữa khỏi bệnh chưa? Những năm này…….chắc con rất khổ cực phải không ? Lại đây để mẹ xem một chút nào, mẹ không phải đang nằm mơ đúng không?" Điền Văn Lệ đang ôm chặt Tả Á, nhưng vẫn cảm thấy không thật, hai mắt đẫm lệ quan sát Tả Á, bàn tay có chút thô ráp run rẩy sờ lên gương mặt của Tả Á, "Đúng là con gái của tôi rồi, con gái tôi đã về rồi, đây không phải là mơ, không phải là mơ!"

"Mẹ, con rất nhớ mọi người, thật sự rất nhớ." Tả Á vừa khóc vừa cười, trong lòng cô có quá nhiều niềm vui sướng, kích động cùng nhớ nhung, vào giờ khắc này lại đồng loạt tuôn trào ra, vốn trong lòng đã chuẩn bị rất nhiều lời để nói, nhưng giờ phút này lại chỉ có thể nói rằng cô rất nhớ nhà, nhớ ba mẹ, nhớ tất cả mọi người, thời điểm chiến đấu với Tử Thần, cô vẫn luôn tự nói với mình, người nhà của cô vẫn đang đợi cô trở về, cô nhất định phải kiên cường, nhất định phải sống tiếp.

"Tiểu Á trở về rồi sao? Tiểu Á thật sự trở về rồi, ông trời đúng là có mắt, Tiểu Á của chúng ta phúc lớn mạng lớn." Kiều Vân đi ra, nhìn thấy Tả Á, mắt cũng trở nên ướt át, vui mừng đến mức không thể nói mạch lạc được, ông đưa tay ôm lấy Tả Á và Điền Văn Lệ, an ủi: "Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi, mau…….mau vào nhà rồi nói, đứng ở cửa làm gì."

"Dượng Kiều, nhìn thấy dượng khoẻ mạnh thế này thật tốt quá ……." Tả Á đưa tay ôm lấy dượng Kiều, ba người cùng khóc lên, sự cảm động trước sinh mạng con người cùng nỗi nhớ nhung Tả Á khiến Kiều Vân không kìm nén được mà cũng khóc lên.

Ba người lớn bọn họ thì cứ đứng đó khóc, hoàn toàn đắm chìm trong niềm hạnh phúc sau sinh ly tử biệt, buồn vui lẫn lộn mà quên mất hai nhóc con đang đứng phía dưới.

"Xin chào, anh tên là Huyền Dực Thần."

"Xin chào, em tên là Kiều Lạc Kỳ."

Hai bàn tay nhỏ nhắn bắt tay nhau, một lớn một nhỏ, tự giác biết điều, động tác rất tao nhã, đáng yêu vô cùng.

Kiều Lạc Kỳ, ba chữ này rơi vào tai Tả Á, trái tim lại gợn sóng, không nhịn được mà nhìn về đứa trẻ đứng bên cạnh, trái tim chợt dâng lên cảm xúc gì đó, nhưng không sao phá tan được sự mờ mịt, nỗi nghi ngờ trong lòng.

Lúc này Điền Văn Lệ mới phục hồi lại tinh thần, buông Tả Á ra, vội vàng ngồi xổm xuống kéo thân hình nhỏ bé của Lạc Kỳ đối mặt với Tả Á, như đang trưng ra bảo bối, kích động nói với Tả Á: "Tả Á, đây là Lạc Kỳ, tiểu Lạc Kỳ, là con của con đó, Tiểu Bảo, đã tìm được nó rồi, đứa con trai con vẫn luôn tìm kiếm cuối cùng cũng tìm được rồi……."

Tả Á bị tin tức bất ngờ kia khiến cho mất đi phản ứng, ngây ngốc, kinh ngạc nhìn Lạc Kỳ, Tiểu Bảo của cô, đứa con trai đã bị mất của cô, nó vẫn còn sống, hơn nữa, còn tìm được rồi.

Con, con của cô, Tả Á ngồi xổm xuống, đưa tay ôm lấy Lạc Kỳ, nước mắt vừa mới dừng lại, lại tiếp tục rơi xuống như chuỗi hạt bị đứt. Giờ khắc này, cô cảm thấy thật hạnh phúc, thật sự hạnh phúc, trời cao đã tặng cho cô một món quá rất quý giá.

Sau một hồi, cô khẽ buông Lạc Kỳ ra, nước mắt ngập trong hốc mắt si ngốc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này, tay không nhịn được mà vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, đây là con trai của cô, sáu năm, cô chưa từng gặp con trai của cô, chưa từng chăm sóc cho Lạc Kỳ, trái tim có đau đớn, có áy náy, cũng lần nữa lại kích động và vui sướng, giọng nói nghẹn ngào: "Lạc Kỳ, xin lỗi con, mẹ đã để cho con phải chịu khổ rồi, mẹ không phải là một người mẹ tốt, Lạc Kỳ, mẹ là mẹ con…….Con có thể tha thứ cho sự vắng mặt của mẹ không, tha thứ cho mẹ được không?"

"Mẹ, hoan nghênh mẹ về nhà." Bàn tay nhỏ bé của Lạc Kỳ lau nước mắt cho Tả Á, "Mẹ hết bệnh rồi sao?"

Tả Á vừa khóc vừa gật đầu, lại ôm thật chặt Lạc Kỳ vào trong ngực, niềm vui sướng khi có lại được đứa con này bao phủ lấy cô, nước mắt tràn đầy sung sướng, trái tim tràn đầy cảm động và hi vọng. Khóc xong, cười xong, kích động xong, rốt cuộc tâm trạng mọi người trong nhà cũng bình tĩnh trở lại.

Sau khi bình tĩnh trở lại Tả Á liền giới thiệu Huyền Dực Thần với mọi người, cậu chính là con trai của Huyền Chí Chương cũng là con nuôi của cô. Hiện tại Thần Thần đã tám tuổi rồi, nghiêm nghị như một thiếu niên anh tuấn. Tay Tả Á vừa kéo Lạc Kỳ, vừa kéo Huyền Dực Thần, cùng mẹ và dượng Kiều ôm nhau đi vào trong nhà.

Nhà họ Kiều trở nên náo nhiệt, nhà họ Tả cũng ồn ào không kém, Điền Văn Lệ gọi điện thoại cho tất cả người thân, nói cho bọn họ biết tin tốt này, Kiều Vân cũng vội vàng gọi cho Kiều Trạch, nhưng gọi nhiều lần cũng không được. Chẳng lẽ nó lại say rượu nữa rồi sao? Càng gấp gáp càng không gọi được, Kiều Vân lại gọi lần nữa, cuối cùng cũng có người bắt

máy : “Đồ nhóc con, đang ở đâu đấy? Lập tức trở về nhà đi!”

Bên kia hoàn toàn yên lặng, không nghe thấy tiếng ai nói cả, Kiều Vân tưởng Kiều Trạch uống say, cũng không quan tâm anh có nghe rõ lời của mình lúc này không, hét vào trong điện thoại: “Tôi lệnh cho cậu lập tức trở về, Tả Á trở về rồi, cậu nghe chưa? Người phụ nữ của cậu mất tích ba năm đã về rồi, đừng để cho tôi thấy bộ dạng nửa sống nửa chết của cậu khi đến đây đấy.”

“Em sẽ sống trở về.”

Bên kia liền truyền đến một câu nói tràn đầy khí lực của Kiều Trạch, tựa như một lời cam kết, một lời cam đoan, nói xong cũng không nói thêm lời gì nữa, cúp điện thoại. Kiều Vân nhíu nhíu mày, lời nói của Kiều Trạch có chút kỳ quái, nhưng ông cũng không suy nghĩ nhiều, vội gọi cho Mạch Tử.

Lúc này thân thể cao lớn của Kiều Trạch đang ngồi dưới tán cây, một tay siết chặt điện thoại di động, một tay siết chặt cây súng lục lanh lẽo. Anh cúi đầu, rơi nước mắt, rồi lại cười.

Cô còn sống, cô đã trở về, cô còn sống, cô đã trở về! Đáy lòng anh không ngừng hò reo, trái tim như muốn bay lên chín tầng mây, Kiều Trạch đứng dậy, cầm lấy cây súng và điện thoại, như một tên điên chạy lên ngọn đồi phía xa.

Tả Á! Tả Á! Lòng anh không ngừng reo hò tên cô, giống như từng đám hoa lớn đang nở rộ trong lòng anh vậy. Bước chân của anh mạnh mẽ, bóng dáng vui vẻ, như trở lại thời niên thiếu trước kia, lặng lẽ thích một người phụ nữ, cô ở phía trước không hề hay biết ở phía sau anh đang thầm đuổi theo bước chân của cô. Cho dù cô không quay đầu lại, cũng không biết, nhưng anh vẫn rất vui vẻ, bởi vì đáy lòng anh có cô.

Bóng dáng Kiều Trạch dần dần nhỏ đi, rồi biến mất trên núi cao, anh dùng cách thức của riêng mình để đón nhận tin tức này, biểu đạt tâm trạng đang vô cùng kích động của mình, trái tim, cũng như thân thể của anh đang bay bổng, phiêu đãng…….

Tất cả mọi người, dĩ nhiên trừ Kiều Trạch, ai cũng vui mừng hớn hở tụ tập lại, Mạch Tử cũng vội vàng chạy tới, cùng chia sẻ niềm vui khi Tả Á trở về. Mọi người hỏi han, cũng quan tâm xem ba năm nay Tả Á sống như thế nào.

Tả Á không nói nhiều về những khó khăn, những đau đớn hành hạ mà cô phải chịu, chỉ nói đơn giản là Huyền Chí Thương từ trong biển người mênh mông tìm được người có tuỷ sống thích hợp với cô, là một cô gái đã cứu cô. Mắc bệnh này vốn là bất hạnh, nhưng tỷ lệ còn sống cũng rất mong manh, cô lại tìm được, cho nên cô quả thật là người rất may mắn, sau khi trải qua đợt trị liệu khá dài, bây giờ cô đã hoàn toàn bình phục.

Cho nên cô trở về, về nhà. Nơi này có những người cô yêu thương, có người thân của cô, có những người mà cô nhớ nhung suốt ba năm qua. Ông trời còn rất ưu ái cô, không chỉ cho cô một con đường sống, hơn nữa, còn cho cô tìm được con trai mình.

Ông nội đã tám mươi tuổi rồi, nhưng tinh thần vẫn còn rất tốt, ngoại trừ khi đi bộ phải chống gậy, thì sức khỏe cũng không tệ lắm. Ông cười ha hả nhìn cô, nói cô có mạng lớn, nhất định sẽ được hạnh phúc đến cuối đời. Trải qua ranh giới giữa sự sống và cái chết, Tả Á đã hiểu ra được nhiều điều, càng thêm quý trọng những người ở bên cạnh cô.

Sau khi một ngày náo nhiệt, một ngày xúc động, một ngày vui mừng, cuối cùng mọi người cũng giải tán. Thế nhưng Kiều Trạch vẫn chưa trở về, cũng không biết tung tích đâu cả, giống như năm đó, lúc Tả Á đi, anh không ở đây, mà nay Tả Á trở về, anh vẫn vắng mặt như trước. Tả Á không hỏi về Kiều Trạch, cho nên mọi người cũng không nói, sợ khiến Tả Á mất vui, không muốn phá vỡ không khí hạnh phúc hiện tại.

Mặc dù Lạc Kỳ cũng rất buồn bực vì ba không có ở nhà, nhưng cũng rất biết điều, không nói gì cả, chỉ len lén gọi điện thoại cho Kiều Trạch, hỏi anh tại sao không trở về, không phải anh luôn chờ mẹ Tả Á trở về sao? Nhưng hôm nay mẹ Tả Á trở về rồi, anh lại không mau chóng trở về nhà?

Kiều Trạch chỉ nói với nhóc một câu : “Phải nghe lời.” liền cúp điện thoại. Lạc Kỳ không hiểu, ba hình như có chút kì quái. Cúp điện thoại xong liền suy nghĩ, có phải ba không dám gặp mẹ không, có phải bởi vì lúc trước ba khiến mẹ tức giận và đau lòng không? Nhất định là như vậy rồi, ba cũng sợ cơ à?

Lúc Tả Á và Lạc Kỳ ở bên nhau bồi dưỡng tình cảm mẹ con, cô không hề hỏi đến Kiều Trạch, chỉ thỉnh thoảng Lạc Kỳ sẽ vô ý nhắc đến anh, nói tốt cho anh, nói ba nhớ mẹ như thế nào, nhưng mẹ lại chỉ cười nhẹ với nhóc.

Mẹ vừa khỏi bệnh, mặc dù đã chữa hết, nhưng vẫn cần phải được chăm sóc thật tốt, cho nên, Lạc Kỳ và Huyền Dực Thần, hai đứa nhóc này cứ như người lớn, thận trọng che chở cho Tả Á. Một lát lại đưa nước, một lát lại dặn dò cô uống thuốc, một lát lại bưng nước quả cho Tả Á. Tả Á cảm giác mình giống như đứa trẻ vậy. Cô không mong manh như vậy, nhưng mọi người lại xem cô như một bông hoa yếu ớt cần được bảo vệ.

Trở về bốn năm ngày rồi, Mạch Tử cũng đi, mấy ngày nay Tả Á không đi đâu hết, chỉ ở nhà hưởng thụ tình cảm gia đình ấm áp này, không lãng phí chút nào. Mặc dù đã không được gặp Lạc Kỳ nhiều năm như vậy, nhưng cậu nhóc cũng không hề xa cách cô, có lẽ là do tình mẹ con thiêng liêng, cũng có lẽ là bởi vì người trong nhà vẫn luôn nhắc đến cô cho nên trong thế giới của Lạc Kỳ vẫn có sự tồn tại của cô, hai người ở bên nhau rất tự nhiên, rất thân thiết, thật ấm áp.

Tả Á chỉ hận không thể bù đắp hết cho Lạc Kỳ những năm cô vắng mặt. Còn Thần Thần, mặc dù không phải là con ruột của cô, nhưng cũng giống như con ruột vậy, Thần Thần và Lạc Kỳ đều là hai đứa con trai bảo bối của cô.

Ở nhà mấy ngày hai đứa nhóc cũng không chịu nổi nữa, dù thế nào đi nữa bọn chúng cũng là trẻ con, rất thích ra ngoài chơi đùa, muốn đi ra ngoài chơi, hơn nữa muốn đi cùng với mẹ,

nhưng lại sợ thân thể Tả Á còn yếu, không thể đi ra ngoài, cho nên thấy rất khó xử.

Chung sống mới có mấy ngày, Tả Á liền phát hiện Lạc Kỳ rất thích những thứ liên quan đến quân sự, rất say mê hứng thú, xem ti vi cũng chỉ xem những kênh quân sự thôi. Tả Á không hiểu thế giới của trẻ con, không biết đứa trẻ sáu tuổi này có thể hiểu được những thứ này đến đâu. Có điều, Thần Thần là một tiền lệ, năm tuổi thiết kế trang sức đã đạt được giải thưởng, cậu nhóc này thật sự rất giỏi. Nhưng cô càng không ngờ tới được, Lạc Kỳ lại là một đứa trẻ giống vậy, cả ngày nghiên cứu súng ống, quân sự, đối đáp rành mạch từng thứ một, không biết có phải nó chịu ảnh hưởng từ Kiều Trạch không nữa, cô cũng vù Lạc Kỳ mà cảm thấy tự hào.

Tả Á nhận ra được tâm sự của Lạc Kỳ và Thần Thần, chủ động mở miệng nói muốn dẫn bọn chúng đi chơi, cuối cùng sau khi thương lượng, mọi người quyết định đến khu giải trí, ở đó có rất nhiều trò chơi, hơn nữa cũng rất náo nhiệt. Lúc đi, Kiều Vân có chút không yên lòng, sợ Tả Á không chăm sóc được cho hai đứa nhỏ, không ngờ Thần Thần lại nói: "Con sẽ chăm sóc Lạc Kỳ và mẹ thật tốt."

Dáng vẻ Lạc Kỳ như người ông cụ non, cầm tay Tả Á, nói : "Con cũng sẽ chăm sóc mẹ, ông ngoại không nên lo lắng."

Kiều Vân cười đến híp mắt : "Được được, các con đều là những người đàn ông tốt, phải chăm sóc mẹ cho tốt đấy, ông ngoại ở nhà chờ các con."

Kiều Vân ở lại nhà, còn Tả Á và Điền Văn Lệ dẫn hai đứa trẻ đi, dù hai đứa có người lớn thế nào, nhưng suy đến cùng vẫn chỉ là trẻ con, được đi chơi tự nhiên sẽ rất vui mừng, hơn nữa còn là đi cùng với mẹ nữa.

Kiều Trạch rất muốn gặp Tả Á, nhưng cuối cùng lại chùn bước, trái tim đau đớn, không ngừng đấu tranh, anh không biết phải đối mặt với Tả Á như thế nào, anh rất sợ nghe Tả Á nói, 'xin lỗi tôi không quen biết anh', hoặc là nói chuyện khách khí với anh : 'anh Kiều, đã lâu không gặp, anh có khỏe không ?'. Chỉ mới nghĩ tới đó, trái tim anh đã đau đớn co rút từng cơn. Anh thà để cô hận anh, giận anh, cáu kỉnh với anh, cũng không muốn cô coi anh là một người xa lạ, lạnh lùng xa cách, nhưng anh hiểu Tả Á, trong lòng cô sẽ không hận, sẽ không oán giận, nhưng đối với anh sẽ là thất vọng, tuyệt vọng…….

Muốn gặp mà không thể gặp là đau, muốn gặp mà không dám gặp là dày vò. Anh đã gần cô trong gang tấc, chỉ cần anh bước vào nhà anh hai là có thể nhìn thấy cô rồi, nhưng…anh lại không dám, chết tiệt, anh không dám, lần đầu tiên, anh cảm thấy sợ một người như thế, hơn nữa còn là một người phụ nữ, người phụ nữ anh yêu. Người ta e sợ tình gần, còn anh cũng sợ hãi người mà mình có tình cảm thân thiết.

Anh ngồi ở trong xe, anh đã ở bên ngoài khu chung cư của Kiều Vân đã mấy ngày rồi, cứ mãi ngây ngốc ngồi đó, lại không dám xuất hiện trước mặt Tả Á, nghe anh hai và Lạc Kỳ nói anh cũng đã biết được tình trạng hiện tại của Tả Á, biết được mấy ngày nay cô ở nhà làm gì,

biết cô mấy giờ nghỉ ngơi, mấy giờ ăn cơm, biết cô mỗi ngày cười mấy lần. Anh rất muốn gặp cô, muốn nhìn thấy cô mỉm cười, muốn ôm cô vào trong ngực, nhưng, anh không dám, không dám, cho dù bây giờ cô xuất hiện trước mặt anh, anh cũng sợ mình không đủ dũng khí để ôm cô.

Gương mặt lanh lùng của Kiều Trạch tràn đầy đau khổ, tràn đầy phiền não, đôi mắt đen nhìn chằm chằm vào khu chung cư, muốn vào, nhưng lại luôn do dự, chỉ ngốc nghếch ngồi im trong xe, hi vọng cô sẽ bước ra, anh chỉ cần nhìn thấy cô từ xa cũng được rồi.

Không biết anh đã bao nhiêu lần tưởng tượng khi gặp lại cô anh sẽ nói gì.

Hoan nghênh em trở lại?

Em khoẻ không?

Em trở về rồi!?

…….

Trong lòng Kiều Trạch đang tưởng tượng cảnh gặp lại Tả Á thì chợt thấy một bóng dáng quen thuộc đi từ trong chung cư ra ngoài, trái tim đột nhiên lỡ nhịp, nảy lên mạnh mẽ, đôi mắt Kiều Trạch không chớp nhìn theo bóng dáng ấy, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tay của anh không tự chủ được mà nắm chặt tay lái.

Tả Á!

Anh nghẹn ngào gọi cô, tầm mắt chưa từng rời khỏi cô dù chỉ một giây, cô…….rất khỏe, sắc mặt rất tốt, trên môi mang theo nụ cười dịu dàng, đang cúi đầu nói với Lạc Kỳ cái gì đó.

Ánh mắt của cô vẫn tinh khiết như vậy, nụ cười của cô vẫn ấm áp như vậy, vẫn là khuôn mặt luôn khắc sâu trong trí nhớ của anh, chỉ là mái tóc dài đã được thay thế bằng mái tóc ngắn ngủn.

Trong lòng Kiều Trạch từ kích động vui sướng biến thành đau xót, cô đang mỉm cười, nhưng tính mạng của cô không biết đã phải dùng bao nhiêu đau đớn mới đổi lấy được, để lấy lại được thực không dễ dàng. Anh không thể nào tưởng tượng được ba năm nay cô phải chịu đựng những gì mới có thể sống sót. Trái tim đau đớn co rút từng cơn, rồi lại xông lên nỗi chua xót vô cùng, Kiều Trạch ngắm nhìn bóng dáng anh thương nhớ, tham lam nhìn. Cảm tạ trời xanh, cô còn sống, còn có thể mỉm cười như vậy, còn có thể để cho anh nhìn thấy cô lần nữa.

Tả Á gọi xe taxi dẫn hai đứa bé đi, Điền Văn Lệ cũng đi cùng, Kiều Trạch chợt không thấy bóng dáng Tả Á đâu nữa, trong lòng không khỏi quýnh lên, nhìn chiếc xe taxi chạy đi, anh vội vã khởi động xe đuổi theo.

…….

Trong khu vui chơi, Lạc Kỳ và Thần Thần đều chơi rất vui vẻ, cũng rất để ý đến bước

chân của Tả Á, cố gắng không để cho Tả Á phải mệt mỏi, cũng không để cho Tả Á không tìm được hai đứa mà lo lắng.

Tả Á cùng với bọn nhỏ chơi, kéo cánh tay Điền Văn Lệ, nhìn khuôn mặt vui vẻ tươi cười của bọn nhỏ, trong lòng cô cũng rất vui mừng, vui vẻ, cô đã rất mong ngày này. Nhưng trực giác của Tả Á cảm thấy có một ánh mắt sáng quắc đang nhìn cô chằm chằm, dường như muốn thiêu đốt cô. Cô không nhịn được quay đầu nhìn lại, xung quanh người qua lại đông đúc, toàn những khuôn mặt xa lạ, những đứa bé đang chơi đùa, cô không tìm được tầm mắt kia, có lẽ đó chỉ là ảo giác mà thôi.

Chơi thật lâu, sau khi trở về, ăn cơm tối xong, Tả Á có chút mệt mỏi, liền đi ngủ trước, Thần Thần và Lạc Kỳ ở chung một phòng, hai đứa bé này mấy ngày nay đã có tình cảm sâu đậm với nhau, thông minh như nhau, mạnh mẽ như nhau. Thần Thần đang sử dụng máy vi tính, nghiên cứu thiết kế của cậu, bận rộn làm việc của mình. Còn Lạc Kỳ thì ra ngoài phòng khách gọi điện cho Kiều Trạch, báo cáo tình hình hôm nay của mẹ cho ba biết.

Điện thoại được kết nối, Lạc Kỳ vội nói: "Ba, "

Kiều Trạch nghẹn một chút rồi hỏi: "Mẹ…….đã ngủ chưa?"

"Mẹ ngủ rồi. Ba, chừng nào ba mới đến gặp mẹ? Hôm nay tụi con đến khu vui chơi, vui lắm ạ, nhưng mẹ và bà ngoại nói, hình như có một kẻ biến thái nào đấy đi theo chúng con nha."

Bên kia Kiều Trạch ho khan, hình như bị sặc.

"Ba, cái kẻ biến thái kia không phải là ba đấy chứ?"

"Đi ngủ đi!"

Kiều Trạch lạnh giọng nói xong liền cúp điện thoại, Lạc Kỳ ở đầu bên kia chợt lộ ra nụ cười gian xảo, xem ra thật sự là ba rồi, lá gan của ba nhỏ lại rồi, đến gặp mẹ mà cũng không dám, cuối cùng hôm nay cũng được nhìn thấy mẹ, chắc tối nay ba lại mất ngủ rồi, ai, thật tội nghiệp cho ba.

Lạc Kỳ cầm điện thoại di động len lén lẻn vào phòng của Tả Á, thân thể nho nhắn nằm xuống bên cạnh Tả Á, quay lại gương mặt đang ngủ say của cô, chụp một tấm hình. Dáng vẻ mẹ ngủ rất xinh đẹp, như một mỹ nhân vậy, Lạc Kỳ chụp hình xong liền chạy ra khỏi phòng, gửi hình của Tả Á đến điện thoại của Kiều Trạch.

Kiều Trạch nghe được tiếng chuông, cầm lên, mở tin nhắn ra, thấy được gương mặt đang ngủ say của Tả Á, ánh mắt lạnh lùng liền trở nên dịu dàng, nhìn đến ngây người…….

Tả Á chịu trách nhiệm đưa đón hai đứa nhỏ đi học, Thần Thần mới trở về nước, Tả Á liền để cho cậu học chung trường với Lạc Kỳ, Lạc Kỳ đang học tại trường tiểu học tốt nhất thành phố A, hai đứa bé này đã chơi mấy ngày cũng phải đi học thôi.

Có điều mấy ngày nay Tả Á luôn cảm thấy có người đi theo cô, nhưng cô cũng để ý nhiều lần không hề phát hiện được người nào đi theo cô cả. Là tại cô quá đa nghi hay thực sự có người đi theo cô?

Tả Á thừa dịp bọn nhỏ đi học lái xe đến căn phòng nhỏ trước kia của mình, rất muốn trở về xem một chút. Sau khi có lại được cuộc đời mới, cô luôn muốn nhìn ngắm lại những người và những vật trước kia, coi như là bù đắp cho ba năm nhớ nhung của mình.

Phòng trọ nhỏ đã làm bạn của cô nhiều năm rồi, đã có chút cũ kỹ, nhưng cô đi lâu như vậy, nơi này lại vẫn sạch sẽ không có một hạt bụi, cô chợt nhớ tới Kiều Trạch, chẳng lẽ anh luôn cho người đến quét dọn sao? Ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, cô liền đảo mắt quan sát trong phòng, tay cũng thận trọng chạm vào từng ngóc ngách, mỗi một đồ vật. Những thứ này đều khiến cô thấy nhớ nhung.

Mở vòi nước rồi tự pha cho mình một ly trà, mở ti vi lên, ti vi đang chiếu phim hoạt hình, cô chăm chú ngồi xem hoạt hình, cũng không nhịn được mà vui vẻ mỉm cười. Uống hết trà rồi, phim hoạt hình cũng đã hết, cô nhìn đồng hồ, cũng gần đến lúc bọn nhỏ tan học rồi, cô phải đi đón bọn nhỏ thôi.

Tả Á rửa ly trà, tắt ti vi, cầm chìa khóa xe đi ra cửa, lúc vừa mở cửa, cô chợt nhìn thấy một bóng người, dường như đang định bỏ chạy, nhưng chạy không kịp, muốn dừng lại nhưng lại chạy được mấy bước rồi, bóng người kia có vẻ như đang hoảng hốt, bước chân hình như đang muốn chạy trốn nhưng lại chạy không kịp, cuối cùng đứng sững người ở đó, để cho cô thấy một bóng lưng hốt hoảng.

Tả Á ngước mắt lên nhìn bóng dáng cao lớn của người đàn ông này, vẫn cao lớn như cũ, bóng dáng quen thuộc, đã lâu rồi không được nhìn thấy. Tầm mắt Tả Á dời lên trên, lại thấy được mái tóc trắng trên đầu anh, tóc trắng, tóc trắng, bàn tay nắm cửa không tự chủ được mà siết chặt, quên mất buông ra, cũng nói không ra lời nào, chỉ ngây người nhìn anh đang từ từ xoay người lại đối mặt với cô. Tầm mắt hai người chạm nhau, cô nhìn thấy trong đôi mắt anh có chút chật vật, còn có nhiều cảm xúc khác mà cô không hiểu được đang hiện lên trong đôi mắt đen của anh.

"Xin chào, đã lâu không gặp." Một lúc sau, rốt cuộc Tả Á cũng ổn định được hô hấp của mình, có thể tự nhiên chào hỏi anh, trên mặt mang theo nụ cười, một nụ cười xuất phát từ nội tâm. Không phải đang chào một người qua đường, mà là một người xa lạ quen thuộc.

Tay Kiều Trạch muốn vươn đến chạm vào Tả Á, muốn lại gần, bước lên trước một bước, lại lùi lại một bước, rồi lại dừng lại. Hóa ra anh không muốn nói gì cả, chỉ muốn ôm cô, ôm cô vào trong ngực anh, cảm nhận sự tồn tại của cô, cảm nhận nhiệt độ của cô, hô hấp của cô, nhưng, anh không có tư cách…….

"Tả Á!" Nhìn Tả Á mỉm cười, tia lý trí cuối cùng của Kiều Trạch không thể khống chế được hành động của anh, anh kêu tên cô, vươn tay kéo Tả Á ôm vào trong lòng, ôm thật chặt,

không để ý đến gì nữa hết, chỉ có lo lắng ôm cô, anh không dám nhìn vẻ mặt của cô, chỉ sợ thấy được sự chán ghét, phản kháng của cô.

Anh chỉ muốn ôm cô như vậy, cho dù chỉ mà một giây thôi. Anh vẫn luôn chờ đợi cô trở về, để anh có thể được ôm cô như vậy, được gọi tên cô, để cô có thể nghe thấy. Ba năm, giây phút này anh đã đợi ba năm, chờ đến mức trái tim đau nhói. Ôm, cái ôm này như một nghi thức, hoàn thành tâm nguyện lớn nhất của anh. Anh không dám hy vọng xa vời cô vẫn thích anh, chỉ hy vọng giây phút này cô không đẩy anh ra…….

Cám ơn, cô không đẩy anh ra, để mặc cho anh ôm lấy cơ thể gầy gò của cô, để trái tim anh có thể cảm nhận được nhịp đập của trái tim cô, cảm nhận được sự sống của cô. Anh đã luyện tập không biết bao nhiêu lần để đối mặt với cô, nhưng cuối cùng một câu cũng nói không ra được. Ôm cô chính là chuyện hạnh phúc nhất, gọi tên của cô chính là chuyện vui sướng nhất, Tả Á, Tả Á, một lần lại một lần anh nỉ non tên cô. Cám ơn em, đã để cho anh có cơ hội được gần em lần nữa. Rất lâu sau, Kiều Trạch mới buông Tả Á ra, xoay người định đi, bởi vì, anh sắp điên rồi, sắp điên mất.

“Kiều Trạch!”

Tả Á nhìn bóng lưng của anh, nhìn mái tóc trắng trên đầu anh, cô lên tiếng gọi anh. Kiều Trạch dừng bước, chờ đợi Tả Á nói tiếp.

“Đến lúc Lạc Kỳ tan học rồi, em định đi đón nó…….”

Sau khi Tả Á trở về, đây là lần đâu tiên Kiều Trạch tới nhà Kiều Vân, hơn nữa còn cùng đi với Tả Á. Đón Lạc Kỳ và Thần Thần xong, lúc trở về nhà, Kiều Vân và Điền Văn Lệ không khỏi suy nghĩ, hai người này có phải đã giải tỏa hiểu lầm rồi không?

Thần Thần đối với việc Kiều Trạch và Tả Á đi đón bọn họ cũng không quá kinh ngạc, mà Lạc Kỳ lại có chút kinh ngạc, nhiều hơn là vui mừng. Cả ba và mẹ đều tới đón cậu, hơn nữa nhìn có vẻ như quan hệ của bọn họ cũng không tệ lắm.

Lúc ăn cơm tối, Kiều Trạch vẫn luôn trầm mặc, nhưng tầm mắt của anh đều vây quanh Tả Á, anh che giấu rất tốt, tất cả mọi người không chú ý tới, bởi vì đa số sự chú ý đều hướng đến hai đứa bé và Tả Á.

Mỗi lần Thần Thần kêu Tả Á là mẹ, trong lòng của Kiều Trạch đều nhảy dựng lên, tay cầm chiếc đũa cũng tăng thêm lực, gương mặt luôn lạnh lùng của anh cũng trở nên căng thẳng.

Sau bữa cơm chiều, Điền Văn Lệ và Kiều Vân kêu Kiều Trạch ở lại, dù sao cũng có phòng trống, hơn nữa, mấy ngày nay anh đã không trở về rồi, Lạc Kỳ quấn lấy anh không chịu để anh rời đi. Đến khuya, lúc Lạc Kỳ và Thần Thần đều đã ngủ say, Điền Văn Lệ liền đến phòng của Tả Á, Tả Á vẫn còn chưa ngủ, đang tập yoga. Điền Văn Lệ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò của Tả Á lòng lại nhói đau: “Mệt không? Thân thể có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có đâu, con rất khoẻ, mẹ yên tâm đi.” Tả Á dừng động tác lại, quay đầu nhìn Điền Văn Lệ, thấy bà hình như có lời muốn nói, “Mẹ, mẹ có chuyện gì muốn nói sao?”

Điền Văn Lệ dịu dàng hỏi: “Mẹ muốn hỏi, con ……. con và Kiều Trạch…….tính thế nào?”

Tả Á lấy khăn lông lau mồ hôi trên trán, trầm mặc một lát, nhẹ mỉm cười, nói: “Mẹ à, con và anh ấy bây giờ chỉ có thể làm bạn.”

“Ai…….” Điền Văn Lệ than một tiếng, “Thật sự không thể ở bên nhau sao? …….Chuyện của Tình Văn…….”

“Mẹ, chuyện trước kia đều qua rồi, chúng ta đừng nhắc đến nữa.” Tả Á ôm cổ mẹ, nũng nịu nói.

“Được, được, mẹ không hỏi nữa, cứ ép buộc ở bên nhau cũng không vui vẻ gì, chỉ cần con được vui vẻ, con muốn thế nào cũng được. Con vui vẻ thì mẹ an tâm rồi, có điều, về sau con có dự tính gì không?” Ý Điền Văn Lệ là muốn Lạc Kỳ có được một gia đình hoàn chỉnh, đối với Lạc Kỳ mà nói đó là chuyện tốt, hơn nữa, Kiều Trạch mặc dù phạm phải sai lầm, nhưng dáng vẻ khổ sở ba năm nay của anh, bà đã tận mắt chứng kiến, nói Kiều Trạch không yêu Tả Á, bà không tin, nhưng, những lỗi đã phạm phải khiến người ta không cách nào tha thứ được, nếu dùng Lạc Kỳ để ép buộc Tả Á và Kiều Trạch ở bên nhau, đối với Tả Á mà nói cũng không phải một chuyện tốt.

“Tạm thời thì không có, ba Thần Thần còn ở bên kia, có thể con sẽ lại qua bên kia một thời gian, mẹ đừng trách con nha…….con…….”

“Mẹ biết rồi, con không nên tự trách mình, ba Thần Thần là người tốt, nếu như không phải nhờ anh ta, mẹ con chúng ta cũng không có ngày đoàn tụ như hôm nay…….Được rồi, được rồi, không nói những chuyện này nữa, con đi ngủ sớm đi.”

“Mẹ, cám ơn mẹ, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Tả Á liền ngủ, cuộc sống của cô hiện tại rất có trật tự, ăn cơm rồi ngủ, đều chính xác từng li từng tí. Cô ngủ rất say, rất an ổn, được ở cùng gia đình khiến cô cảm thấy rất an tâm. Cửa phòng bị người khác nhẹ nhàng mở ra, mà cô lại không hay biết gì. Một bóng người cao lớn đứng ở cửa, trong bóng đêm ngắm nhìn cô rất lâu…

Kiều Trạch đứng trong bóng đêm nhìn cô, bóng đêm rất mông lung, anh nhìn không rõ cô, cuối cùng không nhịn được mà đi về phía cô, bóng dáng nhẹ nhàng đứng ở mép giường, đôi mắt đen trong bóng đêm mông lung tham lam nhìn cô ngủ.

Anh vươn tay, thận trọng cầm lên một lọn tóc của cô, rồi sau đó tiếc nuối đi lên gương mặt của cô, ngón tay có chút thô ráp thận trọng để không đánh thức cô dậy mà vuốt ve khuôn mặt

của cô, lướt qua bờ môi của cô, say đắm ngắm nhìn vẻ mặt của cô, trái tim lại đau nhói từng cơn.

Có lẽ là động tác của anh khiến Tả Á cảm nhận được, cô liền dụi dụi đầu vào gối, Kiều Trạch vội thu tay về, đứng dậy, rời đi, anh đóng cửa lại, trái tim tràn đầy bi thương nhưng cũng tràn đầy hạnh phúc, cô còn sống, đã là hạnh phúc lớn nhất của anh rồi. Tay siết chặt lại, đầu ngón tay dường như còn vương mùi của cô, hương thơm nhàn nhạt, trái tim cũng cảm thấy đau đớn, anh đã không thể có được cô nữa sao?

Sáng hôm sau, Tả Á và Kiều Trạch cùng nhau đưa Lạc Kỳ và Thần Thần đến trường, hai đứa bé cùng nói tạm biệt, rồi sau đó đi vào trường học. Tả Á đứng ở phía trước, Kiều Trạch đứng ở phía sau cô, vẫn là một cô gái xinh đẹp dịu dành như nước, vẫn là một người đàn ông cao lớn rắn rỏi cao ngạo, anh đang đứng phía, nhìn cô, tuy chỉ cách một chút, nhưng lại như xa ngàn dặm.

Tả Á đưa mắt nhìn hai đứa trẻ cho đến khi chúng biến khỏi tầm mắt của cô, cô mới quay người lại vô tình đối mặt với Kiều Trạch, anh đang nhìn chăm chú cô. Kiều Trạch vội vã thu lại ánh mắt, trầm giọng nói: “Lên xe đi, anh đưa em về.”

Tả Á nhẹ mỉm cười, hỏi: “Anh có thể chở em đi loanh quanh một lát không?”

“Được!” Trong lòng Kiều Trạch thoáng xao động, nhưng cũng lại dâng lên một cảm giác lo lắng, nhất định là cô muốn nói gì đó với anh, chỉ có hai khả năng thôi, một tốt, một xấu, xấu đến mức nào, anh không dám nghĩ, tốt bao nhiêu, anh không dám hy vọng xa vời.

Kiều Trạch lái xe chở Tả Á, đôi mắt đen luôn chăm chú nhìn con đường phía trước, chạy qua những nơi bọn họ đã từng đi qua, từng địa điểm quen thuộc, từ từ nhớ lại, có tốt đẹp, có bi thương. Một khi bãi biển hóa nương dâu, tình cảm vốn không đủ bền chặt lại gặp phải hiểu lầm, phản bội, xa cách còn có thể quay lại được sao?

Xe chạy đến bờ biển thì dừng lại bên đá vợ chồng, Tả Á đã từng uống rất say thiếu chút nữa thành oan hồn ở đây, bọn họ chính thức dây dưa cũng bắt đầu từ nơi này, đêm hôm ấy, anh muốn cô. Kiều Trạch cũng không biết tại sao lại mang Tả Á tới nơi này nữa.

Tả Á nhìn hòn đá vợ chồng, cô chỉ nhớ, sau khi chia tay với Chung Dương, cô đã tới nơi này, nhưng không biết được chuyện đêm hôm ấy cô thiếu chút nữa đã trở thành oan hồn, chỉ đoán ra là Kiều Trạch tìm được cô, mang cô đang trong tình trạng say rượu đến khách sạn, đêm đó giữa hai người xảy ra chuyện, rồi lại dây dưa với nhau nhiều năm, cuối cùng lại đi đến bước này.

“Tả Á, chúng ta…….”

“Kiều Trạch…….” Tả Á ngắt lời Kiều Trạch, dừng lại một chút, “Chúng ta…….ly hôn đi!”

Chương 58: Kết cục hoàn mỹ

Trái tim Kiều Trạch đau xót, không cách nào hô hấp được, thân thể cứng lại, trong đôi mắt đen là sự khổ sở khó đè nén, bàn tay cầm lái nắm chặt lại, các khớp xương trắng bệch, môi mỏng mím chặt, rất lâu mới thở ra một hơi, khó khăn nói: "Được……."

Dây cung trong lòng, đứt rồi.

Tình yêu của cô, tan nát rồi.

Kết quả như thế, anh đã sớm dự tính được, nhưng vẫn luôn mơ tưởng, ngày này sẽ không tới, sẽ không xuất hiện. Nhưng, cuối cùng vẫn phải đối mặt với thực tế tàn khốc mà anh không cách nào thay đổi được.

Trên đường trở về, hai người đều trầm mặc, đôi mắt đen của Kiều Trạch không chớp mắt nhìn con đường phía trước, xe chạy rất chậm, giống như trái tim của anh vậy, nặng nề không thể di chuyển được. Tả Á nhìn phía ngoài cửa sổ, gương mặt gầy gò không bộc lộ ra chút cảm xúc nào, nhưng trong đôi mắt lại ẩn chứa nét đau thương nhàn nhạt. Đời người giá như có thể trở lại lúc mới gặp.

Chiếc ghế xa hoa rộng lớn, chỉ có mình Kiều Trạch, anh đột nhiên uống cạn lu rượu, thân thể nặng nề tựa vào ghế sofa, hơi cúi đầu, đưa tay xoa mi tâm. Lúc anh chuẩn bị rót thêm một ly rượu nữa, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, có mấy người đi vào, là Đường Lăng, Trương Chính, Từ Bân.

Trương Chính đi vào đầu tiên, ngồi xuống bên cạnh Kiều Trạch, cũng không đến quan tâm sắc mặt âm trầm của Kiều Trạch, trêu ghẹo: "Kiều, mấy ngày nay không phải ở cùng với vợ xinh đẹp sao? Sao lại rảnh rỗi gọi anh em đi uống rượu thế?"

Kiều Trạch rót đầy ly rượu, đặt trước mặt Trương Chính: "Bớt nói nhảm đi."

Đường Lăng cười cười, ngón tay xoay xoay cái vòng chìa khoá, ngồi đối diện Kiều Trạch: "Sao thế? Sao còn chưa bắt chị dâu lại?"

"Còn phải hỏi sao? Bắt được rồi thì đâu tìm chúng ta uống rượu." Từ Bân ngồi xuống, cầm ly rượu lên, nói với Kiều Trạch: "Anh Kiều, em uống với anh một ly, một chén giả nghìn sầu."

Lâu rồi không tụ tập uống rượu cho nên bọn họ nhanh chóng nhập cuộc, trừ Đường Lăng ra, người nào cũng say khướt cả rồi. Người được xưng là "ngàn chén không say", Kiều Trạch, thế mà tối nay cũng say. Lúc về, là do Đường Lăng kéo bọn họ ra ngoài, sau khi vất vả nhét được Trương Chính vào trong xe, Đường Lăng mới vừa lên xe liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại, nhìn vào màn hình, là số của nhà Kiều Trạch, anh bắt máy, bên kia liền truyền đến

tiếng của Lạc Kỳ: "Chú Đường Lăng, ba cháu có ở cùng chú không? Cháu không gọi được điện thoại cho ba."

Đường Lăng nhìn Kiều Trạch đang bất tỉnh nhân sự bên cạnh, nói: "Lạc Kỳ đang ở nhà một mình sao? Đừng lo lắng, ba con không sao đâu, lát nữa chú Đường sẽ trả ba nguyên vẹn lại cho con."

Lúc này Lạc Kỳ mới yên tâm: "Vâng, vậy con ở nhà chờ ba, lát sau gặp lại, chú Đường Lăng."

"Một lát gặp!" Đường Lăng nói xong cúp điện thoại, rồi lái xe rời đi. Từ Bân nhìn Kiều Trạch đang nhắm nghiền hai mắt nằm tựa vào ghế, cảm khái: "Phụ nữ còn độc hơn cả thuốc độc, không thể chạm vào, thật may, tôi biết tự bảo vệ mình, thứ tình yêu đồ chơi này thật đúng là không phải ai cũng có thể chạm vào."

"Chờ một ngày nào đó cậu rơi vào lưới tình không chừng còn bị giày vò hơn thế này nữa ấy." Trương Chính nói rồi cùng Từ Bân lên xe, Đường Lăng khởi động xe rời đi, chạy về nhà Kiều Trạch.

Sau khi mọi người chạy xe đến dưới lầu chỗ nhà Kiều Trạch, Từ Bân ở trong xe chờ, Đường Lăng và Trương Chính đỡ Kiều Trạch lên lầu. Thật may là có thang máy, nếu không Kiều Trạch to con như thế này không biết làm thế nào đi lên được.

Đi tới cửa nhà, hai người lục túi Kiều Trạch tìm chìa khoá nhà, mở cửa, đang định đỡ Kiều Trạch đi vào, lại ngạc nhiên thấy hai người ở trong nhà, là Tả Á và Lạc Kỳ.

Đường Lăng và Trương Chính sững sờ, đây không phải là đã bắt được người về rồi sao? Mọi người trở về nhà rồi, chẳng lẽ Kiều Trạch bởi vì quá vui mừng mà đi uống rượu?

"Chị dâu, đã lâu không gặp!" Trương Chính chào hỏi.

Tả Á cũng có chút sững sờ, nghe Trương Chính chào hỏi cũng vội chào hỏi lại: "Đã lâu không gặp!"

"Chú Đường Lăng, ba cháusao vậy? Lại uống say sao?" Lạc Kỳ cau mày nhìn ba, sao ba lại uống say nữa rồi?

"Mấy ngày nay anh em không tụ tập, hôm nay vui mừng quá nên quá chén." Trương Chính giải thích không phải là cho Lạc Kỳ nghe, mà muốn nói cho Tả Á nghe.

Tả Á và Lạc Kỳ nhường đường, hai người vội dìu Kiều Trạch vào phòng ngủ, rất không dịu dàng ném Kiều Trạch lên giường, dáng người to lớn cũng không phải là chuyện tốt.

Đường Lăng và Trương Chính từ phòng ngủ ra ngoài, nhìn Tả Á, Đường Lăng nhíu mày nói: "Chúng tôi đi trước đây, Kiều làm phiền cô chăm sóc."

Đường Lăng và Trương Chính hoàn thành nhiệm vụ liền rời đi, Lạc Kỳ và Tả Á đứng trước giường cau mày nhìn Kiều Trạch đang bất tỉnh nhân sự, hai người cùng nhíu mày, liếc

mắt nhìn nhau, sao lại say đến thế này chứ.

Vốn là Lạc Kỳ muốn về ở cùng Kiều Trạch vài ngày, nhưng khi Tả Á đưa Lạc Kỳ trở về, Kiều Trạch lại không có nhà, gọi điện thoại di động của anh, anh lại tắt máy, Lạc Kỳ nói muốn chờ Kiều Trạch trở về, Tả Á đành phải cùng Lạc Kỳ chờ anh, không ngờ anh lại trở về trong trạng thái say khướt thế này.

Lạc Kỳ kéo kéo váy Tả Á, dáng vẻ tội nghiệp nhìn Tả Á, vẻ mặt mong đợi nói: "Ba uống say rồi, Lạc Kỳ không chăm sóc ba được, hôm nay mẹ đừng đi nữa, có được không?"

Tả Á nhìn Lạc Kỳ, lại nhìn Kiều Trạch, có chút do dự, khẽ cắn môi: "Được!" Cô có thể nói không được sao?

Có Tả Á chăm sóc Kiều Trạch, Lạc Kỳ cũng yên lòng, khéo léo giúp Kiều Trạch cởi giầy, nói với Tả Á: "Mẹ, con buồn ngủ quá rồi, con đi ngủ trước đây, nếu không ngày mai đi học con sẽ ngủ gật mất."

Tả Á vuốt vuốt đầu Lạc Kỳ, dịu dàng nói: "Được rồi, Lạc Kỳ đi nghỉ trước đi, chút nữa mẹ qua với con."

"Vâng." Lạc Kỳ gật đầu, xách theo giầy của Kiều Trạch xoay người đi ra ngoài.

Tả Á vào phòng bếp pha một ly nước mật ong giải rượu, rồi trở về phòng ngủ, đã thấy Kiều Trạch đang nhắm chặt hai mắt, bàn tay rất không kiên nhẫn kéo cà vạt, nhưng càng kéo lại càng thắt chặt.

Tả Á cau mày, đặt ly nước mật ong lên bàn, đi tới, cầm tay của anh nhẹ nhàng đặt qua một bên, rồi đưa tay cởi cà vạt ra giúp anh. Cô cúi người xuống, thắt lưng đột nhiên căng thẳng, cánh tay rắn chắc của Kiều Trạch chợt ôm lấy của cô, cô theo bản năng muốn lui ra, thế nhưng cánh tay của anh lại càng siết chặt lại, cô bị buộc ngã vào trong ngực anh, nằm trên ngực anh, mặt vùi vào cổ anh.

Mặt nóng lên, Tả Á vội ngẩng đầu, đưa tay đẩy đẩy anh để anh buông cô ra, lại không dám lên tiếng, sợ Lạc Kỳ thức dậy nhìn thấy tình cảnh lúng túng này. Nhưng không ngờ Kiều Trạch lại càng ôm chặt hơn, nhẹ xoay người, ôm cô chặt trong ngực, chân thon dài cũng vươn sang, đè lên chân cô, thân thể cô hoàn toàn rơi vào trong ngực của anh, không cách nào thoát ra được.

Tả Á cau mày nhìn Kiều Trạch, vẻ mặt anh rất thỏa mãn, vùi đầu vào vai cô. Động tác liền một mạch, thuần thục tự nhiên, động tác này cô rất quen thuộc, trước sau vẫn là tư thế này, đã bao nhiêu đêm anh đều như thế này ôm cô ngủ…….

"Kiều Trạch…….!" Cô khẽ gọi anh, đưa tay đẩy anh một cái, nhưng anh lại không nhúc nhích, giam cầm cô thật chặt trong ngực mình, hơi thở ấm áp phả lên da thịt của cô, hơi thở của anh xen lẫn mùi rượu, mùi thuốc lá, phả lên người cô, hô hấp vững vàng, cô rất quen thuộc, đây là nhịp thở của anh.

Tầm mắt Tả Á chỉ có thể đặt lên trên đầu Kiều Trạch. Làn da tái nhợt như ánh sáng đèn, chói lóa làm đau mắt cô, bàn tay đẩy anh ra không được lại rơi lên mái tóc trắng của anh, ngắn ngủn, giống như từng cây gai đam vào bàn tay cô đau nhói, ngón tay như bị cắt đứt, trái tim cũng như bị đâm, đau đớn, xót xa…….

Sáng hôm sau, khi Kiều Trạch tỉnh lại đã là hơn bảy giờ, đầu có chút đau nhức, nhưng anh đã không còn buồn ngủ nữa, mở mắt ra, cau mày nhìn phòng ngủ trống không, không biết làm sao mình có thể trở về nhà được. Lại nhớ đêm hôm qua, hình như trong lồng ngực anh có một thân thể mềm mại, ấm áp, quen thuộc. Mà giờ phút này lại chỉ có mình anh, trong ngực hoàn toàn trống không, phòng cũng trống không, là giấc mơ, hay là ảo giác? Nhưng trên giường vẫn còn vương lại một mùi hương nhàn nhạt, là mùi hương anh rất quen thuộc, quanh quẩn, quanh quẩn, thật rất không tan đi.

"Ba!" Cửa phòng ngủ "ầm" một tiếng bị Lạc Kỳ đẩy ra, bóng dáng nhỏ nhắn vọt vào, nét mặt sợ hãi, mắt ngân ngấn nước, hốt hoảng gào lên: "Ba, mẹ chảy máu."

Trong lòng Kiều Trạch căng thẳng, vội lật người nhảy xuống giường, chân trần chạy ra phòng ngủ, nghe thấy trong toilet có tiếng nước chảy ào ào, "Tả Á!" Anh kinh hoảng gọi một tiếng, người cũng vọt vào, vội vã rửa máu mũi cho Tả Á, trái tim trong nháy mắt bị nỗi khủng hoảng sợ hãi bao phủ, vội vàng rút giấy lau cho Tả Á.

Tả Á bịt lỗ mũi lại, quay đầu liền nhìn thấy vẻ mặt hoang mang sợ hãi của Kiều Trạch, còn có Lạc Kỳ sau lưng anh nữa, trong mắt thằng bé tràn đầy nước mắt, Tả Á tự trách mình, lại hù doạ hai người bọn họ rồi, vội an ủi: "Đừng lo lắng, có thể là do nóng trong người thôi, không sao cả đâu."

Gương mặt Kiều Trạch trắng bệch, anh biết người bị bệnh bạch cầu mà chảy máu là không ổn, cho dù sau khi ghép tuỷ, phục hồi rồi, chảy máu mũi cũng không phải là một chuyện tốt, trái tim co rút đau đớn, tràn ngập lo lắng, sợ hãi. Anh đưa tay chặn lại máu mũi đang chảy ra của Tả Á, sau đó nói với Lạc Kỳ: "Lạc Kỳ, đi lấy nước đá."

"Vâng." Lạc Kỳ nghe lời Kiều Trạch nói, vội chạy vào phòng bếp lấy đá ra. Kiều Trạch đỡ Tả Á ngồi xuống, để cho cô nghiêng người về phía trước.

Lạc Kỳ lấy đá ra, Kiều Trạch dùng đá thoa trên trán Tả Á, Tả Á nhìn Kiều Trạch, sao anh còn thông thạo những thứ này hơn cả cô vậy, hẳn là anh rất quan tâm đến căn bệnh của cô.

Được một lát nhưng Tả Á chỉ cảm thấy đá đặt trên trán mình được có mấy giây mà thôi, cho dù là cầm máu cũng cần phải mất chút thời gian, nhưng gương mặt Kiều Trạch lại trở nên trắng bệch, khẩn trương nói: "Lập tức đi bệnh viện, Lạc Kỳ ở nhà, ba sẽ gọi điện thoại cho Đường Lăng, nói chú ấy chở con đi học."

"Vâng, ba." Lạc Kỳ lo lắng nhìn Tả Á, mặc dù rất muốn đi theo, nhưng bây giờ cậu không thể gây thêm phiền phức nữa, cậu nghe lời ba nói mới là tốt nhất.

Kiều Trạch bế Tả Á ra ngoài, lên xe, để cho Tả Á tự bịt mũi mình, trên tay anh còn lưu lại máu của Tả Á, bàn tay cầm tay lái của anh có chút run rẩy, sắc mặt giống như phủ một tầng sương.

Kiều Trạch là một người đàn ông ưa sạch sẽ, mà lúc này trên người anh đang mặc bộ quần áo hôm qua chưa kịp thay ra, áo sơ mi trắng có rất nhiều nếp nhăn, mặt cũng chưa rửa, râu ria cũng không cạo, lúc lái xe cũng gấp gáp liên lạc với bệnh viện, rồi sau đó tăng tốc xe.

Lúc đi tới cửa bệnh viện, các bác sĩ mặc áo khoác trắng đã đứng đón sẵn bên ngoài, không ngừng đung đưa trước mặt Tả Á, cô còn chưa kịp phản ứng đã bị đẩy vào phòng bệnh, mà Kiều Trạch vẻ mặt tái nhợt cũng gấp gáp đi theo phía sau.

Không biết đã trải qua bao lâu, nhưng đối với Kiều Trạch mà nói thật sự là rất lâu, máu chảy từ mũi Tả Á rốt cuộc cũng dừng lại, cô bị mang đi kiểm tra cặn kẽ một phen, trừ chảy máu mũi ra, cô còn sốt nhẹ nữa, thân thể của cô cần được chăm sóc, bảo vệ thật tốt. Chỉ là sốt nhẹ thôi, chỉ cần uống nhiều nước và nước trái cây sau đó nghỉ ngơi là được rồi, nhưng Kiều Trạch lại nhất quyết bắt Tả Á nằm viện. Cô vốn muốn nói với anh là không cần đâu, nhưng khi nhìn đến gương mặt lo lắng đến tái nhợt của Kiều Trạch, cuối cùng cô cũng đành thuận theo ý của anh.

Kiều Trạch vô cùng hoảng sợ, anh sợ là bệnh của cô tái phát. Thật may là không phải, chỉ là hôm nay cơ thể có có một chút phản ứng nho nhỏ thôi, bác sĩ nói không cần phải lo lắng. Tả Á gối lên mội chiếc gối lành lạnh, thấy một bác sĩ tóc bạc đến hỏi thăm, mà Kiều Trạch lại không có ở đây, Tả Á không cần nghĩ cũng biết, nhất định là anh đang len lén hỏi thăm tình trạng sức khỏe của cô rồi. Mặc dù Tả Á chỉ mới tới bệnh viện này một lát, nhưng Tả Á thấy được, những bác sĩ ở bệnh viện này rất cung kính với Kiều Trạch, thậm chí ngay cả viện trưởng cũng ra mặt.

Hỏi thăm tình trạng cô một chút, bác sĩ nói cô hãy an tâm nghỉ ngơi, rồi rời đi, y tá đắp chăn lại cho Tả Á, lại sợ cô buồn chán nên nói chuyện với cô, phục vụ rất chu đáo.

Cô y tá khá nhiều chuyện hỏi: “Cô là vợ của anh Kiều à?”

Tả Á chỉ cười cười, không nói gì, cô y tá thấy Tả Á không trả lời, cũng cảm thấy mình nhiều lời, có chút thẹn thùng cười nói: “Cô nghỉ ngơi đi, có chuyện gì thì nhấn chuông, tôi ra ngoài trước.”

“Cám ơn cô!” Tả Á mỉm cười nói.

Bệnh nhẹ như thế này, có lẽ với người bình thường là không có gì, nhưng, với Tả Á thì lại kinh động không biết bao nhiêu người, ba mẹ đều tới, mẹ còn làm cả điểm tâ, nữa, bắt cô phải ăn.

Tả Á ăn điểm tâm, nói chuyện với ba mẹ một lát, bảo bọn họ đừng lo lắng, cảm thấy có chút buồn ngủ, không nhịn được mà ngủ thiếp đi. Tả Quốc Cường biết Tả Á không sao cả thì

mới yên lòng, mãi cho đến buổi trưa mới rời khỏi. Mà Kiều Trạch vẫn không xuất hiện.

Khi tỉnh lại đã là gần trưa rồi, mẹ vẫn ở bên cạnh chăm sóc cô, cho cô uống nước trái cây, "Mẹ à, mẹ về nghỉ ngơi đi, con không sao đâu, do Kiều Trạch lo lắng quá thôi mà, nhất định bắt con phải nằm viện, thật ra thì không nghiêm trọng như vậy đâu."

Điền Văn Lệ ngồi bên cạnh cô, đút nước trái cây cho cô: "Cẩn thận một chút không thừa đâu."

"Ba về rồi ạ?" Tả Á uống một ngụm nước trái cây, "Kiều Trạch đâu rồi? Buổi sáng anh ấy đưa con tới bệnh viện rồi không thấy bóng dáng đâu hết, đã nói với Lạc Kỳ là con không sao để Lạc Kỳ khỏi lo lắng."

"Nói rồi, buổi trưa Lạc Kỳ sẽ tới, Kiều Trạch về nhà nấu cơm trưa cho con rồi."

"Vâng." Tả Á đáp một tiếng, cúi đầu uống nước trái cây. Hiện tại cô không thể làm gì cả, ngay cả ăn cơm ngủ cũng phải chú ý, dụng cụ rửa mặt cũng không thể tùy tiện.

"Tiểu Á!" Điền Văn Lệ đưa tay vén tóc Tả Á, "Con không ở lại được sao? Bộ dạng này của con mẹ không sao yên lòng được. Ở lại để mẹ chăm sóc cho con, còn có Kiều Trạch nữa…….Mặc dù cậu ta từng phạm phải sai lầm, nhưng cậu ta vẫn luôn chờ đợi con, đợi con suốt ba năm. Sau khi con rời đi, cậu ấy trở về không tìm được con, chỉ sau một đêm mà bạc trắng cả đầu…….Tìm kiếm con suốt ba năm nhưng vẫn không tìm được, cậy ấy như phát điên vậy, rồi cậu ấy bệnh viện này, bệnh viện này chính là xây cho con đó, vì con mà chuẩn bị ba năm. Con không thể quên hết chuyện trước kia, làm lại một lần nữa được sao? Cho dù con có oán hận những việc mà Kiều Trạch đã từng gây ra cho con trong quá khứ, nhưng tha thứ cho cậu ấy một lần nữa, không được sao? Mẹ biết, nói như vậy sẽ làm con khó xử, nhưng, mẹ là hy vọng con có người thân làm bạn, có người thân chăm sóc…….không nỡ để con rời đi……."

"Mẹ!" Cô đã không còn cảm nhận được nước trái cây trong miệng có mùi vị gì cả, cô để xuống bàn, đưa tay ôm lấy Điền Văn Lệ, "Mẹ, con không oán hận Kiều Trạch, mọi chuyện đều đã là quá khứ rồi, chuyện chúng con chia tay, con cũng có một phần trách nhiệm. Nhưng, có những chuyện con không thể nào quên được, ngay cả lúc ngủ cũng nằm mơ thấy, những cảnh tượng ấy cứ quanh quẩn trong đầu con như những bóng ma, trở thành bức tường ngăn cách hai bọn con. Trí nhớ của con rất kém, con đã quên đi rất nhiều chuyện, nhưng con cũng không sao hiểu nổi, chỉ có duy nhất Kiều Trạch, chỉ có những chuyện của con và anh ấy thì con không thể nào quên được, không thể quên anh ấy được, không thể quên được sự lạnh lùng của anh ấy, cảm giác bị phản bội, cô đơn và tịch mịch, suốt nhiều năm như vậy, vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần, nhưng con vẫn luôn canh cánh trong lòng, mẹ à…….có phải con rất ích kỷ không?"

Điền Văn Lệ vỗ vỗ lưng Tả Á, cười nói: "Con bé ngốc nào, khắc cốt ghi tâm nhớ một người, không phải là hận, thì chính bởi vì yêu, không phải con hận cậu ấy, thì dĩ nhiên là yêu

cậu ấy rồi, bởi vì quá quan tâm, bởi vì quá yêu cậu ấy cho nên mới để tâm đến những chuyện cậu ấy đã gây ra cho con. Đợi đến lúc con không còn yêu nữa, cũng sẽ không hận, vậy thì lúc đấy con và cậu ta mới là hoàn toàn cắt đứt, thật sự kết thúc."

Tả Á ôm Điền Văn Lệ, không nói gì nữa, trái tim rơi vào những suy nghĩ hỗn loạn. Trước kia, trong lúc đi trị liệu, những lúc đau đớn, những lúc không còn hy vọng, cô đều nhớ đến người thân và bạn bè của mình, cũng đặc biệt nhớ Kiều Trạch, nhưng, vừa nghĩ tới sự lạnh lùng của anh, trái tim cô lại nhói đau, cho nên, cô luôn tự nói với mình, không được nhớ, cũng không được đau lòng, lại càng không muốn phải oán hận, sinh mạng không dễ gì mới có lại được, cô không nên dùng cả đời mình để đi hận một người, cuộc đời này còn rất nhiều điều tốt đẹp cô nên làm.

Có lẽ, yêu và hận vốn luôn song hành cùng nhau, cô cũng không biết bản thân mình đang yêu hay là hận nữa. Những lời mẹ nói giúp cô hiểu ra, cho dù là sống hay chết, cô vẫn không thể không yêu không hận Kiều Trạch…….

Tả Á đang suy nghĩ, cửa phòng chợt bật mở, Kiều Trạch một tay cầm hộp đựng thức ăn, một tay dắt tay Lạc Kỳ đi vào, Thần Thần cũng bước vào phía sau. Lạc Kỳ vừa nhìn thấy Tả Á và Điền Văn Lệ liền chạy tới: "Bà ngoại, mẹ!"

"Bảo bối." Tả Á buông Điền Văn Lệ ra ôm lấy Lạc Kỳ, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, đang định hôn Thần Thần, thằng bé lại có vẻ không vui lui về phía sau: "Nam nữ khác biệt, còn nữa, mẹ đánh răng chưa?"

Lạc Kỳ với vẻ mặt thần bí nói: "Mẹ, anh Thần Thần có bạn gái rồi, bạn gái anh ấy nói không được để cho người khác hôn."

Gương mặt Thần Thần chợt đỏ lên, liếc Lạc Kỳ một cái: "Em thật là nhiều chuyện!"

"Hả?" Tả Á trợn to hai mắt, "Thần Thần có bạn gái sao, mẹ biết nói với ba con thế này bây giờ? Có điều, hôm nay dẫn cô ấy tới cho mẹ gặp mặt, biết đâu mẹ có thể giúp con thông báo cho ba."

"Con mới không cần mẹ nói, mẹ mà nói thế nào cũng sẽ phóng đại lên."

"Mẹ có khó chịu ở đâu không?"

"Không có, mẹ không sao hết, chỉ không thoải mái một chút thôi."

Điền Văn Lệ rất thích Thần Thần, đứa nhỏ này rất thân thiện, lại thông minh, những ngày này cũng đã nảy sinh tình cảm với nhau, bà đứng dậy kéo Thần Thần và Lạc Kỳ nói: "Kiều Trạch, cậu cho Tả Á ăn cơm trưa trước đi, mẹ mang hai đứa nhỏ ra ngoài ăn cơm."

"Vâng……" Tả Á có chút chần chờ trả lời, Điền Văn Lệ nói xong cũng liền dẫn Lạc Kỳ và Thần Thần đi ra khỏi phòng bệnh.

Kiều Trạch lấy chiếc bàn đặt lên trước mặt Tả Á, đỡ cô ngồi dậy, kê gối ở phía sau giúp

cô, sau đó lần lượt lấy từng món ăn ra, tất cả đều là do anh làm, hộp đựng thức ăn nhỏ nhắn mà chứa được vài món ăn, lại còn có cả canh nữa, cứ như chiếc hộp bách bảo vậy.

Tả Á ngồi đó nhìn, nhiều đò ăn như vậy Kiều Trạch sẽ không bắt cô ăn hết đấy chứ, anh luôn luôn không để cho cô lãng phí thức ăn, hơn nữa ăn cơm cũng phải quy định khẩu phần, Tả Á không nhịn được vẻ mặt buồn thiu, đôi mày thanh tú nhíu lại.

Kiều Trạch đặt đũa vào trong tay Tả Á, dường như nhận thấy rằng cô không thích, nói: "Ăn mỗi thứ một chút là được rồi."

"A, cám ơn." Tả Á cầm đũa định ăn, lại thấy Kiều Trạch vẫn nhìn cô chằm chằm, cô ngẩng đầu lên nhìn Kiều Trạch. Bận rộn cho tới trưa, chắc là một miếng cơm anh cũng chưa kịp ăn, cúi đầu nói: "Nhiều thức ăn như vậy, mình em ăn cũng không hết được, cùng nhau ăn đi, nếu không em ăn anh ngồi nhìn, em cũng ăn không vô, có người cùng ăn, em sẽ ăn nhiều hơn được một chút."

Kiều Trạch không nói gì nữa, nghiêng người ngồi xuống bên cạnh Tả Á. Tả Á đưa đôi đũa của mình cho anh, còn mình thì cầm muỗng lên, cúi đầu ăn. Kiều Trạch vẫn nghiêng đầu nhìn cô ăn. Dù sao dùng muỗng ăn cũng không tiện cho lắm, nên Kiều Trạch liền dùng đũa gắp thức ăn đặt vào muỗng của Tả Á.

Tả Á dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn Kiều Trạch, gương mặt anh tái nhợt khiến cô chói mắt, ăn cũng không vô. Kiều Trạch kinh ngạc nhìn Tả Á: "Sao thế, không hợp khẩu vị à?"

Tả Á hoàn hồn, lắc đầu, mỉm cười: "Mùi vị rất tuyệt, em nghĩ, có lẽ hôm nay em sẽ ăn nhiều một chút, anh…….cũng ăn một chút đi, được không?" Chỉ nhìn cô thôi cũng có thể no bụng sao?

Hai người nói xong liền yên lặng ăn cơm, ăn hết sạch mọi thứ. Tả Á ăn xong rồi mới ngẩng đầu lên, lại thấy trên khoé miệng Kiều Trạch có dính một hạt cơm, cô nhịn không được mà bật cười.

Đôi mắt đen của Kiều Trạch nhìn vẻ mặt cười xấu xa của Tả Á, có chút nghi ngờ hỏi: "Sao thế? Cười cái gì vậy?"

Tả Á đưa tay chỉ khóe môi của mình nói với Kiều Trạch: "Chỗ này…….Chỗ này của anh có hạt cơm……."

Tả Á chỉ bên phải, Kiều Trạch lại giơ tay lau bên trái, Tả Á vội đổi tay chỉ bên trái, Kiều Trạch lại giơ tay lau bên phải, vất vả một lúc hai người vẫn không hiểu ý đối phương, ngón tay Kiều Trạch vẫn không tìm được vị trí của hạt cơm, từ lúc nào mà Kiều Trạch lại trở nên ngốc nghếch như vậy rồi? Cuối cùng Tả Á bất đắc dĩ đành phải đưa tay trực tiếp giúp Kiều Trạch lau hạt cơm ngoan cố kia, lúc rút tay về bàn tay lại bị Kiều Trạch bắt được.

Lòng bàn tay ấm áp, mang theo một lớp mồ hôi mỏng bao quanh tay cô, trong lòng Tả Á chợt cảm thấy lo sợ, đôi mắt cũng nhìn Kiều Trạch, lúc này cô mới chợt phát hiện ra, hóa ra

bọn họ đang ngồi gần nhau như vậy, từ trong mắt của anh cô có thể thấy được bóng dáng của mình. Đôi mắt đen sâu như xoáy nước, như muốn hút cô vào, tim Tả Á chợt đập mạnh, theo bản năng rút tay về, Kiều Trạch lại ôm cô vào lòng.

Mắt Tả Á trừng lớn, cứng ngắc trong ngực anh. Anh ôm cô, lồng ngực của anh thật ấm áp, tuy nhiên nó lại tràn đầy sự lo lắng, sợ hãi, như sợ cô sẽ đột nhiên biến mất trước mặt anh: "Tả Á!" Anh khàn giọng gọi cô, "Đừng rời đi nữa được không? Để cho anh chăm sóc em."

"Kiều Trạch……."

"Tả Á!" Kiều Trạch ngắt lời Tả Á, "Không cần phải trả lời ngay lập tức, anh cho em thời gian để suy nghĩ thật kỹ."

"Được……."

Nói thật, Tả Á rất ghét bệnh viện, bởi vì, 3 năm nay hầu như cô đều ở bệnh viện, nhưng phòng bệnh cô ở hiện tại lại được bố trí không giống phòng bệnh chút nào, cách bài trí thật ấm áp, hơn nữa cũng không có mùi bệnh viện. Cho nên sau khi kiểm tra thân thể cô không có vấn đề gì lớn, cô ở lại hai ngày rồi mới xuất viện.

Kiều Trạch cũng dần thâm nhập vào cuộc sống của cô, cô biết, lúc cô nói muốn ly hôn, Kiều Trạch nói "Được", trong phút chốc đó Kiều Trạch cũng đã quyết định bỏ cuộc, nhưng xảy ra chuyện cô chảy máu mũi lại làm cho anh rơi vào khủng hoảng.

Lúc anh không thể nào nhìn thấy cô, cô đau, anh không biết, cô xảy ra tình trạng này, anh cũng không thể ở bên cạnh chăm sóc cô. Tả Á còn nhớ rất rõ Kiều Trạch đã từng nói, mặc kệ em ở đâu, anh đều sẽ tìm được em, sẽ không để cho em chịu đau đớn một mình nữa.

Cô bị bệnh tật hành hạ bao lâu, Kiều Trạch cũng bị nỗi nhớ nhung hành hạ bấy lâu. Cô trở về, anh lùi bước, anh thành toàn cho cô, cô nhận ra được, giây phút anh mở miệng giữ cô lại đã phải cần đến biết bao nhiêu dũng khí, một giây ấy, thậm chí cô đã cảm thấy anh có chút hấp tấp. Anh vẫn luôn không yên lòng vì cô như vậy. Cho dù đã xảy ra chuyện gì, cô luôn là nỗi nhớ thương anh không thể vứt bỏ.

Nhưng nếu như anh yêu cô, vậy tại sao ba năm trước đây lại đối xử lạnh lùng vô tình với cô như vậy, nếu như anh không yêu cô, thì sao lại làm những chuyện này?

Kiều Trạch gia nhập vào cuộc sống của cô, vật dụng hàng ngày cô dùng đều do anh tỉ mỉ lựa chọn, những thứ cô ăn luôn được anh dựa vào lời dặn của bác sĩ mà làm theo, thời gian cô làm việc và nghỉ ngơi đều do anh sắp xếp, anh sợ, sợ bệnh của cô lại tái phát. Một lần chảy máu mũi kia đã hù anh sợ, vẫn còn may là không phải bệnh của cô tái phát, nếu không lại làm cho cả nhà lo lắng.

Mùa thu tới, thời tiết đã có chút lạnh, nhưng, cũng không phải rất lạnh, cuối thu không khí thoáng đãng, cô thích thời tiết như vậy, cô rời khỏi Huyền Chí Thương cũng đã được một tháng rồi, Thần Thần nói muốn về với ba, muốn trở về, đúng vậy, Thần Thần không thể nào ở

đây mãi được, cô phải dẫn Thần Thần rời đi thôi.

Mùa thu, nhiễm vào đau thương.

Một ngày nọ, Kiều Trạch nói muốn dẫn cô đến một nơi, gặp một người, bởi vì điểm đến là một ngôi làng nhỏ nên không thể đi máy bay được, cho nên Kiều Trạch lái xe đi, còn đưa cả bác sĩ theo cùng nữa, Tả Á cũng không nói không đi, mà âm thầm đồng ý.

Đường đi không quá xa, vốn là buổi sáng lên đường buổi tối có thể trở về, nhưng Kiều Trạch vì lo lắng thân thể cô không chịu đựng được, cho nên đã tìm một tìm khách sạn trên đường đi để nghỉ ngơi, anh muốn Tả Á nghỉ ngơi một chút, dù sao cũng không gấp.

Kiều Trạch chỉ thuê hai phòng, bác sĩ một phòng, cô và Kiều Trạch ở một phòng. Cô hỏi Kiều Trạch tại sao anh không ở cùng với bác sĩ, hoặc là thuê thêm một phòng nữa, Kiều Trạch nói với cô, muốn ở chung với cô dĩ nhiên là vì để có thể dễ dàng chăm sóc cho côcô, không thuê phòng nữa là vì tiết kiệm tiền.

Tả Á im lặng. Tắm rửa xong, Kiều Trạch đi ra ngoài, Tả Á thì ở trong phòng xem ti vi, cũng không hỏi Kiều Trạch đi ra ngoài làm gì. Lúc ăn cơm tối, Kiều Trạch trở về, Tả Á mới biết, anh đi làm gì.

Bởi vì khi phục vụ mang thức ăn ra, màu sắc hương vị của thức ăn trên bàn đều là tay nghề của Kiều Trạch, hóa ra anh đã đến phòng bếp của khách sạn để nấu bữa tối cho cô. Bác sĩ nói cô phải ăn những thứ thật sạch sẽ, đoán chừng Kiều Trạch sợ người ta làm không sạch sẽ, còn nữa Kiều Trạch cũng không cho cô ăn bột ngọt.

Ở khách sạn có một danh sách những món ăn đặc sắc, Kiều Trạch liền học theo, vốn là đầu bếp không muốn dạy cho anh, nhưng Kiều Trạch rất có thủ đoạn, cuối cùng sau khi học xong, làm thành công rồi, đầu bếp còn vỗ vỗ vai Kiều Trạch nói: "Người đàn ông tốt, vợ anh rất có phúc đấy."

Tả Á nhìn một bàn thức ăn, trong lòng đủ loại cảm xúc, tràn đầy cảm động. Kiều Trạch gắp thức ăn cho cô, cô lại chạy vội vào toilet, mở vòi nước, vốc nước lên mặt, khuôn mặt ướt đẫm, không biết là nước mắt hay chỉ là nước, có điều hốc mắt cô lại đỏ lên.

Kiều Trạch, thật ra anh không cần phải làm vậy đâu, thật đó.

Ăn cơm tối xong, Tả Á lại xem ti vi, cô thích xem một chương trình lúc chín rưỡi, nhưng Kiều Trạch lại quy định thời gian nghỉ ngơi của cô là chín giờ, cho nên rất đúng giờ, TV liền bị Kiều Trạch kiên quyết tắt đi. Cô dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn anh, thế nhưng mặt anh lại không chút thay đổi nói: "Ngủ đi."

Cô không cam lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, Kiều Trạch nhìn dáng vẻ phụng phịu của Tả Á, không nhịn được mà mềm giọng lại: "Đã chín giờ rồi."

"Biết rồi." Tả Á xoay người đi về phía giường, nằm xuống, nhìn bóng dáng cao lớn của

Kiều Trạch, “Kiều Trạch, không phải anh dẫn em đi gặp ai sao? Người đó quan trọng vậy sao? Em có biết không? Có cần phải chuẩn bị tinh thần không?”

Kiều Trạch mở miệng định nói, Tả Á lại nói tiếp: “Đi thì biết, có đúng không?”

Kiều Trạch không nhịn được cong khóe môi lên: “Biết rồi còn hỏi.”

Ai, Tả Á lén than thở, vùi mình vào trong chăn, chiếm lấy chiếc giường rộng lớn, còn Kiều Trạch thì ngủ trên một chiếc giường khác. Ban đêm đang mơ mơ màng màng ngủ, Tả Á chợt cảm thấy, có một bàn tay sờ lên trán của cô, sau đó đắp lại chăn cho cô.

Ban đêm, cô ngủ rất an ổn, rất ngon giấc, cả đêm không mơ mộng gì cả.

Ngày hôm sau, sau khi ăn điểm tâm, lại tiếp tục lên đường, Tả Á cảm thấy tinh thần đặc biệt tốt, vốn định hỏi Kiều Trạch là có thể ở chỗ này vài hôm nữa không, nhưng Tả Á cũng có chút nóng lòng muốn gặp ngườii mà Kiều Trạch nói. Không biết người đó là ai nhỉ? Cảm giác hiếu kỳ lại như làm tinh thần cô phấn chấn lên.

Bác sĩ cũng nói tinh thần cô rất phấn chấn, thấy ông hỏi Tả Á thân thể cô có chỗ nào không thoải mái không, Tả Á vội nói không có, rất tốt. Cô âm thầm cầu nguyện mình đừng bị chảy máu nữa, cũng đừng sốt lên nữa, nếu không chắc chắn sẽ bị Kiều Trạch chở đến bệnh viện, hoặc là không đi tiếp nữa mà lập tức trở về thành phố A.

Hôm nay bác sĩ lái xe, đoán chừng phải đến trưa mới có thể đến, Tả Á và Kiều Trạch ngồi ở phía sau, vừa bắt đầu đi Tả Á còn có chút hăng hái nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nhưng nhìn lâu, liền cảm thấy nhàm chán, nên ngủ gật mất.

Sau khi đến nơi, Tả Á mới tỉnh lại, dụi dụi mắt, có chút hoảng hốt, tỉnh táo lại mới phát hiện ra mình đang nằm trong ngực Kiều Trạch, anh ôm cô giống như một đứa bé, khuôn mặt không khỏi đỏ lên, cũng may là lúc đó bác sĩ không quay đầu lại. Rời khỏi vòng ôm của anh, xuống xe, Tả Á mới phát hiện, đây là một viện dưỡng lão, hoàn cảnh rất tốt, giống như một công viên vậy, Tả Á lúc này đoán ra được Kiều Trạch muốn cô tới gặp một người lớn tuổi.

Sau khi lấy đồ từ trong cốp xe ra, Kiều Trạch đi tới dắt tay cô đi về phía trước, bá đạo không cho cô thoát khỏi bàn tay của anh. Tả Á đành phải mặc anh dắt vào, nhìn thấy anh rất quen thuộc với nơi này, chắc hẳn anh rất hay lui tới đây, có một người đi tới chào hỏi Kiều Trạch: “Anh Kiều lại tới gặp ông Kha Chấn Đông à?”

Kiều Trạch gật đầu.

Người kia lại nói: “Ông ấy đang ở trong phòng, đang cáu kỉnh đấy.”

“Tôi đến gặp một chút.” Kiều Trạch nói xong liền kéo Tả Á đi tới một căn phòng. Đẩy cửa ra, Kiều Trạch đi vào trước, rồi sau đó Tả Á mới đi vào, cô nhìn thấy một ông cụ, năm tháng tàn phá khuôn mặt của ông, trên mặt đều là nếp nhăn, có mấy phần quen thuộc, Kha Chấn Đông, Kha Chấn Đông, Tả Á không khỏi liên tưởng đến cái gì đó, cái tên Kha Kiệt chợt nhảy

vào trong đầu cô.

Ông cụ vừa nhìn thấy bọn họ, trong mắt liền lóe lên tia vui mừng, sau đó lại làm một bộ dạng tức giận, cúi đầu không thèm để ý tới hai người.

"Ba, con tới gặp ba rồi, ba không muốn nói chuyện với con sao?" Kiều Trạch buông tay Tả Á ra, đi tới nắm bàn tay nhăn nheo của ông cụ, "Ba đang giận vì lâu rồi con không tới thăm ba sao ạ?"

Ba? Tả Á nghi hoặc, không phải ba Kiều Trạch đã mất lâu rồi sao?

Ông cụ ngẩng đầu, vẻ mặt đầy trách cứ: "Anh con bất hiếu, không đến thăm ba, Tiểu Kiệt con cũng không thèm tới, có phải là mặc kệ ông già này rồi không? Các người đều ghét bỏ tôi, phải không?"

Ông ấy vừa kêu Kiều Trạch là Tiểu Kiệt? Tả Á lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra, ông cụ nhìn thì có vẻ minh mẫn, nhưng đã thật ra thì đã hồ đồ mất rồi, hoặc là nói, vì quá mức nhớ nhung con trai.

Kiều Trạch nhẹ mỉm cười, xoay người kéo Tả Á lại gần: "Ba à, con đưa vợ con đến gặp ba, ba không vui sao?"

Trong mắt ông cụ chợt lóe lên vẻ mừng rỡ, lập tức đứng lên, nhìn Tả Á từ trên xuống dưới: "Tiểu Kiệt thật tinh mắt, quả là một cô gái rất tốt. Lúc nào thì kết hôn, sao không nói cho ba biết, trong mắt con còn coi ông lão này là ba không đây?"

Kiều Trạch nhếch môi cười: "Còn chưa cưới mà, phải đưa đến cho ba nhìn một chút đã chứ ạ."

Lúc này ông cụ mới vui mừng: "Đúng vậy, lần đầu tiên gặp mặt phải có lễ vật ra mắt chứ nhỉ." Ông cụ nói xong liền vội vàng xoay quanh, sau đó lật ga giường lên, như đang tìm tiền, Kiều Trạch tinh ý móc ra mấy trăm nhân dân tệ, đặt vào tay ông cụ: "Ba, tiền của ba đây này, ba lại đãng trí để quên rồi."

Ông cụ cười ha hả: "Đúng vậy, đúng vậy, già rồi trí nhớ không còn tốt nữa. Cầm lấy, không được từ chối, chỉ là một chút tâm ý của ba thôi, nhớ nhé, sớm kết hôn, sớm sinh cho ba một thằng cháu trai đấy."

Tả Á siết chặt mấy tiền lại, trái tim ê ẩm, nhẹ mỉm cười: "Cám ơn ba!"

"Anh…….!"

Một tiếng gọi thật thấp chợt vang lên phía sau Tả Á và Kiều Trạch, trong lòng Tả Á đột nhiên trầm xuống, như có một con dao xẹt qua, vết sẹo trong lòng lại nứt ra. Cô từ từ quay đầu lại, liền nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, Tình Văn, là Tình Văn, Tả Á không tự chủ được nhớ lại ba năm trước đây, khoảnh khắc Tình Văn từ nhà cô bước ra, nhớ lại lời nói lạnh lẽo vô tình của Kiều Trạch nói với cô, "Không phải cô đã thấy hết rồi sao?"

Gương mặt Tả Á đột nhiên trở nên tái nhợt không chút huyết sắc, trái tim, đã qua ba năm rồi, nhưng hóa ra vẫn còn đau như thế.

"Văn Văn, con cũng đến rồi à?Thằng nhóc Kha Lỗi đâu? Nó không tới à?" Ông cụ lại tức giận.

Tình Văn cười cười đi tới, nói với ông cụ: "Tiểu Lỗi phải thực thi nhiệm vụ mà ba, không phải vẫn ba biết anh ấy rất nghe lời lãnh đạo ạ? Sao thế ạ? Con đến mà ba không vui sao?"

"A, cũng đúng, cũng đúng, quân nhân mà nên tuân thủ kỷ luật."

"Đúng rồi, Văn Văn, đây là em dâu tương lai của con, là bạn gái Tiểu Kiệt đó, về sau sẽ là người một nhà, phải thường xuyên gặp gỡ nhau."

Tầm mắt Tình Văn và Tả Á nhìn nhau, một câu cũng không nói ra.

Khi Kha Chấn Đông đi ra ngoài, trong lòng Tả Á như bị sương mù dày đặc bao phủ, Tình Văn xuất hiện dường như làm cho lòng cô càng loạn hơn, lúc Kiều Trạch nắm tay cô đi ra, cô không có chút ý thức nào hết.

"Anh, em có thể mời chị dâu đi uống nước được không?"

Lời nói của Tình Văn chợt kéo suy nghĩ của Tả Á lại, cô hoàn hồn nhìn Tình Văn. Dường như Kiều Trạch có chút không muốn, sợ Tình Văn lại nói gì đó khiến Tả Á không vui. Tình Văn cười cười, đi tới gần khoác tay Tả Á: "Yên tâm đi, em sẽ không ăn hiếp chị dâu đâu, anh đi trước đi."

Tả Á và Tình Văn đi tới một nơi rất yên tĩnh, cạnh một cánh rừng, bên trong có mấy cái bàn gỗ. Hai người ngồi xuống, Tình Văn hít sâu một hơi nói: "Thật vui vì còn có thể nhìn thấy cô, Tả Á, nếu không tôi sẽ áy náy cả đời."

"Áy náy?" Tả Á nghi ngờ nhìn Tình Văn, không sao hiểu được lời nói của cô ta, "Làm sao cô lại ở đây?"

Tình Văn không trả lời, lại hỏi: "Cô tha thứ cho Kiều Trạch chưa?"

Tả Á hỏi ngược lại:"Chuyện này với cô có quan trọng không?"

"Ha ha, có lẽ là quan trọng đi, như vậy tôi sẽ ít tự trách mình hơn một chút. Cô biết không, chính bởi vì tôi mà cô và Kiều Trạch thiếu chút nữa phải chia cắt, cũng may cô đã trở về, hơn nữa còn rất khỏe mạnh, tôi sợ rằng nếu cô còn chưa về, Kiều Trạch có lẽ đã lựa chon cái chết để được ở cùng cô."

Trái tim Tả Á chợt căng lên, không nói gì. Tình Văn lại một mình độc thoại: "Có lẽ cô không biết, trước kia tôi cũng từng làm lính, cùng Kiều Trạch, Kha Lỗi, Kha Kiệt, quen biết nhau từ rất lâu rồi. Khi đó người tôi yêu không là Kiều Trạch, mà là A Lỗi, yêu anh đến hồ đồ,

Kha Lỗi là mối tình đầu của tôi, cho nên khi đó cái chết của anh đối với tôi là một đả kích rất lớn, tôi và Kha Kiệt không thể nào tha thứ cho Kiều Trạch, bởi vì Kha Lỗi vì cứu Kiều Trạch mà chết."

Tả Á hoàn toàn bị lời nói của Tình Văn trấn áp, Kha Lỗi là người cứu Kiều Trạch thoát chết, là bởi vì Kiều Trạch không tuân theo mệnh lệnh tự ý hành động, vậy nên trên lưng anh gánh không biết bao nhiêu sự khổ sở và dằn vặt, mà cô lại không hay biết gì, cái gì cũng không biết, trái tim vừa đau đớn, vừa tự trách.

Tình Văn tiếp tục nói: "Thật ra thì, sau này suy nghĩ kĩ một chút, thì đó không phải là lỗi của anh ấy, cũng không phải là kết quả anh ấy muốn thấy, anh và Kha Lỗi là chiến hữu tốt của nhau, là anh em tốt nhất, Kha Lỗi chết, so với anh ấy chết anh ấy còn thấy khó chịu hơn. Cũng bởi vì sự kiện đó mà anh rời khỏi quân ngũ, dựa vào thành tích của anh, tiền đồ của anh ở trong quân ngũ sẽ rất sáng lạn, nhất định sẽ đạt được những thành tựu to lớn.

Nhưng, anh lại không, anh rời khỏi quân ngũ, anh chịu trách chăm sóc người nhà của Kha Lỗi, sau đó khi Kha Kiệt xuất ngũ lại lo công việc cho Kha Kiệt, tôi và Kha Kiệt đều cho đây là những việc anh phải làm để chuộc lỗi. Kha Kiệt rất hận Kiều Trạch, thật ra thì ban đầu tôi cũng hận anh ấy, mất đi Kha Lỗi tôi thật sự vô cùng khổ sở, lúc Kha Lỗi sắp chết anh ấy muốn Kiều Trạch chăm sóc tôi, bởi vì tôi không có ba mẹ.

Kiều Trạch giới thiệu tôi làm thư ký cho Kiều Vân, về sau khi Kiều Trạch tiếp quản công ty, tôi lại làm thư ký của anh, thậm chí tôi còn muốn tìm chứng cứ phạm tội của công ty Kiều Trạch, khiến cho anh phải ngồi tù, nhưng tôi không tìm được. Tôi vừa tự nói với mình phải báo thù cho Kha Lỗi, lại vừa bị Kiều Trạch hấp dẫn, do dự, đấu tranh, tôi quyết định yêu Kiều Trạch, bởi vì tôi đã không có cách nào tự kềm chế tình yêu với anh được nữa rồi. Tôi lựa chọn từ bỏ báo thù, nhưng Kiều Trạch lại không yêu tôi, chỉ xem tôi là em gái, chăm sóc tôi cũng là bởi vì ý nguyện của Kha Lỗi…….

Nhìn anh yêu cô, tôi vừa yêu anh cũng vừa hận anh, anh không yêu tôi làm cho tôi rất khổ sở, tôi muốn dùng cái chết của Kha Lỗi để khiến lương tâm của anh, khiến anh cảm thấy day dứt hối hận, dùng cái chết của Kha Lỗi để buộc anh làm những chuyện anh không muốn làm, chỉ cần anh nói không với tôi, chỉ cần anh không chịu nghe tôi, tôi sẽ liền nói ra chuyện của Kha Lỗi, nhìn thấy anh khổ sở, tôi sẽ cảm thấy tốt hơn, bởi vì có anh cùng đau lòng với tôi."

Tình Văn vừa nói vừa mỉm cười, nhưng nước mắt tuôn rơi, dường như cô đang rất khổ sở, dừng một chút rồi lại nói tiếp: "Trước khi cô đi mấy ngày, Kiều Trạch …….ở cùng với tôi…….Nhưng là ra nước ngoài để đón bác Kha về. Trước kia tôi vẫn cùng Kiều Trạch ra nước ngoài thăm bác Kha, ông ấy ở trong một viện dưỡng lão ở nước ngoài, bây giờ Kha Kiệt đang ở trong tù không ra được, cho nên Kiều Trạch nhất quyết muốn chăm sóc cho bác Kha, nơi này là quê hương của Kha Lỗi, là quê hương của bác Kha, cho nên, Kha Kiệt muốn Kiều Trạch đưa ba anh ấy về đây, trở lại quê hương của mình."

Tả Á im lặng lắng nghe, trái tim không ngừng sôi trào, cô đã không biết, Kiều Trạch, Kha

Kiệt và Tình Văn lại trải qua những chuyện như vậy, nếu Tình Văn yêu Kiều Trạch như vậy, tại sao lại nói cho cô biết những chuyện này? Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Cô không nhịn được lên tiếng hỏi: "Tại sao…….cô lại nói cho tôi biết những chuyện này?"

Tình Văn chảy nước mắt, nhẹ mỉm cười: "Cô biết không, sau khi đón bác Kha trở về, Kiều Trạch liền vội vã trở về gặp cô, tôi không cho phép, tôi mắng anh không có lương tâm, tôi dùng cái chết của Kha Lỗi để khiến anh đau lòng, bởi vì tôi biết cái chết của Kha Lỗi là điểm yếu của anh, cho nên…….tôi không ngừng lợi dụng nó, tôi buộc anh phải ly hôn với cô, sau đó lấy tôi, thậm chí tôi còn dùng cả cái chết để uy hiếp anh phải ly hôn, nhưng lần đó anh rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa, gào thét lên với tôi, anh nói anh thiếu Kha Lỗi một mạng, anh ấy sẽ trả lại cho tôi, để tôi lấy đi tính mạng của anh, về sau giữa tôi và anh không còn nợ nần gì nữa, nhưng anh tuyệt đối sẽ không ly hôn với cô, anh nói vậy làm tôi rất tức giận, rất kích động, tôi đã định tự tử, nhưng không ngờ lại bị anh nắm tay tôi, quay mũi dao đâm vào chính mình, giây phút ấy tôi sợ hãi đến choáng váng. Nhát dao đó đã kết thúc tất cả, tôi và anh từ đó cũng hoàn toàn cắt đứt, anh không để cho tôi có cơ hội dây dưa với anh nữa…….Tôi biết rõ, sau giây phút ấy, về sau cho dù tôi có chết, anh cũng sẽ không để ý đến……."

Tình Văn nói xong còn có chút sợ hãi, còn Tả Á thì liền bị sự lạnh lẽo cuốn lấy, nếu như một dao kia đâm trúng chỗ yếu của Kiều Trạch thì cô đã không thể gặp lại anh nữa rồi. Cô chỉ thấy được sự kiên cường, lạnh lùng của anh, nhưng không biết đằng sau sự lạnh lùng, kiên cường ấy lại là nỗi đau lớn đến vậy.

Trong lòng Tả Á cũng vô cùng đau đớn, đầu óc choáng váng, cô chậm rãi đứng dậy: "Tình Văn, cô làm tổn thương anh ấy, cũng làm tổn thương chính mình, còn tôi……." Tả Á cười chua xót, "…cũng làm anh tổn thương, tôi chỉ luôn cảm thấy anh ấy khiến tôi tổn thương, nhưng không biết được thật ra vết thương của anh nặng nề hơn của tôi biết bao nhiêu lần. Tình Văn, tôi cảm thấy, cả hai chúng ta…….đều không xứng được Kiều Trạch yêu, cho nên, tôi hi vọng về sau cô đừng dùng cái chết của Kha Lỗi để hành hạ anh ấy nữa…….Đó không phải là điều anh ấy muốn, cũng không phải là lỗi của anh ấy……."

Tình Văn đưa tay lau nước mắt trên mặt, đứng dậy, nhìn Tả Á, "Mấy năm nay tôi cũng hiểu ra rồi, cho nên cô không cần phải nói với tôi những điều này nữa. Hơn nữa nhân tiện lần này anh ấy dẫn cô tới đây, tôi muốn nói cho cô biết tất cả, những việc này trước kia anh không muốn nói ra, bởi vì đó là vết thương sâu thẳm trong lòng anh, chỉ có mấy người biết thôi.

Cô yên tâm, tôi sẽ không dùng phương thức như vậy làm tổn thương anh ấy nữa đâu. Tôi chỉ hi vọng cô có thể tha thứ cho anh ấy. Anh ấy thật sự rất yêu cô, chỉ là anh ấy không biết cách biểu đạt mà thôi. Tôi nói như vậy không phải là tôi vĩ đại, mà chỉ bởi vì tôi không muốn phải tự trách bản thân cả đời, tự trách mình bởi vì tôi mà khiến cho các người không được hạnh phúc, có lẽ bây giờ tỉnh ngộ đã là quá muộn, có điều nói ra được lương tâm của tôi sẽ nhẹ nhõm đi rất nhiều. Nhưng lòng của cô hẳn là sẽ càng nặng nề hơn, ha ha, xem ra tôi vẫn không sửa được thói quen làm tổn thương người khác. Nhưng tôi chân thành chúc phúc cho cô và Kiều Trạch."

"Cô có dự tính gì không?" Tả Á hỏi Tình Văn.

"Tôi muốn chờ Kha Kiệt ra tù, anh ấy trở nên như bây giờ cũng bởi vì tôi, cho nên tôi muốn đợi anh ấy, sau đó chúng tôi sẽ cùng nhau ở lại đây chăm sóc cho bác Kha."

Tả Á cũng không nhiều lời nữa, chỉ nói với Tình Văn: "Cô cũng không nên tự trách mình."

"Cám ơn cô đã an ủi tôi, mau đi tìm Kiều Trạch đi, nhất định anh ấy đang rất nóng ruột đấy."

"Hẹn gặp lại!" Tả Á xoay người rời đi, đi về phía Kiều Trạch. Quả nhiên Kiều Trạch đang rất sốt ruột đợi cô, mắt nhìn chăm chăm về phiad Tả á. Hai người đứng một chỗ đối mắt với nhau, Kiều Trạch hỏi: "Cô ta nói gì với em thế?"

Tả Á lại hỏi: "Có phải anh có gì đó muốn nói với em không?"

Kiều Trạch nhìn hốc mắt Tả Á hơi đỏ: "Em khóc sao?"

"Không có, đó không phải là nước mắt, chỉ là nước thôi."

Kiều Trạch nhếch môi cười cười, đưa tay lau nước mắt cho cô, trầm giọng nói: "Anh muốn…….anh muốn nói, những gì Tình Văn đã nói."

"Vậy thì anh đừng có nói là, chúng ta đều có lỗi đấy chứ?"

Đôi mắt đen láy của Kiều Trạch như hiện lên cái gì đó, anh cầm lấy tay Tả Á, dẫn cô rời đi.

Trên đường trở về, Tả Á và Kiều Trạch đều trầm mặc, trong đầu Tả Á nghĩ tới những lời Tình Văn đã nói và những chuyện đã xảy ra trước kia. Mà Kiều Trạch lại đang suy đoán tâm tư của Tả Á, giờ phút này anh sẽ không hỏi gì cả, mà sẽ chờ cho Tả Á suy nghĩ cẩn thận.

Trước khi trời tối, ba người đã về đến khách sạn, chuẩn bị ngày hôm sau sẽ ra về. Vẫn là hai phòng, Kiều Trạch và Tả Á một phòng, vẫn là Kiều Trạch tự mình làm cơm tối, lúc ăn cơm Tả Á không ngừng suy nghĩ về những lời nói của Tình Văn.

Sau khi ăn xong Tả Á nằm lỳ ở trên giường xem ti vi, Kiều Trạch thì làm việc qua internet. Gần chín giờ, Kiều Trạch đứng dậy, tắt ti vi đi, mà Tả Á cũng ngoan ngoãn nghe lời, không phản đối nữa.

Đôi mắt đen của Kiều Trạch nhìn cô, như có lời muốn nói, Tả Á rụt người lại, vùi mình vào trong chăn, hai mắt mở thật to cũng nhìn lại anh. Thân thể cao lớn của Kiều Trạch ngồi xuống bên cạnh cô, do dự trong chốc lát cuối cùng mở miệng nói: "Anh dẫn em đến chỗ này vì anh muốn cho em thấy được tất cả thế giới của anh, những chuyện tốt, xấu, những thứ không thể chịu đựng nổi, anh cũng muốn em hiểu, giữa anh và Tình Văn không có tình yêu.

Anh xin lỗi, Tả Á, lúc em ngã bệnh, anh không hề hay biết……. Thậm chí, còn đối xử với

em như vậy, nhưng anh…….không hề phản bội em. Để em phải rời đi như vậy, anh rất đau lòng, rất khổ sở. Anh và Tình Văn…….không phải như em nghĩ đâu. Anh xin lỗi, trước kia anh cứ giống một tên ngốc, không giải thích với em bất kì chuyện gì, Tả Á…….anh giải thích như vậy, có đủ không? Em đồng ý tha thứ cho sự lạnh lùng làm tổn thương em của anh, được không?……. Có thể ở lại, được không?"

Tả Á trầm mặc hồi lâu mới hỏi lại: "Kiều Trạch, em vẫn cảm thấy rất kỳ quái, tại sao anh lại muốn cố ý chọc giận em? Son môi, hoa tai, ở lại nhà Tình Văn, còn việc anh không trở về nhà nữa, là vì anh giận em, đúng không?"

Sắc mặt Kiều Trạch có chút kỳ dị, cuối cùng mới nói: "Anh nghe nói em muốn rời khỏi anh, thành toàn cho anh và Tình Văn, lại thấy em viết trong cuốn sách hối hận vì không ly hôn, hối hận vì đã tái hôn, anh luôn không có tự tin đối với em, anh vẫn luôn cho rằng, trong lòng em vẫn còn yêu Chung Dương, cho nên……."

"Cho nên, anh muốn thử quên em…….Đúng không?"

"Ừ!" Kiều Trạch cười mỉa mai, "Có điều, dường như rất khó khăn, hơn nữa, lại làm tổn thương em……."

"Em không yêu anh…thì làm sao anh có thể tổn thương em được? Anh có thể quên em… em cũng biết được là không dễ dàng đâu." Tả Á nhíu mày, vẻ mặt tức giận, cô và Kiều Trạch đều rất ngu ngốc, nếu như nói với nhau, hỏi han nhau, thông cảm với nhau thì chuyện của hai người cũng sẽ không biến thành như vậy.

Anh lạnh lùng là bởi vì không chiếm được lòng của cô, cho nên muốn quên cô. Phản bội và tổn thương, có lẽ chỉ là hiểu lầm. Mà Kiều Trạch bởi vì thấy cô viết hối hận vì đã tái hôn, hối hận vì không đồng ý ly hôn, mà không chịu cho cô có hội giải thích, cho rằng cô muốn rời khỏi anh, nghĩ rằng cô không hề cảm thấy khó chịu khi anh ở cùng người phụ nữ khác.

Kiều Trạch nhấn mạnh từng chữ từng câu hỏi: "Anh tạo áp lực cho em sao?"

Tả Á nhìn gương mặt lạnh lùng, vẻ mặt rối rắm của Kiều Trạch, vẻ mặt rối rắm, vội nói: "Không có, không có, em chỉ đùa thôi, chín giờ rồi, em phải đi ngủ."

Kiều Trạch cau mày nhìn Tả Á, lạnh lùng nói: "Em…….còn chưa cho anh đáp án."

"Em ngủ đây, đừng làm phiền lúc em ngủ." Tả Á che đầu lại, trái tim đạp loạn nhịp.

Kiều Trạch khẽ lắc đầu, tắt đèn đi, nằm trên một chiếc giường khác, cùng ngủ với cô.

Không biết được bao lâu, chăn của Tả Á chợt chuyển động, cô dáo dác nhìn Kiều Trạch đang nằm ở một bên, vén chăn lên, cầm điện thoại di động, rón rén xuống giường, đi tới cạnh Kiều Trạch.

Tư thế ngủ của anh rất có quy củ, nằm thẳng người , mười ngón tay đan nhau, để trước

ngực, hô hấp theo quy luật, vững vàng, nhịp thở đều đặn. Tả Á quỳ gối xuống bên cạnh giường anh, từng chút từng chút vén mền của anh lên, sau một hồi nỗ lực, rốt cuộc cũng vén lên một góc được một góc chăn, làm lộ ra nửa thân trên cường tráng của Kiều Trạch. Tả Á mở điện thoại di động lên, dùng ánh sáng nhàn nhạt chiếu lên người anh, từ từ đi xuống, rốt cuộc cũng nhìn thấy được một vết sẹo sâu nông không đều kéo dài từ lồng ngực đến bụng.

Trái tim lại âm ỉ đau, tay không nhịn được mà chạm lên vết sẹo kia, nước mắt không ngừng lại được rơi xuống. Ngay lúc Tả Á đang đau lòng, tay của cô lại bị người khác bắt lấy, cô ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt của Kiều Trạch, trong bóng đêm dường như ánh mắt của anh phát ra tia sáng bén nhọn, điện thoại trong tay cô rơi xuống đất, thân thể bị kéo lên, eo bị túm chặt, ngã lên ngực Kiều Trạch.

Trái tim Tả Á đập thình thịch trong lồng ngực, lòng bàn tay chống lên ngực của anh, đây có coi là bị bắt tại trận không nhỉ? "Em ……. Em ……. Em chỉ là không ngủ được……."

"Tả Á!" Giọng nói trầm thấp của Kiều Trạch vang lên trong đêm tối, mang theo sự mê hoặc vô cùng, "Lúc em nói dối sẽ bị nói lắp."

"Em……Em không có."

"Muốn sờ thì có thể nói thẳng cho anh biết, có thể thẳng thắn nói với anh mà." Kiều Trạch ôm thân thể mềm mại của Tả Á, trái tim như có một dòng nước ấm áp đang cuộn trào, có phải cô đã tha thứ anh rồi không? Cô đang nhìn vết thương của anh, có lẽ cô đang đau lòng vì anh sao?

Kiều Trạch đùa giỡn nhưng cô lại chẳng buồn cười tí nào cả, nếu như một dao kia không phải là vì tay lỡ tay Tình Văn, có lẽ anh đã mất mạng rồi, nước mắt cô lại chảy xuống, rơi vào lồng ngực Kiều Trạch: "Còn đau không? Tại sao ngốc như vậy chứ? Da thịt là của mình mà không cảm thấy đau sao? Sao anh có thể…….làm tổn thương thân thể của mình như vậy chứ…….?"

Nước mắt cô rơi trên ngực anh giống như một luồng ánh mặt trời vậy, trái tim Kiều Trạch run lên, giống như băng tuyết bị hoà tan, ôm Tả Á thật chặt, xoay người lại, để cho cô nằm xuống cạnh anh, anh đưa tay nâng mặt lên cô, đôi môi mỏng hôn lên mặt của cô, hôn lên những giọt nước mắt của cô: "Đừng khóc, đã không còn đau nữa rồi. Mau ngủ đi, em không được thức đêm."

Kiều Trạch ôm lấy Tả Á, trái tim vô cùng thỏa mãn, ba năm, đã ba năm rồi anh không được ôm cô như vậy, không được ôm cô ngủ, giờ phút này, cô đang nằm trong ngực anh, đau lòng vì anh, rơi nước mắt vì anh. Cuối cùng anh đã tìm được đáp anh…….Tả Á, sẽ không rời khỏi anh nữa.

Cả đêm mộng đẹp, đến khi mặt trời ló dạng, Kiều Trạch và Tả Á đồng thời tỉnh lại, mặt của cô vùi trong ngực anh, tập trung vào cánh tay của anh, tay của cô ôm hông của anh, mái tóc rối loạn vương trên da thịt anh, anh cúi đầu nhìn cô, mà cũng vừa đúng lúc cô ngẩng đầu

lên nhìn anh.

“Chào buổi sáng!” Giọng nói khàn khàn của anh có chút lười biếng mà tràn đầy hạnh phúc.

“Chào buổi sáng!” Giọng nói của cô lại vô cùng dịu dàng, lại có chút xấu hổ, ba năm chia cách, đối với việc bất thình lình thân mật như vậy khiến cô hơi khó thích ứng, nhưng Tả Á đối với dục vọng của Kiều Trạch không còn xa lạ nữa, cô cảm nhận được nơi nào đó của anh đã dựng lều lên rồi, cứng rắn chọc vào thân thể của cô. Tả Á không được tự nhiên đưa tay gãi gãi đầu nói: “Em…….em rời giường…….”

Kiều Trạch yêu thương nhìn Tả Á, nhưng không có hành động gì, chỉ chờ cho dục vọng của mình lui xuống rồi bước xuống giường. Tất cả đều thật hài hòa, hạnh phúc như vậy, khiến cho anh không khỏi nghi ngờ, đây có phải là ảo giác không, nhìn bóng lưng Tả Á, anh nhếch môi cười, tất cả đều là sự thật .

Sau khi rửa mặt, ăn điểm tâm xong, bọn họ lại lên đường về nhà. Vị bác sĩ đi cùng liền để ý ngay đến gương mặt lạnh lùng của Kiều Trạch hôm nay lại ôn hòa đi rất nhiều, mà Tả Á hình như cũng mang theo ý cười thản nhiên, tâm trạng bọn họ xem ra cũng không tệ.

Về đến nhà, tinh thần Tả Á rất tốt, bởi vì tâm tình tốt, cũng bởi vì được Kiều Trạch chăm sóc, nên cô không hề cảm thấy mệt mỏi. Mấy ngày nay không được gặp tụi nhỏ rồi, thật sự cô rất nhớ chúng quá, hai tên nhóc kia cũng rất vui mừng, hỏi Tả Á đã làm cái gì, thân thể có thoải mái không, có cảm thấy mệt mỏi không.

Điền Văn Lệ cười nói: “Được rồi, hai đứa này, hỏi từ từ thôi, mà có lẽ chúng ta cũng không cần hỏi gì đâu.”

Một câu nói kia khiến tất cả mọi người cười lên, Tả Á lấy quà mua về tặng cho mọi người. Người trong nhà cũng cảm thấy được quan hệ của Kiều Trạch và Tả Á hình như đã có chuyển biến, khóe môi Kiều Trạch luôn nhếch lên, còn rất thân mật với Tả Á nữa. Nếu như Tả Á và Kiều Trạch có thể ở cùng nhau, các bậc phụ huynh dĩ nhiên là rất vui mừng rồi.

Sau khi ở nhà cùng với bọn nhỏ và ba mẹ mấy ngày, Tả Á cũng không nói cho Kiều Trạch biết, một mình cô đi đến khu nghĩ dưỡng trước kia. Sau khi về nước cô rất muốn tới nơi đó, nhưng vẫn không có dũng khí .

Xe Tả Á dừng trước cửa biệt thự, chìa khóa nhà cô vẫn không vứt đi, cô mở cửa đi vào, tất cả những thứ bên trong vẫn còn nguyên dạng, những tấm hình của cô và Kiều Trạch treo trên tường như trước. Xuyên qua cửa sau, đi qua khu trồng hoa, Tả Á liền đi tới dưới tán cây.

Đây là nơi cô đã chôn cất tình yêu của mình, cô cho rằng sau ngày hôm đó, tình cảm của cô và Kiều Trạch cứ như vậy mà hoàn toàn cắt đứt, không phải bởi vì Kiều Trạch đã làm tổn thương cô, mà là cô không biết mình có thể sống đến bây giờ không nữa.

Theo Huyền Chí Thương ra nước ngoài, cô vẫn luôn tiếc nuối, lúc cô đi cô không được

gặp Kiều Trạch, những lúc cảm thấy tiếc nuối cô lại nghĩ đến gốc cây liền cành này, không biết nó có thể giúp cô nhìn thấy được Kiều Trạch không.

Ba năm qua đi, cô về lại nơi đây, đi tới dưới gốc cây này, tâm tình cũng đã có rất nhiều thay đổi. Đào chỗ cô chôn cái ly lên, cái ly vẫn còn đó, lá thư của cô vẫn còn, những ngôi sao của cô cũng vẫn còn, mỗi một vì sao đều là sự nhớ nhung của cô đối với Kiều Trạch.

Khuôn mặt cô vui mừng, kích động như tìm thấy báu vật. Tả Á đưa tay mở cái ly ra, lấy bức thư trong đó, mở ra thấy dòng chữ cô đã viết: Kiều Trạch, tại sao em lại yêu anh?

Đúng, Kiều Trạch, tại sao em lại yêu anh? Khi biết mình sẽ chết, trừ người nhà, thứ cô không bỏ được chính là Kiều Trạch, thậm chí cô từng nghĩ nếu như ông trời cho cô một cơ hội nữa để sống, cô vẫn muốn được ở bên Kiều Trạch. Giây phút ấy, cô chợt hiểu ra, cô dã yêu Kiều Trạch, không chỉ là thích, mà là yêu, yêu đến mức kiếp sau cũng muốn được ở bên anh.

Nhưng, cô cũng hiểu, đã muộn rồi, cô nghĩ mình sẽ chết ngay lập tức, mà Kiều Trạch cũng đang dần dần xa cách cô. Cô nghĩ, anh xa cách cô cũng được, bởi vì có như vậy thì Kiều Trạch cũng sẽ không phải cảm thấy đau đớn, sẽ không khổ sở vì cô. Nếu như cô phải chết, cô hi vọng nỗi đau khổ của người thân và Kiều Trạch, còn có bạn bè của cô sẽ bớt đi một chút.

Trong lòng Tả Á nhớ lại, có bùi ngùi xúc động, cảm khái đời người khó có thể lường trước được. Tả Á ngây ngốc hồi lâu, cho đến khi có một con chim bay xẹt qua ngọn cây, cô mới hoàn hồn, ngẩng đầu lên nhìn trời, cuối cùng cúi đầu xé bức thư, lại phát hiện phía sau không biết từ khi nào lại có một dòng chữ khác: Tả Á, anh chỉ cho em ba năm, đến lúc đó nếu em không trở lại anh sẽ dùng cách khác để tìm em.

“Kiều Trạch…….!” Tả Á nỉ non tên Kiều Trạch, tầm mắt cũng trở nên mơ hồ, trái tim đau nhói từng cơn, không có thể hít thở bình thường được, ba năm, chính là kỳ hạn bệnh bạch cầu tàn phá một người.

Cô chết ngày nào, Kiều Trạch cũng chết ngày đó.

Lúc cô rời đi Kiều Trạch đang bị thương, cô lúc trở về, Kiều Trạch không có ở đây, cũng không xuất hiện. Có lẽ ngày đó, Kiều Trạch đã lựa chọn dùng cách của anh để tìm cô. Thật đáng sợ, thật đáng sợ! Tả Á không nhịn được khóc nấc lên, nếu như cô không kịp thời trở lại, cô và Kiều Trạch sẽ cứ như vậy mà mãi mãi cách xa như trời với đất rồi.

Giờ phút này Tả Á không biết, nếu như Kiều Vân kịp thời gọi điện cho Kiều Trạch, có lẽ Kiều Trạch đã thật sự vĩnh viễn không trở về nữa…….

Kiều Trạch và Tả Á lại một lần nữa đi tới cục dân chính, Kiều Trạch tìm người soạn thảo đơn ly hôn, trong đơn có những nội dung gì không còn quan trọng nữa, anh cũng không thèm để ý đến, còn tả Á cũng sẽ không để ý, bởi vì quan trọng là thỏa thuận giữa bọn họ đã đạt thành rồi.

Kiều Trạch cứ ngỡ rằng Tả Á đã tha thứ anh, đúng, có lẽ cô đã thật sự tha thứ cho anh,

nhưng, cô đã không còn yêu anh nữa, cho nên, anh đợi đến khi cô cho mình một đáp án, có điều anh nghĩ sai mất rồi, Tả Á sẽ không ở lại, sẽ không quay về bên anh nữa.

Ngoài nỗ lực giải thích, thì anh không thể làm gì được nữa cả, chỉ đổ thừa cho ban đầu là do ghen tỵ, nghi kỵ nên mới lạnh lùng, làm tổn thương cô. Ba năm, có lẽ Tả Á đã quên đi thứ tình cảm mới bén rễ này rồi.

Vào cục dân chính, hai người đồng thời ngồi xuống, người làm giấy tờ nhìn Kiều Trạch và Tả Á, trừng mắt, không khỏi nói: "Anh Kiều? Sao lại là các người? Lại ly hôn sao?"

Lại nói, Tả Á và Kiều Trạch đến đây đã là lần thứ tư rồi, người phụ trách làm các thủ tục cũng đã rất quen thuộc với bọn họ. Tả Á và Kiều Trạch không nói gì, người phụ nữ béo kia lại nói: "Tôi nói mấy người trẻ tuổi các người, hôn nhân đâu phải trò đùa, muốn kết hôn thì kết hôn, muốn ly hôn thì ly hôn, so ăn cơm còn thường xuyên hơn nữa."

Tả Á lấy những thứ cần thiết cho ly hôn ra, vẻ mặt khiêm tốn: "Làm phiền cô, chúng tôi không có thời gian."

Người phụ nữ mập mạp liếc mắt nhìn Tả Á, lại liếc mắt nhìn Kiều Trạch, chống lại ánh mắt lạnh lùng của Kiều Trạch, mặc dù anh không nói một câu, nhưng ánh mắt lạnh lùng này, nói rõ giờ phút này anh đang cực kỳ khó chịu, người phụ nữ mập mạp liền không nói gì thêm, trực tiếp làm thủ tục li hôn, sửa sổ hồng thành sổ xanh.

Lần đầu tiên kết hôn là do Kiều Trạch ép buộc, lần đầu tiên ly hôn, là bởi vì Tả Á ngã bệnh, lần thứ hai kết hôn là bởi vì phải cứu Lạc Kỳ, lần thứ hai ly hôn là bởi vì bị tổn thương, phản bội và lạnh nhạt. Những năm tháng đã lãng phí, từ khi còn trẻ cho tới bây giờ, bọn họ cũng đã không còn trẻ nữa.

Trong lòng Kiều Trạch vô cùng lo lắng, ly hôn rồi anh và Tả Á sẽ không còn quan hệ gì nữa, thứ duy nhất thứ kết nối bọn họ chỉ có Lạc Kỳ. Mà Tả Á lại vô cùng bình thản, trong mắt như thoáng qua tia giảo hoạt, không biết cô đang có âm mưu gì nữa.

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Kiều Trạch, Tả Á giơ tay: "Chào người mới quen, tôi tên là Tả Á, nữ, tuổi…….gần tuổi ba mươi."

Kiều Trạch lạnh lùng quét mắt nhìn Tả Á, tâm tình của cô xem ra không tệ, ly hôn đối với cô mà nói là chuyện vui mừng, nhưng anh lại rất khổ sở, nhưng còn không kịp khổ sở, anh lại nghĩ, cô vui mừng là tốt rồi, anh vươn tay cầm tay Tả Á thật chặt: "Xin chào, tôi tên là Kiều Trạch, nam, đã hơn ba mươi rồi."

"A, anh Kiều, nếu chúng ta đã quen biết nhau rồi, ngày mai em đi, nếu như có thời gian anh có thể đến tiễn em được không?"

Nhanh như vậy cô đã hoàn toàn phủi sạch quan hệ, kéo giãn khoảng cách giữa hai người, từ Kiều Trạch đã biến thành anh Kiều rồi sao? Tay Kiều Trạch không nhịn được siết chặt lại, cô phải đi? Phải đi rồi sao? Lòng Kiều Trạch đau như muốn nứt ra, môi mỏng mím chặt lại,

nói không lời nào.

Tay Tả Á bị anh nắm chặt có chút đau, cau mày nói: "Anh Kiều, anh làm đau tay tôi đấy."

"Không thể không đi sao?" Kiều Trạch vội buông ra.

"Ừ, không thể không đi."

Ngày Tả Á đi, mọi người trong nhà đều đến tiễn Tả Á, mà Kiều Trạch chỉ đứng phía xa nhìn bọn họ, nhìn Tả Á và mọi người ôm nhau, nhìn Lạc Kỳ lưu luyến không rời hôn khuôn mặt Tả Á. Kiều Trạch sợ nhìn thấy khoảnh khắc Tả Á xoay người rời đi, anh liền xoay người rời đi trước. Trở lại xe, cũng không có chút sức lực nào khởi động xe, gục lên tay lái, thật lâu không có cách nào nhúc nhích được, Lạc Kỳ cũng không thể nào giữ cô lại.

Trong lúc Kiều Trạch đang đau đớn đến không cách nào hô hấp được, chợt có người gõ cửa sổ anh xe.

"Cút!" Kiều Trạch lạnh lùng quát một tiếng, lại gục len tay lái không hề ngẩng lên. Không thấy anh đang khó chịu sao, người nào lại không có mắt mà đi tới chứ, muốn tới làm thùng trút giận à. Nhưng không ngờ cửa sổ xe lại bị gõ lần nữa, Kiều Trạch tức giận, ngẩng đầu lên, xem ai muốn chết như vậy, nhưng thời điểm anh nhìn thấy người đứng ngoài xe, tức giận biến thành kinh ngạc.

Tả Á nhìn viền mắt hồng hồng của Kiều Trạch, trong lòng có chút không đành lòng, có chút đau đớn, nhìn Kiều Trạch hạ cửa kính xe xuống, cô khom lưng nói với Kiều Trạch: "Kiều Trạch, mấy ngày nữa trở về, em có thể nhìn thấy tóc anh đen trở lại không?"

Kiều Trạch vốn luôn rất bình tĩnh lúc này lại sững sờ đến ngây người, Tả Á lại cười cười, xoay người rời đi, Kiều Trạch lập tức lấy lại phản ứng, vội mở cửa xe, một tay túm lấy hông Tả Á, xoay người của cô đối mặt với anh, có chút kích động hỏi: "Em vừa nói gì?"

"Lời vàng ngọc không nói lời thứ hai, anh không nghe thấy à?"

"Cô nhóc này, đùa giỡn anh vui lắm phải không?" Kiều Trạch tức giận nói, xong liền cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tả Á, tách hàm răng cô ra, lưỡi của anh trượt vào, cùng với lưỡi cô dây dưa. Anh nhớ cô, cũng nhớ đôi môi của cô, nhớ tất cả của cô, khát vọng hôn cô. Mà cô cũng hôn trả anh, đôi tay vòng qua hông anh ôm thật chặt. Nụ hôn của Kiều Trạch vẫn bá đạo như trước kia, vẫn làm cho cô mê say như trước. Anh cẩn thận hôn cô, hình như muốn bù lại thiếu sót của ba năm kia, cho đến khi hai người hít thở không thông mới buông ra. Môi của cô càng thêm đỏ, còn có mùi vị của anh, môi của anh cũng vương lại mùi hương của cô.

"Em đi nha."

"Anh chờ em!"

Tả Á nói mấy ngày sẽ trở về, nhưng cô đã đi được một tuần lễ rồi mà vẫn còn chưa trở về. Kiều Trạch chờ có chút nóng ruột, anh đã đợi cô suốt ba năm, vậy mà bây giờ chỉ đợi có

mấy ngày đã cảm thấy không thể chịu nổi rồi.

Người nhà gọi điện thoại cho Tả Á, Tả Á nói mấy ngày nữa sẽ về, nhưng mấy ngày rốt cuộc là mấy ngày? Có khi nào Huyền Chí Thương không chịu để cho Tả Á trở về không? Dù sao không ai biết rõ tính tình của Huyền Chí Thương, mục đích anh ta giúp Tả Á là gì. Mà Tả Á có khi nào không bỏ được Huyền Chí Thương và Thần Thần không?

"Tổng giám đốc, ngài ký…ký lộn chỗ rồi."

"Tổng giám đốc, tổng giám đốc, mời anh cho ý kiến."

"Tổng giám đốc……."

Kiều Trạch lại đột nhiên trở nên mất tập trung như thế, thật may là bên cạnh anh còn có mấy trợ thủ đắc lực, nếu không không biết anh đã làm mất bao nhiêu hợp đồng làm ăn rồi. Họp xong, Kiều Trạch trở về văn phòng, trong tay luôn cầm khư khư điện thoại, gương mặt lạnh lùng của anh vẫn tuấn mỹ như trước, chỉ là bây giờ càng tăng thêm sự chín chắn và quyến rũ hơn thôi.

Điện thoại di động trong tay anh đột nhiên vang lên, anh nghe máy, chỉ nghe bên trong truyền đến một hồi âm thanh quen thuộc khiến trái tim anh căng thẳng: "Tổng giám đốc Kiều, có thời gian rảnh không? Có thể cùng nhau ăn một bữa cơm không?"

Trái tim đập loạn, khoé môi Kiều Trạch nhếch lên, cười, quyến rũ mê người: "Là vinh hạnh của anh!"

"Địa điểm là chỗ anh từng tổ chức sinh nhật, sáu giờ, không gặp không về."

Kiều Trạch cúp điện thoại, một giây cũng ngồi không yên, vội lấy áo khoác mặc vào, như gió rời đi, nóng lòng mà rời đi, không thông báo gì với thư ký cả, trong lòng anh chỉ có một ý nghĩ, cô đã trở về, cô sẽ không bao giờ rời đi nữa, cho dù là bọn họ có thể không quay trở lại với nhau, nhưng ít ra anh cũng có thể nhìn thấy cô, chăm sóc cô…….

Lúc Kiều Trạch chạy đến, Tả Á đã ngồi cạnh cửa sổ chờ anh. Vừa nhìn thấy anh, cô nở nụ cười, nụ cười sáng ngời, cười giống như một đưa trẻ, trái tim không già, người cũng sẽ không già, Tả Á vẫn xinh đẹp như vậy, vẻ đẹp tự nhiên, thích hợp nhất với Tả Á.

"Trở về lúc nào?" Anh ngồi đối diện cô, hỏi, trên gương mặt lạnh nhạt tuấn tú là nét vui mừng khó nén.

Tả Á cười nói: "Hôm qua."

"Hôm qua?" Vậy mà Lạc Kỳ và mọi người trong nhà lại không hề nói cho anh biết, cố ý sao? Nhìn anh nóng lòng, dường như mọi người rất vui thì phải?

"Anh ăn gì? Gọi thức ăn thôi." Tả Á nhìn Kiều Trạch nhắc nhở.

“Em không thể ăn đồ ăn ở ngoài được, muốn ăn, anh làm cho em ăn.” Kiều Trạch đã đứng lên, đưa tay kéo tay Tả Á, đi thẳng ra ngoài, “Kiều Trạch, như vậy không được đâu, em đã đặt rồi mà.”

Tả Á nói cũng không có tác dụng, bị Kiều Trạch lôi một mạch ra ngoài, đến khúc quẹo, cô lại chợt nhìn thấy ở bàn ăn trước mặt một cô bé xinh đẹp đột nhiên đứng lên, cầm cái ly trên bàn lên, ầm ĩ, hắt nước vào mặt người đàn ông đối diện, rồi sau đó cô bé kia tát lên mặt người đàn ông kia.

Tình cảnh này hình như cô đã từng thấy rồi? Trí nhớ chợt quay về, Tả Á không khỏi nhớ lại lần đầu tiên gặp Chung Dương.

Cô gái lấy túi xách, đưa lưng về phía Tả Á, người đàn ông kia cũng đứng lên, đuổi theo cô bé, lúc này Tả Á mới thấy rõ khuôn mặt của người đàn ông kia. Tầm mắt Tả Á và người đàn ông kia giao nhau, mà đúng lúc Tả Á và Kiều Trạch chặn lối đi của cô gái kia.

“Tiểu Á!” Người đàn ông kêu lên, vẻ mặt vui mừng, đi tới.

“Chung Dương!” Tả Á cười, có chút ngại ngùng.

Chung Dương cũng không để ý tới người nào đó bên cạnh liền ôm Tả Á vào trong ngực: “Em trở về rồi, thật tốt quá, anh còn cho là…….” Chung Dương nói không được, chỉ ôm cô thật chặt.

Tay Tả Á không kịp ngăn lại, chỉ có thể để mặc cho Chung Dương ôm cô, không nhịn được mà quay đầu nhìn nét mặt Kiều Trạch, chỉ thấy vẻ mặt anh rất bình tĩnh. Tả Á quay đầu nói với Chung Dương: “Đúng vậy, chúng ta gặp lại nhau rồi, Chung Dương, em còn sống trở về, em có bị coi là tai họa lưu lại nghìn năm không.”

Hai người đang ôm chặt bị buộc phải tách ra, Tả Á thấy giữa cô và Chung Dương có một cô bé đứng giữa, nhìn qua khoảng 25-26 tuổi, khuôn mặt trái xoan, rất xinh đẹp, cô ấy nhìn chằm chằm Tả Á, sau một hồi mới hỏi: “Cô…….cô chính là Tả Á? Là người trong hình.”

Tả Á nhìn cô gái trước mặt, có chút quen thuộc: “Hả? Là tôi, cô là…?”

Lúc này Chung Dương mới phản ứng được, bắt lấy tay cô gái kia, “Tả Á, cô ấy là Mễ Na.”

Nhìn vẻ khẩn trương của Chung Dương sợ cô gái này đi mất, Tả Á chợt hiểu ra, cười hỏi: “Chung Dương, đây là bạn gái của anh phải không?”

Chung Dương có chút xấu hổ cười cười, coi như là trả lời.

Cô gái kia lại tức giận, hất tay Chung Dương ra, Chung Dương cũng nhất định không chịu buông tay: “Na Na, đừng làm loạn nữa, nghe lời đi.”

“Tôi chịu đựng đủ rồi, Chung Dương. Anh bắt tôi ăn mặc giống cô ấy, ăn đồ cô ấy thích,

để tóc dài như cô ấy, những thứ này tôi đều nhịn, nhưng lúc anh thân mật với tôi ở trên giường lại gọi tên cô ấy, anh muốn tôi làm bạn gái, cũng là bởi vì đôi mắt của tôi giống cô ấy có đúng không? Tôi chịu đựng anh đủ rồi, đồ đàn ông thối tha! Bây giờ cô ấy đã về rồi, anh có thể tiếp tục theo đuổi cô ấy rồi ấy, chúng ta kết thúc thôi!"

Cô gái rất mạnh mẽ hất tay Chung Dương ra, rồi đẩy Tả Á và Kiều Trạch ra, chen giữa bọn họ, trên gương mặt trầm ổn của Chung Dương hình như có chút lúng túng. Tả Á nhìn Chung Dương, lại nhìn này bóng lưng cô gái rời đi, "Chung Dương, mau đuổi theo cô ấy đi, đừng buông tay rồi lại phải hối hận, chúng ta gặp lại sau."

Chung Dương lại cau mày nói: "Ai thèm để ý đến cô ấy chứ."

"Thật sự không đi?" Tả Á nhíu mày, trong mắt toàn là ý trêu chọc.

"Không đi!" Vẻ mặt Chung Dương khinh thường, nhưng trong ánh mắt lại rất nóng lòng.

"Mau đi đi, cô ấy nhất định là đang rất đau lòng, bên ngoài nhiều xe như vậy, người xấu cũng không ít, anh không lo lắng sao?"

"Cái đó…….Tiểu Á…….Hôm nào chúng ta liên lạc sau, số điện thoại của anh không thay đổi, em…….còn nhớ không?"

"Mau đi đi."

Lúc này Chung Dương mới đuổi theo, nói không vội là giả .

Tả Á chủ động nắm tay Kiều Trạch mới vừa rồi bị cô gái kia mạnh mẽ tách ra, quay đầu liếc mắt nhìn Kiều Trạch, mỉm cười nói: "Đi thôi, em đói rồi."

Kiều Trạch nắm chặt tay Tả Á đi ra ngoài, hai người đi mua thức ăn, rồi trở về nhà. Vẫn như trước đây Kiều Trạch làm cơm tối, Tả Á làm phụ bếp, hình ảnh ấm áp, khoảng cách giữa hai người như được rút ngắn, nếu như không phải hai người đã ly hôn, Kiều Trạch rất mong cuộc sống như thế này sẽ kéo dài mãi mãi.

Kiều Trạch không muốn suy đoán trái tim của Tả Á nữa, cứ như thế này cũng tốt rồi, có thể cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi dạo phố, dắt tay của cô, lúc muốn có thể gặp cô, như vậy là tốt rồi. Lúc ăn cơm tối, hai người trò chuyện rất tự nhiên, Kiều Trạch chỉ hỏi Tả Á một vài vấn đề đơn giản, Tả Á cũng sẽ cặn kẽ trả lời anh. Kiều Trạch hỏi tại sao Huyền Chí Thương muốn giúp cô như vậy, thật ra thì anh cũng muốn cám ơn Huyền Chí Thương, là nhờ anh ấy đã cho Tả Á một sinh mạng mới, để cho anh có thể được gặp lại Tả Á.

Kiều Trạch nghe Tả Á nói mới biết, Huyền Chí Thương đối xử với Tả Á đặc biệt như vậy là bởi vì lúc Tả Á xin anh ta một điếu thuốc, mẹ Thần Thần và Huyền Chí Thương cũng quen biết nhau như thế, chỉ tiếc là, Huyền Chí Thương cũng không thích mẹ Thần Thần, kết hôn, cũng là bởi vì bất đắc dĩ, bởi vì khi đó cánh chim của Huyền Chí Thương chưa đủ cứng cáp, chưa thể tung hoành khắp nơi.

Nhưng mẹ Thần Thần lại rất thích Huyền Chí Thương. Lẽ tự nhiên, Huyền Chí Thương không yêu mẹ Thần Thần cho nên đã làm những việc làm tổn thương mẹ Thần Thần, thậm chí lúc mẹ Thần Thần vì quá tổn thương mà rời khỏi Huyền Chí Thương, Huyền Chí Thương vẫn không tin mẹ Thần Thần thật lòng yêu anh, vẫn cho rằng cô là tai mắt của ba anh đặt nằm vùng bên cạnh anh.

Cho đến khi mẹ Thần Thần rời đi, lúc anh tìm được mẹ Thần Thần, mẹ Thần Thần đã chết, giống như Tả Á bị bệnh bạch cầu, nhưng cô ấy cô gắng chịu đựng thân thể bị tàn phá mà sinh ra đứa bé của bọn họ, Thần Thần. Giây phút ấy Huyền Chí Thương đã khóc, anh ôm Thần Thần quỳ gối trước mộ cô ấy mà khóc. Đối với mẹ Thần Thần, Huyền Chí Thương có hổ thẹn, có tiếc nuối, đó vẫn luôn là tâm bệnh của anh, cho nên khi nhìn thấy Tả Á anh liền có cảm giác muốn đền bù. Hơn nữa Tả Á cũng rất thích Thần Thần, anh muốn tìm cho Thần Thần một người mẹ thật tâm yêu thương cậu.

———-oOo———-